

**MICHEL
FABER**

**CARTEA
LUCRURILOR
NOI ȘI
CIUDATÉ**

**buzz
BOOKS**

MICHEL
FABER

CARTEA
LUCRURILOR
NOI ȘI
CIUDATÉ

buzz
BOOKS

MICHEL
FABER

CARTEA
LUCRURILOR
NOI ȘI
CIUDATÉ

buzz
BOOKS

MICHEL
FABER

CARTEA
LUCRURILOR
NOI ȘI
CIUDATE

buzz
BOOKS

I. Facă-se voia Ta

1. Patruzeci de minute mai târziu se înălța în văzduh
2. Niciodată n-avea să-i mai privească în același fel pe ceilalți oameni
3. Măreția aventură n-avea decât să mai aștepte
4. „Salutare tuturor“, zise
5. Chiar în clipa în care-și dădu seama ce anume erau
6. Întreaga sa viață dusesse spre acest punct
7. Aprobă, transmis
8. Respiră adânc și numără până la un milion
9. Corul își reluă cântecul

II. Pe Pământ

10. Cea mai fericită zi din viața mea
11. Își dădu seama, pentru întâia oară, că și ea era frumoasă
12. Dacă stau să socotesc, sunt aproape sigură că atunci s-a întâmplat
13. Motorul prinse viață
14. Vocea i se pierdu în șuvoiul puternic de glasuri
15. Erou al momentului, rege al zilei
16. De parcă s-ar fi desprins de pe o axă, prăbușindu-se prin spațiu
17. Pâlpâia încă sub cuvântul „aici“

18. Am nevoie să vorbesc cu tine, zise ea

19. Avea s-o învețe cu orice preț

20. Totul avea să fie bine dacă izbutea s-o facă

III. AȘa Și în

21. Nu există Dumnezeu, scria

22. Singură cu tine alături

IV. În ceruri

23. Să bea ceva cu tine

24. Tehnica lui Isus

25. Unii dintre noi mai au și treabă

26. Știa doar că datora mulțumiri

27. Rămâi unde ești

28. Amin

Mulțumiri

buzz BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepti să le citești

Michel Faber s-a născut în 1960 în Olanda și și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în Australia și Scoția (unde trăiește în prezent). A studiat literatura engleză (specializându-se în secolul al XIX-lea), apoi a lucrat ca asistent medical, îngrijitor și cobai experimental. A scris șase romane: Sub piele (Under the Skin, 2000), The Hundred and Ninety-Nine Steps (2001), The Courage Consort (2002), The Crimson Petal and the White (2002), The Fire Gospel (2008), Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate (The Book of Strange New Things, 2014) și mai multe volume de povestiri. Scrierile sale au fost traduse în peste douăzeci și cinci de limbi.

**MICHEL
FABER**

CARTEA LUCRURILOR NOI ȘI CIUDATE

Traducere din limba engleză
BOGDAN PERDIVARĂ

București
2018

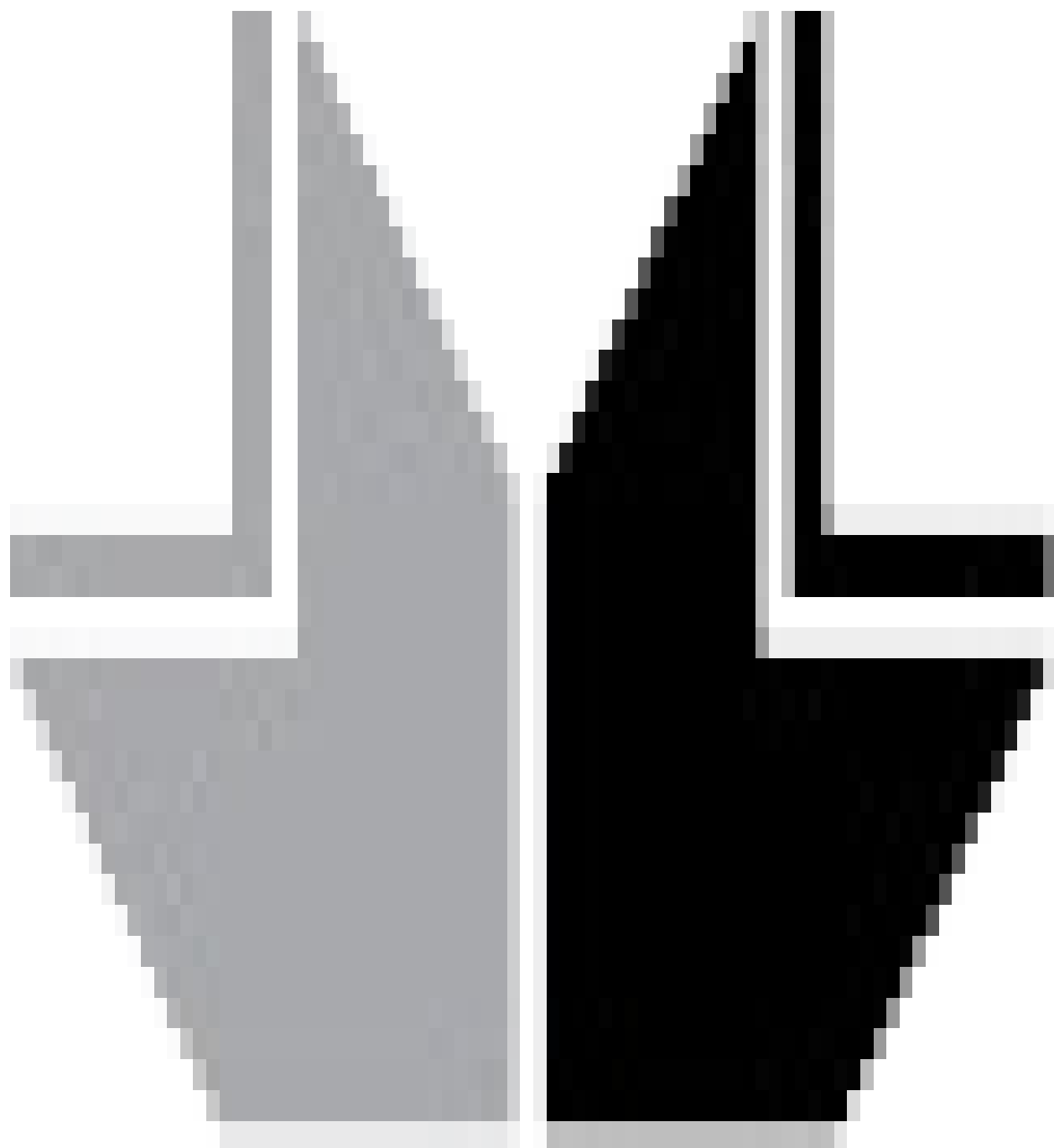
The Book of Strange New Things

Michel Faber

Copyright © 2014 Michel Faber

Ediție publicată prin înțelegere cu Canongate Books Ltd,

14 High Street, Edinburgh EH1 1TE

LITERA®

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel: 0213196390; 0314251619; 0752548372;

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate

Michel Faber

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Andreea Năstase

Corector: Păunița Ana

Copertă: Bogdan Mitea

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FABER, MICHEL

Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate / Michel Faber; trad.: Bogdan Perdivară –
Bucure(8)ți: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2471-0

ISBN EPUB 978-606-33-4132-8

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111(94)-31=135.1

Pentru Eva, întotdeauna

I. Facă-se voia Ta

1. Patruzeci de minute mai târziu se înălța în văzduh

– Voiam să zic ceva, spuse el.

– Păi zi, făcu ea.

El tăcu, ținându-și privirea ațintită asupra drumului. În întunericul de la periferia orașului nu se deslușea nimic pe lângă luminile de poziție ale altor mașini aflate în depărtare, nesfârșita întindere a asfaltului și uriașele dotări utilitare ale autostrăzii.

– Dumnezeu s-ar putea să fie dezamăgit de mine doar fiindcă am gândit asta.

– Ei bine, oftă ea, știe deja, așa că ai putea foarte bine să-mi spui și mie.

El îi aruncă o privire iute, ca să-și dea seama în ce dispoziție se afla, însă jumătatea de sus a capului ei, inclusiv ochii, era învăluită în umbra lăsată de marginea parbrizului. Partea de jos a feței avea o strălucire ca de lună plină. Priveliștea obrajilor, a bărbiei și a buzelor ei – care-i erau atât de familiare, care țineau de viață așa cum o știa el – și gândul că ar fi putut s-o piardă îl făcură să simtă o împunsătură dureroasă de mahnire.

– Lumea arată mai drăguț cu lumini făcute de mâna omului, spuse în cele din urmă.

Continuară să înainteze în tăcere. Nici unul nu putea îndura pălăvrăgeala de la radio sau agresiunea muzicii înregistrate. Unul dintre multele feluri în care erau compatibili.

– Așa? zise ea.

– Da. Adică... Natura neatinsă ar trebui să fie culmea perfecțiunii, cred, iar

lucrurile făcute de om să fie o rușine, o adunătură de chestii alandala. Numai că nu ne-ar plăcea lumea nici pe jumătate cât ne place dacă noi – ăă... adică ființele umane...

(Ea icni ușor, vrând parcă să-i transmită: „Treci peste asta“.)

– ... dacă n-am fi pus peste tot lumini electrice. Luminile electrice sunt atrăgătoare, de fapt. Datorită lor, un drum ca ăsta e suportabil. Ba chiar frumos. Imaginează-ți cum ar fi să-l facem prin beznă. Fiindcă, nu-i așa, asta-i starea naturală a lumii pe timp de noapte. Închipuie-ți doar. Cât de încordat ai fi să nu ai pic de habar încotro te îndrepti, să nu vezi la mai mult de câțiva metri în față. Și dacă te-ai îndrepta spre un oraș mare – ei, într-o lume nontehnologică nici n-ar fi metropole, presupun –, dar dacă te-ai îndrepta spre un loc unde trăiesc alți oameni, trăiesc natural, poate în jurul unor focuri de tabără... nici n-ai putea să-i vezi până ce n-ai ajunge lângă ei. N-ar exista priveliștea aceea magică din momentul când ajungi la câțiva kilometri de oraș și toate luminițele sclipesc precum stelele peste coasta dealului.

– Aha.

– Și chiar și în mașină, presupunând că ai putea să ai o mașină sau vreun soi de vehicul în lumea asta naturală, ceva tras de cai presupun... ar fi beznă. Și foarte frig, dacă ar fi o noapte de iarnă. Numai că uite ce-avem noi aici.

Își luă o mână de pe volan (conducea întotdeauna cu ambele mâini așezate simetric pe volan) și arătă spre tabloul de bord. Licăreau indicatoarele obișnuite. Temperatura. Ora. Nivelul apei. Uleiul. Viteza. Consumul de combustibil.

– Peter...

– Uite!

La câteva sute de metri în față se zărea o siluetă minusculă și gheboșată stând în peticul de lumină al unui stâlp stradal.

– Un autostopist. Ce zici, opresc?

– Nu, nu face asta!

Tonul imperativ al vocii ei îl făcu să șovăie, chiar dacă arareori ratau vreo ocazie de a se arăta buni cu străinii.

Autostopistul înălță capul cu speranță. Când îl învălui lumina farurilor, corpul – pentru o clipă doar – i se transformă dintr-o siluetă vag umanoidă într-o persoană pe deplin recognoscibilă. Ținea în mână un carton pe care scria HETHROW.

– Ce ciudat, spuse Peter în vreme ce treceau în viteză pe lângă omul acela. Te-ai gândi că ar putea să ia metroul.

– Ultima zi în Marea Britanie, zise Beatrice. Ultima ocazie să se distreze. Probabil că și-a cheltuit banii britanici prin vreo crâșmă, gândindu-se că o să-i rămână destui cât să-i ajungă de bilet. Dar după încă șase băuturi a ajuns la aer curat, a început să-i treacă pileala și a descoperit că nu mai are decât biletul de avion și o liră și șaptezeci prin buzunare.

Suna plauzibil. Dar, dacă era adevărat, de ce să lase de izbeliște această mioară pierdută? Nu-i stătea în fire lui Bea să lase pe cineva în drum.

Se întoarse iarăși către chipul ei întunecat și văzu cu îngrijorare că pe bărbie și pe la colțurile ochilor îi licăreau lacrimi.

– Peter... murmură ea.

Își luă iarăși mâna de pe volan, de data asta ca s-o așeze pe umărul ei. Suspendat deasupra autostrăzii, se vedea un indicator cu simbolul unui avion.

– Peter, e ultima noastră ocazie.

– Ultima ocazie?

– Să facem dragoste.

Luminile de semnalizare pâlpâiră blând, scoțând un tic-tic-tic, în vreme ce el încadră mașina pe banda ce ducea spre aeroport. Cuvintele „să facem dragoste“ îi bocăneau în creier, încercând să pătrundă, deși nu exista loc

acolo pentru ele. Aproape că zise: „Te ții de glume“. Însă, cu toate că Bea avea un simț al umorului dezvoltat și-i plăcea să râdă, nu glumea niciodată în privința lucrurilor importante.

În timp ce șofa, senzația că nu se aflau pe aceeași lungime de undă – că aveau nevoie de lucruri diferite în acest moment de-o importanță crucială – se insinuă în mașină ca o prezență descumpănitoare. Socotise – simțise așa – că ieri-dimineață își spusese rău-adeziune și că acest drum până la aeroport era doar... un post-scriptum, cumva. Ieri-dimineață fusese așa de în regulă. Izbutiseră, în cele din urmă, să ajungă la capătul listei cu lucruri „De făcut“. Bagajul era deja gata. Bea își luase liber de la slujbă, dormiseră buștean, se treziseră în strălucirea soarelui ce încălzea pilota galbenă de pe pat. Motanul Joshua se întinsese la picioarele lor, luând o poziție comică; îl înghiontiseră de-acolo și făcuseră dragoste, fără să vorbească, încetișor și cu infinită tandrețe. După aceea, Joshua sărise la loc pe pat și-și lăsase șovăielnic una din etichetele din față pe gamba goală a lui Peter, parcă zicând: „Nu pleca; o să te țin aici“. Un moment cu greutate fusese acela, exprimând situația mai bine decât ar fi putut s-o facă orice vorbe, sau poate că drăgălășenia exotică a pisicii învăluisese într-un strat blănos, protector, durerea umană crudă, făcând-o suportabilă. Nu conta. Era perfecțiunea întruchipată. Rămăseseră acolo, întinși, ascultând torsul gutural al lui Joshua, cuprinzându-se în brațe unul pe celălalt, cu sudoarea evaporându-se în soare și inimile revenindu-și, treptat, la normal.

– Încă o dată, îi zicea ea acum, acoperind hurele motorului, după ce intraseră pe o cale de acces întunecată, în drumul spre avionul care avea să-l ducă în America și mai departe de-atât.

Aruncă o privire la ceasul digital de la bord. Trebuia să se înregistreze în două ore; se aflau la cincisprezece minute distanță de aeroport.

– Ești minunată, îi spuse.

Poate că, dacă pronunța cuvintele pe tonul corect, ea avea să priceapă mesajul că nu trebuia să încerce să îmbunătățească în vreun fel ziua de ieri, că trebuia să lase lucrurile așa cum erau.

– Nu vreau să fiu minunată, replică ea. Te vreau în mine.

El șofă în tăcere câteva secunde, adaptându-se iute la împrejurări. Adaptarea promptă la schimbările de situație era un alt lucru pe care-l aveau în comun.

– Sunt o groază de hoteluri din astea oribile, corporatiste pe lângă aeroport, zise în cele din urmă. Am putea închiria o cameră doar pentru o oră.

Regretă partea cu „oribile”; era ca și cum ar fi încercat s-o descurajeze pretinzând totodată că n-o făcea. Dar nu voia să spună decât că hotelurile erau din soiul acela pe care-l evitau amândoi dacă era cu putință.

– Poate găsești un loc liniștit undeva, pe margine. Putem s-o facem în mașină, spuse ea.

– Criză! făcu el, și izbucniră în râs amândoi. „Criză” era cuvântul pe care, cu eforturi serioase, învățase să-l spună în loc de „Cristoase” după ce devenise creștin. Cele două cuvinte erau suficient de asemănătoare ca rezonanță ca să-l ajute să amortizeze o blasfemie după ce-i ieșea deja pe gură pe jumătate.

– Vorbesc serios, zise ea. E bine oriunde. Doar să nu parchezi în vreun loc unde poate să dea altă mașină peste noi.

Autostrada i se părea acum altfel lui Peter. Era, teoretic, aceeași întindere de asfalt, îngrădită de aceleași panouri de semnalizare și garduri metalice șubrede, însă fusese transformată de perspectiva lor cea nouă. Nu mai era o linie dreaptă ce ducea la aeroport, era un tărâm misterios de ocolișuri umbroase și de ascunzișuri ferite. Dovadă, din nou, că realitatea nu era obiectivă, ci aștepta mereu să fie remodelată și redefinită de atitudinea unei persoane.

Firește, oricine de pe pământ avea puterea de a modela realitatea. Era unul dintre lucrurile despre care Peter și Bea discutau adesea. Provocarea de a-i lămuri pe oameni că viața este exact atât de cenușie și de împovărătoare pe cât o percepi. Provocarea de a-i determina să vadă că evenimentele imuabile ale existenței nu sunt, până la urmă, atât de imuabile. Provocarea de a găsi un cuvânt mai simplu decât „imuabile” pentru „imuabile”.

– Ce zici de locul ăsta?

Fără să răspundă, Beatrice își lăsă palma pe coapsa lui. Peter îndreptă mașina ușurel către un popas pentru camioane. Trebuia să aibă încredere că strivirea lor de un camion de 44 de tone nu se afla în planul lui Dumnezeu.

– N-am mai făcut așa ceva, zise el când opri motorul.

– Crezi că eu am mai făcut? Ne descurcăm noi. Hai să trecem în spate.

Ieșiră și, peste câteva secunde, se regăsiră pe bancheta din spate. Se așezară ca pasagerii, umăr lângă umăr. Tapițeria mirosea a alți oameni – prieteni, vecini, enoriași, autostopiști. Îl făcea pe Peter să se îndoiască și mai tare că putea sau că ar fi trebuit să facă dragoste acolo, acum. Cu toate că... în asta era și ceva ce-l făcea să se simtă surescitat. Întinseră brațele unul spre altul, încercând să se îmbrățișeze, însă mâinile le erau stângace pe întuneric.

– Cât de repede o să consume becul din habitacul bateriei mașinii? îl întrebă ea.

– Habar n-am. Dar mai bine să nu riscăm. Plus că ne-am da în spectacol pentru cei care trec.

– Mă îndoiesc, zise Bea întorcându-și chipul spre farurile ce treceau vâjâind pe lângă ei. Am citit un articol odată, despre o fată care a fost răpită. A reușit să sară din mașină la un moment dat, când răpitorul a încetinit. Bărbatul a înghățat-o, fata s-a luptat din răsuputeri și a început să țipe după ajutor. Trecea un șir întreg de mașini. N-a oprit nici una. Mai târziu l-au luat la întrebări pe unul dintre șoferii ăia, care a zis: „Mergeam așa de repede, că nu mi-a venit să cred ce vedeam“.

El se foi stingherit.

– Ce poveste groaznică. Și poate nu-i nici cel mai bun moment s-o spui.

– Știu, știu, îmi pare rău. Sunt un pic... nu-s în apele mele acum. Cu un hohot de râs nervos, Bea adăugă: Doar că e așa de greu... să te pierd.

– Nu mă pierzi. O să fiu plecat un timp, atâta tot. O să fiu...

– Peter, te rog. Nu acum. Am trecut de partea aia. Ne-am descurcat cum am

putut cu partea aia.

Când se aplecă în față, Peter crezu că avea să izbucnească în plâns. Însă culegea ceva din spațiul dintre scaune. O lanternă mică. O aprinse și-o puse în echilibru pe tetiera pasagerului din față; căzu. O vârî apoi în spațiul strâmt dintre banchetă și portieră, înclinând-o astfel încât raza de lumină să fie îndreptată spre podea.

– Drăguță și discretă, zise ea izbutind să-și controleze iarăși vocea. Suficientă lumină cât să ne deslușim unul pe altul.

– Nu-s sigur că pot s-o fac, spuse el.

– Hai să vedem ce se-ntâmplă, replică ea și începu să-și descheie cămașa, dezvăluindu-și sutienul alb și umflătura sânilor.

Lăsă cămașa să-i cadă de-a lungul brațelor, apoi își scutură umerii și coatele ca să-și elibereze materialul mățos de pe încheieturile mâinilor. Își scoase fusta și-și trase, în același timp, ciorapii și chiloții; îi apucase cu degetele ei mari, puternice, izbutind să dea mișcării grație și ușurință.

– Acum tu.

Peter își desfăcu pantalonii, iar ea îl ajută să și-i scoată, după care se lăsă să alunece pe spate, sucindu-și brațele ca să-și scoată sutienul. El încercă să-și regăsească poziția inițială fără s-o înghesuie cu genunchii, însă dădu cu capul de plafonul mașinii.

– Suntem ca o pereche de adolescenți care n-au habar de nimic, se plânse el. E cam...

Ea îi puse palma pe față, acoperindu-i gura.

– Suntem doar eu și cu tine, zise. Noi doi. Soț și soție. Totul e în regulă.

Era goală acum, cu excepția ceasului de pe încheietura subțire a mâinii și a colierului de perle de la gât. În lumina lanternei, colierul nu mai era un cadou elegant de aniversare a căsătoriei, ci devenise o podoabă primitivă, erotică. Sâni i se zguduiau de tăria bățăilor inimii.

– Haide, zise. Dă-i drumul.

Și începură. Presați unul într-altul, nu se mai vedeau; lanterna nu-și mai avea rostul. Gurile le erau lipite, ochii închiși, trupurile lor puteau fi trupurile oricui de la facerea lumii încoace.

– Mai tare, gâfâi după un timp Beatrice.

Vocea ei avea un ton asprit, o tenacitate brutală pe care n-o mai auzise până atunci. Împreunările lor fuseseră întotdeauna reținute, prietenoase, de o politețe impecabilă. Uneori senine, alteori pline de energie, câteodată atletice chiar – însă niciodată disperate.

– Mai tare!

Înghesuit într-o poziție incomodă, cu degetele de la picioare izbind în geam și genunchii frecându-se de tapițeria din blană artificială, încercă să se descurce, dar ritmul și unghiul nu erau potrivite, și nu calculase bine cât îi mai trebuia ei și cât se putea ține el.

– Nu te opri! Haide! Haide!

Însă se sfârșise.

– E OK, zise Bea strecurându-se de sub el, lipicioasă de la sudoare. E OK.

Mai era timp din belșug când ajunseră la Heathrow. Doamna de la ghișeul liniei aviatice verifică încă o dată pașaportul lui Peter.

– Mergeți doar dus la Orlando, Florida, așa-i?

– Da, răspunse el.

Îl întrebă dacă avea bagaje de trimis în cală. Lăsă pe bandă o geantă sport și un rucsac. Totul părea oarecum dubios, însă călătoria era prea complicată și nesigură ca să-și poată programa drumul de întoarcere. Își dori ca Beatrice să

nu fi stat lângă el, ascultând aceste confirmări ale plecării sale iminente către văzduhuri; își dori ca ea să fi fost scutită să audă cuvintele „doar dus“.

Și apoi, firește, odată ce primi tichetul de îmbarcare, îi mai rămânea ceva timp de omorât înainte să i se permită accesul în avion. Unul lângă altul, el și Beatrice porniră fără țință, depărtându-se de zona ghișeelor, copleșiți de lumina în exces și de dimensiunile monstruoase ale terminalului. Oare acea fluorescență de la care te dureau ochii făcea chipul lui Beatrice să arate tras și neliniștit? Peter își trecu brațul pe după talia ei. Ea îi zâmbi liniștitor, însă asta nu-l convinse. **CE-AR FI SĂ-ȚI ÎNCEPI VACANȚA ÎN DORMITOR?** se rățoiau panourile cu reclame. **CU OPORTUNITĂȚILE NOASTRE DE CUMPĂRĂTURI, DIN CE ÎN CE MAI VARIATE, S-AR PUTEA SĂ NU MAI VREI SĂ PLECI!**

La această oră a serii, aeroportul nu era foarte aglomerat, însă tot erau destui pasageri care-și târau bagajele după ei și se opreau să caște gura prin magazine. Peter și Beatrice se așezară lângă un ecran cu informații despre zboruri ca să aștepte numărul porții de îmbarcare. Se luară de mână fără să se privească, uitându-se în schimb la zecile de oameni care le treceau pe dinainte. O ceată de fete drăguțe, îmbrăcate ca niște dansatoare la bară la începutul programului, ieșiră deodată dintr-un magazin duty-free, încărcate cu plase de cumpărături. O porniră clătinându-se pe tocurile înalte, abia în stare să-și care trofee. Peter se aplecă spre Beatrice și îi murmură:

– De ce-ar vrea cineva să se urce într-un avion cu tot calabalâcul ăla? Și după ce ajung unde or ajunge, o să-și cumpere și mai multe chestii. Uite, abia dacă pot merge.

– Aha.

– Dar poate că asta-i chestia, de fapt. Poate că vor să dea un spectacol pentru noi. La cât de nepractic e... cu pantofii ăia ridicoli care anunță pe toată lumea că fetele alea sunt așa de bogate, încât nu trebuie să-și facă griji în privința lumii reale. Avuția le face creaturi diferite, ceva exotic care nu trebuie să aibă însușirile unui om.

Bea scutură din cap.

– Fetele alea nu-s bogate. Bogații nu călătoresc în gașcă. Și femeile bogate nu pășesc de parcă n-ar fi obișnuite să umble pe tocuri. Fetelor ăstora pur și simplu le place la cumpărături. Au o aventură. Se dau în stambă una pentru cealaltă, nu ca să ne scoată nouă ochii. Suntem invizibili pentru ele.

Peter le privi pe fete cum înaintau nesigure către Starbucks. Fundurile le tresătau pe sub fustele încrețite; vocile lor erau stridente, trădând accente provinciale. Bea avea dreptate.

Oftă și-i strânse tare palma într-a lui. Ce-avea să se facă fără ea acolo, în lumea largă? Cum avea să se descurce dacă nu putea să-și analizeze percepțiile? Ea era cea care-l oprea de la pompoșenii, care-i stăvilea tendința de a construi teorii grandioase, atotcuprinzătoare. Îl aducea cu picioarele pe pământ. Ar fi dat un milion de dolari s-o aibă lângă el în misiunea asta.

Însă costa mult mai mult de-un milion de dolari să-l trimită pe el singur, iar USIC achita nota de plată.

– Ți-e foame? Să-ți iau ceva?

– Am mâncat amândoi acasă.

– Un baton de ciocolată, ceva?

Bea zâmbi, însă arăta vlăguită.

– Sunt în regulă. Serios.

– Îmi pare așa de rău că te-am dezamăgit.

– Că m-ai dezamăgit?

– Știi tu... în mașină. Pare nedrept, neterminat, și încă astăzi, dintre toate zilele... nu suport să te las așa.

– O să fie oribil, zise ea. Dar nu din cauza asta.

– Unghiul, înclinația aia cu care nu eram obișnuit m-a făcut să...

– Te rog, Peter, nu-i nevoie. Nu țin nici un scor, nici o socoteală de felul ăsta. Am făcut dragoste. E suficient pentru mine.

– Simt că am...

Îl opri din vorbit punându-i un deget pe buze, apoi îl sărută.

– Ești cel mai bun bărbat din lume, spuse ea sărutându-l iar, pe frunte. Dacă e să analizezi greșelile, sunt sigură că vor exista motive mult mai bune pentru discuția asta la finalul misiunii.

Peter se încruntă sub buzele ei. Ce voia să spună cu „greșeli”? Se referea la inevitabilele obstacole și blocaje? Sau era conștientă că misiunea, ca întreg, avea să eșueze, avea să se termine cu un rezultat mortal?

Se ridică, iar Bea se ridică în același timp. Se cuprinseseră în brațe, strâns. Un grup mare de turiști năvăli în hol, abia coborât din autobuz și dornic să călătorească spre soare. Curgând puhoi spre poarta de îmbarcare, pălăvrăgind încântați, turiștii se despicară în două râulețe, ocolindu-i pe Peter și Bea. După ce se duseră și holul rămase din nou relativ tăcut, se auzi o voce din difuzor: „Vă rugăm să păstrați asupra dumneavoastră obiectele personale. Cele lăsate nesupravegheate vor fi ridicate de personalul aeroportului și ar putea fi distruse“.

– Ai vreo... presimțire, cumva, că misiunea mea o să eșueze? o întrebă.

Ea clătină din cap, apăsându-și creștetul în bărbia lui.

– Nu simți mâna Domnului în asta? insistă el.

Fără un cuvânt, Bea încuviință.

– Crezi că El m-ar trimite atâta drum ca să...

– Te rog, Peter. Nu vorbi, îi ceru ea cu voce răgușită. Am mai trecut prin toate astea de atâtea ori. Nu mai are sens acum. Trebuie doar să avem credință.

Se așezară iar, căutând să stea cât mai comod pe scaunele tari. Bea își lăsă

capul pe umărul lui. Peter se gândi la istorie, la anxietățile umane ascunse după evenimente însemnate. Lucrurile mărunte, triviale care-i deranjaseră probabil pe Darwin sau Einstein când își formulară teoriile: dispute cu proprietăreașă poate, sau îngrijorări privind vreo sobă înfundată. Piloții care bombardaseră Dresda agitându-se din cauza vreunei fraze dintr-o scrisoare primită de acasă: „Ce-a vrut ea să spună cu asta?” ori Columb, când naviga spre Noile Tărâmurii... oare ce-o fi avut în minte? Ultimele cuvinte pe care i le spusese un prieten vechi poate, o persoană care nici măcar nu e menționată în cărțile de istorie...

– Ai decis care vor fi primele tale cuvinte? îl întreabă ea.

– Primele cuvinte?

– Adresate lor. Când îi întâlnești.

Peter cugetă câteva clipe, apoi spuse șovăielnic:

– O să depindă de... N-am idee ce-o să găsesc acolo. Dumnezeu o să mă călăuzească. O să-mi dea cuvintele de care am nevoie.

– Dar când ți-o închipui... întâlnirea... ce imagine îți vine în minte?

Peter își aținti privirea în față. Un angajat al aeroportului, purtând o salopetă cu benzi reflectorizante de un galben strălucitor, descuria o ușă pe care scria: A SE ȚINE MEREU ÎNCUIATĂ.

– Nu-mi imaginez asta dinainte, zise. Doar mă știi. Nu pot trăi ceva până ce nu se întâmplă... Și, oricum, felul în care ies până la urmă lucrurile e întotdeauna diferit de ce ne-am putea imagina.

Ea oftă.

– Am o imagine. O imagine mentală.

– Spune-mi.

– Promite că n-o să râzi de mine.

– Promit.

Bea vorbi cu fața îngropată în pieptul lui.

– Te văd stând în picioare pe malul unui lac imens. E noapte, și cerul e plin de stele. Pe apă sunt sute de bărcuțe de pescuit care se leagănă în sus și-n jos. Fiecare barcă are cel puțin o persoană la bord, unele au câte trei sau patru, însă nu pot vedea pe nimeni cum trebuie, fiindcă e prea întuneric. Nici o barcă nu se duce nicăieri, toate au aruncat ancora, fiindcă toată lumea ascultă. Aerul e așa de calm, că nici măcar nu trebuie să strigi. Vocea ta pur și simplu se întinde peste apă.

El îi mângâie umărul.

– Frumoasă... Era pe cale să spună „închipuire“, dar ar fi sunat disprețuitor, așa că rosti: Viziune.

Ea scoase un sunet ce putea fi un murmur de aprobare sau un geamăt înăbușit de durere. Deși trupul i se lăsa greu pe al lui, Peter o sprijini, încercând să nu se foiască.

În partea diagonal opusă era un chioșc de ciocolată și biscuiți. Vânzarea încă mergea bine, în ciuda orei târzii; cinci clienți stăteau la rând și alți câțiva cântăreau din priviri marfa. Peter urmări cum o femeie tânără și bine îmbrăcată își alegea un braț de cumpărături de pe rafturi. Cutii mari de praline, ambalaje lungi și subțiri conținând biscuiți cu unt, o ciocolată Toblerone lungă cât un baston de polițist. Strângându-le pe toate la piept, femeia porni agale către pilonul ce susținea tavanul chioșcului, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu mai erau și alte bunătăți expuse afară. În clipa următoare, se îndepărtă pur și simplu, apucând-o spre toaleta femeilor prin vălmășagul de trecători.

– Tocmai am fost martor la o infracțiune, murmură Peter în părul lui Beatrice. Ai văzut?

– Da.

– Credeam că poate ai ațipit.

– Nu, am văzut-o și eu.

– Trebuia s-o înhățăm? Ca o arestare cetățenească, adică?

– Sau măcar să-i anunțăm pe angajații magazinului.

Beatrice își apăsă capul pe umărul lui în vreme ce-o urmăreau pe femeie dispărând în toaletă.

– Ar ajuta asta pe cineva?

– S-ar putea să-i aducă aminte că e greșit să furi.

– Mă îndoiesc. Dacă ar fi prinsă, n-ar face decât să-i urască pe cei care au prins-o.

– Așadar, în calitate de creștini, ar trebui pur și simplu s-o lăsăm să scape basma curată?

– În calitate de creștini ar trebui să răspândim iubirea lui Cristos. Dacă ne facem bine treaba, vom crea oameni care nu vor să facă lucruri rele.

– Să creăm?

– Știi ce zic. Să-i inspirăm. Să-i educăm. Să le arătăm calea. Își înălță creștetul și-l sărută pe sprânceană, murmurând: Exact ce ești tu pe cale să faci. În misiunea asta. Soțul meu curajos.

Îmbujorat, Peter înghiți recunoscător complimentul, ca un copil însetat. Nu-și dăduse seama cât de multă nevoie avea de asta acum. Era o nevoie lăuntrică atât de puternică, încât i se părea că o să-i explodeze pieptul.

– Mă duc în sala de rugăciune, îi zise. Vii și tu?

– Imediat. Du-te tu înainte.

Se ridică și porni fără ezitare spre capelă. Era singurul loc din aeroporturile Heathrow, Gatwick, Edinburgh, Dublin și Manchester pe care știa cum să-l găsească fără greș. Era mereu camera cea mai urâtă și mai mizeră din întregul

complex, la distanță bună de zonele comerciale pline de sclipici. Însă exista suflet acolo.

Când ajunse, cercetă orarul afișat pe ușă, sperând că avea șansa să participe la împărțășanie. Însă următoarea era programată abia joi după-amiază la ora trei, moment în care avea să fie deja la o distanță inimaginabilă, iar Beatrice își va fi început lungile luni de dormit singură cu Joshua.

Deschise cu grijă ușa. Cei trei musulmani îngenuncheați înăuntru nu dădură nici un semn că l-ar fi băgat în seamă. Erau îndreptați spre o foaie de hârtie prinsă de perete, o pictogramă înfățișând o săgeată mare, ca un semn de circulație. Arăta către Mecca. Musulmanii se înclină, ridicându-și dosurile, și sărutară țesătura covorașelor strident colorate care făceau parte din mobilier. Erau îmbrăcați impecabil, cu ceasuri scumpe și costume făcute la comandă. Pantofii de lac fuseseră aruncați într-o parte. Picioarele lor, în șosete lungi, scormoneau în dușumea cu entuziasmul obedienței.

Peter aruncă o privire după draperia ce trecea prin mijlocul încăperii. Cum bănuise, era o femeie acolo, musulmană și ea, înfășurată într-un vâl cenușiu, executând același ritual mut. Avea cu ea un copil, un băiat miraculos de cuminte îmbrăcat ca Micul Lord Fauntleroy. Stătea lângă picioarele mamei, ignorându-i plecăciunile, și citea o revistă de benzi desenate. Omul-păianjen.

Peter se duse la dulăpiorul unde erau ținute Cărțile Sfinte și publicațiile religioase. Biblia (o ediție Gideon), un volum cu Noul Testament și Psalmii, un Coran, o carte soioasă în limba indoneziană, probabil tot Noul Testament. Pe un raft de mai jos, lângă Turnul de Veghe și ziarele Armatei Salvării, era un teanc optimist de mare de fluturași. Însemnele îi păreau familiare, așa că se aplecă să le identifice. Erau de la o sectă evanghelică americană foarte mare, al cărei pastor din Londra candidase pentru aceeași misiune. Peter îl și întâlnise în foaietul USIC, tocmai când pastorul pleca tunând și fulgerând. „O gloată de pierde-vară“, șuierase tipul în drum spre ieșire. Peter se așteptase să nu aibă nici el succes, însă... fusese ales. De ce el și nu cineva de la o biserică plină de bani și cu influență politică? Încă nu era sigur. Deschise una dintre foile volante și văzu îndată obișnuitele comentarii despre semnificațiile numerologice ale lui 666, coduri de bare și Curva Babilonului. Poate că asta și era problema: USIC nu era interesat de fanatism.

Un mesaj emis printr-un difuzor atașat de tavan ca o moluscă puse capăt liniștii.

– Allied Airlines regretă să vă anunțe că zborul AB31 în direcția Alicante va mai întârzia, din cauza unor probleme tehnice la aeronavă. Următorul anunț va fi făcut la ora 22.30. Pasagerii care încă nu și-au ridicat bonurile pentru masa gratuită sunt rugați să o facă. Allied Airlines își cere încă o dată scuze pentru orice eventuale neplăceri.

Lui Peter i se păru că aude afară un geamăt colectiv, un vaiet de nemulțumire, însă era probabil doar imaginația lui.

Deschise Jurnalul Vizitatorilor, care arăta ca un registru contabil, și-l răsfoi citind comentariile mâzgălite unul sub altul de călători din toate colțurile lumii. Nu-l dezamăgira, niciodată nu se întâmpla asta. Doar cele scrise astăzi umpleau trei pagini. Unele erau cu caractere chinezești sau în alfabet arab, însă majoritatea erau în engleză, stângace sau nu. Domnul era acolo, se zărea printre urmele groase de pastă de pix și petele de cerneală.

Îl izbea mereu, ori de câte ori se afla într-un aeroport, faptul că acel complex vast și multietajat pretindea că ar fi un loc de joacă plin de delicii laice, o galaxie a consumerismului în care credința religioasă pur și simplu nu exista. Orice prăvălie, orice panou de afișaj, orice centimetru din clădire, până la șuruburile și piulițele din toalete, iradiau presupoziția că nimeni n-avea acolo nici o nevoie de Dumnezeu. Mulțimile care se așezau la coadă la gustări și flecuștețe, fluxul continuu de pasageri înregistrat de camere erau dovezi minunate ale imensei varietăți a specimenelor umane, cu excepția faptului că erau prezumați la fel de superficiali și în viața lăuntrică, „duty-free“ în toate sensurile cuvântului. Și totuși, hoardele acestea de vânători de chilipiruri, cupluri în luna de miere, pasionate de modă târguindu-și noile veșminte de sezon... nimeni n-ar fi ghicit câți dintre ei se strecurau în odăița asta și le scriau mesaje din inimă Atotputernicului și celorlalți tovarăși întru credință.

Dragă Doamne, te rog să iei toate părțile rele din lume – Johnathan.

Un copil, cel mai probabil.

Yuko Oyama, Japonia. Mă rog pentru copii de boală și pace planetă. Și mă rog să găsesc un partener bun.

Unde e CRUCEA lui CRISTOS DOMNUL NOSTRU ÎNVIAT? TREZIȚI-vă!

Charlotte Hogg, Birmingham. Rugați-vă ca scumpa mea fiică și iubitul meu nepot să fie în stare să-mi accepte boala. Și o rugăciune pentru oricine are neazuri.

Marijn Tegelaars, Londra/Belgia. Draga mea prietenă G, fie să găsească curajul de a fi cine este.

Jill, Anglia. O rugăciune pentru sufletul răposatei mele mame, ca să se odihnească în pace. Rugați-vă și pentru cei din familia mea, care sunt dezbinați și se urăsc unii pe alții.

Allah e cel mai bun! Dumnezeu e tare!

Următorul mesaj era tăiat, indescifrabil. Cel mai probabil o respingere urâtă, intolerantă a mesajului musulman de mai sus, ștearsă de alt musulman ori de îngrijitorul sălii de rugăciune.

Coralie Sidebottom, Slough, Berks. Mulțumesc pentru minunata creație a lui Dumnezeu.

Pat și Ray Murchiston, Langton, Kent. Pentru dragul nostru fiu, Dave, omorât ieri într-un accident de mașină. Mereu în inimile noastre.

Thorne, Frederick, Co. Armagh, Irlanda. Mă rog pentru vindecarea planetei și trezirea TUTUROR oamenilor de pe ea.

O mamă. Inima mi-e frântă, fiindcă fiul meu n-a mai vorbit cu mine de când m-am recăsătorit, acum 7 ani. Fiți buni și rugați-vă pentru împăcare.

Iz nasol de odorizant, puteți mai bine de-atât.

Moiră Veger, Africa de Sud. Dumnezeu stăpânește peste toți și toate.

Michael Lupin, Hummock Cottages, Chiswick. Alt miros decât cel de dezinfectant.

Jamie Shapcott, 27 Pinley Grove, Yeovil, Somerset. Te rog, se poate să nu se prăbușească avionul meu spre Newcastle? Mulțumesc.

Victoria Sams, Tamworth, Staffs. Drăguț decor, doar că becurile se tot sting și aprind.

Lucy, Lossiemouth. Adu-mi-l înapoi cu bine pe bărbatul meu.

Închise cărțulia. Măinile îi tremurau. Știa că exista o probabilitate destul de însemnată să moară în următoarele treizeci de zile; și dacă ar fi supraviețuit călătoriei, era posibil să nu se mai întoarcă. Era momentul său din grădina Ghetsimani. Strânse pleoapele și-l imploră pe Domnul să-i spună ce trebuia să facă; nu cumva l-ar fi slujit mai bine dacă o apuca pe Beatrice de mână și o lua la fugă spre ieșire, apoi săreau în mașină și se întorceau direct acasă înainte ca Joshua să fi băgat de seamă că stăpânul lui plecase?

Ca răspuns, Dumnezeu îl lăsa să-și asculte trăncăneala isterică a propriei voci, îi lăsa gândurile să răsună în tainița craniului. Apoi, în spatele lui, auzi un zornăit de mărunțiș: unul dintre musulmani se săltase în picioare și-și recupera pantofii. Peter întoarse capul. Musulmanul îl salută politicos cu o înclinare a bărbiei, apoi se îndreptă spre ieșire. Femeia de după draperie își împropăta rujul, își îndrepta genele cu degetul mic, își ascundea pe sub marginea hijabului șuvițe rebele de păr. Săgeata de pe perete se bălăngăni ușurel când bărbatul deschise ușa.

Măinile lui Peter nu mai tremurau. I se oferise perspectiva de ansamblu. Aici

nu era Ghetsimani: nu se îndrepta spre Golgota, ci se angaja într-o aventură măreață. Fusese ales dintre mii de candidați ca să îndeplinească cea mai importantă misiune de când apostolii porniseră să cucerească Roma cu puterea iubirii; avea să facă tot ce putea.

Beatrice nu mai era pe scaun, unde o lăsase. Se gândi câteva clipe că se pierduse cu firea și fugise din terminal mai degrabă decât să-și ia un ultim rămas-bun. Simți o împunsătură de mâhnire. Însă apoi o zări câteva șiruri de scaune mai încolo, pe lângă chioșcul cu briose și cafea. Era pe jos, în patru labe, cu fața ascunsă de părul desfăcut. Ghemuit înaintea ei, tot în patru labe, era un copil – un bebeluș gras, ai cărui pantaloni elastici erau umflați de un scutec prost ascuns.

– Uite!... zece degete! îi spunea copilului. Tu ai zece degete?

Bebelușul cel gras își lăsa mâinile să alunece în față pe podea, aproape atingându-le pe ale lui Beatrice. Bea își număra cu gesturi largi degetele, apoi zise:

– O sută! Nu, zece!

Băiatul râse. O fetiță mai mare se ținea timidă mai în spate, sugându-și un deget. Se tot uita după mama ei, însă mama respectivă nu se uita nici la copii, nici la Beatrice, ci era concentrată asupra unui dispozitiv electronic pe care-l ținea în mână.

– A, salut, zise Beatrice când îl văzu pe Peter sosind. Își dădu părul de pe față și-l potrivi pe după urechi. Ei sunt Jason și Gemma. Se duc la Alicante.

– Așa sperăm, spuse cu voce trudită mama copiilor.

Dispozitivul din mâna ei scoase un bip slab, după ce-i analizase nivelul de glucoză din sânge.

– Lumea așteaptă de la două după-amiaza, explică Beatrice. Sunt cam încordați.

– Nu mai fac asta-n veci, îngăimă femeia în vreme ce scormonea într-o borsetă în căutarea dozatorului de insulină. Jur. Îți iau banii și-i doare-n cur.

– Joanne, el este soțul meu, Peter. Peter, ea e Joanne.

Joanne schiță din cap un salut, însă era prea prinsă în propria nefericire ca să aibă chef de conversații despre nimic.

– Totul pare ieftin ca braga pe broșură, remarcă ea amar, însă după aia plătești de te-ndoaie.

– N-o lua în tragic, Joanne, o sfătuie Beatrice. O să vă simțiți bine. Nu s-a întâmplat, de fapt, nimic rău. Gândește-te numai: dacă avionul ar fi fost programat să plece cu opt ore mai târziu, ai fi făcut exact același lucru pe care-l faci acum – ai fi așteptat, doar că acasă.

– Aștia doi ar trebui să fie în pat, mormăie femeia dezvelindu-și un petic de piele de pe abdomen și înfigând acolo acul.

Jason și Gemma, pe bună dreptate ofențați de afirmația că erau mai degrabă somnoroși decât rău tratați, păreau gata să izbucnească într-o serie nouă de toane. Beatrice se puse iarăși în patru labe.

– Cred că mi-am pierdut picioarele, zise plecând capul către podea și prefăcându-se că se uită cu atenție. Unde s-au dus oare?

– Aici! țipă micul Jason.

– Unde? îl întrebă ea răsucindu-se.

– Slavă Domnului, zise Joanne. Uite că vine și Freddie cu mâncarea.

Un tip cu expresie iritată, fără bărbie și cu o geacă subțire de culoarea terciului de cereale se îndreptă spre ei mergând legănat, cu câteva pungi de hârtie în fiecare mână.

– Jaful de pe lume, anunță bărbatul. Te pun să stai acolo cu bonul tău prăpădit, de parcă-i coada la ajutorul de șomaj. Pe cuvânt, dacă-n douăj' de minute nu se-apucă naibii să....

– Freddie, zise cu vioiciune Beatrice, el e soțul meu, Peter.

Omul lăsa pungile jos și dădu mâna cu Peter.

– Nevastă-ta e un soi de înger, Pete. Mereu i se face așa milă de vagabonzi și de amărâți?

– Noi... noi credem că-i bine să fii amabil, spuse Peter. Nu te costă nimic, și-ți face viața mai interesantă.

– Când o să vedem marea? se interesă Gemma căscând.

– Măine, când te trezești, îi răspunse mama.

– Și doamna cea drăguță o să fie acolo?

– Nu, ea se duce în America.

Beatrice îi făcu semn fetiței să vină la ea în brațe. Celălalt copil se cufundase deja în somn, lungit pe un rucsac de pânză plin de să pocnească.

– Nu tocmai, zise Beatrice. Soțul meu pleacă, nu eu.

– Tu rămâi acasă cu copiii, ha?

– N-avem copii. Nu încă.

– Fă-ți o favoare și nu te apuca să-i faci, oftă bărbatul. Lipsește-te.

– Ei, nu vorbești serios, spuse Beatrice.

Iar Peter, văzând că bărbatul era pe cale să dea o replică deplasată, adăugă:

– Nu chiar serios.

Și conversația porni de aici. Beatrice și Peter intrară în ritm, perfect uniți în scopul lor. Făcuseră asta de sute de ori. Conversație, conversație autentică, fără strădanie, însă cu potențialul de a deveni ceva mai profund dacă venea momentul potrivit pentru a aduce vorba despre Isus. Poate că momentul avea

să vină, poate că nu. Poate că, la despărțire, aveau să spună numai „Doamne ajută!” și asta să fie tot. Nu orice întâlnire putea fi transformatoare. Unele discuții erau doar schimburi amabile de răsufări.

Ademeniți în conversație, cei doi străini simțeau că se relaxează fără să vrea. În câteva minute chiar râdeau. Erau din Merton, aveau diabet, respectiv depresie, lucrau amândoi într-un magazin mare de obiecte de uz casnic și economisiseră pentru excursia asta un an întreg. Nu erau nici prea isteți și nici tocmai fascinanți. Femeia pufnea într-un fel neatrăgător, iar bărbatul duhnea teribil a loțiune după ras cu iz de mosc. Erau ființe umane, prețioase în ochii lui Dumnezeu.

– O să înceapă îmbarcarea pentru zborul meu, spuse Peter la un moment dat.

Beatrice era încă pe podea, cu capul copilului unor străini legănându-i-se pe coapsă. Avea ochii sticloși de lacrimi.

– Dacă vin cu tine la controlul de securitate și te-mbrățișez chiar înainte să treci, n-o să fac față, serios. O să mă pierd cu firea, o să fac vreo scenă. Așa că sărută-mă aici.

Peter simți că i se rupe inima. Ceea ce păruse o grandioasă aventură în sala de rugăciune îl îndurera acum ca un sacrificiu. Își găsi tăria în cuvintele apostolului: Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist. Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură, și clipa plecării mele este aproape.

Se aplecă spre ea, și Beatrice îl sărută repezit, aspru pe buze, agățându-se cu o mână de ceafa lui. Buimac, se îndreptă de șale. Întregul scenariu cu necunoscuții ăștia... ea aranjase să se întâmple așa, acum își dădea seama.

– O să-ți scriu, îi promise.

Ea încuviință din cap, iar mișcarea îi făcu lacrimile să se prelingă pe obraji.

Peter o porni iute spre terminalul Plecări. Patruzeci de minute mai târziu se înălța în văzduh.

2. Niciodată n-avea să-i mai privească în același fel pe ceilalți oameni

Șoferul de la USIC ieși din benzinărie cu o sticlă de Tang și o banană impecabilă, supranatural de galbenă. Izbit de tăria soarelui, cercetă parcare în căutarea limuzinei ce conținea prețioasa încărcătură din străinătate. Încărcătura era Peter, care folosea oprirea ca să-și mai întindă picioarele și să încerce un ultim apel telefonic.

– Scuză-mă, mă poți ajuta cu telefonul ăsta?

Omul păru încurcat de solicitarea lui și începu să-și agite mâinile, indicând că amândouă erau ocupate. Cu sacou albastru-închis și cravată, era prea îmbrăcat pentru vipa din Florida și încă nu se calmase după sosirea întârziată a avionului. Era aproape ca și cum l-ar fi învinuit pe Peter, personal, de condițiile atmosferice turbulente de deasupra Atlanticului de Nord.

– Care-i problema cu el? îl întreabă în vreme ce așeza băutura și banana pe capota pârjolită de soare a limuzinei.

– Probabil nimic, zise Peter cercetând cu ochi mijiți dispozitivul din palma sa. Probabil că nu știu eu cum să-l folosesc.

Era adevărat. Nu se pricepea la flecușete electronice și utiliza telefonul doar când împrejurările îl sileau; în restul timpului, aparatul hiberna în husă, ajungând până la urmă să fie depășit. Cam o dată pe an, Beatrice îi spunea care era noul lui număr, fiindcă furnizorul de servicii ori devenise prea enervant, ori dăduse faliment. În ultima vreme, afacerile se prăbușeau cu o frecvență alarmantă; spre deosebire de Peter, Bea se ținea la curent cu asemenea chestii. El știa doar că nu-i era ușor să țină minte două numere noi pe an, în ciuda abilității de a memora pasaje lungi din Scriptură. Și stângăcia lui când venea vorba de tehnologie era atât de mare încât, dacă apăsa semnul

de apel de pe dispozitiv și nu se întâmpla nimic – cum tocmai făcuse în acest purgatoriu orbitor care era Florida –, nu știa ce să mai facă în continuare.

Șoferul era nerăbdător să reia cursa: aveau încă drum lung în față. Mușcă zdravăn din banană, apoi luă telefonul lui Peter și-l cercetă neîncrezător.

– Are-n el cartela care-i trebuie? îl întrebă el cu gura plină. Ca să sune în...
ăăă... Anglia?

– Așa mă gândesc, zise Peter. Cred că da.

Șoferul i-l dădu înapoi, cu o expresie ce arăta că n-avea chef să-și bată capul.

– Mie îmi pare un mobil care merge.

Peter păși sub umbra unei copertine metalice care se ridica peste pompele de benzină și încercă din nou să tasteze secvența corectă de simboluri. De data asta fu răsplătit cu o melodie cu ritm sacadat: codul internațional, urmat de numărul lui Bea. Duse la ureche capsula metalică, îndreptându-și ochii spre cerul de un albastru nefamiliar și spre copacii sculptați ce înconjurau popasul pentru camioane.

– Alo?

– Eu sunt.

– ... lo?

– Mă auzi?

– ... aud..., zise Bea.

Vocea îi era învăluită într-un vifor de pâraieli. Din micul amplificator al telefonului izbucneau cuvinte la întâmplare, ca niște scânteii rătăcite.

– Sunt în Florida, spuse Peter.

– ... miez... noapte, răspunse ea.

– Îmi pare rău, te-am trezit?

– ... iubesc... ce mai... știi ce...?

– Sunt bine sănătos, zise el, simțind cum telefonul îi aluneca printre degete din cauza transpirației. Scuze că te sun acum, dar s-ar putea ca mai târziu să nu mai apuc. Avionul a avut întârziere, și ne grăbim foarte tare.

– ... e... o... în... eu... tipul știe despre...?

Se depărtă și mai mult de vehicul, părăsind umbra copertinei metalice.

– Tipul ăsta nu știe nimic despre nimic, zise cu glas coborât, încredințat că la ea cuvintele ajungeau mai limpezi decât soseau ale ei către el. Nici nu-s sigur că lucrează pentruUSIC.

– ... n-ai întrebat...?

– Nu, încă n-am întrebat. O să-ntreb.

Se simțea un pic rușinat. Petrecuse deja douăzeci, treizeci de minute în mașină cu șoferul și nu stabilise încă dacă era propriu-zis un angajat alUSIC sau doar un șofer de închiriat. Până acum nu aflate decât că fata din poza de pe bord era fiica șoferului, că șoferul abia divorțase de mama fetei și că mama fetei era o avocată care se străduia din răputeri să-l facă pe șofer să regrete ziua în care se născuse.

– Totul e foarte... alandala în momentul ăsta. Și nici n-am dormit în avion. O să-ți scriu când... știi, când ajung la capătul celălalt. După aceea o să am timp berechet și-o să te țin la curent cu tot ce se întâmplă. O să fie ca și cum am călători împreună.

Se auziră niște pâ râieli puternice; nu era sigur dacă ea tăcuse brusc sau dacă nu i se mai auzeau cuvintele. Ridică vocea:

– Ce face Joshua?

– ... primele câteva... el doar... o... afară...

– Îmi pare rău, se întrerupe. Și tipul ăsta vrea să mă opresc din vorbit. Trebuie să plec. Te iubesc. Aș vrea... te iubesc.

– ... pe tine...

Și convorbirea se opri.

– Era nevastă-ta? Întrebă șoferul după ce Peter își ocupă locul în mașină și ieșiră din popasul pentru camioane.

„De fapt nu, îi veni să răspundă, nu era nevastă-mea, era o hârâială electronică ce ieșea dintr-un aparat mic de metal.“

– Da, zise.

Preferința lui aproape obsesivă pentru comunicarea față în față era prea dificil de explicat unui străin. Chiar și Beatrice avea probleme să înțeleagă asta uneori.

– Aveți un puști pe nume Joshua?

Șoferului părea să nu-i pese de nici un tabu social în privința trasului cu urechea.

– Joshua e motanul nostru. Nu avem copii.

– Te scapă de-o groază de probleme.

– Ești a doua persoană în două zile care-mi spune asta. Dar sunt sigur că-ți iubești fiica.

– N-am încotro! râse șoferul întinzând o mână către parbriz ca să indice o lume întreagă de experiență, destin și toate cele. Cu ce se ocupă soția ta?

– E asistentă medicală.

– O slujbă bună. Mai bine, în orice caz, decât să fii avocată. Faci viețile

oamenilor mai bune, nu mai rele.

– Păi, sper că și dacă ești reverend realizezi același lucru.

– Sigur, spuse vioi șoferul, dar nu părea deloc sigur.

– Și tu? Ești... ăăă... membru în echipa USIC, sau doar te angajează pentru servicii de transport?

– Lucrez de vreo nouă sau zece ani pentru USIC. Duc mai mult mărfuri. Uneori și profesori universitari. USIC ține o groază de conferințe. Apoi, când și când, mai e câte un astronaut.

Peter încuviință. Și-l imaginează preț de o clipă pe șofer luând un astronaut de la aeroportul din Orlando, își închipui un individ masiv, cu fălci pătrate, într-un costum spațial umflat, trecând greoi prin holul de la Sosiri și îndreptându-se spre șoferul care ținea un carton cu numele lui. Apoi pricepu.

– Nu m-am gândit niciodată la mine ca la un astronaut, zise.

– E un cuvânt învechit, se învoi șoferul. Îl folosesc din respect pentru tradiție, presupun. Lumea se schimbă prea repede. Îți iei ochii de pe ceva care-a fost întotdeauna acolo și, într-un minut, a ajuns doar o amintire.

Peter se uită pe geam. Șoseaua semăna cu cele din Regatul Unit, dar niște indicatoare uriașe de metal informau că unele atracții splendide precum râul Econlockhatchee și Rezervația naturală regională Hal Scott se aflau prin apropiere, ascunse de liziere. Ilustrațiile stilizate de pe panouri evocau bucuriile campingului și ale echitației.

– Unul dintre lucrurile bune în privința USIC, zise șoferul, e că au ceva respect pentru tradiție. Sau doar recunosc valoarea unei mărci. Au cumpărat Cape Canaveral, știi? Tot locul ăla e-al lor. Probabil i-a costat o avere. Ar fi putut să construiască altundeva stația spațială, că doar sunt o groază de proprietari pe care poți pune mâna zilele astea, dar au vrut Cape Canaveral. Eu numesc asta să ai clasă.

Peter scoase un sunet vag de încuviințare. Dacă corporațiile multinaționale

aveau sau nu clasă nu era un subiect în privința căruia să aibă opinii bine conturate. Unul dintre puținele lucruri pe care le știa despre USIC era că deținea o puzderie de fabrici dezafectate în orașele defuncte de prin zone gloduroase și uitate de lume ale fostei Uniuni Sovietice. Se îndoia că un cuvânt precum „clasă“ era potrivit pentru ce se petrecea pe-acolo. Cât despre Cape Canaveral, istoria călătoriilor spațiale nu-l interesase niciodată, nici măcar când era copil. Nici nu băgase de seamă când NASA încetase să mai existe. Erau genul de informații inutile scoase la iveală de Beatrice când citea ziarele care mai târziu aveau să fie puse sub castronul lui Joshua.

Deja îi era dor de Joshua. De obicei, Beatrice pleca la muncă în zori, când Joshua încă dormea adânc, lungit pe pat. Chiar dacă se foia și mieuna, Bea se grăbea să plece, zicând: „O să te hrănească tati.“ Și, cum altfel, peste o oră sau două, Peter se găsea în bucătărie ronțând cereale dulci, în vreme ce Joshua ronțăia și el cereale savuroase alături, pe podea. După care Joshua sărea pe masa din bucătărie și lungea resturile de lapte din castronul lui Peter. Asta nu i se permitea atunci când Mami era de față.

– Antrenamentul e dur, nu-i așa? îl iscodi șoferul.

Peter simți că bărbatul aștepta să audă povești despre exerciții în stil militar și teste de rezistență de nivel olimpic, însă n-avea asemenea povești de spus.

– Există niște examinări fizice, recunosc eu el. Dar cea mai mare parte din testare e formată din... întrebări.

– Așa? făcu șoferul. Câteva momente mai târziu porni radioul mașinii. „... continuă în Pakistan, rosti o voce gravă, în timp ce forțele antiguvernamentale...”

Șoferul schimbă pe un post de muzică, și sunetul din alte vremuri al celor de la A Flock of Seagulls răsună în habitacul.

Peter își lăsa spinarea pe banchetă și-și prefiră prin minte întrebările pe care i le puseseră la interviul de selecție. Ședințele acelea, ținute în sala de la etajul zece al unui hotel de fițe din Londra, duraseră de fiecare dată cu orele. O americană fusese prezentă de fiecare dată: o tipă elegantă, micuță și anorexică, care pășea ca o coregrafă faimoasă sau balerină retrasă din

activitate. Cu ochi strălucitori și voce nazală, avea lângă ea căni cu cafea decofeinizată în timp ce lucra, asistată de un grup de anchetatori a cărui componență se tot schimba. Poate că „anchetatori“ nu era cuvântul potrivit, de vreme ce toți erau prietenoși, lăsând impresia ciudată că-și doreau ca el să reușească.

- Cât poți să rezisti fără înghețata ta preferată?
- N-am o înghețată preferată.
- Ce miros îți amintește mai mult de copilărie?
- Nu știu. Poate crema de vanilie.
- Îți place crema de vanilie?
- E OK. În ultima vreme am parte de ea mai ales la budinca de Crăciun.
- Ce-ți vine în minte când te gândești la Crăciun?
- Slujba de Crăciun, sărbătorirea nașterii lui Isus, ținută în perioada solstițiului de iarnă roman. Ioan Hrisostomul. Sincretism. Moș Crăciun. Zăpadă.
- Tu însuți îl sărbătorești?
- Facem o mulțime de activități la biserică. Oferim daruri copiilor dezavantajați, ținem o cină de Crăciun la centrul nostru de zi. Foarte mulți oameni se simt cumplit de părăsiți și deprimați în perioada asta a anului. Trebuie să-ncerci să-i ajuți să depășească momentul.
- Cât de bine dormi într-un pat care nu-i al tău?

La asta trebuise să se gândească puțin. Trecuse în revistă hotelurile ieftine în care stătuse cu Bea când participase la adunări de evanghelizare prin alte orașe. Canapelele extensibile ale prietenilor. Sau, mai demult, alegerea grea între a-ți ține paltonul pe tine ca să tremuri mai puțin ori a-l folosi pe post de pernă ca să-ți fie mai moale betonul de sub cap.

– Cred că-s... normal în privința asta, spusese în cele din urmă. Câtă vreme e pat și e-n poziție orizontală, nu fac nazuri.

– Ești nervos înainte de prima ceașcă de cafea a zilei?

– Nu beau cafea.

– Ceai?

– Uneori.

– Uneori ești nervos.

– Nu mă enervez repede.

Era adevărat, iar reacția la interogatoriul comisiei nu făcea decât s-o confirme. Îi plăcea confruntarea, simțea că era testat mai degrabă decât judecat. Întrebările la foc automat erau o schimbare înviorătoare față de slujbele din biserică, când trebuia să vorbească o oră întreagă în vreme ce toți ceilalți ascultau în tăcere. Voia slujba, o voia tare mult, însă rezultatul stătea în mâinile lui Dumnezeu și n-avea nimic de câștigat agitându-se, răspunzând necinstit sau străduindu-se să placă. Avea de gând să fie el însuși, spera că nu i se cerea mai mult.

– Cum te-ai simți să porți sandale?

– De ce, o să trebuiască?

– S-ar putea.

Asta venise de la un bărbat ale cărui picioare erau vârâte în niște încălțări scumpe de piele, atât de lustruite, încât Peter își vedea fața reflectată în ele.

– Cum te-ai simți să nu ai acces la rețelele de socializare o zi întreagă?

– Nu accesez rețele de socializare. Nu cred c-o fac, cel puțin. Ce vreți să spuneți, mai exact, cu „rețele de socializare“?

– E OK.

Când o întrebare ducea într-un punct mort, tindeau să schimbe unghiul.

– Ce politicieni urăști cel mai tare?

– Nu urăsc pe nimeni. Și nici nu prea urmăresc chestiuni legate de politică.

– E ora nouă seara și cade rețeaua electrică. Ce faci?

– Dacă pot, o repar.

– Dar cum ți-ai petrece timpul dacă n-ai putea?

– Aș vorbi cu soția mea, dacă ar fi acasă în momentul acela.

– Cum crezi că o să facă față dacă tu vei pleca de-acasă un timp?

– E o femeie foarte independentă și capabilă.

– Ai spune că tu ești un bărbat independent și capabil?

– Așa sper.

– Când te-ai îmbătat ultima oară?

– Cam cu șapte sau opt ani în urmă.

– Ai avea chef să bei ceva acum?

– Nu m-ar deranja încă un pic de suc de piersici.

– Cu gheață?

– Da, mulțumesc.

– Imaginează-ți asta, zisese femeia. Vizitezi un oraș în străinătate și gazdele te invită la cină. Restaurantul la care te duc are o atmosferă plăcută. E acolo și un spațiu mare, separat printr-un panou din sticlă transparentă, în care sunt rășuște care aleargă ținându-se după mama lor. La fiecare câteva minute, bucătarul-șef înhață una dintre rășuștele astea și-o aruncă într-un cazan cu ulei

în clocot. Când s-a prăjit, e servită unor clienți, și toată lumea e bucuroasă și relaxată. Gazda ta comandă rățușcă și-ți spune că ar trebui s-o încerci, e fantastică. Ce faci atunci?

– Mai e și altceva în meniu?

– Sigur, multe altele.

– Atunci aș comanda altceva.

– Dar ai putea să stai acolo și să mănânci, totuși?

– Ar depinde de ce făceam de la bun început în tovărășia oamenilor ălor.

– Dar dacă n-ai fi de acord cu ei?

– Aș încerca să îndrept conversația spre lucrurile cu care nu sunt de acord, apoi aș spune cinstit ce nu mi se pare în regulă.

– Nu te deranjează în particular povestea cu rățuștele?

– Oamenii mănâncă tot soiul de animale. Măcelăresc porci, care sunt mult mai inteligenți decât păsările.

– Deci dacă un animal e prost, e OK să-l omori?

– Nu sunt măcelar. Și nici bucătar. Am ales să fac altceva cu viața mea. E o alegere împotriva uciderii, dacă vrei.

– Și cu rățuștele cum rămâne?

– Ce-i cu rățuștele?

– Nu ai simți impulsul să le salvezi? Nu te-ai gândi, de pildă, să spargi panoul de sticlă, ca să poată scăpa?

– S-ar putea, instinctiv. Dar probabil că nu le-ar face nici un bine rățuștelor. Dacă m-ar preocupa cu adevărat ce-am văzut în restaurant, mi-aș putea dedica întreaga viață, presupun, reeducării persoanelor din acea societate, așa

încât să ucidă rătuște într-un mod ceva mai uman. Dar aş prefera să-mi dedic viața unui lucru care ar putea să-i convingă pe oameni să se trateze mai omenos unii pe alții. Fiindcă oamenii suferă mult mai mult decât rațele.

– S-ar putea să nu crezi asta dacă ai fi rață.

– Nu cred că m-aș gândi prea mult la orice dacă aş fi rață. Nivelul ridicat de conștiință este cel care produce toate necazurile și chinurile noastre, nu crezi?

– Ai călca pe un greier? intervenise alt anchetator.

– Nu.

– Pe un gândac?

– Poate.

– Atunci nu ești budist.

– N-am pretins niciodată că aş fi budist.

– N-ai spune deci că orice viață e sacră?

– E un concept frumos, dar de fiecare dată când mă spăl ucid creaturi microscopice care sperau să trăiască pe mine.

– Atunci unde tragi linia? îl întrebase femeia. La câini? Cai? Dacă restaurantul ar fi prăjit piscoi vii?

– Să te întreb eu ceva, spusese Peter. Mă trimiteți într-un loc unde lumea tratează alte creaturi de o manieră oribilă, crudă?

– Sigur că nu.

– Atunci de ce-mi pui asemenea întrebări?

– OK, ce zici de asta: vasul tău de croazieră s-a scufundat, și acum ești pe o plută cu un tip extrem de iritant, care se-ntâmplă să mai fie și homosexual...

Și așa mai departe, o zi după alta. Durase atât de mult, încât Bea își pierduse răbdarea și-l întrebase dacă n-ar fi trebuit să le spună celor de la USIC că timpul lui era prea prețios ca să-l piardă cu șaradele acelea.

– Nu, mă vor, o asigurase el. Îmi dau seama.

Acum, într-o dimineață înmiresmată, în Florida, după ce primise ștampila de aprobare a corporației, Peter se întoarse cu fața spre șofer și-i puse înrebarea la care, în toate lunile acelea, nu primise un răspuns limpede.

– Ce este, mai exact, USIC?

Bărbatul ridică din umeri.

– În zilele noastre, cu cât e mai mare compania, cu atât îți dai seama mai greu cu ce se ocupă. Pe vremuri, o companie auto făcea mașini, o companie minieră săpa mine. Acum nu mai e așa. Dacă-i întrebi pe ăia de la USIC ce specializare au, o să-ți spună chestii gen... logistică. Resurse umane. Proiecte pe scară largă.

Șoferul sorbi cu paiul ultimele picături de Tang, scoțând un gâlgâit neplăcut.

– Dar de unde vin toți banii ăștia? zise Peter. Doar nu primesc fonduri de la guvern.

Șoferul, neatent la conversație, se încruntă. Trebuia să se asigure că vehiculul era pe banda corectă.

– Investiții.

– Investiții în ce?

– Într-o mulțime de lucruri.

Peter își feri ochii cu palma; lumina orbitoare a soarelui îi provoca migrene. Își aminti că le pusese aceleași întrebări anchetatorilor săi de la USIC, la unul dintre primele interviuri, când Beatrice încă-l mai însoțea.

– Investim în oameni, răspunsese femeia aceea elegantă scuturându-și coama gri, coafată artistic, și lăsându-și palmele delicate pe tăblia mesei.

– Toate corporațiile spun asta, remarcase Beatrice, puțin cam grosolan poate.

– Ei bine, noi chiar vorbim serios, zisese cealaltă femeie, mai vârstnică.

Ochii săi cenușii erau sinceri și însuflețiți de inteligență.

– Nimic nu se poate înfăptui fără oameni. Indivizi, indivizi unici cu abilități foarte speciale, continuase ea întorcându-se spre Peter. De aceea vorbim cu tine.

Iscusița acestei formulări îl făcuse să zâmbească, deoarece putea fi luată drept o măgulire – vorbeau cu el fiindcă, evident, era unul dintre acele persoane speciale – sau putea fi un preambul pentru respingere – vorbeau cu el pentru a menține înalte standarde ce aveau, în cele din urmă, să-l descalifice. Un lucru era sigur: indiciile pe care le aruncaseră el și cu Bea, despre ce bună echipă ar fi făcut ei dacă ar fi fost posibil să meargă împreună în misiune, căzuseră nebăgate în seamă ca niște firimituri de prăjitură și dispăruseră în mochetă.

– Unul din noi trebuie, oricum, să rămână ca să aibă grijă de Joshua, zisese Bea când discutaseră despre asta, mai târziu. Ar fi o cruzime să-l părăsim atâta vreme. Și mai e și biserica. Apoi casa, cheltuielile; trebuie să continui să lucrez.

Toate aceste preocupări erau întemeiate – deși o plată în avans de laUSIC, chiar și un procent mic din suma totală, ar fi fost de-ajuns pentru o groază de mâncare de pisici, vizite ale vecinilor și facturi de încălzire.

– Ar fi fost drăguț să mă invite și pe mine, atâta tot.

Da, ar fi fost drăguț. Totuși, înțelegeau foarte bine că dăduse norocul peste ei. Peter fusese ales dintre mulți alții, care fuseseră respinși.

– Deci, îi zise șoferului, cum ai ajuns dumneata să ai de-a face cuUSIC?

– Banca ne-a pus sechestru pe casă.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Banca a pus sechestru pe mai toate afurisitele de case de prin Gary. Le-a recuperat, nu le-a putut vinde, așa că le-a lăsat să se păraginească și să se dărâme. Însă USIC a făcut o înțelegere. Au luat datoria pe seama lor, am putut păstra casa și, în schimb, am început să lucrăm la ei pentru... să zicem... mărunțiș. Unii dintre vechii mei amici au zis că asta-i sclavie. Eu zic că-i ceva... umanitar. Și amicii ăștia ai mei de demult locuiesc prin parcuri de rulote acum. Pe când eu, uite-mă, conduc o limuzină.

Peter încuviință din cap. Uitase deja numele locului de unde era tipul și avea doar o idee vagă despre starea curentă a economiei americane, însă înțelegea prea bine ce înseamnă să ți se arunce un colac de salvare.

Limuzina viră ușor spre dreapta și fu învăluită de umbra răcoroasă a pinilor de pe margine. Un panou rutier de lemn – genul care indică îndeobște prezența unor locuri de camping, a grătarelor în aer liber sau a cabanelor de agrement – anunța o ieșire lăaturalnică ce ducea în direcția USIC.

– Dacă te duci în oricare dintre orașele astea ruinate din țară, continuă șoferul, o să vezi o mulțime de oameni care-s în aceeași barcă. Poate c-o să-ți spună că lucrează pentru compania aia sau ailaltă, dar dacă zgârii un pic suprafața, o să vezi că muncesc pentru USIC.

– Nici nu știu de la ce vin literele din „USIC“, mărturisi Peter.

– Pe mine mă-ntrebi? făcu șoferul. În ziua de azi, o mulțime de companii au nume fără sens. Toate numele cu sens au fost luate deja. E o chestiune de marcă comercială.

– Presupun că partea cu US înseamnă „United States“.

– Probabil. Dar sunt o multinațională. Cineva mi-a spus chiar c-au început în Africa. Știu numai că e bine să lucrezi pentru ei. Nu mi-au tras niciodată vreo țepă. O să fii pe mâini bune.

În mâinile tale îmi încredințez sufletul, îi veni în minte lui Peter, fără efort.

Luca 23:46, îndeplinirea profeției din Psalmi 31:5. Doar că nu era limpede pe ale cui mâini urma să încapă.

– O să înțepe un pic, zise negresa în halat alb. De fapt, o să fie foarte neplăcut. Ca și cum o jumătate de litru de iaurt rece ți-ar trece prin vene.

– Mamă, mersi, abia aștept.

Nu tocmai în apele lui, își așază capul în spațiul capitonat cu polietilenă al locașului ce aducea cu un sicriu și încercă să nu se uite la tubul gros ce se apropia de brațul său legat cu garou.

– N-am vrea să crezi că e ceva în neregulă, atâta tot.

– Dacă mor, vă rog să-i spuneți....

– N-o să mori. Nu cât timp ai chestia asta în tine. Relaxează-te doar și gândește-te la lucruri plăcute.

Branula era în venă; perfuzia intravenoasă fu pornită; substanța translucidă începu să-i intre în corp. Simțea c-o să vomite de frică. Ar fi trebuit să-i dea un sedativ sau ceva. Se întrebă dacă cei trei tovarăși de călătorie erau mai curajoși decât el. Erau adăpostiți în cuve identice, prin alte părți ale clădirii, unde nu-i putea vedea. Aveau să se întâlnească abia peste o lună, când se trezeau.

Femeia care-i administrase perfuzia rămase lângă el, supraveghindu-l cu calm. Fără avertizare – dar cum ar fi putut să fie avertizat? –, gura ei dată cu ruj începu să se deplaseze către partea stângă a feței, buzele i se mișcă ca o canoe mică și roșie. Gura nu se opri până ce nu ajunse în dreptul frunții, unde încremeni, mai jos de sprâncene. Apoi ochii femeii, cu tot cu pleoape și gene, căzură spre mandibulă, clipind cât se poate de normal în vreme ce-și schimbau locul.

– Nu te împotrivi, lasă lucrurile să-și urmeze cursul, îl povățui gura de pe frunte. E temporar.

Era prea îngrozit ca să vorbească. Asta nu era o halucinație. Asta se întâmpla cu universul când nu mai erai în stare să-l ții la un loc. Pâlcuri de atomi, raze de lumină alcătuind forme efemere înainte de a continua să se miște. Simți că frica lui cea mai mare, în timp ce se dizolva în întuneric, era că niciodată n-avea să-i mai privească la fel pe ceilalți oameni.

3. Măreața aventură n-avea decât să mai aștepte

– Măi, măi omule!

O voce groasă, abătută, venind din vidul inform.

– Mizeria aia e un căcat dat naibii.

– Măsoară-ți vorbele, B.G. Avem cu noi o persoană religioasă.

– Pf, să-mi bag laba-n baba. Dă și mie o carabă să mă ridic din sicriu' ăsta, gagiule.

O a treia voce:

– Și mie. Eu primul.

– O să regretați, copii. (Vorbele acestea fuseseră rostite cu o condescendență cântată.) Dar fie.

Apoi se auziră foieli, icnete și găfâieli, indicând o muncă fizică grea.

Peter deschise ochii, dar îi era prea greață ca să poată întoarce capul către voci. Tavanul și pereții păreau să se frământa convulsiv; luminile se bălângăneau ca un yoyo. Era ca și cum structura solidă a încăperii devenise elastică, pereții se scurgeau și tavanul se zbătea. Închise ochii ca să se apere de delir, însă acum era și mai rău: convulsiile continuau în țeasta lui, era ca și cum globii oculari i se umflau ca niște baloane, iar interiorul cărnos al feței i-ar fi putut țâșni pe nări în orice clipă. Își imaginea creierul umplându-se cu – sau golindu-se de – un soi de băutură scârboasă, caustică.

De undeva din cabină, foielile și icnetele continuau, acompaniate de râsete

demente.

– Știți ce, e destul de distractiv să mă uit la voi, băieți, cum vă zbateți pe podea ca niște gândaci dați cu otravă, remarcă vocea batjocoritoare și controlată, aflată mai departe de celelalte două.

– Hei, nu-i cinstit. Al naibii sistem trebuia să ne trezească pe toți deodată. Și vedeam noi atunci cine-i mai în formă.

– Hmm... (Din nou vocea cu ton superior.) Cineva trebuie, presupun, să fie primul. Să facă cafea și să verifice că totul funcționează.

– Păi du-te și verifică, Tuska, și pe mine și B.G. lasă-ne să ne târâm ca melcii pentru locul doi.

– Cum vreți. (Pași. O ușă deschizându-se.) Credeți că o să aveți intimitate? Vise deșarte, oameni buni. Vă pot vedea pe camerele de supraveghere cum vă zvârcoliți. Zâmbiți, vă rog!

Ușa se închise cu un clic.

– Țsta se crede buricul pământului, îngăimă o voce de pe podea.

– Fiindcă-l pupi tu-n cur mereu, de-aia.

Peter rămase nemișcat, adunându-și puterile. Înțelegea intuitiv că urma să-și revină la normal într-un anumit timp și că n-aveai nimic de câștigat încercând să te pui pe picioare prea devreme, asta dacă nu erai genul competitiv. Cei doi bărbați de pe podea continuau să icnească, să chicotească și să încerce să se salte de pe jos, în ciuda chimicalelor care le permisese să supraviețuiască Saltului.

– O să te ridici tu primul, sau io?

– Deja-s în picioare, frăție... vezi?

– Numai rahat ai în cap, omule. Aia nu se cheamă că stai, aia se cheamă că atârni. Dă drumul băncii.

Zgomotul unui corp căzând pe jos și alte râsete.

– Să te văd pe tine că te descurci mai bine, moșule...

– E-un fleac.

Bufnetul altui corp căzând pe podea; hlizeală prostească.

– Am uitat cât de nașpa e, frate.

– Nimic care să nu poată fi reparat cu vreo șase cutii de coca.

– Dă-o-n mă-sa, omule. O liniuță de coca, și-apoi vorbim.

– Dacă mai vrei droguri după toată treaba asta, ești mai tâmpit decât credeam.

– Doar mai puternic, frăție, mai puternic.

Și așa mai departe. Cei doi se înfoiau unul la celălalt, emanând lăudăroșenie în atmosferă, trăgând de timp, până ce izbutiră să se pună pe picioare. Gemură și gâfâiră scormonind prin niște pungi de plastic, își bătură joc fiecare de gusturile vestimentare ale celuilalt, se încălțară, își testară capacitatea de a fi bipezi pășind prin încăpere. Peter zăcea în cuva lui, respirând alert, așteptând ca încăperea să nu se mai învârtă. Tavanul, cel puțin, se liniștise.

– Salut, frăție!

O față lată îi acoperi câmpul vizual. Preț de o secundă, Peter n-o putu recunoaște ca fiind umană: părea prinsă invers de gât, cu sprâncene pe bărbie și barbă în creștet. Dar nu, era umană, sigur, numai că foarte diferită de a lui. Ten cafeniu-închis, nas inform, urechi mici, ochi frumoși, căprui, tivți cu roșu. Niște mușchi la gât care ar fi putut ridica și coborî un ascensor într-o clădire cu douăzeci de etaje. Și chestiile acelea ca niște sprâncene de pe bărbie. O barbă. Nu o barbă deplină, păroasă, ci una dintre acele opere de artă dăltuite în păr pe care le poți căpăta de la un stilist scump. Cu ani în urmă trebuie să fi arătat ca o liniuță netedă, trasă parcă cu un marker negru, însă acum bărbatul ajunsese la maturitate, și barba era inegală și presărată cu fire cărunte. O chelie care avansa îl lăsase cu doar câteva smocuri de păr

cârlionțat pe cap.

– Mă bucur să te cunosc, hârâi Peter. Sunt Peter.

– B.G., frăție, se recomandă tipul de culoare întinzând mâna. Vrei să te trag de acoloșă?

– Ăă... cred că aş prefera să mai zac aici un picuț.

– Dar să n-aștepți prea mult, frăție, zise B.G. cu un zâmbet alb, radios. Că o să te caci în pantaloni, și nava e mică.

Peter zâmbi, nesigur dacă fusese un avertisment privitor la ce s-ar fi putut întâmpla ori o observație legată de ce se petrecuse deja. Căptușeala de vâscoză a cuvei lui părea umedă și grea, însă așa o simțise încă de când îl înfășurase în ea femeia în halat.

O altă figură îi apărui dinaintea ochilor. Un chip alb, ars de soare, în jur de cincizeci de ani, cu păr cărunt și rărit, tăiat scurt, în stil militar. Ochi la fel de injectați ca ai lui B.G., însă albaștri, lăsând să se întrevadă o copilărie dureroasă, un divorț urât și schimbări bruște de ocupație.

– Severin, zise el.

– Pardon?

– Artie Severin. Tre' să te scoatem de-acolo, amice. Cu cât începi să bei mai curând, cu atâta o să te simți mai iute om iarăși.

B.G. și Severin îl ridicară din cuvă de parcă ar fi extras din cutie o piesă nouă de echipament: nu tocmai cu blândețe, dar cu destulă grijă cât să nu strice ori să rupă ceva. Picioarele abia îi atinseră podeaua cât îl scoaseră din cameră, ducându-l pe un coridor scurt și apoi într-o baie. Acolo îl dezbărară de legătura de pânză care-i acoperise șalele în ultima lună, îl dădură cu un spray albastru din creștet până-n tălpi și-l șterseră bine cu șervețele de hârtie. Când terminară, un sac de gunoi mare și transparent era umplut până la jumătate cu chestii vâscoase albastre și cafenii.

– Există și vreun duș? întrebă el, simțindu-se tot lipicios. Cu apă, adică?

– Apa e aur curat, frăție, zise B.G. Toată, până la ultima picătură, ajunge aici, adăugă el atingându-și cu vârful degetelor gâtul. N-are nici un rost pentru nimenea s-o trimitem acolo.

Și arată cu bărbia spre perete, spre învelișul extern al navei, bariera dintre ei și pustiul vast, lipsit de aer, în care erau suspendați.

– Scuze, spuse Peter. Am fost naiv.

– Naiv nu-i problemă. Toți tre' să urcăm pe curba învățării. Eu am mai făcut drumul ăsta o dată. Prima dată n-am știut nici pe naiba.

– O să ai câtă apă poțezi odată ce ajungem pe Oază, interviu Severin. Ai face bine să bei nițică și-acuma.

Lui Peter i se întinse o sticlă de plastic cu picurător care se putea închide. Luă o sorbitură bună și, zece secunde mai târziu, leșină.

Recuperarea după Salt îi luă mai mult decât i-ar fi convenit. I-ar fi plăcut să poată sări în picioare ca un boxer după ce încasase o lovitură și să-i impresioneze pe ceilalți. Însă ceilalți se dezbrăseră iute de efectele Saltului și-și vedeau de treburile lor, în vreme ce el zăcea neajutorat pe un pat, reușind când și când să ia câte o gură de apă. Fusesse prevenit, înainte de lansare, că avea să se simtă ca și cum ar fi fost dezasamblat și apoi asamblat la loc, cu toate că Saltul nu funcționa tocmai așa, științific vorbind, însă chiar așa se simțea.

Își petrecu după-amiaza... ei, nu, cuvintele acelea nu aveau sens, nu-i așa? Nu exista nimic care să aducă a după-amiază, dimineață sau noapte pe-acolo. În încăperea întunecoasă unde-l lepădaseră B.G. și Severin după ce-i făcuseră toaleta, se mai trezea când și când și se uita la ceas. Numerele erau doar niște simboluri. Timpul adevărat n-avea să reînceapă decât odată ce simțea iarăși pământ sub picioare, odată ce vedea din nou un soare pe cer, care să răsară și să apună.

Pe Oază urma să aibă posibilitatea de a-i trimite un mesaj lui Beatrice. „O să-ți scriu zilnic, îi promisese. În fiecare zi, dacă Dumnezeu îmi dă voie.“ Încercă să-și imagineze ce făcea ea în clipa asta, cum era îmbrăcată, dacă-și prinsese părul ori și-l lăsase liber pe umeri. Acestui scop îi servea, de fapt, ceasul: nu pentru a-i spune ceva folositor despre propria situație, ci ca să-i permită să și-o imagineze pe Beatrice existând în aceeași realitate ca și el.

Se uită iarăși la ceas. În Anglia era 2.43 dimineața. Beatrice dormea acum, cu Joshua lungit oportunist pe partea lui de pat, cu picioarele desfăcute. Joshua adică, nu Beatrice. Ea era probabil pe partea stângă, partea ei, cu un braț atârându-i peste marginea patului și celălalt ridicat, cu cotul acoperindu-i urechea și degetele atât de aproape de perna lui, încât le putea săruta de-acolo de unde se afla întins. Dar nu acum, firește.

Poate că Beatrice era trează. Poate că-și făcea griji din cauza lui. Trecuse o lună fără să poată lua legătura unul cu altul, în condițiile în care erau obișnuiți să comunice în fiecare zi.

– Dacă soțul meu moare pe drum? îi întrebasese pe cei de laUSIC.

– N-o să moară pe drum, i se răspunsese.

– Dar dacă moare?

– Vă informăm imediat. Cu alte cuvinte, dacă n-aveți noutăți, asta e o veste bună.

Veste bună, atunci. Și totuși... Bea își petrecuse aceste treizeci de zile conștientă de absența lui, în vreme ce el nu avusese știre de absența ei.

Își imaginează dormitorul lor, luminat blând de veioza de lângă pat; își închipui uniforma ei bleu aruncată peste scaun, vâlmășagul de pantofi de pe dușumea, pilota galbenă plină de părul lui Joshua. Beatrice aplecată peste tăblia patului, cu picioarele goale, însă cu un pulover pe ea, citind și recitind pachetul deloc informativ de informații trimis deUSIC.

„USIC nu poate și nu garantează siguranța nici unui călător în vehiculele sale, în timpul șederii în clădirile sale sau pe parcursul oricărei activități legate sau

nu de programul USIC. «Siguranța» este definită ca sănătate fizică și mentală și include, fără a se limita la aceasta, supraviețuirea și/sau revenirea de pe Oază, fie în perioada de timp specificată contractual, fie după trecerea acestei perioade. USIC se angajează să minimizeze riscul pentru orice persoană care participă la proiectele sale, însă semnarea acestui document echivalează cu recunoașterea și acceptarea faptului că eforturile USIC în această privință (minimizarea riscului) pot fi influențate de circumstanțe dincolo de controlul USIC. Aceste circumstanțe, fiind necunoscute și fără precedent, nu pot fi descrise în detaliu înaintea producerii lor. Pot include, fără a se limita la această enumerare, cazurile de boală, accident, defecțiuni mecanice, vreme nefavorabilă și orice alte evenimente ce pot fi socotite îndeobște drept Acțiuni ale Divinității.“

Ușa celei-dormitor se deschise, lăsând să se vadă silueta trupului masiv al lui B.G.

– Hei, frăție.

– Salut.

Din experiența lui Peter, era mai bine să vorbești pe limba ta decât să imiți idiomurile și accentele altora. Rastafarienii și pakistanezii vorbitori de cockney nu veneau spre Cristos dacă erau tratați cu condescendență de niște misionari care făceau încercări ridicole de a vorbi ca ei, și n-avea motive să creadă că lucrurile ar fi stat altfel cu negrii americani.

– Dacă vrei să halești cu noi, ai face bine să-ți miști curu’, frăție.

– Mi se pare în regulă, zise Peter legănându-și picioarele peste marginea patului de campanie. Cred că sunt gata.

Brațele groase ale lui B.G. erau întinse, gata să ofere ajutor.

– Tăiței, îl informă. Tăiței cu aromă de vită.

– E foarte bine.

Încă în picioarele goale, îmbrăcat doar în chiloți și cu o cămașă descheiată,

Peter ieși clătînându-se din cameră. Era ca și cum ar fi avut iarăși șase ani, ca atunci când fusese năuc de la siropul cu paracetamol și maică-sa îl ridicase din pat ca să-i sărbătorească ziua de naștere. Perspectiva deschiderii cadourilor nu fusese suficient de ademenitoare cât să înlăture efectele vărsatului de vânt.

B.G. îl călăuzi pe un culoar ai cărui pereți erau acoperiți de sus până jos cu fotografii color înfățișând pajiști verzi, genul de postere adezive pe care era mai obișnuit să le vadă lipite pe autobuze. Vreun designer grijului decisese probabil că priveliștea ierburilor, a florilor primăvăratice și a cerului de azur era tocmai ce trebuia pentru combaterea claustrofobiei în spațiul lipsit de aer.

– Nu ești vegetarian, așa-i, frăție?

– Ăă... nu.

– Ei bine, eu sunt, declară B.G. îndrumându-l pe după un colț, unde scena înverzită, chiar dacă un pic neclară, se repeta. Dar o chestie pe care tre' s-o înveți când pleci într-o călătorie ca asta, omule, e că uneori o lași mai moale cu principiile.

Cina fu servită în camera de control, adică în încăperea care conținea dispozitivele de pilotaj și de navigație. Contrar așteptărilor lui Peter, nu găsi acolo vreo priveliște care să-i taie respirația. Nu exista nici o fereastră uriașă care să dea către vasta întindere a spațiului, către stele și nebuloase. Nu era nici un fel de fereastră, nici un punct central de concentrare a atenției, ci doar pereți de plastic gros străpunși de ventilatoare pentru aer condiționat, de comutatoare electrice, dispozitive pentru ajustarea umidității și vreo două postere laminate. Peter mai văzuse acele imagini înainte, pe fluturașii USIC, când își depusese candidatura pentru misiune. Posterele, expresii lucioase ale gândirii corporatiste, înfățișau o navă stilizată și o pasăre stilizată cu o rămurică stilizată în cioc, plus câteva rânduri ce ridicau în slăvi înaltele standarde ale USIC în privința corectitudinii în afaceri și potențialul nelimitat al corporației de a aduce beneficii umanității.

Panourile de control ale navei erau și ele mai puțin impresionante decât și-ar

fi imaginat Peter: nici vorbă de șiruri uriașe de manete, comutatoare și lumini pâlpâitoare, ci doar câteva tastaturi compacte, niște monitoare plate și un dulăpior pentru computer ce aducea mai degrabă cu un automat de distribuit gustări ori cu un bancomat. Până la urmă, camera de control era mai puțin o punte de comandă a unei nave cât mai degrabă un birou – un birou banal. Nimic din ce se găsea acolo nu scotea în evidență faptul că pluteau într-un sistem solar străin, la miliarde de kilometri de casă.

Tuska, pilotul, se răsucise cu scaunul întorcând spatele monitoarelor și se holba la un castronel de plastic pe care-l ținea aproape lipit de față. Aburii îi acopereau trăsăturile. Picioarele, puse relaxat unul peste altul, erau goale și păroase, înveșmântate doar într-un șort prea mare și niște teniși fără șosete.

– Bine te-ai întors pe tărâmul celor vii, zise el coborând de la gură recipientul și sprijinindu-l de burta rotunjoară. Ai dormit bine?

– Nici nu știu dacă am dormit, de fapt, spuse Peter. Mai degrabă am așteptat să mă simt uman din nou.

– Durează un pic, încuviință Tuska, după care își apropie de față castronul cu tăiței.

Avea o barbă șoricie și era, se vedea bine, antrenat în arta de a-și feri părul facial de mâncărurile unsuroase. Învârti pe furculiță câțiva tăiței și, cu o precizie desăvârșită, își închise buzele roșii peste ei.

– Uite și porția ta, Pete, zise Severin. Ți-am rupt folia.

– Foarte drăguț din partea ta, spuse Peter așezându-se la masa de plastic negru unde B.G. și Severin se apucaseră să-și mănânce propriile porții de tăiței cu propriile furculițe de plastic. Trei cutii nedeschise de coca-cola erau puse la îndemână. Peter închise ochii și recită în gând o rugăciune de mulțumire pentru ce era pe cale să primească.

– Ești creștin, așa-i? zise B.G.

– Așa-i.

Tăiței cu aromă de vită fuseseră gătiți inegal la microunde: prin unele părți bolboroseau de fierbințeală, prin altele încă aveau o pojghiță subțire de gheață. Îi amestecă bine, obținând un compromis călduț.

– Acu’ ceva timp am făcut parte din Nation of Islam, zise B.G. M-a ajutat să trec peste multe necazuri. Dar e greu de ținut, omule. Aia nu poți face, ailaltă nu. Deschise o gură cât o șură, îndesă înăuntru un ghem de tăiței tremurători, mestecă de trei ori și înghiți, apoi adăugă: Da’ tre’ să-i urăști pe evrei și pe albi, și rahaturi din astea. Chipurile, n-ar fi obligatoriu, zic ei, dar pricepi mesajul, omule. E tare și limpede. Eu decid singur pe cine urăsc și alea, pricepi ce spun? bolborosi el molfăind o nouă îmbucătură. Dacă se ia vreunul de mine, îl urăsc, n-are decât să fie el alb, negru, bleumariin, frate; nu-mi pasă nici atâtica.

– Înseamnă că tot tu decizi și pe cine să iubești, zise Peter.

– Al dracului de-adevărat. Păsărică neagră, păsărică albă, toată-i bună.

Tuska pufni.

– Tare bună impresie-i mai faci reverendului nostru!

Terminase de mâncat și-și ștergea fața și barba cu un șervețel umed.

– Nu mă scandalizez așa de ușor, zise Peter. Nu din cauza cuvintelor, în orice caz. În lume este loc pentru multe feluri de-a vorbi.

– Nu mai suntem în lume acum, îi aminti Severin cu un rânjet lugubru.

Desfăcu o cutie de cola, și un jet înspumat de lichid cafeniu se ridică până-n tavan.

– Isuuuse, exclamă Tuska, cât pe ce să cadă de pe scaun.

B.G. se mulțumi să chicotească.

– Mă ocup eu, mă ocup eu, zise Severin înhățând o mână de șervețele de hârtie de la un distribuitor.

Peter îl ajută să ștergă lichidul lipicios de pe tăblia mesei.

– Fir-ar să fie, de fiecare dată pătesc chestia asta, bombăni Severin tamponându-se cu șervețelul peste piept, peste antebraț, ștergând scaunele și cutia frigorifică de unde scosese doza de cola. Se aplecă să ștergă și podeaua, a cărei mochetă, din fericire, era deja cafenie.

– De câte ori ai făcut călătoria asta? întrebă Peter.

– De trei ori. Și de fiecare dată m-am jurat că nu mai vin.

– De ce?

– Oaza îi înnebunește pe oameni.

– Tu ești nebun deja, frăție, mârâi B.G.

– Domnul Severin și domnul Graham sunt amândoi indivizi profund dezechilibrați, Pete, rosti Tuska solemn ca un magistrat. Îi știu de ceva ani. Oaza e cel mai potrivit loc pentru tipi ca ei. Măcar așa nu ajung pe stradă. Își aruncă la coșul de gunoi recipientul gol, apoi zise: Și mai sunt și extrem de buni la ce fac. Cei mai buni. De aia continuă firma să cheltuie bani cu ei.

– Și tu, frăție? îl întrebă B.G. pe Peter. Ești cel mai bun?

– Cel mai bun ce?

– Cel mai bun predicator.

– Nu prea mă gândesc la mine ca la un predicator.

– Atuncia cum te gândești la tine, frăție?

Peter înghiți tare în sec. Creierul îi era încă afectat de aceleași forțe violente care zguduiseră cutiile de cola. Își dorea ca Beatrice să fi fost acolo cu el, să parazeze întrebările, să schimbe natura acestei atmosfere îmbibate cu masculinitate, să abată conversația către cărări mai fructuoase.

– Sunt doar cineva care iubește oamenii și vrea să-i ajute, în orice stare ar fi

ei.

Un rânjete cuprinzător se răspândește pe fața lată a lui B.G., de parcă ar fi fost pe cale să dezlănțuie încă una dintre remarcile sale batjocoritoare. Apoi, brusc, devine serios.

– Vorbești chiar serios? Să mori tu?

Peter îl privește drept în ochi și zice:

– Să mor eu.

B.G. dădu din cap aprobator. Peter simți că, în judecata celuilalt, trecuse un soi de test. Fusesse reclassificat. Nu exact „din gașcă“, dar nu mai era un animal exotic care-ar fi putut reprezenta o iritare majoră.

– Hei, Severin! strigă B.G. Nu te-am întrebat niciodată, ia zi, ce religie ai, omule?

– Io? Nici una. Și așa o să și rămână treaba. Severin terminase de curățat după coca-cola și-și ștergea acum gelul albastru de pe degete cu șervete de hârtie. Tot lipicioase le am, se plânse el. O să înnebunesc până ce ajung la săpun și apă.

Dulăpiorul computerului începu să scoată un sunet blând, sacadat.

– Se pare că rugăciunea ți-a fost ascultată, Severin, remarcă Tuska îndreptându-și atenția către unul dintre monitoare. Sistemul tocmai și-a dat seama pe unde suntem.

Tuspatru bărbații tăcură, în vreme ce Tuska cerceta detaliile. Era ca și cum i-ar fi dat ocazia să caute e-mailuri noi sau să participe la o licitație pe internet. De fapt, încerca să-și dea seama dacă aveau să trăiască sau să moară. Nava încă nu-și începuse faza pilotată a călătoriei; fusese pur și simplu catapultată în timp și spațiu de tehnologia Saltului, care sfida fizica. Se învârtteau acum fără țință în jurul axei, undeva prin apropierea zonei în care ar fi trebuit să se afle, într-o navă de forma unei căpușe umflate: un burtoiu plin cu combustibil și un căpșor minuscule. Și înăuntrul aceluia cap, patru bărbați respirau dintr-o

provizie limitată de azot, oxigen și argon. Respirau mai iute decât era necesar. Nerostită, însă prezentă în aerul filtrat, sălășluia teama că Saltul îi dusesse prea departe de destinație și că nu aveau suficient combustibil pentru ultima parte a călătoriei. O marjă de eroare atât de mică încât era aproape nemăsurabilă se putea mări până devenea o enormitate fatală la celălalt capăt.

Tuska studie numerele, bătu în tastatură cu degetele sale subțiri și păroase și compară niște forme geometrice, hărți a ceva ce nu putea fi pus pe hartă.

– Vești bune, băieți, zise el în cele din urmă. Se pare că practica e mama succesului.

– Adică? făcu Severin.

– Adică ar trebui să le trimitem o rugăciune de mulțumire tehnicienilor din Florida.

– Și asta ce înseamnă mai exact pentru noi, aici?

– Înseamnă că atunci când împărțim combustibilul la distanța pe care o mai avem de parcurs iese că mai avem o grămadă de suc. Putem să-l folosim ca pe berea de la o petrecere studentască.

– Câte zile adică, Tuska?

– Zile? repetă Tuska. După o pauză de efect anunță: Patruzeci și opt de ore cel mult.

B.G. sări în picioare și dădu cu pumnul prin aer.

– Iu-huuu!

Din momentul acela, atmosfera din camera de control deveni triumfală, ușor isterică. B.G. se tot plimba încoace și-ncolo flexându-și neconținut brațele, iar Severin rânjea dezvăluindu-și dinții pătați de nicotină și bătea pe genunchi ritmul unei melodii doar de el auzite. Ca să simuleze loviturile în cinele, ridica din când în când pumnul în aer și se schimonosea la față, de parcă un zgomot vesel l-ar fi izbit în ureche. Tuska se duse să-și schimbe hainle – poate fiindcă se alesese cu o pată de mâncare pe pulover sau fiindcă simțea că

operațiunile de pilotaj iminente necesitau un gest ceremonial. După ce se găti cu o cămașă albă și apretată și niște pantaloni gri, își luă locul la tastatura pe care urma să introducă traiectoria lor către Oază.

– Fă-o odată, Tuska, îl îndemnă Severin. Ce vrei, o fanfară? Majorete?

Tuska îi aruncă un sărut, apoi execută apăsarea de tastă decisivă.

– Dragi domni și curve ale echipajului, declară el pe un fals ton oratoric. Bun venit la bordul vehiculului de transport către Oază. Vă rugăm să acordați întreaga atenție demonstrării măsurilor de securitate, chiar dacă zburați frecvent. Centura de siguranță se prinde și se desface așa cum vă este arătat. Nu aveți centură de siguranță? Asta e, descurcați-vă cum puteți.

Izbi o altă tastă. Podeaua începu să vibreze.

– În eventualitatea depresurizării cabinei, va fi furnizat oxigen, pompat direct în gura pilotului. Restul n-aveți decât să stați cuminți și să vă țineți respirația. (Râsete dinspre Severin și B.G.) În eventualitatea unei coliziuni, luminile din partea de jos vă vor conduce către o ieșire, unde veți fi absorbiți instantaneu către moarte. Vă rugăm să nu uitați că cea mai apropiată planetă utilizabilă poate fi la trei miliarde de kilometri în spatele dumneavoastră.

Mai lovi o tastă. Pe ecran, liniile începură să se ridice și să coboare ca niște valuri.

– Acest aparat de zbor este echipat cu un modul de salvare în caz de urgență: unul în față, nici unul în mijloc și zero la coadă. Este loc în el pentru pilot și cinci gagici beton (hohote dinspre B.G., chicoteli înfundate din partea lui Severin.) Scoateți-vă tocurile, fetelor, înainte să utilizați modulul de salvare. La naiba, scoateți totul de pe voi. Suflați-mi în tub dacă cumva nu se umflă. Aveți o lanternă și un fluier ca să atrageți atenția, dar nici o grijă, ajung la toate când vă vine rândul. Vă rugăm să consultați pliantul cu instrucțiuni care vă arată ce poziție trebuie să adoptați atunci când auziți comanda „Suge, sugă“. Vă recomandăm să țineți capul jos pe tot parcursul operațiunii.

Apăsă pe încă o tastă, apoi ridică pumnul în aer.

– Apreciem faptul că nu aveți altă alegere pentru zborul de astăzi, așa că dorim să vă mulțumim pentru că ați ales USIC.

Severin și B.G. aplaudară și ovaționară. Peter își lipi timid palmele, dar fără să facă vreun zgomot cu ele. Spera că putea să participe neintruziv, să fie parte a adunării, dar fără să atragă atenția. Era, o știa, un start deloc impresionant pentru misiunea de a câștiga inimile și sufletele unei întregi populații. Trăgea însă nădejde că va fi iertat. Era departe de casă, capul îl dureau și-i zvâcnea, tălții i se proptiseră în stomac ca un pietroi, continua să halucineze că părțile corpului îi fuseseră dezasamblate și apoi prinse la loc, dar oarecum greșit, și nu voia decât să se vâre în pat cu Beatrice și cu Joshua și să se pună la somn. Măreața aventură n-avea decât să mai aștepte.

4. „Salutare tuturor“, zise

Dragă Bea,

În sfârșit, o ocazie să comunic cu tine cum trebuie! Să numim asta Prima Epistolă către Joshuani? Of, știu că avem amândoi problemele noastre cu Sf. Pavel și felul în care vede el lucrurile, dar omul chiar știa să scrie o scrisoare ca lumea, pe când mie o să-mi trebuiască toată inspirația pe care-o pot aduna, mai ales în starea în care mă aflu acum. (Pe jumătate delirând de extenuare.) Așa că, până-mi vine în minte ceva minunat de original: „Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Cristos.“ Mă îndoiesc că Pavel va fi avut vreo femeie în minte când a scris urarea asta, date fiind problemele sale cu partea femeiască, dar poate că, dacă te-ar fi cunoscut pe tine, așa ar fi stat lucrurile!

Mi-ar plăcea să te lămuresc cum se prezintă lucrurile pe-aici, dar nu-i mare lucru de descris deocamdată. Nu-s ferestre pe nava asta. Sunt milioane de stele pe-afară și posibil și alte priveliști uimitoare, însă eu nu văd decât pereții, tavanul și podeaua. Bine măcar că nu sufăr de claustrofobie.

Scriu toate astea cu creionul pe hârtie (am avut niște stilouri, dar probabil că au explodat în timpul Saltului – am numai cerneală prin geantă. Nici nu mă mir că n-au supraviețuit călătoriei, după cum mă durea pe mine capul...!) În orice caz, când tehnologia sofisticată eșuează, tehnologia primitivă îi ia locul. M-am întors la bățul ascuțit, cu o așchie de grafit înăuntru, și la foile de celuloză presată...

Am înnebunit, te-ntrebi? Nu, nu-ți face griji (încă). Nu trăiesc cu iluzia că pot să vâr scrisoarea asta în plic și să-i lipesc un timbru. Sunt încă în tranzit – ne mai rămân cam 25 de ore. De îndată ce ajung pe Oază și mă instalez, o să transcriu mângălelele astea. Cineva o să mă conecteze la rețea și-o să-ți pot trimite un mesaj pe chestia pe care USIC a instalat-o la noi în casă. Și nu e cazul să-i mai zici „Zhou-23 Transmițător Mesaje“, cum ni s-a spus. Le-am

menționat termenul tipilor de aici, și s-au pus pe râs. Ei îi zic Glonț. Tipic pentru americani să scurteze totul la o singură silabă. (Totuși, e un nume care prinde.)

Aș putea, presupun, în loc să aștept o zi întreagă, să folosesc Glonțul de aici, de la bord, mai ales că sunt prea surescitat ca să pot dormi și ar fi o soluție bună ca să-mi omor timpul până aterizăm. Dar n-ar fi tocmai privat, și am nevoie de spațiu privat pentru ce urmează să spun. Ceilalți bărbați de pe navă nu sunt – cum să formulez – tocmai niște modele de discreție și sensibilitate. Dacă aș scrie pe aparatul lor, îmi imaginez că unul dintre ei ar recupera mesajul și l-ar citi cu voce tare, spre amuzamentul general.

Bea, iartă-mă că nu pot să las asta deoparte, dar încă sunt supărat pentru ce s-a întâmplat în mașină. Simt că te-am dezamăgit. Aș vrea să te pot lua în brațe și să îndrept lucrurile. E ridicol să stărui atât, știu. Cred că e un mecanism prin care mă opun depărtării la care suntem unul de altul. Au mai fost vreodată un soț și o soție separați de o distanță atât de uriașă? Mi se pare că mai ieri puteam să întind brațele și să te găsesc lângă mine. În ultima noastră dimineață petrecută împreună în pat, arătai atât de mulțumită și de senină! În mașină, însă, păreai preocupată.

Pe lângă faptul că mă cam sperie, nu pot spune că mă simt încrezător în reușita misiunii mele. E probabil doar ceva de natură fizică, ceva temporar, dar mă întreb dacă sunt în stare. Ceilalți tipi de pe navă, așa stridenți cum sunt, au fost foarte de treabă cu mine, într-un fel cam condescendent. Dar sunt sigur că se întreabă de ce ar plăti USIC o avere ca să mă transporte pe Oază, și trebuie să recunosc că sunt cam nedumerit și eu. Fiecare membru al echipei are un rol definit clar. Tuska (nu sunt sigur că ăsta îi e numele de botez) e pilotul, iar pe Oază se ocupă de computere. Billy Graham, zis B.G., e un inginer cu experiență imensă în industria de extracție a petrolului. Arthur Severin e un alt soi de inginer, ceva cu procese hidrometalurgice; mă depășesc cu mult specializările lor. Când stai de vorbă cu ei, tipii ăștia au un limbaj de șantier (și cred că au de-a face cu șantiere!), însă sunt mult mai deștepți decât par și, spre deosebire de mine, par să fie extrem de calificați pentru sarcinile lor.

Ei bine, cred că pentru o zi am exprimat destule îndoieli în privința propriei persoane!

Partea din scrisoare pe care am notat-o cu creionul pe navă e acum la final – n-am reușit să realizez mare lucru cu creionul și hârtia, este? De aici încolo totul va fi scris (în fine, tastat) pe Oază. Da, am ajuns. Sunt aici! Și primul lucru pe care-l fac e să-ți scriu.

Aterizarea a fost fără probleme – ciudat de lină, de fapt, n-am simțit nici măcar zguduitura ușoară pe care o au avioanele când ating pământul. Mai degrabă ca un lift care sosește la etajul corect. Aș fi preferat ceva mai dramatic, sau înspăimântător, ca să spulbere senzația asta de ireal. În loc de asta ți se spune că nava a aterizat, ușile se deschid și pășești într-unul dintre burdufurile acelea, exact ca la un aeroport, după care te trezești într-o clădire mare și urâtă care arată ca toate clădirile mari și urâte pe care le-ai văzut. Mă așteptam la ceva mai exotic, la ceva care să aibă o arhitectură nepământească. Dar poate că locul ăsta a fost conceput de aceiași oameni care au conceput halele USIC din Florida.

Oricum, sunt în camera mea. Crezusem că, imediat după sosire, o să fiu trimis altundeva, că o să urmeze o călătorie pe un tărâm uimitor. Însă aeroportul – dacă-i poți spune așa –, aduce mai degrabă cu o parcare imensă; are câteva dependințe cu spații de locuit. M-au mutat dintr-o cutie într-alta.

Să nu crezi că apartamentul meu e mic. Dormitorul e mai mare decât cel de-acasă, e și o baie cu duș cum scrie la carte (pe care sunt prea obosit să-l folosesc deocamdată), un frigider (gol-goluț, cu excepția unei tăvițe pentru gheață, goală și ea), o masă, două scaune și, firește, Glonțul la care tastez toate astea. Ambianța e foarte „hotelieră”; aș putea la fel de bine să fiu la centrul de conferințe din Watford. Dar mă aștept să adorm curând. Severin mi-a spus că e ceva obișnuit ca vreo două zile după Salt oamenii să se confrunte cu insomnia, apoi să doarmă douăzeci și patru de ore neîntreruși. Sunt sigur că știe despre ce vorbește.

Am avut o despărțire un pic cam ciudată, Severin și cu mine. Faptul că Saltul a fost mult mai precis decât se așteptau a însemnat că, deși am putut folosi combustibil fără restricții ca să ajungem pe Oază în cel mai scurt timp cu putință, încă ne-a mai rămas o cantitate imensă. Așa că l-am aruncat în spațiu înainte să coborâm. Îți imaginezi una ca asta? Mii de litri de combustibil zvârlit în spațiu odată cu reziduurile corporale, servețelele

murdare, recipientele goale de tăiței. Nu m-am putut abține să nu zic: „Sigur trebuie să fie și o variantă mai bună“. Severin s-a supărat (cred că-l susținea pe Tuska, cel care a fost responsabil, tehnic vorbind, pentru decizia asta – ăștia doi au o chestie între ei, de iubire/ură.) Oricum, Severin m-a întrebat dacă eu cred că pot să aterizez cu o navă care are atâta combustibil „atârându-i la cur“. A zis că ar fi ca și cum ai arunca o sticlă cu lapte de pe un zgârie-nori și ai spera că n-o să pățească nimic când se izbește de pământ. Am răspuns că, dacă știința a putut născoci o chestie cum e Saltul, cu siguranță putea să rezolve o problemă de felul ăsta. Severin s-a legat de cuvântul ăsta, „știință“. Știința, a spus, nu e o forță misterioasă mai presus de viață, e doar un nume pe care-l dăm unor idei strălucite pe care niște tipi le-au avut stând noaptea întinși în pat, și că, dacă faza cu combustibilul mă deranja atât de tare, nu mă oprea nimic să am o idee strălucită pe care să le-o transmit celor de la USIC. Vorbea pe un ton aparent degajat, dar dincolo de tonul ăsta era ceva agresiv. Știi cum pot să fie bărbații.

Nu pot crede că vorbesc despre o ciorovăială pe care am avut-o cu un inginer! Prin harul Domnului, am fost trimis într-o altă lume, primul misionar creștin care a ajuns aici vreodată, iar eu stau și-mi bârfesc tovarășii de călătorie!

Draga mea Beatrice, te rog să privești această Primă Epistolă ca pe un preludiu, ca pe un eseu, o răscolire grosolană a solului înainte de a planta ceva frumos în el. În parte, de asta am și decis să transcriu ca atare mângălelile făcute cu creionul pe navă în acest mesaj Glonț către tine. Dacă aș schimba fie și o propoziție, aș fi tentat apoi să le schimb pe toate; dacă mi-aș îngădui să omit vreun amănunt plicticos, aș ajunge probabil s-o las baltă cu totul. Mai bine să primești balivernele astea de după drum, abia coerente, decât nimic.

O să mă duc la culcare acum. E noapte. O să fie noapte în următoarele trei zile, dacă-nțelegi ce vreau să zic. Încă n-am văzut cerul, nu cum trebuie, am putut doar să-i arunc un ochi prin tavanul transparent din holul de la Sosiri, în vreme ce eram condus spre camera mea. O tipă foarte amabilă de la USIC, de la relații publice, al cărei nume l-am uitat, tot pălăvrăgea cu mine și încerca să-mi ducă bagajul, așa că m-am trezit că ajung aici fără să-mi dau seama cum. Apartamentul meu are ferestre mari, însă sunt acoperite cu

jaluzele care se ridică probabil electronic, și sunt prea obosit și dezorientat ca să-ncerc acum să-mi dau seama cum funcționează. Ar trebui să dorm un pic înainte să mă apuc de apăsatoarele butoane. Firește, cu excepția butonului pe care o să-l apăs acum ca să-ți trimit ție mesajul. Zboară prin spațiu, mică rază de lumină, și reflectă-te în toți sateliții potriviți ca să ajungi la femeia pe care-o iubesc! Dar cum pot cuvintele astea, transformate în clipiri de cod binar, să străbată o asemenea distanță imposibilă? N-o să cred asta pe deplin decât când voi primi un răspuns de la tine. Dacă mi se acordă acest miracol mărunț, vor urma și altele, sunt sigur.

Cu dragoste,

Peter

Adormi, iar peste un timp se trezi de la sunetul ploii.

Rămase întins vreme îndelungată, prea extenuat ca să se miște, ascultând. Ploaia suna altfel decât cea de acasă. Intensitatea ei creștea și se diminua într-un ritm rapid, ciclic, cu maximum trei secunde între rafale. Sincroniză fluctuațiile cu propria respirație, inspirând când ploaia cădea mai domol și expirând când apa se prăvălea cu putere. Ce făcea ploaia să se poarte astfel? Era ceva natural, sau provocat de felul în care era concepută clădirea: o capcană pentru vânt, o gură de aerisire, o poartă ce funcționa prost, închizându-se și deschizându-se neîntrerupt? Putea fi ceva atât de banal ca propria fereastră zgâlțâită de briză? Nu vedea mai încolo de benzile orizontale ale jaluzelelor.

În cele din urmă, curiozitatea îi învinse osteneala. Se dădu jos din pat clătinându-se, pipăi după întrerupătorul de la baie și fu orbit momentan de lumina prea puternică a becului cu halogen. Își privi cu ochi mijiți ceasul, singurul obiect pe care-l păstrase pe el când se băgase în pat. Dormise... cât? Doar șapte ore... asta dacă nu dormise treizeci și una. Nu, doar șapte. Ce-l trezise? Poate erecția.

Baia era întru totul identică cu una obișnuită de hotel, doar că toaleta, în loc să aibă un mecanism de tras apă, era genul care-și aspira conținutul cu un su-

ierat de aer comprimat. Peter urină încet și cu oarecare neplăcere, așteptând ca penisul să i se înmoaie. Urina avea o culoare arămie. Alarmat, umplu un pahar cu apă de la chiuvetă. Lichidul avea o culoare verzuie. Era curat și transparent, însă verzui. Pe perete, deasupra chiuvetei, se vedea un anunț printat: CULOAREA APEI ESTE VERDE. ACEST LUCRU ESTE NORMAL ȘI VERIFICAT CA FIIND SIGUR. DACĂ AVEȚI VREO ÎNDOIALĂ, LA MAGAZINUL USIC VĂ STAU LA DISPOZIȚIE APĂ ÎMBUTELIATĂ ȘI BĂUTURI RĂCORITOARE, LA 50 DE DOLARI RECIPIENTUL DE 300 ML.

Peter se holbă la paharul cu lichid verde, ars de sete, însă îngrijorat. Erau atâtea povești cu turiști britanici care băuseră apă prin străinătate, în concediu, și se otrăviseră. Diareea călătorului și toate cele. În minte îi veniră două citate liniștitoare din Scripturi: „Nu gândești la ceea ce vei bea“, din Matei 6:25, și „Totul este curat pentru cei curați“, Tit 1:15, însă acelea erau clar destinate altor contexte. Se uită iarăși pe foaie la varianta îmbuteliată: voiau 50 de dolari pentru 300 de ml. Nici nu intra în discuție. Stabilise deja cu Bea cum aveau să folosească banii câștigați în misiune. Voiau să renoveze camera pentru copii de la biserica lor, pentru ca micuții să aibă parte de mai multă lumină și căldură de la soare. Să cumpere o dubă adaptată pentru scaune cu rotile. Și lista continua. Orice dolar cheltuit aici avea să scoată de pe listă o cauză meritorie. Ridică paharul și bău.

Avea gust bun. Divin, de fapt. Era acesta un gând blasfemator? „Hai, mai las-o acuma, l-ar fi povățuit Beatrice. Sunt pe lume lucruri mai importante cu care să-ți bați capul.“ Cu ce lucruri puteai să-ți bați capul în această lume? Avea să afle destul de curând. Se ridică, apăsă butonul toaletei, mai bău niște apă verde. Avea un gust foarte vag de pepene galben, ori poate că-și imagina el.

Încă gol pușcă, se duse la geamul dormitorului. „Trebuie să fie o cale de a ridica jaluzelele“, își zise, chiar dacă nu se vedea nici un comutator sau buton. Pipăi pe la marginile benzilor metalice până când degetele i se încurcă într-o coardă. Trase de ea, și jaluzeaua se ridică. Îi trecu prin cap, în vreme ce trăgea mai departe de coarda aceea, că-și expunea poate goliciunea oricui s-ar fi întâmplat să treacă pe acolo, însă acum era prea târziu să-și mai facă griji în privința asta. Fereastra – un panou mare de plexiglas – era vizibilă în

întregime.

Afară încă stăpânea întunericul. Zona ce înconjura complexul aeroportului USIC era un pustiu, o zonă moartă cu asfalt inform, cu clădiri posomorâte arătând ca niște barăci și stâlpi de iluminat din oțel. Era ca o parcare de supermarket care continua la nesfârșit. Și totuși, Peter simți că inima începuse să-i bată cu putere, iar respirația i se iuțise de încântare. Ploaia! Ploaia nu cădea în linii drepte, ci... dansa! Se putea spune asta despre rafalele de ploaie? Apa nu avea inteligență. Și totuși, ploaia asta se răsfira dintr-o parte într-alta, sute de mii de liniuțe argintii descriind cu toatele aceleași arcuiri elegante. Nu semăna defel cu ploaia de acasă, care era purtată haotic de suflul vântului. Nu, aici aerul părea calm, iar mișcarea ploii era grațioasă, mutându-se alene de pe o parte a cerului pe cealaltă – de unde și răpăitul ritmic de pe fereastra sa.

Își lipi fruntea de geam. Era binecuvântat de rece. Își dădu seama că avea un pic de febră și se întrebă dacă nu cumva arcuirile ploii erau doar o halucinație. Încercând să deslușească prin întuneric, se strădui să-și concentreze privirea asupra peticelor difuze de lumină din jurul becurilor de pe stâlpi. Înăuntrul acestor sfere luminoase, ca niște halouri, picăturile de ploaie erau lucitoare ca niște confetti din staniol. Unduirea lor senzuală n-ar fi putut apărea mai clar.

Peter se dădu un pas înapoi. Reflexia sa în geam era fantomatică, traversată din toate direcțiile de ploaia nepământească. Chipul lui, de obicei rubicond, voios, era acum tulbure, iar licărul de tungsten incandescent al unui corp de iluminat aflat departe îi strălucea în abdomen ca o flamă. Organele genitale căpătaseră aspectul sculptural, de alabastru, al statuiilor grecești. Ridică un braț ca să rupă vraja, ca să se poată reorienta către propria umanitate familiară. Dar imaginea din fereastră ar fi putut, la fel de bine, să fie a unui străin ce făcea cu mâna.

Draga mea Beatrice,

Nici un cuvânt de la tine. Mă simt ca și cum aș fi literalmente suspendat – ca și cum nu pot lăsa răsuflarea să-mi iasă din piept până ce nu am dovada

faptului că putem comunica. Am citit cândva o povestire științifico-fantastică în care un tânăr călătorea pe o altă planetă, lăsându-și acasă soția. După ce a stat acolo câteva săptămâni doar, s-a întors acasă. Însă schepsisul povestirii era că timpul trecuse altfel pentru ea decât pentru el. Așa că, la întoarcerea acasă, a descoperit că acolo trecuseră șaptezeci și cinci de ani și că soția îi murise cu o săptămână în urmă. A ajuns exact la timp ca să participe la înmormântare, și toți bătrânii se întrebau cine putea să fie tinerelul ăsta așa de îndurerat. Povestea e banală, destul de dulceagă, dar am citit-o la o vârstă când eram ușor de impresionat, așa că mi-a rămas în minte. Iar acum, normal, mi-e frică să nu se adeverească. B.G., Severin și Tuska au fost cu toții pe Oază și înapoi de mai multe ori, de-a lungul anilor, și presupun că ar trebui să iau asta ca pe o dovadă că în momentul ăsta nu te-ai scofâlcit deja ca o prună uscată! (Deși te-aș iubi chiar și așa!)

Cum probabil îți dai seama din ceea ce îngaim, încă sufăr teribil de pe urma discordanței spațio-temporale. Am dormit bine, dar nici pe departe suficient. Aici e încă întuneric, suntem fix în mijlocul nopții lungi de trei zile. Încă n-am fost pe-afară, dar am văzut ploaia. E minunată ploaia. Se întinde înainte și înapoi, se prefiră ca draperiile alea de mărgele.

Am o baie dotată cu orice mi-aș putea dori, și tocmai am făcut un duș. Și apa e verde! Bună de băut, așa se pare. E fantastic să mă pot spăla ca lumea în sfârșit, deși încă miros cam aiurea (ce-ai mai râde să mă vezi aici, adulmecându-mi încruntat subsuorile!), iar urina are o culoare ciudată.

Hm, nu în nota asta voiam să închei, dar nu mă mai pot gândi la nimic ce ți-aș putea spune acum. Am doar nevoie să primesc vești de la tine. Ești acolo? Vorbește, te rog!

Cu dragoste,

Peter

După ce trimise misiva, începu să se plimbe de colo colo prin apartament, neștiind ce să mai facă. Reprezentanta USIC care-l escortase de la navă scosese toate zgomotele corecte pentru a-i transmite că-i stătea la dispoziție

dacă avea nevoie de ceva. Dar nu specificase cum anume funcționa disponibilitatea asta. Își divulgase numele măcar? Peter nu-și amintea. Cu siguranță nu era nici un bilețel pe masă care să-i ureze bun venit, să-i dea câteva indicii și să-i spună cum să ia legătura. Exista un buton roșu pe perete cu eticheta URGENTĂ, însă nici un buton cu însemnul ULUIRE. Își petrecu ceva timp căutându-și cheia de la apartament, conștient că aceasta ar fi putut să nu arate a cheie normală, ci să fie vreun card de plastic, cum se dau pe la hoteluri. Nu găsi nimic care să aducă fie și vag cu o cheie. În cele din urmă, deschise ușa și examinează încuietoarea, ori mai degrabă locul în care ar fi trebuit să fie dacă ar fi existat. Însă nu era decât o clanță de modă veche, de parcă apartamentul lui ar fi fost doar un dormitor într-o casă neobișnuit de mare. În casa Tatălui meu multe lăcașuri sunt. Evident, cei de la USIC nu erau preocupați de securitate sau intimitate. OK, poate că personalul lor n-avea nimic de furat și nimic de ascuns, dar chiar și așa... ciudat lucru. Peter se uită în dreapta și-n stânga; coridorul era pustiu, iar ușa lui era singura care se vedea.

Intră iarăși, deschise frigiderul, verifică încă o dată că tăvița de gheață era singurul lucru de-acolo. Un măr n-ar fi fost cine știe ce, nu? Sau ar fi fost. Tot uita cât de departe era de casă.

Se făcuse vremea să iasă și să înfrunte situația.

Se îmbracă în hainele pe care le purtase în ajun – șort, blugi, cămașă de flanel, geacă de blugi, șosete și pantofi cu șireturi. Se pieptăină, mai luă o gură de apă verzuie. Stomacul gol îi chiorăia fiindcă digerase și eliminase tăiței mâncați pe navă. Porni cu pași mari spre ușă, dar, după o clipă de ezitare, se lăsă în genunchi și-și plecă fruntea în rugăciune. Încă nu-i mulțumise Domnului că-l adusese teafăr la destinație; îi mulțumi acum. Îi mulțumi și pentru altele, însă la un moment dat începu să aibă senzația distinctă că Isus era la spatele lui, îndemnându-l, acuzându-l în glumă că trăgea de timp. Așa că sări în picioare și plecă fără să mai stea pe gânduri.

Sala de mese a USIC zumzăia, nu de activitate umană, ci de muzică înregistrată. Era o încăpere largă, cu un perete făcut aproape cu totul din sticlă, iar muzica stăruia în aer ca o pâclă, suflată din țevi aflate în tavan. În

afara unei senzații vagi de licărire apoasă pe fereastră, ploaia de afară mai degrabă se simțea decât se vedea; adăuga ceva confortabil, intim atmosferei din sală.

M-am oprit, și-n noapte era

o salcie plângătoare

Ce plângea în zare

Poate pentru mine plângea...

Vocea feminină, fantomatică, părea să fi fost adusă prin kilometri întregi de tunele subterane pentru a izbucni în sfârșit acolo, printr-o deschizătură accidentală.

Și când cerul se-ntunecă

Florile nopții îmi șoptesc

Singură-n lume viețuiesc...

Erau patru angajați USIC în sala de mese, cu toții bărbați tineri, necunoscuți lui Peter. Un chinez supraponderal, tuns periută, moțăia într-un fotoliu de lângă un raft plin ochi cu reviste, cu fața sprijinită în pumn. Alt tip lucra la bar, purtând pe corpul înalt și subțire un tricou supradimensionat. Își făcea de lucru cu un ecran sensibil la atingere pe care-l ținea în echilibru pe tejghea, împungându-l cu un stilus de metal. Își mușca buza cu dinții mari, albi. Părul îi era dat cu un produs cosmetic gelatinos. Avea un aspect slav. Ceilalți doi erau negri. Stăteau la o masă, studiind împreună o carte. Era prea mare și prea subțire ca să fie Biblia; părea mai degrabă un manual tehnic. Lângă coate

aveau câni mari cu cafea și niște farfurioare pentru desert, unde nu se mai aflau decât firimituri. Peter nu simți miros de mâncare în încăpere.

Ies să mă plimb la miez de noapte

În lumina stelelor

Sperând că ai putea fi...

Cei trei bărbați treji înclinară vag din capete în semn de bun venit, fără să se oprească însă din ce făceau. Asiaticul ațipit și cei doi bărbați cu cartea erau cu toții îmbrăcați la fel: cămăși largi în genul celor din Orientul Mijlociu, pantaloni largi de bumbac și pantofi de sport masivi, fără șosete. Arătau ca niște baschetbaliști islamici.

– Salut, sunt Peter, zise el proțăpindu-se la tejghea. Sunt nou aici. Tare mi-ar plăcea să mănânc ceva, dacă aveți.

Tânărul cu aspect slav își clătină încet, dintr-o parte într-alta, fața cu prognatism.

– Prea târziu, frăție.

– Prea târziu?

– Rație la ore fixe, frăție. S-a dat drumul acum o oră.

– Cei de la USIC mi-au zis că mâncarea e furnizată ori de câte ori avem nevoie de ea.

– Corect, frăție. Trebuie doar să te asiguri că nu ai nevoie de ea la momentul nepotrivit.

Peter digeră mesajul. Vocea feminină din sistemul de amplificare își terminase cântecul. Urmă un anunț rostit de o voce de bărbat cu o

familiaritate teatrală.

– „Ascultați Florile Noptii, o cronică-document despre interpretările date de Patsy Cline piesei „Walkin’ After Midnight“ din 1957 până la duetele postume din 1999. Dragi ascultători, mai țineți minte ce v-am rugat? Ați păstrat în memorie timiditatea de fetiță ce radia din vocea lui Patsy în versiunea pe care a cântat-o la debutul ei, în emisiunea Arthur Godfrey, vânătorul de talente? Ce diferență pot face unsprezece luni! A doua versiune, pe care tocmai ați ascultat-o, a fost înregistrată pe 14 decembrie 1957 pentru Grand Ole Opry. Deja începea să se manifeste ciudata putere a acestui cântec. Însă aura de înțelepciune și de insuportabilă tristețe pe care o veți sesiza în următoarea versiune se datorează într-o măsură și unei tragedii personale. Pe 14 iunie 1961, Patsy aproape că a fost ucisă într-un accident de mașină. Incredibil, după doar câteva zile de la externarea din spital o găsim interpretând „After Midnight“ la Cimarron Ballroom din Tulsa, Oklahoma. Ascultați, oameni buni, ascultați bine și veți auzi durerea acelui teribil accident auto, supărarea pe care trebuie s-o fi simțit din cauza cicatricelor adânci de pe frunte, care nu s-au vindecat niciodată...”

Vocea feminină fantomatică susură iarăși dinspre tavan.

Ies să mă plimb la miez de noapte

În lumina lunii, cum făceam noi doi cândva

Mă plimb mereu la miez de noapte

Să te găsesc aş vrea...

– Când se primește următoarea porție de mâncare? întrebă Peter.

– Mâncarea e deja aici, frăție, zise slavul bătând cu palma în tejghea. Va fi eliberată pentru consum în șase ore și... douăzeci și șapte de minute.

– Îmi pare rău, sunt nou pe-aici, n-am știut care-i sistemul. Și mi-e foarte

foame. N-ai putea... ăă... să-mi eliberezi o porție mai devreme și s-o treci că ai servit-o în șase ore de-acum încolo?

Slavul își miji ochii.

– Asta ar însemna... să încalc regulile, frăție.

Peter zâmbi și-și plecă în piept bărbia, înfrânt. În timp ce Patsy Cline cânta „Ei, ăsta-i felul meu de-a spune că te iubesc...”, el se îndepărtă de tejghea și se așeză într-unul dintre fotoliile de lângă raftul cu reviste, chiar în spatele tipului adormit.

De îndată ce spina i se cufundă în tapițeria scaunului, se simți epuizat și știa că, dacă nu se ridică iute de-acolo, avea să adoarmă în curând. Se aplecă spre reviste, inventariindu-le rapid în minte. Cosmopolitan, Retro Gamer, Men's Health, Your Dog, Vogue, Vintage Aircraft, Dirty Sperm Whores, House & Garden, Innate Immunity, Autosport, Science Digest, Super Food Ideas... De toate pentru toți. Destul de răsfoite și doar puțin expirate.

– Hei, predicatorule!

Se răsuci în scaun. Cei doi negri aflați la aceeași masă închiseseră cartea, hotărând că terminaseră cu ea pentru noaptea aceea. Unul din ei agita demonstrativ un obiect de mărimea unei mingi de tenis, înfășurat în folie. De îndată ce avu parte de atenția lui Peter, azvârli obiectul prin cameră. Peter îl prinse cu ușurință, fără nici un pic de ezitare. Mereu fusese un bun prinzător. Cei doi ridicară fiecare câte un pumn prietenos, felicitându-l. Desfăcu folia și descoperi o bucată de brișă cu afine.

– Mulțumesc!

Vocea îi răsuna bizar în sala de mese, la competiție cu a DJ-ului, care trecuse iarăși la exegeza despre Patsy Cline. În etapa asta a narațiunii, Patsy pierise deja într-un accident de avion.

– „... lucruri personale rămase după vinderea casei sale. Caseta a trecut din mână în mână, fără să-și dea seama cineva că era o comoară, până la urmă ajungând în debaraua unui bijutier, unde a stat câțiva ani. Imaginați-vă,

prieteni! Sunetele acelea divine pe care tocmai le-ați auzit, lăncezind pe o bandă magnetică deloc bătătoare la ochi, încuiată într-un dulap întunecos, cu riscul de a nu mai vedea vreodată lumina zilei. Însă îi putem fi recunoscători pe vecie bijutierului, care, în cele din urmă, s-a dezmoțit și a negociat un contract cu MCA Records...”

Brioșa cu afine era delicioasă, se număra printre cele mai bune lucruri gustate vreodată de Peter. Și ce plăcut era, totodată, să știe că nu se afla într-un teritoriu complet ostil.

– Bun venit în Rai, predicatorule! strigă unul dintre binefăcătorii săi, făcând să râdă pe toată lumea, cu excepția asiaticului adormit.

Peter se răsuci spre ei și le zâmbi.

– În mod clar, situația e mai bună decât era acum câteva minute.

– Drept înaintea și tot mai sus, predicatorule! Țasta-i mottoulUSIC, mai mult sau mai puțin.

– Așadar, vă place aici? îi întreabă Peter.

Cel care-i aruncase brioșa căzu pe gânduri, căutându-și cuvintele.

– E bine, omule, la fel de bine ca oriunde.

– Vremea e mișto, îi ținu hangul tovarășul său.

– Adică așa, caldă.

– Ceea ce e mișto, asta zic.

– Știți, încă n-am fost pe-afară, spuse Peter.

– A, ar trebui să te duci, zise primul tip, ca și cum i-ar fi trecut prin minte că Peter ar fi preferat să-și petreacă întregul sejur pe Oază închis la el în cameră. Dă o tură înainte să se lumineze.

Peter se ridică.

– Mi-ar plăcea. Unde-i... ăă... ușa cea mai apropiată?

Ospătarul de la cafenea întinse un deget lung, osos către un indicator de plastic iluminat, pe care scria cu litere mari POFTĂ BUNĂ! și dedesubt, cu litere mai mici, MÂNCAȚI ȘI BEȚI CUMPĂTAT. NU UITAȚI CĂ APA ÎMBUTELIATĂ, BĂUTURILE CARBOGAZOASE, PRĂJITURILE, DULCIURILE ȘI PRODUSELE CU ETICHETĂ GALBENĂ NU SUNT INCLUSE ÎN RAȚIILE DE HRANĂ ȘI BĂUTURĂ ȘI VOR FI DEDUSE DIN VENITURILE DUMNEAVOASTRĂ.

– Mersi de informație, zise Peter în vreme ce ieșea. Și pentru mâncare!

– Să-ți fie de bine, frăție!

Ultimul lucru pe care-l auzi fu vocea lui Patsy Cline, de data asta într-un duet cu o celebritate, înregistrat, prin miracolul tehnologiei moderne, la decenii de la moartea ei.

Peter ieși pe ușa glisantă în aerul din Oază și, contrar temerilor sale, nu muri pe loc, supt de un vortex în vid, și nici nu se prăji ca o felie de slănină pe plită. Fu cuprins, în schimb, de o briză umedă, caldută, un balsam rotitor pe care-l simți ca pe un abur, cu excepția faptului că nu-l jena pe gâtleej. Înaintă prin beznă cu pași mari, fiindcă drumul său nu era luminat, cu excepția câtorva becuri aflate la ceva distanță. Prin împrejurimile searbede ale aeroportului USIC nu era oricum nimic de văzut, doar hectare de bitum negru și ud, însă voise să iasă pe-afară, și iată-l acum pășind afară.

Cerul era întunecat, cu o tentă de bleumarin. Bleumariiin, cum ar fi zis B.G. Se vedeau doar vreo câteva zeci de stele, mult mai puține decât era obișnuit, însă toate străluceau cu putere, fără să pâlpâie, și aveau o aură palidă, verzuie. Nu exista lună.

Ploaia se oprise acum, dar atmosfera încă părea alcătuită în mare parte din apă. Dacă închidea ochii, aproape că-și putea imagina că se cufundă într-o piscină cu apă caldă. Aerul i se vălurea peste obraji, îi gâdila urechile, se scurgea peste buzele și mâinile lui. Îi pătrundea prin haine, sufla prin gulerul

cămășii și peste umeri, acoperindu-i de rouă omoplații și pieptul, făcându-i nasturii de la manșete să i se lipească de încheieturi. Căldura – era o căldură extremă, însă nu arzătoare – îi umplu pielea de bobite de transpirație, făcându-l conștient, în mod intim, de părul de la subsuori, de adânciturile pântecelui, de forma degetelor în încălțăminte umedă.

Era îmbrăcat cu totul nepotrivit. Tipii ăia de la USIC, cu Țoalele lor arăbești largi, știau ei ce știau. Trebuia să-i imite cât de curând.

Pe când mergea, încercă să-și dea seama ce fenomene neobișnuite se produceau în interiorul său și care erau realități exterioare. Inima îi bătea ceva mai repede decât de obicei, dar puse asta pe seama surescitării. Pășea nițel cam câș, de parcă ar fi fost beat; se întrebă dacă era vorba doar de efectele post-Salt, de diferența spațio-temporală și de extenuare. Picioarele păreau să-i ricoșeze ușor la fiecare pas, de parcă bitumul ar fi fost cauciucat. Îngenunche și lovi suprafața cu pumnii. Era tare, neclintită. Din orice material va fi fost făcută – probabil o combinație de sol local și substanțe chimice de import – avea o consistență ca a asfaltului. Se ridică, și această acțiune i se păru cumva mai ușoară decât ar fi trebuit. Un efect de trambulină abia sesizabil. Însă era contrabalansat de densitatea apoasă a aerului. Ridică mâna și-și împinse palma înainte în văzduh, testându-i rezistența. Nu exista așa ceva, și totuși aerul se învârteji în jurul încheieturii sale și pe antebraț, gâdilându-l. Nu-și dădea seama dacă-i plăcea sau dacă i se părea înfricoșător. Atmosfera, din câte știa el, fusese întotdeauna o absență. Aici, aerul era o prezență, o prezență atât de palpabilă, încât avea impresia că se putea lăsa să cadă și aerul l-ar fi oprit pur și simplu, ca o pernă. Doar că, firește, n-ar fi fost așa. Însă, după cum îi atingeia pielea, aproape că promitea că ar fi făcut-o.

Inspiră profund, concentrându-se asupra texturii atmosferei care-i intra în plămâni. Nu părea să se simtă și să aibă alt gust decât cel al aerului normal. Știa din broșurile USIC că era în principiu cam același amestec de azot și oxigen pe care-l respirase o viață întreagă, cu ceva mai puțin dioxid de carbon, cu un pic mai mult ozon și câteva elemente secundare de care nu mai avusese parte. Broșurile nu spuneau nimic despre vaporii de apă, deși climatul Oazei fusese descris drept „tropical“, așa că poate această mențiune li se păruse suficientă autorilor.

Ceva îi gâdilă urechea stângă și, ca reacție, dădu cu palma. Un lucrușor

moale, ca un fulg de porumb ud, îi trecu printre degete, însă căzu înainte să apuce să-l ridice la ochi și să-l examineze. Pe degete îi rămăsese o dâră de fluid lipicios. Sânge? Nu, nu era sânge. Sau, dacă era, nu era al lui. Era verde ca spanacul.

Întoarse capul și se uită la clădirea din care ieșise. Era monumental de urâtă, ca toate edificiile ce nu fuseseră construite de credincioși ori de excentrici demenți. Singurul aspect care o salva era transparența ferestrei de la sala de mese, iluminată ca un ecran video în întuneric. Deși mersese destul de mult, încă putea recunoaște cafeneaua și raftul cu reviste, ba chiar i se păru că-l putea desluși și pe tipul asiatic, lătit pe un fotoliu. De la distanța asta, detaliile apăreau ca o aglomerare de obiecte așezate în ordine într-un distribuitor automat. O cutiuță luminoasă, înconjurată de o mare gigantică de aer ciudat; și, deasupra, miliarde de kilometri de întuneric.

Mai avusese parte de asemenea momente, pe planeta care se presupunea că i-ar fi casă. Nedormit și hoinărind pe străzile mizere ale unor orășele britanice la ora două sau trei dimineața, se trezea prin câte o stație de autobuz din Stockport, vreun mall prăpădit de prin Reading sau pe la tarabele goale de la piața din Camden, în orele de dinaintea răsăritului – și la acele ore, prin acele locuri, îl izbea, cu tot patosul său insuportabil, lipsa de însemnătate a omenirii. Oamenii și adăposturile lor erau ca un fir de praf pe suprafața globului, ca niște adunături invizibile de bacterii pe o portocală, iar luminile slabe ale prăvăliilor cu kebab și ale supermarketurilor nu izbuteau nicicum să lase vreo urmă în infinitatea spațiului de deasupra. Dacă n-ar fi fost Dumnezeu, atotputernicul vid ar fi fost prea strivitor ca să poată fi îndurat, însă odată ce Dumnezeu era cu tine, povestea se schimba.

Se întoarse și-și continuă drumul. Avea speranța nedeslușită că, dacă ajungea suficient de departe, asfaltul inform din zona aeroportului avea să se sfârșească odată, îngăduindu-i să pătrundă în peisajul Oazei, adevărata Oază.

Geaca de denim i se îngreunase de umezeală, iar cămașa de flanel se umflase de sudoare. Blugii scoteau un pleoscăit comic când pășea, bumbac ud și aspru frecându-se de bumbac ud. Cureaua începea să-l bată pe la șolduri; printre fese i se scurgea un râuleț de sudoare. Se opri să-și salte pantalonii și să-și șteargă fața. Își apăsă pe urechi vârfurile degetelor, ca să scape de un țuit surd pe care-l atribuisese sinusurilor. Însă zgomotul nu venea dinăuntru.

Atmosfera era plină de sunete. Șoapte fără cuvinte, foșnet de frunze stârnite de vânt, doar că nu se vedea pe nicăieri nici un pic de vegetație. Era ca și cum curenții de aer, atât de similari cu cei ai apelor, nu se puteau deplasa în tăcere, ci trebuiau să se vânture și să susure precum valurile oceanului.

Era sigur că se va adapta cu timpul. Ca și cum ai fi locuit lângă niște linii de cale ferată ori chiar lângă ocean. După o vreme, nu mai auzai nimic.

Merse mai departe, rezistând impulsului de a-și scoate hainele și de a le azvârli pe jos, ca să le recupereze la întoarcere. Pista de asfalt nu dădea vreun semn că s-ar termina. La ce le trebuia celor de la USIC o întindere atât de mare de bitum gol? Poate plănuiau să extindă secțiunile de locuit sau să construiască terenuri de squash ori un centru comercial. Oaza era menită ca, „în viitorul foarte apropiat“, să devină „o comunitate înfloritoare“. O comunitate înfloritoare de coloniști străini, firește. Locuitorii indigeni ai planetei, fie că prosperau ori nu, abia dacă erau menționați în documentele USIC, cu excepția unor asigurări anoste că nimic nu se plănuia sau implementa fără consimțământul lor deplin și informat. USIC era în „parteneriat“ cu cetățenii Oazei – oricine ar fi fost aceștia.

Peter, firește, abia aștepta să-i cunoască. Erau, până la urmă, chiar motivul pentru care venise aici.

Scoase din buzunar un aparat de fotografiat compact. Fusese avertizat de literatura pregătitoare pe care o parcursese că „nu era practic“ să folosești un aparat foto pe Oază, însă adusesese unul oricum. „Nu era practic“, ce însemna asta? Era o amenințare voalată? Autoritățile ar fi putut să-i confiște aparatul? Hm, avea să rezolve cu asta la momentul potrivit. Deocamdată voia să facă niște poze. Pentru Bea. La întoarcere, orice fotografie pe care se obosea s-o facă avea să valoreze cât o mie de cuvinte. Ridică dispozitivul și-l orientă spre asfaltul cel atât de nefiresc, clădirile singuratice, licăririle de lumină ce veneau dinspre sala de mese. Încercă să surprindă și cerul acvamarin, însă o scurtă cercetare a imaginii îi confirmă că nu pozase decât un dreptunghi de negru pur.

Băgă aparatul în buzunar și continuă să meargă. De când umbla așa? Ceasul lui nu era din acelea digitale, cu cadran luminos, ci unul de modă veche, cu limbi, primit de la tatăl lui. Îl apropie de față, încercând să-l încline în așa fel

încât să prindă un pic de lumină de la becul cel mai apropiat. Însă cel mai apropiat era la cel puțin o sută de metri.

Ceva îi licări pe antebraț, lângă cureaua ceasului. Ceva viu. Un țânțar? Nu, era prea mare pentru asta. O libelulă sau o creatură ce aducea cu o libelulă. Un trupșor mic, tremurător, în formă de chibrit, înveșmântat în aripi translucide. Peter agită mâna, și creatura căzu. Sau poate sări ori zbură, sau fu absorbită în curenții atmosferici. În orice caz, dispăruse.

Își dădu seama deodată că susurul din aer era suplimentat de un sunet nou, un huruit mecanic, în spatele lui. Un vehicul apăru în raza sa vizuală. Era de culoarea oțelului și avea forma unui proiectil, cu roți late și cauciucuri groase, vulcanizate, menite unui teren accidentat. Șoferul era greu de deslușit prin parbrizul fumuriu, însă avea formă umanoidă. Vehiculul încetini și se opri chiar lângă el, cu partea laterală la câțiva centimetri de locul unde stătea. Farurile mașinii străpunseră întunericul în direcția către care se îndrepta, dezvăluind un gard de sârmă împletită la care ar fi ajuns peste nici două minute de mers.

– Salutare.

O voce de femeie, cu accent american.

– Bună, îi răspunse.

– Hai să te duc înapoi.

Era femeia de la USIC care-l întâmpinase, cea care-l escortase în cameră și-i spusese că-i stătea la dispoziție dacă avea nevoie de ceva. Îi deschise portiera din dreapta și așteptă, bătând darabana cu degetele pe volan.

– Speram să mai pot merge puțin, zise Peter. Poate să întâlnesc vreun... ăă... localnic.

– Facem asta după ce răsare soarele, spuse femeia. Așezarea e cam la optzeci de kilometri de-aici. O să ai nevoie de un vehicul. Conduci?

– Da.

– Bine. Ai făcut cerere pentru rechiziționarea unui vehicul?

– Nu cred.

– Nu crezi?

– Ăă... nevastă-mea s-a ocupat de majoritatea detaliilor practice cu USIC. Nu știu dacă au abordat și subiectul ăsta.

Urmă o secundă de tăcere, apoi un râs binevoitor.

– Intră, te rog, sau aerul condiționat o să se dea peste cap.

Sări în mașină și închise portiera. Aerul uscat și răcoros îl făcu îndată conștient de faptul că era ud learcă. Labele picioarelor, scăpate de greutatea corpului, scoteau un pleoscăit în șosete.

Femeia era îmbrăcată într-o tunică albă, pantaloni subțiri de bumbac alb și o eșarfă de culoarea plumbului ce-i atârna desfăcută pe piept. Nu era machiată, și pe frunte i se vedea linia unei cicatrice, chiar unde se termina părul. Acesta, de un șaten fără luciu, era foarte scurt; ar fi putut trece drept un soldat tânăr dacă n-ar fi avut gene moi și negre, urechi mici și o gură drăguță.

– Îmi pare rău, zise Peter. Ți-am uitat numele. Eram foarte obosit...

– Grainger, zise femeia.

– Grainger, repetă el.

– Numele de botez nu-s foarte la modă printre angajații USIC, în caz că n-ai observat.

– Am observat.

– E un pic ca în armată. Doar că noi nu facem rău nimănui.

– Așa sper și eu.

Ambală motorul și întoarse spre complexul de clădiri al aeroportului. Șofa

aplecată în față, încruntându-se de la concentrare, și, cu toate că interiorul cabinei era slab luminat, Peter observă marginile lentilelor de contact pe globii ei oculari. Își dăduse seama, deoarece Beatrice purta și ea lentile de contact.

– Ai venit special ca să mă aduci pe mine înapoi?

– Da.

– Îmi urmărești orice mișcare? Ții socoteala oricărei jumătăți de brioșă?

Femeia nu pricepu aluzia.

– Am trecut pe la cantină, și unul dintre tipi mi-a zis că ai ieșit la plimbare.

– Și asta te-ngrijorează? Întrebă el menținându-și un ton degajat și amabil.

– Abia ai sosit, spuse Grainger fără să-și ia ochii de la drum. N-am vrea să pățești ceva chiar de la prima ieșire.

– Dar documentul pe care l-am semnat? Care subliniază în douăsprezece locuri diferite că USIC nu acceptă nici o responsabilitate pentru orice mi s-ar putea întâmpla?

Asta păru s-o pună pe jar.

– Ăla era un document legal scris de avocați paranoici care n-au pus niciodată piciorul pe Oază. Sunt o persoană de treabă, sunt aici, te-am așteptat la sosire și-am spus că o să te țin sub ochi. Așa că asta și fac.

– Apreciez, spuse el.

– Mă preocupă oamenii. Uneori intru în belele din cauza asta.

– O să-ncerc să nu te bag în nici o belea, îi promise Peter.

Iluminată straniu, sala de mese părea să se deplaseze către ei în întuneric, de parcă ar fi fost un alt vehicul amenințând să se ciocnească cu al lor. Își dori să nu fi fost adus înapoi atât de curând.

– Înțeleg, sper, că n-am venit aici ca să stau și să citesc reviste la cantină. Vreau să ies și să-i descopăr pe locuitorii Oazei, oriunde ar fi. O să trăiesc în mijlocul lor, dacă mă lasă. Ar fi deci nefeabil să... mă ții sub ochi.

Ea manevră vehiculul într-un garaj; ajunseseră.

– O să trecem podul ăla când ajungem la el.

– Eu sper să-l trec destul de curând, zise Peter păstrând tonul prietenos. Cât de curând e cu putință. Nu vreau să fiu pisălog, dar... o să fiu. Când ești disponibilă să mă duci de aici?

Grainger opri motorul și-și ridică de pe pedale picioarele mici.

– Dă-mi o oră să aranjez chestiile.

– Chestiile?

– Mâncare, în principal. Ai observat, poate, că nu se servește nimic în clipa asta.

El încuviință din cap, făcând un pârâiaș de sudoare să i se prelingă pe față.

– Nu prea îmi pot da seama cum merge rutina zi–noapte, dacă bezna durează trei zile întregi. Acum, adică, e oficial noapte, da?

– Da, e noapte, zise ea frecându-și ochii cu pumnii, însă delicat, ca să nu-și deranjeze lentilele.

– Deci lași ceasul să decidă când începe și când se termină ziua?

– Sigur. Nu-i mult diferit de traiul la Cercul Polar, presupun. Îți ajustezi perioadele de somn ca să fii treaz când e trează toată lumea.

– Și tipii ăia din sala de mese ce fac acum?

Femeia ridică din umeri.

– Stanko e în tură de noapte, deci trebuie să fie acolo. Ceilalți... ei bine, pe

unii îi mai apucă insomnia uneori. Sau se satură de-atâta somn.

– Și cum e cu cei de pe Oază... ăăă... nativii? Dorm și ei acum? Adică ar trebui să așteptăm până se ridică soarele?

Grainger îi aruncă o uitătură defensivă, fără să clipească.

– Habar n-am când dorm ei. Sau dacă dorm. Sinceră să fiu, nu știu aproape nimic despre ei, deși știu probabil mai multe decât oricine de pe-aici. Ei sunt... e cam greu să ajungi să-i cunoști. Nu sunt sigură că vor să fie cunoscuți.

Peter zâmbi larg.

– Oricum ar fi... sunt aici ca să-i cunosc.

– OK, oftă ea. De tine depinde. Dar arăți obosit. Ești sigur că te-ai odihnit destul?

– Sunt bine. Tu?

– Și eu la fel. Dă-mi o oră, cum am zis. Dacă în perioada asta te răzgândești și vrei să mai dormi, anunță-mă.

– Cum fac asta?

– Glonțul. E un meniu pe care-l poți accesa, în spatele logoului USIC. Mă găsești acolo.

– Mă bucur că există și-un meniu care conține ceva.

Zisese asta ca un comentariu răutăcios în privința sălii de mese, însă de îndată ce cuvintele-i ieșiră pe gură se temu ca nu cumva ea să le înțeleagă greșit.

Grainger deschise portiera, Peter făcu la fel pe partea lui, și coborâră în întuneric, în curentul umed.

– Mai ai vreun sfat? strigă peste mașină.

– Da, îi strigă și ea. Poți să renunți la geaca aia de blugi.

Puterea sugestiei? În momentul în care-i spusese că arăta obosit nu se simțea astfel, însă acum i se închideau ochii. Și mintea îi amortise. Ca și cum umiditatea în exces i s-ar fi insinuat în creier și i-ar fi încetșat gândurile. Sperase ca Grainger să-l conducă până la camera lui, dar n-o făcu. Îl călăuzi în clădire pe o altă ușă decât cea pe care ieșise el și, peste un minut, își luă rămas-bun la o intersecție de coridoare.

Peter o porni în direcția opusă față de ea, cum văzuse că aștepta de la el, însă nu avea nici o idee clară în privința locului spre care se îndrepta. Pasajul era pustiu și tăcut; nu-și amintea să-l mai fi văzut. Pereții erau zugrăviți într-un albastru voios (întunecat într-o anumită măsură de luminile cu intensitate slabă), însă altfel erau totuna, fără semne sau indicatoare. Și nici n-ar fi avut motive să spere că vreo săgeată ar fi arătat spre camera lui. Reprezentanții USIC îi spusese ră limpede, într-unul dintre interviuri, că nu avea să fie „în nici o modalitate sau formă” pastorul oficial al bazei și că n-ar fi trebuit să fie surprins dacă nu exista multă cerere pentru serviciile sale. Adevărata sa responsabilitate era față de locuitorii indigeni. Asta, de fapt, era trecut pe fișa postului: Misionar (creștin) pentru Populația Indigenă.

– Dar aveți vreun cleric pentru nevoile personalului USIC? întrebare.

– Momentan nu, replicase interviuatorul.

– Asta înseamnă că oficial colonia e ateistă? voise Bea să știe.

– Nu-i o colonie, intervenise o altă anchetatoare a USIC, pe un ton mai aspru. E o comunitate. Nu folosim cuvântul „colonie”. Și nu promovăm nici o credință sau lipsă de credință. Căutăm oamenii cei mai buni, atâta tot.

– Un pastor desemnat special pentru echipa USIC e o idee bună, în principiu, îl asigurase primul interviuator. Mai ales dacă el sau ea ar avea și alte competențe folositoare. Am inclus asemenea persoane în echipă, în diverse momente din trecut. În momentul de față nu este o prioritate.

– Dar misiunea mea este o prioritate? făcuse Peter, încă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Am trece-o la categoria „urgent“, zisese anchetatorul. Atât de urgent este, de fapt, încât trebuie să te întreb... și aici se aplecase înainte și-l privise drept în ochi: Cât de repede poți să pleci?

Pe coridor se auzea un sunet slab și armonios pe care, după o clipă, îl identifică drept muzică ambientală. Ajunsese prea departe, nu-și văzuse camera și nimerise iarăși în sala de mese.

Când intră acolo, pentru a doua oară, observă că se petrecuseră câteva schimbări. Susurul vocii fantomatice a lui Patsy Cline fusese înlocuit de un jazz relaxant la un volum atât de mic, încât abia dacă erai conștient de existența lui. Cei doi negri nu mai erau acolo. Chinezul se trezise și răsfoia o revistă. O femeie micuță, de vârstă mijlocie, poate coreeancă sau vietnameză, cu o șuviță vopsită în portocaliu ițindu-i-se prin părul negru, se uita gânditoare la o ceașcă pe care o ținea în poală. Tipul cu aspect slav de la bar era încă de serviciu. Păru să nu observe intrarea lui Peter, absorbit de un joc pe care-l înjghebase cu două recipiente de plastic ce conțineau ketchup și muștar. Încerca să le echilibreze unul cu celălalt, într-un unghi din care să li se atingă doar tubulețele ascuțite din capete. Degetele sale lungi zăboveau deasupra fragilei instalații, gata în orice moment să apuce sticlele de plastic atunci când cădeau.

Peter se opri în prag, străbătut deodată de un fior de frig. Cât de ridicol arăta probabil, cu părul jilav și blugii uzi de sudoare! Pentru câteva secunde doar, straniețea pură a acestor oameni și irelevanța lui pentru ei amenințară să-i umple spiritul de groază, de teroarea pe care o simte un copil când dă ochi cu clasa plină de necunoscuți. Apoi Dumnezeu îi oferă o doză de curaj, așa că păși înainte.

– Salutare tuturor, zise.

5. Chiar în clipa în care-și dădu seama ce anume erau

În ochii Domnului, toate femeile și toți bărbații sunt dezgoliți. Hainele nu-s altceva decât o frunză de smochin. Și trupurile de sub ele sunt doar încă un strat de veșminte, o îmbrăcăminte de carne cu un exterior cam nepractic de piele subțire în diverse nuanțe de roz, galben și cafeniu. Doar sufletele sunt reale. Odată ce vezi astfel lucrurile, nu ai cum să mai suferi de anxietate socială, timiditate sau stânjeneală. Tot ce ai de făcut e să-ți întâmpini cu bunăvoință sufletul tovarăș.

La salutul lui Peter, Stanko lăasă deoparte sticlele, ridică privirea și zâmbi larg. Chinezul îl salută cu un deget mare ridicat. Iar femeia, care ațipise cu ochii deschiși, se sperie și zvâcni din picioare, vărsându-și din păcate cafeaua pe haine.

– O, fir-ar...! strigă Peter grăbindu-se către ea. Îmi pare așa de rău!

Femeia era acum cât se poate de trează. Era îmbrăcată într-un sarafan larg și pantaloni, haine ce aduceau mult cu ale lui Grainger, doar că erau bej. Lichidul vărsat adăugase o pată mare, cafenie.

– E-n regulă, e-n regulă, zise ea. Nu era așa de fierbinte.

Un obiect trecu în zbor pe lângă fața lui Peter și ateriză pe genunchiul femeii. Era un șervețel aruncat de Stanko. Calmă, începu să șteargă și să tamponeze. Își ridică poalele rochiei, lăsând la vedere două porțiuni umede pe pantalonii de pânză subțire.

– Pot să te-ajut? o întrebă Peter.

Ea râse.

– Nu prea cred.

– Soția mea pune oțet pe petele de cafea, zise el lăsându-și privirea să stăruie pe chipul ei, ca femeia să nu creadă cumva că-i privea pofticios coapsele.

– Nu-i cafea adevărată. Nu-ți face probleme.

Făcu ghemotoc șervețelul și-l așeză pe masă cu o mișcare tihnită, metodică. Apoi se lăsă iarăși în scaun, nepărând grăbită să se schimbe de haine. Jazzul ambiental se opri o clipă, apoi cinelele și premierul fură gădilate de o pereche de măturici, saxofonul scoase un vaiet, iar improvizația își urmă cursul. Cu tact, Stanko își văzu de-ale lui în mod ostentativ, în vreme ce chinezul se cufundă în cititul revistei. Ce oameni de treabă, încercau să-i dea un pic de spațiu...

– Mi-am ratat șansa de a mă prezenta? îi zise femeii. Sunt Peter.

– Moro. Mă bucur să te cunosc, replică ea întinzându-i mâna dreaptă.

Ezită să o ia într-a lui, fiindcă observase că un deget era retezat de la prima falangă, iar degetul mic îi lipsea cu totul. În cele din urmă i-o apucă, iar femeia i-o strânse încrezătoare.

– Știi, e tare neobișnuit, spuse Peter așezându-se lângă ea.

– Accident în fabrică. Se-ntâmplă mai mereu.

– Nu, mă refeream la felul în care mi-ai întins mâna. Am cunoscut o mulțime de oameni cărora le lipseau degete de la mâna dreaptă. Întotdeauna oferă mâna stângă, fiindcă nu vor să-l facă pe celălalt să se simtă stingher.

Ea păru ușor uimită.

– Chiar așa? îl întreabă, apoi zâmbi și scutură din cap, ca și cum ar fi spus: „Unii oameni chiar că-s ciudați“.

Căutătura îi era directă și totuși precaută; căuta semne particulare care puteau fi adăugate la dosarul deocamdată gol cu eticheta „Misionar din Anglia“.

– Tocmai am fost la o plimbare, spuse el arătând cu o mână spre întunericul de afară. A fost prima dată pentru mine.

– Nu-i mare lucru de văzut.

– Păi, e noapte.

– Chiar și pe lumina zilei nu-i mare lucru de văzut. Dar lucrăm la asta.

N-o spusese cu mândrie sau cu înfumurare, ci părea doar să descrie o stare de fapt.

– Cu ce te ocupi aici?

– Inginer tehnolog.

El își îngădui o expresie uimită, care transmitea: „Explică-mi, te rog“. Ea i-o pară cu o privire ce voia să zică: „E târziu și sunt obosită“. Peste câteva clipe spuse cu glas tare:

– Pe lângă asta, mai fac câte ceva și pe la bucătărie, gătesc o dată la nouăzeci și șase de ore. Își trecu degetele prin păr. Sub negrul și portocaliul lucitor se vedeau rădăcini cărunte. E destul de amuzant, abia aștept să-mi vină rândul.

– Muncă voluntară?

– Nu, țin de programul meu. O să vezi că destui dintre noi au mai mult de-o ocupație pe aici.

Se ridică. Abia când îi întinse iarăși mâna își dădu Peter seama că întrevederea se sfârșise.

– Aș face bine să mă curăț un pic, îl lămurii ea.

– Mă bucur că te-am cunoscut, Moro.

– La fel și eu, spuse femeia, după care ieși din încăpere.

– Știe să facă niște dim sum gustos, spuse chinezul.

– Pardon?

– Aluatul pentru dim sum e greu de făcut. E fragil. Și trebuie să fie subțire, altfel nu-i dim sum. E complicat. Dar ea se pricepe. Mereu ne dăm seama când e de serviciu la bucătărie.

Peter se mută pe un scaun liber de lângă chinez.

– Sunt Peter, îi spuse.

– Werner, se recomandă chinezul.

Palma lui avea cinci degete, era grăsulie și exercita o presiune atent dozată la strângere.

– Deci ai explorat un pic.

– Nu prea mult. Încă sunt foarte obosit. Abia am ajuns aici.

– Durează un timp să te obișnuiești. Moleculele alea din tine trebuie să revină la normal. Când ai prima tură?

– Ăă... nu prea... sunt aici ca pastor. Presupun că ar trebui să fiu tot timpul de serviciu.

Werner încuviință, însă pe față îi stăruia o expresie cumva uluită, de parcă Peter tocmai ar fi mărturisit că semnase un contract îndoielnic fără să fi beneficiat de consiliere juridică.

– Să faci munca Domnului e un privilegiu și o bucurie, spuse Peter. Nu-mi trebuie pauze de la asta.

Werner încuviință iarăși. Peter observă că revista pe care-o citea acesta era Informații Pneumatice & Hidraulice, cu o copertă color ce înfățișa măruntaiele unei mașinării, anunțând titlul voios „Cum să faci mai versatilă o pompă rotativă“.

– Chestia asta de pastor... zise Werner. Ce-o să faci, mai precis? Într-o zi obișnuită?

Peter zâmbi.

– O să aștept și-o să văd.

– Să vezi cum stă treaba la fața locului, sugerează Werner.

– Exact.

Oboseala îl cuprindea iarăși. Simțea că ar fi putut să se cufunde în somn chiar acolo, pe scaun, și să se prelingă pe podea, de-ar fi trebuit ca Stanko să-l culeagă cu mopul.

– Trebuie să admit, spuse Werner, că nu știu prea multe despre religie.

– Iar eu nu știu prea multe despre pneumatice și hidraulice, recunosc Peter.

– Nu-i domeniul meu, oricum, spuse Werner întinzând cu oarecare efort brațul ca să așeze la loc revista pe stand. Am luat-o așa, de curiozitate.

Se întoarse iarăși către Peter. Voia să lămurească ceva.

– China nici n-a avut religie mult timp, preț de-o dinastie întreagă.

– Ce dinastie?

Din nu se știe ce motiv, cuvântul „Tokugawa“ îi veni brusc în minte lui Peter, dar își dădu seama că încurca istoria chineză cu cea japoneză.

– Dinastia Mao, zise Werner. A fost rău tare, frate. Oamenii erau omorâți care-ncotro. Apoi s-au mai relaxat lucrurile, și au putut să facă ce vor. Dacă voiai să crezi în Dumnezeu, în regulă. Ori în Buddha. Sau în șintoism. Orice.

– Dar tu? Te-a interesat vreodată credința religioasă?

Werner aruncă o privire spre tavan.

– Am citit odată un cărțoi, cred că avea vreo patru sute de pagini. Scientologie. Interesant. Material pentru gândire.

„Of, Bea, gândi Peter, ce nevoie am de tine să-mi fii alături!“

– Tre’ să înțelegi, continuă Werner, că am citit o grămadă de cărți. Am învățat cuvinte din ele. Mi-am construit vocabularul. Așa că, dacă dau uneori de câte un cuvânt ciudățel, sunt pregătit să mi-l însușesc.

Saxofonul îndrăzni un măcănit ce-ar fi putut trece drept impertinent, însă reveni imediat la melodicitatea sa de dinainte.

– Sunt mulți creștini prin China în zilele noastre, observă Peter. Milioane.

– Mda, dar în totalul populației asta înseamnă, gen, un procent. Nici nu știu dacă am cunoscut vreunul în copilărie. E ceva exotic.

Peter trase aer adânc în piept, luptându-se cu greața. Spera că senzația din cap, impresia că i se deplasa creierul, ajustându-și poziția în cochilia lubrifiată a craniului, era doar rodul imaginației sale.

– Chinezii... chinezii sunt foarte familiști, nu?

Werner păru că stă pe gânduri.

– Așa se zice.

– Tu nu?

– Am trăit într-o familie de adopție. Cu un cuplu de militari germani din Chengdu. Apoi, când aveam paisprezece ani, s-au mutat în Singapore. Se opri o clipă, apoi, ca să nu rămână nici o îndoială, completă: Cu mine cu tot.

– Trebuie să fie o poveste neobișnuită pentru China.

– N-aș putea spune exact. Dar până la urmă cred că da, neobișnuită. Și erau oameni foarte de treabă.

– Ce părere ai despre călătoria ta înapoi?

– Au murit, zise Werner fără să-și schimbe expresia. La puțin timp după ce am fost selectat.

– Îmi pare rău.

Werner dădu din cap, confirmând că sfârșitul părinților săi vitregi era, până la urmă, un eveniment regretabil.

– Erau oameni buni. M-au sprijinit. Mulți, pe-acolo, n-au avut parte de așa ceva. Eu da. Am fost norocos.

– Mai ții legătura cu cineva de acasă?

– Cu multă lume aș vrea să mai țin legătura. Niște oameni grozavi.

– Cu cineva în special?

Werner înălță din umeri.

– N-aș pune pe nimeni deasupra celorlalți. Sunt unici toți, știi. Talentați. Unora le datorez multe, m-au ajutat, gen. Mi-au dat sfaturi bune, mi-au creat... ocazii.

Ochii îi erau sticloși acum, că se reconectase cu trecutul îndepărtat.

– Și când te-ntorci? se interesă Peter.

– Să mă întorc?

Lui Werner îi trebui o secundă sau două ca să decodeze întrebarea, ca și cum Peter ar fi rostit-o cu un accent greu de deslușit.

– N-am nici un plan pentru viitorul apropiat. Unii, cum e de pildă Severin, tot vin și pleacă odată la câțiva ani. Eu, unul, nu văd de ce. Îți ia trei sau patru ani să-ți găsești locul. Aclimatizare, specializare, concentrare. E un proiect major. Ajungi, după un timp, la momentul în care vezi cum totul se leagă. Cum munca unui inginer are de-a face cu cea a unui instalator, a unui electrician, a unui bucătar sau... horticultor.

Mâinile sale grăsulii cuprinseseră o sferă invizibilă, indicând astfel un soi de concept holistic. Pe neașteptate însă, părură să se mărească. Fiecare deget se umflase, ajungând cât un braț de copil. Fața își schimbă forma și ea,

zămislind ochi și guri multiple care se desprinseseră de carne și, ca un roi, începură să se rotească prin cameră. Și ceva îl izbi peste frunte pe Peter. Era podeaua.

La câteva secunde sau minute după aceea, niște brațe puternice îl apucară pe după umeri și-l întoarseră pe spate.

– Ești bine? îl întrebă Stanko, nepărând impresionat de unduirile delirante ale pereților și tavanului.

Werner, ale cărui mâini și față reveniseră la normal, nu sesiza nici el vreo problemă – cu excepția problemei reprezentate de acest misionar ud de sudoare, îmbrăcat prostește, care zăcea, fără să se miște, pe pardoseală.

– Ești cu noi, frăție?

Peter clipi cu putere. Rotirea camerei se mai domoli.

– Sunt cu voi.

– Trebuie să te bagi în pat, zise Stanko.

– Cred că ai dreptate, spuse Peter. Dar... nu știu unde...

– O să aflăm din tabelul cu personalul, îl liniști Stanko, după care se duse să verifice.

În nici șaiszeci de secunde, Peter era scos pe brațe din cantină și purtat pe coridorul albastru întunecos de ceilalți doi. Nici unul nu era atât de puternic ca B.G., așa că avansau greu, cu opinteli, oprindu-se la fiecare câțiva metri ca să-l apuce mai bine. Degetele osoase ale lui Stanko intrau în subsuorile și-n carnea umerilor lui Peter, unde aveau cu siguranță să lase vânătăi, în timp ce Werner se ocupa de partea cea mai ușoară, gleznele.

– Pot să merg, pot să merg, spuse Peter, însă nu era sigur dacă așa stăteau lucrurile, iar cei doi buni samariteni nu-i dădeau oricum nici o atenție.

În orice caz, apartamentul lui nu era departe de sala de mese. Până să se dezmeticească, se trezi întins pe pat – ori mai degrabă lepădat acolo.

– Mi-a plăcut să stau de vorbă cu tine, zise Werner cu un găfâit ușor. Noroc cu... ce faci tu.

– Închide ochii și relaxează-te, frăție, îl povățui Stanko, deja pe jumătate ieșit din cameră. Dormi și-o să treacă.

„Dormi și-o să treacă.“ Erau cuvinte pe care le mai auzise de multe ori în viață. Le auzise și din gura unor oameni care-l culeseră de pe jos și-l căraseră – însă de obicei ca să-l azvârle prin locuri mult mai puțin plăcute decât un pat. Uneori, tipii care-l săltau de prin cluburi și alte bombe în care se făcuse de râs îi dădeau și câteva șuturi în coaste înainte să-l ridice de acolo. Odată, când îl aruncaseră pe o alee dosnică, o dubă de aprovizionare trecuse exact peste el, iar cauciucurile acesteia îi rataseră miraculos capul și membrele, smulgându-i doar o șuviță de păr. Asta fusese înaintea momentului când admisesese că exista o putere în ceruri care-l ținea în viață.

Efectele abuzului de alcool și cele ale Saltului erau nefiresc de similare. În ultimul caz însă, erau mai rele. Se simțea de parcă ar fi avut cea mai zdravănă mahnureală de pe lume, combinată cu o porție de ciuperci halucinogene. Nici B.G. și nici Severin nu pomeniseră despre halucinații, dar poate că ei erau pur și simplu mai robuști decât el. Sau poate că dormeau duși amândoi în clipa asta, revenindu-și pe îndelete, în loc să se facă de râs.

Așteptă ca încăperea să devină un spațiu geometric cu unghiuri drepte, ancorat în gravitație, apoi se încumetă să se ridice. Verifică dacă avea mesaje pe Glonț. Nimic de la Bea. Poate că ar fi trebuit s-o roage pe Grainger să vină în cameră la el și să-i verifice mașinăria, să se asigure că o folosea cum trebuie. Însă era noapte, ea era femeie și abia dacă o cunoștea. Iar relația lor n-ar fi început sub auspicii prea favorabile dacă se apuca să halucineze că-i creșteau ochi și guri multiple și apoi cădea lat la picioarele ei.

În plus, Glonțul era așa de ușor de folosit, că nici măcar un tehnofob ca el n-ar fi trebuit să dea greș. Chestia trimitea și recepționa mesaje, atât și nimic mai mult. Nu rula filme, nu scotea sunete, nu-i oferea produse spre vânzare, nu-l informa despre suferințele măgarilor chinuiți sau despre pădurea ecuatorială braziliană. Nu-i oferea posibilitatea de a verifica starea vremii în

sudul Angliei, numărul actual de creștini din China ori denumirile dinastiilor și perioadele istorice corespunzătoare. Nu făcea decât să confirme că mesajul fusese trimis și că nu exista răspuns.

Văzu, ca într-o străfulgerare – nu pe ecranul gri mat al Glonțului, ci în propria minte –, o imagine cu fiare contorsionate pe o șosea din Anglia, noaptea, luminată crud de farurile vehiculelor de intervenție. Bea, moartă undeva pe drumul dintre aeroportul Heathrow și casă. Perle răspândite pe asfalt, dâre negre de sânge. Toate petrecute deja cu o lună în urmă. Istorie. Asemenea lucruri se puteau întâmpla. O persoană se imbarcă pentru o călătorie enervant de periculoasă și sosește fără să-și clinească un fir de păr din cap; alta iese să facă un drum scurt, de rutină, și e ucisă. „Dumnezeu are un simț al umorului dement“, cum spusese odată un părinte îndurerat (și care avea să părăsească, nu peste mult timp, biserica). Preț de câteva secunde, imaginea de coșmar a lui Beatrice zăcând moartă pe stradă i se păru reală lui Peter, gând care-i trimise prin măruntaie un val grețos de teroare.

Dar nu. Nu trebuia să se lase înșelat de orori imaginare. Dumnezeu nu era niciodată crud. Viața putea fi crudă, nu și Dumnezeu. Într-un univers pe care darul liberului arbitru îl făcuse primejdios, pe Dumnezeu te puteai baza pentru sprijin orice s-ar fi întâmplat, iar El aprecia potențialul și limitările fiecăruia dintre copiii Săi. Peter știa că, dacă lui Bea i s-ar fi întâmplat ceva groaznic, n-ar fi izbutit cu nici un chip să-și vadă de treabă aici. Misiunea s-ar fi sfârșit înainte de a începe. Și dacă era ceva ce înțelesese în toate aceste luni de cugetare și de rugăciune care duseseră la călătoria sa pe Oază, acest lucru era faptul că Dumnezeu voia cu adevărat ca el să fie acolo. Era în siguranță în mâinile Domnului, la fel ca și Bea. Așa trebuia să fie.

Cât despre Glonț, exista o cale să afle dacă-l folosea corect. Descoperi pe ecran iconița USIC – un scarabeu verde, stilizat – și deschise cu un clic meniul pe care-l ascundea. Nu era cine știe ce listă, ci avea doar trei elemente: întreținere (reparații), Admin și Grainger, fiind evident că ultimul nume fusese adăugat în grabă de Grainger însăși. Dacă voia o listă de corespondenți mai substanțială, depindea de el să și-o organizeze.

Deschise o pagină nouă de mesaje și scris:

Dragă Grainger

Șterse „Dragă“ și înlocui cuvântul cu „Salut“, după care îl șterse și pe acesta și lăsa doar „Grainger“. Repuse „Dragă“ și din nou îl șterse. Intimitate nejustificată versus răceală neprietenoasă... o sumedenie de gesturi confuze înainte ca adevărata comunicare să poată începe. Probabil că era mai ușor să întocmești o scrisoare pe vremuri, când toată lumea, chiar și bancherul sau omul de la fisc, era „Dragă“.

Salut, Grainger.

Ai avut dreptate. Sunt obosit. Ar trebui să mai dorm. Scuze pentru deranj.

Toate cele bune,

Peter

Cu mult chin, izbuti până la urmă să se dezbrace. Toată îmbrăcămintea îi era umflată de umezeală, ca și cum l-ar fi prins o aversă de ploaie. Șosetele i se dezlipiră cu greu de pe pielea încrețită a picioarelor, lăsându-i senzația de frunze lipicioase, înnămolite. Pantalonii și geaca se agățau de el cu încăpățănare, rezistând încercărilor sale zmuncite de a se elibera. În prima clipă i se păru că bucăți din haine chiar se rupseseră și căzuseră fâșii pe dușumea, însă văzu, privind mai atent, că era vorba despre fragmente de insecte moarte. Luă un specimen între degete. Aripile își pierduseră acea nuanță argintie translucidă și erau pătate cu vopsea roșie. Picioare nu mai avea. Făcea, de fapt, un efort ca să perceapă rămășițele acestea făcute terci drept o insectă: arătau și se simțeau la atingere mai degrabă ca rămășițele pulverizate ale unei țigaretă rulate de mână. De ce-și căutaseră făpturile acelea adăpost în hainele lui? Probabil că le ucisese prin simpla frecare, pășind.

Amintindu-și de aparatul foto, îl pescui din buzunarul gecii. Era alunecos de la umiditate. Îl porni, cu intenția de a se uita peste cadrele pe care le făcuse cu perimetrul USIC și dorind să mai facă vreo câteva, să-i arate lui Bea unde locuia, hainele îmbibate cu apă, poate una dintre insecte. Din mecanism sări o scânteie, curentându-l, și lumina se stinse. Ținu aparatul de fotografiat în palmă, uitându-se țință la el, de parcă ar fi fost o pasăre a cărei inimioară ar fi plesnit de frică. Știa că aparatul nu se mai putea repara, și totuși, spera, cumva, că dacă mai aștepta un pic avea să-și revină sughițând la viață. Cu doar o secundă în urmă fusese un mic depozit ingenios de amintiri pentru Bea, o colecție de imagini de care s-ar fi folosit într-un viitor apropiat, pe care și-l și imaginase deja. El și Bea pe pat, dispozitivul lucind între ei, ea arătând cu degetul, el urmând cu privirea degetul ei, el zicând „Asta? A, asta a fost când... și asta... și asta când...” Acum, deodată, nu mai era nimic. În palmă îi zăcea o mică formă de metal fără nici un scop.

În vreme ce minutele treceau, deveni conștient de faptul că trupul său dezgolit mirosea ciudat. Era același miros slab, de pepene galben, pe care-l simțise în apa de băut. Atmosfera care se învârtise pe-afară nu se mulțumise doar să-i lingă și să-i dezmiereze pielea, ci-l făcuse să capete și un iz parfumat, după cum îl făcuse să transpire abundent.

Era prea obosit ca să se spele, și un ușor tremur în linia dreaptă a plintei îl preveni că întreaga cameră putea începe curând să se miște iarăși dacă nu închidea ochii și nu se odihnea. Se prăvăli pe pat și dormi o eternitate care, atunci când se trezi, se dovedi a fi durat doar vreo patruzeci și ceva de minute.

Căută mesaje noi în Glonț. Nimic. Nici măcar de la Grainger. Poate că totuși nu știa să folosească mașinăria. Mesajul pe care i-l trimisese lui Grainger nu era o dovadă irefutabilă, fiindcă îl formulase fără să fi solicitat expres un răspuns. Cugetă un minut, apoi scrise:

Salut din nou, Grainger,

Scuză-mă că te deranjez, dar n-am observat nici un telefon pe aici și nici vreo altă metodă să contactez direct pe cineva. Există vreuna?

Numai bine,

Peter

Făcu un duș, se șterse superficial cu prosopul și se întinse iarăși în pat, tot gol. Dacă mesajele către Grainger nu ajunseseră, și ea urma să apară în câteva minute, avea să se înfășoare într-un cearșaf și să vorbească cu ea prin ușă. Asta dacă nu cumva intra direct, fără să bată. Dar de ce să facă asta? Doar convențiile sociale ale USIC nu erau chiar atât de diferite de normal, nu? Se uită prin încăpere, căutând un obiect bun de proptit în ușă, însă nu exista așa ceva.

Odată, cu ani în urmă, când trecuse prin complicatul proces de zăvorâre a bisericii (încuietori, lacăte, zăvoare, ba chiar și un lanț), îi sugerase lui Beatrice că ar fi trebuit să aibă o politică a ușilor deschise.

– Dar așa și facem, replicase ea uimită.

– Nu, adică fără nici un fel de încuietori. Ușile să fie deschise oricui, la orice oră. „Unii au găzduit, fără să știe, pe îngeri“, zice Scriptura.

Ea îl mângâiase pe păr ca pe un copil.

– Ești dulce.

– Sunt serios.

– Așa sunt și problemele dependenților de droguri.

– Nu avem droguri pe aici. Și nimic din ce-ar putea fi vândut pentru droguri, zisese el arătând spre pereții împodobiți cu desene ale copiilor, șirurile de bănci cu pernuțele lor vechi și confortabile, amvonul șubred, raftul cu Biblii uzate, spațiul din care lipseau candelabrele de argint, sculpturile vechi și ornamentele prețioase.

Bea oftase.

– Orice se poate vinde pe droguri. Sau, în fine, cineva poate să încerce, dacă e îndeajuns de disperat.

Și-i aruncase o privire care spunea: „Tu știi prea bine cum merg lucrurile astea, nu?”

Într-adevăr, știa prea bine. Doar că avea tendința să uite.

În ciuda deciziei de a rămâne treaz până în momentul în care Grainger ar fi putut să apară dacă nu primise mesajul, Peter adormi. Trecură două ore, iar la trezire camera era stabilă, și priveliștea ce se vedea pe geam era neschimbată: întinderi singuratice de beznă presărate cu lumina nepământească a corpurilor de iluminat. Coborî greoi din pat și dădu cu piciorul într-un obiect ușor: era una dintre șosetele lui, uscată și țeapănă, transformată din bumbac în carton. Se așeză la ecranul Glonțului și citi răspunsul lui Grainger, care transmitea, la rândul-i, un „scuze că te deranjez” subînțeles.

Un apel telefonic m-ar fi deranjat mult mai mult, mai ales dacă aș fi dormit. Nu, nu există telefoane. USIC a încercat să pună așa ceva mai pe la început, dar recepția era de la proastă la inexistentă. Atmosfera are o chestie, e prea densă sau ceva. Așa că ne-am descurcat fără. Și a fost în regulă. Să recunoaștem, de obicei folositul telefoanelor e o pierdere totală de vreme. Avem butoane roșii peste tot, în caz de urgențe (și nu le folosim niciodată!) Programele de muncă sunt imprimare, așa că știm când să venim și când nu. În ce privește conversația, stăm de vorbă față în față dacă nu suntem foarte ocupați – și oricum, dacă am fi foarte ocupați nici n-am avea de ce să stăm de vorbă. Când e nevoie să se facă anunțuri speciale, le transmitem prin difuzoare. Putem folosi și Glonțul, dar majoritatea așteaptă până se poate discuta față în față. Toți de pe-aici sunt experți în câte ceva și discuțiile pot fi foarte tehnice, apoi mai apar și probleme care trebuie rezolvate la fața locului. Să scrii chestii în așa fel ca altcineva să le priceapă și după aceea să aștepți un răspuns e un coșmar. Sper că toate astea te ajută, Grainger.

Zâmbi. Într-o singură propoziție reușise să arunce pe gârlă mii de ani de comunicare în scris, după ce, cu propoziția de dinainte, izbutise deja să dea de-azvârlita cu o sută cincizeci de ani de utilizare a telefonului. Finalul cu „sper că toate astea te ajută“ era totuși un amănunt simpatic. Femeia avea un pic de tupeu.

Cu zâmbetul pe buze, imaginându-și figura băiețească a lui Grainger, verifică dacă avea mesaje de la Beatrice, fără să aștepte de fapt să găsească vreunul. Pe ecran se desfășură un text lung și, fiindcă apăruse instantaneu, fără mare tam-tam, nu-și dădu seama din primul moment ce era. Ecranul devenise neîncăpător. Cercetă prin păienjenishul de cuvinte și-i sări în ochi numele Joshua.

Un grupuleț de șase litere, fără însemnătate pentru alții, care pe el îl mișca profund, stârnindu-i în suflet imagini vii: lăbuțele lui Joshua, pline de praf de ipsos de la renovările făcute de vecini; Joshua executându-și saltul mortal de pe frigider până pe masa de călcat; Joshua zgâriind la geamul din bucătărie și mieunând slab, fără să se audă în zgomotul traficului de la orele de vârf; Joshua adormit în coșul cu rufe; Joshua pe masa din bucătărie, frecându-și botul blănos de ceainicul din teracotă care nu era folosit niciodată în alt scop; Joshua în pat, cu el și cu Bea. O văzu apoi pe Bea: acoperită doar pe jumătate de pilota galbenă, ezitând să se miște fiindcă pisica adormise lipită de coapsa ei. Coșul pieptului și sânii lui Beatrice țâșnind prin materialul subțiat al tricoului ei favorit, care era prea vechi ca să mai poată fi purtat în public, însă era numai bun de pijama. Gâtul ei, lung și neted în afară de două încrețituri palide, ca și cum i-ar fi fost mototolită pielea acolo. Gura, buzele ei.

„Dragă Peter“, începea scrisoarea.

O, cât de prețioase erau acele cuvinte pentru el! Dacă s-ar fi repetat de-a lungul textului, ar fi fost peste poate de mulțumit. „Dragă Peter“, „Dragă Peter“ iarăși și iarăși, nu din vanitate, ci fiindcă acele cuvinte erau de la Bea pentru el.

Dragă Peter,

Plâng de ușurare în timp ce-ți scriu. Acum, că știu că ești în viață, am început să tremur și să simt că m-am înmuiat toată, de parcă vreme de-o lună mi-aș fi ținut răsuflarea, și-acum i-am dat în sfârșit drumul din piept. Lăudat fie Domnul că ți-a purtat de grijă!

Cum e viața pe-acolo? Nu mă refer la camera ta, vreau să zic pe afară, tot locul ăla în general. Povestește-mi, te rog, abia aștept să aflu. Ai făcut vreo poză?

În ce mă privește, stai liniștit, n-am îmbătrânit cincizeci de ani și nici alte riduri n-am făcut de când m-ai văzut ultima oară. Doar niște pungi sub ochi, de la lipsa de somn (îți zic mai încolo mai multe).

Serios, ultimele patru săptămâni au fost grele. Nu știam dacă o să ajungi acolo întreg ori dacă nu cumva ai murit deja și nimeni nu vrea să-mi spună. M-am tot învârtit pe lângă mașinăria asta, deși știam că n-o să apară nimic încă multă, multă vreme.

Apoi, când în cele din urmă a sosit primul tău mesaj, nu eram aici să-l citesc. Eram prinsă la serviciu, cu treabă. Am făcut o tură de dimineață care a fost în regulă și eram cât pe ce să pornesc spre casă, însă pe la 2.45 a devenit limpede că aveau să lipsească trei oameni – Leah și Owen au dat telefon că-s bolnavi și nu pot să vină, iar Susannah pur și simplu n-a apărut. Agenția nu ne-a găsit nici un înlocuitor, așa că a trebuit să rămân și să mai fac o tură. Apoi, la 11, ghici ce? N-a apărut nici jumătate din echipa de noapte. Așa că n-am avut încotro și-a trebuit să fac și a treia tură! Complet ilegal, dar crezi că le pasă?

Tony de alături a trecut să-i dea lui Joshua de mâncare, dar nu mi s-a părut prea entuziast când l-am sunat. „Avem probleme cu toții“, cică. Un motiv în plus să ne ajutăm unii pe alții, mai că i-am zis. Dar părea încordat. Dacă se mai întâmplă asta, o să fiu nevoită să-i rog pe studenții de pe partea cealaltă. Probabil o să trebuiască să-i învăț cum se folosește un deschizător de conserve.

Vorbind de Joshua, nu se împacă prea bine cu absența ta. Mă trezește la 4

dimineata, îmi miaună în ureche și după aia se așază demonstrativ pe partea ta de pat. Și rămân trează până ce se face ora să mă pregătesc de mers la serviciu.

Verificam obsesiv știrile pe telefon, în caz că apărea ceva despre tine. Știu că-i o prostie. USIC nu-s tocmai genul care ies în ochii lumii, așa-i? Nici n-auziserăm de ei înainte să te contacteze. Și totuși...

În orice caz, ești în siguranță acum – nu pot să-ți spun cât de ușurată mă simt. Am reușit să mă opresc din tremurat și nu mă mai simt așa de sleită. Am citit și-am răscitit cele două mesaje ale tale! Și da, ai dreptate să presupui că-i mai bine să-mi scrii când ai creierul terci decât să nu-mi scrii deloc. Perfecțiunea nu ține de noi, ca s-o putem dobândi vreodată.

Mi-am amintit, apropo: nu-ți mai face griji pentru ultima dată când am făcut dragoste. Am spus că a fost în regulă, și chiar așa a fost (și este). Nu orgasmul l-am căutat eu atunci în principal, crede-mă.

Și nu-ți mai face griji despre ce gândesc tipii ăia (Severin etc.) despre tine. Nu te-ai dus pe Oază ca să-i impresionezi. Te-ai dus pe Oază ca să fii martor pentru niște suflete care n-au auzit niciodată de Isus. Oricum, ăștia de la USIC au o grămadă de treabă, așa că n-o să-i vezi prea mult.

Nu prea îmi pot imagina ploaia de pe Oază din descrierea ta, însă ideea de apă verde e cam alarmantă. Pe aici vremea a fost groaznică după ce-ai plecat. În fiecare zi a plouat mult, cu găleata. N-aș zice că ploaia e ca o perdea de mărgele, ci mai degrabă ca și cum cineva ți-ar turna peste cap o găleată plină. În unele orașe au fost inundații, prin Midlands apa a luat mașini pe sus etc. Noi suntem bine, cu excepția faptului că vasul de toaletă se golește mai greu după ce tragi apa, și la fel e și cu dușul. Nu-s sigură ce se petrece. Am prea multă treabă ca să apuc să chem pe cineva să se uite.

În parohia noastră, viața e la fel de agitată ca înainte. Situația cu Mirah (Meerah?) și cu soțul ei a atins un punct de criză. I-a zis, în sfârșit, că a tot fost pe la biserica noastră, iar asta l-a scos din minți. Și a lovit-o pe Mirah. De multe ori. Toată fața îi e numai o umflătură, abia dacă mai vede. Zice că vrea să-l părăsească și că are nevoie de ajutorul nostru (al meu) cu formalitățile legale – locuință, slujbă, ajutor social etc. Am dat niște

telefoane preliminare (acum câteva ore, de fapt), dar în principiu n-am făcut decât să-i spun vorbe bune. Șansele ei la independență nu-s prea grozave. Abia dacă vorbește engleza, e total neinstruită și, sinceră să fiu, cred că are o inteligență sub medie. Îmi văd rolul ca sprijin emoțional până-i mai trec vânătăile și se întoarce la soț. Sper ca, între timp, casa noastră să nu devină scena unei crime de onoare între arabi. Sunt sigură că l-ar traumatiza fără măsură pe Joshua.

Știu că sună cam superficial ce zic, dar la capătul zilei nu cred că Meerah (Mirah? – o să trebuiască să-nvăț cum se scrie dacă e să-i completez formularele pentru Împrumuturi de Criză și celelalte) e gata să primească sprijinul și puterea pe care le-ar căpăta dacă și-ar oferi inima lui Cristos. Cred că e atrasă de atmosfera prietenoasă și tolerantă din biserica noastră și o încântă ideea de a fi o femeie liberă. Vorbește despre a fi creștină de parcă ar fi vorba de o sală de sport la care te-ai putea înscrie.

Eh, văd că s-a făcut cam 1.30, ceea ce nu-i de bine, fiindcă Joshua o să mă trezească fără îndoială în două ore și jumătate și nici măcar nu m-am băgat încă în pat. Aud iarăși ploaia. Te iubesc și mi-e dor de tine. Nu-ți face griji pentru nimic. Ai încredere în Isus. A făcut călătoria cu tine (Îmi doresc s-o fi făcut și eu.) Nu uita că Isus lucrează prin tine chiar și în momente ca ăsta, când simți că ești depășit de situație.

Cât despre vechiul nostru prieten, Sfântul Pavel, s-ar putea să nu fie de acord cu cât de mult aș vrea să mă lipesc de tine în pat în momentul ăsta. Dar fie, hai să-i cităm povețele înțelepte legate de alte chestiuni. Dragul meu, știm amândoi că efectele călătoriei vor trece până la urmă și că te vei simți odihnit și n-o să mai poți sta în camera ta confortabilă scriindu-mi mie epistole și uitându-te cum plouă afară. O să trebuiască să deschizi ușa și să te apuci de lucru. Cum spune Pavel: „Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară; răscumpărați vremea“. Și ține minte că mă gândesc la tine.

Sărutări, îmbrățișări și-o împingere cu capul de la Joshua,

Beatrice

Peter citi de opt sau nouă ori scrisoarea înainte să se poată îndura s-o închidă. Își luă apoi geanta, cea în privința căreia fata de la ghișeul din aeroport își exprimase îndoiala că ar fi suficientă pentru un zbor transatlantic doar dus, o aruncă pe pat și-i deschise fermoarul. Era vremea să se îmbrace pentru lucru.

În afară de Biblie, niște agende, o a doua pereche de blugi, pantofi negri lustruiți, pantofi de sport, sandale, trei tricouri și trei perechi de șosete și de chiloți, geanta conținea un obiect de vestimentație care i se păruse de un exotism superfluu când făcuse bagajul, un obiect despre care gândise că era la fel de probabil să-l poarte pe cât ar fi fost o rochiță de balerină sau un frac. Intervievatorii USIC îl anunțaseră că nu exista vreun cod vestimentar anume pe Oază, dar că, dacă plănuia să petreacă mult timp pe afară, ar fi fost înțelept să investească într-o ținută în stil arăbesc. Ba chiar puseseră accent pe faptul că era posibil să regrete dacă nu făcea asta. Așa că Beatrice îi cumpărase o dishdasha de la prăvălia musulmană locală.

– A fost cea mai simplă pe care am putut s-o găesc, îi spusese cu două seri înainte de plecare. Avea și din cele cu modele aurite, cu dungulițe și broderii...

I-o ridicase în fața ochilor, să se uite la ea.

– E foarte lungă, observase Peter.

– Asta înseamnă că n-o să ai nevoie de pantaloni, replicase Bea surâzând. Poți să stai în pielea goală pe dedesubt, dacă vrei.

Îi mulțumise, însă n-o probase.

– Nu crezi că-i prea femeiască, sper? chicotise Bea. Mie mi se pare foarte masculină.

– E-n regulă, o liniștise el punând-o în bagaj.

Nu efeminarea îl preocupa; doar că nu se putea imagina umblând maiestuos în chestia aia, ca un actor dintr-un film vechi despre poveștile biblice. Părea ceva plin de mândrie deșartă, fără nici o legătură cu creștinismul modern.

O simplă plimbare prin atmosfera Oazei fusese de ajuns ca să-și schimbe părerea. Geaca de blugi, făcută încă ghemotoc pe podea, se uscaseră, devenind țepănă ca o prelată. Un cămășoi în stil arab și niște pantaloni ca de pijama, cum văzuse că purtau unii angajați USIC, reprezentau probabil alternativa ideală, însă și dishdasha lui, lungă până la glezne, avea să meargă de minune. Și ce dacă arăta ca un șeic de bal mascat? Era vorba să fie practic. Scoase dishdasha din geantă și-o despături.

Spre neplăcerea sa, era mânjită și pătată cu cerneală neagră. Avusese niște stilouri care explodaseră pe timpul zborului, deversându-și conținutul direct pe țesătura albă. Ca să înrăutățească și mai tare lucrurile, se vedea bine că înghesuisese îmbrăcămintea către fundul genții când se pregătea să părăsească nava, astfel că petele de tuș se multiplicaseră în maniera celor din testele Rorschach.

Și totuși... totuși... Scutură haina, îndreptând-o, și o ținu la o lungime de braț. Se petrecuse ceva uluitor. Modelul din cerneală, creat la întâmplare, se transformase într-o cruce, o cruce creștină, așezată exact în piept. Dacă ar fi fost roșie și nu neagră, aproape că ar fi semănat cu însemnele de pe tunica unui cruciat medieval. Aproape. Petele de tuș erau cam neregulate, cu picuri și linii în plus care afectau perfecțiunea desenului. Însă... însă... acele liniuțe slab conturate care se așteptau pe sub bara orizontală puteau fi interpretate ca niște brațe slabe, scheletice ale Cristosului crucificat... Iar petele acelea cu contur ascuțit din partea de sus semăneau cu spinii din coroana lui Isus. Clătină din cap: era o slăbiciune de-a lui să interpreteze prea mult lucrurile. Dar nu putea să nege că pe veșmântul lui se afla acum o cruce. Atinse tușul să verifice dacă se lua pe degete. În afară de o parte ușor cleioasă chiar din mijloc, se uscaseră. Era gata de purtare.

Își trase peste cap dishdasha și dădu voie țesăturii răcoroasă să-i alunece pe piele, pavăză goliciunii. Se întoarse să-și cerceteze reflexia în geam și avu confirmarea că Bea alesese bine. Îmbrăcămintea i se potrivea de parcă un croitor din Orientul Mijlociu i-ar fi măsurat umerii, ar fi tăiat pânza și ar fi cusut-o special pentru el.

Fereastra pe care o folosisese ca oglindă deveni iarăși fereastră, fiindcă afară se aprinseseră niște lumini. Două puncte ce licăreau, apropiindu-se, precum ochii unui organism monstruos. Se apropie de geam ca să vadă mai bine, însă

farurile vehiculului dispărură chiar în clipa în care-și dădu seama ce anume erau.

6. Întreaga sa viață dusesse spre acest punct

O întâlnire între un bărbat însurat și o femeie străină, amândoi departe de casă, în orele obscure de dinainte de răsărit. Dacă exista ceva nepotrivit sau potențial complicat în privința asta, Peter nu-și risipi energia făcându-și griji. El și Grainger aveau treabă, iar Dumnezeu privea de sus.

Plus că reacția lui Grainger, când bătu și el îi deschise ușa, nu se dovedi tocmai încurajatoare. Făcu o mutră lungă, uluită, o mutră lungă clasică, de desene animate. Tresări și smuci atât de tare din cap, trăgându-se înapoi, încât lui Peter i se păru că era pe cale să se împiedice și să cadă pe coridor, însă nu făcu decât să se clatine pe picioare și să se holbeze. Provocarea, firește, era reprezentată de crucea mare, din tuș, de pe piept. Văzând-o cu ochii ei, se simți deodată stânjenit.

– Ți-am urmat sfatul în privința gecii, încercă el să glumească trăgându-se de mânecile dishdashei.

Grainger continua să se holbeze crispată.

– Puteai, știi, să te duci la un atelier și să le ceri să-ți facă treaba asta... ăă... profesionist.

Îmbrăcămintea ei era neschimbată de ultima oară când o văzuse: același cămășoi ca un halat, pantaloni largi și batic pe cap. Nu o îmbrăcămintă occidentală convențională, nici vorbă, însă pe ea hainele acelea păreau cumva mai naturale, aveau un aer mai puțin afectat decât propria lui ținută.

– Crucea a fost... un accident, îi explică. Mi-au explodat niște stilouri.

– Aha, făcu ea. În regulă, păi cred că are un aer de... ceva făcut de mână. Amatoricesc... în sens bun.

Răspunsul diplomatic îl făcu să zâmbască.

– Crezi că arăt ca un papițoi.

– Un ce?

– Unul care se dă în stambă.

Ea aruncă o privire în lungul coridorului, către ieșire.

– Nu-i treaba mea să-mi dau cu părerea. Ești gata?

Ieșiră din clădire umăr la umăr și pășiră în întuneric. Aerul cald îi cuprinse cu un entuziasm mângâietor, și Peter se simți deodată mai puțin preocupat de îmbrăcăminte, fiindcă era perfectă pentru climatul respectiv. N-avusese sens să-și transporte toate hainele acelea pe Oază, își dădea seama acum. Trebuia să se reinventeze, iar dimineața asta era un moment bun ca să înceapă.

Vehiculul lui Grainger era parcat chiar lângă clădire, luminat de un bec ce ieșea din fațada de beton. Era o chestie mare, cu aspect militar, cu siguranță mai puternic decât mașinuța fragilă pe care o aveau Peter și Bea.

– Îți sunt recunoscător că mi-ai făcut rost de-o mașină, zise Peter. Îmi închipui că se face economie la combustibil și tot restul.

– Mai bine să le folosim, spuse Grainger, că altfel se duc naibii. Tehnic vorbind. Umiditatea le omoară. Să-ți arăt ceva.

Se duse în fața vehiculului și deschise capota, arătându-i motorul. Peter îi făcu pe plac și se aplecă să se uite, deși nu știa nimic despre componentele interne ale unei mașini, nu învățase nici măcar chestii elementare, cum făcuse Bea, gen completatul uleiului, pusul de antigel sau fixarea cablului de alimentare. Chiar și așa, putea să-și dea seama că era vorba de ceva neobișnuit acolo.

– E... dezgustător, spuse, apoi râse de propria lipsă de tact.

Însă era adevărat: întregul motor era acoperit cu o mângă păstoasă și verzuie ce duhnea ca mâncarea veche pentru pisici.

– Sigur, zise Grainger, dar sper că înțelegi că asta nu-i defecțiunea, ăsta e leacul. Prevenția.

– Aha.

Lăsa jos capacul cu suficientă forță cât să se închidă cu un pocnet.

– Ia o oră întreagă să ungi un vehicul ca ăsta. Dacă faci două, o să puți o zi întreagă.

Peter încercă instinctiv s-o adulmece, ori măcar să-și aducă aminte cum mirosea când pășiseră în aerul îmbibat cu umezeală. Dar mirosea neutru, ba chiar plăcut.

– E una dintre sarcinile tale? Să ungi mașinile?

Ea îi făcu semn să urce.

– Toți avem câteodată de făcut treburi mai unsuroase.

– Foarte democratic. Nu se plânge nimeni?

– ăsta nu-i un loc pentru plângăreți, spuse ea săltându-se pe scaunul șoferului.

Peter deschise portiera din dreapta și i se alătură. În clipa în care se așeză pe banchetă, Grainger răsuci cheia și porni motorul.

– Și tipii sus-puși? Întrebă el. Le vine și lor rândul la unsoare?

– Tipii sus-puși?

– Administrația... ăă... managerii. Cum s-or numi pe-aici.

Grainger clipi nedumerită, de parcă i s-ar fi pus o întrebare despre dresori de lei sau clovni de circ.

– Nu prea avem manageri, spuse ea în vreme ce apuca volanul și băga în viteză. Cu rândul, punem toți osul la treabă. E foarte limpede ce trebuie făcut.

Dacă apare vreo neînțelegere, votăm. În mare parte, urmăm ghidurile de conduită ale USIC.

– Pare prea frumos ca să fie adevărat.

– Prea frumos să fie adevărat? pufni Grainger clătinând din cap. Nu te supăra, dar asta ar spune unii despre religie, nu despre simpla mentenanță a vehiculelor dintr-o bază.

Retorica era convingătoare, însă ceva în tonul vocii lui Grainger îl făcu pe Peter să suspecteze că nu credea cu totul ce spunea. De obicei reușea să simtă îndoielile pe care oamenii le ascundeau după bravadă.

– Dar trebuie să fie cineva care-și asumă responsabilitatea pentru proiect ca întreg, nu?

– Sigur.

Mașina prinsese viteză acum, și luminile complexului scăzuseră rapid, dispărând în pâclă.

– Numai că oamenii ăia sunt tare departe. Nu ne putem aștepta la strângeri de mână din partea lor, nu-i așa?

În vreme ce se îndreptau prin beznă către orizontul invizibil, se apucară să ronțăie niște pâine cu stafide. Grainger așezase o bucată mare și proaspătă în spațiul dintre banchete, sprijinită de schimbătorul de viteze, și de acolo rupeau dumicat după dumicat.

– E bună, zise el.

– E făcută aici, îl informă ea cu o urmă de mândrie în glas.

– Inclusiv stafidele?

– Nu, stafidele nu. Și nici ouăle. Însă făina, uleiul, îndulcitorul și bicarbonatul de sodiu de aici sunt. Și pâinea se coace la fața locului. Avem o brutărie.

– Foarte drăguț.

Mai mestecă o bucată, o înghiți. Părăsiseră perimetrul bazei cu cincisprezece minute în urmă. Încă nu se petrecuse nimic remarcabil. În raza farurilor, singura lumină pe kilometri întregi, nu erau multe de văzut. Nu pentru întâia oară, Peter se gândi la cât de mult din viață petrecem închiși în spații mici, iluminate electric, orbi la la tot ce nu se află în lumina acelor becuri fragile.

– Când răsare soarele?

– În trei sau patru ore. Sau poate două, nu-s sigură. E un proces gradual, nu-i așa de dramatic.

Mergeau drept înainte peste pământuri pustii, necultivate. Nu exista vreo șosea, cărare sau vreo dovadă că altcineva ar mai fi trecut cu mașina sau pe jos pe-acolo, deși Grainger îl asigurase că făcea traseul cu regularitate. În absența drumului ori a luminii, era uneori dificil să crezi că se mișcau, în ciuda vibrației blânde a șasiului. Priveliștea, în orice direcție, era aceeași. Când și când, Grainger mai arunca o privire la tabloul de bord computerizat, care o informa când erau pe cale să se abată de la itinerarul corect.

Peisajul – sau puținul pe care Peter îl putea desluși pe întuneric – era surprinzător de golaș, ținând seama de climă. Pământul era ciocolatiu și atât de compact, că anvelopele treceau cu ușurință peste el, fără zguduiri ale suspensiei. Ici și colo, terenul era presărat cu porțiuni pe care creșteau ciuperci albe sau era acoperit cu o pâclă verzuie ce putea să fie mușchi. Nu erau copaci, nici tufe, nici măcar iarbă. O tundră întunecoasă și umedă.

Mai rupse o bucată de pâine cu stafide. Își cam pierduse din farmec, dar îi era foame.

– Nu m-aș fi gândit că ouăle ar putea rezista la impactul Saltului, spuse el peste câteva clipe. Eu, unul, m-am simțit făcut omletă când am trecut prin el.

– Praf de ouă, zise Grainger. Folosim praf de ouă.

– Sigur.

Prin geamul portierei zări o trombă singuratică de ploaie pe un cer altminteri gol: o licărire curbată de picuri cam de mărimea unei roți de carusel, croindu-și drum peste pământuri. Se deplasa într-un unghi diferit de al lor, așa că Grainger ar fi trebuit să facă un ocol ca să treacă prin ea. Se gândi s-o întrebe dacă nu puteau face asta, de pură distracție, cum urmăresc copiii stropitorile rotative de grădină. Vârtejul scânteietor de ploaie își pierdu din strălucire după ce lumina farurilor îl depăși, apoi fu cuprins de întunericul din spatele lor.

– Așadar, spune-mi ce știi, îi ceru.

– Despre ce?

Purtarea ei relaxată dispăruse într-o clipită.

– Despre poporul pe care urmează să-l vedem.

– Nu-i un popor.

Peter trase aer adânc în piept.

– Uite ce zic eu, Grainger. Dacă am fi de acord să folosim termenul „popor” cu sensul lărgit de „locuitori”? Etimologia latină originară nu e limpede, deci, cine știe, poate că însemna oricum „locuitori”. Firește, am putea să folosim „creaturi” în schimb, dar asta ridică anumite probleme, nu crezi? Mie, unuia, mi-ar plăcea să folosesc „creaturi” dacă ne-am referi la sensul latin originar: creatura, „lucruri create”. Fiindcă suntem cu toții lucruri create, nu? Dar termenul a suferit un declin de-a lungul secolelor. Până la punctul la care a ajuns, pentru mulți, să însemne „monstru” sau cel puțin „animal”. Ceea ce-mi amintește de altceva: n-ar fi drăguț să folosim „animal” pentru toate făpturile care respiră? Fiindcă, până la urmă, cuvântul grecesc anima înseamnă „răsuflare” sau „suflet”, care acoperă în mare parte subiectul căutărilor noastre, nu-i așa?

În habitacul se lăsă liniștea. Grainger conducea cu ochii ațintiți asupra luminii farurilor, ca și mai înainte. După treizeci de secunde, perioadă ce păru lungă, date fiind împrejurările, zise:

– Eheii, se vede bine că nu ești un lătrău fără școală de prin Țărănoaia.

– N-am spus niciodată că aș fi.

Ea îl privi pieziș, îi surprinse surâsul și-i surâse la rându-i.

– Spune-mi, Peter, ce te-a făcut să iei decizia să vii aici, să faci asta?

– N-am decis eu. Dumnezeu a făcut-o.

– Ți-a trimis un e-mail?

– Sigur, zise el lărgindu-și zâmbetul de pe chip. Te trezești de dimineață, cauți în mesageria inimii tale, vezi ce-a apărut nou. Uneori e un mesaj.

– E-un fel cam simpluț de-a descrie situația.

Peter se opri din zâmbit, nu fiindcă se simțea ofensat, ci fiindcă discuția devenise serioasă.

– Multe lucruri adevărate sunt simple, de fapt, nu crezi? Dar le complicăm din simplă stânjeneală. Adevăruri simple cu veșminte simandicoase. Singurul scop al înzorzonării lingvistice e ca lumea să nu se uite la conținutul dezgolit al inimilor și minților noastre și să spună că n-are nici un chichirez.

Ea se încruntă.

– Chichirez?

– Așa zic britanicii în argou, înseamnă trivial sau banal, dar cu o nuanță în plus de... ceva de nătărău. Varză total. Fraier trist.

– Uau, te-au învățat și argou american la Școala Biblică?

Peter luă câteva înghițituri dintr-o sticlă cu apă.

– N-am fost la Școala Biblică. Am urmat Universitatea de Pilit Zdravăn și Băgat Droguri la Greu. Mi-am luat diploma în Decorat Interior Vase de Toaletă și... ăăă... Ajuns la Urgențe Distrus.

- Și apoi l-ai găsit pe Dumnezeu?
- Apoi am găsit o femeie pe nume Beatrice. Ne-am îndrăgostit.
- Tipii nu se exprimă așa de obicei.
- Tipii zic de obicei „am rămas împreună“ ori „restul îl ghicești“ sau ceva de genul. Ceva care să aibă totuși un...
- Chichirez?
- Exact.
- Ei bine, ne-am îndrăgostit, zise Peter. M-am lăsat de băut și de droguri ca să o impresionez.
- Sper că a fost impresionată.
- Da.

Luă încă o înghițitură, înșurubă dopul la loc și lăsă sticla să alunece pe podeaua mașinii, între picioare.

- Cu toate că nu mi-a zis asta decât după niște ani. Dependenții nu se descurcă bine cu laudele. Presiunea de a se ridica la înălțimea lor îi duce iar spre băutură și droguri.
- Mda.
- Ai avut și tu de-a face cu așa ceva în viață?
- Mda.
- Vrei să vorbești despre asta?
- Nu chiar acum.

Grainger se îndreaptă în scaun și ambală motorul, accelerând. Îmbujorarea de pe chipul ei o făcea să arate mai feminină, deși îi accentua totodată și

cicatricea albă de pe frunte. Își trăsesese baticul de pe cap, așa că acum îi atârna pe gât; părul scurt, șoricu, se mișca în bătaia aerului condiționat.

– Iubita ta pare o fată isteată.

– E soția mea. Și da, e isteată. Mai isteată – ori cel puțin mai înțeleaptă – decât mine, asta-i sigur.

– Atunci de ce ai fost ales tu pentru misiune?

Peter își lăsa capul pe banchetă.

– M-am întrebat și eu. Dumnezeu are probabil alte planuri cu Beatrice, acasă.

Grainger nu comentă. Peter se uită pe geamul lateral. Cerul se mai luminase parcă. Ori poate că-și imagina doar. Un pâlă de ciuperci mai mare decât altele se zguduia la trecerea lor.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el.

– Ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta, replică ea.

– Nu, mă refeream la întrebarea despre cei pe care mergem să-i vedem. Ce știi despre ei?

– Sunt... ăă... Se chinuie vreme de câteva secunde să găsească vorbele potrivite, apoi spuse: Nu le place să fie deranjați.

– Asta aș fi putut să ghicesc. Nu e nici măcar o fotografie în toate broșurile și rapoartele pe care mi le-au dat cei de la USIC. Mă așteptam măcar la o poză cu vreun șef de-al vostru, strângând zâmbitor mâna localnicilor.

Ea chicoti.

– Ar fi dificil de aranjat.

– N-au mâini?

– Sigur că au mâini. Doar că nu le place să fie atinși.

- Bun, păi, descrie-i.
- E greu, oftă ea. Nu mă pricep la descrieri. Și o să-i vedem destul de curând.
- Măcar încearcă, zise el bătând din gene. Ți-aș fi recunoscător.
- Păi... poartă robe lungi și glugi. Ca niște călugări, cred.
- Deci au aspect umanoid?
- Așa cred. E greu de zis.
- Dar au două brațe, două picioare, un tors...
- Sigur.

Peter clătină din cap.

- Asta mă surprinde. În tot timpul ăsta mi-am zis că aspectul umanoid n-are de ce să fie vreun soi de standard universal. Așa că am încercat să-mi imaginez... hmm... niște chestii ca niște păianjeni mari, ori niște ochi pe prăjini, sau niște oposumi gigantici fără păr...
- Oposumi gigantici fără păr? chicoti ea luminându-se la față. Ce-mi place! E foarte S.F.
- Dar de ce a trebuit să aibă formă umană, Grainger, dintre toate formele care se pot concepe? Nu exact asta ai aștepta de la S.F.?
- Da, cred că... sau de la religie, poate. N-a creat Dumnezeu bărbatul după imaginea proprie?
- N-aș folosi cuvântul „bărbat“. Cuvântul ebraic este ha-adam, care se poate argumenta că încadrează, ca sens, ambele sexe.
- Mă bucur să aud asta, zise ea luându-și o mutră serioasă.

Preț de câteva minute străbătură în tăcere o bucată de drum. Către linia orizontului, Peter era sigur că zărea acum o geană de lumină. O aureolă

subtilă ce transforma întrepătrunderea dintre pământ și cer din bleumarin-închis pe negru în verde pe cafeniu. Dacă te uital prea mult, începeai să te întrebi dacă nu era cumva doar o iluzie optică, o halucinație, o năzuință iscată din frustrare ca noaptea să se termine odată.

Și înăuntrul acelei licăriri șovăielnice se vedea...? Da, mai era ceva în zare. Niște structuri înălțate. Munți? Stânci? Clădiri? Un oraș? O metropolă? Grainger spusese că „așezarea“ era cam la optzeci de kilometri depărtare. Până acum sigur străbătuseră cel puțin jumătate din distanță.

– Au și sexe diferite? întrebă el într-un târziu.

– Cine?

– Oamenii ăștia pe care o să-i vedem.

Grainger arăta exasperată.

– De ce nu poți să te dai în rând cu lumea și să folosești cuvântul extratereștri?

– Fiindcă noi suntem extratereștii aici!

Ea râse în hohote.

– Ce-mi place! Un misionar lovit de corectitudinea politică! Iartă-mă că ți-o spun, dar pare o totală contradicție de termeni.

– Te iert, Grainger, zise el făcându-i cu ochiul. Și atitudinile mele n-ar trebui să ți se pară contradictorii. Dumnezeu iubește la fel pe oricare dintre făpturile sale.

Zâmbetul i se șterse femeii de pe față.

– Nu și din ce știu eu.

Tăcerea se lăsă din nou în cabină. Peter se gândi dacă să insiste și decise că nu. Nu în direcția aceea, în orice caz.

Nu încă.

– Bun, reluă el pe un ton mai voios, există sexe?

– Habar nu am, spuse Grainger pe un ton plat, profesional. O să trebuiască să le ridici robele și să te uiți pe sub ele.

Mai merseră zece sau cincisprezece minute fără să-și vorbească. Partea de deasupra a pâinii cu stafide se uscaseră. Lumina neclară de la linia orizontului se făcu mai limpede. Structurile misterioase din față erau cu siguranță opere de arhitectură, cu toate că cerul era încă prea întunecat pentru ca Peter să poată desluși forme sau detalii.

Zise în cele din urmă:

– Trebuie să fac pipi.

– Nici o problemă, spuse Grainger și încetini, apoi opri cu totul.

Pe tabloul de bord, cadranul electric ce estima consumul de combustibil afișă un simbol abstract.

Peter deschise portiera și, când pași pe pământ, fu iarăși înfășurat de aerul umed, șoptitor. Uitase de el, după ce stătuse atâta vreme în bula cu aer condiționat a vehiculului. Brusca luxuriantă a atmosferei era plăcută, însă reprezenta și o agresiune: felul în care aerul i se strecură îndată pe sub mâneci, îi linse pleoapele și urechile, îi umezi pieptul. Își sumese poalele dishdashei și urină direct pe pământ, de vreme ce peisajul nu oferea copaci sau bolovani după care să se ascundă. Pământul era umed deja și de un cafeniu-închis, așa că urina nu-i schimbă cu mai nimic culoarea sau consistența, pătrunzând fără ezitare în sol.

O auzi pe Grainger deschizând și închizând portiera dinspre partea ei. Ca să-i dea un pic de intimitate, stătu așa un timp și admiră priveliștea. Plantele pe care le luase drept ciuperci erau flori, niște flori verzui-albicioase cu un pic de mov, aproape luminoase în semiîntuneric. Creșteau în pâlcuri micițe, ordonate. Nu era nici o distincție între floare, frunză și tulpină; întreaga plantă era ușor păroasă, părea rezistentă și flexibilă, dar în același timp atât de

subțire, că arăta aproape transparentă, ca urechea unei pisici. Evident, alte plante nu erau vizibile în partea asta de lume. Ori poate că pur și simplu sosise el în perioada nepotrivită a anului.

Auzi izbitura portierei lui Grainger și se întoarce să i se alăture. Când se așează pe locul lui, o găsi îndesând o cutie de carton cu șervețele igienice în torpedou.

– OK, mai avem vreo câțiva kilometri, îl înștiință ea.

Închise portiera lui, și aerul condiționat refăcu prompt atmosfera neutră a habitaculului. Peter se lăsă pe spate în scaun, înfiorându-se când un fuior de aer înmiresmat din Oază, captiv în mașină, i se strecură printre omoplați și pe după guler.

– Trebuie să spun că ați construit baza de aterizare la o distanță respectuoasă. Cei care au conceput aeroporturile din Londra n-au avut niciodată atâta grijă pentru rezidenții din zonă.

Grainger desfăcu o sticlă cu apă, sorbi, tuși. Pe bărbie i se scurse un râuleț, pe care îl șterse cu o mișcare a baticului.

– De fapt... Își dresе glasul, apoi continuă: De fapt, când am construit prima oară baza... ăă... rezidenții din zonă locuiau la numai trei kilometri distanță. S-au mutat. Au luat totul cu ei. Și vreau să zic totul. La final, vreo doi dintre oamenii noștri au aruncat o privire prin vechea așezare. Cum ar veni, poate învățăm ceva din ce-au lăsat după ei. Dar era gol-goluț. Erau doar scheletele caselor. Nici măcar o ciupercă-n pământ. Aruncând o privire la unul dintre cadranele de bord, adăugă: Trebuie să le fi luat o grămadă să meargă pe jos optzeci de kilometri.

– Se pare că țin cu adevărat la intimitatea lor. Dacă nu cumva...

Ezită, căutând o manieră diplomatică de a întreba dacă nu cumva USIC săvârșise ceva teribil de insultător. Înainte ca el să poată formula întrebarea, Grainger îi răspunse:

– A fost din senin. Pur și simplu ne-au spus că se mută. I-am întrebat dacă am

greșit noi cu ceva. Era, adică, vreo problemă pe care-o puteam rezolva, ca să-i facem să se răzgândească? Au zis că nu, nu-i nici o problemă.

Grainger porni motorul și o luară iarăși din loc.

– Când ai spus „noi i-am întrebat“, te-ai referit la „noi“ gen...?

– N-am luat parte personal la negocieri, nu.

– Le vorbești limba?

– Nu.

– Nici un cuvânt?

– Nici un cuvânt.

– Atunci... hmm... cât de bună este engleza lor? Fiindcă am încercat să aflu mai multe despre asta înainte să vin, dar n-am putut căpăta un răspuns direct.

– Nu există un răspuns direct. Unii... poate majoritatea... nu... Vocea i se stinse. Își mușcă buza, apoi murmură: Uite, o să sune aiurea. Dar nu asta e ideea. Chestia e că... nu știm exact câți sunt. În parte, fiindcă se țin ascunși și, în parte, fiindcă nu putem să-i deosebim... Nu-i vorba de lipsă de respect, pur și simplu nu reușim. Sunt câțiva indivizi cu care avem de-a face. Poate o duzină. Ori poate sunt aceiași cinci-șase în haine diferite, nu ne putem da seama. Și vorbesc un pic de engleză. Suficient.

– Cine i-a învățat?

– Cred că au prins-o ei, nu știu. Aruncă o privire în spate, prin lunetă, de parcă vreo amenințare în trafic ar fi împiedicat-o să conducă în siguranță, după care zise: Puteai să-l întrebi pe Tartaglione. Dacă mai era cu noi.

– Pardon?

– Tartaglione era un lingvist, a venit aici să le studieze limba. Avea de gând să pună cap la cap un dicționar și așa mai departe. Doar că... ăă... a dispărut.

Peter reflectă câteva clipe la acest lucru.

– Așa deci, zise. Lași să cadă destule bucățele de informație, dacă aștept suficient...

Ea pufni, agasată din nou.

– Deja ți-am spus mare parte din chestiile astea la prima noastră întâlnire, când te-am așteptat la navă.

Era ceva nou pentru el. Se strădui să-și aducă aminte cum fusese în acea zi dintâi. Cuvintele se evaporaseră. Nu-și amintea, vag, decât prezența ei alături.

– Iartă-mă. Eram foarte obosit.

– Ești iertat.

Continuau să înainteze. La câțiva metri înaintea lor, într-o parte, era o altă învolburare izolată de ploaie, rostogolindu-se peste pământ.

– Putem trece prin aia? întrebă Peter.

– Sigur.

Grainger viră ușor și străbătu vârtejul de stropi diamantini, care îi cuprinse o clipă în lumile sale feerice.

– Psihedelice, ha, remarcă Grainger cu o expresie cât se poate de serioasă, pornind ștergătoarele de parbriz.

– Frumos, răspunse el.

După încă vreo câteva minute de condus, la marginea orizontului începură să se înfiripe contururile de neconfundat ale unor clădiri. Nimic pretențios sau monumental. Blocuri pătrate, clădiri ieftine, utilitare. Nu tocmai turlele de briliant ale unei metropole fantastice.

– Cum se numesc pe ei înșiși? întrebă Peter.

– Habar n-am. Ceva ce n-am putea pronunța, presupun.

– Păi... cine a numit locul ăsta Oaza?

– O fetiță din Oskaloosa, Iowa.

– Glumești.

Îi aruncă o privire amuzată.

– N-ai citit despre asta. Cred că-i singurul lucru pe care aproape oricine îl știe despre locul ăsta. Au fost articole prin reviste despre fetița cu pricina, a apărut la TV...

– Nu citesc reviste și n-am televizor.

Acum veni rândul ei să se întoarcă spre el uimită.

– Glumești!

– Nu glumesc, spuse el zâmbind. Într-o zi, am primit un mesaj de la Domnul, care zicea așa: „Scapă de televizor, Peter, e o imensă pierdere de timp“.

Grainger scutură din cap.

– Nu știu cum să te iau.

– Pe de-a dreptul. Mereu pe de-a dreptul. În fine, ziceai de fetița asta din... mmm...

– Oskaloosa. A câștigat un concurs, „Numiți O Lume Nouă“. Nu pot să cred că n-ai auzit despre asta. Au fost sute de mii de propuneri, majoritatea incredibil de greșite. Era ca la Festivalul Nătăreților. Echipa USIC din clădirea unde lucram a ținut un dosar intern cu numele cele mai stupide. În fiecare săptămână se schimbau preferințele. Am ajuns să le folosim la un concurs între noi, ca să numim debaraua omului de serviciu. „Nuovo Opportunus“, asta a fost una tare, „Sion II“. „Atlanto“. „Arnold“ – ăsta avea ceva aparte, mi s-a părut. „Splendoramus“. Ăă... „Einsteinia“. Le-am uitat pe restul. A, da: „Odiha Călătorului“, ăsta era încă unul. „Planetanougăsită“. „Cervix“.

„Hendrix“. „Elvis“. O tot țineau așa.

– Și fetița?

– A avut noroc, cred. Trebuie să fi fost sute de oameni care au zis și ei „Oaza“. A câștigat cincizeci de mii de dolari. Și familia ei chiar avea nevoie de bani, fiincă maică-sa rămăsese fără serviciu, iar taică-său fusese diagnosticat cu nu știu ce boală gravă.

– Și cum s-a terminat povestea?

– Cum te-ai aștepta să se termine. Tatăl a murit. Mama a vorbit la televizor despre asta și a devenit alcoolică. Apoi presa a trecut la altele și nu se mai știe ce s-a întâmplat după.

– Mai ții minte numele fetei? Aș vrea să mă rog pentru ea.

Grainger își izbi iritată palmele de volan și-și dădu ochii peste cap.

– Ei, hai acum. Un milion de americani s-au rugat pentru ea, și asta tot nu i-a oprit viața să se ducă de râpă.

El tăcu, privind drept înainte. Merseră în tăcere vreo patruzeci de secunde.

– Coretta, zise ea într-un final.

– Mulțumesc.

Peter încercă să și-o imagineze pe Coretta, ca să nu fie doar un nume pentru el când se ruga. Orice fel de chip era mai bine decât nici unul. Se gândi la toți copiii pe care-i știa, la puștii din parohia de-acasă, însă cei care-i veneau în minte erau prea mari, prea mici sau de sexul nepotrivit. În orice caz, ca reverend, în propria-i biserică, nu avea prea mult de-a face cu micuții; Bea îi ducea în altă cameră, să se joace, cât își ținea slujbele. Firește, era conștient de prezența lor cât predica: pereții erau atât de subțiri încât, dacă făcea o pauză de efect între fraze, tăcerea era adesea umplută de râsete, crâmpieie de cântecele sau chiar de tropăitul unor piciorușe. Însă nu-i cunoștea foarte bine pe copii.

– Coretta asta, zise el forțându-și norocul cu Grainger, e de rasă albă sau neagră?

Îi venise în minte un copilaș: fiica unui cuplu somalez nou-venit în biserică, fetița aceea îndrăzneță care era mereu îmbrăcată ca o domnișoară în miniatură din Sudul de secol nouăsprezece... cum o chema? Lulu. Adorabil copil.

– Albă, răspunse Grainger. Blondă. Sau roșcată parcă, am uitat. A fost de mult, și n-avem cum să verificăm acum.

– N-o poți căuta?

Femeia clipi nedumerită.

– S-o caut?

– Pe un computer sau ceva.

Își dădu seama, chiar în clipa în care rosti vorbele, că sugerase ceva prostesc. Oaza era departe de orice nod de informații digitale. Nu existau rețele globale pline ochi cu flecușete, nu erau nici motoare de căutare vrednice care-ar fi putut să-ți aducă înaintea ochilor milioane de Oskaloose și de Corette. Dacă ceea ce voiai să știi nu se găsea în lucrurile aduse de-acasă – cărțile, discurile, stickurile de memorie, exemplarele vechi ale revistei Hidraulica –, puteai să-ți iei adio.

– Scuze, nu gândesc limpede, spuse el oftând.

– Atmosfera asta îți mai joacă feste, zise ea. Nu suport felu-n care te împinge. Până și în timpane. Nu te slăbește defel. Uneori îți vine să... Nu-și continuă gândul, ci doar pufni, suflându-și o șuviță umedă de pe frunte. N-are sens să vorbești despre asta cu tipii de pe-aici. Ei sunt obișnuiți, n-au nici o problemă, nici n-o mai bagă de seamă. Poate chiar le place.

– Poate că o urăsc, dar nu se plâng.

Fața ei se crispă.

– OK, mesaj recepționat.

Peter scoase un geamăt lăuntric. Ar fi trebuit să se gândească la implicații înainte să deschidă gura. Ce tot avea astăzi? De obicei era plin de tact. Oare să fi fost atmosfera de vină, cum zicea Grainger? Își imaginase mereu creierul ca pe un lucru bine sigilat, în siguranță în carapacea sa de os, dar poate că, în acest mediu bizar, pecetea era mai permeabilă, și creierul îi era infiltrat de vapori insidioși. Își șterse sudoarea de pe pleoape și făcu un efort să se țină sută la sută alert, privind în față și scrutând prin parbrizul acoperit cu o pâclă prăfoasă. Terenul era mai moale aici, tot mai puțin stabil pe măsură ce se apropiau de destinație. Particulele de sol lipicios azvârlite de cauciucuri făceau ca vehiculul să fie cuprins de un halo de noroi. Contururile așezării nativilor păreau triste și cumva neprimitoare.

Deodată, Peter simți în plin magnitudinea provocării la care era supus. Fusesse, până acum, vorba doar despre el și capacitatea sa de a rămâne întreg: de a supraviețui călătoriei, de a-și reveni după Salt, de a se obișnui cu aerul nou și ciudat și cu șocul separării. Însă era vorba despre mult mai mult decât. Scala necunoscutului rămânea la fel de imensă fie că se simțea el bine sau nu; se apropia de bariera monolitică a unei lumi străine ce exista fără să-i pese de el, de cât de odihnit sau de ostenit era, de cât de adormit sau de atent era, de cât era de vioi sau de pleoștit.

Îi veni în minte Psalmul 139, așa cum se întâmpla adesea când simțea nevoia de îmbărbătare. Astăzi însă, reamintirea omniscienței divine nu-l alina defel, ci mai degrabă îi sporea senzația de stinghereală. Cât de nepătrunse mi se par gândurile tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Fiecare particulă de noroi aruncată de roțile vehiculului era ca un adevăr pe care trebuia să-l învețe, un număr de adevăruri ridicol de mare, pentru înțelegerea cărora n-avea nici destul timp, nici înțelepciunea necesară. Nu era Dumnezeu, și poate că doar Dumnezeu putea face ce trebuia făcut aici.

Grainger porni iar ștergătoarele de parbriz. Priveliștea se mânji preț de o clipă, apoi sticla se curăță și așezarea băștinașilor apăru limpede, acum luminată de soarele ce răsărea. Soarele schimba complet peisajul.

Da, misiunea îl băga în sperieți și da, nu era în cea mai bună formă. Dar era

acolo, pe cale să întâlnească un nou fel de ființe raționale, o întâlnire pe care Dumnezeu o alesese pentru el. Orice ar fi fost menit să se întâmple, cu siguranță avea să fie uimitor și de neprețuit. Întreaga sa viață –înțelegerea asta acum, când fațadele orașului necunoscut se ridicau înaintea sa, străjuind minuni de neînchipuit – întreaga sa viață dusesse spre acest punct.

7. Aprobat, transmis

– Ei, am ajuns, zise Grainger.

Uneori, afirmarea afurisitei de evidențe era singurul fel potrivit de comunicare. Ca și cum i-ai fi dat vieții o permisiune ceremonioasă de a se desfășura.

– Ești bine? îl întrebă ea.

– Ăă... da, zise el clătinându-se în scaun, căci îl cuprinsese iarăși amețea pe care o simțise la bază. Sunt probabil surescitat. E prima dată, totuși.

Grainger îi aruncă o privire pe care o recunoscuse prea bine, o privire pe care o văzuse pe mii de fețe de-a lungul anilor săi de păstorit, o privire ce însemna: „Nimic nu merită să te agiți prea tare, totul e-o dezamăgire.“ Trebuia să facă ceva cu privirea aceea dacă putea, mai târziu.

Între timp, trebuia să admită că împrejurimile nu-i tăiau răsuflarea cu frumusețea lor. Așezarea nu era tocmai ce s-ar fi numit un oraș. Mai degrabă aducea cu o suburbie ridicată în mijlocul pustietății. Nu erau străzi în sensul propriu al termenului, nici caldarâm, nu erau indicatoare, nici vehicule și – cu toate că afară era încă întuneric și zorii mijiți întindeau umbre vaste peste tot – nu exista iluminat public sau vreo dovadă că se foloseau cumva electricitatea ori focul. Era doar o adunătură de clădiri făcute pe pământul gol. Câte adăposturi să fi fost? Peter nu putea ghici. Poate cinci sute. Poate mai multe. Erau adunate în grupuri neregulate, ce variau ca mărime de la clădiri cu un singur nivel până la unele cu trei niveluri, toate cu acoperișul plat. Cărămizile din care erau alcătuite zidurile aveau la bază același material argilos ca solul, însă arătau netede ca marmura și aveau culoarea caramel. Nu se vedea nici un suflet. Toate ușile și ferestrele erau închise. Ei bine, asta nu era pe deplin adevărat: ușile nu erau făcute din lemn și nici ferestrele din sticlă; nu erau altceva decât găuri în zid astupate cu perdele de măgele.

Bobitele erau cristaline, ca niște șiraguri extravagante de perle. Se legănu blând în briză. Însă nimeni nu dădea deoparte acele draperii ca să se uite afară ori ca să iasă pe ușă.

Grainger parcă mașina în fața unei clădiri care arăta exact ca și restul, cu excepția faptului că pe ea se vedea zugrăvită o stea albă, din al cărei ascuțiș din partea de jos cursese un pic de vopsea, lăsând o dâră pe zid. Peter și Grainger coborâă și se lăsară cuprinși de îmbrățișarea văzduhului. Grainger își acoperi fața cu baticul, astupându-și nasul și gura, de parcă ar fi socotit aerul impur. Dintr-un buzunar al șalvarilor scoase un dispozitiv de metal despre care Peter presupuse că era o armă. Îl îndreptă spre vehicul și apăsă de două ori pe trăgaci. Motorul se opri, iar portbagajul se deschise în spate.

În absența zgomotului motorului, sunetele așezării oazane se aventurară în aer ca niște sălbăticiuni oportuniste. Susurul apei curgătoare, venind de la o sursă invizibilă. Câte un clănțănit și zăngănit înfundat, ce dovedea manipularea unor obiecte casnice. Chițăieli și uguieli depărtate ce puteau fi păsări, copii sau mașinării. Și, mai aproape, murmurul ininteligibil al unor voci, subtil și difuz, emanând ca un zumzăit dintr-o clădire. Locul ăsta, chiar dacă așa putea să pară din afară, nu era un oraș fantomă.

– Bun, acum ne apucăm să țipăm „salutare“? întrebă Peter.

– Știi că suntem aici, zise Grainger. De aceea se ascund.

Vocea ei, diminuată de batic, părea încordată. Avea brațele încrucișate pe piept, și la subrațul cămășii se întrezărea o limbă întunecată de sudoare.

– De câte ori ai mai fost pe-aici?

– De zeci de ori. Le aduc provizii de medicamente.

– Glumești.

– Sunt farmacistă.

– Nu știam asta.

Ea oftă.

– Se pare că degeaba m-am obosit să-ți explic cum stau lucrurile prima dată când ne-am întâlnit. N-ai reținut o vorbă din ce ți-am spus, este? Marele meu discurs de bun venit, descrierea amănunțită a procedurii prin care poți să iei chestii de la farmacie dacă-ți trebuie...

– Scuze, cred că aveam creierul afectat.

– Saltul le face asta unora.

– Alora mai nepricopsiți, ha?

– N-am zis așa ceva. Brusc încordată, Grainger adăugă: Haide, să isprăvim cu povestea asta.

Nu cu el vorbise de această dată; se uita țintă la clădirea cu stea.

– Suntem în vreun peicol?

– Nu, din câte știu.

Peter se sprijini de bara de protecție a vehiculului și porni să cerceteze mai atent cu privirea ce se putea zări din așezare. Clădirile, deși cu bază dreptunghiulară, nu aveau muchii drepte; fiecare cărămidă era ca o capsulă rotunjită, o bucată sticloasă de chihlimbar. Mortarul nu se prindea de ele; era ca o pastă de silicon izolantă. Nu se vedea nici un ascuțiș pe nicăieri, nimic tăios sau contondent. Era ca și cum estetica arhitecturală ar fi fost un omagiu adus locurilor de joacă pentru copii. Totuși, clădirile nu erau în nici un fel infantile sau simpliste: aveau o demnitate în uniformitatea lor și se vedea bine că erau tari ca piatra, iar culorile calde ale zidurilor erau... ei bine... calde. Însă, per ansamblu, lui Peter orașul nu-i făcea o impresie plăcută. Dacă Dumnezeu îl binecuvânta oferindu-i ocazia de a construi o biserică acolo, avea să arate cu totul altfel, avea să se deosebească de toată rotunjimea asta gheboșată. Avea să-i trebuiască, în cel mai rău caz... da, asta era: își dăduse seama ce avea locul acela de era atât de descurajant. Nu exista nici o năzuință către ceruri pe-acolo. Nu exista nici un turn, nici o clopotniță, nici un catarg de steag, nici măcar un acoperiș modest, triunghiular. Da, trebuia o turlă!

Imaginea unei biserici ridicându-se zveltă îi ocupă gândurile îndeajuns cât să-l împiedice să bage de seamă că perdeaua de mărgelă de la ieșirea cea mai apropiată se mișca. Până să clipească el și să-și ațintească într-acolo privirea, silueta ieșise deja și se așezase în fața lui Grainger. Evenimentul se petrecuse prea brusc, i se păru; îi lipsea elementul dramatic necesar primei sale întâlniri cu un nativ oazan. Ar fi trebuit să se deruleze cu o lentoare ceremonioasă, într-un amfiteatru, sau în capătul unui șir lung de trepte. În loc de asta, întâlnirea era în toi, iar Peter pierduse începutul.

Creatura – persoana – stătea în picioare, însă nu era înaltă. Un metru șaiszeci, poate un metru șaiszeci și cinci. El sau ea era, în orice caz, o făptură delicată. Cu oase mici, umeri înguști și o prezență deloc impunătoare – nu avea defel aspectul înfricoșător cu care se pregătise Peter să se confrunte. Cum i se spusese, o glugă și un fel de sutană ca de călugăr – făcute dintr-o țesătură de un albastru pastel ce aducea într-un fel deconcertant cu un prosop de baie – îi acopereau corpul aproape complet, cu poalele ajungând până în vârful unor cizme din piele moale. Nu se vedea nici o umflătură în zona pieptului, așa că Peter – conștient că asta era o dovadă firavă pe care să-și bazeze judecata, dar nedorind să-și încurce mintea cu repetări obositoare ale formulei „un el sau o ea” – decise să socotească făptura drept un mascul.

– Bună, zise Grainger întinzând mâna.

Oazanul o întinse și el pe a lui, însă nu o strânse pe a lui Grainger; mai degrabă o atinse ușor pe încheietură cu buricele degetelor. Purta mănuși. Mănușile aveau cinci degete.

– pu, aici, acum... O Surpriză.

Vocea îi era blândă, vibrantă, cu un sunet parcă astmatic. Unde ar fi trebuit să se audă „s”-ul era un soi de fâșâit, ca și cum ai fi desfăcut în două un fruct bine copt.

– Nu e o surpriză neplăcută, sper, zise Grainger.

– Sper și eu alăPuri de pine.

Oazanul se răsuci să-l privească pe Peter, înclinându-și ușor capul, astfel

încât umbrele de sub glugă se retraseră. Peter, pe care silueta familiară a oazanului și cele cinci degete de la mâini îl păcăliseră să se aștepte la un chip mai mult sau mai puțin uman, tresări.

Acolo era o față ce nu semăna defel cu o față. Mai degrabă aducea cu un miez mare și roz de nucă. Sau nu: semăna și mai mult cu o placentă la care erau legați doi fetuși – poate niște gemeni de trei luni, fără păr și orbi – așezați cap lângă cap, genunchi lângă genunchi. Capetele umflate alcătuiau fruntea despătată a oazanului, dacă se putea spune așa; spinările lor mărunte formau obrazii, brațele lungi și slăbănoage și picioarele membranoase se întrepătrundeau într-o învâlmășeală de carne translucidă ce putea conține – într-o formă de nerecunoscut pentru el – o gură, nas și ochi.

Firește, nu exista nici un fetus acolo, nu cu adevărat: fața era ce era, chipul unui oazan și nimic altceva. Însă, oricât ar fi încercat, Peter n-o putea decoda în termeni proprii; izbutea doar s-o compare cu ce știa. Trebuia s-o vadă ca pe o pereche grotescă de fetuși cățarați pe umerii cuiva și pe jumătate învăluiți în glugă. Fiindcă, dacă nu-și îngăduia să facă această comparație, alternativa era să se holbeze prosteste, retrăind șocul inițial, cuprins de amețeața absenței, de acel moment de vertij de dinainte ca o comparație adecvată, de care să te poți agăța, să fie găsită.

– Tu și eu, zise oazanul, niciodată înainte de acum.

Despicătura verticală din mijlocul feței se mișcă ușurel la rostirea vorbelor. Fetușii își atingeau genunchii. Peter zâmbi, însă nu izbuti să alcătuiască un răspuns.

– Vrea să spună că nu v-ați mai întâlnit până acum, îi explică Grainger. Spune, cu alte cuvinte, salut.

– Bună, zise Peter. Eu sunt Peter.

Oazanul încuviință înclinând capul.

– Ești PePer. Îmi voi aminPi. Se întoarse către Grainger: Aduci medicamenPe?

– Puține.

– CâP de puține?

– Îți arăt, spuse Grainger dând ocol vehiculului și deschizând portbagajul.

Scormoni prin vălmășagul de obiecte de acolo – sticle cu apă, hârtie igienică, genți de pânză, unelte, prelate – și extrase un tub de plastic nu mai mare decât cutia pentru gustări a unui elev. Oazanul îi urmărea fiecă mișcare, deși Peter încă nu izbutea să-și dea seama în care parte a feței erau ochii creaturii. Ai persoanei, pardon.

– Doar atâta am putut scoate de la farmacie, zise Grainger. Azi nu este una dintre zilele de aprovizionare oficiale, înțelegi? Suntem aici din alt motiv. Dar n-am vrut să vin cu mâna goală. Așa că ăsta – îi întinse flaconul – e în plus. Un dar.

– SunPem dezamăgiți, replică oazanul. Și în aceeași răSuflare recunoScăPori.

Urmă un moment de tăcere. Oazanul rămase cu tubul de plastic în mână, sub privirile lui Grainger și Peter. O rază de soare își găsi drum pe capota vehiculului, făcând-o să lucească.

– Deci... ăă... ce mai e nou? întrebă Grainger.

Picuri de sudoare îi sticleau în sprâncene și pe obraji.

– Cu mine doar? vru oazanul să știe. Sau cu noi Poți?

– Cu voi toți.

Oazanul păru să cugete profund și, în cele din urmă, zise:

– SunPem bine.

Alte momente de tăcere.

– Mai vine și altcineva azi? se interesă Grainger. Să ne vadă, adică?

Din nou, oazanul chibzui un timp, ca și cum întrebarea ar fi fost de o complexitate copleșitoare.

– Nu, răspunse el într-un târziu. ASPăzi doar eu.

Făcu un gest solemn către Grainger și Peter, exprimându-și poate regretul în privința proporției dezechilibrate, de doi la unu, între numărul de vizitatori și cel al grupului de întâmpinare.

– Peter e un musafir special al USIC, zise Grainger. E... e un misionar creștin. Vrea să... ăă... locuiască cu voi, adăugă ea aruncându-i o privire nesigură lui Peter. Dacă am înțeles eu bine.

– Da, încuviință el cu vioiciune. Cam pe la jumătatea despicăturii centrale de pe fața oazanului era ceva sclipitor, aducând cu pălăria unei ciuperci, și, decidând că acela era ochiul, se uită drept acolo, străduindu-se pe cât putea să iradieze prietenie când rosti: Am să vă aduc vești bune. Cele mai bune vești pe care le-ați auzit vreodată.

Oazanul își lăsa capul pe-o parte. Cei doi fetuși – „nu, nu fetuși, sprâncenele și obraji, te rog frumos!” – se îmbujorară, dezvăluind un păienjeniș de capilare aflate chiar sub piele. Vocea, când se auzi, rezonă chiar mai astmatic decât înainte.

– ScripPura?

Cuvântul zăbovi în aerul șoptitor înainte ca Peter să-l poată înțelege pe deplin. Nu-i venea a crede că auzise bine. Apoi observă că mâinile înmănușate ale oazanului erau împreunate într-un gest pios.

– Da! țipă Peter, în culmea încântării. Lăudat fie Isus!

Oazanul se întoarse iarăși spre Grainger. Mâinile înmănușate îi tremurau pe tub.

– Am așPepPaP mulP omul numit PePer, rosti. Mulțumesc, Grainger.

Și, fără vreo explicație, se grăbi să intre pe ușă, făcând mărgelușele cristaline să se legene.

– Să fiu a naibii, mormăi Grainger smulgându-și baticul de pe cap și ștergându-și fața cu el. Niciodată nu mi-a mai zis pe nume până acum.

Rămaseră așa, așteptând, încă vreo douăzeci de minute. Soarele continua să se înalțe, un bulgăre oranj, de o strălucire arzătoare, ca un bulbuc uriaș de lavă la orizont. Zidurile clădirilor luceau de parcă fiecare cărămidă ar fi avut o luminiță înăuntru.

În cele din urmă, oazanul reveni, tot cu tubul de plastic în mână, însă acum tubul era gol. I-l întinse lui Grainger, încetișor și cu multă grijă, lăsându-l doar după ce mâna ei îl cuprinse ferm.

– Medicamentul s-a dus. Înăuntru al celor recunoșcătoare.

– Îmi pare rău că n-am avut mai mult, zise Grainger, Data viitoare o să fie mai mult.

Oazanul încuviință.

– Vom aștepta.

Grainger, țeapănă de încordare, se duse la portbagaj să pună la loc flaconul gol. De îndată ce le întoarse spatele, oazanul se apropie pieziș de Peter, ajungând față în față cu el.

– Ai carPea?

– Cartea?

– CarPea Lucrurilor Noi și CiudaPe.

Peter clipi și încercă să respire normal. De aproape, pielea oazanului mirosea dulceag: nu dulceag ca lucrurile putrede, ci ca fructele proaspete.

– Vrei să zici Biblia.

– Nu Spunem niciodată numele. PuPerea cărții înPerzice. Flacăra dă căldură...

Cu brațele desfăcute, oazanul mimă că se încălzește la un foc, că se apropie prea tare și că se arde.

– Dar te referi la Cuvântul lui Dumnezeu, zise Peter. Evanghelia.

– Evanghelia. Pehnica lui ISuS.

Peter dădu din cap a încuviințare, însă îi trebuiă câteva clipe ca să descifreze ultimul cuvânt, lăsat să iasă cu greutate prin despicătura capului oazanului.

– Isus, zise la rându-i, uluit.

Oazanul întinse un braț și, cu o mișcare ce nu putea însemna altceva decât gingășie, își apropie marginea mânușii de obrazul lui.

– Îi mulțumim lui ISuS penPru venirea Pa.

Întârzierea lui Grainger de a li se alătura era de-acum bătătoare la ochi. Peter aruncă o privire împrejur și-o văzu sprijinită de spatele vehiculului, prefăcându-se că cerceta dispozitivul cu care deschisese portbagajul. În acea fracțiune de secundă, înainte să întoarcă iarăși privirea spre oazan, îi percepu acut stinghereala.

– CarPea? Ai carPea? repetă oazanul.

– Ăă... nu o am la mine acum, spuse Peter, muștrându-se pentru că lăsase Biblia la bază. Dar da, firește! Firește!

Oazanul bătu din palme, un gest de încântare sau de rugăciune sau amândouă.

– Alinare și bucurie. Zi de veSelie. ÎnPoarce-Pe repede, PePer, foarPe repede, mai repede decâtP poți. CiPeșPe-ne din CarPea Lucrurilor Noi și CiudaPe, ciPeșPe și ciPeșPe până înțelegem. În Schimb îți dăm... dăm...

Oazanul tremura de la efortul de a găsi cuvintele potrivite; își desfăcu larg brațele, indicând parcă tot ce se afla sub soare.

– Da, zise Peter lăsând o palmă liniștitoare pe umărul interlocutorului său. Repede.

Sprânceană oazanului – capetele fetușilor, altfel spus – se umflă ușor. Peter decise că așa arăta zâmbetul acelor făpturi miraculos de noi.

Dragă Peter, scria Beatrice.

Te iubesc și sper că ești bine, dar trebuie să încep scrisoarea asta cu niște vești foarte rele.

Era ca și cum ai fi alergat către o ușă deschisă, copleșit de entuziasm, și te-ai fi izbit de un geam de sticlă. Își petrecuse întregul drum înapoi către bază aproape plutind de încântare; mare minune că nu zburase prin acoperișul vehiculului lui Grainger. „Dragă Bea“, „Domnul fie lăudat“, „Cerem un lucru mic, și Dumnezeu ne oferă un miracol“ – acestea erau câteva dintre felurile în care se gândise să-și înceapă mesajul către Beatrice la întoarcerea în camera lui. Degetele îi erau gata să tasteze la o viteză delirantă, să-și trimită nespusa bucurie prin spațiu, cu greșeli de ortografie și toate cele.

S-a petrecut o nenorocire groaznică în Maldive. Un tsunami. Era la apogeul sezonului turistic. Se aflau acolo o mulțime de turiști, pe lângă populația de vreo trei sute de mii pe care-o are arhipelagul. O avea. Știi cum, când se produc dezastre, de obicei media vorbește despre câte persoane se estimează că ar fi murit? De data asta, se vorbește despre câți ar mai putea FI ÎN VIAȚĂ. E o mlaștină gigantică de corpuri. Vezi asta filmat, la știri, dar mintea refuză să priceapă. Toți oamenii ăia, fiecare cu felul lui de-a fi și cu secrete de familie și cu tunsori anume etc., reduși la ceva ce seamănă cu un smârc imens de carne ce se întinde pe kilometri întregi.

În Maldive sunt (AU FOST) zeci, sute de insule, mare parte cu risc de inundație, așa că guvernul a tot făcut, de ani întregi, presiuni asupra populației să se mute pe atolul cel mai mare, cel mai bine fortificat. Ca o coincidență, era acolo o echipă de filmare care făcea un documentar despre câțiva insulari de pe unul dintre atolurile mai mici, care protestau față de

decizia de strămutare. Camerele mergeau când a lovit valul. Am văzut filmulețe pe telefon. E absolut incredibil. Acum auzi un prezentator american vorbind despre livezile de papaya, și-n următoarea secundă un catralion de tone de apă se revarsă peste ecran. Echipete de salvare au scos din apă câțiva americani, câțiva turiști, câțiva localnici. Și camerele de filmat, firește. Sună cinic. Cred că au făcut și ei ce-au putut.

Biserica noastră se gândește cum le poate fi de ajutor. Să trimitem oameni acolo nu-i o variantă. Nu avem ce face acolo. Insulele sunt în mare parte rase complet, n-a mai rămas nimic decât niște ridicături pe ocean. Nici insulele mai mari n-o să-și mai revină probabil niciodată. Toată apa dulce a fost contaminată. N-a mai rămas nici o clădire intactă, utilizabilă. Nu se poate ateriza nicăieri în siguranță, n-ai unde să faci un spital, n-ai cum să îngropi morții. Elicopterele zumzăie pe deasupra, ca niște pescăruși peste o pată de petrol plină cu pești morți. În faza asta, tot ce putem face este să ne rugăm pentru rudele maldivienilor de pretutindeni. Și poate că, în timp, o să apară refugiați.

Îmi pare rău că am început așa. Îți imaginezi că mintea și sufletul meu sunt pline cu asta. Dar să nu crezi că nu m-am gândit la tine.

Peter se lăsă cu spina pe speteaza scaunului și-și ridică fața spre tavan. Lămpile erau încă aprinse, degeaba acum, când soarele lumina înăuntru aproape prea strălucitor ca să poată fi îndurat. Îl scutură un frison, simțind că umezeala din haine se răcea de la aerul condiționat. Era și el îndurerat pentru cei din Maldive, dar, spre rușinea sa, mâhnirea i se împletea cu o tristețe absolut egoistă: senzația că el și Beatrice, pentru prima oară de la începutul relației lor, nu treceau prin aceleași peripeții împreună. În trecut, ce se întâmplase li se întâmplase amândurora, ca de pildă o cădere a curentului electric, o vizită în miez de noapte a unui prieten tulburat sau o zgâlțâire a cadrului ferestrei în vreme ce încercau să doarmă. Sau sexul.

Mi-e dor de tine, scria Beatrice. Povestea asta cu Maldivele nu m-ar fi supărat atâta dacă ai fi fost lângă mine. Mai spune-mi despre misiunea ta. E

înfiorător de dificilă? Nu uita că unele rezolvări neașteptate apar adesea îndată după ce totul a ajuns să pară imposibil. Cei care insistă că nu-l vor sau că n-au nevoie de Dumnezeu sunt aceia care-l vor și au nevoie cel mai mult de El.

Joshua încă se ține de giumbușlucuri. Mă gândesc serios să-i pun câte-o pastiluță în laptele de seară. Sau să-l croiesc peste cap cu o bâtă când mă mai trezește la 4 dimineața. Mai există și varianta să fac un manechin care să arate ca tine, în mărime naturală, și să-l pun lângă mine în pat. Poate-l păcălește. Din păcate, pe mine nu m-ar păcăli.

Situația cu Mirah e sub control acum. M-am întâlnit cu o asistentă socială musulmană, Khadija, care ține legătura cu imamul de la moscheea pe care-o frecventează Mirah. Încercăm să-i prezentăm imamului cazul ca pe o situație umană, o problemă de bună-cuviință (violența și lipsa de respect a soțului), și nu ca pe o chestiune de religie contra religie. E diplomatie de calibru greu, cum îți poți imagina, e ca și cum ai negocia o pace între Siria și SUA. Dar Khadija e fantastică.

Am primit de la USIC un mesaj care spune că ești bine. De unde să știe ei? Presupun că asta se referă la faptul că pot să verifică că nu ai fost vaporizat. Mesajul a fost trimis de Alex Grainger. L-ai cunoscut? Să-i spui că nu știe să scrie „conexiune“. Sau o fi vorba de vreo modalitate americană simplificată de a scrie cuvântul? Sunt o scorpie scorpie scorpie. Dar am fost tolerantă toată ziua, pe cuvânt! (Am o pacientă nouă foarte dificilă în salon. Se zice c-ar fi transferată de la Psiho pe motive medicale, dar cred că abia așteptau să scape de ea.) În fine, am și eu chef să mă port jignitor de nedrept cu cineva, trei minute doar, să mă dezlănțui. N-o s-o fac, evident. O să fiu foarte drăguță cu toată lumea, chiar și cu Joshua când IARĂȘI mă trezește dis-dimineață!

Serios, mi-e teribil de dor de tine. Aș vrea să pot sta doar câteva minute în brațele tale (OK, poate o oră). Vremea s-a mai îmbunătățit, astăzi e plăcut, e soare, dar asta nu mă-nveselește. Am fost la supermarket să-mi iau ceva pentru îndulcit zilele negre (cremă de ciocolată, tiramisu, știi genul). Se pare că mulți alții a avut aceeași idee. Tot ce voiam se terminase, erau rafturile goale. M-am mulțumit cu niște rulouri din alea mici, cu cremă falsă în ele.

Capul plin de tragedia din Maldive, stomacul plin cu desert. Ce norocoși suntem noi,ăștia care ne distrăm prin Occident... Ne uităm la filme cu morți străini și-apoi dăm buzna la supermarket să ne căutăm gustările preferate. Sigur că atunci când zic „noi“, nu mă refer și la tine. Ești departe de toate astea. Departe de mine.

Ignoră-mi smiorcăielile, mâine o să mă simt mai bine. Spune-mi cum îți mai merge. Sunt tare mândră de tine.

Te sărut și te-mbrățișez,

Beatrice

P.S. Vrei cumva o pisică?

Draga mea Bea, îi răspunse el.

Nu prea știu ce să spun. E îngrozitor ce s-a întâmplat în Maldive. Magnitudinea unei asemenea tragedii e, cum spuneai, aproape imposibil de imaginat. O să mă rog pentru ei.

Propozițiile acelea, așa scurte cum erau, îi luară mult timp. Între trei și cinci minute fiecare. Își scormoni creierul pentru încă o frază care să facă o tranziție decentă de la dezastru către propriile vești îmbucurătoare. Nu-i veni nimic în minte.

Am avut prima întâlnire cu un nativ oazan, continuă el, cu încrederea că Bea avea să înțeleagă. Nici în visurile mele n-am sperat c-o să fie atât de însetați după Cristos. Au știre de Biblie. Pe a mea n-am avut-o cu mine pe moment – asta o să mă-nvețe minte să nu mă mai duc nicăieri fără ea! Nici nu știu de ce-oi fi lăsat-o acasă. Am presupus, cred, că prima vizită o să fie în principiu de recunoaștere și că reacția va fi negativă. Însă, cum spune Isus în Ioan cap. 4: „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, eu vă spun:

Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș!“

Așezarea nu-i defel așa cum m-am așteptat. Nu există vreo dovadă de industrializare, ar putea fi un soi de Orient Mijlociu în Evul Mediu (cu arhitectură diferită, firește). Nici electricitate nu au, se pare! E și în pustietate, foarte, foarte departe de baza USIC. Nu cred c-o să pot să locuiesc aici și să-i vizitez cu regularitate. O să trebuiască să mă mut cu oazanii, de îndată ce e posibil. N-am discutat încă aspectele practice. (Da, da, știu... chiar am mare nevoie de tine. Dar Domnul știe bine că în zona aceea sunt novice.) O să trebuiască să mă încred că toate o să iasă cum trebuie. Se pare că am multe motive să sper!

Oazanii – presupunând că cel pe care l-am cunoscut era un băștinaș tipic – sunt de înălțime mijlocie și arată remarcabil de asemănător cu noi, cu excepția fețelor, care sunt un soi de tocătură hidoasă, imposibil de descris, ca niște fetuși. Nici nu știi unde să te uiți când li te adresezi. Vorbesc engleza cu un accent puternic. Cel pe care l-am întâlnit eu, cel puțin. Poate că-i singurul care vorbește vreun pic de engleză, și presupunerea mea inițială – că va trebui să-mi petrec niște luni învățând limba până să fac vreun progres – încă rămâne în picioare. Dar am sentimentul că Dumnezeu și-a făcut deja lucrarea pe aici, mai mult decât am îndrăznit să-mi închipui.

Oricum, mă întorc direct acolo de îndată ce am ocazia. Era cât pe ce să spun „mâine“, dar fiindcă perioadele diurne durează aici câteva „zile“, cuvântul „mâine“ e o problemă. Trebuie să descopăr ce face personalul USIC ca să rezolve asta. Sunt sigur că au o soluție. Poate aflu de la Grainger în timpul drumului, dacă nu uit să întreb. Mintea mi-e un pic surescitată, îți dai seama! Abia aștept să mă-ntorc în așezarea aia, să-mi ocup locul printre acești locuitori extraordinari și să le potolesc setea de Evanghelie.

Ce privilegiu să

Se opri din tastat, în mijlocul propoziției Ce privilegiu să-l slujesc pe Domnul. Își amintise de Maldive sau, mai la obiect, devenise conștient de faptul că uitase de asta în febra entuziasmului său. Dispoziția tensionată, aproape agitată a lui Bea – și nu-i stătea deloc în fire – se bătea cap în cap cu

exuberanța lui, ca un cortegiu funerar întrerupt de chiotele vesele ale unui carnaval aflat în trecere. Recitind începutul mesajului său, își dădu seama că trecuse destul de rapid peste necazurile ei. În circumstanțe normale ar fi îmbrățișat-o; apăsarea brațelor sale pe spatele ei și obrazul său lipit de părul ei ar fi spus tot ce era de spus. Însă acum nu avea la îndemână decât cuvintele scrise.

Se gândi să-i explice mai în detaliu ce simțea față de Maldive. Doar că nu simțea mare lucru, cel puțin nu în privința Maldivelor însele. Mai degrabă regreta – ori era poate dezamăgit – că tragedia o afectase atât de puternic pe Beatrice chiar când ar fi vrut s-o știe fericită și în regulă, să știe că-și vedea de rutina cotidiană și că era receptivă la minunatele vești pe care le avea el despre oazani.

Stomacul îi chiorăi zgomotos. Nu mai mâncase de pe drumul de întoarcere la bază, când isprăvisese cu Grainger rămășițele uscate ale pâinii cu stafide („Cinci biștari felia“, remarcase ea răutăcioasă. El nu întrebase cine achita nota.) Ca și cum s-ar fi înțeles dinainte, nu discutaseră reacția extraordinară a oazanului la apariția lui Peter. În loc de asta, Grainger explicase diverse proceduri de rutină având de-a face cu rufăria, aparatele electrice, disponibilitatea vehiculelor și comportamentul la cantină. Era iritată, insista că-i mai vorbise despre toate acestea când îl escortase de la navă. Gluma cu iertarea nu funcționase și a treia oară.

Peter se ridică și se apropie de fereastră. Soarele – arătând ca un gălbenuș cu margini pâcloase în această parte a zilei – se vedea bine din camera lui, proțăpit exact în mijlocul cerului. Era de patru sau de cinci ori mai mare decât soarele cu care crescuse acasă și făcea ca barăcile urâte ale complexului să pară poleite cu aur. Băltoacele de apă de la potopul de aseară se evaporaseră încetișor între timp. Vaporii se răsuceau și dansau ridicându-se, trecând de acoperișuri și ducându-se spre niciunde; era ca și cum bălțile ar fi emis semnale complicate, ca niște inele de fum.

Aerul condiționat din cameră era mai rece decât ar fi fost nevoie. Descoperise că dacă se apropia mai mult de fereastră, aproape lipindu-se de ea, căldura de afară iradia prin plexiglas și-i pătrundea prin haine. Trebuia s-o întrebe pe Grainger cum se reglează aerul; era unul dintre punctele pe care nu le parcurseseră.

Se întoarce la ecranul pentru mesaje, termină de tastat să-l slujesc pe Domnul și încep un paragraf nou.

Cu toată bucuria pe care mi-o produce această minunată ocazie oferită de Dumnezeu, mă încercă mâhnirea de a nu putea să te țin în brațe și să te alin. Doar azi mi-am dat seama că este prima oară când stăm despărțiți mai mult de una-două seri consecutiv. Nu puteam să mă duc mai întâi într-o minimisiune prin Cardiff sau Manchester, ca să fac practică, înainte să străbat tot drumul până aici?

Cred că Oaza ți s-ar părea la fel de frumoasă cât mi se pare mie. Soarele e imens și galben. Aerul se învâртеjește continuu, șerpuieste prin haine și iarăși afară. Poate că sună neplăcut, știu, dar ajungi să te obișnuiești. Apa e verde, și urina îmi iese oranj. Mă descurc de minune să fac reclamă, nu? Trebuia să fac un curs de scris romane înainte să mă ofer voluntar aici. Ar fi trebuit să insist la USIC că ori mergem împreună, ori nu mai merg deloc.

Poate că, dacă le-am fi forțat mâna în privința asta, am fi putut insista să-l luăm și pe Joshua. Nu știu totuși cum s-ar fi descurcat în timpul Saltului. Probabil că ar fi fost transformat într-o carpetă blănoasă.

Glume proaste cu pisica. Echivalentul meu la rulourile tale cu ciocolată, presupun.

Scumpa mea, te iubesc. Ai grijă de tine. Ascultă povața mea înțeleaptă, pe care mi-ai dat-o și tu de atâtea ori: nu fi așa de dură cu tine și nu lăsa relele să te orbească. O să mă rog odată cu tine pentru rudele celor morți în Maldive. La rândul tău, roagă-te alături de mine pentru oamenii de aici, care sunt încântați de posibilitatea unei noi vieți întru Cristos. Și încă ceva: e o fată în Oskaloosa, pe nume Coretta, al cărei tată a murit nu de mult și a cărei mamă s-a pus pe băutură. Roagă-te și pentru ea, dacă-ți aduci aminte.

Cu drag,

Peter

Citi mesajul de la un capăt la altul, însă nu-l mai modifică, simțindu-se brusc slăbit de foame și de oboseală. Apăsă un buton. Preț de câteva minute, cele 793 de cuvinte nepotrivite zăboviră acolo, tremurând ușor pe ecran, parcă nesigure ce să facă. Era ceva normal pentru Glonț, după cum decoperise. Procesul te ținea mereu în suspans, te ispitea să te temi că va eșua. Apoi cuvintele dispărură și ecranul se înnegri, cu excepția logoului automat care spunea: APROBAT, TRANSMIS.

8. Respiră adânc și numără până la un milion

Totul arăta altfel la lumina zilei. Cantina USIC, ce păruse atât de pustie și arătase atât de nefiresc pe parcursul orelor lungi de întuneric, era acum un stup ce zumzăia de activitate voioasă. O congregație fericită. Peretele de sticlă din partea estică a clădirii, deși fumuriu, lăsa să pătrundă atât de multă lumină și căldură, încât Peter trebui să-și ferească fața. Sala era cuprinsă într-o aureolă ce transforma automatele de cafea în sculpturi ca niște giuvaiere, scaunele de aluminiu în metal prețios, suporturile pentru reviste în zigate, capetele rase în surse de lumină. Treizeci sau patruzeci de oameni erau adunați acolo, mâncând, pălăvrăgind, aducând pahare de la bar, întinși pe fotolii, gesticulând peste mese, ridicând vocile ca să acopere glasurile ridicate ale celorlalți. Majoritatea erau îmbrăcați în alb, ca și Peter, deși le lipsea, normal, marele crucifix de pe piept. Erau destule fețe de africani, inclusiv cea a lui B.G. Acesta nu ridică privirea la sosirea lui Peter, fiindcă era implicat într-o discuție animată cu o femeie de rasă albă, care avea trăsături mai degrabă masculine. Grainger nu se vedea pe nicăieri.

Peter pătrunse în mulțime. Sistemul de difuzoare încă transmitea muzică ambientală, însă aceasta abia dacă se auzea prin zarva discuțiilor; Peter nu-și putu da seama dacă era același documentar despre Patsy Cline, o piesă disco-electronică sau o bucată de muzică clasică. Era doar o voce în rumoarea colectivă.

– Hei, predicatorule!

Era negrul care-i aruncase brioua cu afine. Stătea la aceeași masă ca seara trecută, însă avea un alt tovarăș lângă el, un alb gras. Erau, de fapt, grași amândoi: aceeași greutate și trăsături similare. Asemenea coincidențe erau de folos spre a reaminti că, în afara variațiilor de pigment, oamenii făceau parte cu toții din aceeași specie.

– Salutare, zise Peter trăgându-și un scaun și așezându-se lângă ei.

Ambii aruncară o privire spre pieptul lui, la crucifixul desenat cu cerneală, însă, constatând că era un crucifix și nu vreun alt lucru în privința căruia ar fi avut poftă să comenteze, își lăsară iarăși capetele în jos.

– Cum merge, omule? îl întrebă tipul negru întinzându-i mâna.

Pe mâneca cămășii lui erau mângălite formule matematice, până sus către cot.

– Foarte bine, răspunse Peter.

Nu-i trecuse prin minte până atunci că oamenii cu pielea închisă nu aveau opțiunea de a-și scrie numere direct pe piele. În fiecare zi aveai de învățat lucruri noi despre diversitatea umană.

– Ai apucat să mănânci?

Negrul tocmai curățase o farfurie ce conținuse ceva cafeniu, cu sos. Ținea la îndemână o cană uriașă cu cafea. Amicul lui îl salută pe Peter cu o înclinare a capului și desfăcu un șervețel unsuros în care era ambalat un sendviș mare.

– Nu, încă funcționez pe jumătatea aia de brioșă, făcu Peter clipind des, orbit de lumină. De fapt, nu-i chiar adevărat, am mai mâncat niște pâine cu stafide de atunci.

– Las-o mai moale cu pâinea cu stafide, omule. E NCR.

– NCR? repetă Peter consultându-și baza de date mentală de acronime. Nu Consuma Rece?

– Nu-i Cola Reală.

– Nu pricep.

– E felul nostru drăgălaș de-a spune că a fost făcută aici, nu acasă. Conține probabil monocicloparafine sau acid ciclohexildodecanoic ori alte mizerii din astea.

Negrul zisese asta surâzând, însă privirea îi era serioasă. Termenii polisilabici din chimie îi ieșiseră din gură cu ușurința cu care se rostesc cuvintele obscene. Peter, din nou, își aminti că toți membrii personalului aveau abilități care justificaseră costul aducerii pe Oază. Toți membrii, cu excepția lui.

Tipul de culoare sorbi zgomotos din cafea.

Peter întrebă:

- Niciodată nu mănânci nimic din ce a fost făcut aici?
- Trupul mi-e templu, predicatorule, și trebuie să-l păstrez pur. Zice și Biblia.
- Biblia zice o mulțime de chestii, Mooney, remarcă amicul său, apoi mușcă zdravăn din sendviș, din care picură niște sos cenușiu.

Peter se uită la B.G., aflat de partea cealaltă a sălii. Femeia cu aer masculin râdea, aproape cocoșată de hohote. Ca să-și țină echilibrul, își pusese palma pe genunchiul lui B.G. Muzica ambientală se auzi într-un moment rar de tăcere, dezvăluindu-se drept un cor ce interpreta un cântec de pe Broadway de la jumătatea secolului douăzeci, din cele pe care Peter le asociase întotdeauna cu asociațiile caritabile din provincie sau cu înregistrările vechi, de colecție, ale unor bătrânei singuratici.

- Cum e sendvișul? Întrebă. Arată binișor.
- Mhm, încuviință grasul cel alb. Chiar e bun.
- Ce-i în el?
- Fină-albă.
- În afară de pâine, vreau să zic.
- Fină-albă, predicatorule, nu făină albă. Fină-albă coaptă.

Mooney îi veni în ajutor.

- Amicul Roussos vorbește despre un fel de floare. Făcu un gest elegant cu

mâna, desfăcându-și degetele groase și imitând o inflorescență care se deschide. O floare care crește aici. E cam singurul lucru care crește aici...

– Seamănă la gust cu cea mai bună pastramă pe care-ai halit-o vreodată, explică Roussos.

– E foarte adaptabilă, se arată Mooney de acord. În funcție de ce arome pui, poate fi făcută să aibă gust de cam orice. Pui. Chec cu ciocolată. Friptură de vită. Banană. Porumb dulce. Ciuperci. Adaugă apă, și-ai făcut supă. Fierbe-o bine, și-i jeleu. Macin-o, coace-o, și te alegi cu pâine. Mâncarea universală.

– Te descurci fantastic să-i faci reclamă, pentru cineva care refuză să se atingă de așa ceva, observă Peter.

– Ba cum să nu mănânce, zise Roussos. Fursecurile cu banane îi plac la nebunie!

– Sunt decente, pufni Mooney. Nu-mi fac din asta un obicei. În mare parte, insist pe chestii reale.

– Dar nu-i scump să mănânci și să bei doar... ăăă... chestii importate? se interesă Peter.

– Poți să pui rămășag, predicatorule. La viteza cu care consum cola reală, estimez că deja datorez la USIC în jur de... cincizeci de mii de dolari.

– Pe puțin, confirmă Roussos. Asta, și mai sunt și prăjiturelele Twinkie.

– Da, la naiba! Ce prețuri cer rechinii ăștia pentru o Twinkie! Ori pentru un baton Hershey. Îți zic, dacă n-aș fi genul relaxat, așa...

Mooney își împinse farfuria goală către Peter.

– Dacă n-aș fi halit tot, puteam să-ți arăt altceva. Înghețată de vanilie și sos de ciocolată. Esența de vanilie și ciocolata sunt de import, sosul are niște fină-albă prin el, dar înghețata... asta-i pură entomofagie, știi ce zic?

Peter reflectă o clipă.

– Nu, Mooney, nu știu ce zici.

– Gândăcei, omule. Larve. Tu țipi, eu țip, toți mâncăm gândaci un pic!¹

– Foarte amuzant, mormăi Roussos continuând să-și mestece dumaticatul, dar cu mai puțin entuziasm ca mai devreme.

– Și fac un desert cu orez delicios în care se pun – îți vine a crede? – viermi.

Roussos lăsa sendvișul pe masă.

– Mooney, ești tovarășul meu, țin mult la tine, dar...

– Nu din ăia jechoși, pricepi, explică Mooney. Sunt unii curați, proaspeți, crescuți special.

Roussos nu mai putea îndura.

– Mooney, mai închide și tu gura aia. Sunt unele chestii pe care-i mai bine să nu le știm.

Alertat parcă de zarva disputei, B.G. se ridică brusc de la masa lui.

– Hei, Peter! Cum o duci, frăție?

Femeia albă nu mai era lângă el.

– Excelent, B.G. Tu?

– Pe cai mari, omule. Scoatem de la panourile solare cu două sute cincizeci la sută mai multă energie decât consumăm. Suntem gata să pompăm surplusul în niște sisteme tare deștepte.

Arată cu bărbia spre un loc invizibil, undeva după sala de mese, în partea opusă celei pe care o explorase Peter.

– Ai văzut clădirea cea nouă de colo?

– Mie toate mi se par noi, B.G.

– Mda, bun, da’ asta chiar că-i nouă. Chipul lui B.G. era iluminat de mândrie. Să te duci acolo și să te uiți cândva, când ai oportunitatea. E-o piesă frumoasă de inginerie. Noua noastră centrifugă pentru colectarea ploii.

– Cunoscută și ca Marele Sutien, se băgă Roussos, curățând orice urmă de sos cu o bucățică de coajă de pâine.

– Hei, nu ne băgăm la câștigat premii de arhitectură, rânji B.G. Doar ne-am dat seama cum să prindem apa aia.

– De fapt, zise Peter, acum, că ai adus vorba, tocmai mi-am dat seama: cu toată ploaia... n-am văzut nici un râu sau lac. Nici măcar un bazin.

– Pământu-i ca un burete. Ce intră acolo nu mai capeți înapoi. Dar mare parte din ploaie se evaporă în ceva gen cinci minute. Nu vezi asta să se-ntâmple, e constant. Ca un abur invizibil. Ăsta-i un oximoron, nu?

– Așa cred.

– În fine, tre’ să punem gheara pe ploaia aia înainte să dispară. Și asta am conceput, io și echipa mea. Niște rețele de vidare. Concentratoare de debit. Jucării mari, mari. Dar tu, frăție? Ți-ai făcut rost de-o biserică deja?

Întrebarea fusese pusă cu voioșie, ca și cum bisericile ar fi fost unelte sau alte provizii necesare ce se puteau rechiziționa – și de fapt, dacă te gândeai, așa și stăteau lucrurile.

– Nu clădirea fizică, B.G., spuse Peter. Dar nu asta înseamnă o biserică. O biserică e făcută din inimi și minți.

– Costuri mici de construcție, comentă Roussos.

– Fii mai respectuos, dobitocule, îl boscorodi Mooney.

– De fapt, B.G., zise Peter, încă sunt cumva într-o stare de șoc – ori mai degrabă uluire bucuroasă ar fi termenul potrivit. Noaptea trecută... ăă... în dimineața asta... mai devreme, Grainger m-a dus până la așezarea oază.

– La ce, frăție?

– Așezarea oazană.

Cei trei râseră cu hohote.

– Vrei să zici în Orașul Dement, spuse Roussos.

– C-2, îl corectă B.G., deodată cât se poate de serios. Îl numim C-2.

– În fine, continuă Peter, am avut parte de o primire uimitoare. Oamenii ăștia abia așteaptă să afle despre Dumnezeu.

– Să-mi bag laba-n baba, zise B.G.

– Deja au auzit de Biblie!

– Asta merită sărbătorit, frăție. Să-ți iau ceva de băut.

– Nu beau, B.G.

B.G. ridică o sprânceană.

– Ziceam de-o cafea, frăție. Dacă vrei alcool, o să trebuiască să-ți aranjezi repejor biserica aia.

– Poftim?

– Donații, frăție, o grămadă de donații. O singură bere o să te dea înapoi cu ani-lumină.

B.G. porni mătăhălos spre teighea. Peter rămase cu cei doi grăsani, care sorbeau sincron din cănile de plastic.

– E extraordinar cum poți să umbli printr-un peisaj cu orele și să nu bagi de seamă aspectul care sare cel mai mult în ochi, reflectă Peter. Atâta ploaie și nici un lac sau rezervor... Mă-ntreb cum se descurcă oazanii.

– Nici o problemă, zise Roussos. Plouă în fiecare zi. Își iau cât le trebuie. E ca la robinet, adăugă el întinzându-și cana de plastic spre un cer imaginar.

– De fapt, spuse Mooney, ar fi o problemă dacă pământul n-ar absorbi toată apa. Închipuie-ți ce potopuri, omule.

– A! exclamă Peter, amintindu-și deodată. Ați auzit de Maldive?

– Maldive?

Roussos părea deodată precaut, de parcă l-ar fi suspectat pe Peter că era pe cale să se lanseze în vreo parabolă evanghelică.

– Maldivele. O mână de insule din Oceanul Indian. Au fost distruse de un tsunami. Aproape toată lumea care trăia acolo a murit.

– N-am știut, zise impasibil Mooney, de parcă Peter tocmai îi comunicase o informație din altă ramură a științei decât a lui.

– Distruse? făcu Roussos. E de rău.

B.G. se întoarse la masă cu câte o cană de cafea aburindă în fiecare mână.

– Mersi, spuse Peter luându-și-o pe a lui.

Pe cană era imprimat un mesaj glumeț: NU-I NEVOIE SĂ FII UMAN CA SĂ LUCREZI AICI, DAR AJUTĂ. Pe a lui B.G. scria altceva.

– Hei, tocmai mi-am dat seama! zise Peter. Cămile astea-s făcute din plastic adevărat. Adică... plastic gros, nu polistiren, nu din cel care se aruncă la...

– Avem chestii mai bune de transportat peste jumătate de univers decât cești de unică folosință, frăție, spuse B.G.

– Da, gen batoane Hershey, făcu Mooney.

– Gen misionari creștini, replică B.G. fără cel mai mic semn că ar fi vorbit în batjocură.

Draga mea Bea, scrise Peter după o oră.

Încă nici un răspuns de la tine, și poate că e cam devreme să-ți scriu iarăși. Dar abia așteptam să-ți spun – am avut cu niște tipi de la USIC o conversație care mi-a deschis bine ochii. Se pare că nu sunt primul misionar creștin care a fost trimis aici. Înaintea mea a mai fost un bărbat pe nume Marty Kurtzberg. Baptist, se pare, în ciuda numelui evreiesc. Demersurile lui au fost bine primite de băștinași, dar apoi preotul a dispărut. Asta a fost acum un an. Nimeni nu știe ce s-a ales de el. Sigur, lumea glumește că oazanii probabil l-au mâncat, ca în desenele alea animate vechi cu misionari legați burduf și puși în cazane de sălbaticii înfometați. N-ar trebui să vorbească așa, e rasist, dar știu oricum, în adâncul inimii, că locuitorii, oazanii, nu sunt primejdioși. Nu pentru mine, în orice caz. Poate că-i o afirmație pripită, de vreme ce n-am cunoscut până acum decât unul. Dar sigur îți amintești vremurile când tu și cu mine mărturiseam pentru Domnul în locuri/contexte nefamiliare și simțeam deodată că ar trebui s-o ștergem în grabă dacă voiam să rămânem în viață! Ei bine, nu simt așa ceva aici.

În ciuda glumelor cu canibali, USIC și oazanii se pare că au o relație comercială decentă. Nu-i modelul colonial de exploatare la care te-ai aștepta. Există un schimb regulat de bunuri, formal și fără tam-tam. Oazanii ne furnizează alimente de bază. Din ce înțeleg, principalul lucru pe care-l furnizăm noi oazanilor sunt medicamentele. Nu cresc foarte multe plante pe aici, lucru surprinzător la cât de mult plouă. Dar de vreme ce majoritatea medicamentelor sunt făcute din plante, bănuiesc că indigenii n-au avut cum să descopere ori să fabrice analgezice, antibiotice și altele asemenea. Sau poate e un plan malefic al USIC ca să-i facă pe localnici dependenți de droguri? N-o să pot face afirmații sigure despre asta până ce n-o să-i cunosc mai bine.

Stai jos, confortabil? – fiindcă am niște vești uluitoare care s-ar putea să te facă să leșini. Oazanii vor un singur lucru (în afară de medicamente): cuvântul lui Dumnezeu. Le-au tot cerut celor de la USIC să le furnizeze alt pastor. Le-au cerut? Au solicitat imperios! Potrivit celor cu care am stat de vorbă, oazanii au anunțat, cu toată politețea, că de asta depinde continuarea cooperării cu USIC! Și noi, care credeam că tipii de la USIC au fost fantastic de generoși oferindu-mi șansa de a veni aici... Ei bine, se pare că nici vorbă să fiu a cincea roată la căruță, dimpotrivă, întregul proiect s-ar putea să depindă de mine! Să fi știut asta mai din timp, aș fi INSISTAT să vii și tu. Dar

poate că atunci USIC ar fi preferat pe altcineva, care să dea mai puține băți de cap. Probabil că au fost sute de persoane care au vrut postul. (Tot nu înțeleg De Ce Eu. Dar poate că întrebarea corectă este De Ce Nu?)

Oricum ar fi, e limpede că o să primesc orice fel de sprijin voi solicita pentru întemeierea unei biserici. Un vehicul, materiale de construcție, chiar și lucrători. Din felul în care încep să se înfiripe lucrurile, se pare că jugul o să-mi fie mai ușor decât cel al oricărui misionar de la începutul evanghelizării creștine. Când te gândești la Sfântul Pavel, bătut, lovit cu pietre, naufragiat, flămând, băgat în temniță... aproape că aștept primele piedici! (APROAPE)

Se opri. Era tot ce voia să spună, însă credea că ar fi fost nimerit să facă o referire și la Maldive. Apoi îl năpădi vinovăția: simțea că ar fi fost nimerit, însă nu voia s-o facă.

Cu drag,

Peter

Se simți mai bine după ce vomită cafeaua. Și așa nu era el mare băutor de cafea – licoarea era totuși un stimulent, și renunțase la stimulenții artificiali cu ani în urmă –, însă chestia pe care i-o adusese B.G. fusese oribilă la gust. Poate că era făcută din flori oazane sau, cine știe, cafeaua importată se combina prost cu apa din zonă. Oricum ar fi fost, se simțea mai bine acum că o eliminase. Se simțea, de fapt, aproape normal. În fine, efectele Saltului îi ieșeau din sistem. Sorbi o gură bună de apă direct de la robinet. Delicioasă. Hotărî ca de-acum înainte să nu mai bea decât apă.

Energia îi revenea în corp, ca și cum fiecare celulă ar fi fost un burete microscopic ce se umfla, recunoscător că era alimentat. Poate că așa și stăteau lucrurile. Își încheie curelele de la sandale și ieși din cameră, în principal ca

să se familiarizeze cu împrejurimile, dar și pentru a sărbători faptul că se simțea din nou viguros. Stătuse prea mult în carantină. Era în sfârșit liber!

Liber, adică, să hălăduiască prin labirintul bazei USIC. O schimbare bine-venită de la decorul camerei lui, însă nu tocmai întinderea vastă a preriei. Doar coridoare pustii, tuneluri puternic luminate alcătuite din pereți, tavan și podea. Apoi, la fiecare câțiva metri, o ușă.

Fiecare ușă avea câte o plăcuță cu nume – adică doar cu nume de familie și inițiala prenumelui, sub care era trecută și ocupația persoanei, cu caractere mai mari. Ca, de pildă, W. Hek, BUCĂȚAR, S. Mortellaro, CHIRURG DENTAR, D. Rosen, TOPOGRAF, L. Moro, INGINER TEHNOLOGIC, B. Graham, INGINER CENTRIFUGĂ, J. Money, INGINER ELECTRICIAN și așa mai departe.

De după acele uși nu se auzea nici un sunet, iar coridoarele erau la fel de tăcute. Evident, personalul USIC era ori la lucru, ori cu ceilalți la cantină. Nu era nimic sinistru în absența lor, nimic care să-ți dea frisoane, însă Peter se simți înfiorat. Ușurarea inițială provenită din faptul că izbutea să cerceteze de unul singur împrejurimile, nesupravegheat, îi trecuse; tânjea acum după semne de viață. Mări pasul și dădu colțul pe coridor cu hotărâre sporită, însă de fiecare dată îl întâmpinau aceleași căi de acces dreptunghiulare și șiruri de uși. Într-un asemenea loc nu știai sigur nici măcar dacă te-ai rătăcit ori nu.

Chiar în momentul în care începea să asude, fiindcă în minte îi apăruseră amintiri din vremea adolescenței, când fusese ținut cu de-a sila prin școli de corecție, vraja se rupse: dădu încă un colț și mai că se lovi piept în piept cu Werner.

– Hopa! Unde arde? zise Werner bătându-se cu palma peste trupul gras, parcă pentru a se asigura că surpriza nu-i făcuse vreun rău.

– Pardon, murmură Peter.

– Ești bine?

– Da, mulțumesc.

– În regulă atunci, spuse Werner amabil, însă fără chef de vorbă. Ai grijă de tine, omule.

Era un salut, sau o avertizare? Greu de spus.

În nici câteva secunde, Peter rămase iarăși singur. Momentul de panică îi trecuse. Vedea acum că era o diferență între a umbla printr-o clădire cu care nu era familiarizat și a fi ținut cu de-a sila într-o închisoare. Werner avea dreptate: trebuia să-și vină în fire.

Întors la el în apartament, se rugă. Se rugă pentru călăuzire. Nu primi nici un răspuns, pentru moment cel puțin.

Extraterestrul – oazanul – îl implorase să se întoarcă în așezare cât mai iute cu putință. Așadar... ar fi trebuit să se ducă imediat? Claustrofobia care-l amenințase pe coridoare sugera că încă nu-și revenise cu totul – de obicei nu intra așa de ușor în panică... Și nu trecuse mult de când leșinase, vomitase și delirase. Poate că trebuia să-și vadă de odihnă până ce era sută la sută sigur că era din nou el însuși. Însă oazanul îl implorase să se întoarcă, iar USIC nu-l adusese acolo, cale atât de lungă, ca să zacă în pat și să se holbeze la degetele de la picioare. Trebuia să se ducă. Trebuia să se ducă.

Asta, însă, ar fi însemnat să nu mai fie, un timp, în legătură cu Bea. Ar fi fost o situație grea pentru amândoi, dar inevitabilă în circumstanțele date. Putea cel mult să-și întârzie plecarea încă puțin, ca să mai aibă un pic de timp să-și scrie unul altuia.

Verifică Glonțul. Nimic.

Înpoarce-pe repede, Peper, foarpe repede, mai repede decât poți. Cipeșpe-ne din Carpea Lucrurilor Noi și Ciudape. Încă auzea vocea oazanului, găjâită și înfundată, ca și cum fiecăre cuvânt ar fi fost aproape imposibil de produs, ca un sunet scos dintr-un instrument muzical construit din materiale ridicol de nepotrivite. Un trombon cioplit dintr-un pepene verde și ținut la un loc cu elastice.

Însă chestiunile de natură fizică n-aveau a face: acolo erau suflete înfometate după Cristos, care-l așteptau să se întoarcă, așa cum promisese.

Dar promisese oare cu atât de multe cuvinte? Nu-și mai amintea.

Răspunsul lui Dumnezeu îi răsună în minte. Nu face totul să fie așa de complicat. Fă ce ai venit să faci.

Da, Doamne, răspunse, însă se poate să mai aștept încă o scrisoare de la Bea?

Sleit de așteptare, o porni pe coridoare din nou. Erau la fel de tăcute, tot pustii, fără vreun miros, nici măcar a detergent de pardoseală, cu toate că erau foarte curate. Nu chiar imaculate, ca de expoziție, însă fără murdărie sau praf vizibile. Rezonabil de curate.

Atacul de claustrofobie nu avusese nici o bază. Doar câteva căi de acces erau închise; altele aveau ferestre, geamuri mari prin care pătrundeau raze de soare. Cum de nu le observase mai înainte? Cum de izbutise să aleagă doar culoarele fără ferestre? Era genul de lucru pe care-l fac oamenii cu mintea tulburată – aleg instinctiv experiențele care le confirmă atitudinile negative. Cândva, fusese campion la așa ceva; Dumnezeu îi arătase o cale mai bună. Dumnezeu și Bea.

Păși mai departe, recitind numele de pe uși, încercând să și le întipărească în memorie în caz că ar fi trebuit vreodată să dea de cineva. Îl izbi iarăși ciudățenia faptului că nici una dintre uși nu avea încuietoare, ci doar clănțe pe care le putea apăsa orice străin.

– Plănuiești să-mi furi pasta de dinți? îl tachinase Roussos mai devreme, când Peter remarcase asta.

– Nu, dar s-ar putea să ai lucruri foarte personale.

– Plănuiești să-mi furi pantofii?

Peter furase cândva pantofii cuiva și se gândise dacă era cazul să aducă vorba despre asta, însă fusese întrerupt de Mooney:

– Îți vrea brișele, omule! Stai geană pe brișe!

Întâmplător, Peter observă acum că numele de pe plăcuța din dreptul lui era

F. Roussos, INGINER OPERATOR. Păși mai departe. După câteva secunde băgă de seamă alt nume și fu cât pe ce să-și piardă echilibrul când îl înregistrează conștient: M. Kurtzberg, PASTOR.

De ce era așa de surprins? Kurtzberg dispăruse în misiune, însă nu spusese nimeni că ar fi mort. Până i se stabilea cu certitudine soarta, nu erau motive ca spațiul său de locuit să fie repartizat altcuiva sau ca numele să fie luat de pe ușă. Se putea întoarce oricând.

Din impuls, Peter bătu la ușă. Nici un răspuns. Bătu iar, mai tare. Tot nimic. Ar fi trebuit, firește, să-și vadă de drum. Însă n-o făcu. În câteva clipe se trezi că intră în încăpere. Era o cameră identică aceleia pe care-o ocupa el, cel puțin ca design și decorațiuni. Jaluzelele erau coborâte.

– Aloo? rosti încetișor, ca să verifice dacă era singur.

Încercă să se convingă că, de-ar fi fost acolo, Kurtzberg l-ar fi invitat napărat să intre; cu toate că asta era probabil adevărat, nu schimba cu nimic faptul că nu se cuvenea să intri neinvitat în casa unui străin.

„Dar asta nu-i o casă, nu? își zise. Baza USIC nu-i casa nimănui. E doar un mare loc de muncă.“

Sofisme autojustificative? Poate. Dar nu, exista un instinct ce mergea mai în profunzime. Bea ar fi simțit asta și ea. Era ceva ciudat cu personalul USIC, ceva ce Bea l-ar fi putut ajuta să descrie. Oamenii aceia trăiau acolo de niște ani; se bucurau, era limpede, de un anumit nivel de camaraderie; și totuși... și totuși.

Înaintă în apartamentul lui Kurtzberg. Nu se vedea vreun semn al altor vizite ilicite în afară de a lui. Aerul era stătut, și o pojghiță de praf acoperea suprafețele plane. Pe masă nu exista vreun Glonț, ci se vedeau doar o sticlă cu apă filtrată (goală pe jumătate, părând pură) și o cană de plastic. Patul era nefăcut, cu o pernă atârând pe-o margine, gata să cadă, rămasă în poziția aceea parcă pentru vecie. Pe pat, întinsă, era una dintre cămășile lui Kurtzberg, cu mânecile ridicate, închipuind parcă un gest de predare. Subsuorile erau decolorate de un mucegai albicios.

Nu existau, din păcate, documente scrise; nu erau nici jurnale și nici agende. Pe un scaun era o Biblie – o ediție standard cu coperti cartonate, legată frumos. Peter o deschise, o răsfoi. Kurtzberg, își dădu seama iute, nu era genul de persoană care subliniază versetele ce i se par a avea o semnificație aparte sau care face notații pe margini. Nu se găsea acolo decât Scriptura pură. În timpul slujbelor pe care le oficia, lui Peter i se mai întâmpla să spună câte o glumă sau câte un aforism, și una dintre zicalele pe care-i plăcea să le citeze, ori de câte ori simțea că cei din congregație se holbau la exemplarul lui ponosit, decrepit și mototolit din Noul Testament, era: „Biblie curată – creștin murdar. Biblie murdară – creștin curat“. Marty Kurtzberg, se vedea bine, nu-i împărtășea părerea.

Deschise șifonierul. Un sacou de un albastru pal era pus pe un umerăș lângă o pereche de pantaloni albi cu pete cenușii, abia vizibile, pe la genunchi. Kurtzberg era un tip îndesat, nu mai înalt de un metru șaptezeci, iar umerii îi erau înguști. Pe alte două umerăse erau cămăși asemănătoare cu cea de pe pat, accesoryzate cu cravate elegante din mătase petrecute pe după gulere. În fundul dulapului se afla o pereche de pantofi de piele, lustruiți să strălucească, și o pereche de șosete crem, făcute ghemotoc, ce prinseseră o pojghiță păroasă de mucegai.

„N-o să aflu nimic de aici“, își zise Peter luând-o spre ușă. Totuși, când întoarse capul, observă ceva întins sub fereastră, niște rămășițe ce aduceau cu petalele unei flori. La o cercetare mai amănunțită, petalele se dovediră fragmente sfâșiate dintr-un bandaj adeziv. Erau cu zecile. Ca și cum Kurtzberg ar fi stat la geam, privind la Dumnezeu știe ce, și-ar fi făcut bucățele un pachet de bandaje cu leucoplast, rupându-le în fragmente cât mai mici cu putință și lăsându-le să-i cadă la picioare.

După vizita în apartamentul lui Kurtzberg, Peter își pierdu orice motivație să se mai preumbe prin complexul USIC. Și era păcat, fiindcă asta era șansa lui de a se răscumpăra pentru că uitase toate indicațiile pe care i le dăduse Grainger la sosire. Plimbarea era totodată un exercițiu fizic bun; mușchii lui aveau nevoie de asta, fără îndoială, însă... ei bine, dacă era sincer, locul acela îl deprima.

Nu știa exact de ce. Complexul era spațios, curat, zugrăvit în culori vii și cu o mulțime de ferestre. Bine, existau și câteva coridoare ce aduceau a tunele, dar nu puteau toate să dea spre cer, nu? Și, sigur, niște ghivece cu flori puse ici și colo ar fi fost drăguțe, dar cei de la USIC nu puteau fi învinuiți că pe solul de pe Oază nu creșteau ferigi și rododendroni. Și nu era ca și cum nu se făcuse nici un efort de înfrumusețare a decorului. La intervale neregulate, pe coridoare, erau atârinate postere frumos înrămate, probabil cu intenția de a stârni zâmbete. Peter observă niște cadre cu succes garantat, cum erau de pildă pisoiul atârând cu capul în jos dintr-un smochin, cu inscripția OH, FIR-AR..., câinele care își împărțea coșul cu niște rațe, Stan și Bran cu mutre nedumerite, încercând să construiască o casă, un elefant balansându-se pe o minge, șirul de oameni pășind din benzile desenate ale lui Robert Crumb și – la o scară impresionantă, întinsă de la înălțimea pieptului până sub tavan – faimoasa lucrare monocromă a lui Charles Ebbet cu muncitorii în construcții luându-și prânzul pe o grindă de fier suspendată la o uriașă înălțime deasupra străzilor din Manhattan. Ceva mai în față, Peter se întrebă dacă afișul de propagandă din anii '40, intitulat Putem s-o facem! și înfățișând-o pe „Rosie de la uzină” încordându-și brațul muscular, chiar era menit să inspire personalul ori fusese pus acolo ca o împunsătură șugubeață. În orice caz, vreun șmecher adăugase cu carioca un NU, MERSI, ROSIE.

Nu toate imaginile făceau aluzie la proiecte de construcții și provocări dure; exista și un număr de lucrări din categoria artă-pentru-artă. Peter observă câteva reproduceri după lucrări clasice de Mucha și Toulouse-Lautrec, un colaj de Braque sau cam pe-acolo, și o fotografie gigantică cu titlul „Andreas Gursky: Rin II”, care era aproape abstractă cu fâșiile ei de câmp verde și râu albastru. Mai erau și copii ale unor vechi afișe de cinema ce înfățișau idoli ai matineeelor dintr-un trecut îndepărtat: Bing Crosby, Bob Hope, Marlene Dietrich, ba chiar și Rudolf Valentino. De toate pentru toți. Gama era într-adevăr largă, deși lipseau, în mod curios, orice fel de imagini care să evoce vreun loc anume de pe Pământ ori vreo emoție intensă.

Cum tânjea după aer proaspăt, Peter se îndreptă spre cea mai apropiată ușă care ducea afară. Se putea, firește, dezbate dacă oceanul de aer umed care dădu buzna să-l întâmpine când ieși în soare putea sau nu să fie numit „proaspăt”. Cu siguranță nu stătea pe loc. Suflări nestatornice îi ridicară șuvițe de păr și-i alintară țeasta, în vreme ce alți curenți i se strecurară în haine, către

pielea pe care încercase s-o protejeze. Dar de data asta era mai bine. Dishdasha lui era un singur strat de material care-l separa de atmosferă, și odată ce deveni umedă – adică în câteva secunde –, căzu pe el pleoștită, un pic cam greoaie pe la umeri, dar altminteri confortabilă. Țesătura, deși îndeajuns de subțire ca să nu-l împiedice în mișcări, era totuși suficient de groasă ca să mascheze faptul că nu purta nimic pe dedesubt și suficient de tare ca să nu i se lipească de piele. Se împăca bine cu atmosfera.

Porni cu pași iuți pe asfalt, pe lângă zidul exterior al clădirii USIC, folosindu-se de umbra lăsată de monstrozitatea de beton. Sandalele îi lăsau picioarele să respire; sudoarea dintre degete se evaporă de îndată ce se forma. Aerul îi gâdila gambele și gleznelor, ceea ce ar fi trebuit să fie neplăcut, însă era de fapt încântător. Dispoziția îi era mult mai bună acum, iar strângerea de inimă pe care-o simțise înăuntru, aproape uitată.

Dădu colțul și descoperi că ajunsese în dreptul ferestrei de la sala de mese. Soarele bătea cu putere în sticlă, împiedicându-l să vadă detaliile, însă desluși vag mesele, scaunele și pe cei adunați acolo. Făcu orbește din mână, în caz că-l observase cineva care i-ar fi putut răspunde la salut. Nu voia să creadă cineva că se ținea cu nasul pe sus.

Pe când își ferea ochii de lumina orbitoare, observă ceva neașteptat: un pavilion mare, situat la câteva sute de metri de clădirea principală. Avea acoperământul de un galben intens, făcut din pânză de cânepă sau de velă, întins peste pilonii de susținere; mai văzuse asemenea construcții pe malul mării și prin grădinile publice. Protejau de soare și de ploaie și puteau fi demontate ușor, deși cel de aici nu părea temporar. În umbra din interior se simțea mișcare, așa că porni agale într-acolo, să cerceteze.

Patru – nu, cinci persoane – se aflau sub copertina pavilionului, dansând. Nu în perechi, ci singuri. De fapt nu, poate că nu dansau: poate că era o lecție de Tai Chi.

Apropiindu-se și mai mult, Peter văzu că făceau exerciții fizice. Locul era un soi de sală de sport în aer liber, echipată nu cu benzi de alergare electrice și ergometre sofisticate, ci cu structuri simple de lemn și metal ce aminteau de locurile de joacă pentru copii. Moro era acolo, pedalând la o roată cu greutate. B.G. era și el acolo, ridicând niște saci cu nisip prinși de un scripete. Ceilalți

Îi erau necunoscuți lui Peter. Lac de sudoare, toți cinci se dedicau de zor exercițiilor la mașinăriile vopsite în culori vii, întinzându-și mușchii, pășind, răsucindu-se și aplecându-se.

– Uhu, Peter! strigă B.G. fără să-și întrerupă ritmul exercițiilor.

Brățele sale, încordate ca să ridice și să coboare sacii, erau cât picioarele lui Peter de groase, iar mușchii, noduroși, stăteau umflați ca niște baloane. Purta un șort larg ce-i ajungea până sub genunchi și un maiou subțirel de bumbac prin care sfârcurile i se ițeau ca niște șuruburi de metal.

– Pare muncă grea ce faci, B.G., zise Peter.

– Muncă, joacă, pentru mine e totuna.

Moro nu reacționează la apariția lui Peter, însă i-ar fi fost și greu în poziția în care se afla – lungită pe spate, cu picioarele în aer, pedalând. Purta șalvari albi care-i alunecaseră până în dreptul șoldurilor și un tricou fără mâneci care-i expunea zona buricului. Sudoarea se îmbibase în țesătură, făcând-o semitransparentă; respira tare, ritmic. B.G. avea parte de o priveliște pe cinste.

– Stau deasupra, omule, stau deasupra, exclamă el.

Lui Peter i se păru o glumă obscenă. S-ar fi potrivit cu limbajul plin de aluzii sexuale de pe navă și cu aerul de șmecher pe care-l emana B.G. Însă, privindu-i chipul, își dădu seama că omul era absorbit în propria minte, că privea în gol, concentrat pe propriul exercițiu. Moro exista în conștiința lui precum ceva ce se mișca acolo nedeslușit, însă ca femeie, era invizibilă pentru el.

Mai era o femeie acolo, o tipă înaltă și vânoasă de rasă caucaziană, care-și prinsese părul rar, roșcat într-o coadă la spate. Picioarele i se bălăngăneau la câțiva centimetri de podea în vreme ce stătea în echilibru pe două bare paralele. Îi zâmbi lui Peter, însă era un zâmbet ce transmitea: „Hai să facem cunoștință cum trebuie cândva, când n-o să fiu atât de ocupată“. Cei doi bărbați pe care nu-i știa păreau la fel de absorbiți de ceea ce făceau. Unul stătea pe un pedestal nu foarte înalt, cu pivot, cu ochii fixați asupra

picioarelor în vreme ce-și rotea șoldurile. Celălalt era așezat pe o structură ce semăna cu un păianjen, cu multe bare, și-și lîpea obrazii de genunchi. Avea palmele împreunate la ceafă, la fel de strîns ca și laba piciorului pe care și-o trecuse pe după una dintre bare. Era un circuit închis de efort. Se împinse în față, iar una dintre vertebrele sale noduroase păru să-i țîșnească din piele și să zboare prin aer. De fapt, era o insectă. Pavilionul era un loc de popas pentru un soi de gândaci ce semănau cu greierii și care se mai puneau pe oameni câteodată, fără zarvă, cu toate că le plăcea mai degrabă să se așeze pe pînză, verzi pe galbenul țesăturii.

Zona pavilionului conținea destule echipamente pentru o duzină de oameni. Peter se întrebă dacă ar fi fost nepoliticos să nu li se alătore. Poate trebuia să apuce un dispozitiv și să facă un pic de efort la el, cîteva minute – suficient pentru ca după aceea să poată pleca de-acolo fără să lase impresia că venise doar să caște gura. Însă nu fusese niciodată genul care să se țină de mers la sală, și ar fi fost o negliobie să se prefacă. Era, pînă la urmă, un novice, și firește că lumea înțelegea că era necesar ca mai întîi să arunce o privire pe-acolo.

– Plăcută zi, remarcă Moro, care se oprise din pedalat și-și trăgea acum sufletul.

– Mai mult decît plăcută. Frumoasă, zise Peter.

– Chiar că așa-i, făcu Moro, apoi dădu pe gât niște apă dintr-o sticlă.

O insectă verde se prinsese de tricoul ei, între sîni, ca o broșă. Nu-i dădu nici o atenție.

– A ieșit cafeaua? întrebă Peter.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

– Cafeaua?

– Cafeaua pe care te-am făcut eu s-o verși.

– A, aia. Expresia ei sugera că de atunci făcuse zeci de treburi și de activități

și nu prea te puteai aștepta să-și mai amintească ceva atât de banal. Nu era cafea.

– Fină-albă?

– Cicoare și extract de secară. Și da, un pic de fină-albă. Ca să-i dea consistență.

– Trebuie să încerc și eu cândva.

– Merită. Nu te aștepta la cel mai minunat lucru de pe pământ și n-o să fii dezamăgit.

– O filosofie de bun-simț, în principiu, spuse Peter.

Din nou, ea îl privi de parcă ar fi bolborosit ceva de neînțeles. El zâmbi, făcu din mână și se depărtă. Erau pe lume oameni cu care n-aveai cum să ajungi pe aceeași lungime de undă, indiferent de numărul experiențelor comune, și poate că Moro intra în această categorie. Însă nu conta. Cum nu pierduseră nici o ocazie interviu USIC să-i reamintească, nu se afla acolo pentru ea.

Încă ezitând să se întoarcă în complex, Peter se depărtă tot mai mult de baza USIC. Avea să dea de necaz dacă-l apuca vreun puseu de greață sau de oboseală, însă era un risc pe care se simțea dispus să și-l asume. Sănătatea și rezistența fizică aveau să-i fie testate oricum la maximum cât de curând, când se muta în așezarea oază cu nimic altceva în afară de Biblie și de hainele pe care le purta acum.

La orizont, țepene, se înălțau două silozuri sau coșuri, nu era sigur. În mod clar nu era vorba de Marele Sutean, judecând după formă, însă nu putea ghici ce era. Nu se vedea fum ieșind, așa că poate erau totuși silozuri. Oare să fi fost un altul dintre multe lucruri pe care Grainger i le explicase în vreme ce-l escorta de la navă? Conversația asta, pe care cică o avuseseră și pe care el o uitase în chip atât de stânjenitor, amenința să capete proporții mitice: fusese vorba de un tur complet a tot și a toate, cu comentarii ce acoperiseră toate

întrebările cu putință. Totuși, cantitatea de informații pe care i-o putuse transmite Grainger în acea seară dintâi era inerent limitată.

Merse către silozuri vreme de zece sau douăzeci de minute, însă nu păreau să se apropie. O iluzie a perspectivei. În orașe, clădirile și străzile te ajutau să-ți dai seama cât de departe sau aproape era linia orizontului. În mijlocul unor peisaje naturale, neafectate de influența umană, nu mai pricepeai nimic. Ce părea să se afle la o distanță de un kilometru sau doi putea, de fapt, să fie la câteva zile de drum.

Trebuia să-și conserve energia. Trebuia să se întoarcă și să ajungă înapoi la bază. Chiar când lua decizia asta, în raza vizuală îi apărură un vehicul, venind dinspre silozuri. Era o mașină de teren identică cu cea a lui Grainger, însă, când se apropie, văzu că nu Grainger era la volan. Era femeia solidă, cu aspect masculin, care stătuse mai devreme de vorbă cu B.G. la cantină. Opri mașina cu iscusință lângă el și se aplecă pe geamul portierei.

– Ai fugit de-acasă?

– Exploram doar, îi răspunse el zâmbind.

Femeia îl măsură din priviri.

– Și ai terminat.

– Da, râse Peter.

Femeia înclină capul, făcând un gest ce însemna „Urcă”, iar el se conformă. Interiorul mașinii era dezordonat – în spate n-ar fi avut loc – și umed, fără aer condiționat. Spre deosebire de Grainger, femeia asta nu simțea nevoia să țină deoparte atmosfera oază. Pielea îi lucea de sudoare, și firele țepoase ale părului ei decolorat erau pleoștite de la umezeală.

– E vremea prânzului, îl informă ea.

– Mi se pare că tocmai am mâncat de prânz. Sau ăla era micul dejun?

– Sunt în creștere.

Își dădu seama din tonul ei că era conștientă de proporțiile trupului său, însă nu-i păsa defel. Brațele îi erau musculoase, iar pieptul, cuprins de un soutien al cărui cadru de sârmă împingea în țesătura tricoului, avea dimensiuni impunătoare.

– Mă întrebam ce sunt alea, spuse Peter arătând spre silozuri.

Fără să încetinească, femeia aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

– Acolo? Sunt depozite de combustibil.

– Petrol?

– Nu tocmai. Ceva de genul.

– Dar se poate converti în combustibil, nu?

Ea oftă a lehamite.

– Ce să-ți spun, asta-i o întrebare care vine cu alte întrebări agățate de coadă. Încotro s-o apuci, adică? Să concepi motoare noi care să meargă cu gazul ăsta nou, sau îți faci de lucru cu combustibilul ca să meargă pe motoarele vechi? Am avut niște... discuții pe tema asta, de-a lungul anilor.

Felul în care pronunțase cuvântul sugera că se implicase personal în chestiune, dar lăsa să se întrevadă și o anumită exasperare.

– Și cine-a câștigat?

Femeia își dădu ochii peste cap.

– Țștia, chimiștii. S-au prins cum să adapteze combustibilul. E ca și cum... ai schimba designul curului ca să se potrivească cu scaunul. Dar na, cine-s eu să mă pun împotrivă?

Trecură de pavilionul galben. Moro plecase, însă ceilalți se munceau din răspuțeri.

– Te antrenezi vreodată aici? întrebă Peter.

Femeia încă nu se prezentase, și acum i se părea ciudat s-o întrebe cum o chema.

– Câteodată. Dar slujba mea e mai fizică decât a multora, așa că...

– Ești prietenă cu B.G.?

Urmau să ajungă la bază în câteva secunde, moment în care conversația avea să se termine.

– E-un tip de gașcă, zise femeia. Ar trebui să-i zică Spurcatul, la câte-i ies pe gura aia. Cu el nu te plictisești niciodată.

– El ce poziție a avut în privința combustibilului?

Femeia pufni.

– Nici o opinie. Ăsta-i B.G.! Îi trebuie mulți mușchi ca să fie așa de slab. Încetini și parcă vehiculul cu grijă, în umbra clădirii principale, apoi adăugă: Dar e un băiat de nota zece. Ne-nțelegem perfect. Toată lumea se-nțelege perfect. E o echipă de nota zece.

– Mai puțin atunci când nu vă puneți de acord.

Femeia întinse mâna și scoase cheia din contact. Pe braț, ceva mai jos de umăr, se dezvălui un tatuaj. „Se dezvălui“ nu era probabil tocmai bine spus, de vreme ce era cu un nume ce fusese făcut ilizibil cu un alt tatuaj realizat pe deasupra, înfățișând un șarpe ce sufoca un rozător.

– Mai bine să nu te gândești la cine câștigă și cine pierde pe-aici, Domnule predicator, zise ea împingând ușa și vârându-și trupul masiv prin deschizătură. Respiră adânc și numără până la un milion.

9. Corul își reluă cântecul

Peter n-avea chef să numere până la un milion. Era gata acum. Se tot învârtea prin camera lui, abia așteptând s-o ia din loc. Își făcuse rucsacul și-i probase deja greutatea pe umeri. Imediat ce Grainger era gata, voia s-o pornească.

Biblia sa, plină de însemnări pe margini, cu file îndoite și o mulțime de semne de carte din hârtie, fusese vârată în rucsac împreună cu șosetele, agenda și celelalte. N-avea nevoie să se uite prin ea acum: versetele relevante îi erau bine întipărite în memorie. Psalmii erau resursa cea mai evidentă, primul ajutor dacă aveai nevoie de îmbărbătare înaintea unei provocări uriașe, posibil primejdioase. Valea umbrei morții. Se îndoia totuși că avea să fie dus acolo.

Pe de altă parte, nu se pricepea deloc să adulmece pericolul. Atunci, la Tottenham, când fusese cât pe ce să fie înjunghiat – ar fi continuat să vorbească cu tipul ăla din gașca de cartier, în vreme ce în jurul lui se adunau alții, împingându-se în el tot mai agresiv, dacă n-ar fi fost Beatrice, care-i făcuse vânt într-un taxi.

– Ești complet dus cu sorcova, îi spusese după ce portierele se trântiseră și înjurăturile încetaseră să se mai audă.

– Dar uite, unii ne fac cu mâna, protestase el în timp ce mașina se grăbea să iasă din mulțime.

Ea privise, și era adevărat.

Dragă Peter, veni mesajul ei.

Ce încântătoare veste că oazanii au aflat deja despre Isus. Însă nu mă

surprinde. Mai ții minte când am întrebat la USIC ce contacte au fost până acum cu creștinii? Au dat-o cotită, s-au arătat dornici să-și mențină „poziția non-religioasă“. Dar trebuie să fi fost și niște creștini printre membrii personalului, de-a lungul anilor, și știm amândoi că dacă pui un creștin adevărat undeva, se-ntâmplă lucruri! Până și sămânța cea mai mititică poate rodi.

Și-acum ești tu acolo, dragul meu, și poți să plantezi mai multe. Mult mai multe!

Peter observă că nu menționase nimic despre Kurtzberg. Evident, când scrisese toate acestea nu primise încă ultimul lui mesaj. Poate că-l citea chiar acum, în exact același moment când îl citea și el pe al ei. Puțin probabil, însă gândul unei asemenea intimități sincronizate era prea seducător ca să-i poată rezista.

Nu te frământa din cauza faptului că nu sunt acolo cu tine. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să fim împreună în misiunea asta, ar fi găsit o cale să fim. Am și eu micuța mea „misiune“ pe-aici, chiar dacă nu-i așa de epocală sau de exotică precum a ta, însă merită și ea tot efortul. Oriunde am fi, viața aduce înspre noi suflete pierdute. Suflete furioase, înspăimântate, care ignoră lumina lui Cristos în vreme ce blestemă întunericul.

Ei, dar sunt și creștini în stare să ignore lumina lui Cristos. De când ai plecat, în biserica noastră se face mare caz, într-un mod ridicol – o furtună într-un pahar cu apă, dar m-a cam supărat. Câțiva din parohie – membri mai vârstnici, majoritatea – au început să mormăie că „n-avem noi treabă“ să predicăm cuvântul lui Dumnezeu „extratereștrilor“. Argumentul lor e că Isus a murit doar pentru oameni. De fapt, dacă ai lua-o la bani mărunți pe doamna Shankland, ți-ar spune probabil că Isus a murit pentru clasa de mijloc engleză din suburbiile Londrei! Geoff s-a descurcat onorabil ca pastor, însă e foarte conștient de statutul lui de „suplinitor“ și vrea să fie popular. Slujbele lui sunt sincere, dar nu provoacă, nu pune nimic pe muchie de cuțit cum faci tu. Și... bolboroselile nemulțumite continuă. „De ce nu în

China? Sunt milioane în nevoie acolo, draguță. “ Mersi, doamnă Shanks, pentru vorbele-ți înțelepte.

Bun, dragule, chiar trebuie să mă bag la un duș (asta dacă nu s-au înfundat iarăși țevile) și să scormonesc după ceva de mâncare. Dulciurile mele preferate continuă să lipsească, într-un mod de-a dreptul dubios, de pe rafturile supermarketului (nici măcar groaznicele, dar tolerabilele rulouri „cu conținut redus de grăsime“ nu se mai găsesc de zile întregi!), așa că am fost silită să mă arunc în brațele altui desert, un soi de ecler cu ciocolată și stafide pe care-l face patiserul din cartier. Poate că-i mai bine așa: ar trebui, oricum, să-i sprijin pe micii întreprinzători locali.

Închei pe această notă înălțătoare, asigurându-te de toată iubirea soției tale încântate și cuprinse de admirație!

Bea

Peter încercă să și-o imagineze pe doamna Shankland. Era limpede că o cunoscuse și că vorbise cu ea, fiindcă se întâlnise și vorbise cu toți membrii parohiei. Însă mintea îi era pustie. Poate că o cunoscuse sub alt nume decât doamna Shankland. Edith, Millicent, Doris. Suna a Doris.

Dragă Bea, scrise,

S-o pregătim pe doamna Shankland pentru o misiune în China. Cu câteva cuvinte bine țintite, ar putea converti o mie de persoane pe oră.

Serios, lucrurile au început să se miște repede pe-aici, și pentru un timp s-ar putea să nu mai am altă ocazie de a-ți scrie. Poate chiar vreo două săptămâni. (Două săptămâni pentru tine – câteva zile pentru mine, dacă înțelegi la ce mă refer.) Perspectiva mă înfricoșează, dar simt că mă aflu în mâinile Domnului – ironia face ca în același timp să am senzația că sunt folosit deUSIC pentru un scop care încă rămâne a fi dezvăluit.

Îmi pare rău că vorbele mele sună atât de enigmatic. Felul secretos în care s-a purtat USIC în privința lui Kurtzberg și felul opac în care tratează problema indigenilor în general m-a făcut să mă simt așa.

Spre marea mea ușurare, am scăpat în cele din urmă de efectele diferenței de fus orar, sau cum ar trebui să se cheme ele în aceste circumstanțe. Sunt sigur că mi-ar prinde bine să mai dorm un pic; nu știu cum o să izbutesc asta când mă așteaptă 72 de ore cu soare, dar cel puțin nu mai am starea aia de dezorientare. Urina iese tot de un portocaliu intens, însă nu cred că-i vorba despre deshidratare, cred că are ceva de-a face cu apa. Mă simt bine, altfel. Odihnit, chiar dacă un pic agitat. Cred că, de fapt, radiez energie. Primul lucru pe care am de gând să-l fac (după ce termin scrisoarea asta) e să-mi adun bagajul și să plec înapoi la așezare (e numită oficial C-2, deși pe-aici unii îi zic Orașul Dement – fermecător, nu?), urmând să fiu lăsat acolo. Lepădat, dacă vrei. Nu-i cine știe ce ispravă să fii purtat într-un soi de balon protector, să te aventurezi afară la o scurtă întâlnire și câteva salutări în vreme ce șoferul USIC a parcat alături, cu motorul încă pornit. Și dacă aş avea propriul meu vehicul, asta tot ar părea că transmite: „Vă fac o vizită și-o să plec când m-am săturat“. Mesaj eronat! Dacă Dumnezeu are un plan cu mine aici, printre localnici, atunci trebuie să mă las pe mâna lor.

OK, s-ar putea să nu fi fost cea mai isteată acțiune a lui Pavel printre corinteni și efeseni, dar nu prea pot susține că aş fi pe teritoriu inamic, nu? Cea mai mare ostilitate de până acum a trebuit s-o suport când m-a luat Severin la trei păzește, pe drum. (Apropo, de atunci nu l-am mai văzut.)

Cu toată încântarea mea privitoare la ce-o să vină, trebuie să-mi aduc aminte ce anume ți-am descris și ce nu ți-am descris încă. Ce n-aș da să fii aici cu mine, să poți vedea cu ochii tăi! Nu fiindcă m-ar scuti de sarcina de a-ți zugrăvi fiecare detaliu (deși trebuie să admit că lipsa mea de talent în privința asta devine din ce în ce mai evidentă), ci fiindcă mi-e dor de tine. Fără tine alături mă simt ca și cum ochii mi-ar fi doar o cameră de filmat, o cameră de filmat cu circuit închis care înregistrează totul, secundă după secundă, și apoi lasă cadrele să dispară pentru a le înlocui cu alte imagini, nici unele apreciate cum trebuie.

Dacă măcar ți-aș putea trimite o poză sau un filmuleț! Cât de iute ne obișnuim cu ce ni se oferă și vrem MAI MULT... Tehnologia care-mi permite

să-ți trimit cuvintele astea, peste distanțe de neînchipuit, e cu adevărat miraculoasă (am rostit o blasfemie??) și totuși, după ce am folosit-o de câteva ori, mă gândesc: „Dar de ce nu pot să trimit și fotografii?“

Peter rămase cu privirea ațintită asupra ecranului. Era sidefiu, și pe el textul rămânea suspendat în plasmă, însă dacă schimba unghiul își putea zări acolo oglindirea vagă: părul nefiresc de blond, ochii mari, lucitori, pomeții puternici. Fața lui, străină și familiară.

Arareori se uita în oglindă. În zilele obișnuite, petrecute acasă, pornea de la presupoziția că, după ce făcea duș, se bărbiera și-și trecea un pieptăn prin păr (pe care și-l pieptăna pe spate, simplu) sub nici o formă o oglindă nu l-ar fi ajutat să arate mai bine. În anii când fusese permanent beat sau drogat până la inconștiență, își începea multe dimineți examinându-și imaginea, evaluând cu ce se alesese în noaptea de dinainte: tăieturi, vânătăi, ochi injectați, icter, buze vinete. De când se îndreptase, nu mai avea nevoie de asta; putea să se încreadă în faptul că nu se petrecuse nimic drastic cu el de când verificase ultima oară. Băga de seamă că-i crescuse părul doar când începea să-i intre în ochi, moment în care o ruga pe Bea să i-l scurteze; își amintea de cicatricea adâncă dintre sprâncene doar când, după ce făceau dragoste, Bea își trecea blând degetele peste ea, încruntându-se preocupată, de parcă ar fi fost pentru întâia oară când o observa. Forma bărbiei sale devenea reală pentru el doar când și-o odihnea în scobitura molatică a umărului ei. Gâtul i se materializa în palma lui Bea.

Îi ducea dorul. Doamne, ce dor îi era!

Vremea e uscată momentan, începu să tasteze. Mi s-a spus că o să fie foarte uscat pentru următoarele zece ore, după care va ploua alte câteva ore, după care iar se va usca, iar va ploua și așa mai departe. Totul la intervale foarte regulate. Soarele dă căldură, dar nu te pârlă. Sunt niște insecte, însă nu pișcă. Tocmai am avut parte de o masă decentă. Tocană de linte cu lipie. Foarte sățioasă, chiar dacă un pic cam greu de digerat. Lipia era făcută din niște flori locale. Lintea e importată, cred. După care am mâncat o budincă

de ciocolată care nu era cu adevărat ciocolată. Mă întreb dacă s-ar fi ridicat la înălțimea așteptărilor tale, ținând cont de gusturile fine pe care le ai în domeniul ăsta! Mie mi s-a părut bună la gust. Poate că ciocolata o fi fost adevărată, dar budinca era făcută din altceva – da, despre asta e vorba.

Se ridică de la masă și păși spre fereastră, lăsând lumina caldă să-i joace pe piele. Era conștient că dreptunghiul fumuriu, așa mare cum era, lăsa să se vadă doar o porțiune infimă din vastitatea cerului, însă chiar și bucățica asta mărginită, îmbibată de o varietate indescriptibilă de nuanțe subtile, era prea mare ca să poată fi cuprinsă dintr-odată cu privirea. Bea, primindu-i misivele, avea să se uite și ea pe un dreptunghi de sticlă. Dar n-avea să vadă nimic din ce vedea el, nici măcar reflexia lui, abia sesizabilă în geam. Doar cuvintele. Cu fiecare mesaj stângaci, imaginea lui avea să devină tot mai cețoasă și mai nedeslușită. N-avea ce face decât să și-l imagineze în vid, cu detalii bizare plutind împrejur ca rămășițele prin spațiu: o tăviță de plastic pentru gheață, un pahar cu apă verde, un castron cu supă de linte.

Draga mea Bea, te vreau. Aș vrea să stai cu mine aici, cu lumina și căldura soarelui pe pielea ta goală, cu brațul meu pe după talie și degetele mele dezmierdându-ți spatulele. Sunt gata pentru tine. Mi-aș dori să poți verifica în ce măsură sunt gata! Dacă închid ochii, aproape că-mi pot simți pieptul lipit de sânii tăi, picioarele tale înnodându-se în jurul meu, urându-mi bun venit acasă.

În Noul Testament se spun foarte puține lucruri despre iubirea sexuală, în cea mai mare parte fiind vorba de Pavel, care oftează din rărunchi, tolerându-o ca pe o slăbiciune. Dar sunt sigur că Isus nu vedea așa lucrurile. El a vorbit despre cei doi îndrăgostiți care devin unul. El le-a arătat compasiune prostituatelor și adulterinelor. Dacă El a simțit asta pentru persoane care foloseau greșit dorința sexuală, cu ce l-ar fi nemulțumit niște oameni fericiți în căsnicie? E semnificativ faptul că singura minune pe care a săvârșit-o din motive „ne-urgente“, doar fiindcă voia să înveselească lumea, a fost la o nuntă. Știm chiar că Isus nu avea nici o problemă să fie mângâiat de persoane de sex feminin, altfel n-ar fi îngăduit ca femeia din Luca 7 să-i

sărute picioarele și să i le șteargă cu părul ei. (Chestia asta e la fel de sexy ca orice de prin Cântarea Cântărilor). Mă-ntreb, oare ce față avea El în timpul ăsta? Picturile religioase de modă veche L-ar înfățișa uitându-se drept înainte, cu fața împietrită, ignorând-o pe femeie ca și cum nu s-ar întâmpla nimic. Dar Isus nu ignora oamenii. Era blând și atent cu ei. N-ar fi făcut-o să se simtă o neghioabă.

Știu că Ioan spune: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Căci tot ce este în lume, pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl. Și lumea, și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac“. Numai că asta-i despre altceva, despre toate lucrurile lumești cu care ne preocupăm, tot bagajul nostru de ființe fizice. Și cred că Ioan e prea aspru. Presupunea că A Doua Venire se va produce pe parcursul vieții sale – putea să se întâmple oricând, mâine după-amiază poate, cu siguranță nu peste secole în viitor. Toți creștinii timpurii credeau asta, lucru care-i făcea intoleranți la orice altă activitate ce nu se concentra exclusiv pe Împărăția Cerurilor. Însă Isus înțelegea – Dumnezeu înțelege – că oamenii au o viață întreagă de trăit înainte să moară. Au prieteni, familie și slujbe, au copii de născut și de crescut și iubiți pe care să-i prețuiască.

Draga, minunata, atrăgătoarea mea soție, știu că ești cu mine în spirit, dar mă-ntristează că trupul tău e atât de departe. Sper ca, atunci când citești ce scriu, asta să fie după o noapte lungă și învigorătoare de somn, plin cu vise frumoase (și netulburat de Joshua!). În câteva ore sau zile începând de acum, dorința mea de a te ține în brațe va rămâne tot neîmplinită, însă nădăjduiesc ca pe alt front să izbândesc întru totul.

Cu dragoste,

Peter

Grainger ieși din vehicul clipind des, gata de întâlnirea stabilită. Nu-și schimbase hainele – aceeași tunică de bumbac și pantalonii largi, un pic mototoliți acum. Baticul îi atârna lipsit de eleganță în jurul gâtului, stropit cu picuri de apă ce-i căzuseră din păr, care-i stătea lipit de țeastă precum blana unei pisici udate learcă de ploaie. Peter se întrebă dacă nu cumva soneria o

făcuse să sară dintr-un somn adânc, astfel că n-apucase decât să-și azvârle pe față câțiva pumni de apă. Poate că era urât din partea lui s-o oblige să-l ducă iarăși cu mașina acolo, atât de curând. Însă, când se despărțiseră ultima oară, ea pusese accent pe faptul că-i stătea la dispoziție.

– Îmi pare rău dacă e un moment nepotrivit, zise el.

Stătea în umbra aripii de locuit a clădirii USIC, chiar lângă cea mai apropiată ieșire de propria cameră. Rucsacul îi atârna în spinare, deja alunecos de la transpirație.

– Nu-i nepotrivit, spuse Grainger. Părul ei umed, expus aerului zbuciumat, începea să scoată fuioare subțiri de vapor. Și-mi pare rău că am fost certăreață când ne-am întors, azi-dimineață. Pasiunea religioasă mă bagă întotdeauna în sperieți.

– O să-ncerc să nu mai fiu așa de pasionat de data asta.

– Mă refeream la extraterestru, zise ea pronunțând cuvântul fără să dea vreun semn că mica lecție a lui Peter ar fi influențat-o cumva.

– N-a vrut să te neliniștească nicicum, evident.

Grainger ridică din umeri.

– Mă apucă tremuriciul când îi văd, zise ea întorcând capul spre linia orizontului. Să te uiți la fețele lor e ca și cum te-ai holba la un morman de măruntaie.

– Eu, unul, m-am gândit la fetești.

Ea se cutremură.

– Hai, te roog!

– Ei bine, făcu el cu vioiciune pășind spre vehicul, iar am pornit-o cu stângul.

Observă cu coada ochiului că Grainger îi măsoară din priviri rucsacul în momentul în care și-l coborî de pe umeri. Aruncă o a doua privire, surprinsă,

când pricepu că era singurul lui bagaj.

– Arăți de parcă te-ai duce să te plimbi pe deal. Cu rucsăcelul la spinare.

El zâmbi larg și făcu vânt rucsacului în portbagaj.

– Val-de-rii! intonă, imitând o voce de bariton de operă. Val-de-raa! Val-de-rii! Val-de-rra-ha-ha.

– Acuma-ți bați joc de unul dintre idoli mei, zise ea punându-și mâinile în șolduri.

– Pardon?

– Bing Crosby.

Peter o privi uluit. Soarele era încă aproape de linia orizontului, iar Grainger stătea înaintea lui, în contre-jour, cu brațele curbate încadrând triunghiuri rozalii de lumină.

– Ăă... și Bing Crosby cânta „Drumețul fericit“²?

– Eu credeam că-i cântecul lui, zise ea.

– E un vechi cântec popular german.

– Nu știam. Eu credeam că-i parte din show-ul lui Bing. Anul trecut îl dădeau tot timpul la radio.

El se scărpină la ceafă, bucurându-se de ciudățenia lucrurilor și a evenimentelor de care avusese parte în acea zi: cerul nesfârșit cu soarele supradimensionat, locul de joacă de sub pavilion, bizarii săi enoriași care așteptau o porție nouă de Evanghelie și această dispută despre autorul „Drumețului Fericit“. Când ridică brațul, aerul se folosi de mișcarea lui pentru a-și găsi diverse puncte de intrare prin haine.

– Nu știam că Bing Crosby e din nou la modă.

– Artiștii ca el sunt mai presus de modă, declară Grainger cu fervoare deloc

ascunsă. Nimeni nu mai vrea acum muzică dance fără creier sau rock ieftin și infect, făcu ea imitând gestul unui star rock arogant de a lua un acord pe o chitară falică.

Deși mișcarea era plină de dispreț, lui Peter i se păru atrăgătoare: brațul ei subțire, izbind în corzile invizibile ale chitarei, îi împinsese înainte sânii, reamintindu-i cât de moale și de maleabilă era carnea unei femei.

– Lumea s-a săturat de chestii din astea, continuă Grainger. Vrea ceva care să aibă clasă, ceva care a trecut testul timpului.

– Complet de acord, spuse el.

Odată ce intrară în cabina închisă ermetic a vehiculului și porniră în sălbăticie, Peter ridică din nou problema comunicării.

– I-ai scris nevastei mele.

– Da, i-am trimis un mesaj standard. S-o anunț că ai ajuns cu bine.

– Mersi. Să știi că-i scriu și eu, ori de câte ori am ocazia.

– Foarte drăguț, zise ea cu ochii ațintiți asupra orizontului cafeniu, indistinct.

– Ești sigură că nu e posibil să-mi puneți un Glonț în satul oazanilor?

– Ți-am mai spus că nu au curent electric acolo.

– Dar nu merge cu baterii?

– Ba da, sigur. Poți scrie pe el oriunde. O carte întreagă, dacă vrei. Dar ca să trimiți un mesaj ai nevoie de mai mult decât o mașină care-și aprinde ecranul când o pornești. Îți trebuie o legătură cu sistemul USIC.

– Nu există vreun... nu știu exact cum să-i zic... vreun releu? Un turn pentru transmis semnalul?

Chiar în clipa când le rosti, cuvintele îi părură prostești. Teritoriul se întindea monoton și pustiu.

– Nu, replică ea, niciodată nu ne-a trebuit așa ceva. Nu uita că așezarea inițială era lângă bază.

Peter oftă și se lăsă greoi pe banchetă.

– O să-mi lipsească teribil comunicarea cu Bea, zise, mai mult ca pentru el.

– Nimeni nu ține morțiș să te duci și să stai cu... localnicii, îi reaminti Grainger. Tu ai ales așa.

Peter rămase tăcut, însă obiecția sa nerostită ar fi putut prea bine să se fi scris singură pe parbriz, înaintea lui, cu litere mari și roșii: DUMNEZEU DECIDE ASEMENEA LUCRURI.

– Îmi place să conduc, spuse Grainger după un minut sau două. Mă relaxează. Nu m-ar deranja nicidecum să te duc acolo și să te-aduc înapoi la fiecare douăsprezece ore.

El încuviință.

– Ai putea să comunici zilnic cu soția ta, urmă ea. Ai putea să faci duș, să mănânci ca lumea...

– Sunt sigur că n-o să mă lase să mor de foame sau să mă umplu de jeg pe acolo. Cel care ne-a ieșit în întâmpinare mi s-a părut destul de curat.

– Cum poftești, zise Grainger apăsând pe accelerație.

Se năpustiră înainte cu o unduire ușoară, stropind în jur cu pământ umed.

– Nu-i cum poftesc, spuse Peter. Dac-ar fi cum poftesc, ți-aș accepta oferta atât de generoasă. Dar trebuie să mă gândesc la cum e mai bine pentru poporul ăsta.

– Dumnezeu știe, murmură ea, apoi, dându-și seama ce zisese, îl regală cu un zâmbet mare, forțat.

Peisajul nu era mai variat ori mai plin de culoare, acum că soarele răsărise, însă avea o frumusețe sobră ce aducea cu toate priveliștile nesfârșite din aceeași categorie, fie că era vorba despre mare, cer sau deșert. Nu erau munți ori dealuri pe nicăieri, însă relieful avea înclinații blânde și movilițe vălurite ce aminteau de deșerturile bătute de vânturi. Inflorescențele ca niște ciuperci – fină-albă, presupunea – luceau cu putere.

– E o zi minunată, spuse.

– Îhî, replică fără entuziasm Grainger.

Culoarea cerului era înșelătoare; gradațiile de nuanță erau prea subtile pentru ca ochiul să le poată deosebi. Nu existau nori, deși câte o porțiune de aer începea să se unduiască și să devină ușor cețoasă preț de câteva secunde, înainte de a redeveni transparentă. Prima dată când observă fenomenul, Peter se holbă la el încercând să-l înțeleagă ori poate să-l aprecieze. Însă ajungea să se simtă de parcă ochii i-ar fi fost defecti, așa că învăță iute să-și mute privirea ori de câte ori începea să se producă încețoșarea. Pământul fără drumuri, întunecat, moale și presărat cu floricele albicioase, era o priveliște mult mai odihnitoare.

Una peste alta, trebuia să admită că văzuse și locuri mai frumoase în viața lui. Se așteptase la peisaje superbe, uluitoare, la canioane acoperite de vârtejuri de ceață, la mlaștini tropicale pline de sălbăticiuni exotice. Dintr-odată, îi veni în minte că lumea asta, comparată cu a lui, putea fi socotită destul de cenușie. Și împunsătura puternică a acestui gând îl făcu să simtă un val de iubire pentru băștinași, care nu aveau știre de nimic altceva.

– Hei, tocmai mi-am dat seama! îi zise lui Grainger. N-am văzut deloc animale. Doar niște gândaci.

– Mda, diversitatea-i cam scăzută pe-aici. Nu prea ai cu ce să faci o grădină zoologică.

– E o planetă mare. Poate că noi suntem pe-o bucățică mai izolată.

Ea încuviință.

– Ori de câte ori mă duc la C-2, aş putea să jur că acolo-s mai multe gănganii decât la bază. Și ar trebuie să existe și niște păsări pe undeva. Eu, personal, nu le-am văzut, dar Tartaglione, care bântuia mereu pe lângă C-2, mi-a zis că a văzut păsări odată. Poate că a fost o halucinație. Traiul în sălbăticie poate să producă în creier niște chestii de te ia groaza.

– O să-ncerc să-mi mențin creierul într-o stare rezonabilă, promise el. Dar serios acum, ce crezi că s-a întâmplat de fapt cu Tartaglione? Și cu Kurtzberg?

– Habar n-am. Amândoi au dispărut în misiune.

– De unde știi că nu-s morți?

Grainger oftă.

– N-au dispărut peste noapte. A fost treptat, cumva. Veneau la bază tot mai rar. Au devenit... distanți. Nu voiau să rămână prea mult. Tartaglione era un tip foarte sociabil la început. Îi cam plăcea trăncăneala, dar îl simpatizam. Kurtzberg era și el prietenos. Capelan al armatei. Avea obiceiul să-mi povestească despre soția lui; era unul dintre văduvii ăia bătrâni și sentimentali care nu se mai recăsătoresc. Acum patruzeci de ani era pentru el ca ieri, era ca și cum femeia nici nu murise. Ca și cum întârzia cu îmbrăcatul, dar urma să i se alăture dintr-o clipă în alta. Romantic, deși cam trist.

Observând că figura ei era traversată de o umbră de melancolie, Peter se simți împuns de invidie. Era poate ceva copilăresc, dar voia ca Grainger să-l admire și pe el la fel de mult cât îl admirase pe Kurtzberg. Sau chiar mai mult.

– Cum ți s-a părut ca pastor? o întrebă.

– Cum mi s-a părut?

– Cum era? Ca predicator?

– N-aș putea spune. A fost aici de la bun început, înainte să vin eu. Și... îi

sfătuia pe oamenii din echipă care aveau probleme de adaptare. În primii ani erau destui care nu se prea potriveau cu locul ăsta. Kurtzberg încerca să discute cu ei, să-i ajute să treacă peste dificultăți. Numai că n-avea nici un rost, oricum o ștergeau înapoi. Așa că USIC a înăsprit procesul de selecție. Să mai reducă din pierderi.

Umbra de melancolie se dusesse de-acum de pe chipul ei; fața îi căpătase din nou o expresie neutră.

– Trebuie să fi luat asta drept un eșec, sugeră Peter.

– Nu așa părea. Oricum, era voios din fire, și când a venit Tartaglione parcă a prins aripi. Se-nțelegeau de minune amândoi, erau o echipă. Au avut succes mare la extratereștri, la nativi, cum vrei să le zici. Progrese însemnate. Băștinașii învățau engleză, Tartaglione învăța... chestia lor.

Două insecte se loviră de parbriz, iar trupurile li se dezintegrară de la impact. Pe geam se scurse o zeamă cafenie.

– Apoi au pățit ceva.

– Poate s-au molipsit de vreo boală?

– Nu știu, sunt farmacistă, nu doctor.

– Apropo de asta, zise Peter. Ai mai luat medicamente să le duci oazanilor?

Grainger se încruntă.

– Nu, n-am apucat să dau pe la farmacie. Îți trebuie permisiune pentru chestii din astea.

– Chestii gen morfină?

Ea inspiră cu putere.

– Nu-i ce crezi.

– Nu ți-am spus ce cred.

– Crezi că le dăm narcotice. Nu-i așa. Le dăm medicamente, leacuri. Antibiotice, antiinflamatoare, analgezice simple. Am încredere că sunt folosite pentru scopul corect.

– Nu te acuzam de nimic. Încerc doar să pricep ce au și ce n-au băștinașii. Spitale nu au, așa e?

– Cred că nu. Tehnologia nu e punctul lor forte.

Rostise cuvântul „for-te“ cu o exagerare aproape batjocoritoare, cum au americanii tendința să facă atunci când pronunță cuvinte franțuzești.

– Ai spune deci că sunt primitivi?

Ea ridică din umeri.

– Presupun că da.

Peter se lăsă iarăși cu spatele pe banchetă și trecu în revistă ce știa până acum despre turma lui. Întâlnise doar unul, adică un eșantion mic oricum ai fi pus problema. Persoana aceea purta o robă cu glugă ce părea să fi fost lucrată manual. Și mănușile, cizmele...? Probabil lucrate tot de mână, deși după un standard sofisticat. Ți-ar fi trebuit o mașină ca să coși atât de drept și egal. Ori poate niște degete foarte puternice.

Își aminti ce impresie îi făcuse arhitectura așezării. În ce privește complexitatea, aceasta era superioară colibelor de pământ sau mormintelor megalitice, însă nu era tocmai un vârf al tehnologiei. Își putea imagina că fiecare cărămidă fusese modelată manual, arsă în cuptoare rudimentare, așezată la locul ei în zidărie prin simplul efort uman – sau inuman. Poate că înăuntrul clădirilor, ascunse de ochii celor precum Grainger, se aflau tot soiul de minunății mecanice. Ori poate că nu. Însă un lucru era sigur: nu exista electricitate și n-ar fi avut unde să bage în priză un Glonț.

Se întrebă ce părere ar fi avut Dumnezeu dacă ar fi anunțat acolo, în mașină, că simțea nevoia disperată de a ști dacă Bea îi scrisese, și că Grainger trebuia, prin urmare, să întoarcă vehiculul și să revină la bază. Grainger ar fi luat-o drept o cădere nervoasă. Sau ar fi fost, cine știe, mișcată de ardoarea

dragostei lui. Dar poate că ceea ce i se părea acum un pas înapoi era de fapt voia lui Dumnezeu care-l împingea înainte, folosind această întârziere ca să-l pună în exact locul potrivit la exact timpul potrivit. Nu cumva se dădea de ceasul morții ca să găsească o justificare teologică pentru lipsa lui de curaj? Era supus unei încercări, asta era limpede, însă care era natura acestei încercări? Dacă avea tăria să se arate slab în ochii lui Grainger, sau dacă avea tăria să continue?

„Doamne, se rugă. Sunt conștient că e imposibil, dar aş vrea să ştiu dacă Bea mi-a răspuns deja la scrisoare. Aş vrea să pot închide ochii, pur şi simplu, şi să-i văd cuvintele dinainte, aici, în maşină.“

– OK, Peter, e ultima ta şansă.

– Ultima şansă?

– Să verifici dacă ai primit vreun mesaj de la soția ta.

– Nu înțeleg.

– E un Glonț în mașina asta. Încă suntem în raza de emisie a clădirii USIC. Peste cinci sau zece minute o s-o pierdem.

Peter simți că se îmbujorează, că un rânjel larg, de prostănac îi face obrazii să-l usture. Îi venea s-o îmbrățișeze.

– Da, te rog!

Grainger opri vehiculul, însă nu și motorul. Deschise un sertar din torpedou și trase de-acolo un dispozitiv subțire de plastic și oțel, care, desfăcându-se, se dovedea a fi un monitor și o tastatură miniaturală. Peter scoase icnetul de uimire și admirație care trebuia emis în asemenea circumstanțe. Urmă un moment de confuzie când nu se hotărau care din ei avea să pornească aparatul, și degetele li se întâlneau pe spatele consolei.

– Nu te grăbi, zise Grainger cuibărindu-se în scaunul ei și întorcându-și fața spre geam, în semn că-i respecta spațiul personal.

Timp de un minut – șaizeci de secunde chinuitoare – nimic nu se înfățișă pe ecranul Glonțului, cu excepția unei promisiuni computerizate că se executa o căutare. Apoi ecranul se umplu de sus și până jos cu niște cuvinte nefamiliare: era mesajul de la Beatrice. Dumnezeu s-o aibă în pază, răspunsese.

Dragă Peter, scria.

Sunt sus, în birouașul nostru. E ora șase seara, încă e lumină afară, și e mai plăcut decât a fost toată ziua. Soarele e jos acum, blând și galben ca un gogoloi de unt; razele bat pe geam drept în colajul acela pe care l-au făcut pentru mine Rachel, Billy și Keiko. Puștii cred că-s mari acum, dar modul în care au reprezentat arca și animalele de pe ea mi se pare la fel de excentric și drăgălaș ca atunci când l-am văzut prima oară. Felul ingenios în care a folosit Rachel lână portocalie pentru coama leului încă mă uimește, mai ales în lumina soarelui de după-amiază, ca acum. Gâtul uneia dintre girafe se bălăngăne, totuși. O să trebuiască să-l lipesc la loc.

Tocmai am ajuns acasă de la muncă – e un deliciu să pot sta în sfârșit așezată. Încă-s prea ostenită ca să mă duc la duș. Mesajul tău mă aștepta când am suit în fugă scările.

Înțeleg că abia aștepti să te duci la oazani, să locuiești cu ei cât mai curând cu putință. Sigur că Dumnezeu e cu tine și n-ar trebui să amâni asta fără motiv. Încearcă totuși să nu te lași luat de val! Mai ții minte când tipul ăla nebun, suedezul din grupul nostru de studiu al Bibliei, s-a dedicat lui Isus? Zicea că are o credință așa de puternică în Domnul, că poate să nu bage de seamă notificarea de evacuare, deoarece Dumnezeu o să găsească în ultimul minut o soluție! Și, două zile mai târziu, apare la ușa noastră cu boarfele în brațe... Nu zic că ești dus cu pluta ca el, îți amintesc doar că detaliile practice nu-s tocmai punctul tău forte și că diverse lucruri neplăcute li se pot întâmpla unor creștini prost pregătiți pentru călătorie, așa cum se pot întâmpla oricui. Trebuie să menținem un echilibru între încrederea pusă în Domnul și respectul cuvenit darului vieții și acestui trup care ni s-a dat.

Ceea ce înseamnă: când te duci să te muți cu noii tăi enoriași, asigură-te că ai: (1) o cale de a cere ajutor dacă ai nevoie, (2) o provizie de hrană și apă pentru urgențe, (3) MEDICAMENTE PENTRU DIAREE, (4) coordonatele geografice ale bazei USIC și ale așezării oazane, (5) o busolă, firește.

Peter se uită înspre Grainger, în caz că-i citea peste umăr. Însă femeia se uita ținută pe geam, prefăcându-se foarte interesată de peisaj. Ținea mâinile în poală, cu degetele întrepătrunse ușor. Mâini mici, bine conturate, cu degete alburii și unghii pătrătoase.

Se simțea stânjenit de faptul că, în afară de o sticlă cu apă verzuie de la robinet, nu-și luase nici una dintre precauțiile la care-l îndemna Bea. Nici măcar pilulele pentru diaree nu le luase, cele pe care Bea i le cumpărase special. N-ar fi atârnat cine știe ce în rucsac, însă le scosese de-acolo. De ce le scosese? Era la fel de neghiob ca suedezul ăla? Poate că-și permisese să arate, cu bagajul său sumar, o mândrie încăpățânată, să declare un interes unic, neabătut: avea două Biblii (King James și New Living Translation, ediția a patra), șase markere, caiet, prosop, foarfecă, bandă adezivă, pieptăn, lanternă, portofel de plastic cu fotografii, tricou, lenjerie intimă. Închise ochii și se rugă, întrebând: „M-am îmbătat oare de misiunea ce mi-a fost încredințată?”

Răspunsul veni, cum se întâmpla adesea, sub forma unei senzații de bine, de parcă o substanță benefică din sângele lui și-ar fi făcut brusc efectul.

– Ai adormit? îl întrebă Grainger.

– Nu, nu... mă... gândeam doar.

– Îhî, făcu ea.

Se întoarse la mesajul lui Beatrice, iar Grainger se întoarse la cercetatul împrejurimilor pustii.

Joshua, ca de obicei, mă ajută cu scrisul: s-a întins între tastatură și monitor, cu picioarele din spate și coada acoperind primul șir de taste. Poate că par

pedantă că scriu numerele în litere sau „lire“ în loc de „£“, dar adevărul este că trebuie să ridic un motan lățit ori de câte ori trebuie să folosesc tastele acelea. Noaptea trecută a dormit liniștit, n-a făcut nici păs (a tors un pic, totuși)! Poate că, în fine, se obișnuiește cu absența ta. Aș vrea să pot și eu! Dar nici o grijă, mă descurc cu toate.

Presa nu mai este interesată de tragedia din Maldive. Încă mai apar articolașe prin paginile interioare ale unor ziare, se mai văd câteva anunțuri publicate de organizații caritabile, însă pe primele pagini și pe coperti (din ce văd eu pe telefon, cel puțin) au trecut la alte chestii. Un congressman american tocmai a fost arestat pentru că și-a împușcat nevasta. De aproape, cu o carabină, în cap, în timp ce înota în piscina lor privată cu iubitul ei. Cred că ziariștii sunt așa de ușurați – cu Maldivele trebuiau să evoce grozăvia fără să sune a obscenitate, în vreme ce aici pot să fie cât de grețoși le place. Capul femeii a fost zburat de împușcătură de la mandibulă în sus, iar creierii (detaliu spumos!) au fost găsiți plutind în apă. Iubitul a fost și el împușcat, în abdomen („ținta fiind, posibil, organele genitale“). Plus o groază de articole complementare despre congressmanul ăsta, povestea vieții lui, realizările, unde a terminat facultatea, poze și celelalte. Soția arăta (când mai avea încă un cap pe umeri) exact cum te-ai aștepta: strălucitor de frumoasă, parcă ireală cumva.

Mirah și bărbatul ei se înțeleg mult mai bine. Ne-am întâlnit în stația de autobuz și se hlizea, aproape că flirta. N-a mai adus vorba despre convertirea la creștinism, a vorbit doar despre vreme (a început iarăși să plouă cu găleata). A fost serioasă doar cât a vorbit despre Maldive. Mare parte dintre locuitori erau musulmani suniți: teoria lui Mirah e că probabil l-au supărat pe Allah „fiindcă au făcut lucruri rele cu turiștii“. Foarte confuză e tânăra, dar mă bucur că nu mai e în criză și voi continua să mă rog pentru ea. (Și pentru fetița ta, Coretta.)

Că veni vorba despre musulmani, știu că ei socotesc un păcat grav să arunci exemplare vechi sau deteriorate ale Coranului. Ei bine, sunt pe cale să comit un păcat similar. Știi cutia cea mare de carton cu exemplare din Noul Testament pe care-o aveam în camera din față. Arată ca și cum ar fi cazul să fie aruncate. Îmi imaginez că asta s-ar putea să te supere, după ce mi-ai povestit despre cât de dornici sunt oazanii de Evanghelie, dar am avut o inundație. A

fost o ploaie cumplită, a turnat cinci ore fără oprire. Pe cărări erau adevărate torente; canalizarea pur și simplu nu-i concepută să facă față la atâta apă. E în regulă acum, de fapt, vremea e foarte plăcută, dar jumătate dintre casele de pe strada noastră au avut de suferit. În ce ne privește, ne-am ales doar cu câteva porțiuni de mochetă ude learcă, dar din păcate cărțile erau exact pe porțiunile acelea și a trecut un timp până să-mi dau seama că se îmbibaseră cu apă. Am încercat să le usuc la radiator. Mare greșală! Ieri erau Noul Testament, astăzi s-au transformat în niște calupuri lemnoase.

Oricum, asta nu-i problema ta. Sper ca mesajul să ajungă înainte să pleci!

Bea

Peter trase în piept o gură bună de aer, încercând să-și înghită nodul din gât.

– Am timp să-i răspund?

Grainger zâmbi.

– Poate că trebuia să-mi iau ceva de citit.

– Nu durează mult, promise el.

Dragă Bea, începu, apoi se blocă. Inima îi bătea cu putere, Grainger aștepta cu motorul pornit. Era imposibil.

Nu-i vreme de o „epistolă“ în toată puterea cuvântului – gândește-te la ce-ți scriu mai degrabă ca la o carte poștală. Sunt pe drum!

Cu drag,

Peter

– OK, asta-i, zise el după ce apăsă pe buton.

Cuvintele zăboviră pe ecran mai puțin decât de obicei; transmisiunea fu aproape instantanee. Poate că aerul liber ajuta ca funcțiile Glonțului să fie mai rapide, sau poate avea de-a face cu cantitatea mică de text.

– Pe bune? făcu Grainger. Ai terminat?

– Da, am terminat.

Se aplecă peste el și puse la loc Glonțul în compartimentul său. Peter simți izul proaspăt de pe sub hainele ei.

– Bine, zise Grainger. Să-i dăm bătaie.

Cât mai ținu drumul vorbiră puțin. Discutaseră deja lucrurile esențiale – sau se puseseră de acord să nu le mai discute – și nu voiau să se despartă purtându-și pică.

Așezarea oazană se arată vederii cu mult înainte să ajungă la ea. În lumina deplină a zilei lucea precum chihlimbarul. Nu era tocmai magnifică, însă avea o anume frumusețe. O turlă de biserică avea să îmbunătățească mult priveliștea.

– Sigur o să fii în regulă? îl întreabă Grainger când mai aveau vreo doi kilometri.

– Da, sigur.

– Poate te-mbolnăvești.

– Da, posibil. Dar aş fi surprins dac-aş muri.

– Dar dacă chiar e nevoie să te întorci?

– Atunci Domnul va face să mă pot întoarce cumva.

Ea rumegă asta câteva clipe, de parcă ar fi fost un codru de pâine uscată.

– Următoarea vizită oficială din partea USIC – schimbul nostru comercial periodic – este în cinci zile, îl informă pe un ton eficient, de neutralitate profesională. Adică cinci zile reale, nu după ceasul tău. Cinci cicluri de răsărit și apus. Trei sute... (aici se uită la ceasul de bord)... trei sute șaiszeci și ceva de ore de acum înainte.

– Mersi, făcu el.

Părea nepoliticos să nu-și noteze asta pe undeva, fie și în palmă, însă știa prea bine că nu era în stare să facă acel calcul, după ce avea să se culce și să se trezească în diferite momente din intervalul de trei sute șaiszeci de ore. Cel mai bine era să nu-și bată capul.

Când ajunseră, C-2 părea pustiu. Mașina de teren opri la marginea așezării, în același loc ca data trecută, însemnat cu steaua albă. Doar că acum clădirea era însemnată și cu altceva: un mesaj mare, proaspăt vopsit cu litere albe, fiecare de câte un metru.

BUN VENIT

– Uau, se miră Grainger. Habar n-aveam că-s capabili de așa ceva.

Opri motorul și deschise portbagajul. Peter coborî și-și scoase rucsacul, punându-și-l în spate pentru ca brațele să-i fie libere. Se întrebă care ar fi fost felul corect de a-și lua rămas-bun de la Grainger: o strângere de mână, un semn politicos din cap, un fluturat din mână?

Perdeaua cristalină ce acoperea intrarea cea mai apropiată scânteie când șirurile de mărgelă fură date deoparte, îngăduind cuiva să treacă – o siluetă scundă și solemnă, cu trăsăturile ascunse de o glugă. Peter nu reuși să-și dea seama dacă era aceeași persoană cu care se întâlnise și prima oară. Își amintea că straiul oazanului fusese albastru, în vreme ce haina acestuia era de un galben pastelat. Nici nu apucă bine să iasă în lumină, că-l urmă un altul, desfăcând cu mânușile delicate șirurile de mărgelă. Roba acestuia era verde-deschis.

Unul câte unul, oazanii ieșeau din clădire. Aveau cu toții glugi și mânuși,

erau cu toții mici de statură și purtau cu toții aceleași cizme din piele moale. Veșmintele lungi erau croite la fel, însă culorile nu se prea repetau. Roz, mov, măsliniu, arămiu, vernil, lavandă, piersică, azuriu... Veneau unul câte unul, făcând loc fiecărui nou-sosit, dar se țineau laolaltă, ca o familie. În câteva minute se adună o mulțime de vreo șaptezeci sau optzeci de suflete, printre care și făpturi mai mici, evident copii. Fețele le erau în mare parte ascunse, însă se mai ițea ici și colo câte o bucată de carne rozalie.

Peter îi privi cu gura căscată, amețit de încântare.

Oazanul aflat cel mai în față se întoarse către poporul său, ridică brațele și făcu un semn.

O, haaaaar... începură să cânte cu voci dulci, cristaline și pure. Primul a pluti în văzduh vreme de cinci secunde fără pauză, o uriașă expirație comună, ținut atât de mult, încât Peter îl interpretează ca pe un sunet abstract, fără legătură cu vreo limbă sau melodie. Însă apoi cântecul înglobă și o consoană – deși greu de identificat – și melodia porni să curgă: ... măăreeeț! Ce duuuuulce cânp un răpăcip Salvă!

Ascultând de un gest energic al mâinii făcut de oazanul din frunte, se opriă deodată și-și traseră cu toții răsuflarea, un oftat scos de șaptezeci de piepturi. Peter căzu în genunchi, fiindcă abia atunci recunoscuse piesa: era imnul evanghelismului de modă veche, plicticoșenia arhetipală gen Armata Salvării, întruchiparea a tot ce disprețuise pe când fusese un delincvent tânăr ce trăgea pe nas linii de coca de pe capace de veceuri pătate de pișat, a tot ce socotise mai prostesc în vremea când i se întâmpla să se trezească în câte o baltă de vomă înghețată, a tot ce considerase mai demn de batjocură pe când fura bani din poșetele prostituatelor, a tot ce luase în răs și judecase drept negliobie curată pe vremea când el însuși nu era decât o adunătură de reziduu toxic și fără sens. Eram pierdut, am fost găsit.

Dirijorul ridică iarăși brațul. Corul își reluă cântecul.

II Pe Pământ

10. Cea mai fericită zi din viața mea

Peter atârna între pământ și cer, într-o plasă, cu corpul acoperit de insecte albastru-închis. Nu se hrăneau din el, ci îl foloseau doar ca loc de popas. Ori de câte ori se întindea sau tușea, gângăniile se ridicau în aer ori săreau altundeva, după care se așezau iarăși pe el. Nu-i păsa. Piciorușele lor nu gădilau. Nu scoteau nici un zgomot.

Era treaz de câteva ore bune și stătea cu obrazul rezemat de brațul întins, în așa fel ca ochii să-i fie îndreptați către orizont. Soarele răsărea. Era sfârșitul nopții celei lungi, a cincea noapte petrecută printre oazani.

Nu se afla, de fapt, printre oazani în momentul acela. Era singur în hamacul improvizat, întins între doi stâlpi ai bisericii sale. Biserica pe cale să fie construită. Patru pereți, patru piloni interiori, fără acoperiș deocamdată. Înăuntru nu se afla nimic în afara câtorva unelte, colaci de funie, gălețușe cu mortar și tipsii cu ulei. Tipsiile cu ulei erau reci acum și licăreau în lumina zorilor. Departe de a servi vreunui scop religios, aveau o funcție pur practică – pe parcursul îndelungatei perioade de beznă, erau aprinse cât ținea fiecare „zi“ de muncă, pentru a oferi lumină lucrătorilor, și stinse iarăși când ultimul dintre oazani se ducea acasă, iar „părinPele PePer“ era gata să se retragă.

Congregația trudea cât de repede era în stare pentru a construi lăcașul, dar acum oazanii nu sosiseră încă. Probabil că dormeau pe la casele lor. Oazanii dormeau mult; oboseau repede. Lucrau o oră sau două, după care, indiferent dacă munca fusese solicitantă sau nu, se duceau acasă pentru o siestă.

Peter se întinse în hamac, bucuros că nu era într-un pat de-al localnicilor. Semănau cu niște căzi de baie de modă veche, sculptate dintr-un soi de mușchi dur și dens, la fel de ușor ca lemnul de balsa. Căzile erau căptușite cu multe straturi dintr-un material ce aducea cu bumbacul, cuprinzându-l pe cel ce dormea într-un cocon moale și pufos.

Cu trei sute de ore în urmă, când căzuse pentru prima dată pradă oboselii, după surescitarea primei zile, lui Peter i se oferise un asemenea pat. Îl acceptase în semn de respect pentru ospitalitatea gazdelor sale și avusese parte de multe urări ceremonioase pentru o odihnă profundă și îndelungată. Însă nu izbutise să adoarmă.

Mai întâi fiindcă era ziuă, iar oazanii nu simțeau defel nevoia de a-și face întuneric, ci își așezau paturile sub razele cele mai strălucitoare. Se băgase totuși în patul-cadă, cu ochii mijiți din cauza luminii insuportabile, sperând să-și piardă cunoștința din cauza epuizării. Din păcate, patul însuși constituia un obstacol pentru somn. Păturile pufoase se îmbibaseră curând cu sudoare și vapor; pe lângă asta emanau un miros dezagreabil, asemănător cu cel de nucă de cocos, iar cada era cam prea mică, deși mai spațioasă decât modelul standard. Bănuia că fusese cioplită special pentru el, lucru care-i sporea hotărârea de a se adapta dacă putea.

Însă nu izbutise nicicum. În afara patului absurd și a excesului de lumină, mai era și o problemă cu zgomotul. În acea zi dintâi fuseseră pe lângă el patru oazani adormiți – cei patru care-și spuneau IubiPor de ISuS Unu, IubiPor de ISuS Cincizeci și Cinci, IubiPor de ISuS ȘapPezeci și OpP și IubiPor de ISuS ȘapPezeci și Nouă – și cu toții aveau o respirație foarte grea, creând o simfonie asurzitoare de țocăieli și gâlgâituri. Paturile lor erau în altă încăpere, însă oazanii nu aveau uși ce se puteau închide, așa că Peter auzise fiecare icnet și respirație, fiecare clefăit vâcos. Acasă la el, în pat, era obișnuit cu respirația abia audibilă a lui Beatrice și, uneori, cu vreun oftat de-al motanului Joshua; nu suporta hărmălaia de aici. Întins în covata aceea, în casa oazană, îi apăruse în minte un episod de mult uitat din viața sa trecută: data când un asistent social reușise să-l momească de pe stradă, convingându-l să se culce într-un azil pentru oameni cu probleme, majoritatea alcoolici și dependenți ca și el. Și momentul când o ștersese de-acolo în miez de noapte și se întorsese pe străzile neprimitoare ca să-și caute un locșor liniștit unde să-și întindă oasele.

Așa că acum era aici, în hamac, atârând în biserica pe jumătate construită, în aer liber, în nemișcarea pustie a zorilor de pe Oază.

Dormise bine, profund. Mereu fusese capabil să doarmă în aer liber: se alesese cu asta după anii petrecuți pe stradă, când zăcuse lat prin parcuri publice și pe praguri de case, atât de neclintit încât multora le părea mort.

Fără alcool era un pic mai greu să te cufunzi în uitare, însă nu cu mult. Descoperise că atmosfera oazănă intruzivă era mai ușor de îndurat dacă nu-i opuneai rezistență. Să fii înăuntru și totuși să nu fii izolat cu adevărat de exterior era combinația cea mai proastă. Casele oazanilor nu erau închise ermetic și dotate cu aer condiționat precum baza USIC; erau ventilate de ferestre deschise, prin care atmosfera insidioasă pătrundea în voie, învârtindu-se. Era bizar să zaci în pat înfofolit, imaginându-ți în fiecare clipă că aerul dimprejur ridică păturile cu degete invizibile și se strecura în pat lângă tine. Mult mai bine să fii expus, fără să porți nimic în afara unei bucăți de pânză de bumbac. După un timp, dacă erai îndeajuns de somnoros, te simțeai ca și cum te-ai fi lăsat cuprins de un pârlăuș, cu apa curgând alene peste tine.

Acum, la trezire, observă că, pe unde fusese expusă, pielea brațelor sale căpătase niște modele complicate, romboidale, de la plasa hamacului. Aducea cu un crocodil. Un minut sau două, până ce urmele se estompară, se distră imaginându-și că se transformase într-un om-șopârlă.

Gazdele sale reacționaseră foarte bine atunci când le refuzase patul. În acea primă zi, la câteva ore după începerea oficială a somnului comun, după ce Peter apucase deja să stea în capul oaselor vreme îndelungată, rugându-se, cugetând, foindu-se, sorbind din sticla cu apă, omorându-și timpul până să îndrăznească să iasă afară, simțise că cineva intră în încăpere. Era Iubitorul de Isus Unu, oazanul care-l întâmpinase întâia oară. Peter se gândise să pretindă că tocmai fusese smuls dintr-un somn adânc, însă decisese că o purtare atât de copilărească n-ar fi păcălit pe nimeni. Zâmbise deci și fluturase din mână în semn de salut.

Iubitorul de Isus Unu se apropiase de capătul patului lui și rămăsese acolo, cu capul plecat. Era îmbrăcat în roba sa albastră, completată cu glugă, cizme și mănuși, și-și ținea mâinile încleștate în fața abdomenului. Capul plecat și acoperământul îi ascundeau chipul dătător de fiori, lăsându-l pe Peter să-și închipuie trăsături umane în acea fâșie umbroasă.

Vocea Iubitorului Unu era slabă, ca o șoaptă, pentru a nu-i trezi pe ceilalți. Un sunet moale, înfundat, straniu precum scârțâitul unei uși auzindu-se dintr-o clădire aflată departe.

– Pe rogi.

– Da, șoptise Peter.

– Și eu mă rog, spusese Iubitorul Unu. Mă rog Sperând Să-l aud pe Dumnezeu.

Tăcuseră amândoi un timp. În încăperea alăturată, ceilalți oazani continuau să sforăie, netulburați. În cele din urmă, Iubitorul Unu adăugase:

– Mă Pem rugăciunile mele răPăceSc.

Peter își purtă prin minte de câteva ori cuvântul aproape nedeslușit.

– Rătăcesc? rostise ca un ecou.

– RăPăceSc, confirmase Iubitorul Unu descleștându-și mâinile și arătând cu una în sus. Dumnezeu așPeapPă acolo. Îndreptase cealaltă mână spre pământ. Rugăciunea merge aici.

– Rugăciunile nu călătoresc prin spațiu, Iubitor Unu, zisese Peter. Nu se duc nicăieri, doar sunt. Dumnezeu este aici cu noi.

– Auzi pe Dumnezeu? Acum?

Oazanul ridicase capul, în alertă; despicătura din mijlocul feței pornise să vibreze.

Peter își întinsese membrele înțepenite, simțind deodată că avea vezica plină.

– În clipa asta nu-mi aud decât corpul care-mi transmite că mă trece udul.

Oazanul încuviințase și-i făcuse semn că puteau ieși. Peter se ridicase din covată cu stângăcie, clătinându-se, și-și căutase sandalele. În locuințele oazane nu existau toalete, din câte-și putuse da seama în primele douăzeci și ceva de ore ale vizitei sale. Rămășițele erau aruncate pe ușă afară.

Împreună, Peter și Iubitorul de Isus Unu ieșiseră din încăpere. În camera adiacentă, ceilalți adormiți stăteau întinși în covețile lor, nemișcați precum

cadavrele dacă nu Țineai cont de respiraȚiile șuierătoare. Peter trecuse în vârful picioarelor pe lângă ei; Iubitorul Unu pășea normal, fiindcă pielea mătăsoasă a încălȚărilor sale nu făcea deloc zgomot pe podea. Străbătuseră un coridor boltit și, ferind perdeaua de mărgele, ieșiseră în aer liber (dacă se putea spune așa ceva despre aerul de pe Oază). Soarele bătea în ochii umflați ai lui Peter, făcându-l și mai conștient de proasta dispoziție pe care i-o stârnise șederea în patul acela.

Aruncase o privire asupra clădirii din care ieșise, observând că, la doar câteva ore de la sosirea sa, atmosfera oazană își exercitase puterea asupra inscripției cu BUN VENIT de pe peretele exterior, înmuind zugrăveala și transformând-o într-o spumuială asudată ce picura acum spre pământ; literele deveneau nedeslușite, se transformau parcă în semne din alfabetul chirilic.

Iubitorul de Isus Unu îl văzuse că studia rămășiȚele mesajului.

– CuvânP pe perePe Se duce curând, spusese. În aminPire cuvânPul SPăruie.

Își atinsese pieptul, părând să arate unde stăruia amintirea pentru cei de-un neam cu el, sau poate voinȚ să indice prezenȚa unei emoȚii adânci, din inimă. Peter încuviinȚase din cap.

Apoi Iubitorul de Isus Unu îl călăuzise pe străzi (se puteau numi străzi potecile fără pavaj, erau îndeajuns de largi?) către centrul așezării. Nu mai era nimeni, nici un semn de viaȚă, deși Peter știa că mulȚimea pe care o întâlnește mai devreme trebuia să fie acolo, pe undeva. Clădirile arătau toate aidoma. Alungit, alungit, alungit; ambră, ambră, ambră. Dacă această așezare și bazaUSIC erau singurele tipuri de arhitectură de pe Oază, atunci asta era o lume unde deliciile estetice nu erau dorite și care se afla sub imperiul utilitarismului. Constatarea îl deranja, deși n-ar fi trebuit. În tot acest timp presupusese că biserica pe care urma s-o clădească aici trebuia să fie simplă și nepretenȚioasă, ca să transmită mesajul că exteriorul nu contează, ci doar sufletele dinăuntru; acum însă simȚea impulsul de a construi ceva frumos.

Cu fiecare pas, devenea din ce în ce mai nerăbdător să urineze, și se întreba acum dacă Iubitor Unu nu exagera cumva încercând să-i găsească un loc privat în care să-și facă nevoile. Oazanii înșiși nu aveau asemenea preocupări legate de intimitate, cel puțin nu când venea vorba despre mersul la toaletă.

Peter îi văzuse evacuându-și reziduurile corporale fără jenă, în plină stradă, cu un aer mai degrabă absent. Pășeau solemn, concentrați asupra locului în care voiau să ajungă, și din senin, prin dosul robei, un șir de căcăreze răpăia pe pământ: bobițe cenușiu-verzui care nu miroseau și care, dacă erau călcate din greșeală de alții, se dezintegrau devenind o pastă prăfoasă, ca o bezea. Fecalele, în orice caz, nu rămâneau mult la suprafața pământului. Le sufla vântul ori erau înghițite de sol. Peter nu văzuse nici un oazan să elimine reziduuri lichide. Poate că n-aveau nevoie s-o facă.

Însă el avea, cu siguranță, nevoie. Era pe cale să-i spună lui Iubitor Unu că trebuia să se oprească în clipa aceea, oriunde, când oazanul se oprise brusc în fața unei structuri circulare, echivalentul arhitectural al unei cutii de tablă pentru biscuiți, însă de dimensiunile unui depozit. Acoperișul jos era înfrumusețat cu hornuri... nu, tuburi – tuburi largi, conice, care păreau a fi făcute dintr-o ceramică termorezistentă – îndreptate către văzduh. Iubitor Unu îi făcuse semn să intre pe deschizătura cu șiruri de mărgel. Peter îl ascultase. Înăuntru dăduse peste o vastă întindere de recipiente, poloboace, canistre și găleți cu forme artizanale, alimentate de tuburile care se ridicau spre tavan. Recipientele erau aranjate către marginile încăperii, lăsând mijlocul liber. Un bazin artificial, cam de mărimea unei piscine de prin părțile mai înstărite ale Los Angelesului, lucea plin cu apă de culoarea smaraldului.

– Apă, zisese Iubitor Unu.

– Foarte... iscusit, îl complimentase Peter, renunțând la cuvântul „măiestrie“ pentru că i se părea prea dificil.

Priveliștea bazinului plin și a zecilor de tuburi aburite de umezeală îl convinsese de-a binelea că era pe cale să se scape pe el.

– DeSPul? voise să știe Iubitor Unu, întorcându-se să iasă.

– Ăă... ezitase Peter, perplex.

– DeSPul ud? Prece acum?

În fine, Peter pricepuse unde fusese neînțelegerea. La „mă trece udul“ – firește! O asemenea coliziune între denotativ și conotativ – doar citise despre

asta de-atâtea ori, în relatările altor expediții misionare, și-și promisese că avea să evite orice fel de ambiguitate. Însă răspunsul lui Iubitor Unu la solicitarea sa fusese atât de discret, de molatic, încât nu lăsase nicicum să se întrevadă vreo problemă de comunicare.

– Scuză-mă, zisese Peter și-o pornise înaintea lui Iubitor Unu cu pași mari, către mijlocul străzii, unde-și săltase poalele dishdashei și lăsase urina să curgă șuvoi.

După ce-și golise vezica preț de câteva minute, cum i se păruse, fusese gata să se întoarcă la Iubitorul de Isus Unu. Și, de îndată ce se aflase înaintea lui, Iubitorul Unu lepădase o singură biluță de fecale pe pământ. Un gest de respect pentru un ritual incomprehensibil, cum era de pildă acela de a săruta un european pe obraji de numărul potrivit de ori.

– Acum dormi iar? îl întrebase oazanul arătând cu mâna spre locul de unde veniseră: înapoi la covata căptușită, asudată și duhnind a nucă de cocos din casa sforăitorilor.

Peter zâmbise vag.

– Du-mă întâi la locul unde va fi biserica. Vreau s-o văd iarăși.

Și astfel ieșiseră amândoi din așezare, peste pământul cu vegetație pitică, către locul ce fusese ales. Încă nu se construise nimic acolo. Locul era însemnat cu patru scobituri făcute în sol, pentru demarcarea celor patru colțuri ale viitoareii construcții. Și, între acele demarcații, Peter scrijelise pe jos concepția schematică a interiorului, explicându-le celor șaptezeci și șapte de suflete adunate în jurul său ce însemnau liniile acelea. Privindu-și desenul iarăși, pe bucata golașă de pământ, după o pauză de multe ore și cu ochii încețoșați de extenuare, îl văzuse așa cum trebuie să-l fi văzut oazanii: șanțulețe primitive și misterioase, făcute în pământ. Se simțea incapabil, de o nepricepere strigătoare la cer. Bea i-ar fi spus, fără îndoială, că pur și simplu confunda realitatea obiectivă cu perioada de somn de care avusese parte, și firește că ar fi avut dreptate.

Locul unde urma să se ridice construcția conținea și alte urme lăsate de adunarea Iubitorilor de Isus. O pată minusculă de vomă, pe care unul dintre

copilașii oazani o eliminase în timpul discursului inaugural al lui Peter. O pereche de cizme, făcute special pentru a-i fi dăruite lui Peter, dar cu vreo câțiva centimetri prea mici (o greșeală care păruse să nu stârnească nici stânjeneală și nici amuzament: doar acceptare mută.) Un clondir semitransparent cu apă, de culoarea ambrei, aproape gol. O folie metalică de pastile (medicamente oferite de USIC) din care fuseseră scoase toate tabletele. Două pernuțe lăsate la voia întâmplării, pe care ațipiseră doi copilași când discuțiile adulților se abătuseră prea departe, înspre tărâmurile invizibile.

Peter ezitase câteva secunde, apoi luase pernuțele și le pusese una lângă alta. Se lăsase apoi la pământ, cu pernele sub cap și sub șold. Extenuarea începuse să-i îngreuneze îndată trupul, de parcă s-ar fi cufundat în sol. Își dorea să fi fost singur.

– FoSP nemulțumiP în paPul noSPru, remarcase Iubitorul de Isus Unu.

Grupurile de sibilante făceau cuvintele greu de deslușit pentru Peter.

– Scuză-mă, n-am auzit prea bine ce ai...?

– Nu... dormi, zisese Iubitorul Unu, încleștându-și mânușile de la efortul de a găsi un cuvânt pronunțabil. În culcuș la noi. Somnul nu vine.

– Da, e adevărat, recunoscuse zâmbind Peter. Somnul nu vine.

Sinceritatea, simțea, era cea mai bună conduită. Existau oricum neînțelegeri și fără să mai creeze altele cu excesul de diplomație.

– Aici, Somnul va veni penPru Pine.

– Da, somnul va veni pentru mine.

– Bun, conchisese oazanul. APunci PoPul va fi bine.

Avea să fie totul bine? Existau motive pentru a spera asta. Peter presimțea că misiunea sa avea să se desfășoare netulburată. Se întâmplaseră deja lucruri îmbucurătoare, inexplicabile – erau lucruri mărunte, sigur, nu miraculoase în

sens strict, dar suficient cât să indice că Dumnezeu era foarte interesat de felul în care evolua situația. De pildă, când spusese povestea lui Noe și a Potopului (la cererea Oazanilor), începuse să plouă cu adevărat în chiar momentul când în Scripturi se deschideau baierile Cerurilor. Și mai fusese și ocazia de-a dreptul uimitoare când, după ce se opriseră din lucru pentru odihna nocturnă, stinseseră tîpsiile cu ulei și rămăseseră în beznă, el începuse să recite versetele de la începutul Genezei (tot la cererea lor) și, exact în clipa când Dumnezeu spune „Să fie lumină“, una dintre tîpsii se trezise iarăși la viață, scaldându-i într-o lumină aurie. Coincidențe, neîndoielnic. Peter nu era superstițios din fire. Mult mai aproape de adevăratele miracole, în opinia sa, erau declarațiile sincere de credință și solidaritate venite de la acest popor atât de incredibil de diferit de el însuși.

Fuseseră totuși și anumite dezamăgiri. Sau nu tocmai, ci doar blocaje de comunicare. Și nici măcar nu-și putea da seama de ce nu merseseră bine lucrurile în acele ocazii; ceva îi scăpase, și nu înțelegea ce anume.

Fotografiile, de pildă. Învățase de-a lungul timpului că cel mai bun și mai rapid mod de a deveni intim cu străinii era să le arăți poze cu soția, cu casa ta, cu tine în tinerețe, îmbrăcat cu haine cum se purtau odată și cu frizuri ce nu mai erau de mult la modă, cu părinții, frații și surorile, animalele de casă și copiii. (Bine, copii nu avea, însă și asta era, în sine, un punct de pornire. „Și copiii?“ întrebau mereu oamenii, de parcă ar fi sperat că lăsase pentru final cele mai bune cadre.)

Cea mai probabilă cauză era mărimea grupului. Șaptezeci și ceva de persoane examinând fotografiile, dându-le din mână în mână, fiecare privind câte o imagine fără legătură cu explicația pe care o dădea el în clipa aceea. Cu toate că, dacă era sincer, reacțiile Iubitorilor de Isus aflați mai aproape, care avuseseră ocazia să facă legătura dintre imagini și lămuririle sale, fuseseră la fel de greu de priceput.

– Aici e soția mea, zisese luând fotografia cea mai de deasupra din portofelul de plastic și întinzându-i-o lui Iubitor de Isus Unu. Beatrice.

– BeaPriS, repetase Iubitor de Isus Unu, cu umerii contorsionați de efort.

– Bea, pe scurt.

– BeaPriS, rostise Iubitor Unu.

Ținea fotografia cu delicatețe între degetele înmănușate, cât mai orizontal cu putință, de parcă silueta în miniatură a lui Bea, în blugii de culoarea dudei și în puloverul de imitație de cașmir, ar fi fost în pericol să alunece de pe bucata de hârtie. Peter se întrebese atunci dacă băștinașii puteau măcar vedea în sensul convențional al termenului, de vreme ce pe fețele lor nu exista nimic ce se putea identifica drept ochi. Orbi nu erau, asta era limpede, însă... poate că nu erau capabili să decodeze imagini bidimensionale?

– Soția Pa. Păr foarPe lung.

– Atunci da, așa îl avea. Acum e mai scurt, explicase Peter întrebându-se dacă părul lung era atrăgător pentru niște ființe cărora așa ceva le lipsea cu totul.

– Soția Pa iubeșPe pe ISuS?

– Sigur că da.

– Bine, rostise Iubitor Unu întinzând fotografia persoanei de lângă el, care o acceptase de parcă ar fi fost o relicvă sfântă.

– Următoarea, continuase Peter, e cu casa în care stăm. E într-o suburbie... ăăă... un orașel nu departe de Londra, în Anglia. Cum vedeți, casa noastră seamănă mult cu cele din jur. Dar înăuntru arată altfel. Exact cum o persoană poate să arate la fel ca cei din jur, dar lăuntric, din cauza credinței în Domnul, e foarte diferită.

Aruncase o privire ca să aprecieze cum fusese primită această comparație. Zeci de oazani îngenuncheaseră în jurul lui, în cercuri concentrice, așteptând cu solemnitate ca pătrățelele de hârtie cu imagini să ajungă în dreptul lor. În afara culorilor robelor și a unor variații mici de înălțime, arătau cu toții la fel.

Nu existau indivizi grași, musculoși, nu erau lungani pe-acolo și nici babornițe aduse de spate. Nici femei și nici bărbați. Doar șiruri de ființe compacte, aidoma, așezate în aceeași poziție, purtând veșminte cu croială identică. Și, înăuntrul fiecărei glugi, o tocană coagulată de cărnuri care nu putea, sub nici un chip, să fie socotită o față.

– Ac, zisese făptura numită Iubitor de Isus Patruzeci și patru, cutremurându-se. Șir de ac. Șir de... cuțiP.

Peter habar n-avea despre ce vorbea. Fotografia, care nu înfățișa decât clădirea banală a fostului consiliu local și un gard prăpădit de metal, fusese dată mai departe.

– Aici, urmase el, e pisica noastră, Joshua.

Iubitor de Isus Unu contemplase fotografia preț de cincisprezece-douăzeci de secunde.

– IubiPor de ISuS? întrebese într-un târziu.

Peter râsese.

– Nu-l poate iubi pe Isus, e doar un motan.

Informația fusese întâmpinată cu tăcere.

– Nu este... e un animal. Nu poate gândi, nu este... Îi venise în minte „conștient de sine însuși“, dar respinse expresia. Prea multe consoane sibilante, pentru început. Se străduise să explice: Creierul lui e foarte mic. Nu se poate gândi la bine și la rău, sau la motivul pentru care este în viață. Poate doar să mănânce și să doarmă.

Părea necinstit să spună una ca asta. Joshua putea mult mai mult de-atât. Pe de altă parte, era o creatură amorală și nu-l preocupa motivul pentru care apăruse pe fața pământului.

– Îl iubim totuși, adăugase peste câteva clipe.

Iubitorul de Isus Unu încuviințase din cap.

– Și noi iubim cei care nu au iubire de ISuS. Ei, PoPuși, vor muri.

Peter scosese o altă poză din portofel.

– Aici e biserica mea de acasă.

Fusesse cât pe ce să repete glumița lui B.G. despre premiul de arhitectură pe care n-avea să-l câștige vreodată clădirea, dar reușise să-și înghită vorbele.

De transparență și simplitate avea nevoie acolo, cel puțin până ce-și dădea seama cum funcționa mintea oazanilor.

– Ace, mulP ace, zisese un oazan al cărui număr de Iubitor de Isus Peter nu-l aflase încă.

Peter se aplecase să se uite de-a-ndoaselea la imagine. Nu se vedeau ace pe nicăieri. Doar exteriorul pătrășos și urât al bisericii, care căpăta un pic de ștaif de la arcada imitație de gotic a porții metalice care înconjura clădirea. Observă apoi țepușele de pe gard.

– Trebuie să ținem hoții departe, le explicase.

– Hoții vor muri, încuviințase unul dintre oazani.

În teanc mai era încă o poză cu Joshua, cuibărit pe plapumă, acoperindu-și ochii cu laba.

Peter băgase poza pe după celelalte și alesese alta.

– Aici e curtea din spate a bisericii noastre. Cândva era o parcare. Doar ciment. Am scos cimentul și l-am înlocuit cu pământ. Ne-am zis că lumea poate să meargă și pe jos până la biserică, ori să-și găsească altundeva loc de parcare...

Chiar de când deschisese gura, știuse că jumătate din ce spunea – ori poate chiar totul – era de neînțeles pentru oazani. Însă nu se putea opri.

– A fost un risc, dar a meritat... a dus la un lucru bun. A crescut iarbă. Am plantat tufe și flori, ba și niște copaci. Ei, vremea nu-i adesea prea caldă, de unde vin eu...

Începuse să vorbească fără noimă. „Revino-ți.“

– Unde Pu?

– Pardon?

Oazanul ridicase fotografia.

– Unde Pu?

– Nu apar acolo.

Oazanul dăduse din cap și transmisese poza vecinului.

Peter scosese din portofelul de plastic următoarea imagine. Și dacă aerul Oazei n-ar fi fost atât de umed, tot ar fi fost lac de sudoare.

– Aici sunt eu copil. Mi-a făcut-o o mătușă, cred. Sora mamei mele.

Iubitor de Isus Unu examinase cadrul cu Peter la trei ani. Băiețelul părea minuscul datorită împrejurimilor, dar sărea în ochi în paltonașul galben-citron și cu mănușile portocalii cu un deget, făcând din mână. Era una dintre puținele fotografii de familie găsite în casa mamei sale după moartea acesteia. Peter spera că oazanii nu-i vor cere o fotografie cu tatăl lui, fiindcă maică-sa le distrusese pe toate.

– FoarPe înalPă clădire, comentase Iubitor de Isus Patruzeci și Patru, referindu-se la turnul de pe fundalul fotografiei.

– Era oribil locul, zisese Peter. Deprimant. Și periculos.

– FoarPe înalP, confirmase Iubitor de Isus trecând următorului oazan pătrățelul cartonat.

– Nu peste mult timp ne-am mutat într-un loc mai bun. Era, oricum, mai sigur.

Oazanii scosese ră zumzete aprobatoare. Să te muți undeva unde era mai bine și mai sigur era un concept pe care-l înțelegeau.

Fotografiile pe care le dăduse deja începuseră să circule. Unul dintre oazani avea o întrebare despre fotografia cu biserica lui Peter. În poză, câțiva enoriași erau adunați lângă clădire, așteptându-și rândul să intre. Unul era Ian

Dewar, veteranul din Afghanistan care mergea în cârje. Ian refuzase oferta Armatei de a i se pune un picior artificial, deoarece prețuia orice ocazie de a vorbi despre război.

– BărbaP fără picior, observase oazanul.

– Așa-i. A fost un război. Piciorul i-a fost grav rănit, și doctorii au fost nevoiți să i-l taie.

– BărbaP morP acum?

– Nu, e bine, se se simte foarte bine.

Urmase un murmur comun de uimire și câteva strigăte de „LăudaP fie Domnul“.

– Și aici, continuase Peter, e ziua nunții mele. Eu și soția mea Beatrice, în ziua când ne-am căsătorit. Voi aveți căsătorie?

– Avem căSăPorie, zisese Iubitor de Isus Unu.

O muștrare amuzată? Exasperare? Lehamite? Ton simplu, informativ? Din intonație, Peter nu-și putea da seama. Nu exista intonație, din ce putea el să audă. Doar strădania cărnii exotice de a imita coardele vocale.

– Ea mi l-a dezvăluit pe Cristos, adăugase Peter. M-a adus către Dumnezeu.

Asta provocase o reacție mai agitată decât pozele.

– Soția Pa găSip carPea, zisese Iubitor de Isus Șaptezeci și ceva. CiPiP, ciPiP înainPea Pa. ÎnvățaP Pehnica lui ISuS. Apoi înPorS penPru Pine și ziS: Am găSiP CarPea Lucrurilor Noi și CiudaPe. CiPeșPe acum, Pu. Nu vom pieri, ci vom avea viață veșnică.

Astfel rezumată, întâmplarea aducea mai mult cu ispitirea Evei de șarpe în Grădina Edenului decât cu aluziile la creștinism mai degrabă lipsite de patimă pe care le aruncase Bea în salonul spitalului, când îl cunoscuse. Era însă interesant că oazanul făcuse un asemenea efort chinuitor ca să citeze cuvânt cu cuvânt din Ioan 3:16. Probabil că-i învățase Kurtzberg.

– Kurtzberg te-a învățat?

Iubitorul de Isus nu răspunsese.

– „Oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“, zisese Peter.

– Amin, făcuse Iubitor de Isus Unu, și întreaga congregație murmurase același cuvânt.

„Amin“ părea să fie un cuvânt milostiv, care nu le chinuia gurile, sau ce parte a trupului foloseau ei ca să vorbească.

– Amin, amin, amin.

Fotografia cu nunta ajunsese la un oazan cu robă măslinie. Acesta – ori poate era o „ea“ – tresărise speriat.

– CuțiP, îngăimase. CuțiP.

Era adevărat: în acea fotografie, Peter și Bea țineau amândoi mânerul unui cuțit mare, gata să taie felia ceremonială din tortul de nuntă.

– E un obicei, explicase Peter. Un ritual. Era o zi foarte fericită.

– Zi foarPe fericiPă, repetase oazanul cu un glas ce aducea cu sunetul scos de un mănunchi de ferigi strivite sub talpă.

Peter se răsuci în hamac, ferindu-și fața de soarele ce se înălța. Lumina lichidă, portocalie devenea un pic cam intensă. Se întinse pe spate, își aținti privirea spre cer și se uită la umbrele purpurii pe care i le lăsase soarele pe retină, dansând pe întinderea lipsită de nori. Curând iluziile optice dispărură, și soarele deveni de un auriu uniform. Oare acasă văzuse vreun răsărit auriu, ca aici? Nu-și amintea. Ținea minte lumina aurie din dormitor, scaldând blana lui Joshua și curbura piciorului dezvelit al lui Beatrice, dacă era o dimineață caldă și se dezbăraseră de cearșaf. Însă nu era la fel cu auriul complet al acestui văzduh; cerul, dacă ieșai din dormitorul lor, ar fi fost albastru, nu? Îi era ciudă pe el însuși fiindcă putuse să uite așa ceva.

Avea atâtea să-i spună lui Bea și pusese atât de puține pe hârtie! Când i se ivea următoarea ocazie să transmită o scrisoare, avea să-i prezinte, cu ajutorul notițelor pe care le mâzgălise prin caiete, cele mai de seamă lucruri care se petrecuseră în ultimele trei sute șazeci de ore. Totuși, nuanțele aveau să se piardă. Avea să uite momentele tăcute, de nespusă intimitate, dintre el și noii săi prieteni, neașteptatele semne de înțelegere în zone de comunicare despre care ar fi crezut că vor fi iremediabil scufundate în beznă. Cine știe, poate că avea să omită și descrierea cerului auriu.

Caietele erau undeva la fundul rucsacului. Poate că ar fi trebuit să le țină cu el în hamac, ca să-și poată nota cugetările îndată ce-i treceau prin minte. Însă s-ar fi putut înțepa în somn cu creionul, ori creionul ar fi putut să cadă prin plasă pe pământul de dedesubt. Un creion putea să cadă în așa fel încât întreaga mină de grafit din interior să ajungă fărâme, făcându-l imposibil de ascuțit. Creioanele erau prețioase pentru Peter. Dacă avea grijă de ele, urmau să-i fie de folos și după ce se termina tot tușul din stilouri, după ce toate vârfurile de pix se uscau și toate părțile mecanice n-aveau să mai meargă.

Pe lângă asta, îi plăceau orele petrecute în hamac fără să aibă ceva de făcut. Cât se afla pe sol, trudind cu turma sa, creierul îi era un zumzet continuu, un ghem viu de provocări și oportunități. Orice întâlnire se putea dovedi crucială pentru misiune. Nimic nu putea fi socotit mai presus de orice îndoială. Oazanii se considerau creștini, dar cunoștințele lor despre învățăturile creștine erau remarcabil de puține. Aveau inimile pline de credință amorfă, însă minților lor le lipsea înțelegerea – și ei înșiși o știau. Un pastor trebuia să fie mereu extrem de concentrat, să-i asculte, să le urmărească reacțiile, să simtă dacă se înfiripa vreo scânteiere de lumină.

Și, mai lumește, trebuia să se concentreze și asupra treburilor fizice: căratul pietrelor, întinsul mortarului, săpatul gropilor. Când ziua de muncă se termina și oazanii se duceau pe la casele lor, era o binecuvântare imensă să se suie în hamac știind că altceva nu mai putea face. De parcă prin ochiurile plasei s-ar fi strecurat orice responsabilitate, suspendându-l într-un spațiu intermediar. Nu în purgatoriul catolic, firește, ci într-un stadiu benign între ziua de azi și cea de mâine. O ocazie de a fi un animal leneș care nu are decât propria-i piele, întins la umbră ori moțâind în soare.

Plasa din care era făcut hamacul lui era doar una dintre cele aflate acolo.

Plasele erau folosite de oazani pentru cărat cărămizi. Aduceau cărămizile de... de unde? Din locul de unde veneau cărămizile. Apoi, peste pământul golaș, la biserică. Patru oazani, fiecare cu câte o bucată de plasă înnodată peste umăr, păseau solemn, ca niște ciocli, cu un vraf de cărămizi atârând între ei. Cu toate că șantierul bisericii nu era departe de grupul principal de clădiri – ci doar îndeajuns de departe cât să-i confere statutul necesar de loc ce se sustrage regulilor obișnuite – era un drum destul de lung, își imagina Peter, dacă trebuia să-l străbați cărând cărămizi. Părea să nu existe nici un mijloc de transport dotat cu roți.

Lui Peter asta i se părea cam greu de crezut. Roata era o invenție a cărei utilitate practică era imposibil de trecut cu vederea, nu? Te-ai fi gândit că oazanii, chiar dacă nu se gândiseră până atunci la așa ceva, aveau să împrumute roata de îndată ce o vedeau folosită de personalul USIC. Stilul de viață pretehnologic era foarte demn, nimic de zis, însă desigur că nimeni, dacă ar fi avut de ales, n-ar fi târât după el cărămizi într-o plasă de pescuit.

Plasă de pescuit? O denumise astfel fiindcă așa arăta, dar fusese cu siguranță concepută pentru alte scopuri – poate tocmai pentru a se căra cu ea cărămizi. Pentru altceva n-aveai trebuință de plase. Pe Oază nu existau oceane, nici alte întinderi mari de apă, și se putea presupune că nici pește.

Nu exista pește. Se întrebă dacă asta putea duce la probleme de înțelegere în legătură cu unele istorii de bază din Biblie, unde peștii ocupau un loc central. Erau o mulțime: Iona și balena, minunea cu înmulțirea pâinii și a peștilor, discipolii din Galileea care erau pescari, întreaga analogie cu „pescarii de oameni”... Bucata din Matei 13 în care împărăția cerurilor e comparată cu o vârsă aruncată în mare, adunând pești de toate soiurile... Până și în capitolul de început al Genezei, primele animale create de Dumnezeu fuseseră făpturile mărilor. La cât din Biblie trebuia să renunțe, pe motiv că era imposibil de tradus?

Dar nu, nu se putea lăsa descurajat. Problemele lui nu erau nici pe departe unice, ci mai degrabă lucruri la care ar fi trebuit să se aștepte. În secolul douăzeci, misionarii din Papua Noua Guinee constataseră că băștinașii nu știau ce sunt oile, și că echivalentul local – porcii – nu se potriveau prea bine în contextul parabolilor creștine, fiindcă papuașii își socoteau porcii o pradă ce trebuia măcelărită. Aici, pe Oază, urma să se confrunte cu încercări

similare; trebuia pur și simplu să găsească cele mai bune soluții de compromis.

La urma urmei, el și oazanii comunicaseră foarte bine până atunci.

Se răsuci pe burtă și se uită dedesubt prin ochiurile plasei. Își așezase sandalele, alăturate frumos, exact sub el, pe podeaua netedă de ciment. Cimentul oazan aproape că nu trebuia nivelat; se așeza aproape de la sine și se usca neted și mătăsos, simțindu-se la atingere mai degrabă ca lemnul nelăcuit. Avea suficientă priză, totuși, cât să nu alunece pe el cizmele oazanilor.

Alături de sandale zăcea una dintre puținele unelte de la fața locului: o lingură mare, mare cât o... cum să i-o descrie lui Bea? Cât un hârleț mai mic? Pompă de bicicletă? Baston de polițist? Oricum, nu era făcută din metal ori lemn, ci dintr-un soi de sticlă, la fel de tare ca oțelul. Scopul său era să amestece mortarul din cuvă, împiedicându-l să se usuce prea iute. Noaptea trecută – adică în urmă cu cinci sau șase ore – înainte să se suie în hamac ca să doarmă, petrecuse vreo douăzeci de minute bune cu curățatul mortarului de pe lingură, frecându-l cu degetele. Resturile se vedeau împrăștiate. În ciuda oboselii, făcuse treabă bună. Lingura era gata pentru o nouă zi de învârtit în cuvă. Părintele Peter era singurul care făcea treaba asta, de vreme ce era cel mai puternic.

Gândul ăsta îl făcu să zâmbească. Nu fusese niciodată prea voinic. În trecut fusese bătut de alți alcoolici și târât cu ușurință de poliție la arest. Odată, îl luaseră durerile de șale după o încercare de a o duce pe Bea în brațe până la pat. („Sunt prea grasă, sunt prea grasă!” strigase ea, sporindu-i astfel stinghereala când n-avusese încotro și trebuise să-i dea drumul.) Aici, printre oazani, era preaputernic. Stătea lângă cada cu mortar și învârtea o lingură uriașă, admirat de ființele mai plăpânde din jurul său. Era ridicol, o știa, însă povestea avea darul de a-i ridica moralul.

Întregul proces de construcție era absurd de simplu și totuși, eficient. Cuvă pentru mortar, un fel de ceaun în care se amesteca manual, era tipică pentru nivelul tehnologic al oazanilor. În pereții bisericii, pe măsură ce căpătau formă, nu se introdusese nici o structură de rezistență: nici armături de metal și nici bârne de lemn. Cărămizile în formă de capsule alungite erau pur și

simplu lipite de fundație și clădite apoi unele peste celelalte, strat după strat. Părea o cale periculos de simplistă de a construi o clădire.

– Dar dacă e o furtună? îl întrebase pe Iubitorul de Isus Unu.

– FurPună?

Partea de sus a despicăturii faciale a Iubitorului Unu – frunțile bebelușilor, altfel zis – se contorsionase puțin.

– Dacă vine un vânt foarte mare? O să dărâme biserica?

Peter suflase tare printre buze și fluturase din mâini, imitând prăbușirea unei clădiri.

Chipul grotesc al Iubitorului Unu se schimonosise și mai mult încă, luând o formă ce ar fi putut arăta amuzament, uimire sau poate nimic special.

– LipiPura nu Se rupe niciodaPă, zisese. LipiPura Pare, foarPe Pare.

Întinsese brațul și mângâiase părul lui Peter, abia răvășindu-i-l, ca să arate cât de ineficient era vântul.

Această atitudine liniștitoare i se păruse la fel de copilărească precum metoda de construcție, însă Peter hotărâse să aibă încredere în oazani. Așezarea lor, cu toate că nu era tocmai impresionantă arhitectural, părea îndeajuns de stabilă. Și trebuia să admită că mortarul care ținea laolaltă cărămizile era uimitor de rezistent. Când era întins proaspăt arăta ca siropul de arțar, însă în doar o oră se întărea precum chihlimbarul, și lipitura era imposibil de desfăcut.

Nu existau schele, nici scări, nimic care să conțină lemn sau metal. În loc de asta, accesul spre părțile mai înalte ale zidurilor se făcea printr-o metodă ce era totodată teribil de incomodă și minunat de practică. Blocuri mari, decupate din mușchi întărit – materialul pe care-l foloseau și pentru confecționarea paturilor oazane – erau asamblate ca să alcătuiască șiruri late de trepte, puse pe lângă ziduri în exteriorul clădirii. Fiecare asemenea șir de trepte era lat cam de doi metri și cât de înalt era nevoie; trepte adiționale puteau fi adăgate pe măsură ce se ridicau straturi noi de cărămizi. În ultimele

câteva zile, aceste trepte ajunseseră de două ori mai înalte ca Peter, însă, cu toată masivitatea lor, se vedea limpede că erau temporare, un echipament auxiliar ce nu făcea parte din proiectul final, așa cum s-ar fi întâmplat și cu o scară de lemn. Ba chiar erau portabile – deși cu greu. Puteau fi mutate, la nevoie, în lateral. Peter ajutase de câteva ori la mutarea unui asemenea eșafodaj, și, cu toate că nu putea să estimeze cu precizie cât anume cântărea, deoarece fusese deplasat printr-un efort comun, nu i se păruse mai greu decât, de pildă, un frigider.

Simplitatea perfectă a tehnologiei îl fermeca. N-ar fi fost, firește, adecvată pentru construirea unui zgârie-nori sau a unei catedrale, asta dacă nu cumva în zona înconjurătoare ar fi fost loc pentru un eșafodaj cât un stadion. Însă pentru o biserică mică și modestă era o soluție numai bună. Oazanii urcau pur și simplu pe trepte, fiecare cu câte o cărămidă. Se opreau în vârf și-și aruncau ochii (sau ochiul, sau despicătura vizuală ori ce aveau) peste coama zidului, privind-o așa cum un instrumentist de concert își contemplă clapele pianului. Lipeau apoi cărămida la locul potrivit și coborau s-o ia pe următoarea.

După orice standarde, metoda asta de lucru era solicitantă. Erau poate patruzeci de oazani prezenți în partea cea mai agitată a zilei, iar Peter avea impresia că ar fi venit și mai mulți dacă n-ar fi existat riscul să se împiedice unii pe alții. Munca se desfășura în chip ordonat, fără grabă, dar și fără oprire – până ce fiecare oazan își atingea în mod evident limita lui (sau a ei?) și se ducea acasă să se odihnească. Lucrau în tăcere în cea mai mare parte a timpului, discutând doar când apărea o problemă ce trebuia rezolvată. Nu-și dădea seama dacă erau fericiți. Voia din tot sufletul să ajungă să-i cunoască suficient de bine încât să-și dea seama dacă erau sau nu fericiți.

Se bucurau când cântau? Te puteai gândi că, dacă imnurile ar fi fost o tortură, nu le-ar fi intonat... Ca pastor al lor, nu se așteptase, desigur, să fie întâmpinat de un cor care să interpreteze „O, har măreț”; oazanii ar fi putut cu ușurință să pregătească un alt fel de festivitate de primire. Poate că aveau nevoie de un canal prin care să-și exteriorizeze bucuria.

Fericirea era un lucru tare greu de observat, ca o molie camuflată care putea să fie ascunsă în pădurea ce ți se întindea înaintea, dacă nu cumva își luase deja zborul. O tânără, nouă întru Cristos, îi spusese cândva: „Dacă mă vedeți acum un an cum mă trotilam cu gașca, ce fericire era pe capul nostru, râdeam

de ne spărgeam, ne hlizeam întruna, lumea întorcea capul după noi să vadă ce-i așa de hazos, voiau și ei să se distreze ca noi, parcă zburam, eram în buricu' lumii, și-n toată vremea asta mă gândeam: «Doamne, ajută-mă, așa-s de singură, așa-s de ruptă de tristă, mai bine aș muri naibii, nu mai suport viața asta nici o clipită», înțelegeți ce zic?“

Mai era și Ian Dewar, cu izbucnirile lui despre cum fusese militar odată, plângându-se de scârbele și de zgârciobii care privaseră trupele de echipamente esențiale, „cumpără-ți binoclul singur, tăticu', iote acilea o vestă antiglonț la doi oameni, și dacă-ți sare-n aer piciorul, ia două pastiluțe dăn astea, fincă n-avem morfină dăfel pentru tine“. La un moment dat, după ce-l ascultase cum tuna și fulgera vreo cincisprezece minute, Peter îl întrerupsese: „Ian, iartă-mă, dar nu-i nevoie să-ți tot aduci aminte de lucrurile astea. Dumnezeu a fost acolo, a fost acolo cu tine. A văzut când s-a întâmplat. A văzut totul“. Iar Ian se ghemuise pe bancă, începuse să plângă și zisese că știa, știa asta, și că pe sub toată chestia, pe sub toată furia și nemulțumirea, era fericit, fericit pe bune.

Și mai era și Beatrice, în ziua în care-o ceruse de soție, o zi în care mersese prost cam tot ce putea merge prost. O ceruse la zece și jumătate dimineața, pe o căldură sufocantă, în vreme ce stăteau la un bancomat pe strada mare, pregătindu-se să facă cumpărături de la supermarket. Poate că ar fi trebuit să se lase într-un genunchi, fiincă acel „Da, haide“ al ei sunase ezitant și deloc romantic, de parcă ar fi privit propunerea ca pe nimic altceva decât o soluție pragmatică la neplăcerile unei chirii mari. Apoi se duseseră la cumpărături, însă reușiseră să-și permită abia jumătate din lucrurile de pe lista ei și, când ieșiseră în parcare, descoperiseră că un vandal scrijelise o zvastică grosolană pe vopseaua mașinii. Să fi fost altceva decât o zvastică – un penis, o înjurătură, orice – probabil că nu și-ar fi bătut capul, însă pentru așa ceva nu exista altă soluție decât să ducă mașina la atelier, și vopsitul urma să coste o avere.

Și-apoi ziua se scursese mai departe așa: telefonul lui Beatrice se descărcase de tot, primul garaj unde se duseseră era închis, al doilea era plin de clienți programați și deloc interesat, o banană pe care încercaseră s-o mănânce la prânz se dovedise putredă, o baretă șubredă se rupsesse la pantoful lui Bea, silind-o să șchiopăteze, motorul mașinii începuse să scoată un zgomot

misterios, un al treilea atelier auto le dăduse vești proaste despre cât avea să-i coste vopsitul, meșterul arătându-le totodată că aveau toba de eșapament corodată. Le luase apoi atât de mult să se întoarcă la apartamentul lui Beatrice, încât pulpele scumpe de miel pe care le cumpăraseră se decoloraseră de la căldură. Pentru Peter, asta fusese picătura ce umpluse paharul. Furia i se răspândise cu o iuțeală nemaipomenită prin sistemul nervos; apucase platoul și fusese cât pe ce să-l azvârle la gunoi, să-l trântască tare, să pedepsească bucata aceea de carne pentru că era atât de vulnerabilă la descompunere. Însă nu el plătise pentru cumpărături, așa că se străduise să se controleze. Pusese alimentele în frigider, își dăduse cu apă pe față și se duse să vadă ce făcea Bea.

O găsisse pe balcon, uitându-se la zidul de cărămidă ce înconjura blocul ei, un zid încoronat cu sârmă ghimpată și cioburi de sticlă. Obrajii îi erau uzi.

– Îmi pare rău, zisese el.

Ea bâjbâise după mâna lui, și degetele li se întrepătrunseseră.

– Plâng fiindcă sunt fericită, îi explicase în vreme ce soarele îngăduia să fie învăluit de nori, aerul se răcorea nițel și un vânticel blând le răsfira părul. E cea mai fericită zi din viața mea.

11. Își dădu seama, pentru întâia oară, că și ea era frumoasă

– Dumnezeu binecuvânPeze adunarea noaSPră, auzi o voce.

Orbit de lumină, se răsuci neîndemânatic, cât pe ce să cadă din hamac. Oazanul care se apropiase era un contur pe fondul răsăritului. Peter știa doar că vocea nu-i aparținea lui Iubitor de Isus Patruzeci și Patru, singurul glas pe care-l putea asocia cu un nume fără indicii suplimentare.

– Bună dimineața, răspunse.

„Dumnezeu să binecuvânteze...” nu însemnase mai mult decât asta. Oazanii invocau binecuvântarea lui Dumnezeu pentru orice, ceea ce însemna ori că înțelegeau noțiunea de binecuvântare mai bine decât mulți creștini, ori că n-o pricepeau deloc.

– VeniP să conSPtruim biSerica noaSPră iar.

Două săptămâni petrecute cu localnicii îi ascuțiseră lui Peter auzul; înțelese îndată că era vorba despre „biserica noastră”. Se gândi bine la voce, potrivind-o cu galbenul-canar al veșmântului lung.

– Iubitor de Isus Cinci?

– Da.

– Îți mulțumesc că ai venit.

– Pentru Dumnezeu face orice doreșPe, orice, oricând.

Ascultând vorbele Iubitorului Cinci, Peter se întrebă ce făcea acea voce să sune altfel decât, de pildă, vocea Iubitorului Patruzeci și Cinci. Nu felul în

care suna, cu siguranță. Uluitoarea varietate a vocilor cu care fusese învățat acasă – ba chiar și la bazaUSIC – era inexistentă printre oazani. Nu se găseau pe-aici baritoni sonori, soprane pițigăiate, altiste răgușite, tenori vibranți. Nu exista în glasul lor nici o tentă acută sau opacă, nici urmă de timiditate sau agresiune, sânge-rece ori seducție, aroganță ori umilință, vioiciune sau mâhnire. Poate că, fiind străin și nepriceput, pierdea nuanțele, însă era destul de sigur că nu așa stăteau lucrurile. Era ca și cum s-ar fi așteptat ca un pescăruș, un porumbel sau o mierlă să țipe ori să cânte altfel decât celelalte păsări din soiul lor. Pur și simplu nu erau menite să facă asta.

Însă ce puteau oazanii să facă era să folosească limba în feluri aparte. Iubitorul de Isus Patruzeci și Cinci, de pildă, evita cu ingeniozitate cuvintele pe care nu le putea pronunța, izbutind mereu să găsească o variantă fără consoane sibilante. Aceste ocolișuri („lungire-dormi“ pentru „somn“, „lucruri-noi-în-aflare“ pentru „cunoștințe“) îi făceau vorbirea excentrică însă fluentă, promovând iluzia că se descurca ușor cu limba de pe altă planetă. Prin contrast, Iubitor de Isus Cinci nu se obosea să evite nimic; încerca pur și simplu să vorbească engleza convențională, și dacă erau mulți de „t“ și „s“ în cuvintele care-i trebuiau, atunci cu atât mai rău. În plus, făcea eforturi mai mici decât semenii săi ca să pronunțe cuvintele clar – umerii nu i se zguduiau la fel de mult când icnea câte o consoană – și asta o făcea mai greu de înțeles uneori.

O făcea. Pe ea. De ce se gândea la Iubitorul Cinci ca fiind de sex feminin? Să fi fost din cauza robei galben-canar? Sau simțea totuși vreun lucru, la un nivel prea instinctiv ca să-l poată analiza?

– Nu putem face prea multe până sosesc ceilalți, zise el coborând din hamac. Puteai să mai dormi.

– M-am treziP cu frică. Peamă că vei pleca.

– Să plec?

–USIC vine azi, îi reaminti ea. Pe ia acaSă.

– BazaUSIC nu e casa mea, zise Peter legându-și curelele de la sandale.

Ghemuindu-se să facă asta, aproape că dădu cap în cap cu Iubitor de Isus Cinci. Era mărunță pentru un adult. Dacă era adultă. Poate era un copil – nu, nu putea fi. Poate era incredibil de bătrână. Știa că era directă, chiar și după standardele oazane; că putea lucra doar câte treizeci sau patruzeci de minute odată înainte să se întoarcă acasă; mai știa că era înrudită cu cineva care nu era Iubitor de Isus, lucru care-i provoca tristețe, sau ceva ce interpreta el drept tristețe. De fapt, n-ar fi băgat mâna în foc că necredinciosul respectiv îi era rudă de sânge; poate că era doar un prieten. Iar partea cu tristețea era mai degrabă o bănuială de-a lui; oazanii nu plângeau, nu oftau, nu-și acopereau fețele cu mâinile, așa că probabil vreo remarcă de-a sa îl dusesese la concluzia cu pricina.

Încercă să-și amintească alte lucruri despre Iubitor de Isus Cinci, însă nu izbuti. Așa era, din păcate, creierul uman: filtra intimități și percepții, permițându-le să picure prin sita memoriei, până ce nu mai rămâneau coagulate decât câteva, poate nici măcar cele mai semnificative dintre toate.

Data viitoare trebuia să-și ia notițe mai detaliate.

– USIC Pe ia, repetă Iubitor de Isus Cinci. Mă Pem că nu o Să Pe mai înPorci.

Peter păși până la un spațiu gol în perete, unde avea să fie pusă, în cele din urmă, o ușă; trecu prin deschizătură, se opri în umbra bisericii sale și se ușură pe pământ. Urina avea o culoare și mai închisă decât înainte, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva bea prea puține lichide. Oazanii abia dacă luau câte o înghițitură, așa că învățase să facă la fel. Sorbea îndelung din sticla de plastic, îndată după trezire, apoi lua câteva înghițituri pe parcursul zilei de lucru și asta era tot. Oazanii îi umpleau fără fasoane sticla ori de câte ori era aproape să se golească, ducându-se cu ea până în orașel și înapoi, însă nu voia să-i deranjeze din cale-afară.

De fapt, îi purtau o grijă ieșită din comun. Deși își prețuiau spațiul privat mai mult decât orice și-și petreceau cea mai mare parte a timpului în case, stând de vorbă cu prietenii apropiați și cu familia, îl primiseră cu brațele deschise. Metaforic vorbind. Nu erau genul care să se dea în vânt după îmbrățișări și dulcegării. Însă bunăvoința lor era de neconfundat. La anumite intervale, pe parcursul fiecărei zile, în vreme ce lucra la construcția bisericii, zărea pe

cineva venind pe pământul golaș cu câte un dar. Un platou cu cocoloașe prăjite aducând cu colțunașii, o căniță cu lichid cald, cremos și savuros, câte un codru de ceva sfărâmicios și dulce. Tovarășii săi lucrători mâncau arareori la locul de muncă, preferând să ia niște mese mai temeinice pe la casele lor; când și când, cineva se mai întâmpla să culeagă direct de pe pământ câțiva muguri de fină-albă, dacă erau proaspeți și zemoși. Însă gustările gătite, micuțele ofrande, erau doar pentru el. Le accepta cu neprefăcută recunoștință, fiindcă se simțea tot timpul înfometat.

Cu toate astea, foamea îl rodea din ce în ce mai puțin. Nevrând să fie socotit un îmbuibat, învățase, pe parcursul ultimelor trei sute șaizeci și ceva de ore, să-și reducă drastic numărul de calorii ingerate și-și amintise un lucru pe care-l știuse bine pe parcursul anilor săi pierduți: că un om putea supraviețui, ba chiar rămâne activ, cu foarte puțin combustibil. Dacă nu avea încotro. Sau dacă era prea beat să-i pese. Ori – cum era cazul acum – cufundat în bucuria muncii sale.

Când se întoarse la Iubitor de Isus Cinci, o găsi așezată pe jos, cu spinarea sprijinită de un perete. Poziția făcuse ca roba să i se ridice, iar coapsele slabe și spațiul dintre ele erau expuse neglijent. Aruncând o privire iute către goliciunea ei, lui Peter i să păru că detectează un anus, însă nimic care să aducă a organe genitale.

– Spune-mi mai mulP din CarPea Lucrurilor Noi și CiudaPe, îi ceru oazana.

Bărbat și femeie i-a făcut, fu versetul care îi veni în minte.

– Știi istoria lui Adam și a Evei? o întreabă.

– Dumnezeu Să binecuvânPeze Poate poveșPile din CarPe. SunP Poate bun.

– Da, dar o știi? Ai mai auzit-o?

– MulP Pimp înainPe, recunosc eu. Acum din nou.

– Ai auzit-o de la Kurtzberg?

– Da.

– De ce nu-i Kurtzberg aici, să-ți spună povestea iar, cu gura lui?

Peter pusese întrebarea asta în vreo șase feluri diferite, de la sosirea în așezare. Încă nu primise un răspuns satisfăcător.

– PărinPele KurPSberg plecaP. LăSaP cu lipSa lui. Cum vei și Pu pleca.

Fața ei despicată, care avea de obicei o culoare roz, sănătoasă, era acum alburie în contururile sale sinuoase.

– Plec doar puțin. Mă întorc repede.

– Da, ține profeția, Pe rog.

Rostise vorbele, din câte-și dădea Peter seama, pe un ton care nu era nici glumeț și nici implorator. Era doar serioasă și, cu toate că nu vorbea mai tare decât alți oazani, glasul ei avea ceva emfatic. Poate că-și imagina totul, sesizând diferențe care nu existau, fiindcă era atât de dornic să priceapă ce era cu poporul acesta. El și cu Bea citiseră cândva un articol care explica faptul că pisicile nu erau cu adevărat indivizi, indiferent ce-ar fi crezut stăpânii lor. Toate sunetele aparte și comportamentele ciudate ale pisicilor nu erau decât trăsături genetice standard cu care se născuse o anume subspecie. Un articol oribil, scris de vreun jurnalist de doi bani, plin de sine, cu părul rărit. Bea fusese zguduită de cele citite. Și aveai mult de lucru ca s-o zgudui pe Bea.

– Spune-mi, Iubitor de Isus Cinci, zise Peter. Persoana pe care o iubești și care te întristează, cea care nu crede în Isus. E fiul tău?

– E... fraPele.

– Și ai alți frați și surori?

– Unul viu. Unul în pământP.

– Și copii ai tăi?

– Dumnezeu plăcuP Să nu.

Peter încuviință din cap, ca și cum ar fi înțeles. Știa că nu aflase cine știe ce și

că încă n-avea nici o dovadă în privința sexului lui Iubitor Cinci.

– Iartă-mi te rog stupiditatea, Iubitor de Isus Cinci, dar ești parte bărbătească sau femeiască?

Ea nu răspunse, ci doar își înclină capul pe-o parte. Peter observase că, spre deosebire de Iubitor de Isus Unu, despicătura facială nu-i zvâcnea când era nedumerită. Se întrebă dacă asta însemna că era mai deșteaptă, ori pur și simplu se controla mai bine.

– Tocmai ai zis... mi-ai spus de fratele tău. L-ai numit frate, nu soră. Ce-l face să fie frate și nu soră?

Ea cugetă câteva clipe.

– Dumnezeu.

Peter mai făcu o încercare.

– Ești fratele fratelui tău, sau sora fratelui tău?

Ea căzu iarăși pe gânduri.

– PenPru Pine, mă voi numi cu vorba fraPe. Fiindcă vorba Soră e mai greu de SpuS.

– Dar dacă ai putea spune mai ușor „soră“, așa ai spune?

Ea își schimbă poziția, făcând ca veșmântul să-i acopere din nou pântecul.

– Nu aș roSpi nimic.

– În povestea cu Adam și Eva, insistă Peter, Dumnezeu a creat bărbat și femeie. Parte bărbătească și parte femeiască. Două feluri diferite de oameni. Aveți și printre voi două feluri?

– SunPem Poți diferiți.

Peter zâmbi, privind în zare. Știa când e vremea să se dea bătut. Printr-o

gaură în zid, care avea într-o zi să devină o frumoasă fereastră cu vitralii, observă, departe, o procesiune de oazani care duceau plase pline cu cărămizi.

Un gând îi veni brusc și, odată cu gândul, își dădu seama că nu ceruse nimănui de la USIC să-i arate vechea așezare oazană, cea pe care o abandonaseră în mod misterios. Era una dintre acele scăpări de care Bea, dacă ar fi fost acolo, nu s-ar fi făcut niciodată vinovată. Simpla menționare a unui loc numit C-2 ar fi făcut-o curioasă în privința lui C-1. Acuma, pe bune, ce era în neregulă cu el? Beatrice, în rarele ocazii când aceste scăpări amnezice ale lui ajungeau s-o exaspereze, îl acuza că are câte un „moment Korsakoff.“ Era o glumă, firește. Amândoi știau că alcoolul n-avea nimic a face cu asta.

– Iubitor Cinci? zise.

Ea nu răspunse. Oazanii nu risipeau cuvintele. Puteai fi sigur că te ascultă, că așteaptă să ajungi la acea parte a întrebării la care să poată răspunde.

– Când Kurtzberg era cu voi, urmă Peter, în așezarea anterioară... în care ați trăit înainte, cea de lângă baza USIC, ați construit o biserică acolo?

– Nu.

– De ce nu?

Iubitor Cinci se gândi un minut întreg la asta.

– Nu, zise iarăși.

– Unde vă rugați?

– PărinPele KurPSberg venea în caSele noaSPre. Întreaga zi, merS din caSă în caSă și alPă caSă. AșPepPam penPru el. AșPepPam mulP. Apoi veniP, ciPea din CarPe, ne rugam, apoi plecaP.

– E și ăsta un fel de-a o face, zise cu diplomatie Peter. Un fel foarte bun. Isus însuși a spus: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele meu, sunt și eu în mijlocul lor“.

– Nu am niciodaPă văzuP pe ISuS, zise Iubitor de Isus Cinci. BiSerica e mai

bine.

Peter zâmbi, incapabil să-și suprime un puseu de mândrie. Spera sincer că o biserică materială avea să fie un pas spre mai bine.

– Dar Kurtzberg unde locuia? o iscodi. Unde dormea, adică, în timpul în care era cu voi?

Și-l imaginează pe Kurtzberg cufundat în covata-pat, în niște pijamale pretențioase, asudând întreaga noapte. Fiind mai scund, pastorul ar fi putut, cel puțin, să încapă într-un pat oazan.

– PărinPele KurPSberg avuP mașină, zise Iubitor de Isus Cinci.

– Mașină?

– Mașină mare.

Cu mâinile, schiță în aer forma unei mașini: un dreptunghi aproximativ ce nu ducea cu gândul spre nici un fel anume de vehicul.

– Adică... se ducea cu mașina să petreacă noaptea... ăăă... să doarmă la baza USIC?

– Nu. Mașina avuP paP. Mâncare. Mașina avuP PoP.

Peter încuviință din cap. Desigur. Era o soluție evidentă. Și neîndoielnic că un asemenea vehicul – poate chiar același folosit de Kurtzberg – i-ar fi fost pus la dispoziție și lui dacă l-ar fi cerut. Însă hotărâse să nu pornească pe calea aceea, și acum nu regreta. Existase, simțea, o distanță între Kurtzberg și turma sa, o barieră pe care nici un fel de respect reciproc și tovarășie nu reușiseră s-o doboare. Oazanii își priveau primul pastor ca pe un străin de acele locuri, și nu doar în sensul literal. Dormind în mașină, Kurtzberg arătase că în orice clipă ar fi fost capabil să pornească motorul, să apese pe accelerație și s-o ia din loc.

– Unde crezi că e acum Kurtzberg?

Iubitor Cinci rămase tăcută un timp. Ceilalți Iubitori de Isus erau foarte

aproape acum, iar cizmele le fâșâiau ușor pe pământ. Cărămizile erau grele, însă oazanii le duceau fără să arate, prin sunete sau gesturi, pic de nemulțumire.

– Aici, spuse Iubitor de Isus Cinci într-un târziu, fluturând din mână.

Părea să arate către lume în general.

– Ești de părere că e viu?

– Cred. Voia lui Dumnezeu.

– Când el... ăă... Peter se poticni, încercând să compună o întrebare care să fie suficient de precisă pentru ca ea să răspundă. A zis la revedere? Când l-ați văzut ultima oară, adică. Când a plecat, a zis: „Plec și nu mă mai întorc“ sau „Ne vedem săptămâna viitoare“ ori... ce-a zis?

Ea tăcu iarăși. Apoi:

– Fără la revedere.

– Dumnezeu binecuvânPeze adunarea noaSPră, părinPe PePer, i se adresă o voce.

Și astfel oazanii veniră să-și clădească biserica, ori mai degrabă biSerica, cum îi spuneau ei. Peter spera ca, la un moment dat, să-i facă să renunțe la cuvântul acela și să-l înlocuiască cu un altul. Fiindcă erau acolo, construind cărămidă după cărămidă o biserică, și totuși nu puteau rosti bine numele a ceea ce construiau cu atâta devotament. Era ceva necinstit în asta.

În ultima vreme, ori de câte ori avea prilejul, Peter folosea termenul „lăcaș“ în loc de „biserică“. „Ne construim lăcașul“, zicea (fără consoana cea supărătoare), ori făcea legătura între cele două cuvinte în aceeași propoziție. Și, cu grija de a nu provoca alte neînțelegeri, explicase cu grijă că acest „lăcaș“ era diferit de „lăcașul din Ceruri“. Ambele ofereau o locuință pentru cei care-l primeau pe Isus în inimi, însă unul era o filială materială, iar celălalt, locul eternei uniri spirituale cu Dumnezeu.

Câțiva dintre oazani începuseră să utilizeze cuvântul, însă nu mulți.

Majoritatea preferau să zică „biserică“, deși le făcea trupurile să se cutremure. Oricum, nu făceau diferența între cele două, deși îl asiguraseră de contrariu.

– Lăcaș acolo, făcuse Iubitor de Isus Cincisprezece, arătând către cer, apoi, arătând către biserica pe jumătate construită: Lăcaș aici.

Peter, auzindu-l, zâmbise. Pentru el, Împărăția Cerurilor nu se afla, de fapt, în ceruri; nu avea coordonate astronomice; coexista cu toate lucrurile de pretutindeni. Dar poate că era prea curând să le complice oazanilor viața cu asemenea metafore. Puteau face distincția între locul pe care-l construiau și Dumnezeu din care voiau să facă parte: asta era bine.

– Bine, rostise.

– LăudaP fie ISuS, replicase Iubitor de Isus Cincisprezece, cu vocea rezonându-i precum sunetul scos de un picior tras din noroiul unei mlaștini.

– Lăudat fie Isus, încuviințase Peter, cu o anume tristețe.

Cumva, era cam neplăcut că Isus primise numele de „Isus“. Era un nume bun, un nume plăcut, însă „Daniel“, „David“ ori „Neemia“ ar fi fost mai ușor de rostit aici. Cât despre „C-2“ ori numele fetei din Oskaloosa care dăduse numele planetei, era mai bine nici să nu fie aduse în discuție.

– Cum numiți locul ăsta? întrebuse, de mai multe ori, persoane diferite.

– Aici, spusese cu toții.

– Întreaga lume, precizase el. Nu doar casele voastre, ci tot terenul din jur, cât de departe se poate vedea, și toate locurile aflate și mai departe încă, dincolo de orizontul unde coboară soarele.

– Viață, răspunsese.

– Dumnezeu.

– Și în limba voastră? insistase Peter.

– N-ai puPea Să roSPeşPi cuvânP.

– Aş putea să încerc.

– N-ai puPea Să roSPeşPi cuvânP.

Era imposibil de spus dacă repetarea asta indica iritabilitate, căpoşenie, o forţă de neclintit sau dacă Iubitor Unu nu făcuse decât să afirme paşnic acelaşi lucru de două ori la rând.

– Kurtzberg putea rosti cuvântul?

– Nu.

– Atunci... cât a fost cu voi, a învăţat Kurtzberg vreun cuvânt din limba voastră?

– Nu.

– Dar voi vorbeţi câtuşi de puţin limba noastră când v-aţi întâlnit prima oară cu Kurtzberg?

– Puţin.

– Cred că asta a complicat mult lucrurile.

– Dumnezeu ajuPă.

Peter nu-şi dăduse seama dacă era vorba de o văitare glumeaţă – un fel de dat ochii peste cap, dacă ar fi existat ochi care să fie daţi peste cap – sau dacă oazanul afirma literalmente că Dumnezeu ajutase.

– Vorbiţi atât de bine limba mea, îi complimentase. Cine v-a învăţat? Kurtzberg? Tartaglione?

– Frank.

– Frank?

– Frank.

Probabil era prenumele lui Tartaglione. Și, că tot venise vorba....

– Era Frank Creștin? Iubitor de Isus?

– Nu. Frank era... un IubiPor de limbă.

– Kurtzberg v-a învățat și el?

– Limbă, nu. ÎnvățaP doar cuvântul lui Dumnezeu. Citea din CarPea Lucrurilor Noi și CiudaPe. La începuP nu înțelegeam nimic. Apoi, cu ajuPor de Frank și cu ajuPor de Dumnezeu, cuvânP după cuvânP înțeleS.

– **Și Tart... Frank, unde e acum?**

– Nu cu noi, se auzise o voce dinăuntru unei glugi măslinii.

– PlecaP deparPe, zisese vocea dinăuntru glugii galben-canar. LăSaP în lipSa de el.

Peter încercase să-și imagineze ce întrebări ar fi pus Bea dacă ar fi fost acolo – ce imagine de ansamblu ar fi văzut ea. Avea un simț de observație care nu se limita la ceea ce era prezent, ci se extindea și asupra lucrurilor absente. Își cuprinsese cu privirea enoriașii, zeci de indivizi mărunți înveșmântați în culori pastelate, cu fețe bizare pe sub glugi, un pic murdari de noroi pe cizme. Ei îl priveau ca pe un obelisc exotic ce transmitea mesaje din altă lume. În spate, încețoșate de pâcla umedă, structurile cubice ale orașului lor luceau chihlimbării. Era loc acolo pentru un număr mult mai mare de oazani decât cei aflați înaintea lui.

– Frank i-a învățat doar pe Iubitorii de Isus? Întrebase mai departe. Sau pe oricine care voia să învețe?

– Cei fără iubire de ISuS nu au aSemenea dorință Să învețe. Ei Spun: „De ce să roSPim limbă făcuPă penPru alte corpuri?”

– Ei sunt... cei care nu doresc să învețe engleza sunt supărați că USIC a venit aici?

Însă n-avea nici un rost să-i întrebe pe oazani despre simțăminte. În special despre simțămintele altora. Prin urmare, încercase o cale diferită.

– E dificil de produs mâncarea pe care o dați laUSIC?

– Furnizăm.

– Dar cantitatea... este... vă vine greu să adunați atâtea alimente? E prea mult?

– Furnizăm.

– Dar asta e... dacăUSIC n-ar fi aici, nu v-ar fi mai ușoare viețile?

–USIC Pe aduS la noi. SunPem recunoScăPori.

– Bine, dar...

Era hotărât să afle cum priveau prezențaUSIC oazanii care nu erau Iubitori de Isus.

– Munciți cu toții să obțineți mâncarea, așa e? Și Iubitorii de Isus și... ăăă... ceilalți. Munciți împreună.

– Mâini mulPe ScurPează munca.

– OK, sigur. Dar există printre voi cineva care zice: „De ce am face asta? Cei de laUSIC n-au decât să-și cultive mâncarea lor“?

– Poți șPiu nevoia de leacuri.

Peter chibzuise la asta o clipă.

– Asta înseamnă că voi toți... că luați cu toții leacuri?

– Nu. Doar puțini. PoP IubiPori de ISuS aici de față nu au nevoie de leac, lăudaP fie ISuS.

– Și cei care nu-l iubesc pe Isus? Ei se îmbolnăvesc mai des?

Asta provocase o anume neînțelegere – lucru rar printre oazani. Unele voci păreau să spună că da, ne-Iubitorii erau mai sensibili la boli. Alții păreau să spună că nu, era același lucru indiferent de credință. Ultimul cuvânt fusese rostit de Iubitorul de Isus Unu, care susținea că toată lumea pierdea din vedere esențialul.

– Vor muri, zisese. Cu leacuri Sau fără, vor muri penPru PoPdeauna.

Apoi, prea iute, se făcu momentul să plece. Grainger sosi aproape de ora la care promisese că o să apară: la trei sute șazeci și opt de ore de când vorbiseră ultima dată. Sau așa presupuse el.

Îl avertizase că data viitoare avea să conducă un vehicul mai mare, o camionetă cu provizii și nu o mașină de teren. Și chiar o camionetă apărui, apropiindu-se de C-2 dinspre orizontul pâlpâitor, indistinct, camuflată de lumina puternică a dimineții. Peter presupuse că pentru Grainger așezarea arăta părăsită, fiindcă nu exista, ca de obicei, nici un semn exterior al vieții sociale care zumzăia înăuntru. Pentru mintea oazană, străzile nu erau altceva decât căi de acces de la o casă la alta, nu spații publice care să fie frecventate.

Camioneta se opri lângă clădirea cu stea. Era mai degrabă ceva ce puteai numi dubă, un vehicul de soiul celor pe care le puteai găsi pe străzile orașelor britanice, aducând lapte sau pâine. Emblema USIC de pe capotă era mică și discretă, mai degrabă un tatuaj decât un simbol al vanității. Florarii USIC. Pescarii USIC. Nu aducea defel cu însemnul unei megacorporații preaputernice.

Peter lucra la învârtit mortarul, în perimetrul bisericii, când sosi vehiculul. Îi observă apropierea de la câteva sute de metri. Oazanii, a căror concentrare pe treaba pe care o aveau momentan era intensă și neabătută, care nu vedeau bine la distanță și a căror acuitate auditivă era dificil de estimat, nu-l zăriră. Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi prefăcut și el că nu-l observă și și-ar fi văzut pur și simplu de treabă alături de enoriașii săi. Ar fi ieșit în cele din urmă Grainger din mașină și-ar fi mers până la ei? Ar fi venit cu camioneta până la biserică? Și-ar fi pierdut răbdarea și-ar fi plecat?

Știa că era nepoliticos, ba chiar copilăros din partea lui s-o facă să aștepte, dar își dorea ca Grainger să iasă din cochilia ei de metal și să aibă un contact adecvat cu aceste persoane pe care refuza să le numească „persoane“, cu aceste persoane care o „băgau în sperieți“. Nu aveau, de fapt, nimic înspăimântător sau dezgustător. Dacă-i priveai îndeajuns de mult, fizionomia lor nu mai părea atât de fioroasă, iar despicătura lipsită de ochi înceta să mai fie diferită de un nas sau niște sprâncene omenești. Își dorea ca Grainger să poată pricepe asta.

Tocmai când era pe cale să-și anunțe colegii de echipă că trebuiau să se despartă pentru puțin timp, observă mișcare în ușa clădirii însemnate cu stea. Ieșise un oazan. Nu se număra printre cei pe care-i întâlnise el, din câte își dădea seama. Roba oazanului era cenușiu-deschis. Portiera vehiculului lui Grainger se deschise și ea ieși, o arătare îmbrăcată în alb.

Peter se întoarse spre oazani ca să-și facă anunțul. Însă nu era nevoie: tovarășii săi de lucru remarcaseră sosirea mașinii și se opriseră din muncit. Toată lumea lăsase deoparte ce ținea în mână, încetișor și cu grijă. Iubitor de Isus Cincizeci și Doi – o femele, după estimarea arbitrară a lui Peter – era pe la jumătatea șirului de trepte, cu o cărămidă în mână. Se opri și aruncă o privire asupra cărămizii, apoi către zidul pe care mortarul siropos avea să se usuce curând. Alegerea dintre a continua și a înceta lucrul era, se vedea bine, una dificilă pentru ea, dar după ce șovăi încă vreo câteva secunde, începu să coboare treptele. Era ca și cum ar fi decis că lipitul cărămizii era o sarcină prea importantă ca s-o efectueze când apăruseră asemenea lucruri ieșite din comun care-i distrăgeau atenția.

Ceilalți oazani vorbeau între ei, în limba lor. Singurul cuvânt pe care Peter izbuti să-l înțeleagă – singurul pe care nu-l aveau în vocabular – era „medicamenPe“. Iubitor de Isus Unu se apropie șovăielnic de el.

– Pe rog, PePer. Dacă Dumnezeu nu dezamăgiP... laS acum clădirea biSericii și ajuP la împarP medicamenPe.

– Sigur, zise Peter. Merg și eu.

Se simți o ușurare palpabilă trecând printre oazani, ca un fior colectiv. Peter se întrebă dacă Kurtzberg băgase în ei frica de a-l nemulțumi pe Dumnezeu

sau dacă nu erau decât excesiv de dornici să-i facă pe plac noului lor pastor. Își făcu o notiță mentală să discute cu ei, cu prima ocazie, despre compasiunea și indulgența lui Dumnezeu. Jugul meu este bun și sarcina mea ușoară, lucruri de genul ăsta. Doar că trebuia să găsească o alternativă la metafora ce-avea de-a face cu înjugatul animalelor.

Peter și Iubitor de Isus Unu o porniră peste întinderea dintre biserică și sat. Ceilalți oazani rămaseră pe loc, ca și cum nu ar fi vrut s-o alarmeze pe reprezentanta USIC cu apariția lor în grup, ori poate din respect pentru Iubitor de Isus Unu, mijlocitorul lor oficial.

Oazanul cu robă cenușie, care ieșise s-o întâmpine pe Grainger, nu se mișcase de lângă vehicul. I se dăduse o cutie albă de carton, pe care o ținea cu toată solemnitatea cu care ar ține un preot anafura, deși cutia semăna cu un ambalaj mare pentru pizza. Părea să nu se grăbească s-o ducă de acolo. Dacă schimbase vreo vorbă cu Grainger, conversația încetase acum; se uita țintă la Peter și la Iubitor de Isus Unu, care traversau distanța dintre șantier și așezare.

Grainger se uita și ea. Era îmbrăcată tot cu tunică ei albă și cu nădragii subțiri de bumbac, cu baticul trecut peste păr și gât. Chiar cu silueta ei subțiratică, părea masivă pe lângă băștinaș.

– Cine-i acela? întrebă Peter pe când se apropiau.

– SBDFPH, replică Iubitor Unu.

– Nu-i un Iubitor de Isus?

– Nu.

Peter se întrebă dacă avea să învețe vreodată limba oazană. Fără engleza care să o lege, suna ca și cum un câmp de ierburi uscate și de lăptuci ude de ploaie ar fi fost tăiate cu o macetă.

– Ai pierdut ocazia să-ți iei partea de leacuri?

– Leacuri penPru Poți, zise Iubitor Unu.

Peter nu reușea să-și dea seama dacă vocea acestuia transmitea încredere senină, indignare plângăreață sau dârzenie încrâncenată.

Se întâlnește tusaltru în umbra clădirii cu stea. Inscricția cu BUN VENIT se transformase într-o mângăleală de neînțeleș. Ar fi putut să fie rămășițele unei bășici cu vopsea azvârlite în zid.

Iubitor de Isus Unu se înclină înaintea lui Grainger.

– RegreP zăbava Pa aici.

– O să-ncerc să plec rapid.

Chiar dacă glumise, era vizibil încordată. Motorul mașinii încă mergea, sfidând un abțibild USIC de pe un geam, pe care scria ECONOMISEȘTE COMBUSTIBILUL, VENEZUELA E DEPARTE.

– Bună, Grainger, zise Peter.

– Sal'tare, cum îți merge?

Vocea îi suna mai americană decât își amintea, cu un accent yankeu caricatural. Simți dintr-odată că-i lipsea Bea, simți asta tare, ca pe un pumn în stomac. Era de parcă, după ce-i suportase lipsa în tot acest timp, și-ar fi promis sieși că ea avea să fie acolo, să-l aștepte. Camioneta USIC ar fi trebuit să fie un Vauxhall de culoarea prunii, iar Bea, lângă portieră, i-ar fi făcut din mână în felul acela al ei avântat și copilăros și l-ar fi salutat cu vocea ei drăgălașă, cu unduiri de Yorkshire.

– Ai dormit sub cerul liber? îl întreabă Grainger.

– Se vede?

Ochii ei se îngustară, măsurându-l din creștet până în tălpi.

– Unii se bronzează. Alții se ard.

- Nu simt că m-am ars.
- Te-ai mai privit în oglindă în ultimul timp?
- Am uitat să-mi aduc una.

Ea dădu din cap, de parcă ar fi spus: „Se-nțelege“.

– O să punem niște unguent pe tine într-un minut. E cam târziu pentru primul ajutor, dar na... Aruncă o privire către Iubitor Unu și celălalt oazan și adăugă: Apropo de ajutoare, încă am de pasat medicamentele astea. Ăă... cu cine am de-a face? Căruia dintre voi îi explic ce și cum?

– Înțeleg mai mulP decâtP celălaltP aici, zise Iubitor de Isus Unu. Explică mie medicamenP de azi.

Apoi rosti către compatriotul său:

– kjDFrH, DjF rNFDN.

Celălalt oazan păși mai aproape și săltă capacul cutiei, înclinându-l în așa fel încât Iubitor de Isus Unu și Grainger să aibă acces la conținut. Peter se ținu deoparte, însă tot zări o mulțime de flacoane de plastic și pachetele cartonate, câteva colorate comercial, majoritatea cu etichete de farmacie imprimate.

– OK, zise Grainger arătând pe rând către fiecare categorie de obiecte. Avem aspirină și acetaminofen, ca de obicei. Astea de aici sunt generice.

– Nume de unde PoaPe alPe nume veniP, zise Iubitor de Isus Unu.

– Exact, spuse Grainger. Apoi mai avem zece pachete de acetaminofen de firmă: Tylenol. V-am mai adus. Și pachetelele astea albastru cu galben, Soothers, sunt ca niște bombonele, dar au în ele dextrometorfan și fenilefrină – combat tusea și opresc scurgerile nazale. Nu știu, adică, dacă voi... ăăă...

Tuși.

Nu era limpede dacă imita o tuse ca să priceapă oazanii ori dacă chiar își

curăța ceva de prin gătlej.

– Și ăsta de aici e diclofenac. E analgezic și antiinflamator, bun la artrită – dureri în mușchi și articulații.

Mișcă antebrațul din cot și își roti un umăr, pentru a mima neplăcerile artritei.

– Mai e bun și pentru migrene și... ăă... dureri menstruale.

Vocea lui Grainger trăgea a lehamite. Nu părea convinsă că vorbele ei aveau vreun sens pentru băștinași, așa că le rostea tot mai iute și mai nedeslușit. Peter mai văzuse felul ăsta de comportament pe la evangheliștii nepricepuți sau lipsiți de experiență, care, încercând să câștige un public ostil și simțind că pierdeau bătălia, încheiau cu invitații bolborosite de a mai trece câteodată pe la biserică, lansate mai degrabă ca să asigure un Dumnezeu atotvăzător că fuseseră făcute decât cu speranța că avea să apară cineva.

– Mai sunt și creme cu cortizon, din cele care vă plac, în tuburi alb-albastre, continuă Grainger. Și o mulțime de antibiotice. Gentamicină. Neomicină. Flucloxacilină. Gamă variată de utilizări, cum v-am mai explicat. Depinde de cine le ia. Dacă vreodată... ăăă... vreți să-mi spuneți ce reacții v-a provocat un antibiotic anume, v-aș putea sfătui mai bine.

– AnPibiotice bine-veniPe, zise Iubitor de Isus Unu. Dar mai bine-veniPe leacuri penPru dureri. Ai alte aSpirine și paracePamol, în alPe culori și nume?

– Nu, ți-am spus, asta-i tot ce am adus acum. Dar nu uita că mai e și diclofenacul. E foarte eficient și bine tolerat de... ăăă... majoritatea. Poate să aibă unele efecte secundare gastrointestinale, spuse Grainger schițând gestul de a se freca pe abdomen.

Peter își dădea seama că nu era deloc în largul ei, și asta nu din cauze gastrointestinale.

– În plus, continuă femeia, avem ceva complet diferit de data asta, n-are de-a face cu durerea. N-am mai adus așa ceva până acum. Nu știu dacă vă e de vreun folos. Nu vouă personal, adică, ci... oricui de aici.

– Nume?

– Numele de pe pachet este GlucoRapid. Așa se cheamă marca. Dar conține insulină. E pentru diabet. Știți ceva despre diabet? Când corpul nu-și poate regla nivelul de glucoză?

Oazanii nu spuseră nimic și nici nu gesticulară, dar își țineau fețele îndreptate spre Grainger.

– Glucoza e, ăă, ca zahărul, zise ea cu voce pierită în timp ce-și apăsa degetele pe o sprânceană asudată, de parcă i-ar fi prins bine ei înseși niște analgezice. Îmi pare rău, cred că n-are nici un fel de sens pentru voi. Dar insulină nu prea avem, așa că...

– SunPem recunoScăPori, zise Iubitor de Isus Unu. RecunoScăPori.

După aceea lucrurile se mișcă iute. Oazanul în strai cenușiu și Iubitorul Unu duseră cutia în clădirea însemnată cu stea. Reveniră după câteva minute cărând fiecare câte un sac voluminos, sprijinit de piept ca și cum ar fi purtat un copil în brațe. Puseră sacii în spatele dubei și plecară după alții. După câteva asemenea drumuri, alți oazani, dintre care nici unul nu-i era familiar lui Peter, veniră să ajute. Odată cu sacii – ce conțineau fină-albă în diverse forme, uscată sau făcută pulbere – aduceau și tuburi mari de plastic pentru amestecurile iscusite al căror destin, după ce bucătarii USIC adăugau apă, era să devină supe, creme tartinabile, deserturi și Dumnezeu știa câte altele. În niște tuburi și saci mai mici se găseau mirodenii. Fiecare traistă, sac și tub avea ceva însemnat cu markerul, cu majuscule grosolane. Imposibil de spus dacă o făcuse vreun membru al personalului USIC ori vreo mână oazană înmănușată.

La cererea lui Grainger, Peter urcă alături de ea în mașină. Se plângea de umiditatea insuportabilă, dar Peter își dădu seama, de pe chipul ei, că nu se aștepta să fie crezută și că împărțirea medicamentelor o sleise psihologic și fizic. Cabina cu aer condiționat – separată de partea din spate unde se ținea mâncarea – era un refugiu în care-și putea reveni. Ochii și-i ferea și acum de siluetele cu robă ce treceau pe lângă geamul portierei. La fiecare câteva minute, șasiul era legănat ușurel de așezarea altui sac sau tub în spate. Evident, o experiență îndelungată confirmase că oazanii erau demni de

încredere și-și îndeplineau întotdeauna partea lor de înțelegere. Ori poate că Grainger ar fi trebuit să verifice, însă nu-și putea aduna puterile s-o facă.

– O să te alegi cu cancer dacă n-ai grijă, zise ea desfăcând capacul unui tub cu alifie.

– Mă simt bine, protestă Peter în vreme ce ea îi întindea, cu degetul mijlociu, crema pe nas și frunte.

Atingerea mâinii unei femei – care nu era Bea – îi dădu un frison de melancolie.

– Soția ta n-o să se bucure prea tare dacă află că te-ai fript pe față.

Grainger întinse brațul spre oglinda retrovizoare și o mișcă pieziș, ca Peter să-și poată vedea reflexia. Stratul de unguent nu arăta prea grozav, însă, din ce-și dădea seama, pe dedesubt fața nu-i fusese afectată prea mult: era înroșit pe ici, pe colo, prin câteva locuri pielea i se jupuia.

– O să supraviețuiesc, zise. Dar mersi.

– Zi-mi ce-ți mai trebuie, doar să mă anunți după ce ne întoarcem la civilizație, răspunse ea curățându-și degetele cu un șervețel de hârtie.

– Oazanii sunt destul de civilizați, din câte am văzut. Dar ție, ca farmacistă, trebuie să-ți fie greu, din moment ce nu știi cum își îngrijesc sănătatea.

Grainger își lăsă mâna să cadă moale pe banchetă și oftă.

– Peter... Să nu ajungem acolo.

– Asta zic mereu oamenii despre locuri în care au ajuns deja.

Grainger potrivi oglinda cum fusese înainte, așa încât acum în ea se reflecta propria-i față. Cu o bucățică de hârtie, trasă o linie sub ochiul stâng, ca să îndrepte ușoara alunecare a rimelului. La fel făcu și cu cel drept. Peter era destul de sigur că ultima dată când o văzuse nu avusese rimel pe la ochi.

Afară, un mic incident. Unul dintre oazani, încercând să care câte un tub în

fiecare mână, scăpase un recipient pe jos. De pe pământ săltă un nor de pulbere roșcovană, acoperindu-i încălțărilor, gamba și poalele robei albastre deschise. Un alt oazan se opri să evalueze paguba și zise:

– Scorțișoară.

– Scorțișoară, confirmă vinovatul.

Amândoi rămaseră o clipă tăcuți. Suflarea umedă și vioaie a vântului duse departe scorțișoara de fină-albă, absorbind-o în atmosferă. Pulberea de pe robă se înnegri, devenind o pată lucioasă. Apoi, fără să mai zică nimic, oazanii se apucară iarăși de treabă.

Peter coborî geamul, să verifice dacă aerul avea iz de scorțișoară. N-avea. În clipa următoare însă, peste răcoarea artificială din mașină se năpusti un curent de aer îmbălsămat.

– Te rog, se plânse Grainger.

Ridică geamul la loc și lăsa aerul condiționat să-și facă treaba. Curenții umezi ai atmosferei de afară, captivi în cabină, se foiau de colo colo, de parcă s-ar fi simțit fugăriți. Încercând să scape de mașinăria care voia să-i absoarbă, îi trecură lui Peter peste față, peste genunchi și peste ceafă. Grainger îi simți și ea; o scutură un fior.

– I-ai văzut cum au vărsat scorțișoara? zise Peter.

– Îhî.

– Ce drăguț că n-au făcut mare caz de asta. Cel care a scăpat tubul n-a părut deloc să se simtă vinovat ori frustrat. Iar amicul lui nu l-a criticat și n-a făcut gălăgie. Au luat doar notă de cele întâmplare și și-au văzut de treabă mai departe.

– Da, o adevărată plăcere. Aș putea sta aici toată ziua să mă uit cum scapă mâncarea noastră pe jos.

– Cu toate că, trebuie să spun, și personalul USIC pare cumsecade și relaxat.

Chiar în clipa în care rosti cuvintele, Peter trebui să recunoască existența potențială unei excepții: Grainger.

– Mda, zise ea. Emoțiile puternice sunt interzise.

– Vrei să zici că... există ceva stabilit în privința asta? Ca un fel de regulă?

Grainger râse.

– Nu. Suntem liberi să fim noi înșine, drăguți și frumoși. În limita bunului-simț.

Aerul se răcea iarăși; își trase baticul peste gât.

Oazanii tot mai cărau provizii în spatele dubei. Sacii fuseseră așezați, însă tuburile de plastic continuau să sosească, toate pline cu creații ingenioase făcute din fină-albă. Multă trudă intrase în alimentele acelea, atât din punct de vedere agricol, cât și culinar; părea o cantitate excesivă de muncă și de material la schimb cu doar câteva pachetele cu medicamente. Destul de multe pachetele, dar...

– Cum de are USIC la dispoziție atâtea substanțe farmaceutice în plus?

– N-avem, de fapt. Primim provizii suplimentare exact în scopul ăsta. Fiecare navă aduce un stoc nou, pe care-l împărțim cu ei.

– Pare ditamai operațiunea, comentă Peter.

– Nu chiar. Din punctul de vedere al costurilor de expediție, al logisticii, nu-i nici o problemă. Medicamentele nu ocupă mult spațiu și cântăresc foarte puțin. Comparativ cu revistele sau... stafidele... ori dozele de pepsi. Sau cu ființele umane, normal.

O zisese ca și cum ultimul dintre bunurile menționate s-ar fi găsit depozitat în portbagaj. Peter se uită pe geamul fumuriu, căutându-l cu privirea pe Iubitor de Isus Unu. Nu-l mai zări.

– O să fac tot ce pot ca să-mi justific costurile de transport, simți nevoia să spună.

– Nu se plânge nimeni, replică Grainger. Localnicii... oazanii, cum le spui tu – te-au vrut pe tine și te-au căpătat. Deci toată lumea-i fericită, nu?

Doar că Grainger nu arăta fericită defel. Ajustă poziția oglinzii retrovizoare, moșmondind o vreme la reglaj, iar mâneca i se ridică pe braț tocmai până la cot. Peter observă pe antebrațul ei niște cicatrice: urme vechi de auto-agresiune, de mult vindecate, însă cu neputință de șters. Istorie scrisă în carne. Văzând cicatricile lui Grainger, își dădu seama pentru întâia oară că și ea era frumoasă.

12. Dacă stau să socotesc, sunt aproape sigură că atunci s-a întâmplat

Motorul torcea, purtându-i înapoi către ceea ce Grainger numea civilizație. Înăuntrul cabinei, atmosfera era răcoroasă și filtrată. Afară, peisajul suferise o transformare abruptă. Timp de sute de ore fusese pământul de sub tălpile sale, mediul înconjurător ce-i găzduise rutina zilnică, tare ca o stâncă sub cerurile ce se schimbau cu încetineală, familiar până la ultimul detaliu. Acum, priveliștea era lipsită de substanță: o înșiruire de imagini succedându-se iute pe geamul fumuriu. Soarele alunecase în afara vederii, ascuns de tavanul mașinii. Peter își aplecă fața spre geam și încercă să se uite înapoi, să mai prindă cu privirea un pic din așezare. Dar dispăruse deja.

Grainger conducea cu obișnuita ei competență nepăsătoare, însă părea preocupată, iritabilă. În afară de ținutul volanului drept, mai tasta câte ceva și pe echipamentul de bord, făcând diverse numere și simboluri să danseze pe ecranul verde-smarald. Se frecă la ochi, clipi tare și, hotărând că-i sufla prea mult aer în lentilele de contact, schimbă direcția curentului.

Cât de ciudat era să se afle din nou în interiorul unei mașinării! O viață întreagă se aflase în mașinării, fie că-și dăduse seama ori nu. Casele moderne erau mașinării. Centrele comerciale, mașinării. Școlile, mașinile, trenurile, orașele erau toate alcătuirii sofisticate tehnologic, echipate cu lumini și motoare. Le porneai și nu te mai gândeai nici o clipă la ele în vreme ce te răsăteau cu servicii nenaturale.

– Se pare că ai ajuns rege în Orașul Dement, remarcă ea pe un ton vesel. Apoi, înainte s-o poată trage de urechi pentru lipsa crasă de respect, continuă: Așa ar pune problema, fără-ndoială, unii dintre colegii mei de la USIC.

– Lucrăm împreună, spuse Peter. Oazanii și cu mine.

– Sună frumos. Dar fac exact ce vrei tu, este?

Întoarse capul spre ea. Avea privirea ațintită asupra terenului din față. Aproape că se așteptase s-o vadă mestecând gumă. S-ar fi potrivit cu tonul ei.

– Vor să învețe mai mult despre Dumnezeu, zise el. Așa că ne construim o biserică. Sigur, nu-i esențial să existe un loc fizic, pe Dumnezeu îl poți sluji oriunde. Dar o biserică furnizează un punct de concentrare.

– Un semnal că afacerea-i serioasă, ha?

Din nou întoarse capul să se uite la ea, și de data asta o ținui cu privirea până ce-i răspunse cu o uitătură piezișă.

– Grainger, de ce am impresia că rolurile noastre sunt pe dos? În conversația asta, adică. Tu ești angajata unei corporații gigantice care a întemeiat o colonie aici. Eu sunt pastorul cu vederi umaniste, care ar trebui să fie preocupat dacă micuții sunt exploatați.

– OK, o să-ncerc să corespund mai bine stereotipului, zise ea cu voce mai blândă. Poate o cafea ajută.

Ridică de pe podea un termos, ținându-l în echilibru la nivelul coapsei. Cu mâna stângă pe volan, încercă, folosind dreapta, să deșurubeze capacul bine strâns. Încheietura îi tremura.

– Lasă-mă pe mine.

Peter desfăcu capacul și-i turnă o porție de cafea. Lichidul cafeniu, uleios, nu mai era suficient de fierbinte cât să scoată aburi.

– Mersi, zise ea luând o înghițitură. Are gust de căcat.

El râse. Văzută de aproape, fața lui Grainger i se părea ciudată. Frumoasă și totuși ireală, ca materialul plastic din care erau făcute capetele păpușilor. Buzele îi erau prea perfecte, pielea prea albă. Dar poate că era vorba, iarăși, despre răsăritul auriu: poate că se adaptase deja, în ultimele trei sute șaiszeci și opt de ore, la felul în care arătau oazanii și începuse să le accepte chipurile drept normă. Grainger nu se potrivea.

– Hei, tocmai mă gândeam la ceva. Medicamentele pe care le dai oazanilor sunt aduse special pentru ei, așa-i?

– Așa-i.

– Dar din ce ziceai acolo, când vorbeai cu Iubitor de Isus Unu...

– Iubitor de ce?

– Iubitor de Isus Unu. E numele lui.

– Numele pe care i l-ai dat tu?

– Nu, pe care și l-a dat singur.

– A, OK.

Figura îi era impasibilă, nelăsând la iveală decât un vag surâs insolent. Peter nu-și dădea seama dacă-l dezaproba profund ori dacă întreaga istorie i se părea pur și simplu ridicolă.

– Oricum, își urmă el ideea, când vorbeai despre diabet am avut impresia că oazanii nici măcar nu știu ce-i ăla. Așa că de ce să le oferi insulină?

Grainger își termină cafeaua și înșurubă capacul-pahar la loc pe termos.

– Cred că nu voiam să ajungă la gunoi. Insulina nu era pentru ei inițial, era din provizia noastră proprie. Dar nu ne mai trebuie. Se opri preț de câteva bătăi de inimă, apoi spuse: Severin a murit.

– Severin? Tipul cu care am făcut călătoria încioace?

– Mda.

– E diabetic?

– Era.

Peter încercă să-și amintească timpul petrecut cu Severin. I se părea ceva întâmplat pe un alt plan al existenței, cu mult mai mult timp în urmă decât vreo câteva săptămâni.

– Când a murit?

– Noaptea trecută. Știu că nu e o formulare prea precisă aici. Spre finalul nopții, zise ea uitându-se la ceas. Cam cu optsprezece ore în urmă. Peste câteva clipe îl informă: O să te ocupi de serviciul funerar. Dacă vrei, adică.

Din nou, Peter încercă să rememoreze perioada petrecută cu Severin. B.G. îl întrebase la un moment dat de ce religie era, iar Severin răspunsese: „Nu-s nimic, și așa vreau să rămână“.

– Severin poate că n-ar fi vrut o slujbă funerară. Nu aparținea de nici o religie.

– Multă lume, pe-aici, n-are religie. Dar faza e că nu putem, iac-așa, să aruncăm o persoană decedată într-un incinerator fără să-i spunem o vorbă de rămas-bun.

Peter chibzui la asta câteva clipe.

– Poți... ăăă... să-mi dai așa, în mare, o idee despre genul de rămas-bun la care s-ar gândi majoritatea personalului...

– Ține întru totul de tine. Avem catolici, vreo câțiva bapțiști, niște budiști... nu ne lipsește nici o confesiune. Nu mi-aș bate capul prea tare. Ai fost ales fiindcă... Ei bine, hai să spunem că dacă erai un penticostal strict sau ceva strict n-ai fi fost aici. Cineva ți-a studiat CV-ul și a considerat că te poți descurca.

– Să mă descurc cu înmormântările?

– Să te descurci cu... ce-o fi, zise ea strângând în palmă volanul și trăgând aer adânc în piept. Ce-o fi.

Peter rămase tăcut o vreme. Afară, peisajul se perinda cu repeziciune. Un miros intens și parfumat de fină-albă în forme diverse începea să se facă

simțit în cabină, strecurându-se din spate.

*

Dragă Peter, scria Bea. Am dat de bucluc.

Se afla acum în apartamentul lui, dezbrăcat, gata să se spele. Simți că i se făcuse pielea ca de găină: „bucluc“.

Cuvintele soției sale fuseseră trimise acum două săptămâni, sau mai precis cu douăsprezece zile în urmă. Bea nu zisese nimic pe parcursul primelor patruzeci și opt de ore ale șederii sale printre oazani, spunându-și, firește, că tot ce ar fi scris ar fi rămas oricum necitit până la întoarcerea lui. Însă, după două zile, îi scrisese oricum. Și iarăși îi scrisese în următoarea zi, și în cea de după. Îi scrisese încă unsprezece mesaje, aflate acum în capsule înșirate la baza ecranului. Fiecare capsulă purta un număr: data transiterii. Pentru soția lui, mesajele erau deja Istorie. Pentru el, erau un Prezent înghețat, ce urma să fie trăit. Capul îi vuia de nevoia de a le deschide pe toate, de a sparge capsulele cu unsprezece împunsături rapide ale degetului – dar știa că putea să le citească doar unul câte unul.

Ar fi putut să se apuce de ele cu o oră mai devreme, în vehicul, pe drumul de întoarcere, însă, dată fiind dispoziția ciudată a lui Grainger, nu-i venise să-i ceară să-l informeze când ajungeau îndeajuns de aproape de baza USIC ca să poată folosi Glonțul. Deși nu era secretos din fire și nici genul care să se simtă stingherit cu ușurință, nu-i picase tocmai bine gândul de a-și citi mesajele personale primite de la soție cât timp se afla lângă Grainger. Dacă Bea făcuse niște remarci de natură intimă, necenzurate? Vreun gest de afecțiune sexuală? Nu, era mai bine să-și domolească nerăbdarea și să aștepte până când avea parte de spațiu privat.

Intrase în apartamentul său de la baza USIC și-și dăduse jos toate hainele, decis să facă duș înainte de a se apuca de orice altceva. În ultimele două săptămâni, muncind cu oazanii și dormind în aer liber, ajunsese să se învețe cu sudoarea și praful, însă drumul înapoi către bază, în vehiculul cu aer

condiționat, îl făcuse conștient de pojghița de jeg pe care o căpătase. O senzație pe care și-o amintea bine din anii când fusese vagabond: să fii invitat în locuința imaculată a cuiva și să te așezi timid pe margina unei canapele de velur, știind prea bine că o s-o mânjești cu curul tău slinos. Prin urmare, de îndată ce pusese piciorul în apartament, decisese că, până se încălzea Glonțul și-și făcea verificările de rutină ale măruntaielor sale electronice, putea să facă un duș scurt. Însă, neașteptat lucru, mesajele lui Beatrice se încărcaseră toate deodată, silindu-l să se așeze, așa murdar cum era.

Am dat de bucluc, zicea Bea. Nu vreau să te îngrijorez când ești așa de departe și nu poți face nimic, dar lucrurile se duc iute de râpă. Nu mă refer la noi doi, firește, dragule. Mă refer la lucruri în general, la întreaga țară (probabil). La supermarketul nostru local sunt fluturași cu scuze pe majoritatea rafturilor și spații pustii peste tot. Ieri n-am găsit nici pâine și nici lapte proaspăt. Astăzi nu mai erau de găsit lapte pasteurizat, lapte cu arome, lapte condensat, până și laptele pentru cafea a dispărut, la fel și toate brișele, baghetele, fursecurile, turtele etc. La coadă la casă am auzit doi oameni ciondănindu-se pe seama numărului de porții de cremă de ouă pe care ar trebui să le poată cumpăra o persoană. Au folosit termenul „responsabilitate morală“.

La știri se spune că problemele de aprovizionare au legătură cu haosul de pe autostrăzi, din cauza cutremurului din Bedworth, produs cu câteva zile în urmă. Are ceva sens, dacă judeci după filmări. (Știi cum plesnește partea de sus a unei prăjituri când se umflă în cuptor? Ei bine, o bucată lungă din M6 așa arăta.) Sigur că celelalte drumuri pe care s-a deviat traficul sunt pline ochi.

Pe de altă parte, te-ai gândi că trebuie să fie o mulțime de brutării și lăptării mai la sud de locul cutremurului. Doar n-om fi dependenți de un camion care vine pe M6, tocmai de la Birmingham, ca să ne aducă un codru de pâine! Am senzația că tot ce vedem aici e pura rigiditate cu care funcționează supermarketurile; pun pariu că nu-s gata să negocieze cu un colectiv nou de furnizori așa, pe nepusă masă. Dacă pieței i s-ar da voie să răspundă mai organic (n-am vrut să fac nici o poantă) la un asemenea eveniment, sunt convinsă că brutăriile și lăptăriile din Southampton sau de altundeva ar fi

încântate să intre în joc.

În orice caz, nu e vorba doar de cutremurul din Bedworth, orice s-ar spune la știri. Aprovizionările se fac haotic de când lumea. Iar vremea e tot mai ciudată. Am avut cer senin și căldură pe-aici (și mochetele s-au uscat în sfârșit, slavă Domnului), însă prin alte părți au fost căderi de grindină de te ia groaza, închipuie-ți că două persoane au și murit. Omorâte de grindină!

Pentru canalele de știri a fost, ce să zic, o săptămână bună. Filmările cu cutremurul, grindina și – stați așa, oameni buni! – o revoltă spectaculoasă în centrul Londrei. A început ca un protest pașnic împotriva intervenției militare din China și s-a sfârșit cu incendieri de mașini, altercații, intervenții ale poliției, tot tacâmul. Până și curățenia de după a prilejuit niște poze spectaculoase: leii de piatră din Trafalgar Square erau acoperiți cu sânge fals (vopsea roșie), iar caldarâmul era stropit cu sânge adevărat. Cred că operatorii s-au pișat pe ei de încântare. Îmi pare rău că am tonul ăsta cinic, dar presa parcă înnebunește la asemenea chestii. Nimeni nu mai pare să se ntristeze, nu mai e nici o dimesiune morală, doar agitația provocată de evenimente. Și, după ce se iau cadre de la calamitățile astea fotogenice, oamenii obișnuiți își văd de viețile lor, făcând și ei ce pot ca s-o scoată la capăt cu nefericirea de zi cu zi.

N-ar trebui, până la urmă, să mă străduiesc așa de tare să pricep Imaginea de Ansamblu. Doar Dumnezeu o pricepe, și El are controlul. Eu am o viață de dus, o slujbă la care să merg. E dimineața devreme aici, lumina e frumoasă, calmă, Joshua dormitează pe fișet într-o rază de soare. Încep tura abia la 2.30, așa că o să mai fac niște treburi prin casă și-o să gătesc cina pentru diseară, ca atunci când mă-ntorc de la lucru să am ce băga la ghiozdan, nu să mă îndop cu unt de arahide pe pâine, cum fac de obicei. Ar trebui să mănânc ceva și acum, să-mi mai cresc nivelul de energie, dar n-am în casă nimic din ce mi-ar plăcea. Jelania unui dependent de fulgi de cereale privat de obiectul adicției sale! Sorb ceai de iasomie (a rămas de când stătea Ludmila la noi), fiindcă ceaiul normal fără zahăr nu-mi place deloc. Până unde pot să merg cu compromisurile?

OK, am revenit. (Mă dusesem până la ușă să iau corespondența.) Avem o vedere frumoasă de la niște oameni din Hastings care ne mulțumesc pentru bunătate – nu-mi dau seama la ce s-or referi mai exact, dar ne invită să le

facem o vizită. Ar putea fi cam dificil pentru tine în momentul de față! Mai e și o scrisoare de la Sheila Frame. O mai știi? E mama lui Rachel și a lui Billy, puștii care ne-au făcut colajul/poster cu Arca lui Noe. Rachel are doisprezece ani acum și se descurcă „bine“ (orice ar însemna asta), iar Billy are paisprezece ani și e foarte deprimat. De aceea ne-a scris Sheila. Nu prea pricep eu ce-i cu scrisoarea, o fi așternut-o pe hârtie când era stresată. Tot aduce vorba despre „leopardul zăpezilor“, presupunând că noi știm totul despre „leopardul“ ăsta. Am încercat s-o sun, dar e la serviciu, și până o să ajung acasă diseară, o să se facă cel puțin 11.30. Poate o sun de la spital, în pauza de masă.

Dar destul cu viața mea plină de rutină și plictiseală fără dragul meu soț. Spune-mi, te rog, ce s-a mai întâmplat pe la tine. Aș vrea să-ți văd fața. Nu înțeleg de ce tehnologia care ne permite să comunicăm în felul ăsta nu se poate adapta un pic ca să putem trimite și câteva poze, acolo! Dar cred că mă întind mai mult decât mi-e plapuma. Și-așa e minunat că ne putem citi vorbele unul altuia, de la o distanță așa de mare că-ți stă mintea-n loc. Asta dacă le mai poți citi, normal... Te rog, scrie-mi cât de curând și spune-mi dacă ești bine.

Simt că ar trebui să am întrebări și comentarii mai precise despre misiunea ta, dar, sinceră să fiu, nu mi-ai spus prea multe despre asta. Ești mai degrabă vorbitor decât scriitor, o știu prea bine. Au fost dați când stăteam la slujbă, ascultându-ți predica, și te vedeam cum arunci câte o privire la notițe – cele pe care ți le alcătuișezi în ajun cu scrisul tău mărunțel. Pe bucățica aia de hârtie nu erau decât câteva însemnări fără cap și coadă, și totuși, ce discurs minunat, coerent și elocvent ieșea la iveală, ce poveste frumos încheată, care-i ținea pe toți ca în transă timp de o oră! Te admiram tare mult pe atunci, dragule. Aș vrea să pot auzi ce spui noii tale turme. Presupun că nu-ți scrii nimic după aceea, nu? Sau... ții cumva vreun jurnal cu ce-ți spun ei ție? Mi se pare că nu-i CUNOSC deloc; e frustrant. Înveți o limbă nouă? Presupun că n-ai încotro.

Cu dragoste,

Bea

Peter se frecă pe față, iar mizeria unsuroasă, asudată se strânse în particule închise la culoare, ca niște semințe, în palmele lui. Scrisoarea de la soție îl făcuse să se simtă agitat și nedumerit. Până acum nu se mai simțise astfel. Pe parcursul șederii la oazani fusese calm și stabil emoțional, își văzuse de treabă și-atât. Se simțise perplex câteodată, dar era un soi fericit de perplexitate. Acum nu se simțea defel în largul său. O greutate îl apăsa în piept.

Deplasă cursorul Glonțului spre următoarea capsulă în ordine cronologică și deschise un mesaj pe care Beatrice i-l trimisese la nici douăzeci de ore după primul. Probabil că fusese, pentru ea, în miez de noapte.

Mi-e dor de tine, scria. Cât de tare mi-e dor! N-am știut că o să mă simt așa. Am crezut că timpul o să zboare iute și-o să te întorci. Dacă te-aș putea ține doar o dată în brațe, să te strâng tare câteva minute, aș putea să mă împac din nou cu lipsa ta. Ar ajunge și zece secunde. Zece secunde cu brațele petrecute în jurul tău. După aceea aș putea dormi.

Și în ziua următoare:

Lucruri oribile, înfiorătoare la știri; nu suport să citesc, nu suport să mă uit. Am fost cât pe ce să-mi iau zi liberă astăzi. În pauza de masă am stat în toaletă și-am plâns. Ești așa de departe, așa de incredibil de departe, mai departe decât s-a depărtat vreodată un bărbat de femeia lui: numai gândul la distanța asta mă-mbolnăvește. Nu știu ce-i cu mine. Iartă-mă că-mi dau drumul în felul ăsta, știu că nu te poate ajuta nicicum să faci ceea ce faci. Of, ce-aș vrea să putem ține legătura acum. Să ne ținem în brațe. Să ne sărutăm.

Cuvintele îl loviră dur. Erau genul de mesaje pe care ar fi vrut să le capete de la ea, însă acum, că le primise, îl tulburau. Cu două săptămâni în urmă, îi simțise lipsa din punct de vedere sexual și tânjise după confirmarea că și ea simțea la fel. Bea îl asigurase că-i ducea dorul, că voia să-l strângă în brațe,

Însă tonul general al scrisorii era rațional, preocupat, de parcă prezența lui ar fi fost un lux mai degrabă decât o necesitate. Păruse atât de independentă, încât îl făcuse se se-ntrebe dacă nu cumva își plângea de milă de la prea mult testosteron – ori dacă Bea chiar așa vedea lucrurile.

Odată ce-și luase locul printre oazani, nesiguranța se evaporase. Nu mai avusese timp pentru așa ceva. Și, încrezându-se în calda reciprocitate de care se bucuraseră mereu în cuplu, presupusese – dacă se gândise totuși vreun pic la asta – că și Bea era în aceeași dispoziție, că nu făcea decât să-și vadă de treburile obișnuite de peste zi, că dragostea ei pentru el era precum culoarea ochilor săi: întotdeauna acolo, însă fără a-i împiedica în vreun fel activitățile cotidiene.

Iată însă că, în vreme ce el clădea zidul bisericii sale și moțăia fericit în hamac, ea suferea enorm.

Degetele îi rămaseră suspendate deasupra tastaturii, gata să-i răspundă. Dar cum putea s-o facă, dacă Bea îi mai scrisese încă nouă mesaje la ore și zile care deja pentru ea nu mai existau, despre care el nu știa nimic?

Deschise o nouă capsulă.

Dragă Peter,

Te rog să nu-ți faci griji în privința mea. Mi-am mai revenit. Nu știu de ce m-am dat așa de ceasul morții. Prea puțin somn? În ultimele săptămâni, atmosfera a fost apăsătoare. Da, știu că am zis că afară e plăcut, și așa e, vremea e caldă și însorită. Dar noaptea, aerul e închis și greu de respirat.

O bucată mare din Coreea de Nord a fost ștearsă de pe fața pământului acum câteva zile. Nu de vreun atac nuclear, nici măcar de un accident nuclear, ci de un ciclon pe nume Toraji. A venit de pe Marea Japoniei și a retezat țărnul „ca o sabie de ceremonie“. (N-am făcut eu comparația asta, evident.) Au murit zeci de mii de persoane, probabil mai mult de un milion au rămas fără adăpost. Inițial, guvernul nu a recunoscut gravitatea pagubelor produse, așa că n-am avut decât fotografii din satelit. Era suprarrealist. O femeie cu tior galben, cu păr imaculat și unghii îngrijite, stătea în fața unei imagini proiectate pe un ecran uriaș și arăta la diverse pete și umflături,

explicând ce însemnau. Mesajul era că fuseseră distruse multe case și că erau cadavre peste tot, însă nu puteai să vezi decât acele degete cu manichiură frumoasă gesticulând înspre ceva ce aducea cu o pictură abstractă.

Apoi guvernul a lăsat să intre în țară voluntari din Coreea de Sud și din China și au început să vină filmările propriu-zise. Peter, am văzut lucruri pe care tare aș vrea să nu le fi văzut. Poate de aceea m-a apucat febrilitatea asta, cu dorul de tine. Sigur că te iubesc și-ți simt lipsa și am nevoie de tine, dar aveam nevoie și să văd lucrurile astea CU TINE ori să fiu scutită să le văd.

Am văzut o clădire imensă, de beton, ca un țarc uriaș pentru porci, sau cum se cheamă locul unde se țin porcii în fermă, cu acoperișul abia zărindu-se dintr-un lac gigantic de apă noroioasă. Niște oameni dintr-o echipă de intervenție dădeau cu topoarele în acoperiș, dar fără prea mult succes. Apoi au făcut o gaură cu explozibil. Și din gaură a început să bolborosească o amestecătură ciudată, ca o ciorbă. Erau oameni. Oameni și apă. O amestecătură, ca... nici nu vreau să descriu. N-o să uit asta în veci. De ce ni se arată lucrurile astea? De ce, când nu putem ajuta cu nimic? Apoi am văzut săteni folosind cadavre pe post de saci cu nisip. Persoane din echipele de intervenție cu lumânări prinse pe frunte și cu ceara curgându-le pe obraji. Cum sunt posibile asemenea lucruri în secolul XXI? Urmăresc un videoclip cu rezoluție ridicată, care a fost înregistrat cu o cameră fixată pe cozorocul șepcii cuiva, și totuși, tehnologia de salvare a vieților e desprinsă direct din Epoca Pietrei!

Vreau să scriu mai mult, deși nu mai vreau să-mi amintesc. Aș vrea să-ți pot trimite imaginile, deși, în același timp, mi-aș dori să mi le pot șterge din minte. E oare cea mai josnică formă de egoism să vrei să-ți împarți în felul ăsta povara? Și care ESTE mai exact povara mea, când stau pe canapea în Anglia și ronțai dulciuri în timp ce mă uit cum niște cadavre străine băltesc în gropi noroioase, cum niște copii străini stau la cozi pentru o fâșie de prelată?

Cineva, la muncă, mi-a zis de dimineață: „Unde-i Dumnezeu în toate astea?” N-am mușcat momeala. Nu pot înțelege deloc de ce pun oamenii întrebarea asta, când adevărata întrebare, pentru cei care asistă la o tragedie, este:

„Unde suntem NOI în toate astea?” Am încercat întotdeauna să vin cu un răspuns la o asemenea încercare. Nu știu dacă în momentul ăsta pot. Roagă-te pentru mine.

Cu dragoste,

Bea

Peter își încleștă mâinile. Erau cleioase de la mizerie: sudoare nouă peste sudoare veche. Se ridică în picioare și păși spre cabina de duș. Ereția i se bălăngănea comic la fiecare pas. Se așeză sub capul de duș metalic și dădu drumul la apă, lăsând-o să cadă mai întâi pe fața îndreptată în sus. Pielea capului îl înțepă când șuvoiul îi pătrunse prin părul încâlcit, descoperind zgârieturi mici și cojite pe care nu le știuse acolo. Mai întâi rece ca gheața, apa se încălzi iute, dizolvându-i murdăria de pe corp, învăluindu-l ca într-un nor. Ținu ochii închiși și-și lăsă fața să fie scăldată de jetul fierbinte. Își cuprinse în palme testiculele și, cu încheieturile, își frecă tare penisul de burtă până ce sămânța țâșni. Apoi se săpuni din cap până-n picioare și se clăti bine. Apa ce forma un vârtej în jurul orificiului de scurgere rămase cenușie pentru mai mult timp decât ar fi crezut că era posibil.

După ce se curăță, mai rămase sub șuvoiul de apă fierbinte; poate că ar mai fi stat vreo jumătate de oră dacă apa nu și-ar fi redus brusc debitul, reducându-se la un firicel. Un indicator luminos aflat în robinetul dușului arăta 0:00. Nu-și dăduse seama, până acum, la ce servea. Sigur! Era perfect logic ca durata de utilizare a dușului să fie limitată prin includerea unui temporizator. Doar că USIC era o corporație americană, și ideea unei corporații americane cumpătate, atente la risipă, i se părea incredibilă.

De îndată ce canalizarea încetă să mai bolborosească, înțelese că un zgomot pe care-l percepea de câteva minute, dar pe care-l pusese pe seama țevilor, era de fapt o bătaie în ușă.

– Salut, îi spuse Grainger când deschise.

Ochii abia dacă-i arătară o vagă surpriză la vederea sa acolo, ud, înveșmântat

doar într-un prosop înnodat peste mijloc. Strângea la piept un dosar.

– Scuze, nu te-am auzit, zise Peter.

– Am bătut foarte tare.

– Cred că mă așteptam să fie vreo sonerie, un interfon sau alt sistem de comunicații.

– USIC nu pune preț pe tehnologia care nu-i necesară.

– Da, am băgat de seamă. E unul dintre lucrurile neașteptate și admirabile de la voi.

– A, mersi. Spui niște lucruri tare drăguțe.

În spatele lui, Glonțul emise un sunet moale, ca un oftat electronic: sunetul pe care-l scotea când ecranul se întuneca pentru a economisi energie. Își aminti de Coreea de Nord.

– Ai auzit de Coreea de Nord?

– O țară din... Asia, făcu ea.

– A fost un ciclon teribil acolo. Au murit zeci de mii de oameni.

Grainger clipi tare, însă după o clipă își recăpătă expresia impasibilă.

– E tragic. N-avem ce face în privința asta, totuși. Îi întinse dosarul, explicând: Tot ce-ai vrut să știi despre Arthur Severin, dar ți-a fost frică să întrebi.

Peter luă mapa.

– Mulțumesc.

– Funeraliile sunt în trei ore.

– Bine. Cât de mult e asta în... ăă, murmură Peter cu un gest vag, sperând că

fluturarea mâinii avea să exprime diferența dintre timpul așa cum îl știuse dintotdeauna și timpul de aici și de acum.

Grainger zâmbi, răbdătoare cu neghiobia lui.

– Trei ore, repetă ea ridicând brațul ca să-și arate ceasul de mână. Trei ore înseamnă trei ore.

– Nu mă așteptam să fie chiar așa, deodată.

– Relaxează-te. Nimeni nu se așteaptă să scrii cincizeci de pagini de poezie cu rimă în onoarea lui. Zi și tu câteva cuvinte. Toată lumea știe că nu l-ai cunoscut prea bine. Și asta, cumva, ajută.

– O perspectivă impersonală?

– Păi asta oferă marile religii, nu? zise Grainger arătându-i iarăși ceasul. O să vin să te iau la unu jumate.

Plecă fără să mai spună o vorbă; trase ușa după ea exact în clipa în care prosopul lui Peter căzu.

– Ne-am strâns aici ca să cinstim un om care, cu doar un răsărit în urmă, era o persoană vie, care răsufla, exact ca și noi, spuse Peter în fața adunării tăcute și solemne.

Aruncă o privire spre sicriu, care stătea pe o rampă metalică rotativă în fața unui incinerator. Instinctiv, toți cei prezenți se uitară și ei într-acolo. Sicriul era făcut din carton reciclat, căruia un strat de lac vegetal îi oferea aspectul de lemn masiv. Rampa era exact ca acelea pe care se pun bagajele la aeroport, ca să treacă prin aparatele cu raze X.

– O persoană care trăgea aer în plămâni, continuă Peter, plămâni un pic uzați de folosință poate, însă funcționali, care-i trimiteau oxigen în sânge, același sânge care curge în noi toți, cei aflați astăzi aici.

Vocea i se auzea tare și clar, însă îi lipsea reverberația tipică pentru biserici și

aule. Camera funerară, deși mare, nu avea o acustică bună, iar cuptorul dinăuntru incineratorului scotea un zumzet ce aducea cu cel al unui avion trecând în depărtare.

– Ascultați-vă bătăile inimii, zise Peter. Simțiți ușorul tremur din coșul pieptului, în vreme ce trupul, în mod miraculos, continuă să funcționeze. E o vibrație așa de blândă, un sunet așa de molcom, că nu apreciem cât de mult contează. Se poate să nici nu fim întotdeauna conștienți de el, poate că ne gândim arareori la asta, însă am împărțit lumea cu Art Severin, și el a împărțit-o cu noi. Soarele s-a ridicat acum, începând o zi nouă, iar Art Severin s-a schimbat. Suntem astăzi, aici, să luăm aminte la această schimbare.

Îndoliații erau în număr de cincizeci și doi. Peter nu știa sigur cât reprezenta asta ca procent din personalul total al USIC. Erau doar șase femei, inclusiv Grainger; restul erau bărbați, ceea ce-l făcea pe Peter să se întrebe dacă Severin nu știuse să-și câștige respectul colegelor de sex feminin, sau pur și simplu asta reflecta proporția dintre sexe în cadrul bazei. Toată lumea purta hainele obișnuite, de lucru. Nimeni nu se îmbrăcase în negru.

B.G. și Tuska se aflau în primele rânduri. Tuska, înveșmântat într-o cămașă largă, verde, cu pantaloni de camuflaj și teniși de firmă, era aproape de nerecunoscut, fiindcă își răsese barba. B.G. era ca întotdeauna de neconfundat, cel mai masiv din încăpere, cu părul facial întreținut cu precizie milimetrică. Un tricou alb i se lipea ca un strat de vopsea de musculatură. Niște nădragi largi, în stil indian, îi atârnav de pe șolduri, iar manșetele acestora cădeau peste pantofii lustruiți, deloc asortați cu restul ținutei. Își încrucișase brațele pe piept și avea o figură calmă, de o toleranță imperială. Alții câțiva, din spatele lui, aveau un aer întrebător, părând surprinși de salva de deschidere a necrologului.

– Arthur Laurence Severin a murit tânăr, zise Peter, însă a trăit multe vieți. S-a născut în Bend, Oregon, acum patruzeci și opt de ani, din părinți pe care nu i-a cunoscut, și a fost adoptat de Jim și Peggy Severin. Ei i-au oferit o copilărie fericită și activă, petrecută în mare parte în aer liber. Jim repara și întreținea locuri de camping, cabane de vânatoare și avanposturi militare. Art a învățat să conducă un tractor la nici zece ani, să folosească o drujbă, să împuște o căprioară; numai lucruri periculoase pe care copiii n-ar trebui să

aibă voie să le facă. Era decis să preia afacerea familiei. Apoi părinții săi adoptivi au divorțat, și Art a început să aibă probleme. Anii adolescenței și i-a petrecut prin diverse școli de corecție și programe de reabilitare socială. Când a ajuns la majorat, avea deja un lung istoric infracțional ce includea abuzul de cocaină și conducerea în stare de ebrietate.

Îndoliații nu mai erau atât de impasibili acum. Printre ei trecea un fior de stânjeneală, de interes și de neliniște. Capetele se înclinau, sprâncenele se încruntau, buzele de jos se ascundeau sub cele de sus. Răsuflau mai iute. Erau niște copii prinși de o poveste.

– Art Severin a fost eliberat înainte de termen pentru bună purtare și a ajuns înapoi pe străzile din Oregon. Însă pentru puțină vreme. Frustrat de lipsa ocaziilor de angajare pentru foștii deținuți juvenili din Statele Unite, s-a mutat în Sabah, Malaezia, unde a început o afacere de vânzare de scule, cu niște trafic de droguri pe deasupra. Acolo, în Sabah, a cunoscut-o pe Kamelia, o întreprinzătoare locală care furniza companie feminină lucrătorilor din industria lemnului. S-au îndrăgostit, s-au căsătorit și, cu toate că ea trecuse deja de patruzeci de ani, au avut două fiice, Nora și Pao-Pei, cunoscută drept May. Când bordelul Kameliei a fost închis de autorități și afacerea lui Art a fost distrusă de concurență, a găsit de lucru în industria lemnului. Abia aici și-a descoperit fascinația ce avea să dureze o viață pentru mecanica și chimia eroziunii solului.

Cu demnitate măsurată, Peter înaintă spre sicriu. Își ridică pe lângă corp, din cot, brațul cu care ținuse Biblia, și toată lumea văzu că avea degetul mare apăsător peste un petec de hârtie pe care-l vârâse între paginile Scripturii.

– Următoarea viață a lui Art Severin a fost în Australia, rosti el pironindu-și privirea pe suprafața lăcuită a coșciugului. Finanțat de o companie care i-a recunoscut potențialul, a studiat geotehnica și mecanica solului la Universitatea din Sydney. A absolvit într-un interval record – acest tânăr care abandonase liceul cu doar nouă ani în urmă – și curând a ajuns să fie dorit de o mulțime de firme de inginerie, deoarece înțelegea în profunzime comportamentul solului și, în plus, construia tot felul de echipamente inovatoare. Ar fi putut face o avere cu patentele, însă nu s-a văzut niciodată pe el însuși drept un inventator, ci s-a socotit un simplu tehnician pe care, cum spunea singur, „sculele de rahat” îl înnebuneau.

În mulțime se auzi un murmur de recunoaștere. Peter își lăsă peste capacul sicriului mâna liberă, cu blândețe dar și cu fermitate, ca și cum ar fi pus-o pe umărul lui Art Severin.

– Ori de câte ori vedea că aparatura pe care o avea la dispoziție nu izbutea să furnizeze o calitate a datelor potrivită cu nevoile sale, pur și simplu concepea și construia o tehnologie care să-i dea satisfacție. Printre invențiile sale s-au numărat – aici se uită la peticul de hârtie vârât în Biblie – un nou instrument pentru colectarea mostrelor din nisipuri necoezive de sub nivelul pânzei freatice. Printre lucrările sale științifice – scrise, repet, de un om pe care profesorii de la școală îl socotiseră un delincvent fără speranță – avem „Teste triaxiale de dezumidificare pe nisipuri saturate și însemnătatea lor pentru o teorie generală a rezistenței la forfecare“, „Obținerea de presiune constantă pentru testul triaxial de compresie“, „Obținerea stabilității prin disparea presiunii porilor în terenuri moi argiloase“, „Completări la principiul lui Terzaghi privind stresul efectiv: unele sugestii pentru rezolvarea anomaliilor la gradienti hidraulici scăzuți“ și încă vreo câteva zeci.

Peter închise Biblia și și-o apăsă pe abdomen, chiar sub pata în formă de crucifix. Dishdasha îi fusese spălată și călcată, însă dâre de sudoare proaspătă se răspândeau deja peste tot. Și cei prezenți la ceremonie traspirau.

– Acum, n-o să pretind că am idee ce înseamnă titlurile astea, zise el cu un surâs abia schițat. Unii dintre voi știu. Alții nu. Important este că Art Severin s-a transformat într-un expert de nivel mondial într-un domeniu mai folositor decât consumul de droguri. Deși... nu și-a neglijat întru totul vechile abilități. Înainte să înceapă lucrul pentru USIC, obișnuia să fumeze cincizeci de țigări pe zi.

Un freamăt de chicoteli se auzi din mulțime. Fusese și un pufnet singuratic, reținut, mai devreme, când se referise la compania feminină furnizată de afacerea Kameliei, însă acum râsetele erau relaxate, nestingherite.

– Dar uite că am mers prea repede cu povestea noastră, îi avertiză pe ascultători. Și lăsăm deoparte unele dintre viețile lui. Fiindcă următoarea viață a lui Art Severin a fost cea de consultant la proiecte majore de îndiguire dintr-o duzină de țări, din Zair până în Noua Zeelandă. Timpul petrecut în Malaysia l-a învățat că e important să nu stea în lumina reflectoarelor, așa că

rareori și-a asumat meritele pentru realizările sale, preferând să le lase toată gloria politicianilor și șefilor de corporații. Însă cu adevărat glorioase au fost digurile pe care le-a făcut. Era mândru mai ales de barajul Aziz din Pakistan, care, dacă-mi iertați expresia, chiar era beton: făcut din pământ, cu umplutură de piatră și cu miez de argilă impenetrabil. Întregul proiect a necesitat extrem de multă atenție, fiindcă zona era cu risc seismic. Barajul e în picioare și-n ziua de azi.

Peter ridică bărbia și privi, pe fereastra cea mai apropiată, la pustiul de pe planeta străină. Se uitară și ascultătorii. Ce se găsea acolo însemna reușită, o reușită trudnică într-un mediu vast care nu se putea schimba fără contribuția unor profesioniști dedicați. Câțiva aveau ochii umezi.

– Următoarea viață a lui Art Severin n-a fost tocmai fericită, zise Peter începând iarăși să se miște prin încăpere, inspirat parcă de însăși energia frenetică a lui Severin. Kamelia l-a părăsit, din motive pe care el nu le-a putut înțelege. Fiicele lui au fost grav afectate de separarea părinților: Nora l-a învinuit pe el, iar May a fost diagnosticată cu schizofrenie. Câteva luni mai târziu, după un divorț chinuitor și costisitor, Art a fost investigat de autoritățile fiscale și i s-au cerut bani pe care nu-i avea. A ajuns, în nici un an, să bea mult, să trăiască din ajutorul social și să locuiască într-o rulotă cu May, văzând cum starea i se înrăutățea pe zi ce trece și îmbolnăvindându-se el însuși, tot mai rău, de diabet nediagnosticat.

Dar aici povestea ia o turnură neașteptată, spuse Peter răsucindu-se brusc și căutând să-și privească ascultătorii în ochi. May nu și-a mai luat tratamentul, s-a sinucis, și toată lumea care asistase la declinul lui Art Severin a presupus că o s-o ia razna de tot și că într-o bună zi o să fie găsit mort în rulotă. În loc de asta, și-a îngrijit sănătatea, l-a găsit pe tatăl său natural, a împrumutat ceva bani, s-a întors în Oregon și și-a găsit de lucru ca ghid turistic. A făcut asta vreme de zece ani, refuzând ofertele de promovare, refuzând ocaziile de a se întoarce în industria geotehnică – până ce, în sfârșit, și-a făcut aparițiaUSIC.USIC i-a făcut o ofertă pe care n-a putut-o refuza: ocazia de a-și testa, la scară mare, teoriile despre utilizarea solurilor și a rocilor moi ca materiale inginerești.

Acest test la scară mare este chiar aici. Este locul pe care stăm acum. Capacitățile lui Art Severin au ajutat la înfăptuirea acestui experiment

fantastic și, mulțumită generozității lui Art în a-și împărtăși cunoașterea, abilitățile sale vor trăi mai departe în colegii săi, în voi, cei care l-ați cunoscut. Am vorbit mai mult despre trecutul lui Art, un trecut de care mulți dintre voi poate nu aveți idee, fiindcă Art vorbea arareori despre asta. Era, și cred că unii dintre voi îmi veți da dreptate, o persoană greu de cunoscut. Eu n-o să susțin că l-am cunoscut. S-a purtat bine cu mine pe parcursul drumului încoace, dar când eram aproape de sosire, am avut cu el niște schimburi de replici mai tensionate. Voiam să mă mai văd cu el, după ce-mi aranjam și eu treburile pe-aici; aș fi vrut să nu rămânem certați. Dar așa stau lucrurile cu morții și cu cei pe care-i lasă în urmă. Fiecare dintre voi veți avea o ultimă amintire cu Art Severin, ultimul lucru pe care i l-ați spus, ultimul lucru pe care vi l-a spus el. Poate că ați zâmbit împreună, vorbind despre vreun amănunt al muncii voastre, zâmbet care acum va însemna mai mult: simbolul unei relații care era cumva în ordine, gata să fie oprită elegant. Ori poate că vă veți aminti vreo privire pe care v-a aruncat-o, unul dintre acele momente „ce naiba a vrut să zică cu asta“, un amănunt care vă face să vă-ntrebați dacă n-ați fi putut să faceți atunci ceva pentru ca acum absența lui să vă pară mai firească. Dar, oricum ar fi, ne zbatem să găsim un sens în faptul că nu se mai poate ajunge la el acum, în faptul că se află într-o dimensiune diferită de a noastră, nu mai respiră același aer, nu mai este o ființă. Știm că a însemnat mai mult decât trupul pe care l-am așezat aici, în coșciug, la fel cum știm că noi înșine însemnăm mai mult decât rinichii, intestinele și ceara din urechile noastre. Însă nu avem o terminologie exactă pentru a defini acest lucru suplimentar. Unii dintre noi îi spun suflet, însă ce este cu adevărat? Există vreo lucrare pe care s-o putem citi despre subiect, care să ne explice proprietățile sufletului lui Art Severin, să ne spună cum erau acestea diferite de Art Severin pe care l-am cunoscut noi, tipul cu dinți pătați de nicotină și temperament iritabil, tipul căruia i se părea greu să aibă încredere în femei, tipul care avea obiceiul să bată pe genunchi ritmuri de muzică rock pe care le auzea în minte?

Peter se apropiase treptat de adunare, iar acum ajunsese la o lungime de braț de primul rând. Fruntea lui B.G. era contorsionată de încrețituri, în ochi îi licăreau lacrimi. Femeia de lângă el plângea. Falca lui Tuska era înțepenită, și o cută de amărăciune, tremurând ușor, îi curba în jos colțurile gurii. Grainger, undeva prin rândul din spate, se albise la față, iar chipul i se înmuiase de durere.

– Oameni buni, știți că sunt creștin. Pentru mine, cea mai importată lucrare de cercetare este Biblia. Pentru mine, informația vitală lipsă este Isus Cristos. Dar știu că unii dintre voi au alte credințe. Și mai știu că Art Severin susținea că nu crede în nimic. Când l-a întrebat B.G. ce confesiune are, a zis că el „nu-i nimic“. N-am apucat să discut cu el, să pricep ce anume voia să spună cu asta. Și acum n-o să mai am ocazia. Și nu fiindcă Art Severin zace întins aici, mort. Nu. E fiindcă acest trup pe care-l vedeți nu este Art Severin: știm asta cu toții, instinctiv. Art Severin nu se mai află printre noi, e altundeva, undeva unde noi nu putem fi. Stăm aici, trăgând aer în bășicile astea ridicole, buretoase pe care le numim plămâni, piepturile ni se zguduie ușurel de la acțiunea de pompare a mușchiului pe care-l numim inimă, picioarele încep să ne deranjeze pentru că am stat prea mult în aceeași poziție. Suntem suflete închise în cuști de oase, suflete înghesuite în hălci de carne. Zăbovim pe-aici un număr de ani și apoi ne ducem unde se duc sufletele. Eu cred că la Dumnezeu se duc. Voi poate credeți că altundeva. Însă ceva e sigur: undeva se duc, aici nu rămân.

Peter reveni lângă sicriu și puse mâna pe capac.

– Nu pot spune cu siguranță dacă Art Severin credea sincer că nu e mai mult decât conținutul acestui sicriu. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci s-a înșelat. Poate că n-ar trebui să mă iau iarăși la hartă cu el; poate e de prost gust. Dar Art, scuză-mă, trebuie să ți-o spunem: nu e adevărat că ai fost nimic. Nu-i adevărat că nu te-ai dus nicăieri. Ai întreprins grandioasa călătorie umană și ieri ai ajuns la punctul final, la destinație. Ai fost un bărbat curajos care a trăit multe vieți, și pentru fiecare viață ți-a trebuit mai mult curaj decât pentru cea de dinainte, iar acum ești în următoarea viață, una în care corpul n-o să te mai lase baltă, unde n-o să mai ai nevoie de insulină și n-o să mai tânjești după nicotină, unde nimeni n-o să-ți mai înșele încrederea și toate misterele cu care ți-ai frământat creierii sunt limpezi ca lumina zilei și orice durere de care ai suferit nu mai e; unde ți-e milă de noi,ăștia de-aici, care încă ne târâm trupurile încoace și-ncolo.

Din rândurile publicului se auzi un geamăt surprins: B.G. își ridicase brațul uriaș ca să se ștergă la ochi și lovise cu cotul, accidental, capul cuiva.

– Art Severin, declamă Peter – și, în ciuda acusticii slabe, păru să stârnească o reverberație ca de biserică –, ne-am adunat aici, astăzi, ca să scăpăm de

fosta ta cușcă de oase, de halca ta de carne. Nu-ți mai trebuie chestiile astea. Sunt scule de rahat. Dar, dacă ești de acord, lasă-ne să păstrăm ceva: amintirile noastre. Vrem să te ținem cu noi chiar dacă te lăsăm să pleci. Vrem să trăiești mai departe în mințile noastre, chiar dacă acum locuiești într-un loc mai mare și mai frumos. Într-o zi, ne vom duce și noi unde se duc sufletele, acolo unde ai pornit-o înaintea noastră. Până atunci, la revedere, Arthur Laurence Severin. La revedere.

Întors în camera lui, după ce mai stătuse de vorbă cu câțiva participanți la funeralii care nu voiseră să plece nici după ce sicriul fusese mistuit, Peter se așează iarăși în fața Glonțului. Hainele îi erau îmbibate de sudoare. Se întrebă cât de lung era intervalul dintre alimentările cu apă ale dușului. Capul îi zumzăia de intimitățile și confidențele pe care tocmai i le făcuseră angajații USIC, fapte din viețile lor pe care trebuia să le depoziteze în memorie, nume pe care trebuia să se asigure că nu le uită. Capsulele nedeschise pluteau suspendate pe ecran. Încă nouă mesaje pe care nu apucase să le citească până atunci.

Dragă Peter,

Iartă-mă dacă mesajul de față o să fie scurt și incoerent. Sunt moartă de oboseală. Sheila Frame și cei doi copii – Rachel și Billy – au fost pe-aici și-au stat toată după-amiaza și mare parte din seară. Pentru ei era sfârșit de săptămână, eu însă lucram de dimineață, după ce cu o zi înainte am lucrat după-amiază. Rachel te consumă. E tot drăguță, dar plină de obiceiuri obsesiv-compulsive, te obosește numai când te uiți la ea. Hormonii, presupun. N-ai recunoaște-o, fizic. Arată ca o starletă porno/vedetă pop/animatoare de petrecere – amestecul ăla atât de obișnuit pentru adolescentele din zilele noastre. Billy e dureros de politicos și de timid. E mărunțel pentru vârsta lui și un pic grasuț, pe deasupra. Abia dacă a deschis gura cât timp a fost aici, și era limpede că devenea cu atât mai stânjenit, cu cât mai mult trăncănea și se agita maică-sa. Sheila mirosea un pic a băutură, sau doar a parfum foarte puternic, nu-mi dau seama. Pocnește de stress, încă se simte în toată casa, deși au plecat de o oră. Tare aș vrea să ne fi putut ocupa

amândoi de ei – unul s-o calmeze pe Sheila, celălalt să stea de vorbă cu copiii, poate să facem cu rândul. Nu știi de ce au stat așa de mult; nu-mi imaginez că le-o fi folosit la ceva. Singurul și unicul moment de candoare al lui Billy a fost când l-am pus la computerul meu să se joace. A aruncat o privire la poza cu Arca lui Noe de pe ecran și i s-a schimonosit fața, de parcă l-ar fi lovit cineva. Mi-a spus că leopardul zăpezilor a dispărut ca specie, ultimul exemplar a murit într-o grădină zoologică, acum câteva săptămâni. „Leopardul zăpezilor era preferatul meu“, a zis. Apoi s-a așezat la computer și în nici treizeci de secunde era prins într-un interior de închisoare realizat realist, zburând capetele gardienilor, spărgând uși, lăsându-se omorât.

Trebuie să mă bag imediat în pat. Mâine-dimineață mă scol la cinci jumate. Am băut un pic din vinul adus de Sheila, ca să nu se simtă prost că bea singură. O să regret când o să sune ceasul!

Mai povestește-mi, te rog, despre cum merge cu misiunea. Vreau să discutăm în amănunt. Mi se pare foarte ciudat că n-o facem. Peter, E DUREROS să n-o facem. Mă simt de parcă aș fi sora ta și ți-aș trimite o listă lungă cu plângeri ori aș trăncăni despre lucruri de care nu are cum să-ți pese. Sunt aceeași persoană pe care o cunoști, cea pe care te poți mereu baza să-ți ofere confirmări și să pună lucrurile în perspectivă. Trebuie doar să mă lămuresc mai bine în privința activității tale de acolo, dragul meu. Dă-mi niște nume, niște detalii. Știi că nu poți acum, fiindcă ești la băștinași și n-ai cum să citești mesajul. Dar poate când te-ntorci. Te rog. Ia-ți niște timp de gândire. Dă-mi voie să fiu acolo pentru tine.

Chiar TREBUIE să mă bag în pat.

Cu dragoste,

Bea

Peter începu să se legene cu scaunul, încărcat de adrenalină, însă totodată și ostenit. Nu era sigur dacă trebuia sau dacă putea măcar să citească și celelalte opt mesaje ale lui Beatrice fără să răspundă la acesta. I se părea crud și pervers să nu răspundă. De parcă Bea ar fi strigat după ajutor, iarăși și iarăși,

iar el i-ar fi ignorat strigătele.

Dragă Bea, începu pe o pagină nouă.

Azi am oficiat un serviciu funerar. Art Severin. N-am știut că era diabetic; a murit subit, cât eram plecat în așezarea oazană. Mi s-au dat un dosar cuprinzător despre viața lui și vreo trei ore să pregătesc ceva. Am făcut ce-am putut. Toată lumea a părut să aprecieze.

Cu dragoste,

Peter

Se holbă la cuvintele de pe ecran, conștient că trebuia să scrie mai mult, Detalii, detalii. O femeie pe nume Maneely îi spusese că nu se mai gândise la creștinism de când era copilă, dar în acea zi simțise prezența lui Dumnezeu. Era ceva ce lui Bea i-ar fi plăcut să audă. Inima îi bubuia ciudat. Lăsă mesajul neterminat și deschise altă capsulă.

Dragă Peter,

Stai așezat undeva. Așa sper.

Dragule, sunt însărcinată. Știu că o să crezi că nu-i posibil. Dar n-am mai luat pilula cu o lună înainte să pleci tu.

Te rog să nu fii supărat pe mine. Știu că ne-am înțeles să mai așteptăm încă doi ani. M-am temut să nu fie vreo explozie la lansare și misiunea ta să se termine înainte să-nceapă. Sau că o să dispari undeva pe drum, că o să te evapori în spațiu și n-o să mai știu ce s-a ales de tine. Așa că, pe măsură ce data plecării se tot apropia, deveneam tot mai dornică să fac cumva ca o parte din tine să rămână aici cu mine, orice ar fi.

M-am rugat mult pentru asta, dar n-am simțit că primesc vreun răspuns. Până la urmă am lăsat în grija Domnului dacă voi fi fertilă atât de repede după renunțarea la pilulă. Sigur că tot decizia mea a fost, n-o să neg asta. Aș vrea să fi fost decizia amândurora. Poate că a fost – ori ar fi putut fi. Poate că, dacă aduceam vorba, ai fi zis că exact despre asta voiai și tu să discutăm. Dar am fost îngrozită că o să spui nu. Așa ar fi fost? Spune-mi verde în față, nu mă cruța.

Orice ai simți, sper că are vreo însemnătate pentru tine că sunt mândră și exaltată că port copilașul tău, al nostru. Până o să te întorci tu o să fiu în 26 de săptămâni și de-a dreptul enormă. Asta dacă nu pierd sarcina. Sper să nu. N-ar fi un capăt de lume și-am putea să-ncercăm iar, însă ar fi un alt copil. Cel pe care-l am în mine acum e atât de scump – deja! Știi la ce mă gândeam când făceam dragoste în drum spre aeroport? Mă gândeam: „Sunt gata, ăsta e momentul, e exact momentul potrivit, nu trebuie decât un pic de sămânță“. Și pun pariu că exact atunci s-a întâmplat. Dacă stau să socotesc, sunt aproape sigură că atunci s-a întâmplat.

13. Motorul prinse viață

– Și aici a început totul, zise cu solemnitate femeia. Așa arăta la început.

Peter încuviință din cap. Își ținea mandibula rigidă și nu îndrăznea să scoată sunete aprobatoare, de teamă să nu-l apuce vreun rânjel sau chiar vreun hohot de râs. Inaugurarea oficială a instalației era o ocazie înălțătoare pentru toți cei adunați acolo.

– Am pus un strat extragros de rășină izolantă în partea de sus a suprafeței de scurgere pentru a controla migrația apei, îndreptând-o spre fundație, continuă femeia arătând spre modelul la scară. Tuburile de aici au fost conectate la convertoarele de presiune.

Dacă ar fi avut un ton voios sau relaxat ar fi fost mai suportabil, însă era cât se poate de serioasă, și asta făcea totul să sune și mai nostim. Era ceva comic într-un model arhitectonic la scară (demn, plin de importanță simbolică, dar totodată așa de... mărunțel, ca și cum ar fi fost luat de pe terenul de joacă al copiilor). Și, pe lângă asta, forma însăși a modelului: două cupe puse invers, alăturate, justificând pe deplin numele de „Marele Suten”.

Adevăratele corpuri de clădire, văzute de la distanță, nu i se păruseră chiar într-atât de comice. Le admirase odată cu ceilalți în acea după-amiază, când un convoi de mașini traversase terenul plat, fiecare vehicul încărcat cu șase angajați. Mărimea structurilor și faptul că una din părți o ascundea vederii pe cealaltă din direcția din care veneau le făcea să apară drept ceea ce erau: niște realizări arhitectonice remarcabile. Când convoiul se oprise în cele din urmă în fața primei structuri, vehiculele parcaseră într-o zonă de umbră atât de vastă, încât contururile acestora erau greu de deslușit. Abia după ce Peter și ceilalți angajați USIC se adunaseră în holul de la intrare, contemplând macheta ce avea doar un metru înălțime, concepția instalației li se dezvăluise în întreaga ei simetrie globulară. Femeia care îndeplinea rolul de gazdă, Hayes, o ingineră care lucrase îndeaproape cu Severin, își flutura mâna pe

deasupra structurilor gemene, nedându-și seama că părea, prin gestul acela, să imite mângâierea unei perechi de sâni de dimensiunea unei canapele.

– ... nivelul de gravitație dorit... dispunerea greutateilor artificiale... simularea nivelului de umiditate... ridicarea presiunii cu ajutorul a cinci convertoare... sondă de proximitate...

Pofta de a râde îi trecuse lui Peter. Acum abia mai putea ține ochii deschiși. În holul de la intrare era sufocant de cald, iar aerisirea era proastă; avea senzația că se afla în măruntaiele unui motor – cum, de fapt, și stăteau lucrurile. Se clătină ușor pe picioare, trase o gură bună de aer în piept și făcu un efort să-și îndrepte ținuta. Picuri de sudoare captivi îi plescăiau în sandale; ochii îl usturau și începea s-o vadă pe Hayes ca prin ceață.

– ... înregistrat în timp real...

Clipi. Imaginea lui Hayes își recăpătă claritatea. Era o femeie micuță, cu tunsoare masculină în stil militar și genul de gust vestimentar ce făcea ca tot ce purta să aducă a uniformă, chiar și când nu era așa ceva. Făcuseră cunoștință cu câteva zile în urmă, în sala de mese, pe când ea se îndopa vârtos dintr-un castron cu piure de fină-albă și sos. Stătuseră de vorbă vreo zece, cincisprezece minute și tipa i se păruse simpatică, deși într-un fel mai degrabă plictisitor. Era din Alaska, îi plăceau câinii și mersul cu sania, însă acum se mulțumea să citească despre asta în reviste. Nu credea în religia de nici un fel, deși era „cumva deschisă la minte în privința spiritelor“, fiindcă avusese o experiență ciudată în casa unui unchi, la vârsta de doisprezece ani. Vocea ei scăzută și monotonă i se păruse oarecum atrăgătoare, amintindu-i într-o cântă de vocea blândă și melodioasă a lui Beatrice. Însă era mai puțin plăcut urechilor s-o asculte ținând o prelegere despre termodinamică și concepția digurilor.

Chiar și așa, faptul că abia reușea să stea treaz îl agasa. De obicei, experiențele plictisitoare nu-l afectau în acest fel. Avea mai degrabă o toleranță excepțională la lehamite; viața de vagabond îl învățase asta. Cumva însă, i se părea mai rău să trăiască în baza USIC decât să fie fără adăpost. Se întorsese de o săptămână deja, și fața arsă de soare i se jupuisese și se vindecase, însă creierul nu-și revenea la fel de bine. Era concentrat și alert atunci când ar fi trebuit să adoarmă și-l apuca pleoștea când trebuia să fie

alert. Și iată-l aici, picotind în loc să admire geniul ingineresc al nouă-nouței Unități Energetice și de Centrifugare a USIC.

– ... funcții care se exclud reciproc... nu se putea face... Severin... rețea de vidare... planul de a renunța la fotovoltaice....

Era impresionant ce se clădise acolo: o realizare inginerească ce lărgea limitele posibilului, așa cum fusese văzut până atunci. În condiții normale – adică acelea cu care erau obișnuiți cu toții acasă –, ploaia cădea pe spații extinse și se acumula în bazine mari sau se scurgea în râuri ce străbăteau teritoriul căpătând viteză. În ambele cazuri, o substanță care, pentru o persoană udată de o ploaie abundentă, era percepută drept picuri individuale căzând prin aer era transformată de timp, volum și accelerație într-o forță uriașă ce putea alimenta cu energie o sută de mii de motoare. Principiul nu se aplica însă pe Oază. Picăturile de ploaie apăreau, cădeau pe pământul buretos și dispăreau. Dacă se întâmpla să fii pe afară când ploua și țineai în mână o ceașcă, puteai s-o umpli; sau îți puteai potoli setea și într-un fel mai simplu, întinzându-te pe spate cu gura căscată. Însă când se termina, terminată era, până la următoarea aversă.

Structura bipartită a Marelui Sutien sfida aceste limitări. O parte a sa era concepută să soarbă ploaia din văzduh, să adune picurii mărunți într-un vârtej circular, să strângă apa condensată astfel într-o centrifugă gigantică. Însă asta era doar jumătate din ingeniozitatea temerară a proiectului. Cantitatea de energie necesară funcționării centrifugei era, firește, colosală – cu mult mai mare decât ar fi putut furniza panourile solare ale USIC. Așa că apa colectată nu era pur și simplu lăsată să curgă într-un rezervor; era mai întâi pusă la muncă într-un fierbător uriaș, de unde jeturi fioroase de vaporii făceau să se învârtă palele unor turbine.

Cele două corpuri de clădire se alimentau reciproc, furnizând energia necesară pentru capturarea apei și apa necesară pentru generarea energiei. Nu era tocmai un perpetuum mobile, fiindcă două sute de panouri solare dispuse de jur împrejurul instalației adunau acolo energia soarelui – însă eficiența era uimitoare. O, dacă vreo câteva Sutiene s-ar fi putut instala în țări răvășite de foamete precum Angola ori Sudan! Ce mult ar fi însemnat! Probabil că USIC, care tocmai se alesese cu această bijuterie tehnologică, se afla deja în negocieri pentru asemenea proiecte. Trebuia să se intereseze, își spuse Peter.

Însă acum nu era momentul potrivit.

– Și, în concluzie, un ultim aspect de natură practică, zise Hayes. Știm că există o anumită reținere în ceea ce privește folosirea denumirii oficiale a instalației, Unitatea Energetică și de Centrifugare. Mai știm și că există o poreclă ce se utilizează actualmente. Ei bine, nu-i chiar ce vrem să auzim. Unora poate că li se pare amuzantă, însă nu-i tocmai demnă, și cred că-i datorăm lui Severin, care și-a dat atâta silință cu proiectul, alături de noi toți, să găsim un nume care să ne sune bine tuturor. Prin urmare, știind că există o preferință pentru nume scurte și care prind, uitați ce propun. Oficial, ne aflăm aici pentru a sărbători deschiderea Unității Electrice și de Centrifugare. Neoficial, propunem să o numim... Mama!

– Fiindcă-i ditamai futerea de mamă! strigă cineva.

– Fiindcă nevoia este mama invenției, explică răbdătoare Hayes.

Cu asta, ceremonia de deschidere se apropia de sfârșit. Mai rămânea, sau așa se pretindea, un tur ghidat al unității, pentru demonstrarea felului în care erau puse în practică principiile ce fuseseră explicate cu ajutorul machetei. Însă, cum foarte multe dintre echipamentele și dispozitivele instalației erau îngropate în beton, scufundate sub apă sau accesibile doar dacă te urcai pe niște scări de oțel vertiginos de abrupte, nu prea mai era cine știe ce de văzut.

Abia după ce-o porniră spre baza USIC, în micul lor convoi, simți Peter inspirația care-l ocolise pe parcursul cuvântării lui Hayes. Înghesuit între doi necunoscuți, pe bancheta din spate a unui vehicul aburit, simțea că lumea se întuneca treptat. Uriașa instalație se făcea deja tot mai mică în spatele lor, lucind ușor în pâcla de gaze de eșapament ce ieșeau în spatele vehiculului. Însă acum vedea mai clar mulțimea de panouri solare – heliostate – aranjate într-un semicerc larg în jurul Mamei. Fiecare dintre ele trebuia să prindă lumina soarelui și s-o transmită direct la centrala electrică. Însă o coincidență făcea ca soarele să fie ascuns parțial de niște nori. Heliostatele se mișcă pe stativile lor, potrivindu-și unghiul de expunere, ajustându-se, ajustându-se și iar ajustându-se. Erau doar bucăți dreptunghiulare de oțel și sticlă, aspectul lor nu avea nimic uman, însă Peter tot se simți mișcat de nedumerirea lor mecanică. Precum toate creaturile din univers, nu făceau decât să aștepte lumina mereu mișcătoare ce avea să le dea un scop.

Ajuns în camera lui, se grăbi să verifice mesajele de pe Glonț. Se simțea vinovat că spera să găsească scrisori noi de la Bea când el însuși lăsase atâta timp să treacă fără să-i scrie. În ultima sa epistolă o asigurase că era încântat să audă că era însărcinată și că nu, firește că nu era supărat pe ea. Restul scrisorii era plin cu chestii legate de misiune, pe care nu și le mai amintea exact. Întreaga scrisoare avusese poate cincisprezece rânduri, cel mult douăzeci, și-l costase câteva ore de strădanie și de sudoare ca s-o compună.

Era drept că nu simțea furie, dar simțea îngrijorător de puțin din orice altceva, în afara încordării pe care i-o stârnea incapacitatea de a răspunde. Era dificil, în circumstanțele actuale, să-și scormonească simțămintele și să le pună alte nume. Dacă se străduia din răputeri, abia dacă reușea să priceapă ce se întâmpla pe Oază, însă asta doar fiindcă el și evenimentele cu care avea de-a face se desfășurau în același spațiu. Minte și inima îi erau prinse în trup, iar trupul era aici.

Veștile despre sarcina lui Beatrice erau precum veștile despre vreun eveniment crucial contemporan din Marea Britanie: știa că e important, dar nu știa ce-ar fi putut sau ce-ar fi trebuit să facă în privința asta. Presupunea că orice alt bărbat și-ar fi imaginat viitoarele realități intime ale calității de tată: copilul în brațe, fiul sau fiica săltându-i pe genunchi, copilul absolvind liceul sau altele asemenea. Își putea imagina scene de felul ăsta numai la modul cel mai general și schematic, ca și cum ar fi fost casete bidimensionale într-o carte cu benzi desenate realizate de niște desenatori mediocri și fără bun-simț. Îi era imposibil să și-o închipuie pe Bea cu un copil în pânțe: încă nu exista nici un copil, și dacă încerca să invoce imaginea burții ei, ochiul minții îi derula o peliculă veche cu abdomenul ei tonifiat, pe sub tricoul pe care-l purta noaptea. Ori, dacă încerca mai tare, o imagine ca de raze X a unui pelvis ce putea fi al oricui, presărat cu umbre și lumini criptice care ar fi putut fi un embrion ca o larvă, gaz intestinal sau cancer.

Trebuie să ai mare grijă, să ai grijă de tine, scrisese. Cuvântul „grijă” repetat de două ori într-o frază scurtă nu era tocmai ideal, dar îi luase și așa destul de mult să scoată cuvintele din el și era sincer, așa că le trimisese. Oricât de sincer ar fi fost sentimentul însă, trebuia să admită că era genul de lucru pe care l-ar fi zis mai degrabă o mătușă ori un frate.

Și de atunci nu fusese în stare să-i mai scrie, cu toate că mai primise câteva mesaje. De mai multe ori își impusese să ia loc și să înceapă, dar se blocase la Dragă Bea și nu mai continuase. Acum plănuia să tasteze câteva vorbe despre vizita la Marele Sutien, însă se îndoia că soția lui aștepta cu sufletul la gură informații pe subiectul respectiv.

În acea zi nu primise nimic de la ea, lucru neobișnuit. Spera să nu se fi întâmplat nimic rău. Lui Beatrice, adică. Lucruri rele se întâmplau peste tot în lume, se părea.

Sigur, lumea mustise întotdeauna de nenorociri și dezastre, la fel cum fusese binecuvântată cu realizări deosebite și fapte de seamă pe care media tindea să le ignore – fie și fiindcă onoarea și mulțumirea erau greu de prins pe film. Chiar și așa, lui Peter i se părea că mesajele pe care le trimitea Beatrice conțineau un număr alarmant de vești proaste. Mai multe decât putea să ducă. Numai calamități, evenimente ce rescriau lucrurile pe care le crezuseși știute, până ce creierul înceta să le mai digere și te agățai de vechile realități. Accepta că Mirah se întorsese la soțul ei și că soția politicianului american fusese împușcată în piscină. Își amintea că la Oskaloosa exista o fetiță pe nume Coretta care-și pierduse tatăl. Accepta, cu o anume greutate, că Maldivele fuseseră distruse complet de un val seismic. Însă, când se gândea la Coreea de Nord, își imagina un peisaj calm cu arhitectură totalitară, cu puzderii de cetățeni pe biciclete văzându-și de treburi. În imaginea asta nu exista loc pentru un ciclon catastrofal.

Fără dezastre noi azi. Să n-ai vești e veste bună, cum ar fi zis unii. Nu tocmai satisfăcut, deschise una dintre scrisorile mai vechi ale lui Bea și o reciti.

Dragă Peter,

Am primit mesajul tău aseară. Mă simt tare ușurată că nu te-ai supărat pe mine, asta dacă nu cumva scurtimea mesajului tău arată că de fapt EȘTI supărat, dar ții asta sub control. Dar nu cred să fie așa. Cred că ești nespus de preocupat cu misiunea ta, cu învățatul limbii și cu soiul de încercări prin care n-a mai trecut nimeni până acum. (Povestește-mi un pic despre toate astea, te rog, când ai un minut.)

Din ce ai SPUS, pare că te obișnuiești cu vremea, cel puțin. Aici nu prea-i posibil, fiincă iar a luat-o razna. Alte ploi torențiale, cu câte o vântoasă ca bonus, când și când. Casa miroase a umezeală. Mucegaiul se pune pe mobilă și pereți. Dacă deschid geamul, intră aer curat, dar și ploaie, așa că-i greu să-mi dau seama ce-i de făcut. Știu că și pe acolo e foarte umed, dar din puținul pe care mi l-ai spus despre felul de viață oazan, locul pare „conceput” pentru asta. Aici, în Anglia, totul e construit pe premisa că vremea o să fie mai mult uscată și moderată. Nu ne prea pricepem să ne descurcăm cu urgențele. Negare, presupun.

Am vești noi de la Sheila. Billy e deprimat clinic, zice. Deloc bine pentru un băiat de paisprezece ani. Am aranjat să-l scot undeva în ziua în care familia intenționează să se mute din casă. (A, am apucat să-ți spun că Sheila și Mark s-au despărțit? Nici unul nu putea plăti ratele la casă singur, așa că au decis să vândă și să se mute în niște apartamente. Mark, de fapt, pleacă în România.) Nu-s convinsă că e o mișcare înțeleaptă mutatul fără să-i implici și pe copii, dar Sheila spune că Billy chiar nu vrea să știe și e mai bine să-i arate apartamentul când toate pregătirile sunt gata. Mi-a dat niște bani ca să-l duc la film, dar o să-l duc, de fapt, la un Târg de Pisici care se-ntâmplă să se țină la Centrul Cultural și Sportiv în ziua aceea. E riscant, deoarece (A) s-ar putea să fie genul care s-o ia razna când vede animale ținute în cuști mici și (B) o să-i amintească de leopardul zăpezilor, dar sper că, dacă vede toate pisicile acelea adunate acolo, o să se simtă mai liniștit cumva.

Pf! Dacă auzai ce pocnet a răsunat prin toată casa! Aproape c-am făcut infarct. Fereastra de la balcon e zob, sunt sute de cioburi în cadă și pe podea. Am crezut mai întâi că-s niște vandali, dar a fost de la vânt. A suflat tare, a smuls un măr din pomul din spate și l-a aruncat în geam. Dar nu te teme! Vine cineva de la biserică să-l repare cât de curând, în maxim două ore, așa a zis. Graeme Stone. Îl mai ții minte? Nevasta lui a murit de ciroză.

M-am dus la supermarket azi, era închis. Fără nici o explicație, era doar o bucată de hârtie lipită cu scotch pe care scria că va rămâne închis pe un termen nedeterminat. Era destulă lume pe-afară, clienți care încercau să vadă ceva prin geamuri. Înăuntru s-au aprins luminile, totul arăta normal, pe rafturi erau alimente. Lângă ușă stăteau doi tipi de la pază. Câțiva angajați se plimbau printre raioane vorbind calm, ca și cum nu i-ar fi putut vedea

nimeni, de parcă erau la ei în sufragerie și nu în ochii lumii, pe strada mare. Foarte ciudat. Am stat acolo vreo cinci minute, nu știu de ce. În cele din urmă, un tânăr indian cu tupeu l-a strigat prin geam pe unul dintre oamenii de la pază: „Pot și io să-mi iau un pachet de Benson&Hedges, două de bucăți?” Nici un răspuns, așa că a insistat: „Le pentru maică-mea, nene!” Cei de afară au început să râdă. A fost unul dintre lucrurile acelea împărtășite, când se întâmplă un fleac amuzant și toată lumea „se prinde” și, pentru un moment, cu toții se simt uniți. Îmi plac la nebunie momentele alea. Oricum, distracția începea să se cam strice, așa că am mers până la chioșcul non-stop și-am încercat să găsesc niște lapte, dar n-am avut noroc.

Tu ce mănânci, dragul meu? Mi-ar plăcea și mie?

Cantina USIC era scăldată într-o lumină portocalie. Era după-amiază, și avea să mai fie o groază de timp după-amiază. Comandă la tejghea supă de pui cu smântână și pâine. Astăzi era de serviciu o femeie, o frumusețe cu aspect grecesc, cu care încă nu făcuse cunoștință. Stătuse de vorbă, cât de cât, cu majoritatea celor din echipa USIC, ca să-și dea seama dacă putea fi de folos cuiva la nivel spiritual, și descoperise că erau cu toții mai degrabă interiorizați și neobișnuit de flegmatici. Femeia cu aer grecesc era însă nouă, iar privirea ei îl făcea să spere că, cine știe, în adâncul sufletului aștepta un loc gol pe care i-l putea umple Dumnezeu. Se întrebă dacă era cazul să folosească ocazia. Dar îi era foame și, pe lângă asta, mintea îi era plină de oazani. Urma să plece în mai puțin de o oră.

Supa era gustoasă, deși nu conținea nici smântână și nici carne. Avea o aromă pronunțată de concentrat de pui, fără îndoială adusă aici sub formă de pulbere. Ruloul de fină-albă era crocant pe dinafară și elastic pe dinăuntru, încă un pic cald – exact cum trebuia să fie. În timp ce-l mânca, îi mulțumi Domnului pentru fiece îmbucătură.

Sunetul emis de sistemul de amplificare era un soi de jazz dixieland pe care nu izbutea să-l identifice. Muzica veche nu era specialitatea lui. La fiecare câteva minute, un anunț înregistrat recita o listă de tromboniști, trompetiști, pianiști și așa mai departe.

Își isprăvi masa și se duse să lase castronul pe tejghea.

– Mulțumesc, zise.

– Cu plăcere, răspunse femeia.

Încheietura mâinii ei, observă Peter când femeia apucă bolul, era noduroasă, însă delicată, ca a lui Bea. Își dori să-și poată lipi degetele de ale lui Beatrice pentru doar trei secunde, să-i simtă oasele încheieturii pe piele. Lovit de această nevoie, zăbovi câteva clipe așa, cu ochii încețoșați, apoi își veni în fire.

Se întoarse la locul lui, ca să dea timp mâncării să se așeze în stomac. Trecându-și palma peste partea din față a tunicii, simți că-l înțepă un curent de electricitate statică, un fenomen pe care-l observase adesea în momente în care aștepta cu nerăbdare ceva anume. Închise ochii și se rugă lui Dumnezeu pentru calm. Și căpătă niște calm.

În sistemul de amplificare, jazzul lăsase locul unei forme mai organizate de muzică. Începu să răsfaiască revistele de pe standul de lângă fotoliul său, oprindu-se asupra fiecăreia câteva minute înainte de-a o lua pe următoarea.

Impresia sa inițială fusese că USIC oferea o selecție cuprinzătoare de publicații ce ar fi putut fi găsite la un chioșc de presă de-acasă. Acum însă, după ce le analizase cu mai multă atenție, nu mai era atât de sigur. House & Garden, Hot Goss, Aquarium Fish, Men's Health, Lesbian Action, The Chemical Engineer, Classic Jazz, Vogue... da, erau relativ recente, fiindcă sosiseră cu aceeași navă care-l adusese și pe el. Și da, acopereu o gamă largă de interese, dar... nu existau pe nicăieri știri serioase. Se uită la titluri și la cuprinsul trecut pe coperti. Erau aceleași care apăreau de decenii în asemenea publicații. Lipseau de la stand orice fel de reviste care prezentau ce se petrecea în linia întâi, dacă se putea spune așa.

Puteai citi despre jazz sau despre cum să-ți întărești mușchii abdominali ori despre mâncarea pentru pești, însă unde erau crizele politice, cutremurele, războaiele, falimentele marilor corporații? Luă Hot Goss, o revistă de cancan, și o răsfoi. Articol după articol despre vedete de care nu auzise niciodată. Două pagini îi rămaseră în mână, desprinse, avertizându-l despre faptul că

alte două pagini de mai încolo fuseseră rupte. Descoperi locul cu pricina. Numărul paginilor sărea, firește, de la 32 la 37. Răsfoi până la cuprins și se uită la prezentările pe scurt ale articolelor, ca să-și facă o idee despre ce lipsea: „Umber Rosaria se duce în Africa! Petrecăreața noastră preferată schimbă centrul de dezintoxicare cu taberele de refugiați“.

– Hei, predicatorule!

Ridică privirea. Un bărbat cu expresie sardonică și cu o barbă de câteva zile îl privea de sus.

– Salut, Tuska, zise Peter. Mă bucur că te văd. Ți-ai lăsat barbă iar?

Tuska ridică din umeri.

– Nu-i mare lucru. Ecran diferit, aceeași mașinărie pe dinăuntru. Se așeză în scaunul cel mai apropiat și făcu un semn din bărbie spre revista Hot Goss din mâinile lui Peter. Mizeria aia o să-ți transforme creierul în peltea.

– Mă uitam doar la ce este disponibil pe-aici, se apără Peter. Și-am băgat de seamă că două pagini au fost rupte.

Tuska se lăsă pe spătar și-și încrucișă picioarele.

– Doar două? Măiculiță! Ar trebui să te uiți la Lesbian Action. Cam o treime din ea s-a dus, pe puțin, zise el făcând cu ochiul. O să trebuiască să dăm o spargere în camera lui Hayes ca să luăm foile înapoi.

Peter păstră contactul vizual cu Tuska, însă nu permise figurii sale să exprime vreo reacție. De obicei asta funcționa ca o oglindă morală, retransmițându-i interlocutorului vorbele pe care le rostise mai devreme.

– N-am vrut să sune lipsit de respect, înțelegi, adăugă Tuska. E-o ingineră al naibii de bună. Își vede de treaba ei. Cum facem și noi, ceilalți, presupun.

Peter așeză Hot Goss la loc pe raft.

– Ești însurat, Tuska?

Tuska ridică din sprânceana stufoasă.

– Acum mult timp, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată, declamă el teatral, încârligându-și în aer degetele pentru a accentua referința la cultura pop de odinioară. Apoi, cu voce normală: Nu mai știu nimic de ea de vreo douăzeci de ani. Mai mult.

– Ai vreo persoană specială în viața ta, acum?

Tuska miji ochii a cugetare, imitând cercetarea temeinică a unei baze de date.

– Nu, spuse după patru sau cinci secunde. N-aș putea zice că am.

Peter zâmbi ca să indice că pricepuse gluma, însă undeva în ochii lui trebuie să fi rămas o scânteie minusculă de milă, fiindcă Tuska se simți îndemnat să dea detalii.

– Știi, Peter, sunt surprins că ai trecut prin procesul de selecție al USIC. Uimit pe bune, de fapt. Dacă te uiți la toate tipele și tipii care lucrează aici, o să descoperi că majoritatea dintre noi suntem... ăă... liberi de contract. Fără neveste ori soți care s-aștepte acasă. Fără iubite stabile, fără copii dependenți de noi, fără mame care se uită în cutia poștală. Fără legături.

– Din cauza riscului mare de a muri pe drum înapoi?

– Moarte? Cine să moară? Un singur accident am avut în toți anii ăștia și n-a avut de-a face cu Saltul, a fost o porcărie nasoală care se putea întâmpla în orice zbor comercial în drum spre L.A. Genul de chestie pe care companiile de asigurări o numesc „forță majoră“, la mâna lui Dumnezeu. Clipi cu subînțeles, apoi reveni la subiect: Noo, procesul de selecție... are de-a face cu condițiile de-aici, cu viața de aici. Ce să zic? „Izolare“ ar fi un cuvânt bun. Riscul cel mare, pentru toată lumea, ar fi să înnebunească. Nu la genul criminal dement, ucigaș cu toporul, doar... nebun. Așa căăă... o lungi Tuska trăgând o gură bună de aer, e mai bine să ai o echipă de indivizi care înțeleg cum e să fii într-o stare intermediară permanentă. Să n-ai alte planuri... să n-ai unde să te duci... să n-ai pe nimeni căruia să-i pese cine știe ce de tine. Înțelegi ce zic? Oameni care pot face față unei situații de felul ăsta.

- O echipă de singuratici? Pare o contradicție în termeni.
- E Legiunea Străină, asta-i.
- Pardon?

Tuska se aplecă spre el. I se declanșase dispoziția de povestitor.

– Legiunea Străină franceză. Un corp de armată de elită. Au luptat în multe războaie pe vremuri. O echipă grozavă. Nu trebuia să fii francez ca să intri, puteai să fii de oriunde. Nu trebuia nici să le spui numele tău adevărat, trecutul tău, cazierul, nimic. Așa că, după cum îți poți imagina, o mulțime din tipii ăștia erau belea cu „B“ mare. Nu-și aveau nicăieri locul. Nici măcar în armata obișnuită. Nu conta. Erau légionnaires.

Peter se gândi câteva secunde la asta.

- Vrei să spui că pe aici toată lumea e belea cu B mare?

Tuska râse.

- A, suntem niște pisicuțe. Niște cetățeni de ispravă, toți unul și unul.
- La interviul cu cei de la USIC, reflectă Peter, am avut impresia că n-aș fi putut minți despre nimic. Își făcuseră cercetările temeinic. A trebuit să aduc analize medicale certificate, recomandări...
- Sigur, sigur, făcu Tuska. Suntem toți aleși pe sprânceană. Analogia mea cu Legiunea n-avea de-a face cu ideea că nu se pun întrebări. Nici vorbă. Analogia e că putem trăi aici, punct. Legio Patria Nostra, ăsta era mottoul legionarilor. Legiunea este patria noastră.
- Și totuși, te-ai întors, observă Peter.
- Păi... sunt pilotul.
- Și B.G., și Severin s-au mai întors și ei de câteva ori.
- Da, dar între călătorii au stat pe-aici cu anii. Cu anii. Ai văzut fișele lui

Severin. Știi cât timp petrecea în locul ăsta, făcându-și treaba zi după zi, bând apă verde, pișându-se oranj, cărându-și hoitul în sala de mese în fiecare seară și mâncând mucegai prelucrat sau ce naiba e chestia aia, răsfoind poate vreo revistă veche în genul ălor pe care le găsești pe la cabinetele dentiștilor, ducându-se la culcare și holbându-se în tavan. Asta facem pe-aici. Și ne descurcăm. Știi cât au rezistat primii muncitori USIC? Primele serii de lucrători, în zilele dintâi? În medie, trei săptămâni. Vorbim despre persoane în superformă, bine pregătite, echilibrate, din familii iubitoare, bla, bla, bla. Ei bine, șase săptămâni cel mult. Uneori șase zile. După care se luau de cap, porneau cu văicăreala, boceala, suitul pe pereți, și USIC trebuia să-i trimită înapoi. Înapoi acaa-să.

Când rosti ultimul cuvânt făcu un gest grandilocvent, o rotire împrejur a brațelor, ca să adauge o aureolă de sarcasm întregii idei.

– OK, știi că USIC are o căruță de bani. Da nu chiar atâția.

– Și cum a fost cu Kurtzberg? întrebă Peter cu voce scăzută. Și Tartaglione? Ei nu s-au dus acasă, nu?

– Nu, recunosc Tuska. S-au dat cu băștinașii.

– Nu-i și ăsta un alt fel de adaptare?

– Tu să-mi spui, zise Tuska cu o undă de răutate în glas. Tu abia ce te-ai întors din Orașul Dement și vrei să te duci iarăși. Ce te grăbești așa? Nu ne mai iubești deloc?

– Ba da, vă iubesc, spuse Peter pe un ton vioi și binevoitor, menit să transmită că iubea pe toată lumea de acolo. Dar n-am fost adus aici... ăăă... tipii de la USIC mi-au zis clar că n-ar trebui să mă aștept la...

Se opri, nemulțumit de el însuși. În ciuda strădaniilor sale, tonul nu-i fusese nici voios și nici sincer, ci defensiv.

– Nu noi suntem treaba ta, rezumă Tuska. Știi asta.

Cu coada ochiului, Peter observă că Grainger intrase în cantină. Sosise

momentul să plece spre așezarea oazanilor.

– Chiar îmi pasă, spuse el stăvilindu-și impulsul de a aduce vorba despre funeraliile lui Severin, ca să-i amintească lui Tuska de eforturile pe care le făcuse într-un timp atât de scurt. Dacă tu... dacă oricine, de fapt... vrei să apelezi la mine, îți stau la dispoziție.

– Sigur că da, făcu pilotul ridicând din umeri.

O observă pe Grainger apropiindu-se și-o salută relaxat.

– Te așteaptă caleașca, îl anunță Grainger pe Peter.

În loc să treacă prin ieșirea de la cafenea și apoi să ocolească toată clădirea până la parcare, Grainger îl escortă printr-un labirint de coridoare interne, întârziind momentul în care urmau să fie loviți de aerul îmbibat cu umezeală. Traseul prin interiorul bazei îi duse pe lângă farmacia USIC, domeniul lui Grainger. Era închisă, și Peter ar fi trecut pe lângă ea fără s-o bage în seamă dacă n-ar fi fost crucea mare și verde din plastic pusă deasupra ușii care, altminteri, n-avea alte însemne. Se opri ca să se uite mai bine, iar Grainger se opri și ea.

– Șarpele din Epidaur, murmură Peter surprins că persoana care confecționase crucea aceea se obosise s-o înfrumusețeze cu un insert de metal argintiu înfățișând străvechiul simbol al șarpelui înfășurat pe toiag.

– Da?

– Simbolizează înțelepciunea. Nemurirea. Vindecarea.

– Și mai înseamnă „farmacie“, zise Grainger.

Peter se întrebă dacă ușa era descuiată.

– Dacă apare cineva cât lipsim și are nevoie de tine?

– Puțin probabil.

– Cei de la USIC nu te țin așa de ocupată?

– Fac o mulțime de chestii în afară de treaba cu medicamentele. Analizez mâncarea, să văd dacă nu ne otrăvim. Fac cercetare. Îmi aduc contribuția.

Nu-i ceruse să-și justifice salariul; fusese doar curios în privința ușii. Fiindcă spărsese ceva farmacii la vremea lui, nu-i venea a crede că un depozit de medicamente n-ar fi fost o tentație pentru unii de-acolo.

– E încuiată?

– Sigur că e încuiată.

Grainger îi aruncă o privire bănuitoare. Peter simți că i se uitase drept în conștiință, că trăsese cu ochiul la amintirile sale vinovate de a fi intrat fără permisiune în apartamentul lui Kurtzberg. Ce-i venise să facă una ca asta?

– Nu fiindcă m-aș teme de vreun furt, spuse ea. Doar că... așa-i procedura. Putem să mergem acum?

Când ajunseră la capătul coridorului, Grainger își umplu plămânii cu aer și deschise ușa ce dădea spre exterior. Aerul rece și neutru fu absorbit, pe la spatele lor, în atmosferă, dându-le câte un brânci când puseră piciorul afară. Apoi suvoiul de umezeală gazoasă îi cuprinse brusc, fiind ca întotdeauna, până se obișnuiau, un șoc pentru organism.

– Am auzit fără să vreau că-i făceai o declarație de dragoste lui Tuska, spuse Grainger în vreme ce se apropiau de vehicul.

– Mă lua peste picior și... ăă... i-am răspuns la fel.

Curenții de aer îi răvășeau părul, îi alergau pe sub haine, îi tulburau vederea. Neatent, fu cât pe ce să dea peste Grainger, fiindcă se luase după ea spre partea șoferului până să-și aducă aminte că trebuia să ocupe locul pasagerului.

– Dar la un nivel mai profund, e adevărat, adăugă el în vreme ce dădea ocol mașinii. Sunt creștin și încerc să iubesc pe toată lumea.

Se așezară și trântiră portierele, închizându-se ermetic în cabina cu aer condiționat. Timpul scurt pe care-l petrecuseră în spațiu deschis fusese suficient cât să-i umple de umezeală, așa că începură să tremure sincron, coincidență care-i făcu să zâmbească.

– Tuska nu-i foarte ușor de iubit, remarcă Grainger.

– Are intenții bune, zise Peter.

– Serios? făcu ea cu acreală. Cred că-i mai amuzant dacă ești tip. Își tamponă fața cu un colț al baticului și, aruncând o privire la oglindă, își trecu mâna prin păr. Numai despre sex îi merge gura. Ar trebui să-l ascuți cândva. Numai porcoșenii, numai aluzii deocheate.

– N-ai vrea să fie mai mult decât aluzii deocheate, presupun?

– Doamne ferește, pufni ea. Îmi imaginez de ce l-a părăsit nevastă-sa.

– Poate că el a părăsit-o pe ea, zise Peter întrebându-se de ce-l atrăgea Grainger în conversația asta ciudată și de ce n-o luaseră încă din loc. Sau a fost o decizie reciprocă.

– Sfârșitul unei căsnicii nu-i niciodată o decizie reciprocă.

El încuviință din cap, ca și cum i-ar fi recunoscut plusul de înțelepciune pe tema respectivă. Însă Grainger tot nu făcea vreun gest să pornească vehiculul.

– Există și cupluri căsătorite pe-aici?

Ea clătină din cap.

– Nțț. Avem treabă de făcut, trebuie să ne-nțelegem bine cu toții.

– Eu mă înțeleg cu soția mea. Mereu am lucrat împreună. Mi-aș dori să fie aici cu mine.

– Crezi că i-ar plăcea aici?

Aproape că zise: „N-ar conta, ar fi cu mine“, apoi își dădu seama ce incredibil

de arogant ar fi sunat.

– Așa sper.

– Eu aș pune rămășag că n-ar fi numai un zâmbet, spuse Grainger. Nu-i un loc pentru o femeie adevărată.

„Tu ești o femeie adevărată“, îi veni lui să zică, însă intuiția profesională îl opri.

– Păi... sunt o mulțime de femei care lucrează pe-aici. Mi se par destul de reale.

– Mda? Poate ar trebui să te uiți mai bine la ele.

Se uită mai bine la ea. Îi ieșise un coș pe tâmplă, pe pielea sensibilă de deasupra sprâncenei drepte. Părea dureros. Se întrebă dacă era înainte de ciclu. Bea avea puseuri de acnee în anumite perioade ale lunii, și căpăta o înclinație spre conversații cumva fără finalitate, își critica aspru colegii de lucru și vorbea despre sex.

– La început, când am venit să lucrez aici, continuă Grainger, nici măcar nu observam că nimeni nu se combina cu nimeni altcineva. Mă gândeam că probabil o fac cumva pe furiș. După cum vorbeau B.G. sau Tuska... Dar uite că timpul a trecut, sunt ani de-acum, și știi ce? Nu se-ntâmplă niciodată. Nu vezi doi oameni care să se țină de mână ori să se sărute. Nimeni nu o șterge de la muncă vreo oră ca să se întoarcă cu părul zbârlit și fusta vârată în chiloți.

– Dar vor asta?

Rezerva plină de demnitate a oazanilor îl făcuse să se simtă mai puțin impresionat ca oricând de ritualurile sexuale bătătoare la ochi ale oamenilor.

Ea oftă exasperată.

– Mi-ar plăcea, pur și simplu, să mai văd și ceva semne de viață uneori.

Peter fu cât pe ce să-i spună că era prea aspră. Zise doar:

– Oamenii nu trebuie să fie activi sexual ca să fie vii.

Grainger îi aruncă o privire întrebătoare.

– Ăă... tu nu ești... ăă... când preoții fac legământul ăla... am uitat cum îi zice...

– De celibat? zâmbi el. Nu, sigur că nu. Doar știi că sunt căsătorit.

– Da, dar n-am știut care era combinația. Sunt, adică, fel de fel de combinații între un bărbat și o femeie.

Peter închise ochii, încercând să călătorească înapoi în patul cu plapumă galbenă, unde Bea se afla întinsă, goală, așteptându-l. Nu și-o putu închipui. Nici măcar plapuma galbenă nu și-o putu imagina, nu-și mai amintea nuanța exactă. Văzu, în schimb, galbenul straiului lui Iubitor de Isus Cinci, un galben-canar aparte pe care învățase să-l distingă de alte nuanțe de galben purtate de alți Iubitori de Isus, fiindcă îi plăcea cel mai mult.

– A noastră e... cu de toate, o asigură pe Grainger.

– Ca lumea, zise ea. Îmi pare bine.

Și îndată, de la o atingere a mâinii ei, motorul prinse viață.

14. Vocea i se pierdu în şuvoiul puternic de glasuri

Tresări și se îndreptă de spate.

– Scuză-mă, n-am vrut să adorm pe tine, zise el.

– E OK.

– Am ațipit mult?

Grainger își consultă cadranele de bord.

– Poate douăzeci de minute. Ai moțăit un pic. La început am avut impresia că te gândeai profund la ceva.

Peter se uită prin geamul lateral, apoi își mută privirea în față. Peisajul arăta exact ca înainte să-l fure somnul.

– Nu-i mare lucru de văzut, știu.

– E frumos. Doar că n-am apucat să dorm prea bine la bază.

– Mă bucur să fiu de ajutor, dă-i bătaie.

Peter îi cercetă chipul, încercând să-și dea seama dacă o călca pe nervi, dar își pusese la un moment dat ochelarii cu lentile negre, și întreg capul îi era aureolat de lumina soarelui.

– Buzele tale sunt prea uscate, zise ea. Nu bei destulă apă.

Ținându-și o mână pe volan, o folosi pe cealaltă ca să culeagă o sticlă cu apă de pe podea. I-o întinse, luându-și doar o clipă ochii de la drum, și-și luă o

altă sticlă pentru ea. A ei era desfăcută deja, a lui era sigilată.

– Nu uita să bei apă. Deshidratarea te omoară. Și ai grijă cu soarele. Să nu te mai arzi ca data trecută.

– Vorbești ca nevastă-mea, zise el.

– Ei bine, poate că împreună te putem ține în viață.

Desfăcu dopul și bău. Lichidul incolor era rece și aspru la gust – așa de aspru, că aproape-l făcu să tușească. Cât de discret putu, aruncă o privire la etichetă, pe care scria, simplu, APĂ: 50\$ LA 300 ML. Îi oferise un cadou costisitor, de import.

– Mulțumesc, spuse el încercând să-și ia un ton încântat, însă, de fapt, gândindu-se cât de bizar era ca oricine care locuise pe Oază mai mult decât el să nu poată aprecia superioritatea apei locale. La sfârșitul misiunii, când se întorcea acasă, cu siguranță avea să-i lipsească gustul acela proaspăt, dulceag.

Spre finalul lungii lor călătorii cu mașina, Peter decise că așezarea oazană merita un nume mai bun decât C-2 sau Orașul Dement. Încercase să afle cum îi spuneau oazanii, ca să-i spună la fel și el, însă aceștia nu păruseră să priceapă întrebarea, continuând s-o desemneze, în engleză, prin cuvântul „aici“. Mai întâi presupusese că numele real al satului era de nepronunțat, însă nu, nu exista un nume real. Ce minunată dovadă de smerenie! Rasa umană s-ar fi scutit de multă jale, chin și vărsare de sânge dacă oamenii n-ar fi fost atât de atașați de nume precum Stalingrad, Fallujah și Roma și s-ar fi mulțumit, pur și simplu, să trăiască „aici“, oriunde ar fi fost acel „aici“.

Chiar și așa, „Orașul Dement“ era o problemă ce trebuia rezolvată.

– Spune-mi, i se adresă lui Grainger când orașul începu să se zărească la orizont, dacă ar trebui să dai locului ăstuia un nume, cum i-ai zice?

Grainger se întoarse spre el fără să-și scoată ochelarii de soare.

– Dar ce are C-2?

- Pare o inscripție de pe o canistră cu gaz otrăvitor.
- Mie îmi sună neutru.
- Bun, atunci poate că ceva mai puțin neutru ar fi o îmbunătățire.
- Ca de pildă... ia se vedem... Noul Ierusalim?
- Ar fi o lipsă de respect pentru cei care nu sunt creștini. Și oricum, le vine tare greu să pronunțe S-urile.

Grainger se gândi vreun minut.

- Poate e o treabă pentru Coretta. Știi, fata din Oskaloosa...
- Îmi amintesc. Mă rog pentru ea. Anticipând că Grainger putea să aibă probleme cu așa ceva, continuă pe un ton mai glumeț: Dar poate că totuși nu e o treabă pentru Coretta. Poate îi plac S-urile. Poate o să sugereze „Oskaloosa“.

Gluma rămase fără ecou, iar Grainger păstră tăcerea. Menționarea rugăciunii părea să fi fost o greșeală.

Sălbăticia se sfârși brusc și ajunseră în perimetrul orașului. Grainger îndreptă vehiculul spre aceeași clădire ca mai înainte. Cuvintele BUN VENIT, cu litere cât un stat de om, fuseseră zugrăvite proaspăt pe perete, deși de data asta scria BUN BUN VENIT, ca pentru a pune accent pe urare.

- Poți să mergi direct la biserică, zise Peter.
- La biserică?

Se îndoia că ea nu observase șantierul ultima dată când îl luase de-acolo, dar bine, dacă simțea nevoia să joace jocul acela, avea să-i facă pe plac. Arătă către linia orizontului, unde structura cea mare, vag gotică, lipsită încă de acoperiș ori turlă, se profila pe cerul după-amiezii.

- Clădirea aceea de colo, spuse. Nu-i terminată, dar acolo o să locuiesc.

– OK, făcu ea, dar tot trebuie să-mi distribui medicamentele.

Și zvâcni din cap, arătând spre clădirea cu zugrăveală, pe care tocmai o lăsaseră în urmă.

Peter se uită în spate și văzu pe banchetă cutia cu medicamente.

– Scuze, am uitat. Vrei niște sprijin moral?

– Nu, mersi.

– Chiar nu mă deranjează să stau cu tine câtă vreme e nevoie. Ar fi trebuit să-mi amintesc.

– Nu-i treaba ta.

Îndrepta deja mașina către biserică. N-avea rost să încerce să o convingă să se întoarcă și să rezolve mai întâi cu distribuția proviziilor medicale, deși era convins că ar fi fost mai puțin încordată dacă ar fi avut tovărășie. Însă nu putea să insiste. Grainger era un personaj dificil – și se făcea tot mai dificilă cu cât o cunoștea mai bine.

Se opriă lângă peretele vestic al bisericii. Chiar și fără acoperiș, clădirea era îndeajuns de mare ca să-și lase umbra peste ei și peste tot ce-i înconjura.

– Bun, atunci, zise Grainger scoțându-și ochelarii. Distracție plăcută!

– Sunt sigur că o să fie interesant, spuse Peter. Mulțumesc din nou că m-ai adus până aici.

– Tocmai până la... Peterville, îi aruncă ea descuind portiera.

El râse.

– Nici nu se pune problema. Au probleme și cu pronunția T-urilor.

Atmosfera umedă, ținută prea mult la distanță, se învâртеji voioasă în cabină, lingându-le fețele, aburind geamurile, strecurându-se prin mânecile lor, rătăcindu-le prin păr. Figura lui Grainger, mică și palidă pe după batic, se

acoperi în câteva secunde cu picuri de sudoare. Se încruntă agasată, iar broboanele sclipiră, adunându-se în perișorii cafenii din locul în care sprâncenele aproape că i se atinseseră.

– Chiar te rogi pentru ea? îl întrebă dintr-odată, chiar când Peter era pe cale să se dea jos.

– La Coretta te referi?

– Da.

– În fiecare zi.

– Dar n-o știi deloc.

– Dumnezeu o știe.

Grainger făcu o grimasă.

– Te mai poți ruga pentru încă cineva?

– Sigur. Cine?

– Charlie, zise ea cu șovăială. Charlie Grainger.

– Tatăl tău?

Era o încercare de a ghici, o intuiție. Un frate era o posibilitate; un fiu nu i se părea tocmai probabil.

– Da, spuse ea împurpurându-se în obraji.

– Care-i marea grijă a vieții lui?

– O să moară curând.

– Sunteți apropiați?

– Nu, deloc. Dar... Își trase de pe creștet baticul și scutură din cap ca un

animal ud. Nu vreau să sufere.

– S-a înțeles. Mersi. Ne vedem săptămâna viitoare.

Acestea fiind zise, Peter intră pe ușa bisericii sale.

Oazanii îi făcuseră un amvon. Dumnezeu să-i binecuvânteze, îi făcuseră un amvon, sculptat și modelat din același material precum chihlimbarul, ca și cărămizile. Stătea mândru între cei patru pereți de parcă ar fi răsărit din pământ, un arbore în formă de amvon crescând în aer liber. Chiar înainte de plecare, Peter dăduse de înțeles că acoperișul trebuia pus cât mai curând cu putință, însă nu era nici un acoperiș. Nici la ferestre nu se făcuse vreun progres; rămăseseră simple găuri în ziduri.

Îi veni în minte o vizită făcută în copilărie la niște ruine medievale, unde turiștii dădeau roată rămășițelor unei abații cândva înfloritoare, abandonată între timp elementelor naturii. Cu excepția faptului că biserica asta nu era o ruină și nu era nevoie să se teamă de efectele intemperiilor. Acoperișul și ferestrele, când aveau să fie în sfârșit terminate, ar fi însemnat un gest grandios marcând finalizarea construcției, însă, de fapt, biserica fusese gata să fie folosită încă din momentul conceperii. Nu avea să ajungă un buncăr sigilat ermetic, precum baza USIC. Acoperișul avea să protejeze lăcașul de averse, însă aerul dinăuntru avea să fie la fel cu cel de afară, iar podeaua tot din pământ bătătorit avea să fie făcută. În biserică n-aveau să se afle flecuștețe perisabile sau țesături fragile pe care vremea să le poată distruge; oazanii priveau acest loc pur și simplu ca pe un punct de adunare pentru trupuri și suflete – semn bun pentru sporirea lor întru Cristos.

Iată că totuși îi construiseră un amvon. Și terminaseră intrarea. Cele două canaturi ale ușii pe care le lăsase întinse pe jos, abia scoase din cuptorul olarului, fuseseră ridicate și prinse la locul lor. Peter le deschise și le-nchise, le-nchise și le deschise, admirând mișcarea lină și linia absolut dreaptă în care se întâlneau canaturile. Nu se folosiseră șuruburi ori balamale de metal; în schimb, erau îmbinate cu iscusință: apendicele ca niște degete din partea interioară a ușilor se potriveau fără greș în scobiturile făcute în cadru. Era sigur că, dacă apuca ușile și le ridica, ar fi ieșit din cadru la fel de ușor cum

iese piciorul din încălțăminte – și că puteau, cu aceeași ușurință, să fie puse la loc. Era oare o negliobie să construiești o clădire într-un asemenea fel încât vreun golan răuvoitor să-i poată scoate ușile după voie? Chiar dacă nu existau aici asemenea golani? Și construirea unei biserici pe solul acesta buretos era un fel de „casă clădită pe nisip“, cum se arăta în Matei 7:24-26? Se îndoia. Matei vorbise metaforic, referindu-se nu la arhitectură, ci la punerea în practică a credinței. Oazanii erau lucrători lenți, grijulii la modul patologic, dar se străduiau încontinuu să facă tot ce le stătea în puteri. Ușa fusese împodobită cu ornamente sculptate complicat. Când le aduseseră aici peste câmp, cele două canaturi fuseseră netede ca sticla. Acum erau pline cu zeci de cruciulițe executate într-o asemenea varietate de stiluri, încât Peter bănuia că fiecare Iubitor de Isus o adăugase pe a sa. Către partea de sus a ușii se vedeau trei ochi umani supradimensionați, formând o piramidă. Aveau însă un aspect opac, fiindcă, deși fuseseră realizați cu eleganță, în mod clar, artistul nu înțelegea ce face un ochi să fie un ochi. Mai erau și niște adâncituri ce ar fi putut fi confundate cu niște ornamentații abstracte, însă Peter își dădu seama că erau toiege de ciobani – sau poiege, cum le ziseseră oazanii când vorbiseră despre asta.

Se oferise să le învețe limba, însă ezitaseră să-i arate, și până la urmă acceptase și el că era pierdere de vreme. Ca să imite sunetele pe care le scoteau localnicii ar fi trebuit să-și smulgă probabil capul de pe umeri și să bolborosească prin gaura rămasă. Pe de altă parte, oazanii, mulțumită eforturilor inovatoare ale lui Tartaglione și Kurtzberg, ca și zelului propriei credințe, făcuseră progrese extraordinare la engleză – și era o limbă la fel de nepotrivită pentru ei pe cât era pentru un miel să se suie pe-o scară. Și totuși, se suiau, iar Peter simțea cu acuitate intensitatea strădaniei lor. Își dădea seama, din versetele biblice pe care le învățaseră pe de rost, că Kurtzberg nu făcuse nici o concesie deficiențelor lor fizice: așa era tipărit în Scriptură, așa trebuia să fie rostit.

Peter era hotărât să arate mai multă înțelegere. Pe parcursul săptămânii petrecute în nesomn la baza USIC muncise mult la traducerea unor termeni biblici în echivalente pe care enoriașii lui să-i găsească mai ușor de pronunțat. „Pășunile“ aveau, de pildă, să fie „locuri verzi“. „Dreaptă purtare“ avea să fie, simplu, „bine“. „Păstor“ avea să se transforme în „cel ce are grijă de mine“ (amănuntele gramaticale erau mai puțin importante decât sensul și, în

orice caz, formularea avea ceva poetic). „Toiag“ avea să fie „băț al grijii“. Acesta din urmă îi dăduse multă bătaie de cap. Suna un pic ridicol și din „băț al grijii“ lipsea vigoarea „toiagului“, însă era mai bine decât „ciomag“ (care ducea prea ușor cu gândul la „ciomăgeală“), nu forța gâtul oazan și încorpora elementele potrivite de preocupare pastorală și putere divină.

Roadele trudei sale se aflau în rucsac. Și-l trase de pe umăr și-l lepădă lângă amvon, apoi se așază alături. Simțea că de sus se coboară o stare de calm, ca o infuzie de alcool cald curgându-i prin vene. Drumul stânjenitor parcurs cu Grainger i se ștersese din minte; conversația cu Tuska părea deja să se fi petrecut cu mult timp în urmă; nici din ultima scrisoare a lui Beatrice nu mai reținea decât că avea de gând să-l ia pe Billy Frame la o expoziție de pisici. Ciudat lucru, dar vedea limpede în minte posterul făcut de Billy și Rachel, cel cu Arca lui Noe, de parcă l-ar fi luat cu el în călătorie și l-ar fi ținut pe vreun perete din apropiere.

Abia aștepta să stea din nou cu oazanii. Era cu adevărat un privilegiu. Și să-și oblăduiască enoriașii din Anglia era un privilegiu, dar și un lucru dificil câteodată, din cauza comportamentului pervers și imatur de care puteau fi capabili unii dintre ei. Femeia aceea din Asia, Mirah, și soțul ei cel violent... ea toată numai bârfă și chicoteală, el umflat și morocănos, purtându-se copilărește, ca un sultan îmbuibat... erau suflete prețioase, firește, dar nu tocmai o tovarășie odihnitoare. Oazanii erau tonici pentru spirit.

Rămase acolo un timp, ca într-o rugăciune fără cuvinte, lăsând ca membrana dintre el și Ceruri să devină permeabilă. O insectă mică și roșie, aducând cu o buburuză, însă cu picioare mai lungi, i se puse pe palmă. Făcu un triumf din degete și lăsă creatura să urce dealul unui deget, apoi să coboare pe panta celuilalt. Îngădui făpturii să apuce o fărâmbă de piele moartă, cojită. Insecta nu era lacomă; abia dacă o simți înainte să-și ia zborul.

Ah, puterea liniștii. O simțise întâia oară când era un băiețel, lângă mama lui, la întâlnirile ei cu quakerii. O încăpere plină de oameni mulțumiți să păstreze liniștea, care nu simțeau nevoia să-și apere frontierele ego-urilor. Era atâta energie pozitivă în încăperea aceea, încât nu l-ar fi surprins ca scaunele să înceapă să se ridice de la pământ, să leviteze pe deasupra credincioșilor până sus, în tavan. Așa se simțea și acum, cu oazanii.

Poate că ar fi trebuit să se facă quaker. Însă aceștia nu aveau preoți și nici Dumnezeu – nu în felul acela real, părintesc. Sigur, era plăcut să stai într-o adunare de tovarăși și să te uiți cum se joacă razele soarelui pe puloverul bătrânului de alături, îngăduindu-ți să te lași fascinat de fibrele lucitoare de lână, în vreme ce lumina se deplasa încetișor de la o persoană la alta. O stare de pace sufletească similară o puteai uneori obține când erai vagabond: cândva, în toiul după-amiezii, când găseai un loc confortabil și în sfârșit reușeai să te încălzești și n-aveai nimic de făcut decât să te uiți la mișcarea razelor de soare de la o piatră de caldarâm la următoarea. Unii i-ar fi zis meditație. Însă, până la urmă, prefera ceva mai puțin pasiv.

Se așeză la amvon și-și odihni buricele degetelor pe suprafața de culoarea caramelului, unde putea să-și așeze foile cu notițe. Amvonul era cam prea scund, de parcă oazanii l-ar fi făcut pentru o făptură pe cât de înaltă își putuseră imagina, însă, în absență, îi subestimaseră totuși talia. Era făcut după modelul acelor pupitre spectaculoase, sculptate, din catedralele europene vechi, unde o Biblie masivă, legată în piele, se odihnea între aripile desfăcute ale unui vultur de lemn.

De fapt, oazanii aveau de la Kurtzberg o fotografie cu un asemenea amvon, ruptă dintr-o revistă veche. I-o arătaseră cu mândrie lui Peter. Încercase să-i convingă că ruga era o comunicare intimă între o persoană și Dumnezeu, că n-avea nimic grandios și că decorul trebuia să reflecte cultura locală a credincioșilor, însă acesta nu era un concept ușor de lămurit când aveai împrejur o îmbulzeală de capete ce arătau a fetuși, murmurându-și admirația pentru un petic de supliment duminical ca și cum ar fi fost o relicvă sfântă.

În orice caz, pupitrul său nu semăna prea mult cu vulturul acela plin de pene din poză. Suprafața, inscripționată cu litere ale alfabetului alese la întâmplare, arăta mai curând ca niște aripi de avion.

– E bine?

O voce molcomă, pe care o recunosc pe loc. Iubitor de Isus Cinci. Lăsase deschisă ușa bisericii și ea intrase, îmbrăcată, ca de obicei, în straiul său galben-canar.

– E frumos, zise. O primire minunată.

– Dumnezeu binecuvânta Peze revederea noastră, părinți Pe PePer.

Privi, dincolo de silueta ei mărunță, prin deschizătura ușii. Câteva zeci de băștinași veneau peste câmp, dar erau departe încă. Iubitor Cinci se grăbise. Graba era un lucru neobișnuit printre ai ei, însă asta nu părea s-o afecteze defel.

– Mă bucur să te văd, zise Peter. De îndată ce am plecat, am vrut să mă întorc.

– Dumnezeu binecuvânta Peze revederea noastră, părinți Pe PePer.

Avea pe umăr un sac de plasă, și în el un ghemotoc blănos, galben – aceeași nuanță intensă ca și roba ei. Peter se gândi că era un șal, însă ea scoase obiectul și i-l întinse spre cercetare. Era o pereche de cizme.

– PenPru Pine.

Cu un surâs timid, i le luă din mâinile înmănușate. Spre deosebire de botoșeii pe care-i primise la prima sa vizită, de data asta încălțăminte arăta ca și cum exista o șansă să i se potrivească. Își scoase sandalele – a căror talpă interioară se strâmbase și se înnegrise de la purtarea neîntreruptă – și-și trase cizmele. Îi veneau perfect.

Râse. Cizme galben strălucitor și o cămășoaie islamică ce aducea a rochie: dacă ar fi avut vreodată ambiția de a fi macho, combinația asta i-ar fi fost sfârșitul. Ridică un picior, apoi altul, arătându-i lui Iubitor Cinci cât de iscusită îi fusese lucrarea mâinilor. Fiindcă mai văzuse oazani făcând haine la vizita precedentă, știa acum câtă trudă trebuie s-o fi costat această întreprindere – și câtă concentrare neclintită. Oazanii se purtau cu acele de cusut cu aceeași grijă și respect cu care manipulau pământeni drujbele sau aparatele de sudat cu flacăra. Fiecare împunsătură era un ritual atât de elaborat, încât Peter nu îndura să se uite.

– Sunt nemaipomenite, zise. Mulțumesc foarte mult.

– PenPru Pine, repetă ea.

Rămaseră alături, în cadrul ușii deschise, privind cum se apropiau ceilalți Iubitori de Isus.

– Cum e fratele tău, Iubitor de Isus Cinci? întrebă Peter.

– În pământP.

– Vreau să spun celălalt. Cel care te întristează fiindcă nu-l iubește pe Isus

– În pământP. Apoi, ca să se facă înțeleasă mai bine, adăugă: La fel.

– A murit? Săptămâna asta?

– SăpPământP. Da.

Peter se uită în despicătura umbrită a capului acoperit de glugă, dorindu-și să poată ghici emoția care sălășluia dincolo de vorbirea ei sacadată. Experiența de până acum îl învățase că oazanii își exprimau emoțiile prin foșnetele, gălgâielile și plescăielile pe care le emiteau când nu se chinuiau să imite limba străinilor de pe altă lume.

– De ce a murit? Ce s-a întâmplat?

Iubitor Cinci se lovi ușor cu palmele peste brațe, piept și torace, ca să indice întregul corp.

– În el, mulPe lucruri merS proSP. CuraPul a ajuns murdar. Lucruri deschiSe au ajunS închiSe. Lucruri uScaPe umpluPe cu apă. Și alPele mulPe. Nu am cuvinPe penPru PoP.

– Îmi pare foarte rău să aud asta.

Ea înclină capul, poate un gest de tristețe împărtășită.

– MulP Pimp deja fraPele meu bolnav. Viață rămânea în el, dar cu plan Să plece. MerS zi de zi la fraPele, și viața lui vorbea cu mine când adormea el. Spunea: SunP aici încă o zi, dar nu mai rămân alPa, nu SunP bine-veniP în aceSP corp. Acum el e în pământP, durerea mea e în pământP. Dumnezeu binecuvânPeze revederea noaSPră, părinPe PePer. Azi va fi duminică.

Peter încuviință, deși nu știa cu adevărat dacă era sau nu duminică. Pierduse șirul obișnuit al zilelor. Dar nu conta. El și oazanii erau pe cale să se roage Domnului. Neîndoielnic că asta voise să zică Iubitor Cinci cu „duminică”. Și avea dreptate.

– Am și eu ceva pentru tine, spuse el îndreptându-se spre locul unde-și lăsase rucsacul.

Capul ei se mișcă în sus și-n jos, urmărindu-i mișcarea mâinilor în vreme ce scotea cărțile pe care le pregătise.

– Biblii. Sau începuturi ale Bibliei, în orice caz. Pentru tine, să o păstrezi.

Izbutise să scoată cărțuli de douăzeci de pagini cu Scriptura, într-un limbaj pe care oazanii să-l poată rosti cu cât mai puțin chin. Erau imprimate în coloane, în stil vechi, fiecare pe câte zece coli de hârtie tăiate la mijloc și capsate. Nu tocmai cea mai frumoasă lucrare de legătorie de la Gutenberg încoace, dar atâta reușise cu uneltele disponibile la baza USIC. Pe pagina întâi a fiecărui fascicul desenase de mână o cruce și o colorase în auriu cu un marker.

– CarPea Lucrurilor Noi și CiudaPe, confirmă Iubitor de Isus Cinci, în vreme ce tovarășii săi intrau în biserică.

Mișcându-se lent în încălțăminte cu talpă moale, aproape că nu scoteau nici un sunet, însă Iubitor Cinci îi auzi intrând și se întoarse spre ei să-i întâmpine:

– CarPea Lucrurilor Noi și CiudaPe, repetă arătând către broșurile pe care Peter le punea teanc pe amvon. PenPru noi, Să păSPrăm.

Se auziră murmure și oftaturi printre nou-sosiți. Spre rușinea lui, Peter îi deosebea doar după culorile straielor. Spera că acest cod al culorilor nu se schimbese de săptămâna trecută. Se învățase să vadă diferența dintre cafeniu, culoarea bronzului, arămiu, roșu burgund, purpuriu și coral, cel puțin în mintea lui. Fiecare nuanță îi aducea în cap conversații – fie ele și scurte, împiedicate – avute cu acea persoană.

– Prieteni, spuse el după ce intră toată lumea. Mă bucur mult să vă revăd. V-

am adus aceste daruri. Daruri mărunte de la mine, conținând darurile cu mult mai de seamă ale Mântuitorului nostru.

Erau cam nouăzeci de suflete adunate între cei patru pereți, o turmă pestriță, înveșmântată în culori intense. Ca predicator, era învățat să-și arunce la iuțea privire peste o adunare și să aproximeze numărul celor prezenți. Dacă estima corect, se părea că numărul creștinilor se mărise cu zece până la douăzeci cât fusese plecat.

– Cum le-am mai explicat unora dintre voi, Biblia pe care m-ați văzut că o port cu mine – și pe care o avea și Kurtzberg – e o carte foarte groasă. Prea groasă pentru ca mulți s-o citească. Dar nu a fost nicicând menită să fie citită toată deodată. Biblia e un depozit de mesaje care s-a tot mărit de-a lungul sutelor de ani, pe măsură ce Stăpânul nostru și-a împărtășit tot mai mult din gânduri și intenții cu cei gata să le asculte.

În vreme ce vorbea, îi întinse lui Iubitor Cinci cărțicelele, iar ea începu să le distribuie celorlalți credincioși. Fiecare persoană le primi în palmele întinse și înmănușate, ca și cum ar fi fost un ou cu coajă subțire.

– Când Isus a pășit pe pământ, continuă Peter, au fost unii care au scris ce a spus și a făcut El, apoi au consemnat și întâmplările prin care au trecut ucenicii lui. Însă Biblia își are începutul în vremuri de dinainte de venirea lui Isus, când Dumnezeu părea mult mai depărtat și mai misterios și era mai greu să știi cu siguranță care-i este voia. Pe atunci, oamenii spuneau povești despre Dumnezeu, iar poveștile acelea se găsesc și ele în Biblie. Pentru a le înțelege, avem nevoie de multe cunoștințe despre obiceiurile și locurile ce au existat înainte de Isus. Chiar și printre cei din poporul meu nu sunt mulți care să aibă această cunoaștere.

Observă, în timp ce vorbea, că fiecare a zecea persoană, în loc să ia o cărțică de la Iubitor Cinci, alegea s-o împartă cu un vecin. Peter adusesese optzeci de cărțicele, căci nu se așteptase ca numărul credincioșilor să crească. Era limpede că oazanii socotiseră dintr-o clipire câte exemplare erau și – fără să se întindă la vorbă ori să se simtă stingheri – adaptaseră logica distribuției pentru a se asigura că nici unul nu avea să rămână cu mâna goală.

– Mi-ați zis, rosti el arătând cu mâna către o robă ca de șofran și alta de

culoarea lavandei – voi, Iubitor de Isus Doisprezece și Iubitor de Isus Optsprezece – că, odată, Kurtzberg v-a spus povestea lui Nabucodonosor, povestea lui Balaam și a îngerului și pe cea a distrugerii Ierusalimului, ca și alte istorii pe care v-ați străduit mult să le înțelegeți, dar nu le-ați înțeles. Sus inimile, prieteni! Va fi vreme să înțelegeți mai târziu istoriile acestea, când veți fi crescut întru Cristos. Deocamdată, Nabucodonosor poate să aștepte. Când Dumnezeu a decis să devină Isus, a făcut-o fiindcă voia să-și răspândească cuvântul printre străini, printre cei care nu auziseră niciodată de el, printre aceia cărora nu le păsa de religie ori de înțelegerea ei. Așa că poveștile pe care le-a spus erau simple. Am încercat să adun aici, în Bibliile voastre, câteva dintre cele mai bune, dintre cele mai de folos.

Luă o cărticică și-o deschise.

– Cărțile voastre sunt micuțe și subțiri nu fiindcă m-aș îndoi de foamea voastră de Scriptură ori de puterea gândirii voastre, ci fiindcă am încercat să folosesc doar cuvinte pe care voi și cu mine să le putem rosti împreună în biserică și pe care să le puteți rosti între voi cu ușurință. Am lucrat cât de repede am putut și totuși, cum vedeți din micimea cărților, m-am mișcat încet. Promit ca pe viitor să fiu mai iute. Pe măsură ce veți crește întru Cristos, se vor mări și Bibliile voastre. Dar de undeva trebuie să începem. Și, în această minunată duminică, plin de fericirea de a vă vedea pe toți alături de mine, vă propun să începem cu... asta.

Și, de pe prima pagină, citi Psalmul 23. „Domnul e cel care are grijă de mine. Vreau doar...” și așa mai departe, până ajunse la „voi fi în lăcașul Domnului de-a pururi”.

Apoi citi iarăși.

Și iarăși.

La fiecare recitare, tot mai mulți oazani citeau împreună cu el, cu voce tare. Citeau, sau recitau? Nu avea importanță. Vocea lor comună creștea și suna melodios și limpede, eliberată aproape cu totul de dificultățile de pronunție. „El mă duce în locuri verzi. Mă duce la râul unde nu Pe îneci. Îmi face SuflePul iarăși ca nou. Așa face El, fiind Domnul.”

La a cincea repetare, vocea i se pierdu în şuvoiul puternic de glasuri.

15. Erou al momentului, rege al zilei

Un om înțelept îl întrebese cândva pe Peter:

– Știi ce ești?

– Ce sunt?

– Da.

Era o întrebare ce s-ar fi putut referi la o mulțime de lucruri, în funcție de cine o puneă. Îi fusese pusă, de pildă, de golani furioși, care îi oferiseră și răspunsul: „O pizdă proastă“ sau vreo insultă similară – după care îl bătuseră măr. Îi fusese pusă de oficialități și birocrați care-l socoteau, dintr-un motiv sau altul, un ghimpe în coastă. Fusese întrebat cu afecțiune, admirativ, de persoane care continuaseră prin a-i spune că era „un drăguț“, „o comoară“ sau chiar „om de bază“. Calități la înălțimea cărora trebuia să se ridice.

– Încerc să nu mă gândesc la mine prea mult. Sper că sunt doar un om care-l iubește pe Dumnezeu.

– Ești un om ce-ndrăgește lumea, zisese înțeleptul înclinând cu hotărâre din cap. Asta o să te ducă departe.

Înțeleptul era pastorul unei biserici pe care Peter avea curând s-o moștenească. Era un suflet bătrân și avea în el acel amestec aparte de toleranță benignă și dezamăgire stoică tipică unui predicator care se ocupase cu asta prea multă vreme. Cunoștea îndeaproape modurile în care enoriașii săi se arătau rezistenți la schimbare, felurile în care puteau să fie niște căcăcioși dați naibii – deși, firește, n-ar fi folosit niciodată un asemenea limbaj.

– Îți plac oamenii, și asta e o calitate destul de rară, continuase bătrânul pastor.

– Nu-i în firea omului să fie sociabil?

– Nu vorbesc despre asta. Nu cred că ești neapărat atât de sociabil. Ba chiar ești un pic singuratic. Vreau să spun că nu te dezgustă sau irită animalul uman. Iei lumea așa cum e. Sunt unii care nu se mai satură de câini; ăia îndrăgesc câinii. Nu contează ce fel de câine, mare sau mic, pleoștit sau săltăreț, cu purtare frumoasă sau obraznic – toți merită iubiți în felul lor, fiindcă-s câini, și câinii sunt ceva bun. Un pastor ar trebui să simtă asta despre ființele umane. Dar știi ce? Nu li se întâmplă prea multora. Ba chiar mai deloc. O să ajungi departe, Peter.

I se păruse ciudat să i se spună asta de la obraz, cu o asemenea siguranță, de un bătrân știutor într-ale vieții, care nu era ușor de păcălit. În definitiv, coexistența lui Peter cu semenii săi nu fusese întotdeauna fericită. Putea cineva care se purtase așa de rău ca el în adolescență și-n prima tinerețe – mințind, călcându-și promisiunile și furând de la orice neghiob altruist care-i oferea beneficiul îndoielii – să iubească oamenii cu adevărat? Și totuși, bătrânul îi cunoștea bine istoria personală. Între păstori nu existau secrete.

Acum, Peter stătea cu picioarele încrucișate sub el, moleșit de lumină, pe jumătate delirând. Chiar în fața lui, tot cu picioarele încrucișate, se afla un băiețel – el însuși la opt sau nouă ani. Era un cercetaș aspirant. Era mândru și bucuros să fie cercetaș aspirant, posesor al unei cămăși verzi, cu insigne și cunoștințe misterioase despre cum să faci noduri, cum să montezi un cort și cum să aprinzi un foc în natură. Aștepta să ajungă cercetaș în toată puterea cuvântului, nu doar un aspirant, ca să învețe să tragă cu arcul, să plece în expediții montane și să salveze viețile unor străini îngropați de avalanșe sau mușcați de șerpi. Însă n-avea să mai ajungă cercetaș niciodată – fiindcă situația familiei sale urma să devină în curând prea stânjenitoare, iar statutul său de membru avea să fie anulat și uniforma avea să rămână împăturită frumos în dulap până ce moliile aveau s-o distrugă, însă la opt ani nu știa toate acestea și stătea cu picioarele încrucișate sub el, în pantaloni scurți și cu eșarfă la gât, aproape levitând de plăcerea de a se afla acolo, printre ai săi.

Sudoarea i se prelinse de pe frunte și îi căzu în ochi. Clipi, iar lumea încețoșată se ivi iarăși înaintea sa. Copilul aflat în fața lui nu era el însuși la opt ani. Nici măcar nu era un copil. Era Iubitor de Isus Șaptesprezece, o făptură ce nu aducea cu el în nici un fel imaginabil, cu excepția faptului că

putea să stea cu picioarele încrucișate sub șezut și cu mâinile împreunate în rugăciune. Roba ei avea culoarea spanacului, la fel ca și cizmele moi, deși aveau pe ele câțiva stropi de noroi cafeniu. Soarele, aflat aproape deasupra lor, făcea ca gluga să-i umbrească fața, întunecându-i-o cu totul.

– La ce te gândești, Iubitor de Isus Șaptesprezece? o întrebă.

Urmă, ca întotdeauna, o pauză. Oazanii nu erau obișnuiți să se gândească la gândit, ori poate că le era greu să-și transpună gândurile în engleză.

– ÎnainPe Să vii, zise Iubitor de Isus Șaptesprezece, eram Singuri și Slabi. Acum, împreună, SunPem puPernici.

Era ceva izbitor în faptul că limba ei, sau corzile vocale, în fine, organul pe care-l folosea la vorbit reușea să pronunțe cuvinte ca „acum“ ori „împreună“ fără multă greutate, dar cuvinte precum „suntem“ erau pentru ea aproape imposibil de rostit. Silueta micuță o făcea să arate și mai vulnerabilă, însă, de fapt, toți cei care se aflau prin preajmă arătau micuți și vulnerabili, cu brațe slabe, umeri înguști, mânuși și cizme murdare. Parcă era pastorul unui trib de copii și bătrâni intrați la apă, un trib care-și pierduse toți adulții de talie normală.

Nu era o perspectivă corectă, firește; ar fi trebuit să perceapă trupurile lor ca pe normă și pe al său ca pe o aberație. Încercă din răputeri să-și adapteze percepția, până ce fapăturile care stăteau ghemuite înaintea lui, în număr de peste o sută, crescură până la o scală matură, iar el deveni un monstru mătăhălos.

– Biblia, sugeră Iubitor de Isus Unu din locul lui preferat, din mijlocul congregației. Dă cuvânp din Carpe.

– Biblia, încuviințară alți câțiva, probabil ușurați să rostească un cuvânt ce nu-i umilea.

Peter încuviință din cap. Biblia îi era mereu la îndemână, înfășurată în folie de plastic și ținută în rucsac, la adăpost de umezeală, și ori de câte ori o aducea la lumină, oazanii scoteau zgomote apreciative. Însă adeseori nu avea nevoie s-o scoată, fiindcă avea o memorie excepțională pentru cuvintele

Scripturii. Căută în minte acum și găsi aproape instantaneu ceva potrivit, din Epistola lui Pavel către Efeseni. Creierul lui era un organ ciudat, cu siguranță; uneori și-l imagina ca pe un soi de inflorescență de conopidă mânjită, plină de cicatrice și urme de arsuri din cauza vieții pe care o dusesese, însă alteori i se părea mai degrabă un depozit spațios în care orice verset i-ar fi trebuit se găsea la vedere, deja înzestrat cu sublinierea de rigoare.

– Deci, dar, nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu, zidiți fiind pe temelia apostolilor și a prorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind însuși Isus Cristos; întru el orice zidire bine alcătuită crește ca să ajungă un lăcaș sfânt în Domnul, în care voi împreună sunteți zidiți, spre a fi lăcaș al lui Dumnezeu în Duh.

Un murmur de aprobare – satisfacție chiar – emană de la făpturile îmbrăcate țișător ce se aflau așezate înaintea sa. Versetele din Biblie erau ca o băutură alcoolică deosebit de bună la gust care fusese dată din mână în mână. Era versiunea standard, băutura originală. Oazanii, sigur, fuseseră recunoscători pentru cărticelele parafrazate pe care le pregătise Peter. Paginile erau deja încrețite de la răsfoitul repetat și de la umezeală, iar cuvintele fuseseră cântate și recitate adesea în aceste zile lungi, înmiresmate pe care le petrecuse cu turma sa. Și totuși, Peter își dădea seama că broșura nu era tocmai soluția pe care o sperase. Oazanii se refereau la ea ca la „Vorbele-din-Mâini“, o frază care la început îl încântase, până ce-și dăduse seama că era folosită pentru a diferenția fasciculele de Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate cea originală. Cărțiuliile erau văzute ca o marcă locală, un rachiou de casă, pe când Biblia regelui Iacob, cu coperta sa îmbrăcată în imitație de piele și cotorul aurit, era considerată pură și definitivă – Adevărata Sursă.

Acum, sorbind versetele din Efeseni, oazanii erau cu adevărat satisfăcuți. Capetele cu glugi le cădeau peste piepturi, îngropându-le fețele în petice încă și mai întunecate de umbră. Mâinile împreunate li se mișcau încetișor în poale, de parcă ar fi urmărit ritmul frazei. Asemenea mișcări subtile erau echivalentul strigătelor de „Aleluia!“ într-o comunitate baptistă din Sudul american.

Oricât ar fi fost de atașat de Biblia sa în versiunea regelui Iacob, pe Peter îl stânjenea venerația pe care cartea o stârnea printre enoriașii săi. Era, până la

urmă, doar o traducere, fără mai multe pretenții de autenticitate decât alte traduceri. Isus nu se exprimase în engleza postmedievală, nici Pavel și nici profeții din Vechiul Testament. Oare oazanii înțelegeau asta? Se îndoia. Neplăcut lucru, fiindcă odată ce începeai să pricepi că oricine care nu era vorbitor nativ al ebraiceii canaanite, al elineii sau aramaiciei galileene se afla într-un dezavantaj similar, puteai să te relaxezi și să simți că Scriptura, în limba ta, suna la fel de bine ca în orice altă limbă. Sesiza totuși la oazani un sentiment de inferioritate, și asta îl preocupa. Nu voia să fie unul dintre misionarii aceia imperialiști de modă veche, stând țațoși ca însuși Moise în costum de safari și trăgându-și prestigiul de la greșeala făcută de băștinași, care-l credeau din același trib cu Isus și socoteau că Dumnezeu era englez.

Se gândise să-i dezobișnuiască treptat pe oazani de adorarea „Cărții“, ducând cu ei o discuție informativă despre diversele limbi ce se aflau sub textul din secolul al șaptesprezecelea, dar hotărî că o asemenea prelegere n-ar fi făcut decât să complice lucrurile, mai ales că oazanii erau foarte atașați de pasaje-cheie din Scriptură pe care le învățaseră pe vremea lui Kurtzberg, iar Kurtzberg, se vedea bine, fusese un admirator al versiunii regelui Iacob. Și nu era de mirare. Orice predicator creștin nu putea decât să se lase cucerit de versiunea regelui Iacob: cadențele acelea erau întruchiparea perfecțiunii. Prin urmare, poate că trebuia să recurgă la un text sută la sută iacobin, urmat de o explicație în engleza de toate zilele.

– Ce le spune Sfântul Pavel noilor săi prieteni, explică Peter, e că odată ce-ai auzit vocea lui Dumnezeu nu mai contează cât de străin ești, cât de departe locuiești. Devii parte a comunității de creștini, toți creștinii care au existat vreodată, inclusiv cei care trăiau în vremea când Isus umbla pe pământ. În continuare, Pavel ne compară cu o casă. O casă este construită din multe cărămizi ori pietre care se potrivesc împreună ca să alcătuiască o clădire mare, și noi suntem cu toții pietre în casa pe care o clădește Dumnezeu.

Zeci de capuri cu glugă încuviințară.

– Poți SunP piePre.

– Ne-am construit împreună biserica, zise Peter, și e un lucru neasemuit de frumos.

Aproape sincron, ca într-o mișcare coregrafică, oazanii întoarseră capetele și se uitară la biserică, o clădire pe care o socoteau atât de sacră încât nu puneau piciorul în ea decât când era vremea slujbelor, deși Peter îi îndemnase s-o trateze ca pe propria casă.

– Însă voi, voi toți cei adunați aici azi, stând în soare, sunteți adevărata biserică pe care a clădit-o Dumnezeu.

Iubitor de Isus Cinci, aflată ca întotdeauna în primul rând, se legănă înainte și înapoi exprimându-și dezaprobarea.

– BiSerica e biSerică, declară ea. Noi SunPem noi. Dumnezeu e Dumnezeu.

– Când suntem plini de Sfântul Duh, zise Peter, putem fi mai mult decât noi înșine: putem fi Dumnezeu arătându-și puterea prin noi.

Iubitor Cinci nu era tocmai convinsă.

– Dumnezeu nu mor. Noi murim.

– Trupurile noastre vor muri, spuse Peter. Sufletele noastre vor trăi pe vecie.

Iubitor de Isus Cinci îndreptă un deget înmănușat direct către pieptul lui.

– Prupul Pău nu mor.

– Ba sigur că o să moară, replică Peter. Sunt din carne și sânge ca oricine altcineva.

În clipa aceea se simțea cât se poate de carnal. Soarele îi dădea dureri de cap, fesele îi amortiseră și-i venea să urineze. După un pic de șovăială, își relaxă vezica și lăsă urina să se scurgă în sol. Așa se proceda pe aici; nu era cazul s-o facă pe pretențiosul.

Iubitor de Isus Cinci tăcuse. Peter nu-și dădea seama dacă o convinsese, dacă o liniștise, dacă tăcea posacă. Și, până la urmă, ce voise oazana să spună? Era Kurtzberg unul dintre acei fundamentalști de extracție luterană care credeau că într-o bună zi morții creștini aveau să fie resuscitați în vechile lor corpuri – în mod magic nesupuse alterării, incapabile să simtă durere, foame sau

plăcere – și să folosească trupurile acelea pentru tot restul eternității? Peter n-avea timp pentru doctrina asta. Moartea e moarte, putrezirea e putrezire, doar spiritul rămâne.

– Spuneți-mi ce ați auzit despre viața de după moarte, le ceru.

Iubitor de Isus Unu, în calitate de custode autodesemnat al creștinismului oazan, vorbi.

– CorinPen.

Lui Peter îi trebui ceva timp să recunoască cuvântul – care-i era familiar în chip intim și totuși neașteptat aici și acum.

– Corinteni, da, zise.

Urmară câteva clipe de liniște.

– CorinPen, repetă Iubitor Unu. Dă cuvânP din CarPe.

Peter consultă Biblia în minte și localizează Corinteni 15:54, însă nu era un pasaj pe care se simțise vreodată îndemnat să-l citeze în slujbele sale, așa că vorbele exacte nu le deslușea. „Ceva cu stricăcios, ceva cu nestricăciune...” se gândi. Următorul verset era îndeajuns de memorabil, una dintre acele pepite de aur din Biblie pe care le știa toată lumea, chiar dacă i-o atribuiau lui Shakespeare. Dar își dăduse seama că Iubitor de Isus Unu voia un pasaj mai consistent.

Încercând de efort, se ridică. Un zumzet de plăcută așteptare se auzi din mulțime cât timp se duse la rucsac și scoase Cartea din învelitoarea ei de plastic. Literele aurite de pe cotor scânteiară în lumina soarelui. Rămase în picioare, ca să mai ofere mușchilor o schimbare de poziție, și începu să dea paginile.

– *Iar când acest trup stricăcios se va îmbrăca în nestricăciune și acest trup muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci va fi cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este, moarte, biruința ta? Unde îți este, moarte, boldul tău?”*

Citind cuvintele cu voce tare, Peter își aduse aminte de ce nu le folosise

niciodată în predicile sale. Vorbele erau bine simțite, însă retorica i se părea prea bombastică. Pentru a reliefa acele cuvinte îi trebuia un aer dramatic, o anume pompoșenie actoricească, iar el nu era genul acela de orator. Sinceritatea în cuvinte simple era mai degrabă stilul lui.

– Ce spune aici Pavel, explică el, este că atunci când ne dăm sufletele lui Cristos, partea aceea din noi care moare și putrezește – trupul – e înveșmântată în ceva ce nu poate muri sau putrezi – spiritul etern. Așa că nu avem de ce ne teme de moarte.

– Peme, îl îngânară câțiva oazani. MoarPe.

A doua expediție a lui Peter în locul numit de USIC Orașul Dement fusese la fel de uluitoare și îmbucurătoare ca și prima. Învățase mai multe despre oazani – asta era de așteptat –, însă văzuse și schimbări petrecându-se în sine însuși, schimbări pe care nu le-ar fi putut formula cu claritate, dar pe care le simțea ca profunde și importante. Întocmai cum atmosfera îi pătrundea prin haine și părea să-i intre prin piele, ceva nefamiliar i se insinua în cap, îi îmbiba mintea. Și nu era defel sinistru. Era pe cât de benign putea să fie.

Însă nu tot ce ținea de acest proces era și plăcut. Pe la jumătatea șederii sale, Peter intrase într-o fază bizară pe care, privind înapoi, nu putea s-o numească altfel decât Boceala. Se întâmplase într-una dintre nopțile acelea lungi, atât de lungi: se trezise cu lacrimi în ochi, neștiind ce anume visase de ajunsese să plângă. Apoi, ore întregi, continuase să jelească. Doze de tristețe continuau să i se verse în sânge, de parcă i le-ar fi administrat un dispozitiv medical implantat în corp. Îl apuca plânsul de la toate ciudățeniile, lucruri pe care le uitase, lucruri care n-ar fi trebuit să se afle foarte sus pe lista supărărilor sale.

Plânsese pentru mormolocii pe care-i ținuse într-un borcan când era copil, cei care s-ar fi făcut poate broaște dacă i-ar fi lăsat în pace în balta lor în loc să-i privească cum se transformă într-un terci cenușiu. Plânsese pentru pisica Cleo, țeapănă pe dușumeaua din bucătărie, cu blana botului încleiată într-un rest de sos din farfurie. Plânsese pentru banii de prânz pe care-i pierduse în drum spre școală; pentru o bicicletă ce-i fusese furată, amintindu-și întocmai senzația ghidonului ei cauciucat în palme. Plânsese pentru o colegă de școală

victimă a hărțuielilor, care se sinucisese după ce torționarii săi îi vărsaseră ketchup în păr; pentru revistele care continuaseră să sosească pentru tatăl lui, lună de lună, în folie, la mult timp după ce taică-său plecase de acasă; plânsese pentru chioșcul de ziare și de băuturi al domnului Ali din colț, care dăduse faliment; pentru prăpădiții de militanți antirăzboinici care mășăluiau prin ploaia torențială, cu vopseaua scurgându-li-se de pe pancarte, cu copii posomorâți alături.

Plânsese pentru „Cuverturile Păcii” cusute de mama lui pentru licitații caritabile. Chiar și când se mai milostiveau tovarășii ei quakeri și mai licitau câte-un pic, păturile acelea nu aduceau niciodată bani prea mulți, fiindcă erau niște cârpăceli în culori stridente ce intrau în conflict cu orice decor domestic cunoscut omului civilizat. Plânsese pentru cuverturile rămase nevândute și pentru cele care-și găsiseră o casă și plânsese pentru felul în care mama lui explica, singură în entuziasmul ei, că toate culorile simbolizau steaguri naționale și că albastrul și albul puteau fi Israel sau Argentina și că bulinele roșii erau Japonia, iar dungile verzi, galbene și roșii cu stele în mijloc puteau fi Etiopia, Senegal, Ghana sau Camerun, în funcție de poziția în care dormeai.

Plânsese amintindu-și de uniforma de cercetaș, mâncată de molii. O, ce-o mai bocise! Fiece bucățică de fibră dispărută, fiecare găurică jalnică din hainele nefolositoare îi făcuse pieptul să i se umfle de suspine și ochii să-l usture. Plânsese fiindcă nu știuse că ultima oară când se dusesse la Cercetași avea să fie și cea de pe urmă. Cineva ar fi trebuit să-i spună.

Plânsese și pentru chestii care i se întâmplaseră lui Bea. Fotografia de familie cu ea la șase ani, cu o spuzeală albicioasă, dreptunghiulară, pe lângă gură și pe obraji, provocată de banda adezivă. Cum putea cineva să-i facă una ca asta unui copil? Plânsese fiindcă Bea trebuise să-și facă temele în toaletă, în vreme ce bucătăria era plină de necunoscuți, iar dormitorul ei era o destinație imposibil de atins. Plânsese și pentru alte incidente din copilăria lui Beatrice, toate petrecute înainte s-o cunoască. Era de parcă recipiente cu vechi tristeți ar fi fost depozitate în diverse părți ale minții sale, iar glandele sale lacrimale ar fi fost la capătul unor fire electrice care nu ajungeau la deceniile recente, ci făceau contact doar cu trecutul îndepărtat. Acea Bea pentru care plânsese era o fantomă mică și drăguță trezită la viață din fotografiile și poveștile soției sale, însă nu mai puțin demnă de milă din cauza asta.

Spre sfârșit, plânse pentru colecția de monede pe care i-o dăruise taică-său. Era cumpărată de la magazin, însă o colecție serioasă, un set pentru începători frumos ambalat care includea un franc francez, o liră italiană, o monedă de 10 drahme grecești, un ban nemțesc de 50 de pfennigi ce avea pe el o femeie plantând un copăcel, ca și alte comori banale care, pentru un băiat neștiutor, păreau relicve din vremuri îndepărtate, din imperiul preistoric al numismaticii. O, fericită inocență... însă nu mult după aceea, un prieten de la școală îi murmurase în ureche, ca un șarpe ispititor, că amărâta lui de colecție nu era deloc valoroasă și-l convinsese s-o schimbe pe un singur bănuț ce fusese bătut, zicea el, în 333 d.Hr. Moneda avea formă neregulată și era corodată, însă avea un războinic cu coif gravat pe ea, și Peter se simțise fascinat. Taică-său se înfuriase când aflase. Se apucase să repete: „Dacă e originală... dacă e originală“ pe un ton ce arăta o îndoială supremă și să-i țină lui Peter o prelegere despre cât de ușor de găsit erau monedele de cupru de pe vremea lui Constantin și despre starea proastă în care se afla cea de față și despre cum toată povestea asta cu colecționatul era viciată de falsuri. Peter, înflăcărat, se apăraseră strigând: „Tu n-ai fost acolo!“, referindu-se nu doar la domnia lui Constantin, ci și la momentul când un băiat mic și ușor de impresionat fusese păcălit de unul mai mare și mai isteț. Ani întregi, repetarea veninoasă a celui „dacă e originală...“ îi copsese ca un buboi în minte, dovadă a tot ce era înfiorător și rece la tatăl lui. Până să priceapă că toată cearta aceea fusese o furtună într-un pahar cu apă și că tatăl lui se simțise de fapt rănit, bătrânul era deja în pământ.

Peter plânse pentru toate acestea și pentru altele încă. Apoi se simțise mai bine, de parcă s-ar fi purificat. Pleoapele jupuite, care ar fi avut nevoie de multă atenție dacă s-ar fi aflat în altă parte decât acolo, fuseseră alinate de moliciunea uleioasă a aerului cald. Capul, în care începuse să-și care pumni prin partea finală a episodului de boceală, îi era acum limpede și plăcut anesteziat.

– Un cânec foarpe lung, zisese Iubitor de Isus Cinci, cu spinarea sprijinită de strană.

Nu-i observase sosirea. Nu era pentru prima oară când venea la biserică să-l viziteze, la ore când majoritatea semenilor ei dormeau.

– De ce nu ești în pat? o întrebase săltându-se într-un cot.

Abia dacă o deslușea; întreaga biserică nu era iluminată decât de câteva feștile plutind în niște boluri de ceramică: tipsii de jucărie.

– Preaz, zisese ea, de parcă asta ar fi explicat totul.

Poate că așa și era.

Își repetase în minte cuvintele ei. „Un cântec foarte lung.“ Evident că, pentru ea, plânsul său nu păruse diferit de un cântec. Amărăciunea din voce nu-i fusese înțeleasă; oazana auzise doar muzica scâncetelor, ritmul icnetelor de plâns. Poate că i-ar fi plăcut să i se alăture, însă nu deslușise cuvintele.

– Îmi aminteam lucruri de demult, explicase Peter.

– DemulP, răspunsese ea ca un ecou. „Demulp, Domnul i s-a arăPaP, zicându-i: pe iubeSc cu o iubire veșnică“.

Citatul din Ieremia îl surprinsese, nu fiindcă izbutise să-l memoreze, ci fiindcă era dintr-o versiune mai recentă decât cea a regelui Iacob – Noua Traducere, dacă nu se înșela. Oare Kurtzberg oscilase între diferitele Biblii? În regele Iacob, „demult“ apărea sub forma „în vechime“, iar în originalul evreiesc sensul era mai degrabă „de departe“.

Demult și de departe... poate că, până la urmă, erau una și aceeași. Alungând din juru-i pâcla scolastică, deschisese gura ca s-o întrebe pe Iubitor de Isus Cinci de ce citase crâmpeiul acela din Scriptură, ce însemna pentru ea.

Însă lui Iubitor Cinci îi căzuse capul pe piept. Oricare ar fi fost motivul insomniei care o ridicase din patul de acasă, își găsisese somnul aici, cu el.

Tot pe parcursul celei de-a doua perioade petrecute printre oazani, Peter avu experiența primei sale morți. Adică primul său oazan decedat.

Încă nu știa exact cât de mare era populația așezării, dar înclina să creadă că puteau fi până la câteva mii de locuitori și că Iubitorii de Isus reprezentau doar o minoritate infimă din sufletele trăitoare în marele stup de locuințe. Nașterea și moartea se petreceau, desigur, cu frecvență firească înăuntrul pereților chihlimbarii, însă nu avusese acces la ele – până ce, într-o zi, Iubitor

de Isus Unu veni și-i spuse că mama lui murise.

– Mama mea. MorP.

– O, îmi pare foarte rău! făcu Peter cuprinzându-l instinctiv în brațe pe Iubitor Unu.

Își dădu seama pe dată că nu făcuse bine, ca și cum ar fi îmbrățișat o femeie ce nu dorea nicicum să fie atinsă de nimeni în afara soțului său. Umerii lui Iubitor Unu se strânsură, trupul îi înțepeni, brațele începură să-i tremure; își feri brusc fața, ca să nu și-o atingă de pieptul lui Peter. Peter îi dădu drumul și făcu un pas înapoi, jenat.

– Mama ta, băigui. Ce pierdere teribilă!

Iubitor Unu se gândi un timp la asta înainte de a răspunde.

– Mama m-a făcuP pe mine, spuse într-un târziu. Dacă mama niciodaPă, nici eu nu aș fi niciodaPă. Mama deci foarPe imporPanP bărbaP.

– Femeie.

– Femeie, da.

Trecură alte câteva secunde.

– Când a murit? întrebă Peter.

Din nou tăcere. Oazanii aveau probleme cu casetele lingvistice în care se simțeau nevoiți, din cauza altora, să-și așeze concepțiile despre timp.

– ÎnainPe Să veniP Pu.

– Înainte să fi venit... pe Oază.

– ÎnainPe Să veniP Pu cu Vorbele-din-Mâini.

Deci de câteva zile. Poate chiar în ajun.

– Este... a fost vreo înmormântare?

– Înmo...?

– Ați pus-o în pământ?

– Curând, zise Iubitor de Isus Unu cu o mișcare liniștitoare a mâinii înmănușate, de parcă ar fi promis solemn că procedura avea să fie urmată de îndată ce circumstanțele erau favorabile. După recolPă.

– După...?

Iubitor Unu își caută în vocabular o alternativă pe care s-o poată pronunța.

– CuleS.

Peter plecă fruntea a încuviințare, deși nu înțelegea cu adevărat. Presupunea că recolta asta însemna culesul uneia dintre plantele folosite de oazani în alimentație, o ocupație atât de precisă ca temporizare și de trudnică, încât comunitatea pur și simplu nu putea face loc unui rit funerar în program. Bătrâna trebuia să mai aștepte. Își imaginează o versiune mai scofâlcită și mai mărunță a lui Iubitor Unu întinsă nemișcată pe pat, una dintre covețile acelea ce aduceau deja atât de mult cu un sicriu. Își imaginează că așternuturile pufoase erau înfășurate peste ea ca un cocon, pregătind-o de îngropăciune.

Se vădi că nu era nevoie să ghicească ori să-și imagineze. Iubitor Unu, vorbind pe același ton pe care l-ar fi folosit poate ca să invite un musafir să vadă un monument de seamă sau un arbore impozant (dacă s-ar fi găsit așa ceva prin locurile acelea), îl invită să vină și să vadă corpul mamei lui.

Peter încercă să găsească o replică potrivită momentului, dar nu reuși. „E o idee bună“, „mulțumesc“ sau „mi-ar plăcea“ păreau toate cumva nepotrivite. În loc de asta, se mulțumi să-și pună pe tăcute cizmele galbene. Era o dimineată strălucitoare, iar umbra din biserică nu-l pregătise pentru soarele orbitor.

Îl însoți pe Iubitor de Isus Unu pe drumul spre sat, făcând câte doi pași la fiecare trei sau patru de-ai oazanului. Învățase multe cu ocazia acestei vizite,

inclusiv cum să pășească. Era o artă în a ști să pășești mai agale decât îți vine, să te ații pe lângă cineva mult mai mic de statură, dar fără să pari exasperat ori stângaci. Șmecheria era să-ți închipui că umbli prin apă adâncă până la piept, urmărit de un juriu care-ți acorda puncte pentru echilibru.

Unul lângă altul, ajunseră la casa lui Iubitor de Isus Unu. Arăta aidoma cu toate celelalte și nu fusese împodobită cu vreun steag, cu obiecte de vreun fel ori cu mesaje care să anunțe moartea unuia dintre cei ce sălășluiau acolo. Câteva persoane ce aveau drum prin preajmă, nu mai multe decât ar fi fost normal, își vedeau de-ale lor cu un aer firesc, din ce își putu Peter da seama. Iubitor Unu îl conduse prin spatele clădirii, spre peticul de pământ unde se spălau și puneau la uscat hainele și unde copiii se jucau adesea cu BLDL, echivalentul oazan al bilelor, mingiuțe moi, de culoare închisă, făcute din mușchi presat.

Astăzi nu se vedeau copii sau BLDL, iar frânghia pentru rufe întinsă între două case era goală. Maidanul fusese cedat mamei lui Iubitor de Isus Unu.

Peter privi lung trupul micuț, ce zăcea dezgolit pe pământ. Fusese dezbrăcată de straie. Asta ar fi fost oricum suficient pentru a-l împiedica să-și dea seama dacă o cunoscuse ori nu pe defunctă, fiindcă era încă dependent, într-o măsură rușinoasă, de culorile țesăturilor. Însă, chiar dacă ar fi reușit să-și amintească ceva anume, distinct, din aspectul acelei făpturi – vreo variație a texturii pielii sau un detaliu al umflăturilor faciale – nu l-ar fi ajutat cu nimic acum, deoarece corpul era ascuns sub un strat lucitor și vibrant de insecte.

Îi aruncă o privire lui Iubitor de Isus Unu, ca să evalueze cât de alarmat ar fi trebuit să fie la vederea acestei imagini de coșmar. Poate, când Iubitor de Isus plecase de acasă, ceva mai devreme, cadavrul nu avusese acești paraziți pe el, poate că aceștia se folosiseră de absența lui ca să ia în posesie trupul. Dacă așa stăteau lucrurile, Iubitor Unu nu părea deloc deranjat de roi. Privea insectele calm, de parcă ar fi fost floricele într-un tufiș. Era drept, gândăceii aceștia erau la fel de frumoși ca florile: aveau aripi iridiscente și carapace lucioase în nuanțe de lavandă și galben. Zumzetul lor era muzical. Acopereau aproape fiecă bucațică de carne, dând cadavrului aparența unei efigii care zvâcnea și respira.

– Mama ta... începu Peter, apoi amuți.

– Mama S-a duS. Doar corpul rămaS.

Peter încuviință, străduindu-se să-și ascundă fascinația pe care i-o provoca hoarda de insecte. Atitudinea filosofică a lui Iubitor Unu în situația dată era absolut rațională – asta ar fi încercat și Peter să-l facă să simtă dacă Iubitor Unu s-ar fi arătat teribil de afectat. Însă faptul că Iubitor Unu nu era teribil de afectat, sau nu părea să fie, îl încurca. Una era să le ții o orație funebră unor lucrători necredincioși de la USIC, îndemnându-i să privească trupul doar ca pe un vehicul al sufletului nemuritor, și cu totul altceva să se afle lângă cineva care-și însușise într-atât acest principiu, încât se putea uita cum corpul propriei mame era acoperit de insecte. Ochii lui Peter fură atrași de un picior de-al femeii: gângăniile, în foiala lor neîncetată, îi dezvăluiseră degetele. Erau opt, foarte mici și înguste. Presupusese că, de vreme ce oazanii aveau câte cinci degete la mâini, aveau tot atâtea și la picioare. Greșeala îl lămură că mai avea o cale lungă de străbătut până să-i înțeleagă pe localnici.

– Iartă-mă că nu-mi mai amintesc, Iubitor Unu, dar am apucat s-o cunosc pe mama ta? Înainte de azi?

– NiciodaPă, replică Iubitor Unu. MerS de aici până la biSerică... prea deparPe.

Peter se întrebă dacă acesta era un comentariu ironic, implicând că decedata nu avusese niciodată îndeajuns de multă determinare pentru a veni la rugăciune, ori dacă însemna literalmente că fusese prea slăbită sau bolnavă ca să parcurgă distanța. Cel mai probabil, sensul era literal.

– Mama mea începuP – doar începuP – să cunoaScă pe ISuS, explică Iubitor Unu făcând un gest prin aer, rotindu-și ușurel brațul ca să arate un progres încet, greoi. Zi de zi, ducem vorbele Pale deparPe de biSerică, în mâini, și le aducem la ea. Zi de zi, cuvinPe intră în ea ca hrana. Zi de zi, PoP mai aproape de Domnul.

Și se întoarse înspre biserică, de parcă și-ar fi văzut mama pornind-o până la urmă într-acolo.

În zilele care urma, Peter învăța ce însemna cu adevărat „recolta“. Își dădu seama că motivul pentru care Iubitor de Isus Unu îl adusese ca să vadă corpul n-avusese nimic de-a face cu sentimentele. Era educativ.

Trupul acoperit de insecte era doar prima etapă dintr-un procedeu complicat, de care oazanii se ocupau în amănunt. Cadavrul, află Peter, fusese pictat cu o otravă ce intoxicase gângăniile, care, după ce terminaseră să-și depună ouăle, rămăseseră acolo semiconștiente, incapabile să mai zboare. Oazanii le culeseră apoi și, cu multă atenție, le rupseră în bucăți. Piciorușele și aripile, măcinate și uscate, erau un condiment extrem de puternic: un vârful de cuțit dădea aromă unui cazan întreg cu mâncare. Din corpurile insectelor se storcea un nectar gros care, amestecat cu apă și fină-albă, era transformat în miere sau procesat mai departe și transformat într-o vopsea de un galben viu. Și, în timp ce diverși membri ai comunității oazane se ocupau cu transformarea resturilor insectelor în materiale folositoare, ouăle își vedeau de clocit. Peter fu adus la intervale regulate ca să vadă în persoană cum stăteau lucrurile.

Ca majoritatea celor pe care-i cunoscuse, în afară de un profesor de biologie cam dus cu pluta de la școală, Peter nu se dădea în vânt după viermi. Oricât de înțelept și practic ar fi fost să accepți naturalețea morții și a descompunerii, vederea acelor larve mici și profitoare îl dezgusta. Însă viermii de pe trupul mamei lui Iubitor de Isus Unu erau dintr-un soi de care nu mai văzuse. Erau calmi și grași, albi ca orezul, fiecare de mărimea unei semințe mari de fruct. Erau cu miile, denși și perlați, iar dacă te uitați suficient de mult la ei, nici nu mai arătau a viermi, ci aduceau cu o grămadă de zmeură albicioasă.

Și pe aceștia îi culeseră oazanii.

*

Când, în cele din urmă, corpul mamei lui Iubitor de Isus Unu nu mai avu nimic de oferit, rămase sleit pe pământ, în umbra câtorva obiecte de îmbrăcăminte ce se legănau ușor în vânt pe frânghia de rufe de alături. Fiindcă era singurul oazan pe care Peter îl văzuse complet despuat, n-avea de unde ști cât de mult din lucrurile groțesti pe care le vedea aveau drept cauză descompunerea și cât era ceea ce-ar fi găsit pe sub hainele oricărui oazan viu

și sănătos. Carnea, care mirosea a fermentat, dar nu a împutit, se făcuse cenușie ca lutul și era plină de zgaibe și adâncituri. Nu avea sâni sau altceva ce-ar fi putut sugera feminitate – ori masculinitate. Paradigma pe care o avea el în minte, bazată pe fotografiile unor corpuri umane în vremuri de foamete și prin lagărele de concentrare, era cea a unei cărni veștejite, reduse la o piele subțire care ținea laolaltă oasele. Însă nu cu asta avea de-a face aici. Mama lui Iubitor de Isus Unu nu părea să aibă coaste, nici schelet, ci doar carne solidă care era pe cale să se lichefieze. Găurile săpate în brațe și picioare lăsau să se vadă o substanță vânoasă, neagră, ca o rădăcină de lemn-dulce.

„Monstru“, acesta era cuvântul care-i veni în minte în vreme ce-și oprea un fior. Apoi însă își luă seama și-și zise, ca să nu uite: „Creatură, lucru creat“.

– Acum o punem în pământ, spuse Iubitor Unu în a treia zi.

În vocea lui nu era nimic zorit sau ceremonios, și nici nu se înțelegea limpede la ce se referea zicând „acum“. Din ce-și dădea Peter seama, nu se săpase nici un mormânt și nici nu vedea vreun semn că oazanii s-ar fi pregătit pentru vreun ritual solemn.

– Ai vrea să... spun ceva? sugeră el. La funeralii?

– Funeralii?

– E un obicei de-al... Când creștinii... de unde vin eu, când un om moare și e îngropat, cineva spune câteva cuvinte înainte ca trupul să fie băgat în pământ. Vorbește despre persoana care a murit și încearcă să amintească prietenilor și familiei ce anume făcea ca persoana respectivă să fie specială.

Iubitor Unu își plecă politicos capul.

– N-ai cunoscut niciodată mama mea, remarcă el, dovedind un uriaș bun-simț.

– Așa e, recunosc Peter. Dar dacă mi-ai putea spune câteva lucruri despre ea, aș putea transforma acele lucruri într-o... cuvântare.

I se păru absurd chiar din clipa în care avansă oferta.

– CuvinPe nu poP face Schimbare în mama mea acum, zise Iubitor Unu.

– Cuvintele pot alina prietenii și familia rămasă în urmă. Ai vrea să citesc din Biblie?

Iubitor de Isus Unu își trecu mâinile peste un mușuroi invizibil din aer, arătând astfel că nu era necesar.

– KurPSberg ne-a daP cuvânP din CarPe, mulP înainPe.

Și începu să recite, ca pentru a-i cere aprobarea.

Un șuvoi de sâsâieli pătrunse în urechea lui Peter. Îi trebuiră vreo câteva secunde să înlocuiască în minte silabele fără sens și să le transforme într-un verset biblic, unul care nici măcar nu era din Biblie, ci din Cartea de Rugăciuni anglicană:

– PămânP în pămânP, cenușă în cenușă.

Vreo câteva zeci de ore după acest incident, Peter trăi cu teama că vreun suflet generos avea să-i aducă, pe post de ofrandă, vreun fel de mâncare făcut din viermi. Oazanii îi aduceau mereu gustări și – cine știe? – poate credeau că s-o fi săturat de fină-albă. „Un desert surpriză pentru părintele Peter!”

Știa că dezgustul său era irațional, că mâncarea avea fără îndoială să fie delicioasă și probabil foarte bună pentru el. Pe lângă asta, era conștient și de faptul că toate țările aveau tradiții culinare care-i umpleau de greață pe străinii slabi de stomac – japonezii, cu ochii lor de pește uriaș, lapți de cod și caracatiță încă mișcându-se, africanii cu capetele de capră, chinezii cu supă din cuib de pasăre, care de fapt era salivă, și așa mai departe. Dacă ar fi predicat prin toate acele locuri, ar fi avut șanse mari să i se facă onoarea de a gusta din specialitățile respective. Nu era și-o brânză italienească împuțită și plină de viermi? Casu marzu se chema. (I se părea uimitor că-i venise în minte acel termen, întâlnit probabil prin vreo revistă cândva, cu ani în urmă, când în ajun nu izbutise să-și amintească numele străzii pe care locuia.)

Sigur, nu trebuise să îngurgiteze vreodată aceste substanțe nefirești. Toate misiunile sale evanghelice, până la cea de față, avuseseră loc în Anglia. Lucrul cel mai exotic care-i fusese servit, la o conferință filantropică în Bradford, fusese caviarul, și n-avusese o problemă cu icrele în sine, ci cu banii cheltuiți de organizatori pentru catering, când ar fi trebuit să adune bani pentru oamenii fără adăpost din oraș.

Oricum, nu era vorba de viermi în sine. Era vorba despre amintirea vie a mamei lui Iubitor de Isus Unu și despre conexiunea de neșters, plină de încărcătură emoțională, dintre ea și viermii pe care-i văzuse înfruptându-se din trupul ei. Minteia lui nu putea să cuprindă ideea că propriul ei fiu ar fi avut inima să mănânce un aliment produs în acest fel.

La întrebarea asta, ca și la altele, Dumnezeu avu grijă să-i ofere un răspuns cât se poate de lămuritor. Iubitor de Isus Unu apărură la biserică într-o după-amiază, cu o legăturică în care aducea mâncare. Fără vorbe, desfăcu pachetul înaintea lui Peter și se așezară amândoi pe patul din spatele amvonului. Mâncarea mirosea ispititor și era caldă încă. Era supă de fină-albă și ciuperci, însoțită de câțiva codri de pâine de fină-albă cu coajă cafenie și miez alb, abia scoasă din cuptor.

– Mă bucur că-i fină-albă, zise Peter, hotărând să fie absolut sincer. Mă temeam că o să-mi aduci ceva făcut din... creaturile culese de pe corpul mamei tale. Nu cred că aş putea mânca așa ceva.

Iubitor Unu încuviință din cap.

– Eu la fel. Alții poP, eu nu.

Peter absorbi cuvintele, însă nu le putu interpreta înțelesul. Poate că Iubitor Unu îl informa despre eticheta ce reglementa acest ritual anume. Sau își deschisese inima înaintea lui? „Spune-mi mai multe“, îl îndemnă în gând, dar din experiență știa că păstratul tăcerii în speranța că un oazan ar fi putut începe să vorbească nu funcționa.

– E o idee foarte bună și... admirabilă să... faci ce face poporul tău. Cu cineva care abia a murit.

Nu știa cum să continue. Concluzia ar fi fost că, în pofida admirației nețârmurite, nu-și putea reprimă dezgustul. Dacă ar fi formulat-o explicit, ar fi fost ca și cum i-ar fi ținut lui Iubitor Unu o prelegere despre diferențele ireconciliabile dintre speciile lor.

Din nou, Iubitor Unu plecă fruntea aprobator.

– FoloSim PoP ca Să facem mâncare. Facem mâncare penPru mulți.

În poală, în echilibru, ținea un bol de supă. Încă nu gustase din ea.

– Am visat-o pe mama ta, mărturisi Peter. N-am cunoscut-o ca persoană, nu spun că... Trase aer adânc în piept, apoi murmură: Când am văzut-o așa, plină de insecte, apoi de viermi, și toată lumea pur și simplu...

Își coborî privirea spre încălțăminte la Iubitor Unu, deși oricum n-ar fi existat posibilitatea să-l poată privi în ochi.

Iubitor Unu rămase neclintit. O mână înmănușată i se odihnea pe abdomen, cealaltă ținea o bucată de pâine.

– Eu la fel.

– Credeam... aveam impresia că voi... voi toți... vă temeți de moarte, continuă Peter. Și totuși...

– Ne pemem de moarPe, afirmă Iubitor Unu. PoPuși. Frica nu ține viață în corp când viața S-a SfârșiP. Nimic nu poaPe ține viața în corp. Doar Domnul Dumnezeu.

Peter se uită drept în fața de nedescifrat a prietenului său și spuse:

– Pot fi momente în viața cuiva când durerea la pierderea cuiva drag se vadește mai puternică decât credința.

Iubitor Unu așteaptă mult timp până să răspundă. Sorbi câteva înghițituri de supă, care acum se răcise și se îngroșase, devenind gelatinoasă. Mâncă și niște pâine, rupând dumicați mici și introducându-i ușurel în gaura fără buze și dinți din cap.

– Mama mea foarPe imporPanP femeie, zise în cele din urmă. PenPru mine.

În a doua vizită a lui Peter la oazani, Dumnezeu avu grijă să mențină un echilibru între experiențele sale. Prima moarte fu urmată, la nu prea mult timp, de prima naștere. O femeie pe nume kcaw – nu era vorba, evident, de cineva dintre Iubitorii de Isus – urma să aibă un copil, și Peter fu invitat să asiste la aducerea acestuia pe lume. Iubitor de Isus Unu, escorta sa, îi dădu de înțeles că era o mare onoare; cu siguranță era o surpriză, fiindcă până atunci locuitorii necredincioși ai așezării nu-l acceptaseră oficial. Însă evenimentul acesta era un asemenea prilej de bucurie, încât își lăsaseră deoparte obișnuita reticență, și întreaga comunitate oazană se unise întru ospitalitate.

Contrastul dintre moarte și naștere era izbitor. În vreme ce corpul mamei lui Iubitor Unu zăcuse părăsit în curtea din dos, fără să fie jelit de nimeni cu excepția fiului său, lăsat să atragă insectele și apoi tratat de parcă n-ar fi fost altceva decât un strat de legume, femeia care urma să nască se afla în centrul unei enorme agitații. Străzile ce duceau către casa ei erau aglomerate, și cu toții păreau să se îndrepte înspre același loc. Când văzu casa, Peter crezu mai întâi că luase foc, însă vaporii ce ieșeau în norișori compacți pe ferestre proveneau de la mirodeniile arse.

Înăuntru, mama însărcinată nu era întinsă în pat, înconjurată de echipamente medicale, și nici nu îndura chinurile facerii sub supravegherea moașei, ci umbla de colo colo, socializând. Îmbrăcată într-o variantă albă ca zăpada a veșmântului oazan obișnuit – însă mai largă și mai subțire, mai mult ca o cămașă de noapte – primea musafirii, acceptându-le pe rând felicitările. Peter nu-și dădu seama dacă era fericită sau neliniștită, dar se vedea bine că nu avea dureri, și nici nu se observa vreo umflătură pe trupul ei micuț și zvelt. Gesturile îi erau elegante și protocolare, ca un dans medieval în care se schimbă un șir întreg de parteneri. Era Ziua Cea Mare a lui kcaw.

Peter știa că oazanii nu sărbătoreau căsătoriile. Împerecherile sexuale erau aranjamente private, atât de discrete, încât arareori se făcea referire la ele. Însă ziua nașterii unui copil era un eveniment public exuberant în viața unei femei, o sărbătoare la fel de extravagantă ca o petrecere de nuntă. Casa lui kcaw gemea de lume venită să-i facă urări de bine, zeci de trupuri înveșmân-

tate multicolor se îmbulzeau la intrare. „Toate culorile dintr-un set de acuarele“, își zise Peter, străduindu-se să distingă între nuanțele straielor. Stacojiu, roșu-coral, piersică, arămiu, vișiniu, roz-somon – acestea erau nuanțele de roșu cărora le știa numele; celelalte îi depășeau vocabularul. În încăpere, făcându-și loc prin mulțime, o persoană îmbrăcată în violet-deschis se întâlnește cu o veche cunoștință care purta o robă de culoarea prunei necoapte, și abia când se atinseră, mănășă pe braț, își dădu Peter seama că hainele pe care le-ar fi perceput drept identice aveau fiecare o culoare unică. La fel se întâmpla prin întreaga casă – lumea se saluta, își făcea semne din mână, fără să le trebuiască mai mult de o privire fugară pentru a recunoaște și a fi recunoscuți. În mijlocul acestei forfote intime, Peter se gândi că trebuia să-și dezvolte o nouă relație cu spectrul cromatic dacă voia să identifice mai mult de câteva zeci de indivizi din mulțimea ce locuia în oraș.

„A fost o petrecere drăguță“, ar fi putut spune dacă i s-ar fi cerut s-o descrie pentru cineva care nu fusese de față. Singura problemă era că se cam simțea în plus acolo. Iubitor de Isus Unu îl introdusese în casă, dar acum se tot întâlnea cu prieteni care-l atrăgeau în conversații reprezentând doar icnete și bolboroseli pentru urechile pământeanului. Să ceară să i se traducă ar fi fost grosolan; în orice caz, nu exista nici un motiv să presupună că un străin ar fi înțeles prea mult din ce se discuta.

O vreme se simți nelalocul său, o matahală mai înaltă decât toți, umbrindu-i literalmente, și totuși... irelevant. Însă apoi se relaxă și începu să se simtă bine. Adunarea aceasta n-avea de-a face cu el: asta era toată frumusețea, de fapt. Avea privilegiul de a observa fără să fie în misiune, nimeni nu aștepta nimic de la el; era, pentru prima oară de când venise pe Oază, turist. Așa că se așeză turcește într-un ungher, îngăduind ca pâcla de ierburi aromatice să-i atingă simțurile, și se uită cum viitoarea mamă era acoperită cu atenții.

După ce trecură vreo câteva ore de felicitări și saluturi, kcaw făcu deodată un semn că era destul. Osteneala părea s-o fi copleșit, așa că se așeză pe podea, înconjurată de trena veșmântului său alb. Când prietenii ei se dădură un pas în spate, își trase gluga de pe cap, dezvăluind carnea albicioasă pe care licăreau boabe de sudoare, apoi își lăsă capul către genunchi, ca și cum ar fi fost pe cale să leșine ori să vomite.

Atunci, deschizătura fetală din capul ei se căscă, și de acolo ieși un bulgăre mare, roz, lucitor, acoperit de o spumă albicioasă. Peter tresări șocat, convins că asista la o moarte violentă. Încă o convulsie, și se termină. Copilul se desprinse cu un ultim spasm alunecos și se scurse în brațele mamei, care-l așteptau. Kcaw înălță capul, iar despicătura i se închise, redevenind o fantă îngustă, cu umflăturile cărnoase ale feței încă palide. Cu toții izbucniră într-un ropot de aplauze și o mulțime de voci se reuniră pentru a scoate un ugit nepământean, la fel de tare precum un acord emis de orga unei catedrale.

Copilașul era bine, sănătos, deja smucindu-se să scape din brațele mamei. N-avea cordon ombilical și nu arăta deloc ca un fetus, ci ca o persoană în miniatură, cu brațe, picioare și cap proporționate ca ale adulților. Și, precum un mânz sau un vițel nou-născuți, încercă îndată să se ridice în picioare, dându-și seama cum să-și țină echilibrul chiar dacă avea tălpile încă alunecoase de la mucusul amniotic. Mulțimea aplaudă și ovaționează iarăși. Kcaw primi solemn ovațiile, apoi se apucă să curețe lichidul vâscos de pe trupul copilului cu o cârpă umedă.

– QBDP, anunță ea, stârnind noi ovații.

– Ce-a spus? îl întrebă Peter pe Iubitor Unu.

– QBDP, răspunse Iubitor Unu.

– E numele copilului?

– Nume, da.

– Numele înseamnă ceva, sau e doar un nume?

– Numele înseamnă ceva, zise Iubitor Unu. Apoi, după câteva clipe, explică: Speranță.

Copilul stătea acum bine proptit în pământ, cu brațele întinse ca niște aripi golașe. Kcaw îi culese ultimele urme de mucus de pe piele, și imediat cineva ieși din mulțime cu un braț de daruri. O robă, cizmulite, mănuși, toate de un mov umbros, toate exact pe măsura copilului. Împreună, kcaw și persoana care venise cu darurile, probabil o bunică sau mătușă, se apucară să îmbrace

copilul, care se foi și mișcă din piciorușe, însă nu opuse rezistență. Când terminară, nou-născutul arăta nespus de simpatic, de drăgălaș și de mulțumit să se afle în centrul atenției. Era de sex masculin, decise Peter. De necrezut câtă măiestrie fusese întrebuințată pentru coaserea acelor mânuși minuscule, cu fiecare deget catifelat ce-i venea ca turnat! Și extraordinar cum accepta copilul această a doua piele!

Cum picioarele începuseră să-l doară, Peter se ridicase să le mai dezmoștească. Bebelușul, minunat de alert, îi măsura din priviri pe toți cei prezenți în încăpere, copii virtuale ale propriei persoane. Exista însă și o creatură ce nu se potrivea cu imaginea aceea, o singură creatură care nu părea să aibă sens în proaspăta sa viziune asupra universului. Cu capul dat ușor pe spate, copilul se opri, fascinat de făptura de pe altă lume.

Kcaw, observând perplexitatea fiului, își îndreptă și ea atenția asupra lui Peter.

– Vire uwze, strigă din cealaltă parte a încăperii.

– Ce-a spus? întrebă Peter.

– Un cuvânP, răspuse Iubitor Unu. De la Pine.

– Adică... o cuvântare?

Iubitor Unu înclină diplomat din cap.

– Puțin cuvânP. MulP cuvânP, oricâP. Orice cuvânP poți.

– Dar ea nu e... nu e un Iubitor e Isus, parcă?

– Nu, recunosc Iubitor Unu, în vreme ce LSBF făcu un gest grăbit, îndemnându-l pe Peter să accepte. În zi aSPa, orice cuvânP e bun.

Și atinse cotul lui Peter, lucru care, după standardele lui Iubitor Unu, era ceva similar cu un brânci.

Prin urmare, Peter era un subiect de divertisment. O prestație bonus ca să sporească succesul Zilei celei Mari a mamei, nimic rău în asta. Creștinismul

era folosit mereu pentru asemenea scopuri. Și cine știe? Poate că nu de poziția sa de pastor voia femeia să profite, ci de poziția sa de vizitator. Pășii în față. Fraze și teme începură să-i zuruie prin minte, însă un lucru era clar: voia ca discursul său să fie întru folosul lui Iubitor Unu, atât de demn în durerea sa, la fel de mult ca pentru mamă și copil. Adesea, în alte misiuni ale sale, i se întâmplase să simtă la câte un membru de nădejde al congregației, un membru care-și declara neconținut bucuria de a-l cunoaște pe Cristos, care se declara binecuvântat cu fericirea credinței, că acela era – și Peter își dădea seama într-o străfulgerare – dureros, necuprins de trist. Poate că Iubitor de Isus Unu se număra și el printre sufletele de soiul acela.

– Mi s-a cerut să vorbesc, zise. Pentru câțiva dintre voi cuvintele mele vor avea sens. Pentru cei mai mulți, poate că nu. Am speranța ca, într-o zi, să vă învăț limba... dar stați! L-ați auzit? Am rostit acel cuvânt minunat: „speranță”. Numele unui sentiment și totodată numele acestui copil care a început azi să-și trăiască viața.

Copilul ridică mai întâi o cizmuliță, apoi pe cealaltă și căzu pe spate. Maicăsa îl prinse binișor și-l așeză pe podea, unde micuțul rămase cuminte, părând căzut pe gânduri.

– Speranța e un lucru fragil, fragil ca o floare, continuă Peter. Fragilitatea ei o face ușor de înlăturat de către cei care văd viața ca pe o corvoadă chinuitoare, de cei care se înfurie când ceva în care nu cred ei înșiși îi alină pe alții. Preferă să strivească sub talpă floarea, zicând parcă: „Vedeți cât de fragil este lucrul acesta, cât de iute poate fi distrus”. De fapt, speranța e unul dintre cele mai puternice lucruri din univers. Imperiile cad, civilizațiile se fac praf și pulbere, dar speranța se întoarce mereu, își face loc prin cenușă, crește din semințe invizibile și invincibile.

Congregația – dacă putea îndrăzni s-o numească astfel – rămânea tăcută, chibzuind parcă la greutatea fiecărui cuvânt, deși, mai mult ca sigur, oazanii nu pricepeau mare lucru. Îi luau discursul ca pe un soi de muzică, o scurtă izbucnire melodică de la un oaspete străin poftit să arate cum se cântă la un instrument exotic.

– Cea mai prețuită dintre toate speranțele, cum știm cu toții, este un copil nou-născut, urmă el. Biblia – cartea pe care unii dintre voi o iubiți la fel de

mult pe cât o iubesc și eu – conține multe povești frumoase despre nașteri, inclusiv cea a nașterii lui Isus, Domnul nostru. Însă nu este acum momentul și locul să vă spun istorii biblice. Vreau să vă spun doar că străvechile vorbe ale Eclesiastului m-au ajutat să găsesc sens în ceea ce am văzut în ultimele zile. Eclesiastul spune: „Toate au vremea lor. Nașterea își are vremea ei și moartea își are vremea ei; plânsul își are vremea lui și râsul își are vremea lui; săditul are vremea lui și smulgerea celor sădite are vremea ei“. O persoană în vârstă – mama lui Iubitor de Isus Unu – a murit. A fost un lucru foarte trist. O persoană nouă – QBDP – s-a născut astăzi. E un lucru foarte îmbucurător. Să prețuim la fel importanța amândurora: în sărbătorirea unei noi vieți ne vom aminti că i-am pierdut pe cei care nu mai sunt printre noi, apoi în mijlocul tristeții ne vom simți înălțați sufletește primind printre noi viață nouă. Așadar, micului QBDP, cel mai frumos și prețios dar făcut comunității noastre, îi spun: Bine ai venit!

Spera să fi pus destulă rezonanță în ultimele cuvinte, arătând prin asta că era sfârșitul intervenției sale. După toate aparențele, reușise: publicul emise un murmur colectiv, aplaudă și flutură din brațe. Chiar și copilul, simțind dispoziția generală, își întinse mânușile minuscule. Când încăperea, atât de tăcută în minutele de dinainte, se umplu iarăși de gângureli și conversații, Peter înclină capul și se retrase la locul său de lângă perete.

Pentru o clipă, în mijlocul sărbătorii ce se relua, se gândi la propriul său copil, crescând în trupul soției sale, departe. Însă fu doar un gând fugar, nici măcar unul bine alcătuit – o străfulgerare de gând ce nu putea concura cu zarva din jur: mulțimea în haine viu colorate, gesturile surescitate, sunetele nepământene, copilul privind atent, cu măduarele lui subțirate, erou al momentului, rege al zilei.

16. De parcă s-ar fi desprins de pe o axă, prăbușindu-se prin spațiu

În a cincea zi, o zi cu o ploaie de o frumusețe aproape insuportabilă, Peter uită complet că Grainger urma să vină să-l ia.

Nu din pricină că n-ar fi vrut ca ea să vină; nici fiindcă încetase să mai fie reală pentru el. Când și când, pe parcursul celor trei sute șaiszeci și ceva de ore până la întâlnirea lor programată, gândul lui se mai dusesse spre Grainger. Se întrebase, de pildă, dacă va vrea să-l lase să o ajute cu următoarea distribuție de medicamente; își aminti cicatricele de pe antebrățele ei și încercă să-și imagineze ce necaz o făcuse să-și provoace asta de tânără; și uneori, noaptea, înainte să se cufunde în somn, îi trecea prin fața ochilor o imagine a chipului ei palid, îngrijorat. Însă viața lui aici, printre oazani, îi ocupa fiecare clipă, și avea multe lucruri pe care să le rețină. Trage folos, cum îndemna Eclesiastul. Nu trece cu vederea nimic, fie mic sau mare.

O, nu uitase să se roage pentru Charlie Grainger și Coretta, și se gândea la Grainger ori de câte ori făcea asta. Totuși, când se trezi în dimineața zilei a cincea, când noaptea cea lungă se sfârșise, soarele răsărise și ploile începură să se arate, se întâmplă. Întâlnirea cu farmacistul USIC cea cu dispoziții schimbătoare i se șterse din minte.

Nici până atunci respectarea unui program prestabilit nu fusese punctul său forte. Cu cât petrecea mai mult timp cu oazanii, cu atât i se părea mai inutil să se agațe de feluri de a măsura timpul care erau, ca s-o spună pe de-a dreptul, irelevante. Pentru el, o zi încetase să mai fie un interval de 24 de ore și cu siguranță nu însemna 1440 de minute. O zi era perioada cât ținea lumina, separată de următoarea zi de un interval de întuneric. Cât soarele era pe cer i se întâmpla să rămână treaz câte douăzeci, poate douăzeci și cinci de ore fără întrerupere. Nici nu știa exact cât, fiindcă ceasul tatălui său încetase să mai funcționeze, defectat de umezeală. Trist, însă n-avea sens să-l bocească.

În orice caz, viața nu era alcătuită din unități de măsură; mai curând, spera să scoată cât mai mult din fiecare minut dat de Dumnezeu. Erau atâtea de făcut, atâtea de rumegat, atâta lume cu care să intre în legătură... Când venea întunericul, Peter se cufunda într-un somn adânc, comatos, iar cunoștința i se pierdea iute și irecuperabil, ca o mașină ce se scufunda într-un lac. După o veșnicie petrecută pe fundul apei negre a somnului, urca spre zone mai puțin adânci, unde moțăia și visa, se ducea să urineze, apoi se punea iarăși pe moțăit și visare. Era de parcă ar fi descoperit secretul lui Joshua – motanul Joshua, adică. Secretul de a picoti ore și zile întregi fără plictis, conservându-și energia pentru o ocazie viitoare.

Apoi, după ce aduna în el cât de mult somn putea, rămânea întins și treaz, privind cerul, familiarizându-se cu cele optzeci și șapte de stele, dându-le nume: Zimran, Jokshan, Medan, Midian, Ishbak, Shuah, Sheba și așa mai departe. Toate genealogiile acelea din Geneză îi erau până la urmă bune la ceva. Zămisliseră o nouă constelație.

În cea mai mare parte a timpului însă, se așeza pe pat și, la flacăra lumânărilor de rășină, lucra la parafrazările Scripturii cu Biblia regelui Iacob desfăcută în poală, o agendă pe antebraț și o pernă pe care-și mai lăsa capul când voia să chibzuiască asupra câte unei variante. Fiecărui ținut după scrierea lui, fiecărui popor după limba lui – crezul publicistic al lui Mardoheu, apărut cândva în timpul exilului babilonian al israeliților. Dacă oazanii nu puteau avea parte de Biblie în propria lor limbă, meritau măcar cel mai bun surogat cu putință: o versiune pe care s-o poată rosti și cânta.

Ieșise de destule ori din biserică pe întuneric, îngenunchease în mijlocul câmpului în care-și îngropa fecalele și-l rugase pe Dumnezeu să-i spună dacă nu cumva căzuse pradă păcatului Mândriei. Traducerea asta, cu care consuma atâta energie, era oare necesară? Oazanii nu ceruseră să fie scăpați de consoane. Păreau resemnați cu umilința lor. Kurtzberg îi învățase să cânte „O, har măreț“, și ce dulce sunase – și totodată cât de chinuitor! Și nu era asta ideea? În strădania lor era har. Mai mult har, cu siguranță, decât într-o congregație plictisită dintr-un sat britanic, care cântă imnuri facile în vreme ce mințile le sunt pe jumătate ocupate cu fotbalul sau telenovelele. Oazanii își voiau Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate; poate că n-ar fi trebuit să-i dilueze ciudățenia.

Se rugase pentru călăuzire. Dumnezeu nu-i zisese să se oprească. În încremenirea îmbălsămată a nopții oazane, cu stele clipind verzui pe cerurile azurii, copleșitorul mesaj pe care-l simțea în atmosfera din jur era: „Totul va fi bine. Bunăvoința și compasiunea nu pot fi greșite vreodată. Continuă cum ai început“. Nimic nu putea întina amintirea zilei în care oazanii îi cântaseră „O, har măreț“ – darul lui Kurtzberg pentru ei, pe care îl transmiseseră mai departe următorului lor pastor. Însă el, Peter, voia să le dea alte daruri. Voia să le ofere Scripturi pe care oazanii să le poată rosti cu ușurință, cu aceeași ușurință cu care respirau.

Avea ca enoriași, acum, aproape o sută douăzeci de Iubitori de Isus; Peter decisese să-i cunoască pe fiecare în parte, lucru ce presupunea un efort mult mai mare decât simpla listă mentală cu culorile straielor și numerele de Iubitori de Isus. Începea să dea de cap (un fel de-a spune) diferențelor dintre fețele băștinașilor. Șmecheria era să nu mai aștepti ca trăsăturile să se transforme cumva în nas, buze, urechi, ochi și așa mai departe. Nu avea să se întâmple. Trebuia, în schimb, să descifrezi o față așa cum ai fi descifrat un copac ori o formațiune stâncoasă: abstractă, unică, dar (după ce te-ai aflat în preajmă pentru un timp) familiară.

Chiar și așa, să recunoască nu era totuna cu să știe. Puteai să te antrenezi să identifici un anume model de umflături și culori și să-ți dai seama: „Ăsta e Iubitor de Isus Treisprezece“. Dar cine era, de fapt, Iubitor de Isus Treisprezece? Peter trebuia să admită că i se părea dificil să-i cunoască pe oazani în vreun fel mai profund. Îi iubea. Și asta, deocamdată, avea să fie de ajuns.

Se întreba uneori dacă avea să fie de ajuns pentru totdeauna. Era greu să-și amintească indivizi anume dacă nu se purtau precum oamenii, scoțându-și ego-urile la înaintare, făcând eforturi disperate de a se fixa în mintea celorlalți. Oazanii nu funcționau așa. Nici unul nu se apuca să se poarte ca și cum ar fi tipat: „Uită-te la mine! De ce nu mă lasă lumea întreagă să fiu eu însumi?“ Nimeni, din câte-și dădea seama, nu se întreba cu ardoare: „Cine sunt eu?“ Se mulțumeau să-și vadă de viață. În primele zile i se păruse de neconceput și presupusese că această seninătate era doar o fațadă, așteptându-se să descopere cât de curând că și oazanii erau la fel de dezechilibrați ca oricine altcineva. Dar nu. Erau exact așa cum păreau să fie.

Într-un fel, era cumva... odihnitor să fie scutit de melodramele care complicau atât de mult relațiile dintre oameni. Dar însemna și că metoda lui verificată de a obține încredere și intimitate de la noile sale cunoștințe era aici cu totul nefolositoare. El și cu Bea o făcuseră de-atâtea ori, prin locurile pe unde slujiseră, de la săli opulente de hoteluri până la programe de distribuit seringi, cu același mesaj menit să câștige încrederea oamenilor: „Nu-ți face griji, văd că nu ești ca toți ceilalți. N-ai teamă, îmi dau seama cât ești de special“.

Oazanii n-aveau nevoie ca Peter să le spună cine sunt. Își duceau individualitatea cu modestie și încredere, fără a ieși în față și fără a-și apăra excentricitățile ce-i distingeau de alții din neamul lor. Erau precum budiștii cei mai budiști cu puțință – lucru care făcea ca foamea lor pentru religia creștină să pară cu atât mai miraculoasă.

– Ești conștient, îi zisese cu ceva timp în urmă lui Iubitor de Isus Unu, că unii dintre cei din neamul meu cred în alte religii decât cea creștină?

– Am auziP, răspunsese Iubitor Unu.

– Ai vrea să-ți spun câte ceva despre religiile acelea?

Părea o ofertă interesantă, însă Iubitor Unu își fluturase mânecile robei, așa cum făcea când nu voia ca o anumită conversație să continue.

– Nu avem alP Dumnezeu decâtP Dumnezeu SalvaPorul. Doar în el e Speranța vieții.

Era ce și-ar fi dorit orice pastor să audă de la un proaspăt convertit, și totuși vorbele acelea rostite cu atâta calm îl zdruncinaseră puțin. Să le slujească oazanilor era o bucurie, însă Peter nu-și putea scoate din minte senzația că era cumva prea ușor.

Așa să fi fost? Și de ce să nu fie ușor? Când fereastra sufletului e limpede, când nu e mângâiată și pângărită de mizeria perversității, a egoismului și a urii de sine, nu există nici o piedică pentru pătrunderea luminii. Da, poate că despre asta era vorba. Sau poate că oazanii erau prea naivi, prea impresionabili, și era responsabilitatea lui să dea credinței lor o anume

rigoare intelectuală. Nu se apucase de asta deocamdată. Încă se ruga să fie lămurit.

Mai erau și cei care nu se numărau printre Iubitorii de Isus, cei ale căror nume nici măcar nu le putea pronunța. Se bucurau de aceeași prețuire în ochii Domnului, și neîndoielnic aveau nevoi și mâhniri la fel de serioase ca ale oricui. Ar fi trebuit să ajungă la ei, însă îl ignorau. Nu într-un fel agresiv; se purtau doar ca și cum n-ar fi fost acolo. Nu, nu era tocmai bine zis; luau notă de prezența lui cam în felul în care cineva respectă un obstacol fragil – o plantă ce nu trebuie călcată, un scaun ce nu trebuie răsturnat – dar n-aveau nimic să-i spună. Fiindcă, firește, nu aveau, la propriu, nimic să-i spună, și nici el lor.

Decis să facă mai mult decât să le predice convertiților, Peter se străduise să-i cunoască pe acești străini, notându-le particularitățile gesturilor, felul în care se purtau unii cu alții, rolurile pe care păreau să le joace în comunitate. Lucru care, într-o comunitate atât de egalitaristă ca a oazanilor, nu era ușor. Erau zile în care simțea că nu obținuse din partea lor decât un fel de toleranță animală: genul de relație pe care un musafir ocazional ajunge să-l aibă cu o pisică atunci când, după un timp, pisica nu se mai stropșește și nu se mai ascunde.

Erau, cu totul, cam o duzină de non-creștini pe care-i recunoștea din vedere, ale căror gesturi le deslușea. Cât despre Iubitorii de Isus, îi știa pe toți. Lua notițe despre ei, mâzgăleli indescifrabile scrijelite pe întunerice câteodată, pătate cu sudoare și umiditate, cu semne de întrebare pe margini. Nu conta. Adevărata cunoaștere, cea practică, era intuitivă, depozitată în ceea ce-i plăcea să numească partea oazană a creierului său.

Încă nu știa cu certitudine câte persoane locuiau în C-2. Casele aveau multe compartimente, ca stupii, și nu putea ghici câte erau locuite. Prin urmare, nu putea estima nici procentul de creștini. Poate unu la sută. Poate unu la mie. Pur și simplu nu știa.

Însă chiar și o sută de creștini ar fi însemnat o realizare uimitoare într-un asemenea loc, mai mult decât suficient pentru împlinirea unor fapte mărețe. Biserica se construia mai departe. Clădirea, adică. Avea acum și acoperiș, bine înclinat, impermeabil, cu o concepție care pune pe primul loc utilitatea, nu aspectul. Solicitarea lui politicoasă pentru o turlă fusese tratată cu reticență

(„facem celelalte lucruri, Pe rog, înainte Pe“); simțea că aveau s-o amâne la nesfârșit.

În schimb, oazanii promisese să decoreze tavanul. Kurtzberg le arătase cândva o fotografie dintr-un loc pe care-l numeau, aproape ininteligibil, Capela SiSTină. Inspirați de lucrările lui Michelangelo, oazanii erau nerăbdători să creeze ceva similar, doar că preferau ca întâmplările zugrăvite să fie din viața lui Isus și nu din Vechiul Testament. Peter fusese întru totul de acord. Pe lângă faptul că biserica avea să capete foarte necesara culoare, asta avea să-i ofere și câteva lămuriri despre natura unică a percepției acestor fapte.

Iubitor Cinci, ca întotdeauna, se abătuse prima de la convenție, venind cu o schiță a scenei pe care propunea s-o picteze. Era cea de lângă mormântul lui Isus, unde Salomeea și cele două Marii descoperă că bolovanul a fost dat deoparte. Firește, povestea îi era cunoscută deja. Peter nu putu ghici care evanghelie fusese folosită de Kurtzberg, dacă oazanii li se vorbise despre cei „doi bărbați în veșminte strălucitoare“ ai lui Luca, despre tânărul singuratic al lui Marcu, așezat pe o piatră, sau despre cei doi îngeri aflați în mormânt, cum relatea Ioan. Oricare variantă va fi fost, Iubitor Cinci respinsese aceste personaje și le înlocuise cu Cristos ridicându-se la cer. Bocitorii, micuți și înveșmântați în straie cu glugă precum al ei, se aflau dinaintea unei siluete ce aducea cu o sperietoare de ciori, purtând o legătură peste mijloc. Acest Isus stătea în picioare, cu brațele larg desfăcute, cu câte o gaură în formă de ochi în palmele în formă de stele de mare. În susul gâtului lui Isus, unde ar fi trebuit să fie capul, Iubitor Cinci lăsase un spațiu gol înconjurat de un vălmășag de linii ce aduceau cu spinarea unui porc spinos, indicând astfel aura provenită de la o sursă de lumină incandescentă. Pe pământul dintre el și femei se afla un obiect în formă de covrig, despre care Peter își dădu seama, după un minut de contemplare, că era probabil coroana de spini lepădată deoparte.

– Nu mai morP, explică Iubitor Cinci, sau poate că acesta era titlul desenului ei.

Iubitor Cinci fusese prima care apăruse cu o schiță, nu și prima care să

zugrăvească pe tavan. Realizarea respectivă îi aparținea lui Iubitor de Isus Șaizeci și Trei, un individ extrem de timid care comunica aproape exclusiv prin gesturi, chiar și cu cei din neamul lui (ei?). Oazanii erau scrupuloși în respectul acordat altora și bârfa nu le stătea în fire, însă Peter ajunsese să se lămurească odată cu trecerea timpului că Iubitor Șaizeci și Trei era desfigurat sau malformat cumva. Nu aflase nimic precis, ci doar se conturase ideea că Iubitor Șaizeci și Trei era un personaj jalnic, care se chinuia să se poarte ca și cum ar fi fost normal, deși toată lumea vedea că nu așa stăteau lucrurile. Peter încercă să-și dea seama, fără să se holbeze, care era problema. Observă că figura lui Iubitor Șaizeci și Trei avea carnea mai puțin rozalie, mai puțin lucioasă decât a altora. Părea să fi fost dată cu talc ori gătită pentru puțin timp, ca un pui a cărui carne devine albicioasă după ce e băgată câteva minute în apă clocotită. În ochii lui Peter, asta îl făcea într-o măsură mai ușor de privit, dar pentru semenii oazanului era dovada unei dizabilități demne de milă.

Oricare ar fi fost handicapul lui Iubitor Șaizeci și Trei, nu-i afecta talentul artistic. Panoul său pictat, deja fixat pe tavanul bisericii, exact deasupra amvonului, era singura contribuție terminată până atunci, și orice alte lucrări ar fi trebuit să fie cu adevărat impresionante ca să o egaleze pe aceasta. Lumina iradia din tablou ca dintr-un luminator cu vitralii, și avea calitatea aparte de a rămâne vizibil chiar și când soarele începea să scapete și interiorul bisericii devenea întunecos, de parcă vopselele ar fi fost ele însele luminescente. Combina culori îndrăznețe, expresioniste cu compoziții complicate, perfect echilibrate, de altar medieval. Siluetele erau cam la jumătate din dimensiunea naturală, adunate pe un dreptunghi de pânză catifelată mai mare decât Iubitor de Isus Șaizeci și Trei.

Alegerea sa era scena biblică cu Toma Necredinciosul întâlnindu-se cu ceilalți apostoli, care îi spun că l-au văzut pe Isus. Un subiect cât se poate de neobișnuit: Peter era sigur că nici un pictor creștin nu încercase până atunci să-l zugrăvească. Comparat cu mult mai senzaționala întâlnire cu Isus reînviat, cea cu băgatul degetului în rană, acest episod de mai devreme era lipsit de dramatism vizual: un om ca toți oamenii, într-o odaie normală, enunțându-și scepticismul în privința celor spuse de alți câțiva oameni obișnuiți. Însă, în concepția lui Iubitor Șaizeci și Trei, episodul era spectaculos. Robele discipolilor – fiecare de câte o culoare, firește – erau

pârjolate cu crucifixe mici, negre, de parcă o puzderie de raze laser emanând din strălucirea lui Cristos le-ar fi lăsat urmele acelea pe haine. Din gurile ca niște fante ale apostolilor ieșeau, ca niște fuioare de aburi, bule de vorbire. În fiecare balonaș era desenată o pereche de palme lipsite de corp, având aceeași formă de stea de mare ca și cea folosită de Iubitor Cinci. Și în centrul fiecărei stele de mare era gaura în formă de ochi, împodobită cu un punct de vopsea stacojie ce putea fi ori o pupilă, ori un strop de sânge. Roba lui Toma era monocromă, fără cruciulițe, iar bula sa de vorbire era de un cafeniu sobru. Nu avea mâini înăuntrul bulei, nici vreo imagine, doar ceva scris caligrafic, de neînțeles, însă elegant, ca o inscripție în arabă.

– E foarte frumos, îi spusese Peter lui Iubitor Șaizeci și Trei, când pictura fusese predată oficial.

Iubitor Șaizeci și Trei își coborâse capul. Confirmare, stânjeneală, conștientizare, cugetare, plăcere, durere, cine putea ști?

– Ne amintește și de un adevăr foarte important în privința credinței noastre, adăugase Peter. Un adevăr care e cu deosebire important într-un spațiu ca acesta, situat atât de departe de locul unde a început creștinismul.

Iubitor Șaizeci și Trei își lăsase și mai mult capul în piept. Poate că era prea greu pentru gâtul lui.

– Isus i-a îngăduit lui Toma să pună degetul pe rănilor lui, fiindcă înțelegea că unii oameni nu pot crede fără dovezi. E o reacție umană firească.

Peter ezitase, întrebându-se dacă cuvântul „uman“ necesita vreo clarificare, apoi decisese că până acum devenise deja limpede că-i socotea pe oazani la fel de umani ca pe el însuși.

– Însă Isus era conștient că nu va fi posibil pentru toți, peste tot, pentru totdeauna, să-l vadă și să-l atingă, așa cum făcuse Toma. Astfel că a zis: „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut“. Ăștia suntem noi, prieteni, încheiase el punând cu blândețe palma pe umărul lui Iubitor Șaizeci și Trei. Voi și cu mine, cu toții aici.

– Da, zisese Iubitor Șaizeci și Trei.

Asta, pentru el, era o conversație întreagă. Un alt grup de Iubitori de Isus, care-l însoțiseră la biserică pentru predarea picturii, făcuseră din umeri mișcări ce aduceau cu niște tremurături. Peter își dăduse seama că asta era probabil, pentru ei, echivalentul râsului. Râs! Aveau deci simțul umorului! Învăța neconținut lucruri importante de acest fel, lucruri care-l făceau să simtă că prăpastia dintre el și oazani se micșora cu fiecare răsărit de soare.

Pictura lui Iubitor Șaizeci și Trei fusese înălțată și prinsă în tavan cu solemnitate, inaugurând arta religioasă din biserică. În următoarea zi i se adăugase o interpretare a Mariei Magdalena făcută de Iubitor de Isus Douăzeci, în ipostaza purificării de cei șapte demoni ai săi. Demonii – vapori ectoplasmatici cu figuri vag feline – îi explodau din cutia toracică precum artificiile, aprinse de Isus, care se afla în spatele Mariei, în picioare, cu brațele desfăcute. Era o lucrare mai grosolană decât cea a lui Iubitor Șaizeci și Trei, însă la fel de puternică; de asemenea, emitea o luminescență imposibilă.

În ziua următoare nu mai adusesese nimeni tablouri, însă Peter primise un pat, menit să înlocuiască ghemul de cârpe și plase pe care dormea de când dăduse jos hamacul. Oazanii îi acceptaseră hamacul fără să pună întrebări și ar fi fost probabil în stare să-și spună rugăciunile chiar dacă el s-ar fi bălăngănit acolo, în mijlocul lor, dar Peter îl desprinsese de pe piloni când socotise că biserica era atât de aproape de a fi isprăvită încât hamacul ar fi impietat asupra demnității construcției. Oazanii, băgând de seamă că pastorul lor nu avea neapărat nevoie să atârne pe undeva ca să se simtă confortabil, îi construiseră fără zarvă un pat, potrivit modelului lor obișnuit de covată/coșciug, însă mai larg, mai puțin adânc și mai puțin plin de puf. Îl aduseseră pe brațe până la biserică, îl băgaseră pe uși și-l instalaseră exact în spatele amvonului, fără să aibă pretenția că ar fi fost altceva decât un simplu pat. În timpul primei lor întâlniri de rugăciune de după apariția patului, Peter glumise zicând că, dacă obosea prea tare vorbind, putea oricând să se trântască pe spate și să tragă un pui de somn. Congregația încuviințase cu indulgență. Pentru ei nu era deloc o idee rea.

*

În dimineața în care veni Grainger să-l ducă înapoi, Peter se trezi cu o stare de așteptare. Așteptare a ploii. Pentru nativi nu era nimic neobișnuit; ploaia

venea la intervale previzibile și avuseseră o viață întreagă la dispoziție să se învețe cu ritmurile sale. Însă Peter nu era atât de bine antrenat, și ploile îl luaseră mereu prin surprindere. Până acum. Se foi în pat, alunecos de sudoare, cu capul greu, și aruncă o privire pe dreptunghiul de lumină în formă de fereastră care-i încălzea pieptul. Chiar așa, cu mintea încă tulbure de somn cum era, știu pe dată că nu era cazul să piardă vremea cu ieșitul din starea aceea ca o mahmureală încercând să-și amintească visele sau să-și scormonească creierii în căutarea unei variante pronunțabile pentru „baptist“, ci că trebuia să se scoale și să iasă afară.

Rafalele de ploaie erau la câteva sute de metri de el și se apropiau iute. Erau cu adevărat ploi, la plural. Trei rețele colosale de apă avansau independent, separate de spații întinse de aer limpede. Fiecare rețea avea propria logică internă, multiplicându-și și reasamblându-și modelul sclipitor din nou și din nou, schimbându-și structura încetitor și cu grație, precum una dintre acele grafici computerizate complexe care pretind că pot înfățișa un oraș sau o pânză de păianjen în trei dimensiuni, din orice unghi. Doar că aici ecranul era cerul și imaginea era o priveliște copleșitoare, la același nivel cu o auroră boreală ori cu norul-ciupercă al unei explozii atomice.

„Dacă ar putea și Bea să vadă“, își zise. În fiecare zi, în diverse împrejurări, îi regreta absența. Nu tânjea fizic după ea – asta fluctua, iar în clipa aceea dorința era un lucru neînsemnat – ci mai degrabă era cuprins de conștientizarea nu tocmai plăcută a faptului că trecea printr-o perioadă complicată a vieții, împănată cu experiențe semnificative și extrem de emoționale pe care Bea nu le vedea, cu care n-avea nici cea mai mică legătură. Și acum asta: aceste văluri sclipitoare de ploaie, rotindu-se maiestuos pe câmpia ce i se întindea înaintea ochilor: erau de nedescris și n-avea de gând să le descrie, însă vederea lor avea să-și lase amprenta asupra lui, o amprentă care n-avea să se regăsească în Bea.

Ploile acoperiră în câteva minute ce mai rămăsese din distanță. Când ajunseră să cuprindă cu blândețe așezarea, Peter nu le mai putea percepe ca pe trei entități separate. Aerul din jurul său era cuprins de extazul apei, îmbibat până la saturație. Șiraguri de picături argintii se izbiră de pământ, se izbiră de el. Își aminti cum, copil fiind, se juca cu fata din capătul străzii; ea îl stropea cu furtunul de grădină, iar el țopăia, ferindu-se, dar stropii tot îl prindeau, aici

aflându-se tocmai scopul și bucuria jocului. Să știi că aveau să te ajungă, dar că n-aveai să pățești nimic și că o să-ți placă.

Nu peste mult timp era ud learcă; amețise tot urmărind rotocoalele de ploaie ce se răsuceau înaintea lui. Așa că, pentru a-și mai odihni ochii, procedă asemenea oazanilor: își înclină capul pe spate, cu gura deschisă, și lăsa ploaia să-i cadă direct înăuntru. Bău din șuvoi direct de la sursă. Era o senzație pe care, acasă, fiecare copil încerca s-o obțină, o dată sau de două ori, până ce învăța că n-avea rost să stea acolo ca un idiot, străduindu-se să prindă niște stropi prea rari și prea mici. Aici însă, frânghiile ondulate ale aversei însemnau că un moment nu te alegeai cu nimic, pentru ca peste o secundă sau două să primești o gură bună, o șiroire strașnică de stropi pe limbă. În plus, gustul de pepene era mai puternic atunci când venea direct din cer. Ori poate că doar își imagina asta.

Zăbovi acolo vreme îndelungată, lăsându-se udat bine, sorbind ploaia. Apa îi umplu urechile, și lumea auditivă dinăuntru capului îi amuți. Arareori simțise o asemenea mulțumire organică.

Însă ploaia, în așezarea oază, nu era o experiență egoistă. Era ceva comunitar și îndemna la acțiune comunitară. La fel cum cântecul muezinului îi cheamă la rugăciune pe musulmani, ploaia îi chema pe oazani la muncă, la muncă grea. Acum, după ce Peter aflase cât era de grea, insista să lucreze și el pe câmp alături de oazani, punându-și la bătaie forța fizică pentru a-i ajuta.

Fina-albă nu era singura recoltă strânsă de oazani. Mai exista o substanță ca bumbacul numită SBt, care erupea din sol sub forma unei spume albe și lipicioase ce se întărea repede, devenind o buruiană fibroasă. Din această buruiană erau făcute plasele, încălțăminte și hainele oazanilor. Mai era apoi BySB, un soi de mușchi ce creștea cu o viteză uimitoare, completându-și metamorfoza dintr-un petic de mucegai într-o plantă verzuie și pufoasă într-o singură după-amiază. La ce folosea? Nu avea habar, dar învățase cum să-l culeagă.

Cât despre fina-albă, învățase că existau niște subtilități în minunata ei versatilitate: fiecare plantă în parte trebuia evaluată des pentru a se stabili în ce stadiu al creșterii se afla, fiindcă se puteau face cu ea lucruri diferite în funcție de momentul când era scoasă din pământ. Într-o anumită zi rădăcinile

plantei erau bune pentru supa de „ciuperci“, fibra, bună de „lemn-dulce“, florile, bune pentru pâine, nectarul, pentru „miere“, pe când, într-o altă zi, rădăcinile puteau fi bune pentru „pui“, fibra, potrivită pentru funie, florile, bune de „glazură“, seva uscată, pentru „scorțișoară“ și așa mai departe. Coordonarea era deosebit de importantă în special după ce ploua, fiindcă atunci plantele cele mai în vârstă dădeau ce aveau mai bun. De o porozitate morbidă, se umflau cu apă, încetau să mai fie țepene, se lăsau pleoștite la pământ și, dacă nu erau culese, ajungeau curând să putrezească. Găsite la timp, erau cel mai folositor produs agricol, fiindcă furnizau drojdie.

Știind că oazanii se îndreptau deja spre câmp, Peter încetă să mai soarbă ploaia și intră în biserică. Apa i se scurse pe picioare când trecu pe podea, și fiecare pas lăsa câte o băltoacă în urmă. Își puse sandalele (cizmele galbene erau prea de preț pentru munci murdare), își trecu mâinile prin păr lipindu-și-l de țeastă, luă câteva înghițituri din substanța ce aducea cu pâinea de secară pe care Iubitorii de Isus o numeau Pâinea-Noastră-Cea-De-Toate-Zilele și porni.

Pe măsură ce înainta, ploaia se tot rărea. Vârtejurile de apă încă alcătuiau în aer forme distincte, dar unele curburi se disipau în vapori și aveau mai puțină forță, mai puțin impact pe piele. Știa că aversa avea să mai dureze doar câteva minute, apoi cerul avea să se limpezească o bună bucată de vreme – dacă „limpede“ era cuvântul potrivit pentru un văzduh saturat întotdeauna cu umezeală. După aceea, ploile avea să se întoarcă iar, apoi să înceteze vreme de cam douăzeci de ore, după care să revină de încă două ori. Da, începea să priceapă cum stăteau lucrurile. Era aproape un localnic.

Peste trei ore, dacă ar fi stat să le numere, ceea ce cu siguranță nu făcuse, Peter se întoarse de la câmpul cu fină-albă. Palmele și antebrațele îi erau murdare, pătate cu alb-cenușiu de la udătura prăfoasă de pe plantele recoltate. Partea din față a dishdashei sale, de la piept la pânțe, era atât de mânjită de fină-albă pe care o cărase cu brațele, încât crucifixul de tuș abia dacă se mai zărea. Mai jos, unde genunchii luaseră contact cu pământul, țesătura era alunecoasă de la sol și sevă. Particule de polen cădeau de pe el când pășea.

Pe când străbătea porțiunea de prerie dintre sat și biserică, tot mai conștient, cu fiecare pas, de halul ridicol de murdărie în care se afla, ridică ochii spre

cer în căutarea semnelor următoarei averse, care ar fi trebuit să cadă curând. Ploaia l-ar fi curăţat bine de tot. Nu trebuia decât să stea gol sub picuri şi să-şi frece trupul cu palmele, poate să se ajute şi de o bucată de săpun pe care şi-o adusesese de acasă. Putea să stea chiar lângă biserică, lăsându-se spălat de ploaie, apoi, după ce se curăţa, avea să-şi pună şi hainele în bătaia apei. Urma o perioadă însoţită lungă, vreme numai bună de uscat rufe.

Cu privirea aţintită asupra bisericii, îşi apucă poalele veşmântului şi le scutură de câteva ori, ca să îndepărteze excesul de pământ murdar.

– Ehei! strigă o voce.

Se răsuci în direcţia sunetului. La cam douăzeci de metri în stânga sa, parcată lângă zidul pe care inscripţiile de bun venit dispăruseră de mult, se afla duba USIC. Şi, sprijinită de capota cenuşie de metal a vehiculului, strângând la piept o sticlă mare cu apă, o văzu pe Grainger.

– Scuză-mă că te întrerup, zise ea privindu-i fix chipul.

Peter îşi potrivi îmbrăcămintea în dreptul organelor genitale.

– Am... am avut de lucru, bolborosi el apropiindu-se cu paşi şovăielnici.

– Aşa mi se pare şi mie, zise ea, după care mai luă o gură din sticla aproape goală.

– Ăă... ai puţină răbdare cu mine, spuse el arătând cu mâna liberă către biserică. Trebuie să mă spăl, să mai fac nişte chestii. Mă pot ocupa de asta cât distribui tu medicamentele.

– Am terminat cu distribuţia. De două ore.

– Şi cu mâncarea.

– Şi asta s-a făcut. Acum două ore.

Dădu pe gât ultimele picături de apă, ţinând sticla aproape vertical în dreptul buzelor. Gâtlejul alb îi pulsă când înghiţi. Pe pleoape îi licăreau picuri de sudoare.

– O... fir-ar să fie, gemu el când își dădu seama ce implica asta. Îmi pare așa de rău!

– E vina mea că nu mi-am luat ceva de citit, presupun.

– Pur și simplu am pierdut...

Și-ar fi desfăcut brațele a neputință dacă o mână nu i-ar fi ținut poala veșmântului peste goliciune.

– Noțiunea timpului, completă ea, ca și cum încă ar fi meritat să salveze niște secunde prețioase terminând frazele în locul lui.

Pe drumul spre baza USIC, Grainger se purtă cu mai puțin arțag decât s-ar fi așteptat Peter. Poate că trecuse prin toate fazele – iritare, nerăbdare, furie, îngrijorare, plictiseală, indiferență – în cele două ore petrecute așteptându-l, și acum se eliberase. Oricare ar fi fost motivul, se afla într-o dispoziție destul de bună. Poate faptul că-l găsisese într-o stare atât de dezgustătoare și apucase să arunce o privire la penisul lui scofâlcit, agățat de părul pubian ca un limax albinos, contribuia la starea ei de condescendență benignă.

– Ai slăbit, observă Grainger în timp ce accelera pe terenul plat, indistinct. Ți-a dat cineva de mâncare?

Deschise gura s-o asigure că mâncase ca un rege, dar își dădu seama că ar fi spus un neadevăr.

– N-am mâncat prea mult, recunosc, zise el punându-și o palmă ceva mai jos de coaste. Doar... gustări, presupun că le-ai numi așa.

– Foarte bune pentru pomeți.

Din reflex, se apucă să evalueze și el trăsăturile lui Grainger. Pomeții ei nu erau neapărat ieșiți din comun. Avea acel gen de față care era frumoasă doar dacă-și supraveghea dieta și dacă nu îmbătrânea cu mult mai mult decât vârsta de acum. De îndată ce anii sau delăsarea îi rotunjeau obraji și-i îngroșau gâtul, fie și un pic, avea să depășească o limită între alura de elf și

genul masculin, neatrăgător. Se simțea trist pentru ea, trist pentru ușurința cu care destinul ei fizic putea fi citit de oricine și-ar fi bătut capul să-i arunce o privire, trist pentru modul fără fașoane în care genele ei trăgeau linia în privința a ceea ce ar fi fost dispuse să facă pentru ea în anii ce aveau să vină, trist, știind că era acum în floarea vârstei și încă nu se împlinise. Se gândi la Beatrice, ai cărei pomeți erau demni de o șansonetistă franțuzoaică. Asta, cel puțin, îi spunea el când și când; acum, de fapt, nu-și putea imagina pomeții lui Beatrice. Prin minte îi fulgera o imagine mai vagă, mai impresionistă a soției sale, pe jumătate ascunsă de lumina soarelui ce bătea prin parbriz și de un vălmășag de imagini recente ale diverșilor Iubitori de Isus. Încurcat, se strădui s-o vadă mai limpede cu ochii minții. Un șirag de perle în semiîntunericul din alt timp și spațiu, un sutien alb cu carne familiară înăuntru. Iubitor de Isus Nouă cerându-și botezul. Străinul (străina?) de pe câmp, care-i întinsese un petic de stofă pe care era scris cuvântul BlytD, se bătuse în piept cu palma și zisese „Numele meu“. „Mai zi-mi-l o dată“, replicase el și, când el (ea?) o făcuse, își schimonosise limba, mandibula, toți mușchii feței și zisese la rândul-i BlytD, sau ceva îndeajuns de similar pentru ca ea să bată aprobator din mâinile înmănușate. BlytD, BlytD. Ea crezuse, probabil, că o să uite numele de îndată ce-i dispărea din vedere. Trebuia să-i arate că se înșelase. BlytD.

– Alo? Mai ești cu noi?

Vocea lui Grainger.

– Scuze, murmură el.

Pe la nări îi veni un miros apetisant. Pâine cu stafide. Grainger desfăcuse un pachet și mânca o felie.

– Servește-te.

Luă niște pâine, stânjenit de faptul că atingea mâncarea cu degetele murdare de noroi. Pâinea era tăiată în felii groase – de trei ori mai groase decât ar fi tăiat-o oazanii – și avea o textură bogată, aerată, de parcă ar fi ieșit din cuptor cu abia un sfert de oră în urmă. Și-o îndesă în gură, simțindu-se deodată hămesit.

Femeia de alături chicoti.

– Nu puteai și tu să completezi o cerere pentru niște pâine și pește?

– Oazanii au avut grijă de mine, protestă el în timp ce înghițea hulpav. Doar că ei nu-s prea mândri de felul lor, și... cumva le-am adoptat și eu obiceiurile. Plus că am avut și treabă.

– Sunt sigură.

Înaintea lor, deasupra, două vârtejuri de ploaie se înfățișară vederii. Întâmplător, soarele era perfect poziționat în porțiunea senină dintre averse. Periferiile fiecărei perdele de ploaie licăreau în culorile curcubeului ca niște focuri de artificii nesfârșite, lansate fără zgomot.

– Îți dai seama că ți-ai fript vârfurile urechilor? îl întrebă Grainger.

– Urechile? făcu el pipăindu-și-le cu buricele degetelor. Simți pe lobi, la atingere, pielea rugoasă. Era ca o rămășiță de șuncă prăjită care, uitată peste noapte, se întărise în farfurie.

– O să-ți rămână cicatrice, profeți Grainger. Nu pot să cred că nu te-a durut ca naiba când s-a întâmplat.

– Poate că m-a durut.

Cele două învârtjiri de ploaie se apropiaseră între timp, și goana mașinii lăsa impresia că-și măreau ele însele viteza. Un viraj ușor, dictat de computerul de navigație, făcu soarele să alunece sub un văl apos.

– Ești bine?

– Da, da, zise Peter, dorindu-și ca Grainger să nu întrerupă atât de des minunăția naturii. Îl călca pe nervi. Apoi, făcând efortul de a comunica sincer cu ea, rosti meditativ: Nu mă prea gândesc dacă sunt sau nu bine. Dar... sunt.

– Păi atunci, toate bune și frumoase, făcu ea. Dar îți recomand să iei cu tine niște loțiune de protecție solară data viitoare. Și să te mai uiți și tu în oglindă uneori. Știi, doar așa, să verifici că ai toate părțile la locul lor.

– Poate ar trebui să te las pe tine să te ocupi.

Nici unul nu intenționase să insinueze ceva nepotrivit, însă cuvintele, odată rostite, rămaseră suspendate în aer; zâmbiră amândoi.

– Nu m-aș fi gândit c-o să te pună la munci grele, spuse Grainger. Credeam că te vor pentru studii biblice și altele asemenea.

– Nu a fost ideea lor să muncesc la câmp, ci a mea.

– Bun, păi o să rămâi bronzat, cred. După ce mai scapi de arsuri.

Peter se strădui să-i explice:

– Mi-am dat seama că mâncarea aia, care e suită în fiecare săptămână în camion, nu apare din senin – deși celor de la USIC s-ar putea să le lase impresia asta.

– Ca să știi, am crescut la o fermă. Așa că dacă mă iei drept unul dintre ăia care au impresia că porumbul e fabricat în uzinele de chipsuri, te-nșeli. Dar zi-mi, unde-s terenurile astea agricole? Nu le-am văzut niciodată.

– Sunt exact în mijloc.

– Mijloc?

– Mijlocul așezării. De aceea nu le-ai văzut. Sunt mascate de clădiri.

Ea clătină din cap.

– Oho, să fiu a naibii!

– Orășelul înconjoară terenul agricol, o lămuri Peter. Asta înseamnă că, ori de câte ori e treabă de făcut, localnicii vin din toate direcțiile și se întâlnesc în mijloc; au cu toții de parcurs cam aceeași distanță. E foarte frumoasă logica ideii, nu? Nu-mi dau seama de ce atâtor generații de oameni nu le-a trecut chestia asta prin cap.

Ea îi aruncă o privire scurtă, a „Vino-ți în fire“.

– Chiar nu-ți dai seama? Pur și simplu, lucrul pământului e greu și plicticos, și majoritatea oamenilor ar prefera s-o facă alții în locul lor. Cât mai departe, dacă e posibil, fiindcă, în oraș au nevoie de loc ca să-și facă centru comercial.

– Asta plănuiește și USIC să facă aici?

Era genul de comentariu care altădată ar fi jignit-o, însă acum nu părea afectată.

– Nu, oftă ea. Nu în viitorul apropiat. Mai întâi trebuie să construim un mediu sustenabil. Apă potabilă. Energie regenerabilă. O echipă sudată. O populație băștinașă care să nu ne urască de moarte.

– Nobile scopuri, zise el lăsându-se cu spatele pe banchetă, izbit de un val de oboseală. Ciudat că nu s-a mai gândit nimeni la ele până acum.

Intrară în perdeaua de ploaie. Parbrizul, cu o secundă în urmă uscat, fu potopit într-o clipă. Rafale cu modele complicate se năpusteau peste geam, cruciș și curmeziș, până ce erau îndepărtate de ștergătoare. Se afla într-o cutie de metal și de sticlă, într-o atmosferă a cărei răcoare era menținută artificial, separat de ploaia ce i-ar fi putut spăla hainele. Acolo ar fi trebuit să fie, să stea gol sub stropi, să-i lase să-i curgă peste țeastă, să-i întunece vederea, să-i răpăie pe etichetele osoase ale picioarelor.

– Chiar te simți bine?

– Da, sunt în regulă, spuse el cu greutate. Mi se pare doar un pic... ciudat... să fii închis într-un spațiu atât de strâmt.

Grainger, nu tocmai convinsă, încuviință. Peter își dădu seama că era îngrijorată din cauza lui. Regreta că n-o rugase să mai aștepte un pic în așezare, ca să se poată pregăti mai temeinic pentru întoarcerea la bază. S-ar fi prezentat mult mai bine dacă ar fi avut la dispoziție fie și zece sau cincisprezece minute înainte să se urce în vehicul.

– Am ajuns în raza Glonțului acum, zise ea după o lungă tăcere.

O privi derutat, de parcă i-ar fi spus că exista o șansă să fie uciși de lunetiști.

– Glonțul. Sistemul de comunicații. Poți să verifici dacă ai primit vreun mesaj de la soția ta.

„Încă nu, își zise Peter. Încă nu.“

Se gândi să spună: „Mersi, dar aş prefera să aştept până după ce fac un duş, mă schimb, mă liniştesc un pic...” Ar fi fost adevărat. Însă adevărul acesta l-ar fi făcut să pară, în ochii lui Grainger, nu tocmai dornic să ştie ce mai făcea soția lui. Nu voia ca Grainger să se îndoiască de dragostea sa pentru Bea. În plus, Grainger se arăta sensibilă la nevoile lui, sau la cele pe care i le atribuia. Trebuia răsplătită pentru asta.

– Da, te rog, zise.

Ștergătoarele râcăiau pe parbriz: cerul se limpezise de-acum. Peter se suci în scaun ca să se uite la peisajul ce dispărea în urma vehiculului. Ploile se îndreptau spre C-2. Curând, aveau să-și dezlănțuie susurul dulce peste acoperișul bisericii sale.

– OK, suntem conectați, îl anunță Grainger.

Cu o mână pe volan, o folosi pe cealaltă ca să îndrepte ecranul spre Peter, gata de utilizare.

El își tastă parola și urmă, ca de obicei, instrucțiunile. Erau cel puțin o duzină de mesaje de la Bea, poate chiar douăzeci. Erau datate electronic, însă datele i se păreau fără sens. Deschise mesajul cel mai vechi. O bucată mare de text năpădi ecranul. Soția lui îi spunea că-l iubea. Peter, te iubesc. Îi citi cuvintele de alint de mai multe ori, nu ca să le savureze, ci așteptând ca acele cuvinte să devină altceva decât niște pixeli grupați pe un ecran de plastic, așteptând să-i poată auzi vocea.

Tocmai am aflat de ce era închis supermarketul. A dat faliment! Incredibil. De Tesco vorbim, una dintre cele mai mari corporații din lume! Au avut averi imense cu care să se joace – și asta, se pare, i-a și doborât. A apărut un material amănunțit despre asta pe un site de știri, un fel de necrolog, care m-

a făcut să-mi dau seama că era musai să se întâmple – absolut inevitabil. Doar că și inevitabilul poate fi surprinzător, nu? O parte mare din capitalul Tesco avea legături cu ExxonMobil, care era în dificultate de când au pus chinezii mâna pe câmpurile petrolifere din Irak, Iran și Kazakstan (am scris bine?). Cei de la ExxonMobil aveau investiții mari și în companii de transport, care au fost afectate de intensificarea pirateriei, și, pe lângă asta, o mare parte din imperiul lor avea Thailanda ca bază, până la lovitura de stat militară. În plus, au fost loviți dur când Barclays s-a dus pe apa sâmbetei acum câțiva ani, antrenând după sine Tesco Stakeholder și Tesco Swipe. Astea mi le amintesc din emisiune, mai erau multe altele. Corporația era băgată într-o sută de chestii, tot felul de afaceri la care nici nu te-ai gândi când umbli prin fața raionului cu mâncare de animale ca să-i iei crăntănele lui Joshua, și un număr foarte mare din afacerile alea s-au pleoștit și gata, cât ai zice pește s-a zis cu Tesco. „Sfârșitul unei epoci“, cum a zis prezentatorul – mi s-a părut cam emfatic.

Ai observat felul în care crainicii de la știri își termină mereu relatările cu câte o frază de efect? Chiar își modulează și vocile când citesc ultimele rânduri de pe prompter. E un gen aparte de muzică vocală menită să anunțe „Sfârșitul“.

Scuză-mă, bat câmpii. De obicei eu te tachinez când te ia valul cu asemenea cugetări, și uite că mă las și eu în voia lor. Poate încerc să umplu tăcerea imitându-ți vocea! Sau poate e adevărat ce se spune, că oamenii căsătoriți ajung să aibă identități comune, să-și termine unii altora frazele.

Astăzi a fost ziua mutării pentru familia Frame. Sheila, cum ne înțeleseserăm, l-a adus la mine pe Billy. L-am dus la expoziția de pisici. A ieșit de minune și a părut să se distreze grozav, chiar dacă mi-a tot șoptit că totul e o prostie și că îngrijitorii ăia arată ca niște tâmpiți. Însă, așa cum am sperat, farmecul animalelor l-a cucerit! Și trebuie să recunosc că și eu m-am bucurat să casc gura la puzderia de mâțe de toate felurile. Dumnezeu probabil că s-a distrat de minune când a conceput atâtea varietăți de mamifere pufoase. (Îmi arăt prejudecățile aici, poate că s-a distrat mai bine cu peștii, insectele și așa mai departe.)

Oricum, eu și Billy am discutat numai despre fleacuri toată ziua, dar, chiar înainte să vină maică-sa după el, și-a deschis sufletul. L-am întrebat ce crede

despre plecarea tatălui său în altă țară. Mi-a spus: „Tata zice că nu mai sunt țări. Nu mai există. Anglia și România sunt doar părți diferite din același lucru“. În prima clipă mi-am zis: „Ia uite ce drăguț, Mark îi spune băiatului că suntem cu toții parte dintr-o comunitate globală“. Dar nu. Potrivit lui Billy, Mark i-a cerut să-și închipuie harta lumii ca pe un strat gros de plastic plutind pe suprafața oceanului, ca o plută, cu mulți oameni ținându-se în echilibru pe ea. Uneori, dacă prea mulți oameni stau laolaltă pe o porțiune, aceasta începe să se scufunde, așa că te duci pe altă bucată, unde e mai bine. Apoi bucata AIA începe să se ducă la fund, și te miști iar. Sunt mereu locuri unde situația nu-i atât de rea: locuințe mai ieftine, mâncare mai ieftină, combustibil mai ieftin. Te duci acolo și e în regulă un timp. După care nu mai e în regulă, și te cari naibii de-acolo. Exact cum fac animalele, a zis. „Animalele n-au țări, doar viețuiesc pe un teritoriu. Ce le pasă animalelor dacă un loc are nume? Numele nu-nseamnă nici un rahat.“ Cuvântul ăsta l-a folosit Billy, deci presupun că tot pe ăsta l-a folosit și taică-său. Cam greu de înghițit lecția asta de geopolitică pentru un băiețel! Firește, ce-a lăsat Mark deoparte în analiza lui a fost relația pe care o are cu o tipă de 27 de ani, promotoare de concerte, pe nume Nicole. Care se-ntâmplă să fie româncă. Dar să lăsăm asta.

Cât îți scriu toate astea, stau cu o pătură pe genunchi. Tu probabil că nădușești, dar aici e frig și de o săptămână nu mai este gaz. Nu fiindcă a fost vreun accident sau vreo defecțiune a sistemului de furnizare, ci din cauza purei nebunii birocratice. Compania de gaz la care suntem abonați – sau eram, ar trebui spus – era plătită prin virament direct din contul nostru de la Barclays. Dar când Barclays a răposat și-am trecut la Bank of Scotland, ceva n-a mers bine cu autorizarea viramentului. O problemă de computer. Și deodată m-am trezit cu o somație de plată. Am încercat să plătesc, dar aici vine partea dementă – n-au vrut să stea de vorbă cu mine fiindcă nu sunt „titularul contului“. M-am tot oferit să plătesc, iar ei au tot ținut-o cu: „Ne pare rău, doamnă, dar trebuie să vorbim cu titularul contului“, adică tu, Peter. Cred că am stat ore bune la telefon cu povestea asta. M-am gândit să-l rog pe vecinul de-alături să vină și să vorbească la telefon cu voce groasă, dar probabil că l-ar fi întrebat care e numele mamei tale de dinainte de căsătorie. Până la urmă, a trebuit să mă resemnez cu ideea că nu se poate face nimic, și basta. O să aștept să ajungă în instanță și sper să se lămurească acolo. Între timp, am făcut contract cu alt furnizor de gaze, dar o

să mai treacă niște zile până să facă racordul. Zic că vremea asta aiurea din diferite părți ale Angliei a provocat pagube uriașe rețelei, și (ca să-l citez pe inginerul cu care am discutat) „tehnicienii aleargă peste tot, ca niște pui fără cap“. Omul ăsta merită o slujbă în PR!

Îl mai ții minte pe Archie Hartkey? Am dat peste el la cantina spitalului, alaltăieri, și

Peter își lăsa iarăși capul pe banchetă, respirând adânc. În ciuda răcelii uscate a aerului condiționat, transpira. Picăturile de sudoare îi acopereau fruntea și-i curgeau pe sprâncene.

– Ai terminat deja? îl întrebă Grainger.

– Ăă... un minut doar...

Se simțea ca și cum ar fi fost pe cale să leșine.

– Vești proaste?

– Nu, n-aș zice. Doar că... știi, sunt multe de recuperat și...

– Peter, ascultă-mă, zise Grainger răspicat. Se întâmplă. Ni se întâmplă tuturor.

– Ce vrei să zici?

– Tu ești aici. Ea e acolo. E normal.

– Normal?

– Distanța. Crește și tot crește și până la urmă... e prea mult ca s-o mai poți traversa. E ca...

Cuvintele nu-i veneau, așa că recurse la gesturi. Își luă mâinile de pe volan timp de câteva secunde – fără să riște mare lucru, căci pământul era neted și nu se zărea nici un obstacol – și ridică palmele ținându-le paralel, la câțiva

centimetri una de alta, ca și cum ar fi fost pe cale să le alăture ca la o rugăciune medievală. În loc de asta, le depărtă mai mult, lăsând degetele să se desfacă moale, de parcă fiecare mână s-ar fi desprins de pe o axă, prăbușindu-se prin spațiu.

17. Pâlpâia încă sub cuvântul „aici“

Fără Peter pe care să-l învâluie, dishdasha atârna ca o fantomă din tavan. Poalele uzate se umplură treptat cu apă și începură să lase stropi din mâneci și din cusături, lenți ca niște lacrimi melancolice, deși Peter o storsese cât de bine putuse. Dar nu conta, avea să se usuce curând. Potrivise aerul condiționat din camera lui, permițând temperaturii să se ridice la nivelul celei din exterior. Așa voia să fie, chiar dacă n-ar fi avut rufe de uscat. Revenirea în mediul USIC îl dezorientase suficient, nu avea nevoie și de senzația că era prins într-o bulă artificială de oxigen răcit.

Veșmântul său – curat acum, în afara urmelor de tuș care se decoloraseră, ajungând de un liliachiu cam neclar – era pus pe o frânghie de rufe interioară, operată de un simplu scripete mecanic. Din nou, pe Peter îl izbi preferința vizibilă a celor de la USIC pentru soluții ce nu implicau prea multă tehnologie. S-ar fi așteptat la un uscător electric cu un meniu de alegeri computerizate; un milion de megawați de energie doar ca să clătească sudoarea dintr-o pereche de șosete. Până și mașina de spălat – pe care încă n-o folosisese – avea o plăcuță prinsă de capac, pe care scria ECONOMISEȘTE APA – N-AI PUTEA S-O FACI MANUAL? La care un fost ocupant al camerei adăugase cu carioca: TE OFERI, TANTI?

Cine scrisese asta? Unul dintre angajații fără nume care nu rezistase mai mult de două săptămâni până să înnebunească? Din felul în care-l privise Grainger când venise să-l conducă de la navă, se văzuse limpede că se întreba dacă o să înnebunească și el, sau dacă avea de gând să dispară dincolo de același orizont ca Tartaglione și Kurtzberg.

Încă gol după duș, Peter se proțăpi în fața oglinzii și cercetă schimbările produse de sejurul său printre oazani. Era adevărat că avea vârfurile urechilor pârlite. Avea pielea arsă și între sprâncene. Nimic spectaculos. În general, pielea îi era bronzată și arăta sănătoasă. Slăbise și i se vedeau coastele. Cum

tocmai se bărbierise, observă că uşoara umflătură de grăsime de sub bărbie dispăruse, făcându-i figura mai ascuţită, dându-i un aspect mai puţin afabil. Expresia aceea fusese întotdeauna înşelătoare, oricum. În anii săi de vagabondaj, îşi exploatase trăsăturile molcome, iradiind un aer de cumsecădenie burgheză ca să-i facă pe ceilalţi să creadă că era în regulă să-l lase singur în bucătărie ori pe bancheta din spate a maşinii preţ de zece minute. Timp în care le fura aparatele de fotografiat, mobilele, bijuteriile, orice găsea la îndemână. Şi într-o oră le şi vindea, iar la jumătate de oră după aceea, trăgea pe nas sau înghiţea rezultatele „muncii” sale.

Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu. Era unul dintre versetele care-l salvaseră, până la urmă: unul dintre acele crâmpoie din Biblie pe care toată lumea le ştie, dar nici un om nu le pricepe cu adevărat până ce nu se duce pentru ultima oară la fund, înecându-se cu mizeria proprie.

Îşi dădu cu pudră de talc între picioare, unde făcuse o mică iritaţie. Avea pe scrot, în zona sensibilă, câteva jupuituri – de la scărpinat, evident, cu toate că nu-şi amintea să-şi fi crăpat pielea. Juliturile erau negricioase şi curate şi aveau să dispară într-o zi, două. Vârfurile urechilor şi zona dintre sprâncene aveau să se cojească, lepădând straturi fine de epidermă albă şi dezvăluind dedesubt o piele nouă, tare şi roz. Stomacul scobit avea să se mai rotunjească dacă mânca zdravăn de câteva ori. Ciuperca dintre degetele de la picioare avea să treacă după câteva aplicaţii ale unguentului pe care i-l dăduse Grainger. Umflăturile de la genunchi şi încheieturi aveau să se diminueze şi ele.

Dacă Bea l-ar fi văzut acum, ar fi fost poate alarmată de starea în care se afla. Nu suporta ca pielea lui să pătească ceva. Făcea caz până şi de o zgârietură oarecare pe mână, insista să pună pansamente cu leucoplast pe tăieturi care până seara ar fi fost pe jumătate vindecate. Unul din locurile pe care prefera să i le sărute erau buricele degetelor, când i se mai întâmpla să-şi roadă o unghie până în carne. În clipa asta, ar fi avut mult de sărutat.

Încă nu-i scrisese. Erau cel puţin douăzeci şi cinci de mesaje adunate de la ea. Trei sau patru sosiseră în ultimele câteva ore, când calculase Bea că avea să se întoarcă. Nu era gata să dea ochii cu ea, nici măcar prin vâlul de cuvinte scrise. Avea nevoie să se reaclimatizeze cu viaţa din afara aşezării oazane.

Trebuia să-și ajusteze comportamentul la banalitatea complicată a contactelor interumane.

– Așa, și cum erau flăcăii din Orașul Dement?

Tuska zâmbea cu toată fața, ca să-i indice că nu voia să jignească. Barba îi crescuse bine între timp și era mai degrabă căruntă, ceea ce-l făcea să arate mai în vârstă, iar gâtul îi era roșu de la frecare, pe unde perii sârmoși îi atinseseră pielea. Peter își dădu seama dintr-o privire că zilele bărbii erau numărate: Tuska avea să și-o radă foarte curând. De ce aveau oamenii impulsul ăsta să-și schimbe radical înfățișarea și-apoi să revină la aspectul de dinainte? Ce sens putea să aibă?

– Ăă... erau în regulă, răspunse el cu câteva secunde de întârziere. Sunt de treabă.

– Mda? făcu Tuska. După ce îți dai seama?

Stăteau la masă, în cantina USIC. Tuska se ospăta cu spaghetti bolognese (spaghetti din fină-albă, „carne tocată“ din fină-albă, sos de roșii importat, condimente importate), iar Peter mânca o clătită (100% ingrediente locale). Aerul era plin de zgomote: sunetul ploii izbind ritmic în geamuri, conversațiile amestecate ale celorlalți angajați, zăngănitul tăvilor cu mâncare, râcâitul scaunelor pe podea, sunetul ușilor deschise și închise, peste care trona vocea lui Frank Sinatra, îngânând „My Funny Valentine“. Toate acestea i se păreau nespuse de gălăgioase și agitate lui Peter, însă știa că problema era percepția lui și că trebuia să încerce să joace cum i se cânta. În mod metaforic, firește: nici un efort de pe lume n-ar fi putut să-l împace cu Frank Sinatra.

Lângă fața lui, o mână pocni din degete.

– Peter, mai ești cu noi? zise Tuska.

– Scuze. Chiar nu-mi place genul ăsta de muzică.

Era un răspuns evaziv, dar adevărat. Lălăiala narcisistă a lui Sinatra, amplificată ca să poată fi auzită peste rumoare, îl agasa dincolo de un anumit prag de toleranță, ca și cum un glumeț l-ar fi împuns în mod repetat cu degetul în coaste.

– Mie nu-mi pasă, spuse Tuska ridicând din umeri. Sunt doar unde în aer, Peter. Molecule care se agită câteva secunde și apoi se liniștesc iar. N-ai de ce să te oftici.

„În fiecare zi e Ziua Îndrăgostiților“, cântă onctuos Sinatra, în vreme ce Tuska își învârtea o nouă furculiță plină cu spaghetti.

– Cineva îl vorbește de rău pe Bătrânu’ Ochi Albaștri?

O femeie care stătea la o masă alăturată se răsuci către ei, ținând în mână o farfurioară cu desert. Era o colegă de-a lui B.G.: aveau o constituție similară, cu toate că femeia asta era albă și blondă. Îl fixă pe Peter cu o privire glumeț-cercetătoare.

– Te-am auzind proferând blasfemii la adresa divinului Frank?

– Scuze, murmură Peter. Trebuia să-mi știu lungul nasului.

– E apogeul cântecului american, îl informă ea luându-și o expresie gravă. Neegalat vreodată. Una dintre marile realizări ale omenirii.

Peter încuviință umil.

– Poate că n-am vârsta potrivită ca să-l pot aprecia.

– Câți ani ai?

– Treizeci și trei.

– Eu am treizeci și doi!

– Bun, eu sunt englez, e altă chestie care...

– Al Bowlly, Noel Coward, Shirley Bassey?

Rostise numele ca și cum oricărui om născut în spațiul britanic i-ar fi crescut inima în piept de mândrie să le audă.

– Măiculiță, oftă Peter. Sunt... cam depășit în domeniul ăsta.

Urmă un moment de tăcere, în care Frank Sinatra se lansă într-o recitare despre o furnicuță și-o plântuță.

– E OK, zise femeia cu indulgență. Nu oricui îi plac aceleași chestii. Se permite.

Își amintea acum numele ei: Iris. Iris Berns. Provenea dintr-o familie penticostală și era atee. Îi plăcea să joace cărți, avusese o soră care se înecase în piscina din spatele casei, avea cu B.G. o glumă despre forța centrifugă pe care o repetau mereu și era, în ciuda aspectului de lesbiană dominantă, heterosexuală. Nimic din crâmpielele acestea de informații nu-i oferea însă baza pentru o remarcă de bun-simț. Până și să-i spună pe nume ar fi putut părea o încercare de a se lăuda cu ceva ce-și amintise prea târziu, plus că, oricum, ea probabil că ar fi vrut să fie strigată Berns, cum îi spuneau toți ceilalți.

De ce era până și cea mai superficială conversație umană atât de presărată cu primejdii și calibrări complicate? De ce nu puteau oamenii ăștia să tacă până în momentul în care chiar aveau ceva esențial de comunicat, ca oazanii?

– Mai scutește-l, zise Tuska. Tocmai s-a întors după o ședere lungă în Orașul Dement.

– Mda? făcu Berns punându-și în față farfuria și așezându-se la masă. Data viitoare să-ți iei o loțiune de bronzat.

– Așa o să fac, promise Peter.

Își dădea seama că era mai roșu la față decât ar fi trebuit, fiindcă se îmbrăcase, prosteste, cu un pulover peste tricou. Atunci i se păruse o idee bună: un semn că era un tip normal, urban, nu vreun dement care sălășluia prin deșert.

– Mă surprinde că ai avut parte de atâta soare, zise Berns agitând o sticlă cu sirop negricios pe deasupra substanței de consistența iaurtului din castronul ei, până ce albul deveni roz. Băştinaşii nu-s tocmai genul care să stea mult pe-afară, nu?

Peter trase în jos de gâtul puloverului, ca să permită aerului să intre.

– Lucrează afară aproape în fiecare zi.

– Mda?

– Da.

– Și ce fac?

– Cultivă plantele din care vă prepară vouă de-ale gurii.

Berns înghiți câteva lingurițe de desert.

– Știi, am dat ocol așezării cu mașina și n-am văzut niciodată vreo plantație, vreo seră, nimic.

– Fiindcă sunt exact în mijloc.

– Mijloc?

– În mijlocul așezării.

Peter trase aer adânc în piept. Simțea că fruntea îl înțepă de la transpirație.

– N-am mai avut discuția asta?

– Cred că ai avut-o cu altă femeie, scumpule.

– Nu-l lua cu „scumpule“, interveni Tuska, e predicator.

– Terenurile cultivate sunt în interiorul localității, explică Peter. Clădirile sunt construite în cerc în jurul lor.

– Are sens, zise Berns.

– Sens? De ce?

– Tare-s secretoși.

Peter își șterse fruntea cu mânăca.

– Nu e fiindcă...

Vocea îi era prea înceată. Un cor de copii îl acompania acum pe Sinatra la refrenul de la „High Hopes“. Sub asaltul lor, Peter simți că-i slăbea motivația de a explica relația oazanilor cu agricultura.

Berns se ridică și strigă spre cealaltă parte a încăperii:

– Hei, Stanko! Se poate să pui ceva instrumental? Pastorul nostru are niște dificultăți!

– Nu, serios, protestă Peter, fiindcă ochii tuturor celor din sală se întorseseră spre el. N-ar trebui să...

Totuși, se simți ușurat când vocile lui Frank și ale copiilor din corul școlii dispărură brusc, fiind înlocuite de clinchetele melodioase ale corzilor unui pian și de zurutul lent și languros al unor maracase.

Berns se așază la loc și-și măncă desertul până la ultima firimitură. Tuska își termină și el ce mai avea din spaghetti. Peter izbutise să consume doar câteva înghițituri de clătită, dar se simțea ca și cum s-ar fi îndopat din plin. Când se lăsă pe speteaza scaunului, zumzetul prietenos al conversațiilor câtorva zeci de persoane îi răsună în urechi, un vălmășag de jargon ingineresc, pălăvrăgeli despre mâncare, neînțelegeri politicoase legate de tot soiul de probleme practice și alte cuvinte și fraze pe jumătate nedeslușite, amestecate toate cu samba braziliană.

– Ce muzică îți place totuși, Peter? îl întrebă Berns.

– Ăă...

Mintea i se goli. Numele pe care le-ar fi putut îndeobște produce la comandă dispăruseră.

– Sincer să fiu, spuse el după ce respiră adânc, nu mă prea dau în vânt după muzica înregistrată. Cel mai mult îmi place când e interpretată live și sunt acolo s-o ascult. În felul ăsta nu se pune problema să admir un lucru, ci e mai curând vorba despre o sărbătorire a momentului, a oamenilor care fac ceva împreună în public. Ceva ce ar putea ieși oribil de prost, însă, printr-o combinație de talent, încredere și entuziasm, iese sublim.

– Păi, ar trebui să intri în clubul nostru, în Clubul de Cântări.

– Clubul de Cântări?

– Grupul nostru de interpretare vocală. Câțiva dintre noi ne întâlnim la fiecare o sută optzeci de ore ca să cântăm împreună. E o atmosferă foarte relaxată. Ți-ar plăcea. Ești tenor?

– Cred... cred că da.

– B.G. e cel mai bas de bas pe care l-ai auzit vreodată. Trebuie să-l auzi în acțiune.

– Mi-ar plăcea.

– Și nu cântăm nimic de Sinatra.

– E liniștitor.

– Păi... sper că e.

Tonul femeii era sincer. Peter își dădu seama deodată că încerca să-l împiedice să se răzlețească de la sânul comunității, să treacă de partea băștinașilor.

– Cât de mare e grupul? întrebă.

– Depinde de câtă treabă avem. Niciodată sub cinci persoane. Uneori până la zece. Oricine e bine-venit, Peter. Face bine la suflet, dacă nu te deranjează că

mă exprim așa.

– Tuska e și el cântăreț?

Tuska slobozi un hohot de râs.

– Nici o șansă. Am o voce ca de ventilator de extracție. Un ventilator stricat.

– Oricine poate să cânte, insistă Berns. Doar că e nevoie de repetiții. Și de încredere în sine.

– Oho, am o groază de încredere în mine, chicoti Tuska. Și-o voce de ventilator de extracție.

Bern îl măsură cu o privire plină de milă.

– Vezi că ai și sos în barbă, scumpule.

– Să-mi bag picioarele... scuze, părinte, făcu Tuska trecându-și degetele peste părul facial. Gata, până aici: s-a zis cu barba asta.

– Îți stă bine fără, Tuska, zise Berns ștergându-se pe buze cu un șervețel (unul din material textil, căci USIC nu încuraja folosirea consumabilelor de hârtie), apoi i se adresează lui Peter: Barba ta, apropo, arăta bine. Te-am văzut când te-a adus înapoi Grainger. Destul de elegantă.

– Mulțumesc, dar... pur și simplu, cât am fost plecat, n-am avut ocazia să mă bărbieresc. Folosesc o mașină electrică... și acolo nu era...

„Ce tâmpenii vorbesc, își zise, asta-i tot ce putem scoate din noi?”

– Deci, urmă Berns, condițiile din C-2 sunt chiar așa de primitive cum se zice?

– Cine zice că-s primitive?

– Toată lumea care a fost acolo.

– Cine a fost acolo?

– Grainger...

– Grainger nu trece de marginea așezării. Conștient că nu-și putuse masca tonul muștrător al vocii, se corectă: Nu cred că a pus vreodată piciorul într-o locuință oază.

Bern ridică din sprâncene la cuvântul „oază”, dar își luă îndată seama.

– Și cum este? Cum trăiesc?

– Păi... spațiul lor de locuit e cumva... minimalist. N-aș folosi cuvântul „primitiv”. Cred că așa preferă ei să fie.

– Deci curent electric nu au.

– Nu le trebuie.

– Și ce fac toată ziua?

Îi trebui toată concentrarea de pe lume ca să nu-i arate lui Bern cât de tare îl exasperau aceste întrebări.

– Lucrează. Dorm. Vorbesc unii cu alții. La fel ca noi.

– Și despre ce vorbesc ei unii cu alții?

Dădu să răspundă, dar își dădu seama că partea aceea a creierului la care apelase pentru răspuns era plină cu bolboroseli de neînțeles, șoapte abstracte într-o limbă străină. Ce bizar! Cât fusese cu oăzii și-i auzise discutând se obișnuise într-atât cu felul în care le sunau vocile, încât căpătase impresia că înțelegea ce-și spuneau.

– Nu știu.

– Poți să zici „Bună, îmi pare bine de cunoștință” în limba lor?

– Nu, îmi pare rău.

– Tartaglione încerca asta pe noi mai tot timpul...

Tuska pufni.

– Asta credea el că înseamnă. Nu făcea decât să repete ce i-au spus tipii ăia când s-au întâlnit, nu? La naiba, putea să-nsemne și „Vino-ncoace, băiețuș, a trecut ceva de când n-am mai păpat mâncare italienească!”

– Fir-ar, Tuska, îl dojeni Berns. Nu poți să te oprești din glumele cu canibali? Tipii ăștia sunt total inofensivi.

Tuska se aplecă peste masă, fixându-l pe Peter cu privirea.

– Ceea ce-mi amintește că nu mi-ai răspuns la întrebare. Știi care, de dinainte ca Frank Sinatra să ne întrerupă cu atâta grosolănie.

– Ăă... ai putea să-mi reamintești ce...?

– Cum îți dai seama că tipii ăștia sunt „de treabă”? Ce fac ei, adică, așa de mișto?

Peter stătu să se gândească. Simțea că pe ceafă i se prelingeau picături de sudoare.

– Mai degrabă... nu fac nimic rău.

– Așa? Și-atunci care e rolul tău?

– Rolul meu?

– Mdea. Un predicator are misiunea să facă legătura dintre indivizi și Dumnezeu, nu? Sau cu Cristos, Isus, în fine. Fiindcă lumea comite păcate și păcatele trebuie iertate, nu? Deci... care-s păcatele pe care le săvârșesc tipii ăștia?

– N-am văzut să facă de nici unele.

– Păi atunci... nu mă-nțelege greșit, Peter, dar... în cazul ăsta, care-i faza mai exact?

Peter se șterse iarăși pe frunte.

– Creștinismul nu înseamnă doar să fii iertat. Înseamnă să trăiești o viață împlinită și plină de bucurie. De fapt, să fii creștin e o chestie tare: asta nu pricepe multă lume. E o satisfacție deplină. E să te trezești în zori așteptând cu ardoare fiecare minut care ți se întinde în față.

– Mdea, făcu Tuska defel impresionat. Parcă și vezi cum radiază asta din gagiii care locuiesc în Orașul Dement.

Temându-se ca Tuska și Peter să nu se angajeze într-o dispută mai serioasă, Berns atinse antebrațul lui Peter și-i îndreptă atenția spre farfuria cu cina.

– Ți se răcește.

Peter privi către clătita rulată. Se uscaser, iar acum aducea cu un os de cauciuc pentru câini.

– Cred că o să renunț la restul.

Când se ridică în picioare, își dădu seama că era cuprins de o somnolență insuportabilă și că greșise presupunând că ar fi fost în stare să socializeze. Depunea eforturi extreme ca să se miște lin și să nu se bălăngăne ca un bețiv.

– Cred că am nevoie să mă întind un pic, zise. Vă rog să mă scuzați.

– Odihnește-te, îi spuse Berns, apoi, în vreme ce el se târa spre ieșire, adăugă: Să mai vii pe la noi.

*

Când ajunse la el în cameră, se prăbuși pe pat și dormi cam jumătate de oră, după care se trezi cu nevoia imperioasă de a vomita. Elimină clătita nedigerată în vasul de toaletă și bău niște apă, ceea ce-l făcu să se simtă mai bine. Își dorea să fi avut o bucată de xjd să mestece, să-și țină gura proaspătă fără să trebuiască să bea lichide. În așezare se obișnuise să bea foarte puține lichide, probabil mai puțin de un litru, cu toată arșița. Dacă bea mai mult, avea senzația de preaplin, ca și cum ai turna o găleată de apă într-o sticlă.

Corpul nu era destul de mare ca să rețină totul; organismul era silit să descopere o cale ca să scape de surplus.

Dishdasha era încă umedă, dar pe cale să se usuce. Așteptând momentul când putea iar s-o îmbrace, se dezbracă, rămânând în chiloți, însă după câteva minute îi dădu jos și pe aceia. Îl iritau.

Peter, de ce nu-mi scrii, spunea Bea într-unul dintre mesajele recente. Știu că ești probabil foarte ocupat, dar lucrurile sunt dificile pe-aici și mi-e greu să mă descurc fără sprijinul tău. Pur și simplu nu sunt obișnuită să petrec zi după zi fără nici o veste. Recunosc, probabil că sarcina mă face să mă simt excesiv de vulnerabilă. N-aș vrea să trec drept o femeie din aia nevolnică, plină de hormoni; pe de altă parte, tăcerea ta e asurzitoare.

Simți cum sângele îi urcă în obraji, până în vârful urechilor. Își dezamăgea soția. Își dezamăgea soția. Promisese că va scrie zilnic. Fusese ocupat și uluit, iar Bea înțelegea asta, dar... își încălcase promisiunea și continua, iarăși și iarăși, să și-o încalce. Iar acum, îmboldită de supărarea pe care i-o produsese, Bea i-o spunea pe de-a dreptul.

Ah, dacă i-ar fi trimis doar acel prim paragraf – un mesaj din cinci rânduri – poate că ar fi fost și el în stare să încropească un răspuns de cinci rânduri. O injecție rapidă, alinătoare. Însă era mai mult. Mult mai mult.

Nu sunt la lucru azi. Am mâna dreaptă bandajată și, în afară de problema igienei, nu pot să mă ocup de bolnavi cu o singură mână. Nu e grav, dar o să dureze ceva să se vindece. A fost vina mea prostescă. Geamul de la baie e spart, cum știi, și Graeme Stone a zis c-o să vină să-l repare, dar au trecut câteva zile și, fiindcă nu mai apărea, l-am sunat. Mi-a răspuns, foarte jenat, că s-a mutat din localitate. La Birmingham. „E foarte brusc“, am zis. Se pare că mama lui a fost tâlhărită de o bandă și lăsată aproape moartă în casă. Așa că s-a mutat cu ea ca s-o îngrijească și să repare stricăciunile. În fine,

am sunat la o firmă de reparații din apropiere, dar mi-au zis că au o listă de așteptare imensă din cauza furtunilor și a vandalismului din ultimul timp, și că s-ar putea să dureze mult. Baia noastră e un dezastru, e plină de igrasie, prea friguroasă să te poți spăla, așa că m-am spălat la chiuveta din bucătărie. Vântul trânteste ușile prin toată casa. Și nici nu mai sunt în siguranță, oricine s-ar putea sui pe acolo. Așa că m-am gândit să pun în locul geamului spart o folie de plastic și niște scotch, însă, până să mă dezmeticesc, m-am trezit cu o ditai tăietura pe mână. Sânge mult, cinci copci. În dimineața asta m-am spălat cu mâna stângă la chiuveta din bucătărie, cu vântul vuind prin casă, cu geamurile încă întregi zdrăngănind și ușa de la toaletă trântindu-se continuu. M-a bușit un pic plânsul, recunosc. Apoi mi-am amintit de suferințele extreme și de nefericirea care există pe lume.

N-ai avut de unde să afli, dar o erupție vulcanică a distrus unul dintre cele mai populate orașe din Guatemala. N-o să încerc să scriu numele orașului, dar sună ca o zeitate aztecă. În fine, un vulcan pe nume Santa Maria a erupt și a scuipat cenușă și lavă pe sute de kilometri în jur. Locuitorii au fost avertizați cu douăzeci și patru de ore înainte, lucru care n-a făcut decât să înrăutățească situația. Puzderie de mașini au rămas blocate pe drumuri, toată lumea încerca să scape cu cât mai mult calabalâc cu putință. Portbagaje pe acoperiș cu jumătate de casă cocoțată pe ele, biciclete cu leagăne de copii puse deasupra, lucruri din astea fără sens. Mașini care încercau să găsească scurtături prin prăvălii, mașini care încercau să se suie pe alte mașini, șoferi blocați care-și spărgeau singuri parbrizele și ieșeau fiindcă nu-și mai puteau deschide portierele. Armata a vrut să demoleze niște clădiri ca să lărgească spațiile de acces, dar erau prea mulți oameni în cale. Nu era loc pentru decolarea sau aterizarea avioanelor, și întreaga zonă a ajuns o imensă groapă comună. Oameni care mai aveau o secundă de trăit filmau lava cu telefoanele și trimiteau înregistrarea rudelor lor de departe. Și fii atent la asta: **NU SE FAC ÎNCERCĂRI DE SALVARE.** Îți imaginezi una ca asta? Nu e nimeni și nimic de salvat. Orașul a încetat să existe, acum e parte din vulcan, e o formă de relief. Toți oamenii ăia, cu atâtea motive să existe, ce-au ajuns? Niște urme chimice.

Norul de cenușă e colosal și a blocat zborul avioanelor, nu doar în America Centrală, ci peste tot în lume. Abia se reluaseră zborurile după bombardarea aeroportului din Lahore, și acum s-au suspendat iarăși. Compania care te-a

dus în SUA a dat faliment. Mi s-a strâns stomacul când am aflat vestea. Falimentul companiei ăsteia mi s-a părut simbolic. Ca un semn că n-o să poți veni acasă.

Lucrurile, peste tot, se duc de râpă. Instituții care existau dintotdeauna au fost puse la zid. Vedem că asta se întâmplă de niște ani deja, știu, dar acum, deodată, procesul s-a accelerat. Și, de data asta, nu doar amărâții suferă, în vreme ce elitele o scot la capăt. Acum, elitele sunt lovite la fel de rău. Și nu vorbesc doar de falimente. Unii dintre cei mai înstăriți oameni din America au fost uciși săptămâna trecută, târâți afară din case și omorâți în bătaie. Nimeni nu știe exact de ce, dar s-a întâmplat în timpul unei pene de curent în Seattle, care a durat patru zile. Toate sistemele care făceau orașul să funcționeze s-au oprit. Nu s-au mai eliberat fluturași de salariu, n-au mai mers bancomatele, casele de marcat, încuietorile electronice, televizoarele, semafoarele și nici alimentarea cu benzină (nu știam că pompele au nevoie de electricitate ca să funcționeze, dar se pare că așa stau lucrurile). În patruzeci și opt de ore jafurile au devenit ceva la ordinea zilei, apoi oamenii au început să se omoare între ei.

Nici aici, în Regatul Unit, situația nu-i stabilă. S-a înrăutățit rapid de când ai plecat tu. Uneori am senzația că din cauza plecării tale s-a făcut totul zob!

Și altele încă. Și încă, în mesaje dinainte. O trecere în revistă a lucrurilor care nu funcționau în casă. Plângeri despre dificultățile ridicole întâmpinate cu companiile de utilități. Brusca imposibilitate de a obține ouă proaspete. Revolte în Madagascar. Joshua făcând pipi pe pat; mașina de spălat prea mică pentru o plapumă mare; închiderea spălătoriei locale. Renunțarea la creșa pe care biserica o organizase pentru copiii participanților la slujba duminicală. Legea Marțială declarată în Georgia (Georgia din Federația Rusă, ori Georgia din Statele Unite? Nu-și mai amintea dacă Bea clarificase asta și nu avea chef să parcurgă iarăși toată poliloghia ca să verifice.) Mirah și soțul ei emigraseră în Iran, lăsând neplătită datoria de trei sute de lire pe care o aveau la Bea. Un scurtcircuit care arsese toate becurile din casă. „Experți în nutriție“ angajați de guvern care erau de acord cu scumpirea galopantă a laptelui integral. Geamuri sparte și anunțuri cu „De vânzare“ la restaurantul indian de peste drum. Grețurile matinale ale lui Beatrice și ceea ce lua ca să le calmeze.

Demiterea unui cunoscut ministru din guvernul de la Londra care, într-un interviu dat unui ziar, descrisese Marea Britanie drept „o țară complet futută”. Pofta nesatisfăcută a lui Bea pentru plăcintă cu brânză dulce și ciocolată și pentru intimitate cu bărbatul ei. Vești despre cunoștințe ale căror fețe Peter nu și le mai amintea.

Prin toate acestea se insinua durerea uluită că el nu-i scria.

În dimineața asta m-a cuprins așa o agitație din cauza ta... eram sigură că ai murit. Am numărat orele până la revenirea ta din așezare și, imediat ce am socotit eu că te întorseseși, am început să mă uit la mesaje, din două în două minute. Dar... nimic. Am avut viziuni cu tine murind de vreo boală exotică, ori otrăvit cu ceva sau asasinat de cei cărora le predici. Așa mor majoritatea misionarilor, nu? Nu mă puteam gândi la vreun alt motiv pentru care m-ai fi lăsat să orbesc fără vești atâta vreme. N-am mai rezistat până la urmă și i-am scris câteva rânduri tipului ăluia de la USIC, Alex Grainger – și am primit aproape imediat răspuns. Zice că ești bine, că ți-ai lăsat barbă. Îți imaginezi cum m-am simțit să implor un străin să-mi zică și mie ce mai face soțul meu? Am înghițit multe în viață, dar pilula asta a fost teribil de amară. Sigur nu ești supărat pe mine, în adâncul inimii, fiindcă am rămas însărcinată? A fost urât din partea mea să nu mai iau contraceptive fără să-ți spun, o știu. Te rog, te rog, iartă-mă. Am făcut-o din iubire pentru tine și din teama că o să mori și n-o să mai rămână nimic din tine. N-a fost un gând egoist, trebuie să mă crezi. M-am rugat și m-am tot rugat cu gândul la asta, încercând să-mi dau seama dacă era doar o hachiță de femeie care vrea să procreeze. Dar nu văd asta în inima mea. Nu văd decât iubire pentru tine și pentru copilășul care, pe viitor, va duce mai departe ceva din tine. OK, am încălcat înțelegerea noastră că vom aștepta, aici am greșit, dar, dacă mai ții minte, am avut o înțelegere și că n-o să mai pui gura pe băutură, iar tu ai dat bir cu fugiții de la Casa de Rugăciune Penticostală din Salford și eu a trebuit să fac curat după tine. Înțeleg de ce ți-ai pierdut atunci controlul, am trecut peste asta și sunt enorm de mândră de tine, dar ideea e că ai făcut o promisiune solemnă și ai încălcat-o, și totuși, viața a continuat, așa cum și trebuie. Deși nu pretind sub nici o formă că am avantajul moral aici, când te-ai dus să-ți bei mințile în Salford n-ai făcut-o din iubire, în vreme ce sarcina

mea din iubire a fost.

Dar să lăsăm asta. Îmi zvâcnește mâna de la atâta tastat, iar ție îți zvâcnește probabil capul de la atâta citit. Îmi pare rău. S-o mai las cu cele triste. Un muncitor de la firma de reparații bocănește la etaj, reparând baia. Îmi pierdusem speranța și, recunosc cu rușine, renunțasem chiar să mă și rog pentru asta, dar ce să vezi: dis-de-diminează, tipul ăsta a apărut și-a zis că șeful i-a cerut să-și schimbe programul și să se ocupe mai întâi de casa noastră. Dumnezeu nu uită nimic!

Dragul meu Peter, te rog, scrie-mi. Nu trebuie să fie cine știe ce dare de seamă, câteva rânduri m-ar face tare fericită. Ba chiar și un rând. Doar zi-mi un „salut“, acolo.

A ta soție iubitoare,

Bea

Se simțea febril și deshidratat. Se duse la frigider și bău o gură de apă, apoi rămase un minut cu fruntea apăsată pe carcasa rece a agregatului.

În cele din urmă, se așeză pe marginea patului. La picioare zăceau paginile răsfirate ale unui capitol din Biblie pe care-l adapta pentru turma sa. Luca 3. Ioan Botezătorul anunțând că urma să vină cineva, curând, „căruia nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua de la sanda“. Cuvântul acela ciudat, „curea“. Și versiunile lui și mai nepotrivite, „baretă“ și „șiret“. Se gândise la „bandă de piele“, dar încălțăminte oazană nu avea nici barete și nici șireturi, așa că întregul concept ar fi necesitat explicații, lucru care s-ar fi dovedit mai complicat decât merita, teologic vorbind. Dacă s-ar fi putut gândi la ceva echivalent cu care să înlocuiască povestea cu sandalele... „căruia nu sunt vrednic să-i (ceva) de la (ceva)...“ Firește, să te joci cu metaforele și analogiile lui Isus era inacceptabil, însă aici era vorba despre Ioan, un simplu muritor, deloc mai divin decât oricare alt misionar, ale cărui cuvinte nu erau cu nimic mai sacre decât cele ale lui Peter însuși. Sau erau? Oazanii arătaseră limpede că preferau ca Scriptura să fie cât mai literală cu putință, și încercările sale defel nimerite de a traduce „mana“ prin „fină-albă“ cauzaseră

murmure de...

CE PIZDA MĂ-TII FACI?

Tresări speriat. Vocea – joasă, masculină și sonoră – vorbise chiar lângă urechea lui. Se răsuci. Nu intrase nimeni în cameră. Și Dumnezeu, firește, nu folosea cuvinte obscene.

Dragă Bea, se apucă să scrie,

Îmi pare tare rău că am tăcut atâta. Am avut de lucru, însă nu din pricina asta nu ți-am scris. Adevăratul motiv e greu de explicat, dar cu siguranță nu are a face cu furia și SUB NICI O FORMĂ nu înseamnă că nu te iubesc.

Misiunea asta s-a dovedit a fi foarte diferită de ce mă așteptam. Lucrurile cu care mă gândisem c-o să am mult de furcă au mers uimitor de bine, însă mă simt depășit de situație în privința unor lucruri pe care nu mi le-am putut închipui. Eu presupusesem că o să duc o bătălie încrâncenată ca să le aduc oazanilor cuvântul Domnului, și că urma să dureze săptămâni, poate luni ca să pot construi fie și cea mai fragilă, mai provizorie punte între aceste minți/inimi atât de străine și iubirea lui Dumnezeu care-i așteaptă de cealaltă parte. Însă ce m-a încercat dincolo de puterile mele este abisul ce s-a deschis între noi doi. Nu e vorba de o distanță emoțională, nu se pune problema ca simțămintele mele în ce te privește să se fi schimbat cumva. Mă refer la bariera pe care împrejurările au ridicat-o între noi. Sigur că, fizic, suntem la o distanță imensă unul de altul. Asta joacă un rol important. Dar problema principală cu care trebuie să mă confrunt e că relația noastră, până acum, a depins total de faptul că am fost întotdeauna împreună. Mereu am făcut și văzut lucrurile ca o echipă, mereu am discutat totul, zi cu zi, minut cu minut – chiar secundă cu secundă. Și-acum, deodată, ne aflăm pe căi diferite. Iar calea ta a apucat-o într-o direcție înfricoșător de stranie.

Toate dezastrele astea care se abat asupra lumii – cutremurele, valurile seismice, crizele financiare și ce-o mai fi – mi se par cu totul străine de viața mea de aici. Nu-mi par reale. Mi-e rușine să admit asta deoarece, firește, pentru cei cărora li s-au întâmplat nenorocirile ele sunt cât se poate de reale,

dar am dificultăți mari să le pot cuprinde cu mintea. Și ajung iute la un punct unde gândesc: „Dacă-mi mai zice de vreun dezastru o să-mi stea mintea în loc“. Sigur că această lipsă de compasiune mă îngrozește, dar cu cât fac eforturi mai mari s-o depășesc, cu atât devine mai pronunțată.

O altă problemă este că mi se pare aproape imposibil să vorbesc despre oazani cu persoanele care nu-i cunosc. Nu doar cu tine, ci și cu tipii de la USIC. Comuniunea mea cu noii frați și surori întru Cristos pare să se petreacă pe un plan diferit, de parcă le-aș vorbi limba, cu toate că n-o vorbesc. A încerca să descriu asta e ca și cum aș încerca să explic cum arată un miros sau ce gust are un sunet.

Însă trebuie să încerc.

Principalul: Biserica e gata. Ne rugăm acolo cu regularitate. I-am învățat pe oazani versiuni adaptate ale unor imnuri, pe care le pot cânta fără prea multe dificultăți (pe dinăuntru, capetele lor nu sunt ca ale noastre; au gâtlejuri, dar nu sunt convins că au limbă.) Le-am citit din Biblie, căreia insistă să-i spună Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate. Manifestă o predilecție clară pentru Noul Testament în dauna celui Vechi. Aventurile dramatice din VT precum Daniel în groapa cu lei, Samson și Dalila, David și Goliat etc. nu-i impresionează defel. Pun întrebări pentru lămurire, dar se vede bine că nici la nivelul de „acțiune“ nu prea pricep ei cum stau lucrurile. Pe placul lor sunt Isus și iertarea. Visul oricărui evanghelist.

Sunt un popor blând, bun, smerit și muncitor. E un privilegiu să trăiesc printre ei. Își spun Iubitor de Isus Unu, Iubitor de Isus Doi etc. Iubitor de Isus Unu a fost primul convertit, din chiar primele zile ale misiunii lui Kurtzberg. Aș vrea să-ți pot trimite fotografii, fiindcă mă simt neajutorat când vine vorba să ți-i descriu. Comportamentul lor nu e așa distinct ca al nostru, adică nu le-aș zice unora extrovertiți și altora introvertiți, unora binedispuși și altora morocănoși, unora echilibrați și altora nebuni etc. Se poartă destul de discret cu toții, și diferențele dintre unul și altul sunt foarte subtile. Ar fi nevoie de talentul unui romancier ca să surprindă nuanțele astea în cuvinte, însă, cum am descoperit spre rușinea mea, mie îmi lipsește cu totul. Mai e și faptul că, fizic, arată cu toții foarte asemănător. Material genetic pur, neamestecat. Nu m-am mai gândit la asta până să ajung aici, dar când avem nevoie să marcăm diferențele dintre oameni primim un ajutor

considerabil de la toate amestecurile și migrațiile care s-au petrecut în istoria omenirii. Ne oferă o varietate atât de bogată de tipologii fizice, că-s aproape caricaturale. Prin „noi“ și „nouă“ înțeleg lumea din Vestul cosmopolit, firește. Dacă am fi țărani chinezi și cineva ne-ar cere să descriem pe altcineva, n-am zice „are păr negru, drept, ochi căprui-închis și un metru șaizeci“ sau altele asemenea. Ar trebui să intrăm mai mult în nuanțe. Pe când în Vest e atâta diversitate, încât putem spune: „Are un metru optzeci și cinci, păr blond țepos și ochi albastru-deschis“ și asta, imediat, îl separă pe respectivul de restul mulțimii. Bea, am început să bat câmpii, dar ideea e că pentru tine Iubitorii de Isus ar arăta la fel, în afara culorilor robelor. „După roadele lor îi veți cunoaște“, presupun. Într-o scrisoare viitoare o să-ți spun cu ce a contribuit fiecare Iubitor de Isus la biserica noastră.

Se opri, dându-și seama că Bea era îndreptățită să suspecteze că nu avea să-și țină promisiunea. Începu să-și stoarcă creierii.

De pildă, urmă el, Iubitor de Isus Cinci mi-a adus în sfârșit pictura pe care a realizat-o pentru tavanul bisericii, unde am pus-o alături de celelalte. (O, ce-aș vrea să le poți vedea!) Tabloul ei le înfățișează pe Salomeea și pe cele două Marii lângă mormântul lui Isus, cu Isus înviat arătându-li-se. Mântuitorul are brațele desfăcute și e ca și cum ar fi făcut din lumină. E uluitor, nu știu cum a izbutit să obțină un asemenea efect doar cu pânză și pigment; te lovește în globii oculari ca niște faruri de mașină când e beznă afară. Ridici ochii spre cer, cântând sau rugându-te, și vezi creatura în formă de crucifix acolo, strălucind cu putere în penumbră. Așa stau lucrurile cu Iubitor de Isus Cinci. O doamnă foarte talentată (sau un domn – încă nu sunt sută la sută sigur).

Ce să-ți mai spun? Mă chinui să mă gândesc la ceva, ceea ce e incredibil, fiindcă atâtea lucruri de mare însemnătate s-au petrecut în misiunea asta și am văzut atâtea dovezi ale harului lui Dumnezeu, în fiecare ceas pe care l-am petrecut în tovărășia lor. Atât de multe momente, încât, dacă mi-ai fi fost alături, sunt sigur că am fi schimbat o privire însemnând: „Da! Este mâna

lui Dumnezeu aici“.

Se opri din tastat și se îndreptă de șale. Era acoperit cu o peliculă de sudoare, de la buricele degetelor până la fruntea unsuroasă. Fesele goale îi scoteau plescăieli umede pe tapițeria de vinilin a scaunului. Poate că fusese o greșeală să închidă aerul condiționat și să lase atmosfera asta îmbâcsită să ocupe spațiul. Se ridică și se duse la fereastră. Se apropia încă un rotocol de ploaie, învârtindu-se peste câmpul pustiu către bază. În cinci minute avea să ajungă, să-i bată în geam. Abia aștepta. Deși era ceva trist să se bucure de ploaie de cealaltă parte a ferestrei. Ar fi trebuit să fie acolo, afară.

Ostenit, se lungi pe pat vreme de un minut. Dishdasha atârna între el și geam, conturându-se în strălucirea solară a zilei. Își umbri ochii cu palmele, blocându-și vederea periferică în așa fel încât să poată zări dishdasha fără lumina orbitoare din cealaltă parte; veșmântul își schimbă culoarea din cenușiu-închis în alb. Iluzie optică. Subiectivitatea realității.

Îi veni în minte rochia de mireasă a lui Beatrice. Insistase să se mărite îmbrăcată în alb, într-o biserică, iar el să poarte costum alb la rândul-i. O decizie neobișnuită pentru două persoane care, îndeobște, evitau ostentația și formalismul. Plus că la recepție urma să se servească alcool. Peter se întrebase dacă n-ar fi fost mai bine să se fi dus pur și simplu la un oficiu de stare civilă, îmbrăcați cu haine obișnuite. Nici vorbă, se opusese Bea. O nuntă la starea civilă ar fi însemnat să cedeze rușinii trecutului lor. Ca și cum ar fi spus: un tip care obișnuia să se târască prin toalete publice mânjite cu căcat n-avea nici un drept să se înveșmânteze într-un costum imaculat; o femeie cu istoria de familie a lui Bea ar fi trebuit să-și scoată din cap ideea de a intra într-o biserică îmbrăcată în alb. Isus murise pe cruce exact ca să șteargă acest soi de rușine. Era precum îngerul din Zaharia 3:2-4, când îl dezbracă pe preot de hainele sale murdare: Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare! Un nou început. Și nu existase o sărbătorire mai cutezătoare a unui nou început decât nunta lui Beatrice și a lui Peter.

Până la final, vreo câțiva musafiri se piliseră, însă Peter nu pusese nici un strop de alcool în gură. Cu toții își citiseră discursurile de pe foi pregătite dinainte, dar el nu scrisese nimic; totuși, când venise vremea, Dumnezeu îl

inspirase, așa că vorbise despre iubirea sa pentru Beatrice în fraze elegante și curgătoare care-i făcuseră pe cei prezenți să lăcrimeze.

Apoi, el și soția sa se duseseră acasă. Beatrice se întinsese pe patul lor, în rochia albă, iar el se gândise că se odihnea un pic înainte să se schimbe, însă repede devenise limpede că-l invita să i se alăture. „Dar o să le murdărim, și-au costat o avere“, spusese el. „Cu atât mai mult, nu-i cazul să le vârm la naftalină după doar o zi, răspunsese ea. E chiar o rochie foarte frumoasă. Îmi place cum o simt la atingere.“ Și-i călăuzise mâna.

Probabil că purtase acea rochie de vreo douăzeci sau treizeci de ori. Întotdeauna în casă, întotdeauna fără înflorituri ceremoniale sau aluzii făcute la simbolistica ei: ca și cum ar fi decis, pur și simplu, după chef, să poarte o rochie albă în acea seară și nu una verde, ceva brodat și strâns pe trup în loc de o bluză cu decolteu. Însă el nu-și mai purtase costumul de mire.

Ploaia, în sfârșit, lovi în ferestre. Peter se întinse pe pat, lăsându-și sămânța să se răcorească pe burtă. Apoi se ridică, mai făcu un duș și se întoarse la Glonț. Cursorul de pe ecran pâlpâia încă sub cuvântul „aici“.

18. Am nevoie să vorbesc cu tine, zise ea

Vestea că doctorul Matthew Everett murise nu însemna nimic pentru Peter. Nu-l cunoscuse. Se ducea la doctori cât mai rar cu putință și, înainte ca testele obligatorii să-l declare apt pentru misiunea pe Oază, trecuse o veșnicie de când nu mai pusese piciorul într-o clinică. Un doctor îl amenințase cândva că, dacă mai bea, avea să moară în trei luni. Continuase s-o facă încă niște ani. Alt doctor, care colabora cu poliția, îi pusese eticheta de psihopat și se arătase dornic să-l închidă într-un ospiciu. Mai era specialistul de la spitalul lui Bea, care-i făcuse greutăți pe motiv că dezvoltase „un atașament neprofesional pentru un pacient cu antecedente de abuz de substanțe interzise și comportament manipulator“.

Nu, doctorii și Peter nu se aveau la inimă. Asta nu se schimbaseră nici măcar în anii de după ce devenise creștin. Când medicii auzeau de credința ta, nu reacționau ca majoritatea celorlalți oameni – cu amuzament sau încrâncenare combativă, gata să înceapă o discuție despre de-ce-lasă-Dumnezeu-atâta-suferință-pe-lume. În loc de asta, continuau să discute banalități fără nici o expresie pe chip, dar simțeai că-și făcuseră o notiță mentală într-un soi de dosar al stării tale de sănătate: „credințe religioase iraționale“, imediat sub „blefarită“ și „cuperoză“.

„Ar trebui să-i faci o vizită doctorului Everett“, îi spusese mai mulți angajați USIC de când sosise la bază. Cu asta voiau să zică: „Să verifici dacă ți-ai revenit complet după Salt“ ori „Să-ți tratezi arsurile alea de la soare“. Mormăise politicos și-și văzuse de-ale lui. Și-acum doctorul Everett murise.

Decesul survenise pe neașteptate și reducea echipa medicală a USIC la doar cinci persoane: doi paramedici, o asistentă pe nume Flores, un chirurg pe nume Austin și Grainger.

– E foarte rău că s-a întâmplat asta, zise Grainger când se întâlneau cu Peter, lângă farmacie. Foarte rău.

În acea dimineață nu-și luase baticul, iar părul îi era neted și umed, proaspăt spălat. Îi ascuțea trăsăturile și-i accentua cicatricea de pe frunte. Peter își imagină o Alexandra Grainger mai tânără, moartă de beată, prăbușindu-se cu capul înainte, dând cu fruntea de un robinet de metal, sânge în chiuvetă, sânge pe podea, atât de mult sânge că trebuise curățat cu mopul după ce ea fusese luată cu targa. „Ai pățit-o și tu, își zise. Și eu la fel.“ Beatrice, oricât ar fi iubit-o, nu trecuse prin asta.

– Erați apropiați?

– A fost un tip de treabă.

Fruntea înnegurată și tonul preocupat sugera că relația ei personală cu Everett era irelevantă pentru consecințele pe care le avea moartea lui. Fără să mai lungească vorba, îl călăuzi pe Peter pe un culoar ce ducea spre centrul medical.

Clinica era surprinzător de mare pentru numărul de angajați pe care-i deservea. Era construită pe două niveluri și avea multe saloane, dintre care unele erau doar pe jumătate mobilate și așteptau să fie dotate cu echipament. Două din trei mese din sălile de operație erau înfășurate în folie de plastic. Un spațiu mai mare decât celelalte, în care Peter aruncă o privire, era zugrăvit într-un galben voios și scăldat de o lumină aproape orbitoare ce venea prin fereastra panoramică. Încăperea era goală, dacă nu puneai la socoteală niște cutii depozitate acolo, cu etichete pe care scria citeț NEONATAL.

Morga lăsa aceeași impresie de puțin folosit și excesiv de spațios ca restul centrului medical, deși era probabil mai plină ca niciodată: trei dintre cele cinci cadre medicale rămase erau deja acolo. Peter fu prezentat politicos – strângeri de mână ferme, înclinări din capete – doctorului Austin și asistentei Flores.

– Încântată de cunoștință, zise Flores cea cu aspect de cimpanzeu, fără să pară cătuși de puțin încântată, și se așeză la loc, țeapănă, pe scaunul ei, cu brațele încrucișate peste piepții uniforme de modă veche. Avea cel mult un metru cincizeci, iar capul părea să-i fi intrat la apă. Codul genetic care o produsese era, fără doar și poate, foarte diferit de cel care-l produsese pe el. Arăta aproape la fel de extraterestră ca și oazanii.

– Sunt din Anglia, îi spuse el, fără să-i pese că afirmația era complet lipsită de tact. Tu de unde ești?

– El Salvador, răspunse ea după o scurtă ezitare.

– Nu-i în Guatemala?

– Nu, dar suntem... vecini, s-ar putea spune.

– Am auzit despre vulcanul din Guatemala.

Mintea porni să-i zbârnâie; încerca să-și amintească suficiente detalii din scrisoarea lui Bea ca să poată duce o conversație cu Flores. Însă ea ridică o mână scofâlcită și zise:

– Scutește-mă.

– E așa de oribil să te gândești că...

– Nu, serios, scutește-mă, repetă Flores, punând astfel capăt discuției.

Vreme de câteva clipe, în morgă se lăsă tăcerea, cu excepția unui hârâit ritmic ce nu era de origine umană. Doctorul Austin îi lămură că zgomotul venea de la răcitoare, care fuseseră pornite de curând.

– N-avea sens să ținem răcitoarele în funcțiune atât timp cât erau goale, mai ales că încă n-am rezolvat problema cu utilizarea energiei.

Austin, după accent, era australian, sau poate neozeelandez; athletic, musculos, cu un aspect de vedetă de cinema, dacă nu ținai cont de cicatricea care i se profila neplăcut pe obraz. El și Flores nu fuseseră prezenți la slujba funerară a lui Severin, din câte ținea Peter minte.

– Mare lucru c-ai rezistat atâta, comentă Peter.

– Să rezist?

– Fără să fie nevoie să dai drumul la răcitoare. Până acum.

Austin ridică din umeri.

– Pe viitor, odată ce se mărește comunitatea, o să ne trebuiască o morgă în toată puterea cuvântului. Pe viitor, o să avem probabil și crime, otrăviri, toate minunățiile de care ai parte când populația trece de un anumit prag. Dar acum suntem la început. Sau eram.

Răcitoarele continuau să huruie.

– În fine..., oftă doctorul deschizând compartimentul care-l conținea pe răposat, de parcă Peter ar fi cerut să-l vadă pe doctorul Everett și nu trebuia lăsat să aștepte.

Austin trase de mânere, și targa de plastic alunecă afară, expunând corpul despuiat până la talie. Capul lui Matthew Everett odihnea pe o pernă tratată antibacterian, iar brațele îi fuseseră așezate pe niște pernuțe în formă de banană. Era un bărbat prezentabil de vârstă mijlocie, cu păr grizonant, un rid vertical săpat în mijlocul frunții și gropițe în obraji. Ochii îi erau închiși, însă nu pe deplin, iar gura îi era căscată. Pe limbă avea o peliculă albicioasă de spumă și niște licăriri subtile de gheață pe carnea palidă. În afară de asta, arăta bine.

– Sigur că am mai avut niște decese de-a lungul anilor, recunosc Austin. Nu multe; mult sub media unei comunități de dimensiunile astea, dar... se mai întâmplă. Oamenii au diabet, probleme cu inima. Patologia preexistentă îi ajunge din urmă. Însă Matt era sănătos tun, voinic ca un cal.

– Calul meu a murit, zise Grainger.

– Pardon?

– Aveam un cal, când eram puștoaică. Era minunat. A murit.

Nu mai era nimic de adăugat, așa că Austin împinse la loc sertarul și trase zăvorul. Din nou, Peter fu izbit de simplitatea tehnologiei: nu exista vreun sistem computerizat de închidere, accesat cu vreo tastatură sau vreun card, ci numai un sertar cu mânere. Își dădu seama deodată că acest design simplificat nu era rezultatul vreunei contabilități meschine, o bizară discrepanță dintre

averea colosală a USIC și tendința către folosirea unor vechituri depășite tehnologic. Nu, răcitoarele erau noi. Și nu doar noi, ci făcute la comandă. Un designer încăpățânat dăduse bani în plus pentru dispozitive de secol nouăsprezece, mituise fabricantul să renunțe la senzorii computerizați, la programele de pe microcipuri, la luminițele pâlpâitoare și la alte opțiuni evaluate pe care ar fi trebuit să le conțină o morgă cu tehnologie adusă la zi.

Doctorul Austin se spală pe mâini în chiuvetă, folosind o bucată de săpun cu miros înțepător. Se șterse cu un prosop obișnuit, curat, apoi desfăcu din ambalaj o lamelă de gumă și și-o aruncă în gură. Întinse pachetul spre Peter, un gest generos, de vreme ce guma era o marfă de import.

– Nu, mersi, spuse Peter.

– Dumnezeu știe de ce-oi rumega-o, cugetă cu voce tare Austin. Valoare nutritivă zero, o doză de zahăr, zece secunde, și glandele salivare dau semnal stomacului că urmează să vină mâncare – când nu-i cazul. O pierdere totală de vreme. Și a naibii de costisitoare în locul ăsta. dar sunt dependent, asta-i.

– Ar trebui să încerci xjd, zise Peter amintindu-și senzația plăcută a plantei printre degete, izbucnirea de suc dulce pe limbă în clipa când dinții străpungeau coaja groasă, miezul delicios care mai slobozea aroma cu iz proaspăt și după jumătate de oră de mestecat. N-o să mai vrei niciodată gumă.

– Pardon?

– xjd.

Austin încuviință împăciuitor din cap. Adăugând, probabil, „dificultăți de vorbire” în dosarul medical al pastorului.

Se lăsă tăcerea, ori ce trecea drept tăcere în morga USIC. Lui Peter i se păru că răcitoarele hârâiau mai puțin zgomotos decât înainte, dar poate că doar se obișnuise cu sunetul.

– Doctorul Everett a avut familie? întrebă el.

– N-aș putea să-ți spun, replică Austin. Nu vorbea despre asta.

- Avea o fată, zise cu voce slabă Grainger, mai mult ca pentru ea.
- N-am știut, spuse Austin.
- Se înstrăinaseră unul de altul, zise Grainger.
- Se-ntâmplă, făcu Austin.

Peter se întrebă de ce – dat fiind că întâlnirea aceea nu era tocmai ce s-ar fi numit o pălăvrăgeală între amici – nu-i dădeau un dosar despre Everett și nu stabileau un termen pentru ceremonie.

- Deci, zise, presupun că o să am de făcut un serviciu funerar?

Austin clipi. Conceptul îl luase prin surprindere.

- Ăă... poate. Dar deocamdată nu. Îl ținem la temperatură negativă. Înghețat, cu alte cuvinte. Până sosește alt patalog, spuse el aruncând o privire scurtă către compartimentele frigorifice, apoi către fereastră. Principala noastră preocupare este să aflăm dacă în mediul ăsta există ceva ce ne poate îmbolnăvi. A fost încă de la început o problemă. Respirăm un aer cum n-am mai respirat, consumăm o hrană cu totul nouă pentru sistemele noastre digestive. Până acum, toate dovezile sugerează că ar fi în regulă, însă doar timpul poate spune cum stau de fapt lucrurile. Mult timp. Și s-ar putea să fie o veste foarte proastă că avem un om fără nici un fel de probleme de sănătate, fără nici un motiv să moară, care totuși a murit.

Peter începu să tremure. Se îmbrăcase cu cât de multe haine putea să tolereze acum, chiar și în interiorul bazei USIC – cu dishdasha, un pulover larg, pantaloni de trening și teniși –, însă nu era destul ca să poată îndura frigul din morgă. Își dorea să poată deschide geamul, să lase atmosfera înmiresmată și liniștitoare să șerpuiască înăuntru.

- Ai făcut... o... ăăă...

Cuvântul îi stătea pe limbă, dar nu și-l mai amintea. Fără să aibă intenția, se trezi că despică aerul cu un scalpel invizibil.

– Autopsie? Austin scutură din cap a neputință. Matt era cel care se pricepea în zona asta. De aceea și trebuie să așteptăm. Aș putea, adică, să fac autopsii în cazuri banale. Puteam să determin cauza morții lui Severin, nu era nici un mister. Dar dacă nu ai indicii, e mai bine cu un expert. Și expertul nostru era Matt.

Nu mai vorbi nimeni vreme de un minut. Austin părea pierdut în gânduri. Grainger se uita la pantofii din picioare, care se băteau fără conținere prin aer. Flores, care nu mai scosese un sunet de când se prezentase, se uita lung pe fereastră. Poate o amuțea durerea.

– Păi, e ceva cu care aș putea să vă ajut? se interesă Peter într-un târziu.

– Nu-mi vine nimic în momentul ăsta, spuse Austin. Ne întrebam, de fapt, dacă te putem noi ajuta cu ceva.

– Să mă ajutați pe mine?

– Nu cu asta... cu evanghelizarea, evident, zâmbi doctorul. Ci medical.

Degetul lui Peter se duse spre frunte, atingând pielea sensibilă de acolo.

– O să fiu mai atent data viitoare, promit. Grainger mi-a dat o loțiune de bronzat excelentă.

– Loțiune de protecție solară, îl corectă Grainger pe un ton iritat. Cu factor de protecție 50.

– Eu mă refeream la băștinași, zise Austin. Oazanii, cum îi numiți. Le-am furnizat medicamente de bază încă de când am ajuns aici. E singurul lucru pe care par să-l vrea de la noi. Cu un zâmbet afectat, ținu să arate că respecta totuși misiunea lui Peter: Bine, aproape singurul. Dar să știi, nici unul n-a apărut aici la tratament. Nici unul! Ceea ce înseamnă că nici unuia nu i s-a făcut vreun consult și nici nu i s-a pus un diagnostic cum trebuie. Tare ne-ar plăcea să știm ce-i cu ei.

– Ce-i cu ei? Întrebă ca un ecou Peter.

– Ce-i doare, zise Austin. Ce-i face să moară.

Peter avu o imagine vie a congregației sale, cu toate culorile acelea vii, cântând imnuri și legănându-se în ritm, umăr lângă umăr.

– Cei cu care am avut de-a face mi se par mai degrabă sănătoși.

– Știi ce pastile iau? insistă Austin.

Întrebarea îl agasă pe Peter, dar încercă să n-o arate.

– Nu știu să ia de nici unele. Unul dintre Iubitorii mei de Isus – din congregația mea – a avut o rudă apropiată care a murit nu demult. Nu l-am cunoscut. Altcineva are un frate – sau poate o soră – care suferă continuu de dureri, se pare. Îmi închipui că acolo se duc o parte dintre analgezice.

– Da, îmi închipui că da.

Tonul lui Austin era neutru – chiar vioi. Nu se simțea în el nici pic de sarcasm. Însă, din nou, Peter simți că tovărășia sa cu oazanii era evaluată prin prisma unor prejudecăți. Intimitatea pe care o împărtășea cu Iubitorii de Isus era una profundă, clădită pe o fundație de mii de probleme rezolvate, neînțelegeri lămurite, istorii comune. Însă, din perspectiva personalului USIC, intimitatea lui cu locuitorii din Orașul Dement nici nu începuse încă să înflorească. Nimic din ce făcea creștinul ăsta dubios nu merita respectul unei persoane raționale. Oamenii precum Austin aveau liste cu întrebări care trebuiau să primească răspunsuri înainte să se poată pronunța cuvântul „progres“.

Dar nu la asta erau întotdeauna atât de pricepuți cei fără Dumnezeu? Să pună întrebări greșite. Să caute progres prin locuri nepotrivite.

– Îmi dau seama de ce ești curios, zise Peter. Doar că oazanii pe care-i văd zilnic nu sunt bolnavi. Și cei care sunt bolnavi nu vin la biserica noastră.

– Dar nu faci... ăăă...

Austin își flutură o mână într-o rotire vagă, ca să indice evenghelizarea din ușă în ușă.

– În mod normal aş face-o, spuse Peter. Când am ajuns aici, am presupus că o să am case de vizitat, că o să-mi fie greu să stabilesc legături. Dar ei sunt cei care au venit la mine. O sută şase erau cu toţii, ultima oară când ne-am întâlnit. E o parohie mare pentru un singur pastor, şi e în creştere. Le ofer toată atenţia mea, toată energia, şi încă sunt multe pe care le-aş putea face dacă aş avea timp – şi asta înainte să mă gândesc măcar să bat pe la uşile celor care s-au ținut departe până acum. Nu că ar avea uşi.

– Bun, zise Austin, dacă găseşti vreunul bolnav care ar fi dispus să vină aici şi, ei bine... să ne lase să-l consultăm... ori s-o consultăm...

– Sau în fine..., completă Flores.

– O să mă străduiesc, zise Peter. Problema e că nu am pic de habar de medicină. Nu-s sigur nici măcar că aş putea recunoaşte o boală anume la unul dintre noi, darămite la un oazan. Semnele şi simptomele, adică.

– Nu, sigur că nu, oftă Austin.

Infirmiera Flores vorbi iarăşi, cu faţa simiană luminată pe neaşteptate de o inteligenţă vie:

– Deci cei cu care ai de-a face ar putea să fie toţi bolnavi şi n-ai şti. Ar putea să fie toţi bolnavi, până la unul.

– Nu cred, zise Peter. Am clădit o încredere solidă între noi. Îmi spun ce-i preocupă. Şi lucrez alături de ei, îi văd mişcându-se. Sunt înceţi, grijulii, dar aşa le e felul. Cred că aş putea să-mi dau seama dacă ar fi vreo problemă gravă.

Flores dădu neconvinsă din cap.

– Soţia mea e asistentă, continuă Peter. Aş vrea să fi fost aici cu mine.

Austin ridică dintr-o sprânceană.

– Ai o soţie?

– Da, Beatrice.

Menționarea numelui ei i se păru disperată cumva, o încercare de a-i conferi un statut individual pe care nu l-ar fi putut avea cu adevărat pentru acești străini.

– Și este..., ezită Austin... mai este în peisaj?

Peter se gândi la asta o clipă, amintindu-și de conversația cu Tuska: „Ai vreo persoană specială în viața ta?” „Nu, n-aș putea spune că am.”

Austin își înclină capul într-o parte, intrigat.

– Nu se întâmplă prea des să avem pe cineva care are... asta... un partener care să-l aștepte acasă. Un partener care să fie, adică...

– În peisaj.

– Mda.

– I-ar fi plăcut mult și ei să poată veni, spuse Peter.

Pentru prima dată după secole parcă, în minte îi apărură o imagine clară, completă și recentă a lui Beatrice, stând lângă el la biroul USIC, încă îmbrăcată în uniforma de asistentă, strâmbându-se dezgustată după ce sorbise dintr-un ceai oribil de tare. Într-o microsecundă își adaptase expresia pentru a da de înțeles că ceaiul era doar extrem de fierbinte și se întorsese zâmbind către examinatorii USIC.

– Ar fi avut o mare însemnătate pentru mine și pentru întreg proiectul, explică el. Dar cei de la USIC n-au fost de acord.

– Probabil că a eșuat la testele de compatibilitate, zise Austin cu un aer plin de înțelegere.

– Nu i s-au făcut teste de nici un fel. Am participat împreună la două interviuri, apoi ni s-a indicat clar că restul interviurilor erau doar pentru mine.

– Ascultă ce-ți spun, nu și-a luat ESST-ul. Era și Ella Reinman la interviuri?

O femeie slabă, micuță, cu păr cărunt, foarte scurt?

– Da.

– Ea face ESST-urile. La asta se referă toate întrebările ei. Soția ta a fost analizată pe loc și descalificată, ascultă ce-ți zic. Lucrul care mă uimește e că tu ai fost acceptat. Probabil că ai dat răspunsuri foarte diferite.

Peter simți că roșise. Îi era, deodată, prea cald.

– Bea și cu mine facem împreună totul. Totul. Suntem o echipă.

– Îmi pare rău să aud asta, zise Austin. Îmi pare rău, vreau să spun, că n-a putut să vină cu tine.

Se ridică. Flores și Grainger se ridicară și ele. Era vremea să iasă din morgă.

Nu-i mai rămase nimic de făcut decât să se ducă în apartamentul lui, iar apartamentul ăla îl deprima. Nu era depresiv defel. Autodistructiv, da, asta fusese mereu. Dar nu genul căruia-i tot ninge și plouă. Era în încăperea asta de la baza USIC ceva care-l storcea de energie și-l făcea să se simtă prizonier. Poate era simpla claustrofobie, deși nu mai fusese până atunci claustrofob, ba chiar odată își făcuse culcuș într-un container de gunoi industrial, cu capacul tras peste el – și se simțise recunoscător pentru adăpostul acela. Încă își amintea cum se minunase când, în puterea nopții, movila de gunoi pe care stătea întins începuse să se încingă, cuprinzându-i în căldura sa trupul pe jumătate înghețat. Această generozitate neașteptată, puțin obișnuită, din partea unei entități non-umane fusese o mostră timpurie a felului în care avea să se simtă la sânul lui Cristos.

Locuința sa de la USIC nu-i inspira un asemenea sentiment. Camera era, firește, spațioasă și curată, dar i se părea posomorâtă și de prost gust – chiar și când ridica jaluzelele și lumina de afară conferea pereților și mobilierului o strălucire orbitoare. Cum se putea ca un loc să fie scăldat de soare și totuși posomorât?

Nu reușea nici să regleze temperatura. Închisese aerul condiționat, care-i dădea literalmente fiori, însă de atunci fusese prea cald. Nu era indicat să ai parte de căldura de pe Oază fără mângâierea compensatorie a curenților de aer. Domnul știuse ce făcea când alcătuisese această lume, așa cum știuse ce făcea când le crease și pe celelalte. Climatul era un sistem de o armonie desăvârșită, înzestrat cu o capacitate impresionantă de autoreglare. Era o neghiobie să i te opui. De vreo câteva ori, Peter se așezase la fereastră cu palmele lipite de sticlă, închipuindu-și că apăsa atât de tare, încât geamul se spargea și un val de aer dulce și înmiresmat pătrundea prin spătură.

Jaluzelele îi permiteau să simuleze câteva ore de interval nocturn ori de câte ori simțea nevoia, lucru care nu era posibil în așezare, unde soarele strălucea peste șaptezeci de ore fără întrerupere. În teorie, asta ar fi trebuit să însemne că dormea mai bine la baza USIC, însă nu, dormea de fapt mai rău. Se trezea cu dureri de cap precum cele de mahmureală, simțindu-se iritat câte o oră, apoi ceva mai bine. Înfruntându-și lipsa de chef, se apuca să lucreze la traducerea Scripturilor și la alcătuirea de fascicule pentru Iubitorii de Isus, dar descoperise că o făcea cu mai puțină tragere de inimă decât în așezarea oazană. Acolo putea să depășească bariera epuizării și să rămână productiv timp de optsprezece, nouăsprezece ba chiar douăzeci de ore, însă în camera de la USIC era gata s-o lase baltă după douăsprezece sau treisprezece. Și nu-i venea ușor să doarmă. Se întindea pe salteaua fermă, elastică și se holba la tavanul cenușiu numărând locurile pe unde se cojise zugrăveala, și de fiecare dată când îl lua somnul se trezea, înghiontit înapoi la starea de veghe de o străfulgerare de nedumerire: De ce era tavanul atât de gol? Ce se alesese de tablourile cele frumoase?

Cititul mesajelor de la Bea era singurul lucru pentru care baza USIC se dovedea esențială. Chiar dacă nu răspundea la ele atât de des cât ar fi trebuit, tot voia să le primească. Cât despre laxitatea lui, ei bine, asta se datora parțial și depresiei pe care o simțea în camera aceea. Se vedea bine că ar fi trebuit să-i scrie lui Beatrice de pe teren, unde se desfășura acțiunea. De câte ori nu-și dorise să-i poată trimite un mesaj la iuțeală, îndată după vreo experiență de căpătâi cu oazanii, când încă o avea proaspătă în gând? De zeci de ori! Poate de sute! Și totuși, avea o bănuială că USIC aranjase intenționat lucrurile astfel încât să nu poată lua legătura cu ea din altă parte. Dar de ce? Trebuia să fie o cale de a instala un generator electric sau un releu în așezarea oazană!

Oamenii ăștia puteau construi dispozitive de centrifugat ploaia, pentru numele Providenței – ar fi trebuit să fie în stare să rezolve o problemă de o dificultate moderată cum era aceea. Trebuia să discute mai concret cu Grainger despre asta. Tot îi plăcea ei să-i spună că era acolo ca să ajute. Păi atunci să ajute.

Dacă ar fi putut să comunice cu Bea de pe teren, ar fi avut parte de ce era mai bun în amândouă lumile. În misiune, printre localnici, mintea îi era mai clară, era mai relaxat. Plus că, la un nivel practic, se folosea mai bine de timpul pe care-l avea la dispoziție. Erau periodice momente când putea accepta că ziua se terminase (indiferent de cât de tare ar fi strălucit soarele) și că trebuia să se întindă în patul de după amvon, trecând în revistă ultimele progrese și pregătindu-se de somn. Uneori nu făcea decât să zacă ore în șir, când trupul îi era ostenit, dar mintea refuza să-i dea stingerea. Atunci ar fi fost clipele ideale ca să-i scrie lui Beatrice. Dacă ar fi avut un Glonț amplasat în biserică, i-ar fi putut scrie pe larg, zi de zi – adică o dată la un interval de douăzeci și patru de ore. Ori mai des chiar. Comuniunea lor ar fi adus mai mult cu o conversație și mai puțin cu... cu ce amenința acum să devină.

Dragă Peter,

Am primit scrisoarea ta cu o enormă plăcere și ușurare. Mi-a fost așa de dor de tine... mai ales că-mi dau seama cât de incredibil de rar este – și cât de incredibil de NECESAR, totuși – să ții legătura cu măcar o persoană pe lumea asta, pe care o poți iubi și în care poți să ai încredere. Sigur, discutăm cu colegii la muncă, îi ajutăm pe cei aflați în nevoie, stăm de vorbă cu străini, cu vânzătorii de la prăvălii și cu „prieteni“ pe care-i știm de ani buni, dar de care nu ne simțim defel apropiați. E în regulă, în principiu, dar uneori simt că-mi lipsește jumătate de suflet.

Te rog, nu-ți bate capul cu ce ar TREBUI să scrii – doar SCRIE. Nu te reține! Ori de câte ori decizi să nu menționezi vreo întâmplare petrecută, rămâne invizibilă, iar eu rămân în întuneric. Orice amănunt micuț pe care-l descrii iluminează o părticică prețioasă din tine.

Sună totul fascinant și încântător. Și uluitor. Chiar să fie oazanii așa de

benigni cum sugerezi? N-au nici o parte întunecată? Presupun că sunt dornici să-ți facă o impresie bună, dar cine știe ce-o să iasă la iveală după ce se relaxează și „scot la lumină“ diverse laturi de-ale lor. Sunt sigur că o să descoperi că sunt mult mai individualiști și excentrici decât par la prima vedere. Orice făptură e așa. Chiar și niște pisici de aceeași rasă, care arată absolut la fel, vădesc, atunci când le cunoști mai bine, caractere foarte diferite.

Apropo de asta... Joshua devine FOARTE nevrotic. Perioada în care geamul de la baie a fost spart și ușile se trânteau prin toată casa nu i-a făcut deloc bine. Tresare la orice sunet nefamiliar și în ultima vreme a ajuns să doarmă sub pat. Îl aud cum sforăie, cum se mai frământă printre pantofi, șervețele, deșteptătoare stricate și ce mai e pe dedesubt. Am încercat să-l scot de-acolo, dar se târăște imediat înapoi. E nervos și când mănâncă, la fiecare câteva înghițituri se tot oprește să arunce câte o privire în spate. Acum, scriindu-ți, îl țin în poală; chiar trebuie să fac pipi, dar nu vreau să-l clintesc de-aici, în caz c-o să dispară pentru tot restul nopții. Ieri eram în bucătărie, m-am așezat pe scaun să citesc o scrisoare de neînțeles de la compania de gaze, iar Joshua mi-a sărit în brațe. Nu m-am mișcat o veșnicie, am stat așa fără să fac nimic, cu picioarele reci ca gheața. Apoi a trecut o ambulanță pe lângă casă, cu sirena pornită, și dragul de el a sărit pe podea. Să-l duc oare la un psihiatru de pisici? În momentul ăsta toarce. Aș vrea să-l auzi. Aș vrea ca EL să te audă pe TINE și să înțeleagă că n-ai plecat pentru totdeauna.

Ce mi-ai mai zis în scrisoare... O să încerc să nu mai spun atât de multe despre lucrurile groaznice care se petrec în momentul ăsta pe lume. Înțeleg că tu, acolo, ești într-un spațiu mental foarte diferit și că ți-e greu să absorbi detaliile și implicațiile evenimentelor de-aici. Atâta vreme cât îți dai seama că nici pentru mine nu-i ușor să absorb genul ăsta de chestii. Și pentru mine e la fel de copleșitor, veștile astea mă zguduie și mă înspăimântă.

Astăzi însă e o zi bună. Mâna e mai bine, se vindecă frumos. Sper că săptămâna viitoare o să mă întorc la lucru. Și am primit o scrisoare de la compania de asigurări care, dacă interpretez eu bine limbajul lor ezoteric, lasă de înțeles că are de gând să plătească pentru pagube. Ceea ce e o mare surpriză, slavă Domnului! Tabloidele au dat drumul la o campanie de „făcut de răs“ companiile de asigurări care nu onorează cererile – sunt o mulțime

de povești ilustrate despre persoane cumsecade și obeze din clasa muncitoare care au plătit asigurări piperate toată viața, iar acum sunt lăsate cu ochii-n soare când casele le sunt distruse de vandali sau de forțele naturii. *EPIDEMIA DE TRĂDARE*, zice un titlu de articol. Cuvinte mari pentru pagina întâi din *Daily Express*! Mă întreb dacă nu e cumva prima dată când au avut un titlu de pagina întâi format din trei cuvinte. Ce-a mai ajuns și lumea asta! (Scuze, am promis c-o s-o las mai moale, nu?)

Cum știi, nu citesc de obicei tabloide, însă *Daily Express* a promis un baton *Bounty* gratis fiecărui cititor, și trecuse prea mult de când nu mai mâncasem unul. Ciocolata (sau lipsa ei) e acum un lucru de căpătâi în viața mea și am ajuns expertă în a-mi face rost de doza trebuincioasă. Batoanele pe bază de biscuiți ca *Twix* și *Kit Kat* sunt relativ ușor de procurat, și mai sunt și o mulțime de imitații de *Snickers*, pe ambalajele cărora textul e scris în arabă. Dar interiorul unui baton de *Bounty* are ceva aparte – acel iz camforos care-ți urcă pe sinusuri –, pentru care nu există înlocuitor. Nu dacă ești însărcinată, cel puțin. Dar a ieșit la iveală că povestea cu „pentru fiecare cititor” era mai degrabă o escrocherie. Era vorba de un cupon cu care trebuia să te duci în anumite magazine care prin zona noastră nu există.

Cu excepția batonului de *Bounty*, astăzi sunt destul de mulțumită în privința alimentației. Tocmai am băgat o porție mare de omletă cu ciuperci și șuncă. Ouăle și șunca le-am luat de la o tarabă de pe stradă, un fel de piață țărănească ce-a fost înjghebată în parcare de lângă locul unde-a fost cândva *Tesco*. Ouăle nu-s șampilate sau datate, au și forme diferite și urme de pene și găinaț. Sunt proaspete și delicioase și tare mă îndoiesc că fermierii ăștia au voie, legal, să le vândă direct consumatorilor. Iar șunca era tăiată destul de grosolan și înfășurată într-o foaie de ziar – tăiată de chiar mâna fermierului, cu cuțitul! Asta, din nou, încalcă probabil regulile. Piața vindea cu spor, chiar dacă nu i s-a făcut reclamă. Fermierii își umpleau periodic măsuțele cu produse scoase din dube, și prin dube nu prea mai rămăsese cine știe ce. Norocul lor, zic. Poate că prăbușirea marilor corporații n-o să fie așa de dezastruoasă cum se tot spune. Poate că oamenii obișnuiți o să facă comerț local, și gata – cum și *TREBUIA* făcut în tot acest timp. Mereu mi s-a părut că să cumperi o șuncă ce-a fost transportată tocmai din Danemarca e demență curată.

N-ar trebui să mănânc deloc șuncă, presupun. Billy mi-a ținut o prelegere despre mâncatul de carne pe drumul spre expoziția de pisici. E vegetarian. La fel era și Rachel, dar a avut o recădere. Asta-i cuvântul folosit de Billy. El și cu soră-sa se ceartă întruna – poate asta-i unul dintre motivele pentru care Billy e atât de deprimat. Sheila zice că trăiește doar cu fasole, pâine prăjită și banane, fiindcă, de fapt, legumele nu-i plac cine știe ce. Un vegetarianism foarte englezesc, atunci! Dar are dreptate cu suferința animalelor crescute în cuști infecte.

E așa de complicat, nu? Animalele suferă, dar Isus a mâncat carne și s-a întovărășit cu pescari. Mi-a fost poftă de pește în ultima vreme – probabil că am nevoie de vitamina D – și nu simt pic de vinovăție când pun o sardină pe o felie de pâine prăjită, chiar dacă-i văd ochișorii cum se holbează la mine. Peștii ne hrănesc copilul, asta-i scuza pe care o găsesc.

N-ai vorbit prea mult despre personalul bazei USIC. Le ești pastor și lor, sau te concentrezi exclusiv asupra oazanilor? Nu uita că cei reticenți și cei neinteresați sunt la fel de prețioși ca și aceia care și-au dat deja inimile lui Cristos. Îmi închipui că trebuie să fie probleme serioase prin comunitatea USIC, cu lucrutul atât de departe de casă, în condiții pe care mi le imaginez extrem de stresante. Există multe cazuri de abuz de alcool? De droguri? Jocuri? Hărțuiri sexuale? Îmi închipui că da.

Am sunat-o pe Rebecca, să discutăm despre întoarcerea mea la lucru, și a menționat că în ultimele zile a avut treabă mai mult pe la Urgențe, fiindcă a fost o creștere șocantă a violenței și accidentelor pe fond de consum de alcool. Scuze, asta se trece la calamități ce se abat asupra lumii? Nu-i tocmai pe același nivel cu cutremurele și falimentul gigantilor corporatiști. Dar e foarte vizibilă pe străzile orașelului nostru, când ies dimineața să fac o plimbare. Sunt sigură că înainte nu erau băltoace de vomă la TOATE colțurile. Aș vrea ca bătrânii și copiii să nu trebuiască să vadă asta. M-am gândit foarte serios să pun mâna pe o găleată și să dau cu mopul prin zonă. Ieri chiar am umplut o găleată cu apă și săpun, dar când am încercat să ridic de jos mi-am dat seama că nu-i o idee bună. Așa că m-am mulțumit să șterg voma din fața verandei noastre. Orice om trebuie să-și poarte povara înainte de a o purta pe a altuia, cum se zice în Galateni, ori ceva de genul asta. Tu știi probabil versetul exact, nu am nici o îndoială.

Se așeză în fața Glonțului și-și flexă degetele. Pornise iarăși aerul condiționat, și încăperea se răcorise. Era îmbrăcat cu dishdasha, șosete și un pulover, simțindu-se îndeajuns de confortabil, chiar dacă într-o câtva ridicol. Se rugase. Dumnezeu îi confirmase că nu era nimic mai important sau mai urgent de făcut acum decât să ia legătura cu soția lui. Misiunea mergea bine; ar fi putut să meargă și mai bine dacă i-ar fi dedicat fiecare minut al fiecărei zile, dar Dumnezeu nu se aștepta la un asemenea devotament suprauman. Într-un alt loc, departe de acesta, Dumnezeu unise un bărbat și o femeie, iar bărbatul își permisesese să-și neglijeze nevasta. Era vremea să îndrepte lucrurile.

Dragă Bea,

Ți-am scris prea puțin și cu prea multă întârziere. Îmi pare rău, te iubesc foarte mult. Aș vrea să fii aici, cu mine. Astăzi am descoperit că Ella Reinman – femeia cea slăbănoagă de la întâlnirile USIC, ce seamănă cu o suricată – era un fel de psiholog care te evalua pe tine, și ea e cea care te-a descalificat pentru venirea aici. M-a deranjat teribil să aflu asta. M-am simțit indignat, în numele tău. Cine se crede ea ca să-ți judece competența pentru o misiune ca asta pe baza unei conversații schematice? Nu te-a văzut decât de vreo două ori, când veniseși direct de la lucru și nu apucaseși să te relaxezi. Încă o am pe femeia aia, pe Reinman, clar în fața ochilor – capul ăla ciudat ieșindu-i din bluza de cașmir. Judecându-te.

Soarele se duce la culcare pe-aici. În sfârșit. E o perioadă foarte plăcută a zilei, care ține mai multe ore.

O să fac eforturi mai mari să-ți zugrăvesc o imagine de ansamblu. A fost șocant pentru mine să văd cât de prost îmi ies descrierile. N-am observat asta până acum, cât am fost împreună neîncetat. M-a făcut să citesc Epistolele într-o lumină nouă. Pavel, Iacob, Petru și Ioan n-au zis prea multe depre contextul în care se aflau, nu? Învățații trebuie să sape printre rânduri ca să descopere până și cel mai vag indiciu despre viața apostolilor din acele timpuri. N-a putut și Pavel să irosească vreo câteva cuvinte ca să-și descrie închisoarea...

Apropo de asta, apartamentul meu mă aduce în pragul

Se opri, apoi șterse propoziția neterminată. Să i se plângă de condițiile de locuit lui Beatrice, care avusese parte de atâtea neplăceri și deranj în ultimul timp, ar fi fost de prost gust.

Apropo de Pavel, încercă iarăși, versetul la care făceai trimitere este puțin diferit în forma originală, și nu știu dacă „să-ți duci mai întâi povara ta” este chiar lucrul la care se referă Galateni 6:5. E un capitol care dă de furcă, și accentul se schimbă de pe un verset pe altul, dar cred că, până la urmă, Pavel vorbește acolo despre atingerea unui echilibru între a-i descuraja pe alții să păcătuiască și aducerea aminte a faptului că suntem noi înșine păcătoși. Nu-i pasajul cel mai transparent pe care l-a scris la viața lui (iar asta a fost și scris de mână, nu dictat, precum alte epistole!), și trebuie să admit că dacă aș încerca să-l parafrazez pentru oazani, mi-aș găsi nașul cu treaba asta. Din fericire, sunt multe alte pasaje în Biblie al căror sens e mult mai transparent și pe care, am toată încrederea, noii mei prietenii întru Cristos vor ști să le aprecieze.

Se opri iarăși. Fotografii. Bea avea nevoie de fotografii? Unde erau fotografiile?

Stau în fața ecranului, îmbrăcat cu dishdasha, cu puloverul oliv și șosete negre. Arăt ca un gogoman, îmi imaginez. Părul mi se tot lungește. M-am gândit să-l mai scurtez cu foarfeca sau să stabilesc o relație cu frizerulUSIC, dar am decis să-l las așa până ce o să mă întorc la tine. Tu știi să mă tunzi mai bine decât oricine. Pe lângă asta e și un simbol a ceea ce facem unul pentru celălalt. Nu vreau să pierdem ritualurile astea mărunte.

Se mai gândi un pic.

Mă bucur mult să aflu că mâna ți se vindecă. Ai nevoie de mâna aia, și nu doar la muncă! Tare-mi doresc s-o simt iarăși pe ceafă! Mâna ta e caldă și e întotdeauna așa de uscată... nu zic asta în sens negativ. Atâta că nu-i niciodată lipicioasă, e mereu moale și uscată, ca pielea cea mai fină. Ca o mânășă incredibil de scumpă, fără cusături. Măiculiță, ce groaznic sună! N-am nici un viitor ca poet al iubirii metafizice, așa e?

Îmi pare rău să aud ce-mi spui despre Joshua. Bietul de el, cum a ajuns! Pot spune doar, ca să ne dea speranță, că, deși pisicile sunt creaturi atașate de obișnuințe, obișnuințele nu rămân obligatoriu aceleași. Mai ții minte cum a trecut Joshua prin faza în care îți ataca/mușca pantofii de serviciu, apoi cum i-a trecut brusc și s-a apucat de altele? Și mai ții minte când îl aveam pe bătrânul Titus și cum ne-am gândit să-l ducem înapoi la adăpostul pentru animale fiindcă trecea printr-o fază de urlat noaptea și eram absolut extenuați? Și apoi, într-o zi, s-a oprit pur și simplu. Așa că să nu ne pierdem nădejdea în privința lui Joshua. Pe bună dreptate, geamul spart și vântul l-au băgat în sperieți, dar acum, că e din nou cald și liniște în casă, sunt sigur că o să-și revină. Cred că ai făcut bine să nu-l scoți cu de-a sila de sub pat. O să iasă el singur când e pregătit. Și nici nu cred că e nevoie să stai încordată când e la tine în poală, temându-te să te miști ca să nu sară de-acolo. O să simți că ești neliniștită, și asta s-ar putea să-i întărească propria neliniște. Sfatul meu este să-l alinți un pic când îți sare în poală prima oară. Bucură-te de el. Apoi, când simți nevoia să te duci la toaletă sau să aduci ceva din altă cameră, spune-i cu blândețe că trebuie să te scoli, ridică-l ușurel și pune-l jos pe podea. Mângâie-l pe cap o dată sau de două ori și du-te. Obișnuiește-l să înțeleagă că întreruperile astea sunt temporare și nu-s mare lucru.

Rolul meu pastoral aici, la baza USIC, a fost destul de limitat, trebuie să admit. Am făcut o slujbă funerară, cum știi, și după aceea am avut o discuție bună cu câțiva îndoliați care au rămas la urmă, mai ales cu o femeie pe nume Maneely, care a zis că a simțit prezența lui Dumnezeu și părea dornică să vorbească despre senzația asta. Dar de atunci n-am mai văzut-o, afară de o singură dată pe coridor, venind din sala de mese, și a zis „salut“ pe un ton gen mă-bucur-să-te-văd-dar-sunt-ocupată-acuma. Toată lumea e ocupată pe-

aici. Nu la modul frenetic, ci doar își văd de-ale lor. Nu sunt așa de liniștiți ca oazanii, dar e cu siguranță mai puțin stres decât te-ai aștepta.

De fapt, trebuie să spun că personalul USIC se dovedește uimitor de bine-crescut și tolerant. Nu se iau la harță mai deloc. Se mai tachinează un pic, mai bârfesc uneori, cum te-ai aștepta în orice context în care persoane foarte diferite încearcă să se înțeleagă. Din câte îmi dau seama – și mi-am dat seama chiar acum, vorbind cu tine –, pe aici nu există poliție. Și lucrul ciudat este că nu pare deloc ciudat, dacă înțelegi ce vreau să spun. Toată viața, umblând pe străzi, la muncă ori la școală, am simțit cât de instinctiv, cât de INTENS e sentimentul de respingere. Toată lumea era mereu la capătul răbdării, pe cale să-și piardă cumpătul. Simți potențialul pentru violență. Așa că ideea de forță de poliție pare logică și necesară. Însă într-un context unde toți sunt adulți care nu fac decât să-și vadă de sarcinile repartizate, cui îi trebuie o gașcă de tipi în uniforme să dea ture pe-aici? Pare absurd.

Sigur, o parte din merit aparține regimului fără alcool. Teoretic, alcoolul este disponibil aici – costă ridicol de mult, o parte substanțială din salariul săptămânal –, însă nu-l cumpără nimeni, nu fac decât să se împungă unii pe alții în privința procurării de băutură, cam în felul în care oamenii glumesc despre cum o să facă sex cu persoane cu care n-o să facă sex, de fapt, niciodată. Însă, când e vorba de trecut la fapte, nu pare să le trebuiască. Unii bărbați mai aduc vorba și despre droguri uneori. M-am lămurit că e doar lăudăroșenie masculină, sau poate afirmații despre cei care-au fost cândva, dar nu mai sunt acum. Miros drogurile de la o poștă, și-aș fi dispus să pun rămașag că pe-aici nu se găsește așa ceva. Și nu că echipa de la bază ar fi alcătuită din obsedați de mers la sală sau de alimentație sănătoasă – sunt un amestec de specimene foarte diverse, unii la limita obezității, alții sfrijiți și destui care arată ca și cum obișnuiau să se pedepsească fizic fără cruțare. Dar acum sunt în altă fază (cum va fi și Joshua curând, cu voia lui Dumnezeu!)

Despre ce mai voiai să știi? A, jocurile de noroc. N-am văzut să existe pe-aici. Am întrebat o mulțime de oameni cum își petrec timpul. „Muncim“, îmi zic de fiecare dată. Și când întreb, țintit: „Dar ce faceți în timpul liber?“, mi se recită activități nevătămătoare – citesc cărți de specialitate, răsfoiesc reviste vechi, se duc la sală, înoată, joacă adesea cărți (fără bani), își spală

hainele, tricotează tot soiul de fețe complicate de pernă, stau prin sala de mese și vorbesc cu colegii despre muncă. Am asistat la discuții dintre cele mai neobișnuite. Un nigerian negru ca antracitul și un suedez albicios și blond, umăr lângă umăr, bând cafea și schimbând idei despre termodinamică, neîncetat, vreme de o oră, într-un vocabular din care înțelegeam cam trei cuvinte din zece. (Mai mult „și“, „dacă“ și „deci“!) La capătul orei respective, suedezul a conchis: „Deci ideea mea e moartă și-ngropată, eh?“ – la care celălalt tip a ridicat din umeri și i-a zâmbit larg. E ceva normal pentru o seară de marți pe-aici! (Folosesc „marți“ ca figură de stil, firește. N-am nici cea mai vagă idee ce zi mai este.)

A, și încă o activitate recreativă. Vreo câțiva cântă într-un cor – club de cântări, așa îi zic. Cântece vechi, ușoare, cunoscute. (Fără Frank Sinatra, m-a asigurat o doamnă care m-a îndemnat să particip, și nici piese triste ori dificile.) N-am văzut vreo dovadă că vreunul dintre ei ar scrie povestiri, ar picta sau ar sculpta. Sunt oameni obișnuiți, fără mari înclinații artistice. Când zic „obișnuiți“, nu mă refer la inteligența medie, fiindcă e limpede că sunt deștepți și foarte specializați. Vreau să zic că-i interesează doar aspectele practice.

Cât despre hărțuirea sexuală

Se auzi o bătaie în ușă. Salvă ce scrisese într-un document-ciornă și se duse să-și întâmpine vizitatorul. Era Grainger. Avea ochii injectați și umflați de plâns, iar priveliștea lui stând lângă ușă, îmbrăcat cu cămășoaie, pulover și șosete, nu era îndeajuns de comică pentru a-i aduce un zâmbet pe buze. Grainger părea să aibă nevoie disperată de o îmbrățișare.

– Am nevoie să vorbesc cu tine, zise ea.

19. Avea s-o învețe cu orice preț

Pe patul lui Peter erau o grămadă de lucruri pe care Grainger nu izbuti să le identifice. Sau, cel puțin, nu putea pricepe ce căutau acolo chestiile alea.

– Să te ajut, zâmbi Peter. Sunt gheme de lână.

Femeia nu comentă, nu zise nici măcar un „aha“, ci se mulțumi să rămână nemișcată, holbându-se la pat. În camera lui Peter erau doar trei locuri posibile în care să se așeze un musafir – cele două scaune și patul. Un scaun era așezat în fața Glonțului, al cărui ecran înfățișa corespondența privată cu soția sa, celălalt era ocupat de un teanc mare de hârtii, iar pe pat trona o movilă de gheme multicolore de lână. Liliachii, galbene, albe, bleu, stacojii, cenușii, verde-deschis și de multe alte soiuri. Fiecare ghem avea înfipt în el un ac mare de cusut, prin urechile căruia trecea un fir pufos.

– Fac cărticele, explică el arătând spre teancul de foi.

Apucă una terminată și-o desfăcu sprijinind-o de piept, arătându-i că fusese legată cu fire de lână prin partea pliată din mijloc.

Ea clipi iute, amuzată.

– Puteam să-ți dăm un capsator.

– Am încercat, răspunse el. Și am descoperit că oazanii se tem să nu se înțepe în capse. „Ac-ac ascuns de deget“, cum ar zice ei.

– Lipici?

– Lipiciul s-ar dizolva în atmosfera aceea umedă.

Grainger continua să se uite la gheme. Peter ghici că i se păreau prea multe

culori, prea multă lână, pentru scopul declarat.

– În felul ăsta, fiecare Iubitor de Isus poate avea un exemplar personal al Scripturii. Firele de culori diferite fac ca fiecare exemplar să fie unic. Asta și... tehnica mea de cusut alandala.

Grainger își trecu o mână prin păr, parcă zicând: „Treaba asta e tare ciudată“.

Peter aruncă broșura peste grămadă de lână și se grăbi să ia de pe scaun vraful de foi imprimate cu Scripturile, după care îi făcu semn musafirei sale să ia loc. Grainger se așază. Își sprijini coatele pe genunchi, își încleștă degetele unele într-altele și își fixă privirea în podea. Urmară treizeci de secunde de liniște, perioadă care ar fi putut părea lungă în alte împrejurări. Când vorbi în sfârșit, o făcu pe un ton înecat, fără inflexiuni, de parcă ar fi gândit cu voce tare.

– Îmi pare rău că Austin ți-a arătat cadavrul. Nu știam c-o să facă asta.

– Am mai văzut cadavre, zise el blând.

– E oribil cum încă arată ca persoana respectivă, dar persoana dispare.

– Persoana nu dispare niciodată. Dar da, e trist.

Grainger înălță o mână la gură și, cu o vehemență bruscă, precum o pisică, apucă între dinți unghia degetului mic. Apoi, la fel de brusc, îi dădu drumul.

– De unde ai făcut rost de lână?

– Mi-a dat-o un angajatUSIC.

– Springer?

– Firește.

– E mai gay decât culoarea roz, tipul ăsta.

– Asta nu-i o problemă pe-aici, nu?

Grainger oftă și-și lăasă capul în piept.

– Nimic nu-i o problemă pe-aici, n-ai observat?

Îi mai dădu jumătate de minut, însă era ca și cum mocheta ar fi hipnotizat-o. Pieptul i se ridica și-i cobora. Purta o bluză albă de bumbac, ale cărei mâneci nu erau îndeajuns de lungi pentru a-i acoperi cicatricile de pe antebrate. Ori de câte ori trăgea aer în piept, sânii i se lipeau de pânza subțire a bluzei.

– Ai plâns, zise Peter.

– Ba nu.

– Ai plâns.

Grainger își săltă capul și-l privi în ochi.

– OK.

– Ce-ți produce durerea asta?

Ea izbuti să surâdă a lehamite.

– Tu să-mi spui, doctore.

El îngenunche la picioarele ei și se făcu comod.

– Grainger, nu mă pricep la jocul ăsta de-a șoarecele și pisica. Ai venit aici să vorbești cu mine. Sunt disponibil. Inima ta e mahnită. Spune-mi, te rog, de ce.

– Cred că e din cauza a ce s-ar numi... probleme de familie, murmură ea mișcând nervos din degete.

Peter își dădu seama că fusese fumătoare cândva și bâjbâia acum inconștient după pachet, căutând confortul unei țigări – lucru care-l făcu să observe uimit că nimeni dintre ceilalți angajați USIC nu mai exhiba asemenea gesturi, deși era extrem de probabil ca unii dintre ei să fi fost fumători cândva.

– Lumea îmi tot zice pe-aici că nimeni n-are rude despre care să vorbească, spuse el. „La Légion Étrangère“, cum formulează Tuska. Dar da, n-am uitat. Mă rog pentru Charlie Grainger în fiecare zi. Ce mai face?

Grainger strănută și, fiindcă abia se oprise din plâns, niște muci îi poposiră pe buze. Cu un icnet de iritare, își șterse fața cu mâneca.

– Dumnezeu nu-ți spune?

– Ce să-mi spună?

– Dacă oamenii pentru care te rogi sunt bine.

– Dumnezeu nu-i... angajatul meu. Nu-i obligat să-mi trimită rapoarte informative. Pe lângă asta, El e pe deplin conștient că nu-l cunosc pe tatăl tău. Să fim sinceri: Charlie Grainger e doar un nume pentru mine, până ce nu-mi spui mai multe despre el.

– Zici că Dumnezeu are nevoie de mai multe date ca să...?

– Nu, nu, zic că Dumnezeu n-are nevoie să-i spun eu cine e Charlie Grainger. Dumnezeu îl știe și-l înțelege pe tatăl tău, până la... până la moleculele dintr-o geană. Scopul rugăciunii mele nu este să-l aduc pe tatăl tău în atenția Lui. E ca să exprim... Peter se chinui să găsească cuvântul potrivit, cu toate că mai avusese conversația asta, mai mult sau mai puțin, cu multă lume în trecut. Era de fiecare dată altfel. În cele din urmă zise: E ca să-i transmit lui Dumnezeu dragostea mea pentru o altă persoană. Este o ocazie de a-mi arăta solemn grija pentru oamenii de care-mi pasă.

– Dar tocmai ai zis că tata e doar un nume pentru tine.

– La tine mă refeream, îmi pasă de tine.

Grainger rămase rigidă, fără să clipească. Ochii îi licăriră înlăcrimați, apoi picurii începură să cadă. Câteva secunde păru că avea să înceapă să se vaiete, dar se strădui să-și vină în fire – și deveni iritată. Iritarea, își dădu Peter seama, era mecanismul ei de apărare, o țepoșenie care-i proteja zonele sensibile, ca la un porc spinos.

– Dacă rugăciunea e doar o cale de a-ți arăta grija, ce rost are? E ca politicianii care se arată „îngrijorați“ de războaie, încălcări ale drepturilor omului și alte rele în privința cărora au de gând să stea frumușel și să le lase oricum să se întâmple. Vorbe goale și atât, care nu schimbă nici un rahat.

Peter clătină din cap. Parcă trecuseră ani de când avusese parte de o asemenea încercare. Acasă, în parohie, asta se întâmpla aproape în fiecare zi.

– Înțeleg cum te simți. Dar Dumnezeu nu-i politician. Sau polițist. E creatorul universului. E o forță de o imensitate inimaginabilă, de o mie de miliarde de ori mai mare decât sistemul solar. Și, desigur, când lucrurile ne merg prost în viață, e firesc să ne înfuriem și să facem responsabil pe cineva. Cineva care să nu fim noi. Dar să dai vina pe Dumnezeu... e ca și cum ai da vina pe legile fizicii că permit suferința, ori pe gravitație pentru un război.

– N-am zis că „dau vina“, replică Grainger. Și distorsionezi întregul argument. Nu m-aș pune în genunchi să mă rog la legile fizicii, ființă legile fizicii nu mă pot auzi. Dumnezeu ar trebui să fie pe fază.

– Îl faci să pară...

– Aș vrea doar ca Dumnezeului ăstuia magnific și fabulos al tău să-i pese măcar atâtica.

Cu un icnet, nemaiputând să se stăpânească, izbucni în hohote de plâns. Peter se lăsă spre ea, încă în genunchi, și-i cuprinse cu brațul spinarea, care se cutremura de spasme. Era o poziție cam incomodă, însă ea se aplecă în scaun și-și lăsă capul mic pe umărul lui. Părul lui Grainger îi gâdila obrazul, excitându-l și încurcându-l cu moliciunea sa intimă și mirosul străin. Simți că îi era dor de Bea, cu o intensitate dureroasă.

– N-am spus că nu-i pasă, murmură Peter. Îi pasă foarte mult de noi. Așa de mult încât a devenit unul dintre noi. A luat formă umană. Îți poți închipui? Creatorul a tot și toate, făuritorul galaxiilor, s-a născut sub forma unui copil uman și a crescut într-o familie din pătura de jos într-un sătuc din Orientul Mijlociu.

Încă suspinând de plâns, ea râse cu fața îngropată în pulover, posibil pătându-

l cu secreții nazale.

– Nu poți să crezi asta pe bune.

– Ba da, cum să nu?

Ea râse iarăși.

– Ești nebun de legat.

– Nu mai mult decât toți ceilalți de pe-aici, presupun.

Rămaseră așa vreme de un minut, fără să se miște și să vorbească. Grainger, acum că se eliberase de furie, se relaxa. Peter se simți reconfortat de trupul ei cald – mai mult decât se așteptase când întinsese brațul ca s-o cuprindă. Nimeni, de când B.G. și Severin îl săltaseră din găoacea de pe navă, nu luase contact cu pielea lui altfel decât pentru a-i strânge cordial mâna. Oazanii nu erau genul care să se atingă prea mult, nici chiar între ei. Se mai întâmpla să-și așeze pe umerii cuiva palmele înmănușate, dar asta era tot; nici buze nu aveau, ca să poată săruta cu ele. Trecuse mult – prea mult – de când nu mai avusese acest gen de contact cu cineva din aceeași specie.

Acum însă, spatele începea să-l doară din cauza poziției neobișnuite; își folosea arareori mușchii din acea zonă. Dacă nu se desprindea curând din îmbrățișare, avea să-și piardă echilibrul. Brațul, pe care acum îl ținea încurajator pe după mijlocul ei, avea s-o apese deodată cu toată greutatea corpului lui.

– Zi-mi câte ceva despre tatăl tău, o îndemnă.

Grainger se îndreptă de spate în scaun, îngăduindu-i să se retragă fără să pară c-o făcuse intenționat, așa cum sperase. Îi aruncă o privire scurtă, încredințându-se că plânsul în hohote nu-i făcuse nici o favoare – avea fața înroșită, puhavă și nefeminină, ceea ce ea știa prea bine. Avu politețea de a se uita în altă parte, lăsând-o să-și ștergă ochii cu mâneca, să-și îndrepte părul cu degetele și să încerce să-și revină.

– Nu știu multe despre taică-meu, zise ea peste câteva clipe. Nu l-am mai

văzut de când a murit mama. Asta a fost acum douăzeci și cinci de ani. Eu aveam cînșpe.

Peter calcuță în minte. Nu era momentul potrivit pentru complimente, însă Grainger arăta mult mai tânăra de patruzeci de ani. Chiar și după un episod de boceală.

– Dar știi că e bolnav? Mi-ai zis că o să moară curând.

– Așa presupun. E bătrân de-acum. N-ar trebui să-mi pese. A trăit suficient, făcu ea schițând iarăși gestul de a învârti între degete un pachet de țigări. Dar e tata.

– Dacă n-ați ținut legătura atîta timp, nu e posibil să fi plecat deja dintre cei vii? Sau poate stă pe undeva la pensie și se bucură de o bătrînețe sănătoasă și fericită.

– Nu.

– Nu?

– Nu, zise ea aruncându-i o privire neîncrezătoare, apoi își îmblânzi căutătura, dorindu-și parcă să-i mai dea o șansă. Ai vreodată intuiții?

– Intuiții?

– Când ai un sentiment despre ceva, ceva ce ești sigur că se întîmplă în exact secunda aia, și n-ai cum, tehnic, să știi asta, dar pur și simplu știi. Și după aceea, peste puțin timp, afli că... obții dovezi clare, de la altcineva poate, un martor ocular, că ceea ce ai crezut tu că se întîmplă chiar s-a întîmplat exact cum te-ai gândit, exact în felul în care ți-ai imaginat. Ca și cum ți-ar fi fost transmis direct în creier pe calea undelor.

El îi susținu privirea, rezistând reflexului de a încuviința din cap. Părea să nu existe un răspuns acceptabil la întrebarea ei, în afară de a se arăta de acord și a începe să toarne anecdote despre intuiții puțin probabile care se dovediseră adevărate. Problema era că nu fusese niciodată interesat de fenomenele psihosenzoriale; observase adesea, cu Bea, că genul de oameni prinși în

mrejele parapsihologiei erau totodată și cel mai puțin capabili să discearnă motivele absolut strigătoare la cer pentru care viețile lor erau un haos total. Nu-i putea spune asta lui Grainger, firește. Era pe cale să comenteze diplomatic, asemănând credința cu o intuiție care nu depindea de coincidențe rare, când ea continuă:

– În orice caz, acum câteva luni am avut intuiția asta despre tata. L-am văzut cu ochii minții. Era dus pe o targă cu roți pe culoarul unui spital, foarte repede, de un grup de medici care strigau ceva gen: „Faceți loc!“ A fost așa de clar, de parcă eram și eu acolo, alergând în spatele lor. El era conștient, dar confuz, deși avea o perfuzie în braț, se tot foia ca să ajungă la buzunarul pantalonilor, căutându-se de portofel. „Pot plăti, pot plăti!“ Știa că a dat de belea și era îngrozit că o să i se refuze tratamentul. Fața... nu-i era cum i-o țineam minte, era de nerecunoscut, arăta ca un cerșetor bătrân abia cules de pe străzi. Dar știam că e tata.

– Și ai mai avut vreo... intuiție despre el de atunci?

Grainger închise ochii, extenuată de amintiri ori de această intimitate cu el.

– Cred că încă o mai duce.

Nu părea defel sigură.

– Atunci, zise Peter, o să mă rog pentru el.

– Chiar dacă pentru făuritorul galaxiilor e totuna, ha?

– Grainger..., începu el, însă formalismul numelui de familie îl făcu să simtă o exasperare subită. Nu pot să-ți spun Alex? Sau Alexandra, dacă de acolo vine?

Femeia încremeni, de parcă Peter și-ar fi băgat pe neașteptate capul între picioarele ei.

– De unde ai...?

– I-ai scris nevesti-mii, mai ții minte?

Ea chibzui o clipă.

– Rămâi la Grainger, spuse, însă nu cu răceală, apoi, văzându-i chipul nedumerit, explică: Numele de familie merg mai bine aici. Pur și simplu ne reamintesc că avem cu toții treburi de făcut.

Peter simți că Grainger voia să pună capăt întâlnirii. Obținuse, sau nu, lucrul pentru care venise. Își dorea numai să fi avut ocazia de a-i explica mai în detaliu cum funcționa rugăciunea. Că nu însemna să ceri lucruri, iar cererile să-ți fie acceptate sau respinse, ci să-ți adaugi energia – nesemnificativă în sine – energiei mult mai grandioase care era dragostea lui Dumnezeu. Era, de fapt, o afirmare a apartenenței la Dumnezeu, un aspect al spiritului Său găzduit temporar de un trup. Un miracol similar, în principiu, cu cel care-l făcuse pe Isus să capete formă umană.

– Ai vorbit ca un adevărat soldat, zise. Dar spune-mi, Grainger, care crezi tu că e treaba mea?

Se gândea că discuția putea fi totuși cârmită către apele credinței.

– Să-i ții pe oazani fericiți, spuse ea, ca să ne ajute și mai departe să amenajăm locul ăsta. Sau măcar să nu ne stea în cale.

– Asta și nimic mai mult?

Grainger ridică din umeri.

– Să-i luminezi lui Springer ziua interesându-te de colecția lui scârboasă de fețe de pernă împletite.

– Hei, e un tip încântător, protestă Peter. Și foarte prietenos.

– Sigur, sigur că da. Prietenos-prietenos. Suntem toți prietenoși nu? Motănei, cum zicea Tuska. Făcu o pauză de efect, apoi, cu o voce de un calm dezgustat care-i trimise un fior rece în suflet lui Peter, adăugă: Motănei distruși la creier. Cu coaiele tăiate.

După câteva minute, rămas singur și deloc în largul lui, Peter își continuă scrisoarea către Bea.

Cât despre hărțuiri sexuale, nu pare să fie cazul nici de așa ceva.

Se holbă la ecran o vreme, încercând să-și dea seama cum să continue. Simțea compasiune pentru Grainger, firește, și voia s-o ajute, însă trebuia să admită că lupta cu spiritul ei tulburat îl sleise. Ciudat lucru, fiindcă acasă, în parohie, fusese expus zilnic la spirite tulburate și nu simțise niciodată că-l oboseau. Se simțise mai degrabă energizat de gândul că dialogul cu un suflet ce se apăra cu înverșunare putea duce la o deschidere. Se putea întâmpla oricând. Nu puteai prevedea momentul când o persoană avea să-și dea seama în sfârșit că-și respinsese propriul Creator, că se împotrivise Iubirii înseși. Ani de zile umblau năuci prin viață, împiedicându-se în armura greoaie ce-ar fi trebuit să-i apere, dar într-o bună zi o vedeau drept ceea ce era, o povară chinuitoare, o piedică fără folos, și se descotoroseau de ea, îngăduindu-i lui Isus să le intre în inimă. Momentele acelea făceau ca totul să merite osteneala.

Am petrecut ceva timp cu Grainger, scrise socotind că trebuia să-i împărtășească lui Beatrice experiența cât încă mai era proaspătă. Care, în ciuda a ce ai presupus într-unul dintre mesajele tale, este femeie. Dar nu mă lasă să-i spun pe numele de botez. Nimeni nu face asta aici. Chiar și cei mai prietenoși preferă să rămână la numele de familie.

În orice caz, Grainger e de departe cea mai vulnerabilă persoană pe care am cunoscut-o la baza USIC. Poate fi într-o dispoziție bună la un moment dat și-apoi, deodată, ca și când ai fi apăsător pe butonul greșit, se schimbă radical. Nu se poartă urât, e doar iritată sau retrasă. Dar astăzi și-a deschis inima mai mult decât în alte ocazii. Are niște răni adânci, nevindecate încă, și o să treacă mult până să le dea de capăt, nici o îndoială în privința asta. De fapt, e uluitor că a fost selectată pentru echipă. Trebuie să fi părut mult mai cu

picioarele pe pământ și mai relaxată pe parcursul interviurilor decât pare acum. Sau poate că ERA mai cu picioarele pe pământ pe atunci. Sunt perioade în viețile noastre când ne simțim indestructibili chiar dacă o mulțime de lucruri merg prost, și alte perioade când totul merge bine, însă ne simțim neliniștiți și fragili din clipa în care ne trezim. Nici cel mai dârz dintre creștini nu e imun la misterele echilibrului. Oricum, principala sursă a problemelor lui Grainger pare să fie o relație dificilă cu tatăl ei, pe care nu l-a mai văzut de douăzeci și cinci de ani. Sunt sigur că poți empatiza cu asta! Cred, chiar, că ai fi persoana ideală ca să discuți lucrurile astea cu ea, dacă ai fi aici.

Apropo de asta, am descoperit adevăratul motiv pentru care NU ești aici. Acum câteva ore m-am întâlnit

În timpul cât își căută în minte numele doctorului Austin, constată că scrisese deja despre asta la începutul mesajului, înainte ca Grainger să-l întrerupă. Șterse cuvintele redundante, simțindu-se, cu fiecare clipă ce trecea, tot mai obosit.

O să-ți spun la revedere și-o să trimit mesajul. Rămăsese neterminat când a venit Grainger, și mi-e rușine că te-am făcut să aștepti atât de mult între răspunsuri. Ai dreptate să mă cerți pentru perfecționism. O să mă străduiesc mai mult de-acum înainte! (Glumă.) O să-mi grăbesc răspunsurile. Îți trimit valvârtej scrisoarea asta și mă apuc de următoarea pe loc.

Cu drag,

Peter

Ținându-și promisiunea, trimise mesajul, apoi deschise încă una dintre scrisorile lui Bea. De data asta decise să renunțe la ideea că trebuia să răspundă conștiincios la fiecare întrebare de-a ei. Bea nu avea nevoie de asta.

Avea nevoie de două lucruri simple: să știe că el citise scrisoarea ei și să primească ceva de la el, un mesaj, în schimb. Ochii lui Peter se luminau la partea unde-și descria rana aproape vindecată de la mână: roz-albicioasă, unsuroasă de la pansamente, dar arată bine! Începu imediat să compună răspunsul.

Dragă Bea,

Mă bucur mult să aflu că mâna ți se vindecă așa de bine. Am fost îngrozit să aud că te-ai tăiat. Te rog, nu te grăbi să te întorci la lucru. Trebuie să te faci bine pe deplin înainte să poți avea grijă de alții. Plus că-s tot soiul de germeni prin spital, cum știi prea bine – și nu mă refer doar la

Stătu pe gânduri un minut sau două, încercând să-și amintească un alt nume care-i scăpa, dar nu izbuti, în ciuda faptului că el și cu Bea menționaseră acea persoană zilnic, probabil în ultimii doi ani.

colega ta paranoică, tipa cu păr creț.

Chiar dacă fac progrese însemnate, îți simt lipsa și-mi doresc să fi venit cu mine. Mă supără că ai fost descalificată. Mi-ar prinde bine să fii aici, din punctul meu egoist de vedere, firește, dar și gândindu-mă la imaginea de ansamblu. Din colectivul ăsta lipsește exact cineva ca tine. Atmosfera e prea... cum să formulez? Prea copleșitor de masculină. Sunt, adică, suficiente femei prin zonă, dar asta nu schimbă cu nimic starea de spirit care domină, spiritul de echipă, dacă vrei. E un soi de camaraderie pe care ai asocia-o cu forțele armate sau poate cu șantierul unui proiect de mare importanță (ceea ce și este, presupun.) Femeile nu încearcă să miște ceva, nu încearcă să feminizeze locul, nu fac decât să se adapteze și să se integreze.

Poate că e o generalizare nedreaptă. Până la urmă, femeile n-ar trebui să se conformeze preconcepțiilor despre feminitate pe care le am eu în cap. Chiar

și așa, trebuie să admit că baza asta nu-i un mediu în care mă simt confortabil; sunt convins că totul s-ar îmbunătăți semnificativ dacă s-ar mai adăuga în compoziție câteva femei ca tine.

Prin asta nu vreau să sugerez că ar fi multe femei ca tine pe lume! Ești singura, firește.

Cât despre politicile de gen printre oazani, asta e un subiect foarte spinos. Încă nu m-am lămurit cu sexul lor – ei nu-mi înțeleg întrebările pe tema asta, iar eu nu le înțeleg răspunsurile! Din ce-am observat, nu au organe genitale pe unde te-ai aștepta să le aibă. Au copii, totuși – nu foarte frecvent, dar se mai întâmplă, așa că unii dintre Iubitorii mei de Isus sunt mame. N-aș spune că mamele se poartă mai matern decât ceilalți. Sunt CU TOȚII foarte grijulii și implicați. În felul lor. Am ajuns să mă atașez mult de ei. Și cred că și tu te-ai fi atașat, dacă ai fi putut să împarți cu mine aventura asta.

Ar trebui spus despre ei că sunt foarte buni la inimă. Foarte grijulii. La început nu iese în evidență, după care vine un punct în care începi s-o pricepi. Cântam împreună, la ultima noastră adunare în biserică, și deodată unul din tablourile de pe tavan (nu se ținea destul de bine – e greu când n-ai voie să folosești cuie, șuruburi sau alte obiecte ascuțite!) a căzut exact pe mâna lui Iubitor de Isus Cinci. Ne-am speriat tare cu toții. Din fericire, tabloul nu era foarte greu, și Iubitor Cinci n-a pățit mare lucru, alegându-se doar cu o vânătăie. Însă felul în care ceilalți s-au strâns în jurul ei a fost extraordinar. Au îmbrățișat-o și i-au atins umerii cu cea mai caldă dragoste. N-am mai văzut un asemenea șuvoi de iubire și grijă colectivă. Iar ea s-a rușinat – în condițiile în care de obicei vorbește destul de mult! E preferata mea.

Se opri iarăși. Laudele aduse altor persoane de sex feminin – fie ele umane sau nu – erau poate contraindicate, dacă soția lui nu se simțea în siguranță. El și Bea avuseseră mereu genul acela de căsnicie în care fiecare era liber să comenteze trăsăturile demne de admirat ale oricui, indiferent de sex, având siguranța că propria lor relație era tare ca piatra și de nedesfăcut. Chiar și așa... Șterse „preferata mea” și scrise „cea cu care comunic mai bine”.

Tot era ceva în neregulă.

Dar evident că nimic din toate astea nu contează pentru mine la fel de mult ca prețioasa noastră relație, scrise. Nu de mult am avut o amintire extrem de vie a nunții noastre. Și m-am gândit la rochia ta de mireasă, pe care ai mai purtat-o multă vreme după aceea.

Te rog să-mi scrii iar, repede. Știu că ai scris mult deja, pe când eu am fost foarte neglijent cu răspunsul, însă asta nu înseamnă că nu prețuiesc veștile de la tine. Mi-e teribil de dor de tine. Și îmi pare rău că ți-am lăsat impresia că anumite subiecte sunt deplasate. Scrie despre ce vrei tu, draga mea. Sunt soțul tău. Trebuie să ne sprijinim unul pentru altul.

Cu drag,

Peter

Cuvintele erau sincere, însă păreau cam forțate. Le-ar fi putut rosti spontan dacă ar fi avut-o pe Bea în brațe, cu capul lipit de pieptul lui, sub umăr, dar... să le scrie pe un ecran și să le trimită în spațiu era altceva. Procesul schimbării culorii și tonul sentimentelor așa cum o copie ieftină a unei fotografii nu poate reproduce atmosfera și toate detaliile. Nu avea talentul de a-și zugrăvi dragostea atât de vie și de reală pe cât era.

Deschise o a treia scrisoare de la Bea, gata să trimită un al treilea răspuns, dar chiar în timp ce citea „Dragă Peter“, anticipând momentul în care urma să tasteze „Dragă Bea“, începu să se teamă că ea l-ar fi putut bănuși că-și dădea atâta silință doar ca să primească laude. Nu cumva ar fi avut dreptate? Trecu rapid cu privirea peste mesajul de la Bea, unul lung. Era ceva în al doilea paragraf despre un teanc de corespondență ce ajunsese recent, conținând și o scrisoare de la primărie prin care i se solicita să se reînregistreze în circumscripția electorală. Există și un formular de completat, deoarece „situația dumneavoastră s-a schimbat“. De unde știa ei? Bea nu-și dădea seama dacă era vorba doar de o verificare de rutină făcută pe un ton mai agresiv ori o

amenințare reală ce putea avea consecințe. Dar ce putea face el în privința asta? Și ce conta? Își imagina Bea că el se temea să nu-și piardă dreptul de vot la alegerile următoare? Ca să aleagă între diverși birocrați fără chip, unul mai incompetent ca altul? De ce-i spunea asta?

„Scrie despre ce vrei tu, draga mea“, tocmai îi spusese. Ar fi putut foarte bine să adauge: „În afara chestiilor cu care nu vreau să am de-a face“.

Se săltă de pe scaun, îngenunche pe podea, își împreună mâinile și se rugă.

– Doamne, ajută-mă, te rog. Sunt obosit și încurcat, iar încercările prin care trec mi se par mai presus de puterile mele. Dă-mi tărie, limpezime în minte și... echilibru. Minunata mea Bea e singură și o sâcâie supărările: dă-i și ei energie și concentrare. Mulțumesc, Doamne, pentru că i-ai vindecat mâna. Îți mulțumesc și pentru că te-ai arătat lui Iubitor de Isus Paisprezece în ceasul ei de restriște. O să fie bine acum, sper. Mă rog pentru Iubitor de Isus Treizeci și Șapte, al cărui frate încă îl respinge pentru credința în Tine. Adu-i alinare. Mă rog ca, în timp, și fratele să vină la noi. Ascute-mi gândurile și înțelegerea când mă mai întâlnesc cu Iubitor de Isus Opt. Vrea ceva de la mine, dar e prea timid ca s-o spună, și eu sunt prea prost ca să ghicesc. Mă rog pentru Sheila, Rachel și Billy Frame – mai ales pentru Billy, care încă are de furcă cu divorțul părinților săi. Mă rog de alinare pentru Ray Sherwood, dacă i s-a înrăutățit Parkinsonul.

Șovăi. Poate că Ray era mort de-acum. Trecuse mult timp de când nu mai știa nimic despre el. Ani în șir, Ray și boala lui fuseseră o parte mereu prezentă în rugăciunile sale, fără alt motiv decât acela că i se părea o grosolanie să nu se mai roage pentru el doar fiindcă nu mai țineau legătura. În plus, lui Peter îi păsa de prietenul său. Fața lui Ray, zâmbitoare, dar însemnată cu frica de viitorul spre care se îndreptau el și corpul său trădător, îi apăru clară în amintire.

– Mă rog pentru Charlie Grainger, continuă Peter. Mă rog să-și poată revedea fiica la un moment dat. Mă rog pentru Grainger. Simt că e în primejdia de a fi otrăvită de amărăciune. Și Tuska: o viață de dezamăgiri i-a îngroșat pielea. Subțiază pielea asta, Doamne, dacă binevoiești. Mă rog pentru Maneely. Mă rog pentru ca acea clipă în care a simțit o frântură din nevoia de Tine să se dovedească mai mult decât un impuls trecător. Fă-o să devină o căutare

hotărâtă a lui Cristos. Mă rog pentru Coretta, care a dat numele acestui loc și a sperat atâta că viața ei va fi mai bună. Fă-i viața mai bună, Doamne.

Stomacul îi chiorăia. Știa însă că nu-i arătase Domnului sinceritatea dezgolită pe care acesta o voia. Dacă se oprea aici, rugăciunea ar fi sunat ca un text învățat pe de rost, izvorât din creier, nu din inimă.

– Mă rog pentru oamenii din Maldive, Coreea de Nord și... ăăă...
Guatemala. Nu sunt reali pentru mine ca persoane și mi-e rușine de asta. Dar pentru Tine sunt reali. Iartă, Doamne, micimea și egoismul minții mele.
Amin.

Încă nemulțumit, luă Biblia și o deschise la întâmplare, lăsându-l pe Dumnezeu să decidă ce pagină avea să-i cadă sub ochi. Făcuse asta de mii de ori, probabil că uzase cotoarele câtorva biblii. Azi, pagina aleasă de Atotputernicul era 1267, și primele cuvinte pe care le văzu fură: Fă lucrul unui evanghelist și îndeplinește-ți bine slujba. Era din Epistola lui Pavel către Timotei, din anul 68, dar era și sfatul Domnului pentru el însuși, acum. Să-și îndeplinească bine slujba? Ce însemna îndeplinirea slujbei? Nu făcea oare cât de mult putea? Se vedea bine că nu, altfel Dumnezeu nu i-ar fi îndreptat privirea spre versetele acelea. Se uită pe pagina de alături, 1266, și un alt verset îi sări în ochi: Caută, să te înfățișezi înaintea Domnului ca un om încercat. Să caute ce? Să caute în Biblie? Își dedicase multe ore căutatului în Biblie. Așadar... ce-i spunea Dumnezeu să caute?

Se duse la fereastră și privi afară. Soarele se înălțase, dar încă nu urcase mult pe cer, și aproape că-l orbea cu strălucirea. Își umbri fruntea cu palma. Văzu, pe asfaltul pustiu, o iluzie optică: o legiune de corpuri umane înaintând, apropiindu-se dinspre o aripă depărtată a bazei. Clipi ca să facă iluzia să dispară. Nu dispăru.

Câteva minute mai târziu, se alătură puzderiei de angajați USIC. Era de parcă întreaga populație a bazei ieșise și înainta în masă către câmpia de dincolo de asfalt. Peter crezu mai întâi că era un exercițiu de incendiu sau că se petrecuse cine știe ce accident care umpluse baza cu fum toxic, dar toată lumea părea relaxată și binedispusă. Unii încă aveau în mâini cești cu cafea.

Un bărbat negru îi zâmbi, înclinând capul: era tipul care-i aruncase o brișă în prima zi, dar al cărui nume (Rude? Rooney?) Peter nu-l reținuse. Două femei cărora nu le fusese prezentat îi făcură din mână. Un murmur însuflețit se un-
dui ca un val prin mulțime. Era ca la o coadă la bălci sau la un concert.

Peter se întoarse către cea mai apropiată cunoștință, care se întâmplă să fie Hayes, ingineră lipsită de fantezie care le ținuse discursul de inaugurare al Unității Energetice și de Centrifugare. Mai stătuse de câteva ori de vorbă cu ea de atunci și ajunsese să-i placă felul ei plicticos de-a fi. Plicticoșenia ei era atât de perfectă, încât evoluase transcendental până la nivelul de excentricitate, iar faptul că ea însăși nu-și dădea deloc seama de asta era amuzant și, cumva, înduioșător. Erau și alții prin echipa USIC care aveau aceeași impresie, observase el. Când Hayes se pornea pe bombănit, le apărea o sclipire în ochi.

– Pentru ce am ieșit? o întrebă.

– Nu știu pentru ce-ai ieșit tu. Pot spune numai de ce-am ieșit noi.

La altcineva, asta ar fi însemnat iritabilitate ori sarcasm. La Hayes, era cea mai onestă strădanie de a rămâne între limitele unui subiect de discuție astfel încât să se poată exprima în cunoștință de cauză.

– OK, zise, potrivit-și pasul cu ea. De ce ai venit aici?

– Am primit un telefon de la echipa care-i de serviciu la Mama.

– A, da?

Îi luă câteva secunde să-și dea seama că se referea la Marele Sutean. Nimeni nu-i mai spunea Mama în afară de ea, dar repeta termenul ori de câte ori avea ocazia, sperând c-o să prindă.

– Ne-au spus că niște animale se îndreaptă înapoi. O hoardă. Sau poate au zis o turmă, încruntă ea din sprâncene. În orice caz, un număr mare.

– Animale? Ce fel de animale?

Femeia își evaluează iarăși limitele cunoștințelor.

– Animale locale.

– Credeam că nu există așa ceva!

Hayes îi confundă surescitarea cu scepticismul.

– Sunt sigură că cei de la Mamă, colegii noștri, sunt niște martori oculari de încredere. Nu cred că ne-ar face o farsă. Am discutat despre farse la ședințele USIC și am căzut de acord că sunt contraproductive și prezintă un pericol potențial.

Peter încuviință plecând bărbia, în vreme ce-și îndrepta atenția asupra terenului din față. Vizibilitatea era slabă, nu doar din cauza luminii solare intense, ci și fiindcă vălătuci denși de ceață se învâртеbeau la nivelul solului, răsfirându-se pe sute de metri ca un gogoloi rotitor de măracini spectrali. Ochii îi jucau feste: erau lucruri nedesluite ce păreau să înainteze, ieșind din ceață, numai pentru a se dezvălui, peste o clipă, drept un petic de vegetație cu rădăcinile înfipite în pământ.

Grupul de oameni trecu de capătul porțiunii asfaltate, iar solul începu să se simtă moale sub încălțări. Peter cercetă rândurile din față și observă cine înainta cu mai multă hotărâre. Era Stanko, tipul din sala de mese. Silueta subțiratică avea o alură sportivă, brațele lungi i se mișcau degajat, cu relaxare. Peter își dădu seama cât de ciudat era, în asemenea circumstanțe, faptul că Stanko nu avea o armă. De fapt... nimeni nu avea. De fapt... văzuse măcar vreo armă de când venise pe Oază? Era posibil ca asta să fie o comunitate fără arme? Putea să existe așa ceva? Uluitor, dacă așa stăteau lucrurile... dar, pe de altă parte, nu era o neghiobie să te arăți atât de indiferent la pericol? Nu erau și momente când era o nebunie să pornești așa, haihui, fără o pușcă în mână? Cine autorizase această aventurare în grup, înarmată doar cu curiozitate? Se îndreptau spre moarte cu toții, osândiți să fie zdrobiți ori făcuți bucățele de niște animale sălbatice?

Nu dură mult până să primească răspunsul. O suflare de vânt spulberă ceața, și o zonă mare de câmpie se înfățișă limpede, dezvăluind dintr-odată turma, hoarda de făpturi care înaintau – optzeci sau o sută, poate. Personalul USIC icni, chiui sau mormăi, fiecare după felul lui de-a fi. Apoi, inevitabil, se

auziră râsete. Animalele erau de mărimea unor pui. Pui mici.

– Ia te uită la asta, bolborosi Stanko, luminat la față.

Creaturile păreau pe jumătate păsări și pe jumătate mamifere. N-aveau pene, ci o piele roz și lucioasă, cu dâre cenușii. Capetele ca de rață se legăneau în ritmul mersului. Niște cioturi, vestigii ale unor aripi, li se bălăngăneau pe părți; păreau flasce, ca buzunarele unor pantaloni atârând înapoi pe dos. Aveau trupurile remarcabil de grase – rotunde ca niște ceainice. Pasul le era solemn și amuzant.

– Nu pot să creeeeeed! se auzi vocea lui B.G.

Peter se uită după el prin mulțime, însă avea vreo duzină de oameni în cale și ar fi fost nepoliticos să-și facă loc cu coatele.

Înțelegându-se fără cuvinte, oamenii se opriră din înaintare, ca să nu sperie animalele. Hoarda se apropia din ce în ce mai mult, părând netulburată de privitorii de pe altă planetă. Corpurile grase țineau ritmul, înaintând încet, dar inexorabil. De la distanță, nu se văzuse bine câte membre aveau creaturile sub burtă: două sau patru. Observară acum că aveau patru piciorușe groscioare, masive și musculoase, care nu aduceau defel cu cele de pasăre. Labele pufoase, ca niște vâsle, mult mai cenușii decât restul corpului, lăsau impresia că animalele purtau încălțăminte.

– Drăgălaș la puterea zece, spuse cineva.

– Drăgălaș la puterea o sută, zise altcineva.

Văzute de aproape, capetele animalelor nu mai aduceau atât de bine cu cele de rață. Ciocurile erau mai cărnoase și ușor căzute, ca boturile câinilor. Ochii minusculi și inexpressivi erau foarte apropiați, lăsând o impresie de prostie fără egal. Nu ridicau privirile, nu se uitau în jur, ci doar drept înainte. Traectoria lor avea să-i ducă chiar pe lângă baza USIC. Nu emiteau nici un sunet în afara unui fâșâit slab scos de labele lor la contactul cu solul.

– Cum să le spunem lighioanelor ăstora? întrebă cineva.

- Puiurațe.
- Rățonași.
- Ce ziceți de umflăței?
- Balonuți.
- Xenomamifere.
- Iepurei.
- Prânzul!

Se auziră hohote de râs, însă cineva strigă imediat:

- Las-o baltă, Powell.
- N-am putea să încercăm doar unul? protestă Powell.
- S-ar putea să fie extrem de inteligenți.
- Glumești.
- S-ar putea să fie socotiți sacri. De băștinași.
- Cine zice că-s comestibili? se auzi vocea unei femei. Ar putea fi otrăvitori ca naiba.
- Se îndreaptă spre Orașul Dement, spuse Stanko arătând cu degetul. Dacă sunt comestibili și-i în regulă să-i mâncăm, probabil că o să căpătăm și noi până la urmă. Adică o să ne dea ei. Și o să fie cușer.
- Cum adică „cușer“?
- N-am vrut... adică... fără să facem noi vreo șmecherie. Doar parte din învoiala obișnuită.
- Sunteți dezgustători cu toții, bombăni o femeie. Cum să te gândești să

mănânci așa ceva? Sunt atât de adorabili!

– Adorabili ca niște legume. Uite la ochii ăia. Trei celule nervoase, maximum.

– Poate mușcă.

Continuară să trăncănească, bucuroși ca niște copii, în vreme ce exotica procesiune se îndepărta.

– Hei, Peter! Care-i mișcarea, frăție?

Era B.G. Îl prinsese într-o dispoziție jovială, chiar dacă ar cam fi trebuit să-și dea hainele la spălat. Ieșirea asta neașteptată din bază îl întrerupsese în vreme ce mânca ori bea ceva alb, cu spumă, judecând după mustața de caimac de pe buza de sus.

– Sunt bine, B.G. Un pic obosit. Tu?

– Pe cai mari, omule, pe cai mari. Nu-s grozavi băieții ăștia? zise negrul indicând hoarda de animale, ale căror funduri dolofane se legăneau, în formație, pe drumul spre așezarea oazanelor

– E un deliciu să vezi așa ceva, încuviință Peter. Mă bucur că nu le-am pierdut. Nu mi-a spus nimeni.

– S-a anunțat în boxe, frăție. Tare și limpede.

– La mine în cameră nu.

– Ah, cred că ție ți-au închis chestia, omule. Din respect. Ai chestiile tale aparte, spirituale, pe care să te concentrezi. Nu vrei să auzi cum te bârâie la cap, de cincizeci de ori pe zi, o voce cu: „Ar putea cutare să vină la camera 25, vă rog?“, „Personalul disponibil să se prezinte la camera 25, vă rog“, „Vă rugăm să vă prezentați la zona de încarcerare“, „Într-o oră începe programul de tuns la camera 9“, „Hei, toată lumea, mișcați-vă curul la intrarea de est, fiindcă e-o gașcă de tipi mititei și ciudăței care se-ndreaptă spre noi!“

Peter zâmbi, dar îl deranja vestea că fusese exclus din sistemul de

comunicații publice. Și așa era cam deconectat de la viața angajaților USIC.

– Ei bine, nu mi-ar fi plăcut deloc să pierd așa ceva.

– Dar nici n-ai pierdut, frăție, n-ai pierdut, zise B.G. numai zâmbet, ridicând din sprâncene către ceruri. Cred că ți-a dat careva de știre, așa-i?

– Poate.

Peter se simțea stors de vlagă, apăsător de hainele îmbibate de sudoare și de senzația persistentă că nu era la locul lui acolo. Instrucțiunile enigmatice ale lui Dumnezeu despre nevoia de a căuta mai mult și de a-și îndeplini bine slujba i se materializară iarăși în minte.

B.G. ajunsese la subiect: motivul pentru care își făcuse loc printre colegi ca să ajungă la Peter.

– Ia zi, cum i-ai numi tu?

– Pe cine?

– Pe amicii noștri drăgălași de coloșă, zise B.G. arătând cu mâna spre armata în retragere.

Peter se gândi o clipă.

– Oazanii trebuie să aibă un cuvânt pentru ei.

– Nu-i de folos, frăție, spuse B.G. schimonosindu-și fața, scoțând prostește limba și băgând-o la loc. După o secundă, cu aplombul unui comediant profesionist, își alcătui pe chip o mască a demnității. După ce-a dispărut Tartaglione, nu mai e pe-acilea nimeni care să priceapă zgomotele pe care le fac tipii ăia. Știi povestea a' veche cu canguru', Peter?

– Nu, B.G., zi-mi povestea a' veche cu cangurul.

Hoarda de animale îi depășise între timp cu totul, continuându-și drumul fără oprire. Unii angajați USIC rămaseră să se uite după vâlmășagul de animale care se pierdea încet în zare, însă majoritatea o porniră agale înapoi spre bază.

B.G. își lăsă un braț peste umărul lui Peter, indicând astfel că ar fi trebuit să meargă împreună.

– Era odată, demult, un tip, un explorator pe care-l chema căpitanu’ Cook. Specialitatea lui era să acosteze pe loturi imobiliare noi-nouțe de peste ocean și să le curețe de gagiii negri care locuiau pe-acolo. În fine, ideea e că a ajuns tocmai până în Australia. Știi unde-i asta?

Peter făcu semn că știa.

– O groază de lume-i cam varză la geografie, zise B.G. Mai ales dacă n-au mai fost pe-acolo. În fine, căpitanu’ a pus picioru-n Australia și-a văzut niște animale incredibile țopăind de colo colo. Niște dihăanii mari și păroase cu picioare gigantice de iepure, buzunar pe burtă, stând în două picioare și chestii. Și i-a întrebat pe gagiii negri, „Cum îi spuneți voi la creatura asta?“, iar ăia cică i-au zis: „Canguru’“.

– Îhî, făcu Peter simțind că se pregătea poanta.

– Ani după asta, un tip s-a apucat să studieze limba gagiilor negri, și ce să vezi? „Canguru’“ însemna: „Ce zici tu coloșa, frăție?“

B.G. râse bubuitor, zguduindu-și trupul masiv de atâta ilaritate, în vreme ce-l escorta pe pastor înapoi la civilizație. Peter râse și el, însă chiar când gura i se modelă în forma corectă și gâtlejul său produse sunetele potrivite, știu ce voia Domnul de la el. Avea să învețe limba oazanilor. Avea s-o învețe cu orice preț.

20. Totul avea să fie bine dacă izbutea s-o facă

Și începură. Lipiți unul de celălalt, Peter și Beatrice nu se mai puteau vedea. Gurile le erau una, ochii închiși, cu pleoapele strânse, trupurile ar fi putut fi ale oricăror oameni de la crearea lumii înapoi.

Se trezi de-a binelea la câteva minute după aceea. Bea era la un miliard de kilometri distanță; porni împleticit spre mașina de spălat, ținând în brațe lenjeria de pat, murdărită și făcută ghem. Pe geam se vedea aceeași după-amiază însorită ca atunci când adormise. Camera se îmbăia în lumină aurie la fel ca înainte, de parcă timpul însuși era uscat ca argila la soare, în vreme ce undeva, departe, zilele și nopțile soției sale treceau fulgerător, nevăzute.

Își lepădă așternuturile în cuva metalică. Plăcuța cu ECONOMISIȚI APA – N-AȚI PUTEA S-O FACEȚI MANUAL? îi împunea conștiința, dar nu-și mai amintea ca sperma să-i fi mirosit vreodată atât de înțepător și se temea că, dacă încerca să spele de mână cearșaful, mirosul avea să i se insinueze în cameră și să fie simțit de orice vizitator care ar fi intrat. Ca, de pildă, Grainger.

Puse în mașină niște fulgi de săpun din tubul de plastic ce i se furnizase. Fulgii erau de consistența cerii, de parcă ar fi fost răzuiți de pe o bucată de săpun clasic. Cu siguranță nu erau sintetizați chimic. Oare erau fină-albă, într-una dintre multiplele sale forme? Vârî nasul în tub și adulmecă, dar îl distrăgea mirosul propriului corp. Închise cuva mașinii și-o porni.

Ciudat lucru, dar când era printre oazani nu se masturba și nici nu avea vise erotice. Era ca și cum natura sa sexuală ar fi hibernat. Era mascul și echipamentul masculin îi atârna din pelvis, însă era doar acolo, la fel de irelevant ca pavilionul urechii. Doar când revenea la baza USIC îi reînvia sexualitatea, așa cum doar când se afla în baza USIC simțea întreaga povară a

singurătății.

Fără să se îmbrace, se apropie de Glonț. Ecranul era rece și întunecat, deși nu ținea minte să-l fi închis. Probabil se stinsese singur cât dormise el, ca să economisească energie. Spera că izbutise, înainte ca epuizarea să-l doboare, să trimită mesajele pe care i le scrisese lui Beatrice. Minte îi era opacă, nu mai știa ce spusese el, nici ce spusese ea. Își amintea vag ceva despre mochetele din sufragerie, care trebuiseră scoase și aruncate. Sau poate că draperiile. Și șobolanii. Ceva despre șobolani. A, da: Bea se dusese la colțul străzii, să mai adauge o pungă cu gunoi la containerul care deja dădea pe dinafară (golirea pubelelor își pierduse din regularitate) și avusese parte de șocul vieții când de-acolo țâșnise un șobolan, cât pe ce să-i sară drept în față.

„Șobolanul era probabil la fel de speriat ca tine“, îi scrisese ca s-o liniștească. Sau ceva de genul ăsta.

Închis în cabina de duș, se săpuni bine și se spală, în vreme ce alături așternuturile se învârteau cu un zumzet domol. Urmele opărite ale ADN-ului său se scurseră bolborosind în canalizare.

Împrospătat, se așează în fața Glonțului și întinse mâna ca să caute alte mesaje de la Bea, când observă o picătură de sânge ce i se prelingea pe partea de sus a brațului. Se spălase pe cap și, masându-și scalpul, desprinsese o coajă de pe vârful urechii. Arsurile solare se vindeau frumos, dar urechile erau puternic vascularizate și trebuiau lăsate în pace cât timp se refăceau celulele epidermei. Se uită împrejur după hârtie igienică; își aminti că USIC nu furniza așa ceva. Erau niște pansamente adezive pe undeva; o picătură proaspătă îl gâdilă pe umăr, dar n-avea chef să se uite prin geantă. Preferă să apuce o pereche de boxeri și și-i potrivește pe cap, astfel ca pânza să-i atingă urechea sângerândă.

„Doamne, fă să nu intre acum Grainger, pe nepusă masă...”

Se așează iarăși la Glonț. Se încarcă un nou mesaj. Îl deschise, vizualizând deja cuvântul „Dragă“ înainte ca acesta să se manifeste pe ecran.

Peter,

Mie așa de ciudă pe tine! Ești soțul meu și te iubesc, dar mă simt rănită și furioasă. În tot timpul de când suntem departe unul de altul n-ai menționat NICI UN CUVÂNT despre copilășul nostru. Încerci să-mi dai o lecție, ori chiar nu-ți pasă? Am lăsat niște indicii amintindu-ți că sunt însărcinată, da n-am insistat prea tare, fiindcă tu trebuie să decizi dacă vrei sau nu să fi implicat.

Ori de câte ori vorbeam despre conceperea unui copil, găseai tot felul de motive de amânare – „nu încă“. M-ai asigurat întotdeauna că într-o bună zi o să-ți placă la nebunie și că trebuia doar să apară momentul potrivit. Ei, îmi pare rău dacă n-am nimerit momentul, dar eram îngrozită că n-o să te întorci și ești singurul bărbat cu care vreau copii. Da știu că par confuză, dar nu chiar ca tine. Îmi dau seama acum că ai evitat să fi tată toți anii ăștia. E un pas care sperie, toată lumea știe asta, dar uite că lumea face slatul în întuneric, și așa merge mai departe rasa umană. Însă misiunile tale au fost mereu mai atrăgătoare, nu? Atâtea prvoări. Ziua și provocarea. Provocări care de fapt nu-s așa de grele. Fiindcă putem încerca să-i ajutăm cât mai bine pe străini, dar până la urmă străinii ăștia sunt responsabili de propria soartă, nu? Nui putem ajuta, e trist, mergem mai departe să căutăm pe altcineva. Dar un copil nu-i așa. Nu când e al tău. Soarta copilului contează mai mult ca orice. Nu-ți PERMIȚI să greșești chiar dacă probabil așa o să fie, și de aia e atât de înspăimântător. Dar știi ce? Milioane de ani oamenii au fost suficient de proști sau curajoși ca să încerce fără să-și bată atâta capul. Simt presiunea asta acum, purtând copilul nostru în mine.

Și tu clar nu ești interesat.

Peter îmi pre rău dacă-ți las impresia că nu rezonoz cu greutățile pe care evident le înfrunți în misiune. Dar nu mi-ai spus nimic despre greutățile alea. Așa că pot doar să-mi imaginez. Sau, mai la obiect, să NU-MI imaginez. Nu văd, din cele câteva părțicele pe care mi le-ai spus tu, decât că trăiești o mare aventură acolo. Ai parte de cel mai delicat tratament pe care l-a avut vreodată un misionar creștin din toată istoria evanghelizării. Alți misionari au fost aruncați în închisoare, scuipați, loviți cu sulite și cu pietre, amenințați cu cuțite și pistoale, ciopârțiți cu macetele, crucificați cu capul în jos. În cel mai rău caz au fost ignorați și umiliți în toate felurile cu putință. Din câte-mi

dau eu seama, tu ai fost întâmpinat ca un erou. Cei de la USIC te duc la oazani cu mașina și te aduc înapoi când ești gata să te odihnești. Congregația ta îl iubește deja pe Isus și crede că ești cel mai tare din parcare și nu vrea de la tine decât studierea Bibliei. Supervizezi construcții de clădiri în timp ce te bronzezi, și din când în când mai vine cineva cu un tablou de pus pe tavan. Parcă ți-ai strânge de-o Capelă Sixtină acolo! Pe deasupra, în ultimul mesaj îmi scriai c-ai văzut o paradă de animale drăguțe.

Peter, știu că nu vrei să auzi asta, dar AM PROBLEME. Lucrurile se deteriorează cu o viteză înfricoșătoare. Deunele ți-am spus, de altele, multe, nu. Orice soț, dacă înțelegea ce se petrece pe-aici, se oferea deja să vină acasă. Sau cel puțin făcea caz de asta.

Scriu asta la cinci dimineața după o noapte nedormită și aproape halucinez de stres și probabil c-o să regret că ți-am trimis asta după ce-o să dorm un pic. Dar tu ai fost mereu de partea mea în trecut și acum mă rănești și nu știu încotro s-o apuc. Te-ai GÂNDIT MĂCAT UN PIC la cum m-aș simți când mă informezi că Grainger, persoana care pare să ți fie cea mai apropiată acolo, e femeie de fapt și că „tocmai ai petrecut ceva timp cu ea” și că-i „foarte vulnerabilă”, dar anunți cu bucurie că azi „s-a deschis” mai mult decât până acum? Sunt sigură că o să fie o mare relaxare pentru amândoi când o să te lase să-i zici pe numele mic și-o să „dai de capăt” în sfârșit motivului pentru care suferă (poate o să coincidă cu ziua fericită când și cealaltă femeie pe care o păstorești acolo, Manetă sau cum îi zice, e gata să „facă încă un pas”) dar Peter te-ai gândit vreo clipă că s-ar putea să fii și eu un picuț „vulnerabilă”?

Știu că mă iubești și-s sigură că nu faci nimic rău cu Grainger dar aș vrea să ai mai multă grijă la ce limbaj folosești când vorbești despre ea și tine. Îți dedici atâta timp și energie ca să găsești cele mai potrivite cuvinte pentru paragrafele din Biblie pentru Iubitorii de Isus, dar când vine vorba să comunici cu mine, atenția ta infinită la nuanțe te lasă baltă.

E drăguț că-ți amintești așa de bine de la nunta noastră dar ar fi mult mai bine pentru mine dacă ți-ai aminti mai degrabă de femeia pe care ai lăsat-o în urmă acum cteva luni și la ce i-ar trebui ei acum.

În lacrimi,

Bea

Mai era un mesaj, trimis după încă două minute. Îl deschise, sperând să fie vreun soi de retractare sau atenuare a loviturii – nu chiar o cerere de iertare, ci un pas înapoi, o răzgândire, poate o recunoaștere că era beată. Însă de data asta nici nu-i menționa numele.

Cât despre șobolan, HAI TE TOG să nu ne prefacem – NU era la fel de speirat ca mine. Sunt sgur că se distra de minune în șobolănia lui, tare bucuros că ne sfocăm în gunoie pe-aici. Pur ș simplu nu știu ce să fac. Multă lume își duce gunoiul în alte părți ale orașului și-l aruncă peunde pote, cred că nu-i prinde nimeni. Nu mar mira dacă mult din mizeria caare-i pe strada noastră ar veni de laăștia care aruncă. Poliția pare să nu-i poată opri. Nu pare să poată opri nimic. Nu fac decât să se-nvrâtă în mașinile lor, să vorbească în stații. La cei bun asta? Pentru cei plătim? Doar se uită cum ne scufundăm.

Mașina de spălat bolborosi gălăgios, eliminând o încărcătură de apă ca să facă loc alteia. O mulțime de clăbuci albi și denși se prinseseră de geamul frontal. Prea mult săpun. Vina lui.

Se ridică de pe scaun și începu să umble fără țintă prin încăpere. Inima îi bătea tare și-și simțea intestinele grele ca argila în pânțece. Un vraf de broșuri stăteau gata lângă pat, cusute frumos cu ață colorată, o trudă de multe ore pe parcursul căreia se lăsase în voia unei binecuvântate neștiințe a oricărui lucru rău.

Dragă Bea, scrise.

Mesajul tău m-a devastat; îmi pare rău că te-am rănit în așa măsură. Sper,

pentru binele tău – pentru binele amândurora – că magnitudinea supărării tale se datora în parte stării în care te aflai atunci. Toate greșelile acelea de ortografie (care nu-ți stau în obicei) mă fac să mă întreb dacă n-ai băut cumva. Asta nu înseamnă că mâhnirea ta nu e justificată, ci doar că sper că nu te simți atât de rănită și furioasă mereu.

Dar firește că vina este a mea. Nu pot explica sau scuza felul în care m-am purtat cu tine. Pot spune doar că expediția asta – prima dată când suntem despărțiți pentru mai mult de câteva zile odată – a scos la iveală o lipsă care mă îngrozește. Nu mă refer la o atitudine nesimțită (deși se vede bine că așa o vezi tu), ci la o problemă cu felul în care-mi funcționează creierul. Mi se pare aproape imposibil să țin lucrurile sub control dacă lucrurile nu-s pe orbita mea imediată. Noi am înfruntat mereu împreună viața, și cred că tovarășia noastră a mascat lipsa asta. Când m-ai cunoscut, îmi bombardam organismul cu orice substanță toxică pe care puteam pune mâna, și odată ce m-am eliberat de asta, mi-am zis voios că alcoolul și drogurile nu provocaseră daune permanente, însă mă văd silit să accept că probabil au făcut-o. Ori poate că am fost mereu așa. Poate că asta m-a trimis de la bun început pe calea respectivă. Nu știu.

Cum să te liniștesc în privința copilașului nostru? E drept, în trecut m-am întrebat cu îngrijorare dacă sunt făcut să fiu părinte. E drept, responsabilitatea asta mă înfioară. Dar nu e drept să spui că n-am avut niciodată de gând să am copii cu tine. Vreau asta foarte mult. Până o să măntorc acasă, presupun că sarcina ta o să fie avansată și sper că o să fii de acord să-ți iei liber de la muncă. N-ar trebui să ridici chestii grele și să înduri toată atmosfera stresantă de la spital când porți un copil în pânțece. Ce-ar fi să intri în concediu de maternitate imediat ce mă întorc? Putem să ne relaxăm și să pregătim totul cum trebuie.

Un aspect pe care nici unul din noi nu l-a mai adus în discuție în ultimul timp e cel financiar. Nu pe asta ne-am concentrat când a apărut ocazia cu misiunea – eram amândoi încântați de proiect doar fiindcă ne plăcea. Pe de altă parte, o să fiu plătit cu o sumă frumoasă – mai mult decât am câștigat vreodată amândoi. Pe vremuri, odată ce ne acopeream cheltuielile de trai, puneam mereu în slujba Domnului ce ne mai rămânea din câștig. Și așa am clădit o mulțime de lucruri care meritau. Însă și copilul nostru merită, și sunt

sigur că Dumnezeu va înțelege dacă mai amânăm celelalte proiecte. Iată ce-ți propun: hai să folosim banii aduși de misiunea asta ca să ne mutăm. Din câte mi-ai spus, devine foarte neplăcut, ba chiar periculos să stai în oraș. Deci hai să ne mutăm la țară. Ar fi un mediu mult mai potrivit pentru anii de formare ai copilului nostru. Cât despre biserica noastră, când o să mă întorc, vor fi trecut deja șase luni în care s-au descurcat fără mine, și sunt sigur că Geoff va fi încântat să continue ca pastor; dacă nu, va prelua altcineva rolul ăsta. Bisericile n-ar trebui să se fixeze prea mult pe un călăuzitor anume.

Totul mi se clarifică în minte în timp ce-ți scriu. Îți spuneam că ar fi bine să-ți iei concediu de maternitate, dar acum, că m-am mai gândit, ar avea mai multă logică să-ți dai demisia și gata. Oamenii care conduc spitalul ăla ți-au frânt de atâtea ori inima, de-a lungul anilor, și n-o să fie mai bine niciodată. Poți să te lupți cu ei până la ultimul strop de energie, și tot așa o s-o țină. Păi atunci să-i lăsăm cu ale lor. Să ne dedicăm amândoi meseriei de părinte și să începem o perioadă nouă a vieților noastre.

Toată dragostea mea,

Peter

– Salut, zise Maneely. Pari să ai o rană la ureche.

– E OK, a prins coajă de-acum.

Femeia i se alăturase în sala de mese, unde Peter sorbea din ceai, încercând să se convingă să comande ceva de mâncare. O întâmpină cu un zâmbet, dar știa că greața și supărarea i se citeau limpede pe chip. Ea, în schimb, părea proaspătă și relaxată. Se tunsese într-un fel care-i venea bine. Poate că-și și vopsise părul, fiindcă și-l amintea gri, iar acum era blond, de nuanța mierii. Pe de altă parte, lumina din sală avea aceeași nuanță. Ceaiul lui lucea portocaliu-deschis, ca o bere bine făcută.

– Te-am cam evitat în ultima vreme, spuse Maneely. Scuze.

– Am presupus că ești ocupată, replică el împăciuitor.

Asta avea să fie ziua în care ea îl accepta pe Isus în inimă? Nu se simțea în stare să facă față la așa ceva.

Maneely sorbi cu paiul niște lapte de soia cu aromă de zmeură, apoi se înfipse într-o porție mare de imitație de cânat și piure de cartofi.

– Îți vine bine tunsoarea, zise el.

– Mersi. Nu mănânci?

– Azi... iau lucrurile mai ușurel.

Ea dădu din cap a înțelegere, ca și cum ar fi tolerat un bărbat mahmur. Câteva bucăți generoase de cânat se făcură nevăzute în gura ei, urmate de o gură zdravănă de lapte de soia.

– M-am tot gândit la discuția noastră de după ce l-am înmormântat pe Severin.

„Acuma vine, își zise Peter. Doamne, dă-mi te rog harul tău.“

– Păi... știi că sunt aici pentru tine.

Ea zâmbi răutăcios.

– În afară de dățile când ești în Orașul Dement să-ți prăjești urechile.

– Nu-i așa de rău. Trebuie doar să fii mai atent.

Femeia îl privi drept în ochi, din nou serioasă.

– Uite, îmi pare rău de ce-am spus.

– Pardon?

– Cred că te-am cam stârnit.

– Stârnit?

– Severin îmi era tovarăș, cumva. Nu într-un fel romantic, dar... rezolvam multe probleme amândoi. Pe fel de fel de proiecte. Și moartea lui m-a lovit ca un ciocan în moalele capului. M-a pus într-o postură foarte vulnerabilă. Ai ținut un discurs grozav la serviciul funerar, și cumva m-am trezit pe jumătate convinsă de... știi tu... toată faza asta cu Dumnezeu și Isus. Dar nu-i de mine. M-am gândit ce m-am gândit și nu-i de mine. Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie de scuze. E ca și cum ți-ai cere scuze de la gravitație ori de la lumină. Dumnezeu e pur și simplu acolo, fie că vrem noi să acceptăm asta sau nu.

Ea scutură din cap și mai luă câteva înghițituri.

– O secundă am crezut că te compari cu forța gravitației sau cu lumina.

Peter se strâmbă nemulțumit.

– Uneori nu mă exprim foarte bine. Sunt doar... trec prin...

Se simțea, știind-o pe Beatrice furioasă, ca și cum o infecție i-ar fi umblat prin organism. I se părea că era pe cale să leșine.

– Am probleme și eu, ca toată lumea.

– Sper să se rezolve, zise Maneely. Ești băiat bun.

– Nu mă simt așa de bun în clipa asta.

Ea îl blagoslovi cu un zâmbet frățesc.

– Hei, o să te simți mai bine curând. Totul ține de percepție. De chimie chiar. Te simți bine, te simți trist, e un ciclu. Te trezești într-o dimineață, și întreaga chestie arată altfel. Crede-mă.

– Îți apreciez încurajările, dar să te ocupi de probleme care trebuie rezolvate nu e o chestie de... nu poți fi atât de pasiv. Avem responsabilități. Trebuie să încercăm să îmbunătățim situația.

Maneely sorbi cu zgomot ultimele picături de lapte de soia și dădu paharul

deoparte.

– Are de-a face cu situația de acasă, așa-i?

– Acasă? făcu Peter înghițind în sec.

– Când mă stresez din pricina unor lucruri pe care nu le pot controla, îmi amintesc de un poem străvechi. Are, gen, o mie de ani. Sună așa: „Dă-mi seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul de a schimba ceea ce pot și înțelepciunea de a ști care-i diferența dintre ele“.

– Scris de un tip pe nume Reinhold Niebuhr, zise Peter. Doar că, de fapt, a scris „Doamne, dă-mi“.

– Ei, poate, dar merge la fel de bine și fără. Privirea ei era pătrunzătoare, trecea fără opreliști prin pedanteria lui. Nu-ți bate capul cu ce-i acasă, Peter. Aici e acasă acum.

– O să mă-ntorc curând.

Maneely ridică din umeri.

– Cum zici tu.

Își petrecu următoarele două ore plimbându-se pe afară, dând roată bazei. Se gândi să meargă pe jos până la așezarea oazană. Cât i-ar fi luat? Probabil săptămâni. Era o idee nebunească, nebunească. Trebuia să fie acolo, să primească următorul mesaj de la Bea. Care probabil că dormea acum. Și avea să mai doarmă câteva ore. Ar fi trebuit să doarmă împreună. Despărțirea fusese o uriașă prostie. Simplul fapt de a sta unul lângă altul, întinși, aducea mai mult unei relații decât vorbele. Un pat cald, un cuib de intimitate animală. Cuvintele se puteau înțelege greșit, în vreme ce tovărășia iubitoare clădea încredere.

Se întoarse în apartamentul său și se apucă de lucru la paragrafele din Biblie, dar în scurt timp îl năpădi deznădejdea. Junghiurile de foame erau intercalate cu episoade în care simțea nevoia să vomite. Trecură mai multe ore. În sfârșit,

după ce verificase în van Glonțul de cel puțin o sută de ori, primi ce așteptase:

Dragă Peter,

Nu-i vreme de scris o scrisoare lungă fiindcă trebuie să mă duc la o înmormântare, dar sunt încă foarte amărâtă și exasperată din cauza ta. Fac totuși un efort special să-mi verific ortografia, ca să nu mă acuzi iarăși că m-am îmbătat. Nici nu am apucat să-mi revin după faza aia, că mi-ai și servit-o pe următoarea: propui acum să devin o gospodină de la țară, fără serviciu!

Scuză-mă, știu că sarcasmul nu ajută.

O să-ți mai scriu când mă întorc de la înmormântare. Deși mai întâi s-ar putea să trebuiască să stau un pic cu Sheila. Trece prin chinurile iadului.

Te iubesc totuși, așa nebun cum ești,

Bea

Răspunse pe loc:

Dragă Bea,

M-am bucurat nespun când te-am auzit (în scris) zicând că mă iubești. De supărare, din cauza neînțelegerii dintre noi, abia dacă am reușit să funcționez astăzi. Ești cu mult mai importantă pentru mine decât misiunea.

Deși n-o spui cu cuvintele astea, e evident din mesajul tău că Billy Frame s-a sinucis până la urmă, în ciuda preocupării noastre pentru el și a eforturilor tale recente de a-i oferi sprijin. Încă pot să mi-l imaginez cum strălucea de mândrie arătându-ne colajul pe care ni-l făcuse împreună cu ceilalți copii. Ce oribil trebuie să fie pentru Sheila! Pot doar să-mi închipui cât te-au

mâhnit și pe tine toate astea. Faptul că ai folosit cuvântul „iad“ ca să transmiți alt sens decât eterna separare de Dumnezeu e extrem de grăitor.

Îmi pare rău că mi-ai interpretat propunerile de mutat la țară ca pe un complot menit să te transforme într-o casnică. Sunt sigur că se vor găsi slujbe acolo – posibil chiar de asistentă medicală, mai puțin oribile (probabil) decât cea de acum. Și nici nu sugerez că o să stai cât e ziua de lungă să cioplesc în lemn sau să cultiv legume (deși pe-aici am ajuns un agricultor bunicel). S-ar putea să fie și vreo biserică ce are nevoie de pastor. Dar orice ocazie de muncă va fi (sau nu), trebuie să lăsăm asta în mâinile Domnului.

Regret cu toată sinceritatea modul necugetat în care am vorbit despre Grainger și Maneely. Da, sunt persoane de sex feminin, însă rolul meu în viața lor este strict pastoral – sau ar fi dacă și-ar deschide sufletul pentru harul Domnului, ceea ce nu par să intenționeze. Maneely tocmai mi-a spus, în termeni fără echivoc, că nu e interesată.

Cuvintele sunt profesia mea, dar nu le folosesc întotdeauna cu înțelepciune și nici nu cred că sunt întotdeauna cea mai bună cale de a o scoate la capăt. Aș vrea pur și simplu să te strâng în brațe, să te pot îmbrăbăta. Te-am mai dezamăgit în trecut, în chipuri mai rele decât o fac acum, însă am trecut peste toate fiindcă ne iubim. Iubirea asta se bazează pe comunicare, dar totodată și pe ceva aproape imposibil de descris, un sentiment că totul e așa cum trebuie când suntem unul lângă celălalt, un sentiment pe care-l încercăm doar când suntem cu alți oameni care nu sunt potriviți pentru noi. Mi-e tare dor de tine, draga mea.

Cu toată dragostea,

Peter

– Ce vrei tu n-o să fie ușor de aranjat, îi zise Grainger la puțin timp după aceea.

– Dar e posibil?

Ingenuitatea întrebării o râcăi.

- Totul e posibil, dacă pui la bătaie suficientă muncă și resurse.
 - Nu vreau să întorc USIC cu susul în jos, spuse Peter, dar e foarte important pentru mine.
 - De ce nu vii tu la bază la intervale mai scurte? Te-ai menține într-o formă mai bună dacă ai face așa.
 - N-ar merge. Oazanii trăiesc după ritmul lor. Trebuie să fiu printre ei, să particip la viața lor. Nu pot mereu să apar ca din senin și după aceea s-o șterg. Dar dacă aş avea un Glonț acolo...
 - ... s-ar putea să nu te mai vedem niciodată.
 - Te rog. Soția mea are nevoie de sprijinul meu. Mi-e dor de ea. Și poate că acea chestie pe care o să trebuiască s-o construiți ca să meargă Glonțul o să fie folositoare, după aceea, și la altceva. Odată instalată.
- Grainger miji ochii. Rușinat, Peter își dădu seama că n-o întrebase cum se simțea și nici alte lucruri politicoase înainte de a o bombarda cu solicitarea lui.
- O să văd ce putem face, zise ea în cele din urmă.

Dragă Peter, citi de îndată ce reveni în cameră.

Aș vrea să te fi oferit să te-ntorci acasă în loc să-mi reamintești câți bani o să avem dacă rămâi. Da, știu că a fost nespus de dificil și scump pentru USIC să te invite acolo. Dacă ai fi propus să pleci acum, probabil că te-aș fi convins să n-o faci. Dar ar fi fost drăguț să-ți pese destul încât să te gândești la posibilitatea asta, lucru pe care, vezi bine, nu l-ai făcut. E clar că ești pe deplin hotărât să-ți termini misiunea. Înțeleg, e o ocazie care apare o dată în viață.

Îndemnurile tale să ne mutăm la țară mi-au stârnit niște emoții, fiindcă e

firesc, nu, ca oricine aflat în situația mea să-și dorească din răspuțeri să scăpăm odată de toată nebunia asta și s-o luăm de la început într-un peisaj idilic. Dar apoi cobor cu picioarele pe pământ și mă enervez. Ai vreo idee cum arată acum zona rurală? Ai mai citit vreun ziar? (Întrebare retorică, știu că doar eu am obiceiul ăsta sordid.) E un pustiu de fabrici părăsite, ferme falimentate, șomaj de lungă durată, supermarketuri urâte și magazine cu produse la mâna a doua. (Hei, mă întreb dacă supermarketurile mai au prin depozite ciocolată nevândută... asta abia ar fi o momeală...) Bani pe care o să-i iei de la USIC sunt o sumă substanțială, dar nu o avere, iar nouă ne-ar trebui o avere ca să ne aranjăm. Încă mai există ici-colo peisaje idilice, cu oameni înstăriți, unde sunt sigură că odrasla noastră ar avea o viață mai bună decât în oraș, însă locurile astea costă de te îndoie. În cazul în care copilul nostru ajunge îngropat într-un orașel uitat de Dumnezeu, unde jumătate din populație e alcoolică sau ia droguri, iar școlile sunt pline de elevi lipsiți de orice motivație, săraci lipiți, n-o să ne fie mai bine. Tu zici să lăsăm asta în mâinile Domnului, dar a cui ar fi decizia mutatului? A ta.

În orice caz, oricât de supărată sunt pe felul în care merge treaba la spital, încă sunt devotată acelui loc și simt că încă sunt lucruri pe care le pot face ca să ajut. Pe de altă parte, mă tem că, dacă renunț la serviciul ăsta, n-o să-mi mai pot găsi altul, fiindcă nivelul șomajului crește pe măsură ce economia se duce de râpă.

Apropo de asta: mai sunt doar câteva zile până ce trebuie să mă-ntorc la muncă și, țac-pac, am primit o scrisoare de la Goodman. Trebuie să spun că nimeni în istoria lumii n-a avut un nume care să i se potrivească mai puțin³, și e criminal că o asemenea persoană poate decide cum să-și aloce resursele spitalul nostru. În fine, scrisoarea e de fapt o amenințare. Face aluzie la unele situații în care am luat apărarea pacienților și dă de înțeles că în „circumstanțele actuale” spitalul nostru nu-și poate permite să dedice personal și fonduri „disproporționate” unor „clienți care au șanse mai degrabă mici să răspundă optim îngrijirilor noastre”. Prin asta, Goodman vrea să spună că: N-ar trebui să ne pierdem vremea cu oricine e bolnav psihic, recalcitrant, prea bătrân sau prea grav rănit/mâncat de cancer ca să poată măcar să dea mâna cu doctorul și să zică Salutare și Mersi Pentru Tot. Goodman ar vrea numai operații de reparat buze de iepure, mai mulți tipi robuști cu fracturi, copii cu arsuri de gradul doi, femei tinerele care-și scot

noduli etc. Și vrea promisiunea mea că n-o să fac probleme! Dă de înțeles că dacă nu-i garantez că o să mă port mai bine, s-ar putea să mă „reevalueze” și să nu mă mai primească înapoi!

Peter, mă bucur că te-am înviorat spunându-ți că te iubesc, dar te porți ca un băiețel care simte că s-a prăbușit lumea când mămica e supărată pe el, însă are impresia că-i totul bine iarăși când mămica îi zice că-l iubește. Sigur că te iubesc – am investit amândoi ani de implicare și intimitate în relația asta care s-a integrat total în mințile și inimile noastre. Dragostea noastră nu poate fi dăruită de un pic de nefericire. Dar asta nu înseamnă nici că dragostea noastră poate vindeca nefericirea. În momentul ăsta, în viața mea se petrec lucruri cumplite pe care le înfrunt de una singură, în parte fiindcă tu nu ești fizic aici și în parte fiindcă ești incapabil sau prea puțin dornic să-mi oferi sprijin emoțional. Înțeleg ce zici despre abuzul de droguri, despre leziunile pe creier. Poate că ai dreptate, în care caz implicațiile pentru relația noastră nu au darul să mă binedispună, însă o altă posibilitate e că asta ar fi o scuză foarte convenabilă pentru tine, nu? Ți-ar plăcea să fii interesat de ce se întâmplă-n viața mea – sau în lumea largă, de ce nu –, doar că nu poți, deoarece creierul ți-a fost afectat. Și atunci e totul în regulă.

Îmi pare rău că vorbesc cu atâta amărăciune. Dar sunt copleșită, copleșită rău. Ce-ar fi să dăm amândoi vina pe factori fizici – tu ai leziuni pe creier și eu pocnesc de hormoni? De când sunt însărcinată, mă simt mai vulnerabilă. Dar firește că-s o groază de lucruri șocante care se-ntâmplă și care nu au nimic de-a face cu hormonii mei.

Și aici ajung la înmormântarea la care am fost. Concluzia pe care te-ai grăbit s-o tragi ca fiind „evidentă” – că Billy s-a sinucis – a fost greșită, dar de înțeles. Și eu am crezut la fel când m-a sunat Sheila. Dar adevărul e și mai neplăcut. A fost Rachel. Copilul în privința căruia nu-și făcea nimeni griji. Nu a fost nici un semn de avertisment clar, ori, dacă a fost, i-a scăpat Sheilei. Poate că a fost prea preocupată de depresia lui Billy ca să observe. Acum, firește, îi vine să se sfâșie pentru asta, încearcă să-și amintească orice lucrușor pe care l-a spus sau făcut Rachel. Dar din câte-mi dau seama, Rachel se purta destul de normal pentru o adolescentă – se ducea la școală, bârfea cu frate-său, asculta muzică pop proastă, își aranja părul în fel și chip, ținea diete la modă, se declara vegană într-o zi și într-alta se pune pe

hăpăit pui fript. Firește că Sheila vede acum toate astea ca pe niște semnale de alarmă, dar dacă ții seama cât de dificile pot fi fetele de doisprezece ani, cred că se învinovățește prea tare. N-o să știm în veci ce-i trecea cu adevărat prin cap lui Rachel. Știm doar că într-o dimineață s-a dus pe un maidan cu mașini părăsite de pe lângă casă, s-a băgat printr-o gaură din gardul de sârmă (locul era abandonat) și s-a ascuns într-o grămadă mare de cauciucuri. A luat o mulțime de pastile – cele de dormit ale maică-sii, analgezice, chestii pe care le ții prin casă în mod obișnuit, însă cu zecile. Le-a dat pe gât cu lapte și s-a cuibărit între cauciucurile alea, n-a fost găsită timp de trei zile. N-a lăsat nici un bilet în urmă.

Billy se descurcă bine, cred. Are grijă de Sheila, în felul lui.

Aș putea scrie despre ce s-a întâmplat în Pakistan, însă e un subiect prea vast și mă cam îndoiesc, oricum, că ai vrea să auzi despre asta.

Joshua s-a tupilat sub masă, de parcă ar crede c-o să-l lovesc cu piciorul. Aș vrea să se ghemuiască odată în coșulețul lui și să se culce. Adică, hai să fim sinceri, viața nu-i așa de rea pentru o pisică. Dar el nu face decât să se furișeze pe-aici. Și nu mai doarme cu mine, așa că n-am nici confortul prezenței lui fizice.

Trebuie să mă odihnesc. Azi e o zi importantă. Îți scriu iarăși mâine. Tu o să-mi scrii?

Cu drag,

Bea

Peter vomită, apoi se rugă. Capul îi era limpede, în măruntaie îi poposisse o amorteală liniștitoare, febra – de care abia acum își dăduse seama – îi scăzuse. Dumnezeu era cu el. Ce îndura Bea acum înduraseră amândoi de multe ori în trecut. Nu acele circumstanțe întocmai, ci senzația că viața devenise insuportabil de complicată, o plasă încurcată de probleme insolubile, fiecare necesitând ca toate celelalte să fie rezolvate înainte ca orice fel de progres să fie posibil. Ținea de natura unui suflet tulburat să privească

asta drept realitate obiectivă, să se agațe de faptele dure ce ieșeau la iveală odată ce se dădeau jos ochelarii roz. Însă era o distorsiune, o tragică neînțelegere. Era frenezia moliei care se izbește de bec atunci când alături e fereastra deschisă. Dumnezeu era acea fereastră deschisă.

Lucrurile care o preocupau pe Bea erau reale și oribile, însă nu dincolo de puterea lui Dumnezeu. Cât trăiseră împreună, Peter și Bea se confruntaseră cu hărțuielile poliției, dezastrul financiar, ura încrâncenată a tatălui lui Beatrice, opoziția consiliilor locale, procesele intentate din răutate, actele de vandalism, amenințările de la cuțitari, furtul mașinii (de două ori) și o spargere în casă care-i mai lăsase doar cu cărțile și un pat fără așternuturi. În fiecare caz apelaseră la mila Domnului. În fiecare caz, El descâlcise sârma ghimpată a necazurilor cu o mână fermă, invizibilă. Poliția își ceruse pe neașteptate scuze, un donator anonim îi salvase de la faliment, proprietarul își schimbase părerea, tatăl lui Bea murise, un avocat creștin se luptase în locul lor cu consiliul și câștigase, amenințările cu procese rămăseseră vorbe goale, vandalii fuseseră prinși în flagrant de Peter și ajunseseră să se alăture bisericii, gangsterii intraseră la închisoare pentru viol, o mașină furată fusese găsită intactă, iar cealaltă fusese înlocuită de un enoriaș și, când spărgătorii îi lăsaseră fără de nici unele, congregația dovedise o asemenea bunătate și generozitate, încât încrederea lui Peter și a lui Bea în bunătatea umană ajunsese la un nivel extatic.

Dragă Bea, scrise,

Nu mai folosi, te rog, expresia „uitat de Dumnezeu“. Știu că ești amărâtă, și pe bună dreptate, dar trebuie să afirmăm ori de câte ori avem prilejul că nimeni nu este cu adevărat uitat de Dumnezeu. La cât ești de mâhnită, am senzația că nu-ți cauți sprijinul la El cu destulă nădejde. Nu uita sutele de dăți când eram la capătul răbdării și am scos-o la capăt prin El. El ne oferă tot ce ne trebuie. Filipeni 4:6 ne asigură de asta: „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri“.

Îmi pare rău că nu m-am oferit să vin acasă mai devreme. Ideea mă ispitea, dar, în loc să ți-o spun, m-am luptat cu ea în minte înainte să-ți scriu. Pe

lângă tot restul, n-am vrut să-ți dau false speranțe în caz că USIC mi-ar fi spus că nu-i posibil. E deja o navă pe drum, din câte am înțeles, unde se află (printre alte lucruri, firește) un alt doctor care să-l înlocuiască pe cel mort.

Nu sunt atât de atașat de locul ăsta pe cât crezi. E drept, misiunea e o ocazie extraordinară, răspândirea cuvântului lui Dumnezeu are o viteză și durată anume și sunt sigur că oazanii ar putea face lucruri minunate singuri, din câte am văzut până acum. Realitatea e că oricum va trebui să-i las peste câteva luni și că tot vor rămâne multe de făcut. Viața creștină e o călătorie, nu un proiect intern. Le dau tot ce am, dar, când va fi să plec, voi pleca, și privirea-mi va fi ațintită asupra vieții noastre de acasă.

Încearcă, rogu-te, să refaci legătura cu dragostea și protecția pe care Dumnezeu ni le-a arătat altădată și care așteaptă să-ți fie și acum scut. Roagă-te Lui. Nu va trebui să aștepți mult ca să vezi semnele prezenței Sale. Și dacă, peste câteva zile, tot te simți apăsată, voi face tot ce-mi stă în puteri să vin acasă la tine, chiar dacă asta înseamnă să renunț la o parte din banii ce mi s-ar cuveni. Orice s-ar întâmpla, sunt sigur că voi fi tratat cu corectitudine. Oamenii ăștia sunt bine intenționați, n-am simțit nici o clipă altceva. Instinctele mele în privința lor sunt bune.

Cât despre viața la țară, îmi admit ignoranța. Dar în calitate de creștini – și din nou cu ajutorul Domnului –, avem puterea de a influența atmosfera dintr-un loc anume. Nu spun că n-o să fie probleme, dar am avut probleme mari și în oraș, iar tu te simți groaznic acum, crezi deci că s-ar putea și mai rău? Mi-am petrecut mare parte din timp umblând în aer liber, de ici-colo, și e ceva nespus de liniștitor în asta. Mi-ar plăcea să ne plimbăm la soare și aer proaspăt. Și gândește-te cât o să-i placă lui Joshua!

Când vei citi asta, va fi deja dimineață. Sper că ai dormit bine.

Cu dragoste,

Peter

După ce trimise mesajul, își dădu seama că era cleios de la sudoare. Și că-i

era o foame de lup. Făcu duș, își puse haine curate, după care se duse la cantină și-și comandă o porție de cârnați cu piure.

La întoarcere, își continuă lucrul la fasciculele din Biblie. Câțiva dintre Iubitorii de Isus îi puseseră întrebări despre parabola Bunului Păstor, a Argatului și a Oii. Îi îndemnase cu blândețe să se aplece asupra altui episod, fiindcă acela implica oi și lupi, două creaturi pe care nu le văzuseră niciodată și, în plus, era plin de sunete sibilante. Însă ei insistaseră, parcă îngrijorați că limitările lor naturale i-ar putea împiedica să priceapă ceva de-o importanță crucială. Așa că-și făcea de lucru cu asta. În loc de oaie putea să pună fină-albă. Dumnezeu putea fi Bunul Fermier, care are grijă ca recoltele să fie bine îngrijite și adunate la vremea potrivită; Argatul putea fi... ce putea fi Argatul? Oazanii nu știau nimic despre bani și nu recunoșteau nici o diferență între slujbă și vocație. Și cum rămânea cu concluzia istorisirii, în care Păstorul își dă viața pentru oaia lui? Un fermier n-avea cum să-și dea viața pentru recoltă. Întreaga parabolă era intraductibilă. Și totuși, Iubitorii de Isus nu se lăsau înduplecați. Trebuia să-i învețe despre oi, lupi, păstori și argați. Era o provocare absurdă, deși se putea dovedi rodnică dacă-i ajuta pe oazani să ajungă la conceptul de Miel al lui Dumnezeu.

Încercă, pe o foaie de hârtie, să deseneze o oaie. Expresia artistică nu era unul dintre punctele lui tari. Animalul schițat acolo avea un corp de oaie credibil, însă capul semăna mai mult cu al unei pisici. Se strădui să-și amintească dacă văzuse vreodată o oaie cu ochii lui sau în fotografii. În afara unei senzații vagi de rotunjime lănoasă, nu-i venea în minte nici un amănunt despre urechi, bot, ochi și așa mai departe. Se vedea mandibula. Poate că avea să găsească ceva despre asta la biblioteca USIC. Era drept că multe cărți aveau pagini rupte, dar își imagina că, dacă existau ilustrații cu oi, avea să le găsească intacte.

Cu mintea haihui, din obișnuință, verifică dacă primise mesaje noi și văzu că se încărca unul de la Bea. Până la urmă, nu se dusesese la culcare.

Peter, te rog N-O MAI ȚINE LANGA CU FANTEZIA ASTA RURALĂ, reușești doar să mă faci să mă simt și mai rău. NU pari să-ți dai seama cât de repede, înfricoșător și MULT s-au schimbat lucrurile. Piața imobiliară s-a

PRĂBUȘIT. Cum s-a prăbușit mai totul în țara asta. KAPUT. N-ai putut să-ți dai seama? Nu e evident, după toate lucrurile pe care ți le-am spus? Crez că vreun cuplu drăguț o să vină să se uite la casa noastră, cu un cec în mână? Toate cuplurile astea drăgute din Regat sunt înghețate de TEROARE. Toată lumea stă în așteptare, sperând că lucrurile o să îndrepte cândva. Și eu stau lafel, cu nădejda că până la urmă o să vină măcar un camion să adune mormanele puturoase de gunoi din fața casei noastre.

Cât despre folositul lui „uitat de Dumnezeu“, sunt sigură că Dumnezeu mă poate ierta. Întrebarea e: tu poți?

Vehemența loviturii îl luă prin surprindere. În minutul care urmă, prin creier îi trecură învolburări de tristețe, indignare, rușine și teamă. Ea greșea, el fusese înțeles greșit, ea era la ananghie și el n-o putea ajuta, ea era surdă la asigurările sale că o iubea și o sprijinea, ea vorbea pe un ton pe care el nu izbutea să-l recunoască. Oare i se trăgea de la sarcină? Sau adunase resentimente și frustrări de-a lungul anilor? Propoziții pe jumătate alcătuite i se iviră în minte, scheme de apărări și analize, mijloace de a-i demonstra că nu ajuta pe nimeni purtându-se astfel, modalități de a face aluzie la efectele negative ale hormonilor și sarcinii fără s-o înfurie și mai tare.

Însă, cu cât se gândea mai mult, cu atât îi scădea cheful de controversă, până ce nu mai rămase decât iubirea. Nu conta, pentru moment, că ea îl judeca greșit. Era copleșită, se simțea rău, avea nevoie de ajutor. Că avea sau nu dreptate era ceva neînsemnat. Ceea ce conta era să-i dea putere. Nu trebuia să se plângă de felul în care se înstrăinase de el. O problemă mai importantă era faptul că Bea părea înstrăinată de Dumnezeu. O barieră de suferință născută din lipsa deprinderii cu singurătatea îi slăbise credința. Mintea și inima ei erau închise precum pumnul unui copil străfulgerat de durere. Retorica și argumentele erau nefolositoare și, în circumstanțele date, crude. Trebuia să-și aducă aminte că, atunci când se aflase pe marginea abisului, un singur verset din Biblie îl trăsese înapoi. Dumnezeu nu glăsuia mai mult decât trebuie.

Bea, te iubesc. Roagă-te, te implor. Ce se întâmplă în jurul tău e cumplit,

știi. Dar roagă-te, și Dumnezeu te va ajuta. Psalmul 91: Voi zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred. El te va acoperi cu penele Lui și te vei ascunde sub aripile Lui.“

Și gata, mesajul era trimis. Își împreună degetele și se rugă ca ea să se roage. Totul avea să fie bine dacă izbutea s-o facă.

III. AŞa Şi în

21. Nu există Dumnezeu, scria

- SBDFtDH, spuse el.
- SBDFPDH, îl corectă ea.
- SBDFtDH, încercă iarăși.
- SBDFPDH, fu din nou corectat.
- SBDFPDH.

În jurul lui se stârni un zgomot ca și cum un stol de păsări ar fi dat din aripi. Nu erau păsări. Era sunetul aplauzelor scoase de zeci de palme înmănușate. Oazanii – nu mai erau oazani pentru el, ci Slm – îl informau că făcea progrese excelente în limba lor.

Era o după-amiază perfectă, absolut perfectă. Aerul era mai puțin lipicios decât fusese până atunci vreodată, sau poate că se obișnuise el, în sfârșit, cu umiditatea. Își simțea corpul liber și ușurat, aproape o parte a atmosferei, fără vreo distincție între pielea lui și cerul înconjurător (ciudat lucru cum fusese mereu încurajat să conceapă cerul ca pe ceva ce începea undeva departe de el, în vreme ce cuvântul Slm pentru el – S – arăta că acesta pornește imediat de la pământ.)

El și cu Slm stăteau afară, lângă biserică, după cum le era obiceiul când activitățile lor nu erau legate strict de credință. Biserica era pentru cântat, pentru slujbe (deși Peter nu-și numea așa discuțiile biblice) și pentru contemplarea picturilor dedicate de prietenii săi gloriei lui Dumnezeu. Afară puteau vorbi despre alte lucruri.

Astăzi erau în număr de treizeci. Nu fiindcă Iubitorii de Isus s-ar fi împuținat, ci fiindcă doar anumiți membri ai congregației se simțeau suficient de siguri

pe ei pentru a-și instrui pastorul. Unii dintre cei care-i erau mai dragi nu erau acolo, și își clădea noi relații personale cu alții care până atunci fuseseră pentru el ca niște cărți închise. Iubitor de Isus Șaizeci și Trei, de pildă – în general atât de timid și de stângaci – se arăta iscusit în rezolvarea unor probleme lingvistice, tăcând perioade lungi și apoi, când toți ceilalți se blocau, rostind cuvântul pe care-l căutaseră cu toții. Prin contrast, Iubitor Unu – primul convertit întru Cristos și, așadar, influent printre credincioși – nu dăduse curs invitației lui Peter de a lua parte la lecții. Nu dăduse curs? „Respinsese“ ori „refuzase“ era poate mai bine spus; Iubitor Unu se opunea oricăror încercări de-ale lui Peter de a dilua ciudățenia Cărții Lucrurilor Noi și Ciudate.

– Lasă deoparte cartea pentru o clipă, zisese Peter, însă Iubitor Unu era atât de pornit, încât, pentru prima oară, îl întrerupsese.

– NiciodaPă nu uiți CarPea. Deloc, deloc. E Pemelia, nădejdea, eliberarea.

Erau chiar cuvintele lui Peter, alese anume pentru ca băștinașii să le poată rosti mai ușor, dar cu cât îi auzea mai des pe SIm rostind cuvinte precum „eliberare“, cu atât se întreba mai mult ce credeau ei oare că înseamnă.

– N-am vrut... Eu nu ziceam că..., se fâstâcise el, după care spusese: Vreau doar să vă cunosc mai bine.

– CunoșPi deSPul, replicase Iubitor Unu. Noi avem nevoie de șPiuP mai mulP, mai mulPe vorbe de ISuS. Vorbe de ISuS bune. Vorbele noaSPre nu.

Oricât încercase, nu-l putuse convinge de contrariu.

Așa că iată-i acolo, o congregație în interiorul unei congregații, implicați într-o activitate ce avea un statut oarecum discutabil – ceea ce, firește, o făcea și mai importantă. Se așezaseră pe o porțiune care la început fusese umbrită, însă acum nu mai era. De câte ore stăteau acolo? Nu știa. Suficient pentru ca soarele să se fi deplasat semnificativ pe cer. Numele soarelui, aflase, era Y. În baza USIC, vârată într-un sertar din camera la Peter, se afla o foaie imprimată pe care i-o pregătise vreun șoarece de bibliotecă bine intenționat, cu perioadele de apus și răsărit ale soarelui pe parcursul ciclului de 72 de ore. Cerul fusese redus la o schemă geometrică, cu USIC în centru; orele zilei

erau reprezentate prin numere de neînțeles, cu multe cifre, iar soarelui nu i se acorda onoarea unui nume. Nici nu se așteptase la altceva.

Acum, sub soarele acela, se bucura cu tovarășii săi de una dintre cele mai frumoase și plăcute zile din câte apucase acolo. Își imaginează scena de deasupra – nu foarte de sus, ci așa cum ar fi observat-o un salvamar de la postul său. Un bărbat înalt, blond și sfrijit, îmbrăcat în alb, înconjurat de siluete mărunte în robe de toate culorile curcubeului. Cu toții ușor aplecați în față, atenți, trecându-și uneori un clondir cu apă din mână în mână. Comuniune în cea mai pură formă.

Nu se mai simțise așa de când avea șase ani și părinții îl duseseră la dunele din Snowdonia. Acea vară fusese cea mai fericită din viața lui, fiindcă se răsfățase nu doar cu aerul cald și îmbălsămat, ci și cu împăcarea părinților, care erau numai alinturi, îmbrățișări și cuvinte dragăstoase. Până și numele „Snowdonia“ părea magic, mai degrabă nume de regat fermecat decât de parc național din Wales. Stătuse ore întregi printre dune, îmbibându-se de căldură și de bucuria părinților de a fi împreună, ascultându-le trăncăneala blajină, fără sens pentru el, și vuietul valurilor, uitându-se îndelung către largul mării pe sub pălăria de paie supradimensionată. Nefericirea era un test pe care trebuia să-l treacă, iar el îl trecuse și totul, de-acum înainte, avea să fie în regulă. Ori așa crezuse până ce ai lui divorțaseră.

Limba poporului Slm era un chin la pronunție, dar ușor de învățat. Avea bănuiala că în vocabularul lor existau doar câteva mii de cuvinte – cu siguranță mai puține decât sfertul de milion de cuvinte din engleză. Gramatica era logică și transparentă, fără excentricități și capcane. Nu existau cazuri, distincții între singular și plural sau genuri. Aveau doar trei timpuri: trecut, prezent și viitor. Până și să le numești timpuri era o forțare: Slm nu gândeau așa. Un lucru putea să nu mai fie, să fie acolo sau era așteptat să apară.

– De ce ați plecat din prima așezare? Îi întrebase la un moment dat. Locul unde locuiați când a venit USIC. L-ați părăsit. S-a întâmplat ceva rău între voi și USIC?

– SunPem aici acum, venise răspunsul. Aici bine.

- Dar a fost vreo problemă?
- Nu problemă. Aici acum.
- Probabil că a fost foarte dificil să construiți din nou totul, din nimic.
- ClădiP nu e problemă. Fiecare zi puțin muncă. Puțin muncă peSPe puțin muncă, zi după zi, apoi munca gapa.

Încercase o abordare nouă.

- Dacă USIC n-ar fi venit, ați mai fi stat în așezarea de la început?
- Aici bine.

Erau evazivi? Nu putea fi sigur. Limba Slm nu părea să conțină forme pentru condițional. Nu exista „dacă“.

„Lăcașul Domnului are încăperi după încăperi după încăperi“, se spunea într-una dintre parafrazele sale după Biblie, refăcute ca să evite cuvinte greu de pronunțat precum „Tată“ sau „casă“. Cât despre următoarea bucată din Ioan, „iar dacă nu, v-aș fi spus“, renunțase la ea cu totul și trecuse direct la „vă voi aranja un loc vouă“ – lucru care, retrospectiv, se dovedise o decizie înțeleaptă, fiindcă Slm n-ar fi înțeles ce ar fi trebuit să însemne asigurarea lui Ioan, cu „iar dacă nu, v-aș fi spus“. Unul dintre cele mai afirmative și mai limpezi versete din întreaga Biblie era aici un nonsens obscur.

Și totuși, oricare ar fi fost problemele avute de Slm cu engleza, stabiliseră de comun acord că Peter avea să vorbească și mai departe despre Dumnezeu și Isus în propria limbă. Turma lui nu voia altminteri. Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate nu era traductibilă, știau asta. Puterea exotică a cărții se ascundea în frazele străine din care era alcătuită.

Însă existența mai era și altceva decât Dumnezeu și Isus, iar Peter voia să ia parte la activitățile lumești ale băștinașilor. La doar câteva zile de când se apucase să învețe limba, auzise fără să vrea doi Iubitori de Isus discutând și fusese încântat să deslușească, prin susurul fără noimă, o referire la un copil care refuza să mănânce la micul dejun, sau poate nu tocmai refuza, ci făcea

ceva ce adulții dezaprobau. Era un detaliu neînsemnat, și faptul că-l înțelegea nu schimba lucrurile cu nimic, însă adusese o uriașă schimbare în felul în care se simțea. În clipa aceea de înțelegere, fusese într-o mai mică măsură un străin de pe altă planetă.

„Micul dejun“ se rostea „YSF PH QB“ – cu sensul literal de „prima mâncare după somn“. Multe cuvinte Slm erau compuse din alte cuvinte. Sau poate erau expresii, greu de spus. Băștinașii nu făceau distincție. Asta însemna că se exprimau vag? Ei bine, da și nu. Avea senzația că exista câte un cuvânt pentru orice – însă doar câte unul. Poeților le-ar fi venit tare greu acolo. Și un singur cuvânt se putea referi totodată la o activitate, la un concept și la un loc anume, ca în gkr, ce se referea la câmpurile de fină-albă, la fină-albă în general și la câmpul de pe care se recolta. Pronume nu existau; nu făceai decât să repeți substantivul. Multe lucruri se repetau.

– QBP SL? o întrebase într-o zi pe Iubitor de Isus Douăzeci și Opt, mândru că putea rosti „Copilul tău?“ în limba localnicilor.

O persoană mărunță, cu siguranță nu un adult, pierdea vremea pe lângă biserică, așteptând ca ea să termine cu rugăciunea și să se întoarcă acasă.

– H, confirmase ea.

Uitându-se la micuț, se întristase că în congregația lui nu existau copii. Toți Iubitorii de Isus erau adulți.

– De ce nu-l ții cu tine? o întrebase. E bine-venit alături de noi.

Trecuseră douăzeci, treizeci de secunde de când se uita la copilul care, la rândul-i, îi privea atent. O pală de vânt îi suflase în glugă, și acesta ridicase mâinile minuscule să și-o potrivească la loc.

– El nu iubeșPe ISuS, zisese Iubitor de Isus Douăzeci și Opt.

– Poate mai încolo.

– PoaPe. Am nădejdea.

Și ieșise din biserică, în căldura ce făcea aerul să se unduiască. Mamă și fiu

porniseră fără o vorbă. Nu se țineau de mână, dar SIm arareori făceau asta.

Cât de mult o mânia lipsa de credință creștină a fiului? Cât de disprețuitor sau tolerant era băiatul cu credința mamei? Peter nu putea spune. Și dacă-ar fi întrebat-o pe Iubitor Douăzeci și Opt, probabil că nu s-ar fi lămurit cine știe ce. Lipsa de concentrare asupra sinelui pe care o observase la localnici, din felul în care se purtau, se vădea și în limbaj: nu existau cuvinte pentru majoritatea emoțiilor cărora oamenii le dedicau, pentru a le descrie, o energie nesfârșită. Genul de trăncăneală intimă la care se dedau prietenele vechi, analizând dacă un sentiment era Iubire Adevărată sau doar dorință fizică, afecțiune, dragoste la prima vedere, obișnuință, disfuncție, bla ba bla, ar fi fost de neconceput aici. Nu putea fi sigur nici dacă exista un cuvânt pentru furie sau dacă „PDH“ nu denota decât dezamăgire sau o acceptare neutră a faptului că viața nu mergea așa cum ar fi fost de dorit. Cât despre „uFH“, cuvântul pentru credință... sensul său nu era tocmai precis. Credință, speranță, intenție, obiectiv, dorință, plan, viitorul, drumul care se întinde în față... acestea toate păreau să fie același lucru.

Pe măsură ce le învăța limba, Peter înțelegea mai bine cum funcționau sufletele noilor săi prieteni. Trăiau aproape exclusiv în prezent, concentrați asupra a ceea ce aveau momentan de făcut. Nu exista cuvânt pentru „alaltăieri“ în afară de „alalPăieri“. Asta nu însemna că SIm aveau memorie proastă, ci doar că o utilizau diferit. Dacă cineva scăpa un vas și-l spărgea, în următoarea zi își amintea că vasul era spart, însă, în loc să retrăiască incidentul cu spargerea vasului, era mai degrabă preocupat de necesitatea de a face un vas nou. Localizarea unui eveniment trecut într-un timp măsurat era ceva ce făceau cu mare greutate, ca favoare specială, dar Peter își dădea seama că nu vedeau rostul acestui demers. De ce ar fi contat de câte zile, săptămâni, luni sau ani murise o rudă? O persoană era ori acolo, în viață, ori în pământ.

– Îi simți lipsa fratelui tău? o întrebă pe Iubitor de Isus Cinci.

– FraPe aici.

– Voiam să spun cel care a murit. Cel care e... în pământ.

Ea nu scoase un sunet. Dacă ar fi avut ochi pe care să-i poată recunoaște, ar fi văzut-o privindu-l cu nedumerire, se gândi Peter.

– Simți durere că-i în pământ?

– El nu Simți durere în pământP. ÎnainPe Simți durere. Durere, mulP durere.

– Dar tu? Tu simți durere? Nu în trup, ci în spirit? Când te gândești la el, mort?

Ea se cutremură ușor.

– SimP durere, recunosc după vreo jumătate de minut. SimP durere.

Smulgerea acestei mărturisiri îi provocase un sentiment de triumf amestecat cu vinovăție. Știa că Slm aveau emoții puternice, inclusiv tristețe. Că nu erau organisme exclusiv practice. Nu puteau să fie, altfel n-ar fi avut o asemenea nevoie intensă de Cristos.

– Ți-ai dorit vreodată să fii moartă, Iubitor de Isus Cinci?

Îi știa de-acum numele adevărat, ba chiar reușea să i-l pronunțe mulțumitor, însă ea îl informase că prefera să fie chemată pe supranumele creștin.

– Eu da, continuă el sperând să obțină un progres. În diferite momente proaste din viață. Uneori durerea e atât de mare, încât ni se pare că ar fi mai bine să nu fim în viață.

Ea tăcu vreme îndelungată.

– Mai bine în viață, spuse într-un târziu, privindu-și palma înmănușată ca și cum ar fi conținut un secret profund. MorP nu-i bun. Viu e bun.

Faptul că începuse să le prindă limba nu-l adusesse mai aproape de a înțelege originile civilizației Slm. Nu aduceau niciodată vorba despre ce se întâmplase în trecutul lor colectiv și păreau să nu priceapă ideea de istorie veche – a lor sau a oricui altcuiva. De pildă, ori nu înțelegeau, ori li se părea irelevant că

Isus pășise pe Pământ cu câteva mii de ani în urmă; ar fi putut la fel de bine să fie și săptămâna trecută.

Din punctul ăsta de vedere, firește, se arătau a fi niște creștini excelenți.

– Spuneți-mi despre Kurtzberg, le ceru.

– KurPSberg plecat.

– Unii dintre lucrătorii de laUSIC fac afirmații grave despre asta. Eu nu cred că vorbesc serios, dar nu pot fi sigur. Zic că l-ați omorât voi.

– OmorâP?

– L-ați făcut mort. Ca romanii pe Isus.

– ISuS nu morP. ISuS viu.

– Da, dar a fost ucis. Romanii l-au bătut, l-au pironit pe cruce, iar el a murit.

– Dumnezeu e minune. ISuS nu mai morP.

– Da, încuviință Peter, Dumnezeu e minune. Isus nu mai e mort. Dar ce s-a întâmplat cu Kurtzberg? E viu și el?

– KurPSberg viu.

O mână fragilă, înmănușată gesticulă către peisajul pustiu.

– Merge. Merge, merge.

Altă voce rosti:

– Ne-a lăSaP cu nevoie de el.

– Pu nu ne lași, spuse altcineva.

– O să trebuiască să plec la un moment dat, zise Peter. Înțelegeți asta.

- AcaSă aici.
- Soția mea mă așteaptă.
- Soția Bea.
- Da.
- Soția Bea: una. Noi SunPem mulți.
- O observație de care John Stuart Mill ar fi fost mândru.

Băstinașii zvâcniră din umeri, arătându-și nedumerirea. Ar fi trebuit să-și dea seama. Nu se prindeau la glume sau ironii. Așa că de ce se obosise?

Poate că i-o spusese lui Beatrice, ca și cum ar fi putut să-l audă.

Adevăr solemn: dacă Bea n-ar fi fost în regulă, el n-ar fi venit. Și-ar fi amânat vizita, ar fi rămas la bază. Să-și dezamăgească turma ar fi fost mult mai puțin grav decât să-i provoace nefericire femeii pe care o iubea. Dar, spre enorma lui ușurare, ascultase de implorările sale și se rugase.

Și, firește, Dumnezeu intervenise.

M-am băgat în pat speriată, furioasă și simțindu-mă singură, trebuie să mărturisesc, scrisese Bea. Mă așteptam să mă trezesc într-o stare de panică reprimată, ca de obicei, cu brațele peste față ca să țin departe surprizele urâte pe care mi le pregătea ziua cea nouă. Dar, în dimineața următoare, întreaga lume era altfel.

Da, asta putea să facă Dumnezeu. Bea o știuse mereu, însă uitase, iar acum aflase din nou.

Poate că ți-am zis (mai probabil nu), continua scrisoarea ei de după rugăciune, că centrala a tot scos pocnete/ gălgâieli/zdrăngăneli, zi și noapte, de săptămâni bune. Ei bine, deodată nu se mai auzea nici un sunet. M-am gândit că a cedat probabil, dar nu, era în regulă. Totul mergea fără probleme. De parcă Dumnezeu însuși ar fi pus degetul pe ea și i-ar fi zis: „Poartă-te frumos“. Joshua părea mult mai relaxat, a venit să se frece de picioarele mele cum era obișnuit. Am făcut niște ceai și mi-am dat seama că nu mai am greață matinală. Am auzit o bătaie în ușă. M-am gândit c-o fi poștașul, până ce mi-am amintit că poșta, când vine, vine de obicei după-amiaza. Însă erau patru tineri cu fețe proaspete, cam pe la douăzeci și cinci de ani, foarte macho. M-am speriat o clipă c-o să mă violeze și-o să mă jefuiască. S-au întâmpnat multe din astea în ultimul timp. Dar ce să vezi? Voiau să ridice mormanele de gunoi împuțit! Aveau un camion cu tracțiune integrală și o remorcă. Accente est-europene, cred. Făceau asta peste tot în împrejurimi.

– Sistemul s-a dus naibii! a zis unul cu ditamai rânjetul pe față. Noi suntem sistemul nou!

I-am întrebat cât mă costă. Mă așteptam să zică două sute, sau ceva de genul ăsta.

– Dă-ne douăj' de lire!

– Și o sticlă de ceva bun!

Le-am zis că n-am alcool în casă.

– Atunci... treij' de lire!

– Și în mintea ta să gândești că suntem niște tipi puternici și fantastici!

În nici două minute au făcut lună. Se dădeau mari, aruncau sacii cu o singură mână în remorcă, țopăiau pe containere, din astea. Afară era urât rău, eu tremuram în pardesiu și tipii ăștia umblau cu tricouri subțirele, mulate, ca să li se vadă bine mușchii.

– Am venit să te salvăm, ha?

– În fiecare zi te gândești când o să vină cineva, și azi... am venit noi!

– Să nu crezi ce zice guvernul, e rahat. Ei zic: vreți mizeria curățată, dar e prea mare problemă. Rahat! Nu-i problemă. Muncă de cinci minute! Tipi puternici! Terminat!

Radia de încântare și era transpirat, părea să nu-i fie frig deloc.

Le-am dat o bancnotă de cincizeci. Mi-au dat douăzeci rest și-au pornit-o cu gunoiul, făcându-mi din mână. Strada arăta și mirosea civilizat pentru prima oară după săptămâni întregi.

Voiam să spun cuiva ce se întâmplase, așa că am sunat-o pe Claire. A fost cât pe ce să nu – am folosit rar telefonul în ultima vreme, mereu se aud pocnete hidoase pe fir, abia de-l poți auzi pe celălalt. Doar că de data asta... nici un zgomot. Mi-am zis c-o fi mort de-a binelea, dar mergea cum trebuie. Claire n-a fost surprinsă de ce i-am povestit; auzise și ea de tipii ăștia. Cică fac o avere, fiindcă se duc pe la câte patruzeci de case pe zi, la douăzeci de lire fiecare. Ciudat cum un serviciu pentru care ești învățat să plătești câțiva bănuți (incluși în taxe) pare deodată ieftin când costă de o sută de ori pe-atâta.

Dar să știi că lucrurile se îmbunătățesc în toate direcțiile. Claire a zis că imaginea mea îi stăruie în minte de aseară când s-a băgat în pat – „ca și cum mi-ar fi pus-o în cap cineva“, așa a zis. Ea și Keith se mută în Scoția (au obținut pe casă o treime din cât au dat pe ea și se simt norocoși c-au putut-o vinde) într-un loc mult mai mic și mai prăpădit (cuvintele lui Claire) fiindcă măcar acolo au o rețea de sprijin. Ideea era că și-au făcut bagajele și Claire a decis că nu-i mai trebuie jumătate dintre hainele pe care le-a adunat de-a lungul anilor. Așa că, în loc să le pună într-unul dintre coșurile pentru caritate, lucru riscant, din moment ce lumea le folosește drept pubele, a adus încoace trei gentoai pline. „Ia ce vrei penru tine, Bee Bee, iar restul poate să meargă la biserică“, mi-a zis. Când am deschis gețile, aproape c-am dat un chiot. Claire are exact aceleași măsuri ca mine, dacă-ți mai amintești (probabil că nu), și întotdeauna i-am admirat gusturile vestimentare. Nu-s eu genul să-mi doresc lucruri, dar în gețile alea erau chestii după care tânjeam

când le vedeam purtate de Claire. Ei bine, port unul chiar acum! – un pulover liliachiu de cașmir care e așa de moale, că-ți tot vine să-l atingi ca să te convingi că-i adevărat. Probabil costă de zece ori mai mult decât orice am avut vreodată pe mine, în afară de rochia de mireasă. Și mai sunt și niște pantalonași foarte de fițe – brodați minunat, operă de artă, ce mai. Dacă ai fi aici, ți-aș face o paradă a modei. Mai ții minte măcar cum arăt? Nu, să nu-mi răspunzi.

Mâine reîncep serviciul. Rebecca îmi spune că Goodman a plecat în vacanță! Astea da, vești bune! Și mâna mi s-a vindecat fără urmă. Simțeam niște înțepături ușoare în nervi, dar acum au dispărut complet.

Azi m-am dus la magazin, și pe rafturi era marfă cum n-a mai fost de secole. I-am făcut observația asta șefului de magazin și mi-a zâmbit extraordinar de frumos. „Scopul nostru e să vă facem pe plac“, a zis. Mi-am dat seama deodată prin ce coșmar a trecut omul ăsta; e un supermarket amărât, dar e copilașul lui. Apropo de asta – am mai zis că N-am Avut Grețuri Matinale? Doar pofte, pofte, pofte. În supermarket, să știi, am pus laba pe – așteaptă un pic (eu știu că am așteptat!) – o prăjitură cu cremă de ciocolată! Presupun că e trivial să susțin că Dumnezeu îți trimite ciocolată când ai mare, mare nevoie de asta. Dar poate că așa face.

Ciocolată și pulovere de cașmir. Tare ciudate și exotice i se păreau acolo, sub vastitatea cerului de pe Oază, observând cum Y se mișca treptat dintr-o parte într-alta a bolții. Și firește că-și amintise de Matei 6:25 când citise scrisoarea de la Bea. Dar o știa sensibilă în ultima vreme, și poate că nu i-ar fi plăcut să i se amintească de avertismentele lui Isus în privința preocupărilor excesive legate de mâncare și haine. Lucrul de căpătâi era că se simțea încurajată și întărită. Se aflase în pericolul de a se depărta de protecția Domnului, însă acum își regăsise locul. „Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, Doamne“, se rugă, încredințat că la fel făcea și ea.

Cei de la USIC îi promiseseră că aveau să construiască foarte curând un transmițător pentru accesul la Glonț, poate chiar înainte de următoarea sa vizită în C-2. Aceasta era deci ultima oară când avea să se afle în deplasare fără ocazia de a-și transmite impresiile zilnice către Beatrice. Odată ce

Glonțul era amplasat, nici el și nici ea nu aveau să mai fie de negăsit.

Mențiunea lui Bea despre Claire și Keith îl pusese cumva pe gânduri. Nu-și amintea să-i fi cunoscut pe cei doi. Erau membri ai bisericii, sau cunoștințe de altundeva? Oameni de la spitalul lui Beatrice? Ea se exprima ca și cum identitatea lor nu avea nevoie de explicații. Claire, se părea, avea un corp aproape identic cu al soției sale. Se strădui să și-o amintească stând alături de o altă femeie care arăta foarte asemănător. O femeie în pulover liliachiu de cașmir. Nu-i veni în minte nimic.

Iubitor de Isus Nouă se apropie de el cu pași molcomi, ducând în palme un vas mic cu dulciuri din fină-albă. Înclină vasul înainte, indicându-i: „Ia o bucată“. Luă o bucată. Era delicioasă, însă marinată într-o pastă groasă ce-i lăsa pe degete urme cafenii. Mănușile lui Iubitor Nouă erau soioase; trebuia să le spele după ce ajungea acasă. Și straiul îi era mânjit. Destui Slm erau astăzi cam murdari, fiindcă înainte de lecția de limbă săpaseră o groapă pentru transformator.

„Nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei“, gândi Peter.

Comuniunea se sfârși, iar Slm se întoarseră pe la casele lor; Peter intră în biserică și dormi un pic. Cât de mult? Un timp, un timp. Nu mai știa dacă tehnic era zi sau noapte sau „2200 plus“ sau alte formule stupide pe care oamenii de la USIC se așteptau să le folosească, însă era acordat la ritmurile Slm de-acum, așa că la trezire simți că trebuia să fie dimineață, foarte devreme, și probabil că așa și era.

O geană de lumină îi puneă în evidență partea de jos a corpului, accentuându-i conturul ascuțit al pelvisului și valea concavă de sub coaste. Era numai piele și os, ca un dansator sau un prizonier într-un lagăr de concentrare. Pielea întinsă îi pulsa la fiecare bătaie a inimii. Însă nu-i era foame, doar sete. Lumina se juca pe abdomenul lui. De ce pâlpâia? Probabil că se pregătea o ploaie. Decise să lase sticla cu apă neatinsă lângă pernă, așteptând să se deschidă cerurile.

Afară, gol, rămase în picioare, cu părul fluturându-i de la forța vântului care aducea ploaia. Avea să fie o aversă deosebit de puternică, putea să-și dea seama. Patru vârtejuri de apă gigantice, așezate într-o imensă structură piramidală, se îndreptau către el, amenințând neînterupt să se unească, dar reușind cumva să rămână distincte. Trei dintre ele se răsuceau alene, maiestuos, a patra se rotea cu frenezia unei centrifuge. Era mai bine dacă se ținea de ceva. Se sprijini de zidul bisericii.

Când izbi potopul, senzația fu minunată, dar și înfricoșătoare. Vântul dădu buzna pe lângă el către biserică, și auzi pocnete și zăngăneli de obiecte căzute. O rafală mai că-l ridică de la pământ. Însă ploaia era răcoroasă, curată și îmbelșugată. Deschise gura și-o lăsă să toarne. Era ca și cum s-ar fi scufundat și-ar fi înotat – apoi ar fi ieșit la suprafață, mereu la suprafață – fără să trebuiască să încordeze vreun mușchi.

Când se isprăvi, rămase amorțit, copleșit, clătinându-se pe picioare. O scurtă cercetare a interiorului bisericii arată că nu erau pagube serioase. Pictura lui Iubitor de Isus Șaptesprezece, sosită de curând și pe care nu apucase s-o prindă de tavan, fusese aruncată pe podea și marginile pânzei se destrămaseră, însă tabloul însuși era nevătămat. O floare pictată în manieră expresionistă, se gândise inițial, văzând pictura, dar nu: ce i se păruse că aducea cu niște petale era un cerc de siluete în straie lungi aplecate cu uimire în față, și ce percepușe drept stamina florii era un bărbat care se iveau din pământ: Lazăr.

Puse pictura înapoi după amvon, în așteptarea momentului când avea să fie fixată pe perete. Aversa îl lăsase cu o stare de mulțumire trupească, și, simțind furnicături plăcute pe piele, se simțea tentat să se întindă un pic. Știa însă că avea de lucru. Nu lucrul Domnului, ci muncă manuală. Câmpurile de fină-albă erau îmbibate cu apă, și în nici două ore multe plante aveau să se umfle, devenind mature, în vreme ce altele riscau să se transforme în terci noroios. Acum era vremea să acționeze.

– Dumnezeu binecuvânPeze regăSirea noaSPră, părinPe PePer.

Le făcu din mână, însă nu pierdu timp să-i salute pe toți cunoscuții. Mulți

Slm adunați aici pentru recoltă nu erau Iubitori de Isus, și mai aveau până să-l accepte în mijlocul lor. Era diplomatic să amâne conversațiile pentru mai încolo. Se puse în genunchi și, în câteva clipe, avea mâinile înfipite până la cot în noroiul cleios.

Plantația se transformase într-un smârc mare, ca o crescătorie de porci. Solul reținea mai bine umezeala aici decât în afara așezării și mai erau și o mulțime de plante de fină-albă putrezite, rămășițe ale tulpinilor dezrădăcinate data trecută. O pâclă fină, aproape imperceptibilă, începea să se înalțe din pământ, încețoșându-i vederea, dar nu conta. Planta din fața ta era tot ce trebuia să vezi.

Lui Peter îi plăcea să lucreze la câmp. Îi amintea de zilele din tinerețe, când aduna zmeură ca să mai facă un ban, doar că de data asta era vorba de o trudă cinstită, n-o făcea fiindcă fugise de amicii consumatori de droguri ai căror bani îi furase. Iar munca nu era doar efort fără minte, fiindcă trebuia să evaluezi fiecare plantă în parte, să decizi dacă-i dădeai pace, dacă rupeai bucăți din ea sau dacă o scoteai cu totul.

Slm culegeau răbdători, cu o hotărâre calmă, mai degrabă ca niște grădinari decât ca niște șerbi pe plantație. Purtau, ca de obicei, mănușile. Ori de câte ori acestea se înnoriau, se opreau puțin ca să ștergă de pe ele pământul sau să și le potrivească mai bine. Uneori făceau o pauză de odihnă. Când strângeau un coș plin cu plante, îl duceau la marginea câmpului, unde erau întinse șase plase. Pe aceste plase se distribuiau diversele părți ale plantelor, fiecare potrivit destinației sale. Îi luase destul timp lui Peter să priceapă ce bucăți trebuiau puse în fiecare morman, dar credea că acum învățase. Nu mai era veriga slabă a grupului, ci un tovarăș lucrător. Și lucra mai mult și mai repede decât oricare dintre ceilalți.

După o oră sau două, în ciuda faptului că o mulțime de plante muribunde se mai ascundeau încă printre cele mai rezistente, culegătorii – cunoscându-și limitele puterilor – trecură la următoarea fază. Era partea care-i plăcea cel mai mult lui Peter, fiindcă era cu adevărat nevoie de vigoare și rezistență – două calități pe care Slm nu le posedau într-o măsură prea mare. Nu aveau vreo problemă să care recolta de pe câmp în așezare, deoarece fiecare plasă putea fi dusă încetișor, cu opriri dese, de câte persoane era nevoie, în funcție de greutate. Există însă o sarcină care nu îngăduia zăbava: facerea cărnii.

Fripturi de vită, miel, șuncă, vițel: înlocuitoarele acestora, realizate cu iscusință, erau preferate de personalul carnivor al USIC, însă nu erau ușor de obținut. Necesitau un efort violent – nu uciderea vreunui animal, ci bătutul neîntrerupt al plantelor de fină-albă aflate în pragul morții. Doar cele mai umflate și bătrâne specimene erau alese. Când tulpinile pline cu apă erau izbite cu o piatră, capilarele slăbite ale plantei emanau o mireasmă caracteristică din terciul organic. La fiecare izbitură, terciul se făcea tot mai elastic și omogen, până ce putea fi lăsat să se solidifice sub forma unor boțuri dense care, tăiate și aromatizate, arătau și aveau un gust nefiresc de apropiat de cel al cărnii. Slm băteau ușurel, câte o lovitură sau două odată. Peter izbea ca un automat.

Atât de absorbiți erau Peter și localnicii de munca lor, încât nu observară decât prea târziu sosirea roiului.

Unul dintre băştinași strigă ceva ce Peter înțelese doar pe jumătate, deoarece conținea același cuvânt-rădăcină pentru „străin/din altă parte/neașteptat/ciudat“ ce apărea și în Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate. Zâmbind bucuros la această dovadă a progresului său lingvistic, se uită încotro arăta respectivul. La marginea perimetrului plantației, abia deslușindu-se dintr-o ceață joasă, cenușiu-rozalie, era hoarda de făpturi ca niște păsări pe care Peter o zărise trecând în marș pe lângă baza USIC.

Primul său impuls fu să chiuie încântat și să-și îndemne prietenii să se bucure de spectacol, dar Slm erau vizibil alarmați – și pe bună dreptate. Valul de lighioane se întinse tăcut către fina-albă și, în câteva clipe, o bucată mare din câmp fu acoperită de trupurile ce se legănau. Peter alergă printre răsaduri ca să se uite mai bine, însă știa, știa deja. Animalele, creaturile acelea adorabile, iepureii, balonuții, puiurațele sau ce alte nume drăgălașe mai căpătaseră, erau dăunători rapace, veniți să înfulece recolta.

Lipsiți de cuget precum viermii, se năpustiră asupra plantelor zemoase, fără să facă distincție între cele bătrâne și cele tinere, între mugurii tari și frunzele pleoștite, flori sau tulpini. Mușchii pulsau în căpșoarele moi și cenușii în vreme ce lighioanele mestecau și plescăiau. Corpurile sferice se cutremurau și înghițeau și nu se mai săturau.

Instinctiv, Peter întinse mâna în jos, apucă cea mai apropiată lighioană și o trase de pe ospăț. Îndată, brațul i se zgudui de un șoc electric. Sau așa simți când creatura frenetică își răsuci capul și-și înfipse colții în carnea lui. O azvârli departe, împrăștiind o dâră lungă, circulară din sângele lui. Încercă să lovească creaturile cu piciorul, dar în afară de sandale nu-l proteja nimic, și o mușcătură nemiloasă pe una din gambe îl făcu să bată în retragere. Erau, oricum, prea mulți. Dacă ar fi avut o bâtă sau o armă... o mitralieră sau un nenorocit de aruncător de flăcări! Adrenalina îl puneă în legătură cu un Peter mai tânăr și mai furios, un Peter precreștin care era capabil să rupă nasul cuiva cu un pumn, capabil să facă zob un șir de bibelouri de pe o poliță într-un gest convulsiv de ură, doar că de data asta nu mai era capabil de nimic și adrenalina nu-i era de nici un folos, fiindcă tot ce putea face era să dea înapoi și să se uite cum hoarda consuma roadele muncii tovarășilor săi.

Acei Slm care nu erau Iubitori de Isus aveau lucruri mai bune de făcut decât să stea și să se uite. Soarta plantației era evidentă. Se grăbiră spre grămezile de fină-albă culese și luară pe umeri plasele, săltându-le de la pământ. Știau că dăunătorii aveau să înfulece sistematic de la un capăt la altul al câmpului, așa că mai era încă timp să ducă de-acolo ce se afla deja în traistă, dacă se putea spune așa. Iubitorii de Isus se frământau neliniștiți înainte și înapoi, sfâșiați între nevoia de a-și salva recolta și preocuparea pentru Peter. Se apropie de ei cu intenția de a-i ajuta să ducă greutatea, dar păreau să strângă din umeri și să se agite și mai tare. Un sunet bizar, tulburător le ieși din capete, un sunet cum nu mai auzise până atunci. Intuiția îi spuse că era un vaiet de durere.

Din brațul lui, întins spre ei, picura sânge. Mușcătura nu era doar o înțepătură, ci desprinsese și o fâșie de piele. Și piciorul îi era însângerat.

– O Să mori, o Să mori! gemu Iubitor de Isus Cinci.

– De ce? Sunt otrăvitoare cheștiile alea?

– O Să mori, o Să mori! O Să mori, o Să mori! O Să mori, o Să mori!

Alți câțiva Iubitori de Isus se alăturaseră jelaniei. Glasurile lor ascuțite,

amestecate, atât de diferite de felul blând în care vorbeau de obicei, fără să se întrerupă unii pe alții, îl descumpăneau.

– Otravă? întrebă el cu voce clară și tare, arătând spre roiul de dăunători, dorindu-și să cunoască cuvântul Slm pentru „otravă”. Medicament prost?

Fără să-i răspundă, se grăbiră să se depărteze. Doar Iubitor Cinci ezita. Cât ținuse culesul, se afluase într-o stare ciudată, abia dacă lucrase, mai mult privise, folosindu-și când și când o singură mână – cea stângă – ca să facă treburi foarte simple. Veni acum la el, pășind împleticit, ca un bețiv. Își lăsă palmele – cu o mănușă mânjită și alta curată – pe șoldurile lui, apoi își apăsă fața, tare, în poala lui. Nu era nimic sexual în acel gest; Peter se îndoia că știa măcar pe unde sau ce erau organele lui genitale. Se gândi că era o formă de a-și lua adio. Apoi Iubitor Cinci se grăbi să-i ajungă pe ceilalți.

În câteva minute rămase singur în câmpul de fină-albă, simțind usturime și durere în brațul și piciorul rănit, cu urechile pline de zgomotul hidos al sutelor de rozătoare crănțănind tulpinile unsuroase care, cu doar câteva minute în urmă, fuseseră menite să se transforme în pâine, carne de miel, paSPă de fasole, ravioli, ceapă, ciuperci, unP de arahide, ciocolaPă, Supă, Sardine, Scorțișoară și atâtea altele.

Când Peter se întoarse șchiopătând la biserică, găsi acolo o camionetă parcată și pe un angajatUSIC pe nume Conway sorbind dintr-o sticlă cu apă la cincizeci de dolari bucata. Bărbatul scund, chel, purtând o salopetă imaculată de culoarea lămâii verzi și bocanci negri lustruiți, se afla într-un contrast remarcabil cu aspectul murdar și însângerat al lui Peter.

– Ești bine? zise Conway, apoi râse de absurditatea întrebării.

– Am fost mușcat, spuse Peter.

– Ce te-a mușcat?

– Ăă... nu știu cum ați decis să le spuneți până la urmă. Iepurei? Balonuți? În fine.

Conway își trecu degetele prin părul inexistent. Era inginer electrician, nu medic. Arătă spre ceva din spatele bisericii, o structură nouă-nouță ce aducea cu o mașină de spălat peste care fusese suit un turn Eiffel în miniatură.

– Releul tău pentru Glonț, îi explică.

În circumstanțe normale ar fi fost de așteptat să reverse cantități însemnate de mulțumiri și expresii admirative, iar Peter văzu că inginerului Conway îi venea greu să lase să treacă momentul în care ar fi trebuit să-și primească binemeritele laude.

– Cred că ar fi bine să mă tratez pentru chestia asta, zise Peter arătându-și brațul sfârtecat.

– Ar fi bine, încuviință Conway.

*

Până ce ajunseră la bază, câteva ore după aceea, sângerarea se opri, însă carnea dimprejur căpătă o culoare albastru-închis. Necroză? Probabil doar o vânătăie. Fălcile dăunătorului îl străpunseseră cu forța unui capsator pneumatic. Pe drum, avusese timp mai mult decât suficient să-și cerceteze brațul și nu văzuse nici un os să iasă în afară, așa că presupunea că rana putea fi clasificată drept superficială. Își potrivise la loc fâșia de piele care atârna, dar era nevoie de copci ca s-o țină acolo.

– Avem un doctor nou, zise Conway. Tocmai a sosit.

– A, da? făcu Peter.

Simțea că-i amortțește piciorul sfâșiat.

– Un tip de treabă. Și e și bun la ce face.

Părea o remarcă fără sens: toți cei aleși de USIC erau de treabă și buni profesioniști.

– Mă bucur să aud asta.

– Deci, urmă Conway, hai să-i facem o vizită. Acum.

Însă Peter refuză să meargă direct la infirmerie, insistând că mai întâi trebuia să treacă prin camera lui. Conway nu era tocmai de acord.

– N-o să conteze deloc pentru doctor cum ești îmbrăcat, argumentă inginerul. Și oricum o să te curețe cu dezinfectant și alte chestii.

– Știu, spuse Peter. Vreau să văd dacă n-am mesaje de la soția mea.

Conway clipi, uimit și amuzat.

– Nu poate să aștepte?

– Nu, nu poate.

– OK, făcu Conway învârtind cu putere de volan. Spre deosebire de Peter, care nu putea deosebi o fațadă de beton de alta, știa exact încotro se îndrepta. N-o să cazi lat, sper?

– Sunt bine.

Atmosfera în complex era glacială, un vid dres cu oxigen răcit și steril căruia îi lipseau celelalte ingrediente naturale care l-ar fi făcut să fie aer. Ori de câte ori inspira îl dureau plămânii. Lumina părea tulbure ca într-un buncăr, apăsătoare. Dar nu se simțise așa ori de câte ori stătuse un timp afară, în misiune? De fiecare dată trebuia să se aclimatizeze.

Până să ajungă la el în cameră, Conway devenise deja foarte agitat.

– Te aștept afară, spuse. Și încearcă să-ți faci rapid treaba. Nu vreau să am un predicator mort în cârcă.

– O să fac tot ce pot, îi promise Peter înainte de a închide ușa.

Febra, sau altă afecțiune, îi umfla vasele de sânge din cap, iar dinții îi clănțăneau atât de tare, încât făceau să-l doară obrazii și falca.

Amețeala și letargia veneau în valuri, încercând să-l doboare.

Când deschise Glonțul, se întrebă dacă nu cumva risipea secunde prețioase în care viața i-ar fi putut fi salvată. Se îndoia însă. Dacă mușcătura îl otrăvise, clinica USIC n-avea, cel mai probabil, un antidot. Otrava avea să facă ce știa să facă, și asta urma să se întâmple indiferent dacă niște fețe îngrijorate îl priveau de sus ori dacă se afla în intimitatea propriului său spațiu. Poate că mai avea doar câteva ore de trăit. Poate că avea să fie prima încercare pentru noul patolog, un cadavru plin de venin extraterestru.

Dacă așa stăteau lucrurile, voia, înainte de a-și pierde cunoștința, să mai citească o dată că Bea îl iubea și că era bine. Glonțul se trezi la viață licărind și o liniuță verde din josul ecranului porni să pâlpăie, indicând că o rețea invizibilă scana prin univers după cuvintele soției sale.

Mesajul ei, când apăru pe ecran, fu scurt.

Nu există Dumnezeu, scria.

22. Singură cu tine alături

– Tâmplar, auzi o voce plutind deasupra.

– Mm?

– Când eram copil, lumea credea c-o să mă fac tâmplar. Aveam talent. Dar na... toate astea-s păcăleală, să știi.

– Păcăleală?

– Aerul sofisticat în care-i ambalată medicina. Doctorul magician, marele chirurg. Tâmpenii. Reparatul corpului uman nu necesită chiar atâta finețe. Ce trebuie să știi, abilitățile... crede-mă, trebuie să fii tâmplar, instalator, cusător.

Doctorul Adkins își proba spusele împingând un ac de cusut prin carnea lui Peter, adăugând încă o copcă de ață subțire și neagră la șir. Aproape terminase. Copcile formau un model elegant, ca un tatuaj cu o lebădă în zbor. Peter nu simțea nimic. I se administrase o porție generoasă de analgezice, pe lângă două injecții cu anestezic local, iar acestea, adăugându-se la extenuare, îl situau dincolo de durere.

– Crezi că am fost otrăvit? Întrebă el.

Sala de operații părea să se expandeze și să se contracte ușurel, în același ritm cu pulsul său.

– Nimic din sângele tău nu pare să lase impresia asta, zise Adkins legând ultimul nod.

– Dar cu doctorul... ăăă... i-am uitat numele. Doctorul care a venit aici să... ăăă... cel care a murit...

– Everett.

– Everett. S-a stabilit ce l-a omorât?

– Mda, moartea, zise Adkins. Aruncă acul pe tăviță, care fu imediat luată de asistenta Flores.

Peter își lăsa brațul împodobit cu broderie peste șervetul de in alb ce-i acoperea pieptul. Voia să doarmă.

– Dar cauza?

Doctorul Adkins strânse din buze.

– Un accident cardiovascular – cu accentul pus pe „accident“. Bunicul lui a murit la fel, se pare. Asemenea lucruri se mai întâmplă. Poți tu să mănânci sănătos, să te ții în formă, să iei vitamine... dar uneori mori și gata. Îți vine vremea, spuse medicul ridicând dintr-o sprânceană. Presupun că tu ai numi asta o întâlnire cu Dumnezeu.

Peter își flexă degetele, cercetându-și iarăși tatuajul din copci.

– La un moment dat am crezut că mi-a venit mie vremea.

Adkins chicoti.

– Mai ai de trăit și de predicat. Și când te întorci, în caz că mai dai peste urâții ăia, uite care-i sfatul meu. Își împreună palmele, mimând executarea unei lovituri laterale, și explică: Ia cu tine o crosă de golf.

Peter era prea sedat ca să poată merge, așa că cineva îl scoase din sala de operații într-un scaun cu rotile. Două mâini palide apărură din spate și-i întinseră o pătură de bumbac peste genunchi, i-o potriviră pe la șale și-i puseră în poală o pungă de plastic transparentă în care se aflau sandalele lui.

– Mulțumesc, oricine ești, zise el.

– Cu plăcere, îi răspunse Grainger.

– Fir-ar, îmi pare rău. Nu te-am văzut în sală.

Ea îi împinse scaunul, drept și ferm, de-a lungul coridorului însorit, către ușile mari, duble.

– Eram în sala de așteptare. Nu-mi plac cheștiile sângeroase.

Peter înălță brațul arătându-și bandajul imaculat.

– Totul s-a reparat.

Simți însă că nu era deloc impresionată. Încheieturile mâinilor ei, ținând mânerele scaunului cu rotile, erau încordate – mai încordate decât era nevoie.

– Când te duci acolo n-ai grijă de tine, bombăni ea. Pentru numele lui Cristos, ești uscat ca un țâr. Și da, știu că rostesc blasfemii. Dar uită-te la tine.

Peter se uită la încheieturile lui, care fuseseră întotdeauna osoase. Poate nu chiar atât de osoase. Bandajul gros îi făcea brațele să arate cumva și mai slăbănoage. Cât de enervată era Grainger? Doar un pic exasperată? Furioasă? Distanța dintre centrul medical și camera lui ar fi luat câteva minute să fie parcursă, vreme lungă atunci când erai în mâinile cuiva supărat pe tine. Slăbit de analgezice și de șocul mesajului de la Bea – care-i tot revenea în minte, iarăși și iarăși, ca un val de greață – se simți cuprins brusc de o credință pe care alți bărbați i-o descrieseră când le oferise sfaturi pastorale – o convingere profundă, descurajantă că, orice ar fi făcut, indiferent cât de bune le-ar fi fost intențiile, erau sortiți să le dezamăgească teribil pe femei.

– Hei, am făcut un efort ca de data asta să nu-mi ard urechile, zise el. Dă-mi și tu niște puncte pentru că am încercat.

– Nu mă lua de sus. Grainger îl împinse prin ușile duble și-l răsuci cu bruschete spre dreapta. Kurtzberg era la fel. Și Tartaglione. Pe la sfârșit arătau ca niște schelete ambulante.

Peter oftă.

– Toți arătăm ca niște schelete la sfârșit.

Grainger mormăi iritată. Nu terminase cu muștrările.

– Ce se-ntâmplă aiurea acolo, în Orașul Dement? E din cauza ta, sau dintr-alor? Nu-ți dau de mâncare, așa-i? Ori nici măcar nu mănâncă, și cu asta, basta?

– Sunt foarte generoși, protestă Peter. Ei niciodată... n-am simțit niciodată că aş răbda de foame. Doar că nici ei nu mănâncă prea mult. Cred că mare parte din ceea ce cultivă și... ăă... procesează e pus deoparte pentru hrana personaluluiUSIC.

– Uau, super! Deci acum îi și exploatăm? făcu Grainger rotindu-l pe după încă un colț. Îți zic, ne-am dat peste cap să fim corecți. Peste cap ne-am dat. E prea mare miza ca s-o dăm în bară cu un fiasco imperialist.

Peter își dori să fi avut conversația asta cu ea mult mai devreme, sau s-o poată păstra pe mai târziu – oricând, doar acum nu.

– Ăă... păi care-i miza? întrebă el străduindu-se să stea drept în scaun.

– Hristoase, nu ți se pare evident? Ești chiar așa ușor de dus de nas?

„Fac doar munca lui Dumnezeu; soția mea pune întrebările pătrunzătoare“, era pe cale să spună. Era adevărat. Bea era întotdeauna cea care trebuia să știe de ce, care scormonea dincolo de suprafața lucioasă a discursurilor, care refuza să joace jocul pe care-l jucau cu toții. Era cea care citea rândurile scrise cu litere mici în contracte, care-i explica de ce un chilipir aparent era o păcăleală, cea care vedea o escrocherie chiar și când era învelită în ambalaj creștin. Grainger avea dreptate: era ușor de dus de nas.

Nu așa se născuse, evident. Se transformase în asta de unul singur, prin puterea voinței. Erau multe căi de a deveni creștin, însă calea care funcționase pentru el fusese să-și blocheze capacitatea pentru cinism, s-o închidă ca pe un comutator electric. Nu, era comparația nepotrivită... aprinsese lumina încrederii. Și după atâția ani în care manipulasă, profitase de toți cei pe care-i întâlnea, furase, mințise și câte și mai câte, se reconstruise în chip de inocent.

Dumnezeu ștersese totul cu buretele. Bărbatul care altădată-și împăna conversația cu interjecții profane gen „Hristoșii mă-sii“ devenise bărbatul care zicea „fir-ar“. Altfel nu se putea. Fie erai un alcoolic fără măsură, fie nu te atingeai deloc de pahar. La fel și cu cinismul. Bea se putea descurca să fie moderată. El nu.

Și-acum asta: „Nu există Dumnezeu“. De la Bea. „Doamne, rogu-te, nu. Nu de la Bea“, se gândi.

Și Bea îi împinsese cândva scaunul cu roțile, la spitalul unde se cunoscuseră. Întocmai cum îl împingea Grainger acum. Își rupsesese ambele glezne sărind de la geamul unui depozit și-și petrecuse câteva zile în salonul lui Beatrice cu picioarele atârinate în aer. Apoi, într-o după-amiază, ea îl dezlegase din chingi, îl dusesse la un scaun rulant și-l împinsese până la radiologie pentru o examinare postoperatorie.

– N-ai putea să-mi faci un pic vânt până la vreo ieșire, să trag și eu o țigară? o întrebase.

– N-ai nevoie de nicotină, frumosule, replicase ea dintr-un spațiu cu miros dulce aflat în spatele și deasupra lui. Ai nevoie să ți se schimbe viața.

– Ei, uite c-ai ajuns, zise Grainger. Casa ta cea departe de casă.

Se aflau lângă ușa pe care scria P. Leigh, PASTOR.

În vreme ce Grainger îl ajuta să se ridice, unul dintre electricienii USIC, Springer, apăru pe coridor.

– Bine ai revenit, părințele! strigă el. Dacă mai vrei lână, știi unde să dai de mine.

Acestea fiind zise, o porni agale mai departe.

Buzele lui Grainger erau aproape de urechea lui Peter. Îi spuse încetișor:

– Doamne, ce urăsc locul ăsta! Și pe toți care lucrează aici.

„Te rog, nu mă urî și pe mine“, îi zise în gând Peter pe când intrau.

Atmosfera ce-i întâmpină era stătută și un pic râncedă după două săptămâni fără aer condiționat. Particule de praf, tulburate de intruziune, se învârteau într-o rază de lumină. Ușa se închise cu zgomot după ei.

Grainger, care-și ținea un braț pe spătarul scaunului, ca nu cumva Peter să-și piardă echilibrul, îl cuprinse peste piept cu celălalt. Cu creierul încețoșat cum era, își dădu cu greu seama că-l îmbrățișa. Și nu era doar asta: era un altfel de îmbrățișare decât cealaltă. Aici era pasiune și nevoie femeiască.

– Îmi pasă de tine, zise ea lăsându-și greu capul pe umărul lui. Nu muri.

El o atinse stângaci cu palma.

– N-am de gând.

– O să mori, o să mori și-o să te pierd. O să te faci ciudat și distant și-apoi, într-o zi, o să dispari.

Acum plângea.

– Ba nu, promit.

– Ticălosule, gemu ea strângându-l și mai tare în brațe. Nemernicule, mincinos de... Dintr-odată, Grainger se rupse din îmbrățișare. Pânza deschisă la culoare a veșmântului ei avea urme de noroi de pe câmpurile cultivate ale Slm. Nu te mai duc cu mașina să-i vezi pe demenții ăia, îi zise ferm. N-are decât s-o facă altcineva.

– Îmi pare rău, cum crezi, spuse Peter.

Însă Grainger plecase deja.

Nu mai era nici un alt mesaj de la Bea. La comanda sa, o rețea cu tehnologie ingenioasă scormoni cosmosul în căutarea gândurilor ei, dar nu găsi nimic. Doar acel țipăt de dezolare lucind încă pe ecran, acele trei cuvinte oribile atârând acolo într-un vid cenușiu, fără context. Fără vreun nume, nici al ei și nici al lui. Doar cuvintele acelea crude.

Se așează la Glonț și se rugă să aibă tărie. Știa că dacă nu răspundea acum, scurt, avea șanse mari să cadă inconștient, cu fruntea pe tastatură.

Încercă să-și facă degetele neîndemânatice să tasteze cuvintele Psalmului 14: Nebunul zice în inima lui: nu este Dumnezeu. Însă apoi Domnul îi pătrunse în inimă și-l avertiză că ar fi fost o negliobie să facă asta. Orice se întâmplase cu Bea, nu-i trebuiau critici acum.

Poate se mai produsese vreun dezastru natural? Ceva groaznic, într-o țară străină, care-i împuiase capul cu durerea unei empatii nefolositoare? Sau poate se întâmplase ceva mai aproape de casă, în Marea Britanie? O catastrofă care lăsase mii de oameni fără adăpost, distruși, îndoliați?

Din nou, Psalmii îi veniră în ajutor: Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciurma care umblă în întunec, nici de molima care bântuie ziua nămeaza mare. O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia.

Dar dacă... dacă se apropiase de Bea? Dacă o lovise un cutremur sau potop? Dacă, chiar în clipa asta, era neajutorată și buimacă printre ruinele casei lor? Dar nu, n-ar fi fost logic, casa le era probabil intactă, altfel n-ar fi putut să-i scrie. USIC le dăduse un Glonț care fusese montat în biroul de la etaj, conectat la un server de mărimea unui fișet. Existența mesajului dovedea că Bea era în siguranță. Doar că o persoană înstrăinată de Dumnezeu nu putea fi nicicând în siguranță.

În vreme ce morfina, cloroprocaina și extenuarea îl trăgeau cu tot mai multă insistență spre somn, începu să intre în panică. Trebuia să scrie, și totuși, nu izbutea. Trebuia să spună ceva, să rupă tăcerea, dar dacă alegea cuvinte greșite avea să regrete asta pe vecie.

În cele din urmă lăsă baltă ideea de a cita versete biblice sau de a da povețe. Era soțul ei, ea era soția lui: era singurul lucru de care putea fi sigur.

Bea, nu știu ce te-a adus în punctul ăsta, dar te iubesc și vreau să te ajut dacă pot. Spune-mi, te rog, ce nu-i bine și iartă-mă, te rog, dacă-i vorba de

ceva ce-ar fi trebuit deja să știu. Tocmai am ieșit din operație. Câteva copci, nimic serios. Am fost mușcat pe teren. Îți explic mai târziu. O să mă-ntind un pic acum, dar te rog, mă îngrijorezi, te iubesc, știu că sună absurd, dar sunt aici pentru tine, chiar sunt.

Trimise mesajul și se prăvăli pe pat.

Peste puțin, fără să rostească o vorbă, Grainger se întoarse și se întinse lângă el. Își odihni capul pe pieptul lui gol, iar umărul îi era într-o asemenea poziție, încât ar fi fost nenatural să nu i-l cuprindă în palmă. Așa că i-l cuprinse în palmă. Ea se lipi și mai tare de el, lăsându-l să-i simtă căldura cărnii. Degetele ei mici îi alunecară pe abdomen, palma urmă adâncitura de unde începeau coastele. Apoi îi apucă penisul, care era deja în erecție. Până să apuce să spună ceva, apărură acolo și Bea, încredințându-l din priviri că era totul în regulă. Grainger își ridică tunica. Avea pistrui pe sâni palizi. Peter sărută un sân, în vreme ce Bea termina cu dezbrăcatul și se suia în pat. Grainger îi ținu penisul drept, îngăduindu-i lui Bea să se lase pe el. Ejaculă în secunda în care o pătrunse.

De îndată ce se trezi, simți izul trădării. Comisese păcatul adulterului în inima sa și – mai rău – își târâse și soția în fantezia-i necinstită, făcând-o complice. El și Bea își fuseseră întotdeauna credincioși; nu profitase niciodată de femeile vulnerabile care veniseră la el pentru povețe pastorale. Era bărbatul unei singure femei, și femeia asta era Bea. Așa stăteau lucrurile?

Rămase întins o vreme, ferindu-și ochii de lumina soarelui cu brațul zdravăn. O durere de cap ca o mahmureală îi zvâcnea în tâmpile. Limba și buzele i se uscaseră. Brațul rănit părea în regulă – deși amortit –, însă gamba îl dureau ca o arsură. Nu știa cât de mult dormise: cincisprezece minute sau cincisprezece ore. Amintirea visului zăbovea, ispitindu-l cu fantasma sa de iubire, cu mirajul fermecat în care toată mâhnirea, durerea și înstrăinarea erau nivelate de dorința trupească.

Setea îl făcu să se ridice din pat. Bău lacom direct de la robinet, gălăgios ca

un câine, până ce stomacul începu să-i clipească, semn că era plin. Doctorul îi zisese că putea să facă duș fără probleme, să-și dea cu săpun și apă pe răni, dar să nu se scarpine pe la suturi dacă-l mâncau; aveau să se dizolve după ce-și făceau treaba. Peter își desfăcu bandajele, dezvăluind pielea rănită. Bumbacul alb și moale abia dacă era pătat, leziunile erau curate. Făcu duș, se șterse bine cu prosopul și se bandajă la loc, apoi își puse blugii și un tricou portocaliu uzat pe care scria OUTREACH TASKFORCE BASILDON. Îmbrăcămintea părea prea largă. Scormoni prin rucsac după șosete și scoase o punguță al cărei conținut plescăitor și semilichid nu reuși, pentru început, să-l identifice. Era ce mai rămăsese din niște hrană pe care i-o dăduseră SIm cu mult timp în urmă, înainte să se deprindă cu mâncarea lor: o felie de ceva gras, de consistență ceroasă, cu gust de oțet. Temându-se să nu-i jignească, pretinsese că nu-i era foame și că avea să mănânce mai târziu. Punga îi apăsă în palmă ca un organ de animal extras dintr-o carcasă. Se uită în jur, căutând un recipient în care s-o pună ca să nu mai uite de ea.

Pe masa de lângă frigider băgă de seamă ceva nefamiliar. Un flacon de plastic cu pastile și un bilet scris de mână. IA DOUĂ LA 4 ORE DACĂ E NEVOIE. G.

Fusesse Grainger pe-acolo cât dormise? Sau adusese medicamentele cu ea când îl scosese din operație? Nu-și amintea să fi făcut altceva prin cameră, în afară de îmbrățișare. Dar poate că apucase mai devreme să pună flaconul acolo, cât era el consultat de doctorul Adkins. Gândire în perspectivă.

Luă flaconul, citi ce conținea. Pilulele erau mai tari decât orice ai fi putut obține fără rețetă într-o farmacie din Anglia. Însă durerea pe care o simțea nu era trupească.

Căută mesaje noi de la Bea. Nu erau.

Fantoma lui Bing Crosby vorbea când Peter intră în sala de mese. Membranele dintr-un laringe ce fusese cândva adăpostit într-un gâtlej uman, acum de mult răspândite în pământul cimitirului Holy Cross din Los Angeles, scosese sunete ce fuseseră capturate pe bandă magnetică în 1945, iar banda, digitalizată și restaurată cu dragoste, era acum transmisă prin sistemul de

sonorizare al cafenelei. Cei vreo duzină de angajați USIC răsfirați prin încăpere, pe fotolii și pe la mese, se arătau cu totul nepăsători și-și vedeau de discuții sau pur și simplu de mâncat și de băut. Vocea fără trup a lui Judy Garland – membrane mai mici, vibrând mai entuziast – i se alătură lui Crosby într-o așa-zisă improvizație despre probatul pălăriilor, menită să întruchipeze prăpastia dintre bărbați și femei. Stanko, în spatele barului, dădu drumul blenderului, înecând vocile străvechi sub hârâitul gheții pisate cu aromă de cafea.

– Ce-i bun azi, Stanko? întrebă Peter când îi veni rândul.

– Clătite.

Bing Crosby, după ce se lăsase întrerupt de fluxul pălăvrăgelii lui Garland, începuse să cânte iar: „Când te cuprind cu brațul și ieșim la plimbare, tu taca-tata, taca-taca, taca-taca, neîncetat vorbești...”

– Ceva savuros?

Stanko ridică capacul de pe un recipient de metal, lăsând să iasă un iz puternic, aromat.

– Vițel stroganoff.

– Asta vreau. Și o cană cu ceai.

„Aristotel, matematică, economie, scaune vechi“, lălăia Bing. „Clasicii, comicii, dragă, cui îi pasă?“

Stanko îi întinse o farfurie de plastic conținând o mâncare densă, intens colorată, un pahar de plastic cu apă fierbinte, un săculeț de hârtie cu lapte praf și un pliculeț de ceai cu o imagine minuscule a palatului Buckingham pe ambalaj.

– Mulțumesc, zise Peter.

– Poftă bună, frăție.

– Arată grozav.

– Cel mai bun stroganoff cu puțință, afirmă Stanko fără să zâmbescă.

Umor sardonice? Poate că vorbea serios. În clipa aceea, Peter se îndoaia de propria capacitate de judecată.

Se duse la o masă liberă – mai rămăsese doar una – și se așeză cu mâncarea. În vreme ce Bing Crosby se prefăcea c-o agasează pe Judy Garland pălăvrăgind despre golf, Peter se apucă să-și deguste vițelul, despre care știa că era fină-albă zdrobită cu un pietroi, apoi uscată și prăjită. Sosul nu avea gustul potrivit – era prea dulce, prea consistent. Fragmente de tulpină tânără de fină-albă fuseseră vopsite în portocaliu intens ca să aducă a morcovi, iar alte bucăți albite de fină-albă pe jumătate maturizată jucau rolul cepei. Își dori ca USIC să renunțe la combinațiile acelea false și să prepare fina-albă în felul în care o mâncau Slm. Erau atâtea rețete bune și sănătoase care rămâneau nefolosite.

„Când muzica se-aude încetitor, gângurea Judy Garland, și stau pe genunchii tăi, chiar trebuie să taca-taca, taca-taca, taca-taca, bla, bla, bla...”

– Te deranjează dacă stau aici?

O voce reală, de femeie vie, în competiție cu cea a unei femei răposate de mult.

Ridică ochii. Era Hayes. Îi făcu semn că n-avea nimic împotrivă, temându-se că urma întrebarea „Ce mai faci?”, o întrebare la care nu era sigur că putea răspunde fără să-și piardă controlul și să toarne întreaga poveste. Însă de îndată ce Hayes luă loc, văzu bine că era interesată doar de tăblia mesei, pe care lăsa un volum gros. Aruncând o privire la paginile acelea în vreme ce mânca, Peter identifică grile de Sudoku, Kakuro, Hitori, Fillomino și alte jocuri matematice, completate citeț cu creionul. Hayes se aplecă peste carte ținând o radieră între degetul mare și arătător. Cu nespusă grijă, începu să șteargă urmele de creion.

„E așa plăcut să-ți lipești buzele de ale mele“, îngâneau Bing și Judy în armonie perfectă.

Cinci minute mai târziu, farfuria lui Peter era goală, iar cafeaua cu gheață a

lui Hayes rămânea neatinsă, uitată. Femeia stătea aplecată peste masă, absorbită de sarcina sa. Gura îi era întredeschisă, ochii plecați își arătau genele moi, de o desime luxuriantă; lui Peter i se păru mai drăguță și mai sufletistă decât crezuse. Era emoționat, foarte emoționat, mișcat deodată până în străfunduri de truda ei plină de altruism.

– E foarte frumos din partea ta, se auzi rostind.

– Pardon?

– O dovadă de preocupare față de comunitate.

Ea îl țintui nedumerită cu privirea.

– Să ștergi urmele de creion, explică el dorindu-și să nu fi dechis gura. Le dai și altora ocazia să completeze grilele.

Ea se încruntă.

– Nu fac asta pentru alții. O să le rezolv tot eu iarăși, mai târziu.

Și-și văzu de treabă mai departe.

Peter se lăsă pe spătar și-și bău ceaiul. Concentrarea senină a lui Hayes nu i se mai părea atrăgătoare. Avea, în schimb, ceva ce-ți dădea fiori. OK, personal nu era genul care să rezolve rebusuri, așa că plăcerea de a umple pătrățelele acelea era deja misterioasă pentru el, deși pentru alte minți reprezenta o provocare plăcută. Dar să rezolvi aceleași grile iar și iar....

Un hohot de râs, venit din cealaltă parte a încăperii, nu reuși să afecteze concentrarea lui Hayes. Venea dinspre Tuska, Maneely și tipul care-l escortase pe Peter înapoi din așezare, cum îl chema... Conway. Păreau să se distreze cu niște numere de iluzionism rudimentar ce implicau trei pahare de plastic și o capsă de metal. „Cum ai făcut asta? Cum ai făcut asta?” întreba neconținut Conway, spre încântarea lui Tuska. În restul încăperii, personalul USIC, relaxat în fotolii, răsfoia Fly Fishing, Classic Cartoons, Vogue și The Chemical Engineer. Peter își aminti perorația lui Tuska despre „Légion Étrangère”: „E mai bine să ai o echipă de indivizi care se pot descurca să

trăiască într-o stare intermediară permanentă. Oameni care să n-o ia razna“. Poate că Hayes era un exemplu nimerit de persoană care n-avea s-o ia razna. Cineva care-și făcea treaba nu cauza probleme în afara unor pagini pe care le mai rupea de prin reviste porno, iar apoi, când se retrăgea în camera ei, putea să-și omoare timpul, zile și luni la rândul, rezolvând grile de sudoku șterse și completate la nesfârșit.

– ... legendara modestie a lui Cosby, care a putut să descrie o asemenea operă de artă sublimă drept ceva „pufos“ și „nou“, intona DJ-ul. Vom asculta acum o variantă alternativă, care nu apare pe album. Ascultați cum Bing se poticnește la cuvintele „pensie alimentară“, ca și alte dovezi ale repetițiilor insuficiente. Merită însă pentru faptul că Garland stă acum ceva mai aproape de microfon, permițându-ne să ne imaginăm că e chiar aici, în aceeași cameră cu noi...

– Scuze că te întrerup iar, zise Peter.

– Nici o problemă, făcu Hayes ștergând încă un număr înainte să ridice privirea.

– Mă întrebam despre muzica asta. E veche?

Ea clipi, apoi ciuli urechile ca să înregistreze sunetul.

– Foarte veche. Cântăreții ăștia... nu cred că mai trăiesc.

– Nu, voiam să zic... emisiunile astea, cu anunțuri și toate cele, sunt montate de cineva de la USIC sau existau deja?

Hayes își aruncă privirea prin cantină.

– Rosen le face. Acum nu-i aici. E topograf și desenator tehnic. I-ai văzut probabil schițele cu Unitatea Energetică și de Centrifugare din Holul Proiectelor. O lucrare incredibil de precisă. Uneori mă mai opresc să mă uit. Ridicând din umeri, continuă: Cu muzica lui mi-e totuna. Pentru mine e doar zgomot de fond. Mă bucur că-i place așa de mult. Oricui trebuie să-i placă ceva, presupun.

Nu părea convinsă.

Peter fu străbătut de un val proaspăt de durere – amintirea mesajului de la Beatrice.

– „Mama“, zise el încercând să-și vină în fire.

– Pardon?

– Porecla pe care-ai sugerat-o pentru Dispozitivul Energetic și de Centrifugare.

– E „Unitatea“, îl corectă ea cu un zâmbet, închizând cartea cu jocuri și strecurându-și radiera într-un buzunar al cămășii. Nu-i zice nimeni Mama, știu asta. Tot Marele Sutien i se spune. Sau mai degrabă M.S. Gata să plece, își duse cartea la piept și adăugă: N-are rost să te oftici. Cum zicea maică-mea, nu-ți bate capul cu mărunțișuri.

„Când ești supărat, nu zăbovi în supărare, ieși din ea.“ Mottoul lui Bea. Mottoul lor de cuplu, mai exact.

– Ți-e dor de mama ta?

Gânditoare, Hayes strânse cartea și mai tare la piept.

– Cred că da. A murit de mult. Ar fi fost mândră de mine, sunt sigură, că am fost aleasă pentru misiunea asta. Dar aveam deja un serviciu bun când a murit, așa că era deja mândră. Nu eram o scursură, totuși.

– Eu am fost o scursură cândva, zise Peter menținând contactul vizual. Alcoolic. Dependent de droguri.

Hayes nu era persoana potrivită căreia să-i facă asemenea confesiuni intime, știa asta, dar nu se putea abține. Era, își dădu seama într-un târziu, într-o stare defel potrivită să se afle acolo, printre oamenii ăștia. Simțea nevoia să fie inconștient sau printre Slm.

– Nu-i o infracțiune, replică Hayes pe tonul ei sec, lipsit de empatie. Nu judec pe nimeni.

- Am comis infracțiuni, zise Peter. Infracțiuni mărunte.
- Unii trec peste asta, se îndreaptă. Nu înseamnă că-s oameni răi.
- Tatăl meu era teribil de dezamăgit de mine, insistă Peter. A murit plin de năduf din cauza mea.

Hayes încuviință din cap.

- Se mai întâmplă. Dacă lucrezi aici o vreme, o să afli că mulți colegi au niște istorii foarte triste. Iar unii nu au. Nu-s două povești la fel... N-are a face, am ajuns cu toții în același punct.

- În care punct?

Ea ridică pumnul într-un gest de triumf, dacă „triumf” era cuvântul potrivit pentru un pumn strâns atât de lejer, ridicat atât de amabil, cu atât de puține șanse de a fi observat în contextul prietenos al cantinei.

- Lucrăm pentru viitor.

Dragă Peter, îi scrise în cele din urmă Bea, după ce Peter își petrecuse o eternitate, parcă, rugându-se și făcându-și griji.

Îmi pare rău că n-am răspuns atâta vreme. Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat, dar îți datorez o explicație. Îți mulțumesc că mi-ai întins o mână de ajutor. Nu schimbă felul în care sunt lucrurile și nu cred că poți înțelege în ce poziție mă aflu acum, dar chiar apreciez ce faci.

Multe lucruri au dus la asta. Biserica noastră a avut de suferit, ca să folosesc o formulare moderată. Geoff a șters-o cu toate fondurile. El și cu casiera aveau o relație și au fugit împreună, nimeni nu știe unde. Dar nu mai e nici un bănuț în conturi. Au luat chiar și pungile cu donații. Mai ții minte cum ne rugam la Dumnezeu să aleagă un pastor ca să te înlocuiască? Ei bine, Geoff a fost acela. Poți să înțelegi din asta ce vrei.

Părerile sunt împărțite în privința căii de urmat. Unii vor să treacă peste

mizeria asta și să continue, alții simt că le-ar fi mai bine s-o ia de la capăt cu o biserică nouă. M-au întrebat chiar dacă nu vreau să le fiu pastor. Se potrivește de minune!

Cu două zile înainte de acest fiasco am început iarăși munca. Mă gândisem c-o să fie minunat fără Goodman, dar locul nu mai e la fel. E murdar, în primul rând. Dușumelele, pereții, toaletele. Nu mai există îngrijitori și nici șanse să găsim. Am luat un mop și-am început să curăț într-una dintre băi, iar Moira aproape că mi-a sărit la beregată. „Suntem asistente, n-am venit aici să spălăm podelele“, mi-a zis. Iar eu: „Păi și stafilococii? Rănila deschise?“ N-a făcut decât să se holbeze la mine. Și poate că are dreptate, și-așa e destul de greu cu câtă muncă este. La Urgențe e haosul de pe lume. Lumea umblă pe-acolo nesupravegheată, se ia la harță cu personalul, încearcă să-și vâre prin saloane mamele, tații și copiii bolnavi înainte să avem ocazia să-i triem.

Toți pacienții sunt săraci acum. Nici măcar un specimen educat, din clasa de mijloc, printre ei. Moira zice că toți cei cu bani au abandonat complet sistemul public. Bogătanii au șters-o în Franța sau Qatar, cei din pătura mijlocie și-au găsit clinici private unde se plătește per serviciu efectuat (au ieșit precum ciupercile peste tot – comunități noi-nouțe se formează în jurul lor). Și spitalele noastre se aleg cu ciurucurile. Asta-i vorba Moirei pentru ei, dar, sinceră să fiu, asta și sunt. Proști, nesimțiți, gălăgioși, urâți și foarte, foarte speriați. Să lăsăm deoparte milostenia – e o luptă și să-ți păstrezi calmul când ai de-a face cu un bivoli beat, cu tatuaje șterse, răcnindu-ți în față și împungându-te în umăr cu degetele pătate de nicotină. E o paradă nesfârșită de ochi injectați, acnee, nasuri sparte, obraji despicați, coaste rupte, copii opăriți, sinucideri ratate. Știu că mă plângeam că Goodman încearcă să ne umple spitalul cu cazuri ușoare, dar e o diferență între a oferi acces la servicii medicale tuturor membrilor societății și a lăsa un spital întreg să fie invadat de o gașcă de cretini ignoranți.

A trecut timpul, e șase și jumătate, trebuie să plec la muncă. Nici nu ți-am spus măcar ce s-a întâmplat de mi-a pus capac, dar e greu și pentru mine să mă confrunt cu asta, iar scrisul îmi ia timp și n-am știut că o să-ți scriu atât de mult despre alte lucruri. Mă gândeam că o să-ți spun de-a dreptul, dar o să te îndurereze teribil, și tare aș vrea să te scutesc pentru totdeauna de

durerea asta. Trebuie să plec acum.

Cu drag,

Bea

Îi răspunse imediat:

Dragă Bea,

Sunt foarte îngrijorat din cauza ta, dar și ușurat să-ți aud „vocea“. E drept că ne înțelegem greșit unii pe alții – numai Dumnezeu are înțelegerea perfectă –, dar n-ar trebui să lăsăm supărarea izvorâtă din această frustrare să ne oprească să încercăm. Munca mea cu oazanii confirmă toate acestea iarăși și iarăși.

Veștile despre Geoff și biserica noastră sunt deplorabile, însă biserica nu constă în Geoff, casieră sau vreo clădire anume. Piedica asta se poate dovedi o binecuvântare ascunsă. Dacă datorăm bani, îi putem da înapoi; chiar dacă nu putem, sunt doar bani. Lucrul de căpătâi e ce se petrece în inimile și sufletele oamenilor. E încurajator că enoriașii noștri vor s-o ia de la început cu o biserică nouă. De obicei, lumea se teme de schimbări, așa că aici avem un exemplu uimitor de curaj și gândire pozitivă. De ce să nu înceapă o tovărășie simplă în sufrageria cuiva? Întocmai ca primii creștini. Infrastructura complicată e un lux, cu adevărat esențiale sunt dragostea și rugăciunea. Și e grozav că vor să le fii pastor. Nu te înfuria, cred că te-ai descurca de minune.

Comentariile tale privind schimbările de la spital sunt firești, dat fiind stresul tot mai mare, dar îmi confirmă impresia că poate acum n-ar fi un moment potrivit să lucrezi. Ai un copil care crește în tine. Sau cel puțin așa sper – ai pierdut sarcina cumva? Asta ți-a zguduit credința în Dumnezeu? Sunt bolnav de grijă. Spune-mi, te rog.

Orice ar fi, te-a purtat într-un loc foarte rău, spiritual vorbind. Acei „cretini ignoranți“ care vin buluc peste tine la spital sunt cu toții suflete prețioase. Lui Dumnezeu nu-i pasă că cineva are acnee, dinți stricați sau educație proastă.

Amintește-ți, te rog, că atunci când ne-am întâlnit eram un jeg alcoolic. O scursură. Dacă m-ai fi tratat cu disprețul pe care-l meritam, n-aș fi fost niciodată salvat, situația s-ar fi înrăutățit doar, „dovedind“ că ăștia de-alde mine sunt dincolo de salvare. Și cine știe, poate că unele dintre femeile pe care le vezi în saloane au traume în familie nu foarte străine de ce ți s-a întâmplat ție. Așa că, te rog, oricât ar fi de greu, încearcă să-ți păstrezi compasiunea. Dumnezeu poate face miracole în spitalul tău. Spui singură că oamenii ăștia sunt înspăimântați. Știu cu toții, în adâncul lor, că au nevoie disperată de ceva ce medicina nu le poate da.

Scrie-mi de îndată ce poți,

Te iubesc,

Peter

Y cobora în sfârșit, colorând orizontul în auriu caramelizat. Urma un apus lent, de o frumusețe aproape împovărătoare, apoi avea să fie noapte pentru mult timp. Peter îndesă în geantă mâncarea oazană în putrefacție și ieși din complex.

Merse vreo câțiva kilometri, cu speranța că baza USIC avea să-i dispară din raza vizuală – ori, mai exact, că el avea să dispară din raza vizuală a oricui de la USIC care l-ar fi putut vedea plecând. Însă terenul plat, fără forme de relief proeminente, însemna că baza se ținea cu încăpățănare la vedere. O iluzie optică o făcea să pară mai puțin depărtată decât era de fapt. Știa, rațional, că era extrem de puțin probabil să fie urmărit, dar se simțea, instinctiv, supus unei supravegheri continue. Pășii mai departe.

Dirrecția pe care o alesese era către vest, în pustietate – adică nu spre așezarea oazană și nici spre Marele Sutien. Își imaginase că în cele din urmă avea să

ajungă la munți, pâraie sau cel puțin vreun teren stâncos ori mlăștinis care să-i arate că era altundeva, însă tundra se întindea cât vedea cu ochii. Pământ cafeniu, plat, adus la viață ocazional de câte un mănunchi de fină-albă luminând în crepuscul și, ori de câte ori întorcea capul, nefirescul miraj de beton al bazei USIC. Ostenit, se așeză pe pământ și așteptă ca Y să se cufunde mai jos de linia orizontului.

Stătu astfel un timp pe care nu-l putea estima. Poate două ore. Poate șase. Conștiința i se detașă de trup, începu să leviteze pe deasupra, undeva în S. Uitase de ce venise până aici. Hotărâse că nu-și putea petrece noaptea în apartamentul de la bază și alesese să doarmă în aer liber? Rucsacul i-ar fi putut sluji de pernă.

Când întunericul se făcu aproape deplin, simți că nu mai era singur. Cătă în întuneric mijindu-și ochii și zări o creatură micuță și albicioasă la cam cinci metri distanță. Era unul dintre dăunătorii ce aduceau a păsări care consumaseră fina-albă și-l mușcaseră. Doar unul, separat de semenii lui. Îi dădea târcoale lui Peter, precaut, mișcând din cap în sus și-n jos. După un timp, Peter își dădu seama că nu era vorba despre mișcat din cap, ci despre adușmea: lighioanei îi mirosea a mâncare.

Își aminti de momentul când din carnea brațului său țâșnise sânge, își aminti durerea ce-i făcuse greață în clipa când piciorul îi fusese înghățat. O convulsie de furie îi tulbură amărâta tristeții. Se gândi să ucidă creatura dăunătoare, s-o calce în picioare, să-i strivească sub călcâi craniul mic, cu colți ascuțiți – nu ca să se răzbune, ci ca măsură de autoapărare, sau așa ar fi putut să pretindă. Dar nu. Făptura era jalnică și comică, șovăind în beznă, vulnerabilă fiindcă era singură. Și hrana pe care o adușmea nu era carnea lui Peter.

Încet și fără zarvă, scoase din rucsac premiul. Creatura se opri din drum. Peter lăsă punga de plastic pe pământ și se retrase. Lighioana înaintă și străpunse punga cu dinții, slobozind o duhoare dulceagă. Apoi înfulecă totul pe nemestecate, inclusiv ambalajul de plastic. Peter se întrebă dacă făptura n-avea să aibă parte de o moarte mai oribilă decât dacă ar fi călcat-o pe cap. Poate asta voiau hindușii să zică prin karma.

După ce animalul mulțumit își văzu de drum, Peter se ridică și privi lung către luminile depărtate ale bazei, acea „casă departe de casă” cum o numise

Grainger. Se uită până ce, în creierul său, luminile căpătară o calitate abstractă, până ce își putu imagina soarele răsărind în Anglia și pe Bea grăbindu-se către stația de autobuz prin parcare spitalului. Și-o imaginea apoi pe Bea urcând în autobuz și așezându-se lângă o varietate eterogenă de ființe umane, unii ciocolatii, alții mai galbeni, unii bej sau roz bolnăvicios. Își imaginea că autobuzul mergea pe o stradă înțesată de vehicule și că oprea apoi în fața unui magazin cu obiecte de uz casnic, jucării ieftine și alte chilipiruri la 99 de penny, la capătul unei străzi cu spălătorie în colț, la o sută cincizeci de metri de o casă lipită de o alta, fără jaluzele la geamurile din față, cu o scară interioară acoperită cu mochetă uzată, maro, ducând într-o cameră în care se afla o mașinărie la care Bea putea, când era gata, să scrie cuvintele „Dragă Peter“. Se ridică în picioare și porni înapoi.

Dragă Peter,

Nu, n-am pierdut sarcina și te rog să nu-mi ții lecții despre compasiune. Pur și simplu nu pricepi cât de imposibil a devenit totul. Totul are de-a face cu mărimea problemei și cu energia disponibilă pentru rezolvarea ei. Când cuiva îi zboară picioarele de la o explozie, te duci repede cu el la chirurgie, oprești sângerarea, coși ciaturile, pui o proteză, faci fizioterapie, consiliere, ce mai trebuie și, într-un an, omul ăla poate să alerge la maraton. Dacă o bombă îi zboară picioarele, brațele, organele genitale, intestinale, vezica, ficatul și rinichii, E ALTFEL. E nevoie ca un anumit procent din lucruri să fie în ordine ca să putem face față celorlalte lucruri care nu merg bine. Fie că e vorba de un corp uman, de o faptă creștină sau de viața în general, nu putem s-o ținem prea mult așa dacă ceea ce ne trebuie ne este luat.

N-o să-ți mai povestesc despre alte lucruri care m-au băgat în sperieți în ultimele săptămâni. Sunt chestii de zi cu zi care te-ar plictisi doar. Războaie noi în Africa, masacre sistematice ale femeilor și copiilor, foamete în China, proteste înăbușite brutal în Germania, scandalul ECB, pensia mea care nu mai este, din astea. Nimic n-o să ți se pară real acolo unde ești tu. Hrănești cu versete biblice gurile flămânde ale oazanilor, apreciez asta.

În fine, ce trebuie să știi e că săptămâna trecută, din diverse motive, eram încordată și, ca de obicei când sunt încordată, Joshua îmi preia starea. Se

furiș pe sub mobile, țâșnea dintr-o cameră într-alta mieunând, se tot învârtea pe lângă picioarele mele, dar nu mă lăsa să-l iau în brațe ori să-l mângâi. Numai de asta n-aveam chef, și mă scotea din sărite. Am încercat să-l ignor pur și simplu, să-mi văd de treburile. Mi-am călcat uniforma. Masa de călcat era înclinată aiurea și cablul nu era destul de lung, iar eu eram prea sleită de puteri ca să mă apuc s-o aranjez altfel, așa că mi-am ajustat poziția. Și la un moment dat am lăsat jos fierul și s-a dus peste marginea mesei de călcat. Am tresărit și, instinctiv, am sărit înapoi. Am simțit cum călcâiul mi se lasă tare pe ceva, am auzit un pocnet oribil și Joshua a țipat, jur că a țipat. După care dus a fost.

L-am găsit sub pat, tremurând și gâfâind tare. Cu ochii măriți de frică și de groază. Îi rupsesem piciorul din spate. Vedeam asta. Nu era nici pic de încredere în ochii lui, a zvâcnit speriat când am început să-i vorbesc. Eram dușmanul. Am luat mănușile de grădină, ca să nu mă zgârie ori să mă muște, l-am apucat de coadă și l-am tras afară. Era singura cale. L-am dus în bucătărie, l-am pus pe masă și i-am prins lesa de zgardă. Se mai liniștise. Mi-am zis că-i în stare de șoc, poate că-l durea prea tare ca să poată face altceva decât să stea acolo și să gâfâie. Am pus mâna pe telefon ca să sun la veterinar. Geamul de la bucătărie era deschis, cum e de obicei. Joshua a zbughit-o pe geam ca din pușcă.

L-am căutat ore bune. M-am învârtit prin aceleași locuri, iar și iar, până ce n-am mai putut merge. Se făcuse întuneric beznă. Apoi a trebuit să mă duc la serviciu (tură de noapte). A fost iad curat. Nu vreau să aud nimic, iad a fost. La ora patru dimineața purtam două halate de spital fiindcă uniforma îmi era plină de excremente. Un tip obez și deranjat mintal se apucase să arunce cu căcat, mânjise grilajul patului, împrăscase peste tot, răcnea ca o vită înjunghiată. Femeile de serviciu nu lucrau, eram doar eu, micuța Oyama și o fată nouă, drăguță, dar care tot dispărea când îți era lumea mai dragă. Mama tipului care arunca cu fecale își stabilise reședința peste noapte în camera pentru vizitatori – nu izbutise nimeni s-o dea afară. Și uite că stă acolo cu o cutie de șase doze de pepsi și niște mâncare de la fast-food pe jumătate consumată (ar trebui să fie un spital aici, totuși!) și bagă întruna capul în salon, să se asigure că ne ocupăm de băiatul ei. „Cățea ce ești!“, a început să țipe la mine. „Monstru! Sun poliție! Nu ești asistentă adevărat! Unde asistentă adevărat?“ Și din nou, și din nou, și din nou.

Mă duc acasă, dimineața, cu alea două halate pe mine și cu o jachetă pe deasupra. Arătăm probabil ca scăpată de la casa de nebuni. Mă dau jos din autobuz cu două stații mai înainte ca s-o iau prin parc, în caz că dau peste Joshua acolo. N-aveam cine știe ce mari speranțe c-o să-l văd, dar o fac totuși.

Și-l văd atârnat de coadă de un copac, cu capul în jos. Viu. Doi puști de vreo doisprezece ani îl suie și-l coboră cu o sfoară petrecută peste o creangă; îl zgâlțâie ca să se zbată, îl răsucesc. Am văzut roșu în fața ochilor. Nu știu ce s-a întâmplat după aceea, ce le-am făcut puștilor, mi s-a șters din memorie. Știu numai că nu i-am omorât, fiindcă atunci când mi-am revenit nu mai erau acolo. M-am trezit cu sânge pe pumni, sub unghii. Aș vrea să-i fi omorât. Da, da, da, știu – copii sărmani, educație precară, în mare nevoie să fie iubiți și tratați cu înțelegere, ce-ar fi să veniți la noi, avem programe educative pentru defavorizați, bla bla bla – SCÂRBELE ALEA ÎMPUȚITE ÎL TORTURAU PE JOSHUA!

Și-l iau de acolo. Încă răsuflă, abia-abia. Baza cozii îi e făcută harcea-parcea și-un ochi pare să-i fi ieșit din orbită, dar e viu și cred că mă recunoaște. Zece minute mai târziu ajung la veterinar. Încă n-a început programul, dar cred că am bătut cu picioarele-n ușa și am zbierat, fiindcă ușa s-a deschis. Îl ia pe Joshua din brațele mele și-i face o injecție.

„Gata, s-a făcut, zice. Vreți să-l luați acasă, sau să-l lăsați aici?”

„Cum adică să-l iau acasă? N-aveți de gând să-i faceți nimic?”

„Tocmai am făcut.”

Îmi spune, după aia, că n-a avut de unde să-și dea seama că eram dispusă să plătesc oricât pentru operație. „Nimeni nu se mai obosește cu asemenea lucruri în ziua de azi. Trec și câte cinci sau șase ore fără să vină nimeni, apoi, când apare cineva cu un animal bolnav, de obicei nu vrea decât să-i curme suferința.” Și mi-l pune pe Joshua într-o pungă de plastic. „Nu vă iau nici un ban.”

Peter, o să spun asta o singură dată și atât. Experiența asta nu-i educativă. Nu-i instructivă. Nu e Dumnezeu acționând pe căi misteroase, nu-i

Dumnezeu care știe exact ce scop ultim, sublim poate fi atins dacă eu calc pe piciorul lui Joshua și ce-a mai urmat. Mântuitorul în care credeam se interesa de ce făceam și de cum mă purtam. Mântuitorul în care credeam făcea să se întâmple lucruri și împiedica lucruri să se întâmple. Mă păcăleam singură. Sunt singură și înspăimântată și măritată cu un misionar care o să-mi spună că nebunul a zis în inima lui că nu există Dumnezeu, iar dacă n-o să-mi spui asta e fiindcă ești diplomat, pentru că în mintea ta ești de fapt convins că am făcut lucrurile astea să se întâmple cu credința mea zdruncinată, iar asta mă face să mă simt și mai singură. Fiindcă n-o să te întorci la mine, așa-i? Ți place acolo. Fiindcă ești pe Planeta Dumnezeu. Și chiar dacă te-ai întoarce, tot n-am fi împreună. În sinea ta ai fi tot pe Planeta Dumnezeu, nu? Iar eu aș fi la un miliard de kilometri de tine, singură cu tine alături.

IV. În ceruri

23. Să bea ceva cu tine

Mușcăturile, până la urmă, erau otrăvitoare. Era sigur. Pe sub bandaj, rănilor arătau curate, însă răul fusese făcut. Rețeaua de vene și artere dinăuntru la carni îi polua spornic toate organele cu sânge infectat, îi hrănea creierul cu venin. Era doar o chestiune de timp. Mai întâi avea să-l apuce delirul – deja îl simțea –, apoi sistemul avea să dea stingerea, rinichi, ficat, intestine, plămâni, toate acele gogoloaie misterioase de carne ce aveau nevoie de combustibil lipsit de otravă ca să funcționeze. Trupul avea să-și expulzeze sufletul.

Încă așezat la Glonț, ridică fața spre tavan. Se holbase atâta la cuvintele lui Bea, încât îi ardeau acum pe retină și-i apăreau iarăși deasupra, ilizibile, ca o peliculă de mușgai. Becul era unul dintre cele economice, mai mult arătând a bobină decât a bec, ca un segment de intestin radioactiv suspendat de un fir. Deasupra acestuia, capacul subțire al tavanului și acoperișului, iar și mai sus... ce? Unde era, în tot universul ăsta, Bea? Era deasupra, în dreapta sau în stânga lui? Dacă ar fi putut să zboare, dacă ar fi putut țâșni prin spațiu mai iute decât viteza luminii, la ce i-ar fi folosit? Nu știa încotro să se ducă.

Nu trebuia să moară în odaia asta. Nu, nu în cubulețul ăsta steril, închis ermetic într-o clădire cu nimic mai bună decât un depozit din beton și sticlă. Orice, numai asta nu. Voia să se ducă... acolo. La SIm. Poate că ei aveau vreun tratament. Vreun leac popular. Probabil că nu, după cum se văitaseră când îl văzuseră mușcat. Însă trebuia să moară alături de ei, nu aici. Și să nu se vadă cu Grainger, s-o evite cu orice preț. I-ar fi risipit puținul timp pe care-l mai avea, ar fi încercat să-l țină în bază, să-l târască la infirmerie, unde avea să moară ținut prosteste sub observație și apoi să fie redus la o problemă de depozitare, vârat într-un sertar din congelatorul unei morgi.

„Cât mai am, Doamne? se rugă. Minute? Ore? Zile?“ Dar erau unele întrebări ce nu trebuiau puse Domnului. Cu unele incertitudini făceai mai bine să te descurci singur.

– Bună, îi zise grăsanei cu un șarpe tatuat, ultima piedică în calea evadării lui. Nu cred că mi-ai spus vreodată cum te cheamă. Craig, nu? „B. Craig“, cum scrie pe plăcuța de pe ușa ta. Mă bucur să te văd iar, B.

Femeia îl privi ca și cum ar fi fost plin de buboaie hidoase.

– Ești în regulă?

– Doar un pic... nedormit, spuse Peter cercetând din priviri vehiculele parcate.

Erau șase, printre care și cel pe care-l folosea Grainger pentru transporturile ei de medicamente. Spera că Grainger dormea adânc în pat, cu saliva curgându-i pe pernă, cu brațele acelea drăguțe și înfricoșătoare în siguranță sub cearșaf. N-ar fi vrut să se simtă responsabilă pentru ceea ce avea de gând să facă. Mai bine să pună presiune pe Craig, căreia, ca oricui altcuiva, moartea lui i-ar fi fost indiferentă.

– De la ce vine B.? o întrebă.

Femeia se încruntă.

– Pot să te ajut cumva?

– Aș vrea să... ăă... solicit un vehicul.

În mintea lui, adunată pe limbă, avea o salvă de argumente menite să-i adoarmă obiecțiile, să-i domolească reticența. „Fă ce vreau. Fă ce vreau. Ți s-a spus de la început că-mi va trebui un vehicul; acum se-ntâmplă asta și ți s-a spus c-o să se întâmple, așa că nu te lăsa greu, nu rezista, spune doar da.“

– Doar vreo oră sau două, adăugă el simțind cum picurii de sudoare îl înțepau în sprâncene. Te rog.

– Sigur, zise femeia întinzând brațul spre o berlină neagră ce-i amintea lui Peter de un dric. Ce zici de ăsta? Kurtzberg îl folosea tot timpul.

Se simți descumpănit. Victoria era prea ușoară; trebuia să mai fie vreo șmecherie aici.

– Îmi convine.

Femeia deschise portiera și-l lăsa să se strecoare înăuntru. Cheia era deja în contact. Se așteptase să aibă de semnat hârtii, să i se ceară permisul de conducere sau cel puțin să fie supus unei presiuni psihologice cum scrie la carte. Poate că Dumnezeu îi înlătura obstacolele din cale. Sau poate doar așa mergeau lucrurile pe-acolo.

– Dacă n-ai dormit destul, zise Craig, poate n-ar trebui să conduci.

Peter se uită peste umăr. Patul lui Kurtzberg – o saltea mică, o cuvertură cu flori și o pernă asortată – era chiar acolo, în spate.

– O să dorm cât poftesc în curând, o asigură.

Porni în pustietate, către... Orașul Dement. Numele oficial nu-i venea în clipa asta. Peterville. Noul Sion. Oskaloosa. „Te rog, scap-o pe Coretta de necazuri, Doamne. Fie ca prezența să-ți fie simțită în Maldive.“

Își simțea creierul umflat, parcă îi ieșea pe ochi. Strânse tare din pleoape ca să-și păstreze globii oculari în orbite. Era în regulă s-o facă în timp ce conducea. N-avea de ce să se lovească, nici un drum pe care să vireze sau pe care să țină linia dreaptă. Doar direcția principală era importantă. Și nu era, de fapt, sigur că o pornise în direcția corectă. Vehiculul avea același sistem de navigație ca al lui Grainger, însă habar nu avea să-l folosească, habar n-avea pe ce butoane să apese. Bea și-ar fi dat seama, să fi avut o...

Apăsă pedala de accelerație. „Să vedem cât de repede poate să meargă chestia asta.“ Erau unele momente când trebuia să fie prudent și altele în care să se miște cu adevărat.

Chiar se mișca? Era greu de spus în beznă aceea. Farurile luminau doar un petic abstract de teren, și nu erau alte forme de relief. Poate avansa cu o

viteză periculoasă ori poate că se înțepenise în sol, cu cauciucurile învârtindu-se la nesfârșit, fără să se ducă nici unde. Dar nu: văzu un mănunchi de fină-albă trecând și îndepărtându-se iute, precum benzile reflectorizante de pe autostradă. Înainta deci. Se depărta de baza USIC, cel puțin – nu era sigur că se apropia ori nu de așezarea Slm.

Să fi fost vehiculul lui o făptură vie, ca un cal ori câine, ar fi adulmecat fără șovăială drumul înapoi către locul pe care Kurtzberg îl vizitase de atâtea ori. Exact ca Joshua când...

Tresări, speriat de un sunet urât. Era un strigăt uman, chiar acolo, în vehicul, lângă el. Era propria voce. Propriul răcnet. Izbi în volan cu pumnii, cât de tare putu, își trânti ceafa de mai multe ori de spătarul banchetei. Un zid de cărămidă ar fi fost mai bun.

Se șterse la ochi și se uită prin parbriz. Departe, abia deslușindu-se, se vedea ceva înălțându-se din pământul tundrei. Un fel de clădire. Abia dacă mersese câteva minute, nu putea deci să fi ajuns la așezare deja. Asta dacă nu cumva, cuprins de delir, percepușe comprimat timpul, conducând astfel ore întregi pe care le simțise ca pe niște secunde, ori dacă nu adormise la volan. Dar nu. Construcția ce se înălța acolo era alcătuită din două structuri sferice: Marele Sutien. O pornise în direcția greșită.

– Cristoase...!

Din nou vocea lui. Pierduse controlul și uitase să spună „criză“. Trebuia să se calmeze. Dumnezeu deținea controlul.

Apăsă un buton pe tabloul de navigație. Acesta se luminează mai tare, bucuros parcă să fie atins. Cuvintele UNIT. CENTR. ENERG. apărură în susul ecranului, cu o săgeată ce întruchipa vehiculul său pulsând dedesubt. Mai apăsă niște butoane. Nu apăru nici o altă destinație, în schimb, primi date despre temperatură, nivelul apei, uleiului, viteză și consumul de combustibil. Mârâind frustrat, răsuci volanul la nouăzeci de grade, făcând să se ridice o trâmbă de sol umed. Marele Sutien, Centrifuga, Mama sau cum naiba se mai chema chestia se cufundă în întuneric în vreme ce el accelera, pătrunzând pe teritorii necunoscute.

Văzu, în doar câteva minute, formele și culorile așezării oazane. Nu era posibil, pur și simplu n-avea cum, trebuia să mai facă o oră până acolo, și totuși... arhitectura îngrămădită, uniformă, acoperișurile plate, lipsa oricărei turlă, lucirea chihlimbarie... Apropiindu-se, lumină cu farurile cărămizile în formă de capsule. Nu puteau fi confundate. Otrava îi afectase probabil simțul timpului.

Se apropia dintr-o direcție cu care nu era obișnuit și nu izbutea să-și vină în fire. Locul unde oprea Grainger era clădirea cu stea albă și restul ilizibil al mesajului cu BUN BUN VENIT, scurgându-se pe zid ca o dâră de găinaț. Dar nu era cu Grainger acum. Nu conta, biserica era adevăratul punct de reper. Separată de oraș, avea să-și facă apariția în preria goală, avea să se trezească la viață ca o hologramă sub luminile farurilor.

Dădu ocol zonei, căutându-și biserica. Se învârti fără oprire, însă nu zărea decât pâlcuri albicioase de fină-albă. Într-un târziu, observă urme de cauciucuri pe sol: erau ale propriului vehicul. Făcuse un cerc complet fără să vadă nici o biserică. Nu mai era. Fusesse distrusă și toate urmele ei îndepărtate, ca și cum n-ar fi existat nicicând. Localnicii îl respinseseră, îl alungaseră din cauza vreunui puseu de antipatie absurd, precum cele de care era plină istoria misionarilor – ruperi crude ale oricăror legături ce apăreau ca din senin, dezvăluind că ceea ce crezuseși că ai înfăptuit nu era decât o iluzie, o biserică edificată pe nisipuri mișcătoare, o sămânță plantată în praful drumului. Opri vehiculul și scoase cheia din contact. Avea de gând să se ducă în așezare, așa pierdut și năuc cum era, și să încerce să găsească o ființă care să-l lămurească. Avea să-l strige pe Iubitor de Isus... nu, era ridicol. Avea să-l strige pe... BLYtD. Da, pe BLYtD, pe LBYLD, avea să strige toate numele SIm pe care și le putea aminti. Și până la urmă cuiva – unui Iubitor de Isus ori, mai degrabă, unuia care nu era Iubitor de Isus – avea să-i atragă atenția cu răcnetele, și respectivul avea să vină la el.

Deschise portiera mașinii și ieși, poticnindu-se, în noaptea umedă. Nu erau lumini în așezare, nici semne de viață. Nesigur pe picioare, o porni pieziș, aproape izbind cu umărul în peretele clădirii celei mai apropiate. Își recăpătă echilibrul sprijinindu-și palma de cărămizile lustruite. Ca întotdeauna, erau calde la pipăit și cumva vii. Nu vii precum un animal, ci ca un copac, de

parcă fiecare cărămidă ar fi fost un gogoloi de sevă întărită.

Mersese doar câțiva metri când mâna îi pătrunse brusc într-un spațiu gol. O ușă. Dar fără draperie din mărgеле pe ea, ceea ce era ciudat. Doar o gaură mare, dreptunghiulară în cădăre, nelăsând să se vadă altceva decât bezna. Se aventură în clădire, știind că la celălalt capăt al camerei avea să fie o altă ușă ce se deschidea către o rețea de cărări. Se deplasă cu grijă prin spațiul negru, claustrofobic, făcând pași mărunți ca să nu dea cu fața în vreun perete interior, să nu fie apucat de mâini înmănușate sau să se împiedice de vreun obstacol. Însă ajunse de partea cealaltă fără să dea peste nimic; odaia părea cu totul pustie. Găsi ușa din dos – din nou, doar o gaură fără perdea – și ieși pe o alee.

Chiar și pe lumină, potecile Slm arătau cam la fel; nu le străbătuse niciodată fără călăuză. În întuneric, le simțea mai degrabă ca pe niște tunele decât ca pe niște cărări și înainta cu o încetineală chinuitoare, cu mâinile întinse în față, ca un orb. Slm poate că nu aveau ochi, însă aveau altceva ce le permitea să se deplaseze fără șovăială prin acest labirint.

Își drese vocea, dorindu-și să strige într-o limbă extraterestră pe care-și închipuia c-o învățase destul de bine de-acum; își dădu însă seama, într-o clipită, că abia dacă avea noțiuni vagi. Își aminti Psalmul 23, propria parafrază, concepută cu grijă ca să evite consoanele. Îi dăduse mare bătaie de cap, iar acum, nu știa de ce, îi revenea în minte.

– „Domnul e cel ce are grijă de mine, încep să recite pe când înainta cu pași mici prin beznă. Doar atât vreau. El mă duce la locuri verzi. El mă duce la râul unde nu e înec. El îmi face sufletul nou. El face ce face fiind Domnul. Da, și de-aș merge prin coridorul lung și negru al morții, nu mă voi înfricoșa de nimic, căci ești cu mine. Bățul grijii tale mă face netemător la durere. Îmi dai hrană și când oameni răi se uită cu invidie la mine. Pui pe capul meu ulei de vindecare. Paharul meu dă pe dinafară. Bucuria și îndurarea mă vor însoți în fiecare zi a vieții mele. Voi locui în lăcașul Domnului de-a pururi.“

– Ehei, da-i bine! strigă o voce necunoscută. E chiar bine!

Peter se răsuci pe călcâie, cât pe ce să-și piardă echilibrul. În ciuda faptului că acele cuvinte fuseseră rostite pe un ton prietenos, se simțea cuprins de

vâltoarea adrenalinei, de acel instinct fugi-sau-luptă. Prezența unui alt mascul (fiindcă vocea era cu siguranță masculină), a unui mascul din propria specie, a cuiva aflat foarte aproape, însă invizibil i se părea la fel de periculoasă ca un pistol pus la tâmplă sau un cuțit în coaste.

– Îmi scot pălăria în fața ta! Dacă aş avea vreo afurisită de pălărie! adăugă străinul. Ești profesionist, ce să zic, de mare clasă! Domnul este păstorul meu fără pic de păstor, în mă-sa. Doar vreo câțiva de „s” și „t” în toată fututa de poveste!

Dacă nesocoteai cuvintele obscene, sinceritatea admirației era evidentă.

– Ai scris asta pentru Slm, nu-i așa? Gen: „Deschideți-vă lui Isus, n-o să vă doară. Un banchet cu toate oasele scoase, o masă lichidă, păpică bine mărunțită“. Bravo!

Peter ezită. O siluetă vie se materializase din penumbra din spatele lui. Din ce putea desluși, era umană, păroasă și goală pușcă.

– Tartaglione?

– Ai nimerit-o din prima! Bate laba, palomino! Come va?

O mână osoasă o înhăță pe a lui. O mână foarte osoasă. Degetele, deși puternice, erau scheletice, apăsându-și falangele ca niște spițe în pielea mai moale a palmei lui Peter.

– Ce faci aici? îl întreabă Peter.

– Ei, nu mare lucru, veni replica rostită tărăgănat. Și eu pe-aici, cu burta la soare. Tai frunză la câini, dar fără câini. O ard aiurea. Dar ce faci tu pe-aici?

– Eu... eu sunt pastorul, zise Peter extrăgându-și mâna din strânsoarea străinului. Pastorul pentru Slm... Am clădit o biserică... Era chiar aici.

Tartaglione râse, apoi tuși cu înțeleș.

– Îmi pare rău să te contrazic, amigo. Pe-aici nu suntem decât de-alde noi, gândacii. N-avem benzină, mâncare, gagici sau distracție. Nada.

Cuvântul fu lăsat să zboare ca un liliac prin aerul umed, apoi dispăru. În capul lui Peter se făcu deodată lumină. Nu era în C-2 defel: era în așezarea pe care Slm o abandonaseră. Nu era nimic acolo în afară de aer și de ziduri. Și de un nebun în pielea goală care reușise să se strecoare printre ochiurile plasei civilizației umane.

– M-am pierdut, explică el cu voce sleită. Mi-e rău. Am fost otrăvit. Cred... cred că s-ar putea să fiu pe moarte.

– Pe bune? zise Tartaglione. Atunci hai să ne-mbătăm.

Lingvistul îl ghidă prin întuneric către și mai mult întuneric, apoi pe o ușă ce dădea spre o casă unde fu pus să ingenuncheze, zicându-i-se să se facă comod. Erau perne pe podea, perne mari și dolofane ce păreau luate de la o canapea ori fotoliu. Păreau, când le atinse, să aibă o textură mucedă, precum coaja stricată a portocalelor sau a lămâilor. Când se așeză, pernele pufniră.

– Umilul meu sălaș, zise Tartaglione. Après exod, moi.

Peter îi oferă un mormăit de recunoștință și se strădui să respire pe gură mai degrabă decât pe nas. Interioarele oazane nu miroseau de obicei a nimic în afară de mâncare și de curenții de aer cu iz de pepene galben care circulau continuu, intrând pe ferestre și prelingându-se pe lângă pereți, însă camera asta izbutea să duhnească a om nespălat și a fermentație alcoolică. În centrul ei se afla un obiect de dimensiuni mari pe care-l luase drept o covată de somn, dar acum își dădea seama că era sursa mirosului de băutură. Poate că era o covată de dormit, folosind drept cadă pentru depozitarea alcoolului.

– Nu-i pic de lumină? întrebă el.

– Ai adus vreo făclie, padre?

– Nu.

– Atunci nu-i pic de lumină.

Ochii lui Peter nu se puteau obișnui nicicum cu întunericul. Vedeă albul – sau

mai degrabă galbenul – ochilor celuilalt, o zburleală de păr facial, parcă ceva piele emaciată și organe genitale flasce. Se întrebă dacă Tartaglione căpătase, de-a lungul lunilor și anilor cât trăise în aceste ruine, vreun soi de vedere de noapte, ca o pisică.

– Ce se-ntâmplă? Te sufoci cumva? îl întrebă Tartaglione.

Peter se cuprinse strâns cu brațele peste piept, ca să oprească vuietul ce venea de acolo.

– Mi-a... mi-a murit pisica, zise el în cele din urmă.

– Ai adus o pisică aici? se minună celălalt. Acum USIC dă voie la animale de companie?

– Nu, a fost... s-a întâmpat acasă.

Tartaglione îl bătu ușurel cu palma peste genunchi.

– Hai acuma, fii un cercetaș de ispravă, nu-ți pierde punctele de curaj. Nu folosi cuvântul cu A. Cuvântul cu A e verboten! E finito! Distrutto! No esiste!

Lingvistul făcea mișcări teatrale cu palmele, pretinzând că astupa cuvântul „acasă“ ori de câte ori acesta scotea capul din vizuină. Peter simți brusc că-l ura pe amărâțul ăsta nebun, da, ce-l mai ura. Strânse pleoapele și le deschise iar, văzând cu amară dezamăgire că Tartaglione era încă acolo, că întunericul și putoarea de alcool încă stăruiau, că ceea ce ar fi trebuit să fie acolo când deschidea ochii era locul pe care n-ar fi trebuit să-l părăsească nicicând, spațiul lui, lucrurile lui, Bea. Gemu îndurerat:

– Mi-e dor de nevastă-mea...

– Fără așa ceva! Fără! izbucni Tartaglione sărind ca ars în picioare și agitând brațele.

În timp ce tălpile goale bubuiau un ritm nebunesc pe podea, din gâtlejul bărbatului ieșea un bizar „ș-ș-ș!“ Efortul de a scoate sunetul îi declanșă un val lung de tuse. Peter își imaginea bucățele de plămân desprinse, propulsate în

aer, învârtindu-se ca nișe confetti nupțiale.

– Sigur că ți-e dor de nevestă, îngână Tartaglione după ce se mai liniști un pic. Ți-e dor de absolut orice lucru afurisit. Ți-e dor de păpădii, de banane, ți-e dor de munți, de libelule, de trenuri și trandafiri și... și... căcaturi publicitate în cutia poștală, pentru numele lui Cristos, ți-e dor de hidranții de pe stradă, de rahatul de câine de pe pavaj, de apusuri, de unchiu-tău cel prostovan cu gusturi groaznice la cămăși și cu dinți galbeni. Îți vine să-l iei în brațe pe bătrânul nașparliu și să-i spui: „Unchiule, ce cămașă grozavă, ce-mi place loțiunea ta după ras, arată-mi colecția de broaște de porțelan și hai la o plimbărică prin cartier, ce zice de treaba asta?” Ți-e dor de zăpadă. Ți-e dor de mare, non importa dacă-i poluată, n-are a face, pete de petrol, acid, prezervative, sticle sparte, ce contează, e totuși marea, e totuși oceanul. Visezi... visezi la peluze proaspăt tunse, la felul în care mirosea iarba, juri că ai da zece mii de parai sau un rinichi dacă ai putea să mai adulmecai o dată iarba aia.

Ca să-și sublinieze mesajul, Tartaglione inspiră adânc, un adulmecat de scenă, un adulmecat atât de agresiv, încât lăsa impresia că putea să-l lase damblagit.

– Toată lumea de la USIC e... îngrijorată din cauza ta, zise cu grijă Peter. Ai putea fi transportat înapoi acasă.

Tartaglione pufni disprețuitor.

– Lungi da me, satana! Quitate de delante de mi! N-ai citit contractul USIC? Poate ai nevoie de-o traducere din jargon? Uite, mă ai la dispoziție. Dragă marginal cu abilități deosebite, sper că-ți place sejurul pe oază. În seara asta avem pui! Sau ceva foarte asemănător. Așa că stai blând, nu număra zilele, privește imaginea de ansamblu. La fiecare cinci ani, sau mai devreme dacă poți dovedi că ești dus rău cu sorcova, poți face un drum înapoi până la gaura aia împuțită de unde ai venit. Dar am prefera să n-o faci. La ce să te întorci acolo? Ce rost are? Unchiu-tău și mizeriile alea de broaște de porțelan o să fie curând istorie. Totul o să fie istorie, nu peste mult. Istoria o să fie istorie.

Se plimba încoace și-ncolo prin fața lui Peter, târșâindu-și labele picioarelor pe podeaua murdară.

– USIC moare de grija mea? Oho, cum să nu. Tipul ăla, chinezoiul cel umflat, am uitat cum îl cheamă, parcă-l văd stând nopțile treaz, căzut pe gânduri: „Oare Tartaglione o fi bine, mă-ntreb? O fi fericit? Ia destule vitamine? Aud un clopot bătând, a fost o bucată de pământ inundată de ape, s-a dus vreo parte de continent, oare sunt ținut cu capul sub găleată pe-aici?” Mda, simt iubirea. Cine-i astăzi de serviciu la iubire?

Peter simți că-și pierdea cunoștința preț de o clipă sau două. Pielea frunții îi era lipită de craniu, parcă apăsa în os. Își aminti că avusese odată febră, un soi de gripă de două zile, și că zăcuse neajutorat în pat în vreme ce Bea se afla la muncă. Trezindu-se în miez de zi, dezorientat și mort de sete, simțise cu uluire o palmă pe ceafă, ridicându-i capul de pe pernă, și un pahar de apă cu gheață apropiindu-i-se de buze. Mult mai târziu, când se însănătoșise, aflase că Bea făcuse tot drumul până acasă ca să-i dea de băut atunci, apoi din nou tot drumul până la spital, în ceea ce ar fi trebuit să fie pauza ei de prânz.

„Dar aș fi supraviețuit“, protestase. „Știu. Dar te iubesc“, răspunsese ea.

Când Tartaglione vorbi iarăși, tonul îi era filosofic, aproape apologetic.

– N-are rost să plângi pentru ce-i dus pe apa sâmbetei, prietene. Ce e dus rămâne dus, tu trăiește pentru mâñana. Mottoul neoficial al USIC, cuvinte înțelepte, tare înțelepte, ar merita tatuate pe toate frunțile. Se opri o clipă, apoi continuă: Drăcie, locul ăsta nu-i așa de rău. Adică locșorul ăsta de-aici: casa mia. E mai vesel pe timp de zi. Și, dacă știam că vii, aș fi făcut o baie, să știi. Poate chiar mi-aș fi scurtat bătrâna barba, oftă lingvistul. Cândva am avut de toate aici. Tutte le comodità moderne. Todo confort. Lanterne, baterii, aparat de bărbierit pentru mutra mea drăguță, hârtie ca să-mi șterg curul. Am avut și pixuri. Ochelari am avut, dioptrii de trei jumate. Întreaga lume era a mea.

– Ce s-a întâmplat?

– Umezeală, spuse Tartaglione. Timp. Uzură și stricăciune. Lipsa suspectă a unei mulțimi de indivizi dispuși să lucreze continuu ca să mă țină aprovizionat cu bunătăți. Dar! Începu să caute împrejur până se auzi un zăngănit, apoi plescăitul unui obiect cufundat în covata plină cu lichid. Dar înainte să dispară, micuțele zâne în halate de baie m-au învățat unul dintre

secretele lor. Cel mai important, corect? Alchimia. Cum să transform niște plante plicticoase și obosite în pileală.

Un alt plescăit. Tartaglione îi înmână o cană și, după ce sorbi din a lui, își continuă discursul dement:

– Știi care-i cea mai trăsniță chestie cu baza USIC? Lucrul cel mai și cel mai sinistru? Îți spun eu: n-are distilerie. Și nici bordel.

– Sunt două lucruri.

Tartaglione îl ignoră, încălzit de-acum.

– Nu-s eu vreun geniu, dar câteva adevăruri pot înțelege. Înțeleg substantivele și verbele, fricativa labială, înțeleg natura umană. Și știi ce încep imediat să caute oamenii, la cinci minute după ce sosesc într-un loc nou? Știi ce-i în mintea lor? Îți spun: fie să și-o tragă, fie să găsească niște substanțe care alterează judecata. Asta dacă-s normali. Și ce face USIC, în infinita-i înțelepciune? Răscolește o lume întreagă ca să găsească oameni care n-au nevoie de cheștiile alea. Poate că odată ca niciodată au avut nevoie, dar acum nu le mai trebuie. Sigur, mai fac ei glume cu cocaină și fofoloancă – l-ai cunoscut pe B.G., presupun.

– L-am cunoscut pe B.G.

– O sută cincizeci de kile de praf în ochi. Tipul ăsta și-a omorât în el orice fel de dorință naturală cunoscută umanității. Nu vrea decât o slujbă și-o juma' de oră sub umbrela aia mare și galbenă ca să-și încordeze mușchii. Toți ceilalți, Mortellaro, Mooney, Hayes, Severin, le-am uitat toate căcaturile de nume... dar cui îi pasă, toți sunt o apă și-un pământ. Crezi că eu sunt dus? Crezi că eu sunt nebun? Uită-te la zombii ăia, măi omule!

– Nu-s zombi, replică Peter cu voce cumpătată. Sunt oameni de treabă. Fac tot ce le stă în puteri.

Tartaglione vărsă niște suc de fină-albă fermentat în spațiul dintre ei.

– În puteri? În puteri? Lasă jos pompoanele de majoretă, padre, și uită-te ce-a

adus USIC pe-aici. Care-i punctajul când măsoară vibrația? Doi jumate din zece? Doi? S-a oferit să te învețe cineva tango ori ți-a trimis vreo scrisoare de dragoste? Și cum merge secția de obstetrică a USIC? Se-aud ceva tropoteli de piccoli piedi?

– Soția mea e însărcinată, se auzi Peter rostind. Și n-au vrut s-o lase să vină și ea.

– Sigur că nu! Caută doar zombi!

– Nu sunt...

– Cáscaras, recipiente goale, toți până la unul! declară Tartaglione așezându-se cu o indignare atât de vehementă, încât îi scăpă un vânt. Întregul proiect e... nefast. Nu poți crea o comunitate înfloritoare, darămite o nouă civilizație, adunând laolaltă o sumedenie de indivizi care nu fac probleme! Scusi, îmi pare rău, mami, dar nu merge. Vrei Paradisul, trebuie să-l clădești pe război, pe sânge, pe invidie și lăcomie pură. Cei care-l clădesc trebuie să fie egoiști și lunatici, trebuie să poftească asta așa de mult, încât să fie în stare să te calce în picioare, trebuie să fie charismatici și fermecători și mai trebuie să-ți ia nevasta de sub nas, după care să te-nțepe c-un împrumut de zece parai. USIC crede că poate să alcătuiască o echipă de vis, ei na, chiar este un vis și chiar ar fi cazul să se trezească din el și să-și miroasă pijamalele ude. USIC crede că poate parcurge o mie de cereri și-i poate alege de acolo pe unicul bărbat și pe unica femeie care se pot înțelege cu oricine, în stare să-și facă treaba fără să dea bătăi de cap, fără să se lase apucați de pandalii astfel încât să dărâme toată șandramaua. USIC caută oameni care se pot simți acasă oriunde, chiar și în ditamai pustietatea cum e aici, oameni cărora să nu le pese, să nu facă figuri, nici o problemă, păstrăm calmul, hey ho, hey ho, la muncă am pornit, cui îi trebuie un cămin până la urmă, cui îi pasă că a luat foc casa în care ai copilărit, cui îi pasă de cartierul tău care-i sub ape acum, cui îi pasă dacă ai tăi sunt înjunghiați, cui îi pasă dacă o duzină de netrebnici îți violează fiica, toată lumea moare odată și-odată, corect?

Tartaglione găfâia. Corzile sale vocale nu erau antrenate pentru o asemenea folosire intensivă.

– Chiar crezi că lumea se apropie de sfârșit? îl întreabă Peter.

– Isuse, la naiba, padre, ce fel de creștin mai ești și tu? Nu ăsta-i tot scopul, în pizda mă-sii? Nu asta ai așteptat mii de ani?

Peter se lăsă pe spate, îngăduind corpului trudit să se cufunde în pernele putrede.

– Nu trăiesc de atâta vreme.

– Oo, asta a fost o remarcă acidă? Mi s-a părut că aud o remarcă acidă. Avem de-a face aici cu un îndumnezeit mai înfoiat, nu-i așa?

– Te rog... nu-mi spune îndumnezeit.

– Ești unul dintre creștinii ăia fără cofeină, padre? Un biscuit pentru diabetici? Fără doctrină, aport redus de vinovăție, Judecata de Apoi degresată, cu sută la sută mai puțin din a Doua Venire, fără adaos de Sfârșitul Lumii? Poate conține urme de evreu crucificat?

Vocea lui Tartaglione era îmbibată de silă.

– Marty Kurtzberg... da, el era un om cu credință. Rugăciune înainte de masă, „O Fortăreață Tare este Domnul“, fără răhățișuri gen Krishna-e-și-el-înțelept, mereu cu sacou pe el, pantaloni la dungă și pantofi lustruiți. Și, dacă-l zgândăreai destul, îți spunea: „Astea-s zilele de pe urmă“.

Peter înghiți în sec, iar gura îi fu năpădită de fiere. Chiar dacă era pe moarte el însuși, nu credea că acestea erau ultimele zile rămase pentru restul lumii. Dumnezeu n-ar fi lăsat din mână așa de ușor o planetă pe care o iubea. Că doar își oferise propriul fiu ca s-o salveze.

– Încerc doar... să mă port cu lumea în felul în care s-ar fi purtat Isus. ăsta-i creștinismul pentru mine.

– Păi atunci, toate bune și frumoase. Molto ammirevole! Mi-aș scoate pălăria în fața ta, dacă aș avea pălărie. Haide, omul lui Dumnezeu, bagă niște pileală, e bună.

Peter încuviință din cap și închise ochii. Discursul încrâncenat al lui Tartaglione despre USIC începea să-și facă efectul în mintea lui.

– Deci... motivul pentru care sunteți cu toții aici... misiunea USIC... nu e să încerce să extragă... nu e... ăă... să găsească noi surse de... ăă...

Tartaglione tuși tare, lăsând să se răspândească prin aer alte fragmente de plămân.

– Toatea asta-s gata, palomino! Gata! Avem camioanele, dar nu și autobaza, capisce? Avem navele, dar nu și portul. Avem erecția și cheful, dar femeia e moartă. Foarte curând, toate femeile o să fie moarte. Pământul s-a săturat. Am săpat toate minele, am exploatat toate exploatările, am mâncat toate mâncărurile. È finito!

– Dar aici, pe Oază? Ce-ar trebui să se petreacă aici?

– Aici? Păi n-ai primit tricoul cu Veselul Explorator? Ar trebui să creăm un cuibușor, o creșă, un loc unde s-o luăm de la capăt. Ai auzit de Înălțarea la cer? Ești genul de îmbisericit care crede în Înălțarea la cer a credincioșilor?

Peter ridică iarăși cana spre gură. Se străduia să rămână treaz.

– Nu chiar, oftă el. Cred că se bazează pe o interpretare greșită a Scripturii...

– Ei bine, proiectul ăsta, declară Tartaglione disprețuitor, e un soi de comitet de Înălțare la cer. Înălțare S.R.L. Te preocupă halul în care-a ajuns lumea? Orașul tău natal tocmai a fost făcut una cu pământul de un uragan? Școala copiilor tăi e plină de gangsteri și traficanți de droguri? Mămica ta tocmai a crăpat în propria merda în vreme ce asistentele erau ocupate să dosească morfina? N-ai benzină la mașină și prăvăliile arată cam zen? S-a stins lumina și nu se mai trage apa la veceu? Viitorul aduce a un mare morman de caca? Hei, non dispera! E o cale de ieșire. Vino în frumoasa noastră Oază. Fără infracțiuni, fără nebunie, fără chestii nașpa, o casă nouă-nouță, casă, dulce casă în sălbăticie, fără căprioare sau antilope, dar na, să punem accent pe lucrurile pozitive, acolo nu se aude niciodată o vorbă de descurajare, nu te violează nimeni și nici nu încearcă să aducă vorba despre Parisul la vremea primăverii, ce rost are să bagi nasul în voma aia veche, corect? Taie-ți legăturile, șterge

tabla, las-o baltă cu Auschwitzul, cu Alamo și cu... căcații de egipteni, pentru numele lui Dumnezeu, cui îi trebuie, cui îi pasă, concentrează-te pe ziua de mâine. Tot mai sus și tot înainte. Vino în frumoasa Oază. Totul e sustenabil, totul funcționează. Totul e pregătit, nu lipsești decât tu.

– Dar... pentru cine e? Cine o să vină?

– Aha! făcu Tartaglione, luat de valul unui extaz batjocoritor. Asta-i întrebarea de cinci milioane de ruble, este? Cine o să vină... Cine o să vină. Muy interesante. Nu putem îngădui vipere în cuibușor, corect? Nu putem permite accesul nebunilor, paraziților și sabotorilor. Trebuie să candideze doar oameni de treabă, echilibrați. Doar că – fii atent – o să trebuiască să-ți plătești drumul. E o vreme pentru plantat și o vreme pentru cules, nu? USIC nu poate investi continuu, ar fi momentul să și scoată niște bani. Deci... cine o să vină? Prăpăditul care lucrează la non-stop? Nu prea cred. USIC o să trebuiască să-i ia pe tipii putred de bogați – dar nu scârbele sau ăi de-o fac pe divele, nu-nu-nu, pe ăia simpatici, cu valori sănătoase și umaniste. Multimilionari care-ți cedează locul în autobuz. Rechini financiari care-și spală de mână tricourile fiindcă, ce să vezi, nu vor să facă risipă de curent electric. Mda, acum văd totul clar. Haideți, rezervați-vă un loc pe Tărâmul de Apoi!

Creierul lui Peter se închidea însă, pe măsură ce aluneca în neant. Își aminti de coridoarele curate ale centrului medical USIC, de echipamentul chirurgical încă ambalat în plastic, de încăperea zugrăvită în galben plină de cutii însemnate cu NEONATAL.

– Dar când... când ar trebui să se întâmple asta?

– Cât de curând! Niciodată! Cine naiba știe? răcni Tartaglione. După ce contruiesc un stadion de baseball? După ce-și dau seama cum să facă înghețată de fistic din unghii tăiate? Îndată ce reușesc să crească o narcisă? Imediat după ce Los Angeles alunecă în Pacific? N-am habar. Tu ai vrea să trăiești aici?

Peter se închipui stând cu picioarele încrucișate lângă biserică, cu Iubitorii de Isus strânși în jurul lui, toți cu fasciculele biblice legate cu lână deschise la o pagină cu o parabolă. După-amiaza lungindu-se la nesfârșit, scăldați cu toții

în soare, Iubitor Cinci oferindu-i hrană celui mai nou venit în comunitate – Bea, soția părinților PePer, așezată alături de el.

– Eu... ar depinde... îngăimă Peter. E un loc frumos.

În încăpere se lasă tăcerea. După un timp, răsuflarea lui Tartaglione devine puternică, șuierătoare și ritmică, până ce Peter își dădu seama că zicea: „A-a, a-a, a-a“ din nou și din nou. Apoi, cu o voce plină de dezgust, adăugă:

– Frumos. Am priceput.

Peter era prea ostenit ca să înceapă o discuție în contradictoriu. Știa că acolo nu erau păduri ecuatoriale, munți, cascade, grădini cu sculpturi delicate, peisaje urbane care să-ți taie răsuflarea, catedrale gotice, castele medievale, cârduri de găște, girafe, leoparzi de zăpadă, în fine, toate animalele alea ale căror nume nu și le putea aminti, toate acele obiective turistice la care-i văzuse pe alții atât de nerăbdători să ajungă, toate punctele de atracție ale vieții pământene de care, sincer să fie, nu avusese nicicând parte. Măreția Pragăi nu era pentru el decât amintirea ștersă a unei fotografii; flamingii erau doar o înregistrare pe film; nu fusese nicăieri, nu văzuse nimic, Oaza era primul loc de care-și îngăduise să se simtă legat. Primul loc pe care-l iubise vreodată.

– Da, frumos, oftă el.

– Ți-ai ieșit din minți, padre, zise Tartaglione. Ești deranjat mental. Loco-loco-loco. Pe-aici e frumos ca un mormânt, frumos ca viermii. Aerul e plin de voci, ai observat? Sunt ca urechelnițele, se vâra acolo, se prefac că ar fi doar oxigen și umezeală, dar sunt mai mult de-atât, mai mult de-atât. Oprește motorul mașinii, oprește orice conversație, oprește-l pe căcatul de Bing Crosby și ce auzi, în loc de tăcere? Vocile, omule. Nu te lasă niciodată în pace, sunt un lichid, un limbaj lichid care tot zice șop-șop-șop în canalele auditive, pe gâtulejul tău, prin cur. Hei, ai adormit cumva? Hai, nu-mi muri acum, amigo, noaptea e lungă, și mi-ar prinde bine ceva tovărășie.

Mirosul înțepător al singurătății lui Tartaglione limpezi într-o pâcla din creierul lui Peter. Se gândi la o întrebare pe care ar fi trebuit s-o pună deja, o întrebare care, neîndoielnic, i-ar fi venit îndată în gând lui Bea.

- Kurtzberg e și el aici?
- Ce? făcu lingvistul, scos brusc din fluxul perorației sale.
- Kurtzberg. Trăiește și el aici? Cu tine?

Urmă un minut întreg de tăcere.

- Ne-am ciorovăit, spuse Tartaglione într-un târziu. Poți spune că a fost... o neînțelegere filosofică.

Peter nu mai putea vorbi, dar reuși să scoată un sunet prin care să-și exprime nedumerirea.

- Cu privire la SIm, îi explică lingvistul. Scârbele alea dubioase, insipide, fără puță, pupătorii ăia mici de cur în haine pastelate. Un sorbit din cană, o gâlgâitură pe esofag, apoi: Îi iubea.

Mai trecu un timp. Aerul șoptea moale, făcându-și nesfârșitele tururi de recunoaștere a perimetrului și a pustietății camerei, testând tavanul, împungând îmbinările pereților, măturând podeaua, măsurând corpurile, pieptănând părul, lingând pielea. Cei doi bărbați respirau, unul cu gâfâieli, celălalt abia sesizabil. Se părea că lingvistul zisese tot ce avea de gând să spună și se pierduse acum în propria deznădejde stoică.

- Pe lângă asta, adăugă el în clipele de dinainte ca Peter să-și piardă cunoștința, nu suport un tip care nu vrea să bea ceva cu tine.

24. Tehnica lui Isus

Noaptea ar fi trebuit să dureze mai mult. Mult, mult mai mult. Bezna ar fi trebuit să-l țină captiv sute, ba chiar mii de ani înainte ca Învierea să vină și Domnul să ridice toți morții din pământ.

Asta îl nedumeri atunci când deschise ochii. Ar fi trebuit să fie sub pământ ori ascuns sub o pătură într-o casă neluminată dintr-un oraș abandonat, cu trupul încă nedescompus, doar un boț de material inert ce nu putea simți ori vedea. N-ar fi trebuit să fie lumină. Cu siguranță nu o asemenea lumină albă, orbitoare, mai strălucitoare decât cerul.

Însă nu era lumina Vieții de Apoi, ci neoanele unui spital. Da, acum își amintea. Își rupsese gleznele fugind de brațul legii și fusese adus la spital și umplut cu anestezice, astfel ca misterioase siluete mascate să-i poată drege oasele făcute țandări. Nu mai avea de ce să fugă, trebuia să îndure ce-l aștepta. Dintr-odată, chipul unei femei i se arătă în fața ochilor. Chipul unei femei frumoase. Aplecată asupra sa ca și cum ar fi fost un sugar în leagăn. Pe piept avea un ecuson pe care scria Beatrice. Era asistentă. O plăcea instinctiv, de parcă ar fi așteptat de-o viață să i se ivească în cale. Poate că într-o bună zi avea să se și însoare cu ea dacă spunea da.

– Bea, rosti el răgușit.

– Mai încearcă, spuse femeia.

Fața i se rotunji, ochii își schimbă culoarea, gâtul i se scurtă, părul se rearanjă singur într-o tunsoare băiețească.

– Grainger.

– Te-ai prins, zise ea cu voce ostenită.

– Unde sunt?

Îl dureau ochii de la lumină. Întoarse capul într-o parte și dădu cu ochii de o pernă verzuie.

– La infirmerie, îl lămurii Grainger. Oo, nu mișca brațul ăla, ai o perfuzie în el.

Se conformă instrucțiunilor. Un tub subțire se legănă, atingându-i obrazul.

– Cum am ajuns aici?

– Ți-am promis c-o să am mereu grijă de tine, nu? zise Grainger. Și asta-i mai mult decât poți spune despre Dumnezeu.

Peter își lăsă brațul la loc pe cuvertură și zâmbi.

– Poate că Dumnezeu lucrează prin tine.

– Mdaa? Păi, să știi că avem, de fapt, medicamente pentru gânduri din astea. Lurasidon. Asenapin. Pot să-ți scriu o rețetă oricând ești gata.

Cu ochii încă mijiți de la tăria luminii, își răsuci capul ca să privească punga ce-i alimenta tubul intravenos. Lichidul era transparent. Glucoză ori soluție salină, nu sânge.

– Otrava, îngăimă el. Ce s-a întâmplat?

– Nu ai fost otrăvit, zise Grainger cu o nuanță de exasperare în voce. Te-ai deshidratat doar, atâta tot. N-ai băut destule lichide. Puteai să mori.

El râse, apoi râsul i se transformă în hohote de plâns. Își lăsă degetele pe piept, cam pe unde era crucifixul de tuș, sau pe unde fusese. Pânza era lipicioasă și rece. Își turnase băutura scârboasă a lui Tartaglione pe bărbie și peste piept, prefăcându-se că o bea. Aici, în aerul condiționat steril, duhoarea dulceagă de fermentație era suficientă cât să-i taie răsufierea.

– L-ați adus înapoi și pe Tartaglione?

– Tartaglione?

Vocea lui Grainger fu însoțită de exclamații înfundate de uimire: nu erau singuri.

– Nu l-ați văzut?

– Era acolo?

– Da, era acolo. Acolo locuiește. În ruine. Nu se simte bine. Probabil că ar trebui să se ducă acasă.

– Acasă? Ia te uită, pufni Grainger pe un ton sarcastic. Cine s-ar fi gândit?

Ieșind din raza vederii sale, femeia făcu ceva ce Peter nu izbuti să identifice, un gest care provocă un zgomot ca un zăngănit.

– Ești bine, Grainger?

O voce masculină, pe jumătate înțelegătoare și pe jumătate alarmată. Doctorul din Noua Zeelandă. Austin.

– Nu mă atinge, zise Grainger. Sunt bine. Binebinebine.

Peter își dădu seama dintr-odată că alcoolul pe care-l mirosea nu emana exclusiv din hainele lui. Mai era un iz în aer, un iz de spirtoase, care ar fi putut fi creat prin deschiderea câtorva zeci de feșe sterile, însă la fel de bine ar fi putut să provină de la câteva duști de whisky. Whisky consumat de Alex Grainger.

– Poate că Tartaglione e fericit acolo unde e.

De data asta, o voce de femeie. Flores, asistenta. Vorbea calm, ca unui copil, de parcă o pisică ar fi fost zărită într-un copac și un puști naiv ar fi insistat să se suie cineva după ea și s-o salveze.

– Mda, sunt sigură că pocnește de fericire, se rățoi Grainger, al cărei sarcasm creștea cu o asemenea iuțeală, încât Peter nu mai avu nici un dubiu că era dezinhibată de băutură. Fericit cât e ziua de lungă. Hei, îți place? „Cât e ziua

de lungă.“ E-o poantă, nu? Sau nu chiar o poantă... Poate ironie? Cum i-ai spune, Peter?

– Poate ar fi mai bine să lăsăm pacientul să se mai refacă un pic, sugerează Austin.

Grainger îl ignoră.

– Tartaglione era un italian adevărat, ştiaţi asta vreunul? Autentic, gen. A crescut în Ontario, dar s-a născut în... am uitat numele... mi-a zis la un moment dat...

– Poate că nu-i foarte relevant pentru ce facem noi acum? zise Austin.

Deşi masculină, vocea sa căpătase o nuanţă plângăcioasă. Nu era învăţat să aibă de-a face cu colegi nerezonabili.

– Bun, bun, oftă Grainger. Nici unul dintre noi nu vine de nicăieri, am uitat, scuze. Suntem Legiunea Străină a pulii, cum tot zice Tuska. Şi, până la urmă, cine-ar vrea să se întoarcă acasă? Cine ar vrea să se ducă acasă când totul acolo e așa de dat peste cap, în timp ce aici e așa de fantastic? Ar trebui să fii nebun, nu-i așa?

– Te rog, Grainger, o avertiză Flores. Nu-ţi face asta singură.

Grainger începu să se smiorcăie.

– Nu sunteţi umani, voi ăştia. Pur şi simplu nu sunteţi naibii umani.

– Nu-i nevoie de toate astea, zise Flores.

– Ce ştiţi voi despre nevoie? începu să ţipe Grainger, care devenise isterică. Jos mâinile de pe mine, lua-v-ar dracu’!

– Nu te atingem, nu te atingem, o asigură Austin.

Se auzi un alt zăngănit de echipament răsturnat: un suport metalic pentru perfuzie intravenoasă, poate.

– Unde-i tăticu' meu? scânci Grainger ieșind cu mers împiedicat din încăpere. Îl vreau pe tati!

După ce ușa se trânti în urma ei, în infirmerie se lăsă liniștea. Peter nu era sigur dacă Austin mai era de față, însă o auzea pe Flores umblând de colo colo, în afara razei lui vizuale. Avea gâtul înțepenit, și o durere de cap îi bucuria în creier. Lichidul din pungă i se scurgea fără grabă în venă. Când se termină, cu punga de perfuzie atârând pleoștită și încrețită ca un prezervativ, ceru să fie lăsat să plece.

– Doctorul Austin voia să discute ceva cu tine, zise Flores în vreme ce-i scotea acul. Trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

– Poate mai târziu, spuse Peter. Acum chiar trebuie să plec.

– Ar fi mai bine să nu.

Strânse pumnul. Din locul de unde tocmai fusese extrasă branula se prelinse sânge de un roșu intens.

– Poți să-mi pui un bandaj cu leucoplast pe asta?

– Sigur, zise Flores apucându-se să caute printr-un sertar. Doctorul Austin a zis că o să fii foarte... nerăbdător să stați un pic la taclale. Despre un alt pacient pe care-l avem aici.

– Cine?

Peter abia aștepta să scape de acolo; trebuia să-i scrie lui Bea cât mai curând cu putință. Ar fi trebuit s-o facă de mult, în loc s-o ia razna cu mașina printr-o pâclă de melodramă.

– N-aș putea zice, spuse Flores încruntându-se în felul ei, asemănător cu al unei maimuțe. Dacă ai vrea să aștepți un pic...

– Scuze, făcu Peter. Mă întorc. Promit.

Știu, chiar când rosti cuvintele, că era posibil să fi spus o minciună, însă obținut efectul dorit: asistenta Flores dădu înapoi și-l lăsă să plece.

Fără vreun semn al încercărilor prin care trecuse în afara unui ghemotoc micuț de vată prins cu leucoplast de încheietură, porni spre apartamentul lui, nesigur pe picioare, dar încăpățânat de viu. Angajații USIC pe care-i întâlneau pe drum îi priveau întrebător aspectul demn de milă. La doar câțiva metri de ușa camerei sale dădu peste Werner.

– Salut, făcu Werner ridicând în treacăt două degete dolofane: un salut prea leneș ca să folosească mâna întregă, o aproximare neglijentă a simbolului păcii, un ecou inconștient al vreunei binecuvântări creștine.

Cel mai probabil nu avea nici o semnificație în afara hotărârii lui Werner de a-și vedea de inginerie, hidraulică sau ce-o fi fost, fără să trebuiască să se preocupe de indivizi ciudați cu mutre disperate.

„Ei, fii și tu binecuvântat“, îi veni lui Peter să strige după chinezul care se depărta. Însă trebuia să evite sarcasmul, era un păcat fie și să se gândească la așa ceva, o scăpare, ceva nedemn. Trebuia să se mențină sincer. Atât îi mai rămăsese. În suflet nu trebuia să aibă amăreală, iar în vorbe nu trebuia să aibă spini. Să iubești fără discriminare, să dorești binele tuturor făpturilor, chiar și unui câine turbat ca Tartaglione, chiar și unei ființe inutile ca Werner: asta-i era datoria sacră de creștin și singura salvare ca persoană. Deschizând ușa camerei lui, își propuse să-și scoată din inimă toată neplăcerea pe care i-o provoca Werner. Werner era un biet mielule, prețios în ochii Domnului, un dubios fără farmec care nu putea fi decât un dubios fără farmec, un orfan tocilar care, crescând, devenise un fel aparte de supraviețuitor. „Suntem cu toții forme aparte de supraviețuitori, își zise Peter spre aducere-aminte. Ne lipsește ceea ce ne trebuie în mod fundamental și, totuși, ne năpustim cu capul înainte, ne ascundem rănilor grăbiți, ne deghizăm ineptia, ne păcălim ca să ne mascăm slăbiciunile.“ Nimeni – și mai ales un pastor – nu trebuia să piardă acest adevăr din vedere. Orice făcea, oricât de adânc se scufunda, trebuia să creadă că toți bărbații îi erau frați.

Și toate femeile.

Și toți Slm.

Dragă Bea, scrise,

Nimic din ce aș putea spune n-o să facă să pară ce s-a întâmplat cu Joshua altfel decât obscen de nedrept. Era o faptură minunată, și mă doare să-l știu mort și să-mi imaginez cum și-a pierdut viața. E oribil să mi se reamintească într-un fel atât de brutal că noi, creștinii, nu avem imunitate magică la acțiunile răuvoitoare ale ticăloșilor. Credința în Cristos duce la binecuvântări minunate și la o viață în care providența îți ține partea, cum am observat amândoi de multe ori, dar lumea rămâne un loc periculos, și, pur și simplu, prin faptul că suntem oameni, rămânem vulnerabili la ororile pe care le pot provoca semenii noștri.

Și eu sunt furios. Nu pe Dumnezeu, ci pe nenorociții bolnavi la cap care l-au torturat pe Joshua. Ar trebui să-i iubesc, dar îmi vine să-i omor, deși dacă i-aș omorî nu l-aș aduce înapoi pe Joshua. Am nevoie de timp să-mi domolesc stările astea impulsive, sunt sigur că și tu la fel. N-o să-ți spun să-i ierți pe băieții ăia, fiindcă nici eu nu-i pot ierta încă. Doar Isus a fost capabil de nivelul ăsta de har. N-o să spun decât că le-am provocat multă întristare altora și că am fost iertat. Odată am jefuit o casă în dormitorul căreia se aflau cutii de medicamente contra cancerului, vrafuri întregi. Am scormonit prin ele sperând să găsesc ceva ce-aș fi putut folosi. Am furat o cutie cu analgezice și restul l-am lăsat în dezordine pe jos. În anii următori m-am gândit adesea la oamenii ăia, prin ce-au trecut când s-au întors de la spital sau de unde erau plecați. Nu mă refer la dispariția analgezicelor, pe alea le puteau înlocui destul de repede, presupun. Mă refer la faptul că, pe lângă situația pe care o aveau de îndurat, li se mai spărsese și casa; descopereau că nu există milă, că nu li se oferă nici o păsuire pentru soarta lor și-așa imposibilă. Băieții care l-au torturat pe Joshua ne-au făcut asta nouă. Ce să mai zic? Nu sunt Isus.

Dar rămân bărbatul tău. Am trecut prin atâtea amândoi. Nu doar în calitate de echipă creștină bărbat-și-femeie, dar și ca două animale care a încredere unul în altul. Ori de câte ori mă gândesc la înstrăinarea care s-a instaurat între noi, mă cuprinde o mâhnire teribilă. Te rog, acceptă-mi iubirea.

Uneori, în predici, le-am povestit oamenilor cum ceea ce m-a fermecat, în acel salon de spital unde ne-am cunoscut, a fost lumina lui Cristos care emana din tine. Credeam asta când am zis-o, dar acum nu mai sunt așa de sigur. Poate că te-am subevaluat ca să marchez un gol evanghelic. Ai o lumină care face parte din ființa ta lăuntrică, un spirit extraordinar care ar sălășlui în tine chiar dacă n-ai fi creștină, un spirit ce va continua să te facă specială chiar și dacă respingerea lui Dumnezeu de către tine se va dovedi permanentă. Te iubesc și te doresc indiferent de credința ta religioasă. Mi-e dor de tine. Nu mă lăsa.

Îmi pare rău că ți-am lăsat impresia că nu mă interesează ce se petrece în lume – în lumea noastră adică. Spune-mi, te rog, mai multe. Tot ce-ți vine în minte, tot ce ți se pare demn de interes. Pe aici nu există știri – nu avem ziare, nici măcar vechi, nici acces la vreo informație despre evenimentele curente, nu avem cărți de istorie ori cărți de orice fel, doar fascicule cu integrale și rebusuri și reviste lucioase despre preocupări de timp liber și informare profesională. Și până și acelea sunt cenzurate. Da, există un mic și zelos cenzor USIC care aprobă revistele și rupe paginile cu care nu e de acord!

L-am întâlnit în cele din urmă pe Tartaglione, lingvistul care dispăruse. E un individ foarte tulburat, dar mi-a zis adevărul despre intențiile USIC. Contrar bănuielilor noastre, ei nu sunt aici din motive imperialiste sau comerciale. Cred că vine sfârșitul lumii și vor un nou început pe Oază. Pregătesc locul. Pentru cine, asta nu știu. Nu pentru de-alde tine, evident.

Se opri din tastat, reciti ce scrisese, se gândi să șteargă totul după Nu mă lăsa. Până la urmă renunță la Nu pentru de-alde tine, evident, adăugă Cu drag, Peter și apăsă butonul de transmitere.

Câteva minute, ca de obicei, cuvintele sale tremurară pe ecran, așteptând să fie slobozite. Apoi, supraimprimată peste text ca un marcaj cu fierul roșu, o avertizare concisă se arătă cu litere albicioase pe ecran:

NU SE APROBĂ – SOLICITAȚI ASISTENȚĂ.

*

Se opri în fața ușii lui Grainger și bocăni.

– Grainger! Grainger! Deschide, sunt eu, Peter!

Nici un răspuns.

Fără să se uite măcar în stânga și-n dreapta ca să verifice dacă nu-l vedea cineva, deschise ușa și dădu buzna în camera femeii. Avea de gând s-o tragă din pat dacă era adormită. Nu cu violență, desigur. Dar trebuia să-l ajute neapărat.

Spațiul ei de locuit era identic cu al său, conceput la fel de spartan. Grainger nu era acolo. Patul era făcut, mai mult sau mai puțin. Un șal alb atârna pe frânghia de rufe prinsă de tavan. O constelație de picuri de apă licărea pe dinăuntru cabinei de duș. O sticlă de bourbon pe jumătate goală, pe care scria simplu BOURBON cu litere mari și roșii de tipar pe fond alb, cu prețul de șase sute cincizeci de dolari, se afla pe masă. Tot pe masă era și fotografia unui bărbat cu față aspră, de vârstă mijlocie, purtând haine groase de iarnă și cu o carabină în mână. În spatele lui, sub un cer gri, ce nu promitea nimic bun, se vedea ferma familiei Grainger acoperită de zăpadă.

O găsi pe fiica lui Charlie zece minute mai târziu, în farmacie, loc unde era și firesc să se afle, de vreme ce era, până la urmă, farmacistă USIC. Era așezată la o tejghea, îmbrăcată ca de obicei, cu părul pieptănat și încă un pic umed. Când intră Peter, ea scria într-un dosar de modă veche, cu arc, ținând creionul cu stângăcie între degetele scurte. Niște rafturi modulare în formă de fagure, mai mult goale, dar punctate ici și colo cu sticlute de plastic și cutii de carton, se înălțau deasupra ei.

– Hei, n-am vorbit serios când am zis de medicamentele antipsihotice, glumi ea când îl văzu.

„Nu aduce vorba despre ce am zis în infirmerie“, îl rugau ochii ei.

– Am nevoie să mă ajuți, spuse Peter.

– Nu te duci nicăieri, îi replică ea. Nu cu mine, cel puțin.

Avu nevoie de o secundă ca să-și dea seama că se referea la condusul mașinii către o destinație care nu-i făcea bine la sănătate.

– Tocmai am încercat să-i trimit soției mele un mesaj și a fost blocat. Trebuie să-l fac să treacă. Te rog.

Ea lăsă jos creionul și închise dosarul.

– Nu-ți face probleme, Peter, pot să rezolv asta. Probabil. Depinde de cât de neascultător ai fost.

Se ridică în picioare, iar Peter observă din nou că nu era prea înaltă. Însă în acel moment se simțea mai scund decât ea; era băiețelul căruia i se furase bicicleta nouă-nouă, era făptura jalnică trântită pe o sofa pătată de vomă în azilul de noapte penticostal, era misionarul febril care ajunsese la capătul puterilor – și toți acești Peter nu puteau decât să se lase la mila unei femei care suferise mult, o mamă care să-l asigure că era mai prețios decât orice cadou scump, o soție care să-l asigure că avea să-l iubească mai departe chiar dacă încălca o promisiune sacră, o prietenă care să-l poată scoate din ultima sa criză. Când se trecea la lucruri practice, nu mai era vorba despre Isus, ci despre aceste femei la mila cărora se lăsa și care trebuiau să decidă dacă nu cumva întinsese prea mult coarda.

Camera lui, în care intrară amândoi, era un dezastru. Rucsacul, murdar de la drumurile pe teren, zăcea în mijlocul încăperii, pe jos, înconjurat de gheme deșirate de lână ce căzuseră de pe scaun. Pe masă erau împrăștiate pastile, iar pe lângă ele flaconul de medicamente desfăcut și biletul lui Grainger despre ce să ia în caz de nevoie, lucru ciudat, fiindcă nu-și amintea să fi desfăcut flaconul. Patul îi era în ultimul hal: cearșafurile erau atât de încurcate, încât s-ar fi zis că acolo se duseseră lupte corp la corp.

Grainger, ignorând haosul, se așază pe scaun și citi scrisoarea către Bea. Pe chipul ei nu se citea nici o emoție, deși strânse ușor din buze o dată sau de două ori. Poate că cititul nu era punctul ei tare și era tentată să îngâne

cuvintele? Se opri lângă ea și așteptă.

– O să am nevoie de permisiunea ta ca să fac unele modificări, zise Grainger când termină.

– Modificări?

– Să scot câteva... afirmații problematice. Ca să treacă de Springer.

– Springer?

Peter presupusese că mesajul îi fusese blocat de un soi de program pe computer care scana automat textul.

– Adică Springer mi-a citit toate scrisorile?

– E treaba lui, zise Grainger. Una dintre treburi. Avem sarcini multiple pe-aici, cum poate că ai observat. Sunt câteva persoane care verifică Glonțul. Sunt destul de sigură că acum e tura lui Springer.

O țintui cu privirea. Pe fața ei ostenită nu se citeau rușine, vinovăție sau nevoia de a se apăra. Nu făcea decât să-l informeze despre un detaliu legat de activitatea cotidiană aUSIC.

– Faceți cu rândul să-mi citiți corespondența personală?

Abia acum părea să devină conștientă de posibilitatea ca, în universul altor oameni, aranjamentul acesta să fie ciudat.

– E așa o mare chestie? pufni cu insolență. Dumnezeu nu-ți citește gândurile?

Peter dădu să protesteze, însă nu reuși să vorbească.

– În orice caz, continuă ea trecând la un ton pragmatic. Vrei să fie trimis mesajul, deci hai s-o facem. Uite, chestiile despre cum cenzureazăUSIC revistele trebuie să dispară, spuse după câteva clipe, apăsând tastatura cu unghiile boante.

Literă cu literă, cuvintele „și până și acelea sunt cenzurate“ dispărură de pe

ecran.

– La fel și fazele despre sfârșitul lumii.

Alte apăsări. Se uită lung la textul licăritor, evaluându-și amendamentele. Îi mai atraseră atenția câteva cuvinte pe care le elimină. Avea ochii injectați și părea cuprinsă de tristețea cuiva mult mai în vârstă.

– Fără sfârșitul lumii, murmură pe un ton de mustrare blândă. Ntț.

Mulțumită de ce făcuse, apăsă butonul de trimitere. Textul tremură pe ecran atâta vreme cât, altundeva în complex, o altă pereche de ochi osteniți examinau cele scrise. Apoi dispăru.

– Încă cinci mii de parai dați pe gârlă, zise Grainger strângând din umeri.

– Pardon?

– Fiecare dintre mesajele tale cu Glonțul costă cam cinci mii de dolari trimisul. Și la fel și ale soției tale, evident, ca să le primești. Își șterse fața cu palmele și răsuflă adânc, încercând să absoarbă din mâinile proprii mult-necesara energie, apoi spuse: Alt motiv pentru care personalul de-aici nu comunică zilnic cu o puzderie de amici de-acasă.

Peter încercă să facă un calcul mental. Matematica nu era punctul său forte, însă știa că numărul era înspăimântător de mare.

– Nu mi-a zis nimeni.

– Ni s-a cerut să nu-ți spunem. Nici o cheltuială nu-i prea mică pentru misionarul nostru.

– Dar de ce?

–USIC te voia cu tot dinadinsul. Ai fost, gen, primul nostru VIP.

– N-am cerut niciodată...

– Nu trebuia să ceri. Mi s-a... indicat să-ți ofer tot ce vrei. În limitele

decenței. Fiindcă, știi, înainte să apară tu lucrurile se cam... blocaseră.

– Lucrurile?

Nu-și putea imagina ce fel de lucruri. O criză spirituală în rândurile personaluluiUSIC?

– N-am mai primit provizii de mâncare un timp. Gata cu fina-albă de la micuții noștri prieteni, zise Grainger zâmbind acru. Ți se par așa de blânzi și de umili, nu? Dar pot fi foarte decizi atunci când vor. Le-am promis un înlocuitor pentru Kurtzberg, însă li s-a părut că sosește prea greu. Cred că Ella Reinman a citit dosarele a un milion de preoți și pastori, i-a tot stârnit ca să vadă ce au în ei, ca să le facă vânt apoi. „Următorul pastor, vă rog! Care-i fructul tău preferat? Cât de mult o să-ți lipsească Philadelphia? Să prăjești rățuște de vii – OK sau ne-OK? Ce te-ar face să-ți pierzi răbdarea și să vrei să-mi frângi gâtul slăbănog?”

Mâinile lui Grainger mimară acțiunea, strivind cu degetele mari beregata anchetatoarei.

– Între timp, în Orașul Dement, micii noștri prieteni n-au mai putut să aștepte. Și-au încordat singurul mușchi pe care-l puteau încorda ca să-i facă pe cei de laUSIC să se grăbească și să te găsească pe tine.

Observând uluirea de pe fața lui, dădu din cap pentru a-i indica faptul că era cazul să nu mai consume energie pe scepticism, ci pur și simplu s-o creadă.

– Cât de rău a fost? o întreabă Peter. Ați suferit, adică, de foame?

Pe Grainger o irită întrebarea.

– Sigur că n-am suferit de foame. Doar că mâncarea s-a cam... scumpit o vreme. Mai scumpă decât ai vrea să te gândești.

Peter încercă să se gândească la asta și descoperi că femeia avea dreptate.

– Blocajul ăsta n-ar fi fost mare chestie, continuă Grainger, dacă ne-am fi putut cultiva singuri cele trebuincioase. Și Dumnezeu știe c-am încercat. Grâu. Porumb. Cereale. Căneapă. Fiece sămânță cunoscută omenirii a intrat în

solul ăsta. Însă ce-a ieșit nu-i foarte impresionant. Grădinărit de dragul grădinăritului, așa ai putea să-i spui. Și firește c-am încercat să creștem și fină-albă, dar era aceeași poveste. Câte un bulb pe ici, pe colo. Parcă creșteam orhidee. Pur și simplu nu ne dăm seama cum pot tipii ăia s-o facă să crească în cantități mari. Ce naiba fac, cu ce fertilizează? Cu praf de zâne, presupun.

Tăcu, încă așezată în fața Glonțului. Vorbise pe un ton posac, fără vlagă, de parcă subiectul ar fi fost unul depășit, o umilință prea mizerabilă și plictisitoare ca s-o mai aducă iar în discuție. Coborându-și privirea către fața ei, Peter se întrebă cât trecuse – câți ani – de când fusese cu adevărat, pe deplin fericită.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru că m-ai ajutat. Eram... într-o stare proastă. Nu știu ce mă făceam fără tine.

– Luai pe altcineva să te ajute, presupun, zise ea fără să-și mute ochii de la ecran.

– Nu mă refer doar la mesaj. Adică... ai venit după mine. Puteam să mor, cum ai zis și tu.

Ea oftă.

– De fapt, să mori nu-i lucru ușor. Corpul uman e conceput să nu cedeze. Dar da, am fost îngrijorată când te-am văzut că o iei așa cu mașina, bolnav fiind.

– Cum m-ai găsit?

– Asta n-a fost greu. Toate vehiculele noastre au zgărzi cu clopoței, dacă-nțelegi unde bat. Partea grea a fost să te duc până la mașina mea, fiindcă nu era chip să te pot trezi. A trebuit să te-nfășor într-o pătură și să te târăsc pe pământ. Și nu-s foarte puternică.

Imaginea a ce făcuse pentru el i se aprinse în minte ca o vâlvătaie, deși nu-și amintea nimic. Își dorea să-și fi putut aminti.

– Of, Grainger...

Femeia se ridică brusc.

– Chiar o iubești, nu? Pe soția ta.

– Da. Chiar o iubesc.

Îi venea s-o cuprindă în brațe, dar ezita. Grainger se dădu un pas mai încolo.

– Scrie-i cât de mult vrei. Nu-ți face griji pentru costuri. USIC își poate permite. Și, oricum, ne-ai salvat pielea. Ne-ai salvat și puiul, și pâinea, crema de ou, scorțișoara etc. etc. etc.

Pe la spate, își puse palmele pe umerii ei, tânjind să-i arate cum se simțea. Fără să se uite înapoi, Grainger îi luă mâinile într-ale ei și i le apăsă tare pe piept, nu chiar peste sâni, ci pe lângă stern, unde-i bătea inima.

– Și nu uita, îi mai spuse. Când aduci vorba de USIC, vorbește frumos. Fără acuzații și fără sfârșitul lumii.

„O să revin“, îi zisese lui Flores doar ca să-i închidă gura, doar ca să scape din locul ăla, însă acum, gândindu-se la asta, i se părea că o promisiune rămâne o promisiune. Grainger plecase, mesajul către Bea fusese trimis. Trebuia să afle ce avea în minte doctorul Austin.

Făcu duș, se spală pe cap, își masă scalpul plin de cojițe jupuite. Apa ce-i susura în jurul picioarelor era maronie, se scurgea în canalizare precum ceaiul. Cu ocazia celor două internări ale sale la infirmeria USIC, adusese probabil mai multe bacterii în mediul lor steril decât avuseseră în toți anii de dinainte. Mare minune că nu-l vârâseră într-o cadă cu dezinfectant, mare cât covata de băutură a lui Tartaglione, înainte de a consimți să-l trateze.

Odată dușul terminat, se șterse atent cu prosopul. Înțepătura branulei se vindecase deja. Avea pe trup felurite zgârieturi pe cale de cicatrizare. Mușcătura de pe braț arăta bine; cea de pe picior îl înțepa un pic și părea puțin umflată, însă, dacă situația se înrăutățea, un tratament rapid cu antibiotice avea să rezolve totul. Își schimbă pansamentele și-și puse blugii și

un tricou. Dishdasha îi era atât de puturoasă de la poșirca lui Tartaglione, încât se gândi să renunțe la ea, dar până la urmă o băgă în mașina de spălat. Plăcuța cu ECONOMISIȚI APA. N-AȚI PUTEA S-O FACEȚI MANUAL? era încă la locul ei, cu tot cu adaosul TE OFERI, TANTI? Aproape că se așteptase ca inscripția să fi fost ștearsă de vreun intrus, vreun inginer multicalificat sau un electrician pus să inspecteze camerele tuturor în căutare de chestii care ar fi insultat valorile USIC. Nimic nu l-ar mai fi surprins.

– Mă bucur să te văd, zise Austin cercetându-i îmbrăcămintea convențională cu ochi aprobatori. Arăți mult mai bine.

– Sunt sigur că și miros mai bine, râse Peter. Iartă-mă că ți-am împruțit sala de operație.

– Altfel nu se putea, spuse suav doctorul. Alcoolul e o chestie rea.

Atât de departe era dispus să meargă cu menționarea ebrietății deloc profesionale a lui Grainger.

– Pășești un pic cam țeapăn, observă medicul când se deplasară amândoi de lângă ușă spre cabinetul de consultații. Ce-ți fac rănilor?

– Sunt bine. Doar că m-am dezobișnuit să port haine – genul ăsta de haine.

Austin zâmbi nesincer; cu siguranță, tocmai își ajustase evaluarea profesională în privința stării de sănătate a lui Peter.

– Da, sunt zile când mi-ar plăcea și mie să vin gol la serviciu, glumi el, dar sentimentul trece.

Peter zâmbi la rândul-i. Se simțea cuprins de una dintre acele intuiții pastorale, precum cea pe care i-o inspirase tristețea inconsolabilă a lui Iubitor Unu: doctorul ăsta, masculul ăsta arătos din Noua Zeelandă, bărbatul pe nume Austin, nu avusese niciodată o relație sexuală cu altcineva.

– Aș vrea să-ți mulțumesc pentru că ai luat în serios conversația noastră, spuse Austin.

– Conversația?

– Despre sănătatea băștinașilor. Rugămintea de a-i lămuri să vină aici ca să-i examinăm, să le diagnosticăm bolile. Se vede bine că ai dus mesajul. Și zâmbi iar, ca să arate că era conștient cât de evanghelic sunase fraza. În cele din urmă a venit unul.

„În cele din urmă.“ Peter se gândi la distanța dintre baza USIC și așezarea SIm, timpul cât dura să mergi cu mașina acolo, timpul cât ar fi durat ca să străbați distanța pe jos.

– Fir-ar să... E așa de departe!

– Nu, nu, îl liniști Austin. Îl mai ții minte pe Conway? Bunul tău samaritean? Se pare că nu era mulțumit cu puterea semnalului unei chestii pe care a instalat-o la biserica ta. Așa că s-a dus iar acolo și, țin-te bine... s-a întors cu un pasager. Un... prieten de-al tău, din câte înțeleg.

– Prieten?

Austin întinse mâna și arată spre coridor.

– Vino cu mine. E la Terapie intensivă.

Termenul îl izbi pe Peter ca un cuțit în burtă. Îl urmă pe Austin afară, câțiva pași pe hol și într-o altă încăpere marcată cu „TI“.

Un singur pacient se afla în salonul impecabil, cu douăsprezece paturi. Suporturi mari pentru perfuzii intravenoase, lucind de noi ce erau, cu acoperitori transparente de plastic încă îmbrățișându-le tije de aluminiu, stăteau de strajă lângă fiecare pat gol. Unicul pacient nu avea perfuzie pusă și nici nu era atașat la alte tentacule ale tehnologiei medicale. Stătea cu spatele drept, sprijinit în perne, învelit până la brâu în cearșaful de un alb imaculat, cu capul chel, aducând cu un miez uriaș de nucă, fără glugă. Pe salteaua mare, dreptunghiulară, concepută pentru trupuri americane de dimensiunile lui B.G., arăta jalnic de mărunț. Roba și mănușile îi fuseseră înlocuite cu un halat subțire de spital, verzui ca un broccoli veștejit, culoare pe care Peter o

asocia cu Iubitor de Isus Douăzeci și Trei, lucru care nu însemna că era vorba despre Iubitor de Isus Douăzeci și Trei, firește. Cu o rușine atât de intensă încât se apropia de panică, Peter își dădu seama că n-avea nici o cale ca să-și dea seama despre cine era vorba. Nu știa decât că mâna dreaptă a băștinașului era înfășurată într-un cocon umflat de tifon alb. În mâna stângă avea o borsetă de toaletă ponosită... nu, nu era borsetă, era... un fascicul de Biblie, unul dintre înjghebările cusute de el. Hârtia fusese umezită și uscată de atâtea ori, încât căpătase textura pielii; firele lăbărțate de lână erau galbene și roz.

Când îl văzu pe Peter, nativul Slm își lăsă capul pe-o parte, nedumerit parcă de veșmintele nefamiliare ale predicatorului.

– Dumnezeu binecuvânPeze reunirea noaSPră, părinPe PePer.

– Iubitor Cinci?

– Da.

Peter se întoarse spre Austin.

– Ce-i în neregulă cu ea? Ce caută aici?

– Ea? clipi doctorul. Pardon. Întinse mâna după un suport de documente de care era prinsă o singură filă și, cu o mișcare a pixului, modifică sexul pacientului. Ei bine, cum poți vedea după bandaje, continuă el escortându-l pe Peter către patul lui Iubitor Cinci, s-a rănit la o mână. O leziune foarte gravă, trebuie spus, zise Austin arătând spre bandajul de tifon. Pot?

Ultima întrebare o adresase pacientei.

– Da, zise ea. AraPă.

În vreme ce bandajul era desfăcut, Peter își aminti de ziua în care se lovise Iubitor Cinci: tabloul căzând de pe tavan, vânătaia de pe mână, înduioșarea febrilă pe care i-o arătaseră ceilalți Slm. Și cum, de atunci, își protejase acea mână de parcă amintirea rănii refuza să se șteargă.

Umflătura albă scăzu în dimensiuni; Austin desfăcu ultima bucată de tifon. Un miros dulceag, fermentat se răspândi în încăpere. Mâna lui Iubitor Cinci

nu mai era o mână. Degetele se contopiseră într-un boț putred, cenușiu-albăstrui. Arăta ca un măr lovit ce fusese lăsat cu săptămânile pe undeva.

– Doamne, Dumnezeu, icni Peter.

– Vorbești limba lui... limba ei? îl întreabă Austin. Fiindcă nu sunt sigur cum se obține aici consimțământul pacientului. În orice caz, nu există alternativă la amputare, dar până și să explic ce-i ăla un anestezic general ar fi...

– Doamne... Dumnezeu...

Iubitor Cinci ignora conversația celor doi, ignora masa putredă de carne de la capătul încheieturii sale. Cu mâna sănătoasă deschise fasciculul biblic, folosind cu iscusință trei degete ca să ajungă la o pagină anume. Cu voce limpede, nepoticnită (mulțumită pastorului ei) în prea multe consoane imposibile, recită:

– Dumnezeu le dădu forță în durere, iarăși făcându-i cum erau. Apoi trecu la altceva, de pe aceeași pagină de fragmente mobilizatoare din Psalmi și Luca: Oamenii aflau de noua cale, cea bună, și îl urmau. El îi primea cu bunăvoință, sprijinindu-i în a-l afla pe Domnul, lecuind pe cei în nevoie.

Ridică apoi capul, fixându-și atent ochii asupra lui Peter. Umflăturile de pe fața ei, asemănătoare genunchilor de fetuși, părură să lucească.

– Am nevoie de lecuire, zise. Ori mor.

Apoi, după o tăcere scurtă, în caz că mai era vreo nelămurire ce trebuia clarificată:

– Aș vrea, Pe rog, Să PrăieSc.

– Doamne... Dumnezeu... continua să repete Peter, la zece metri distanță pe hol, în vreme ce Austin, cu brațele încrucișate stingher la piept, se sprijinea de un colț al biroului din cabinet.

Medicul era tolerant cu incontinența emoțională a pastorului – n-ar fi

îndrăznit să-i spună că nu se obținea nimic prin gemete, prin strâns pumnii și prin ștergerea agitată a feței. Chiar și așa, după un timp, hotărî că trebuiau să discute despre ce se putea face în continuare.

– O să aibă cea mai bună îngrijire posibilă, zise el încercând să-l liniștească pe Peter. Avem de toate aici. N-aș vrea să mă ridic singur în slăvi, dar sunt un chirurg bunicel. Doctorul Adkins e și mai bun încă. Îți amintești ce lucrare fantastică a făcut cu tine? Dacă te liniștește cu ceva, să știi că poate să se ocupe și de ea la fel de bine.

– Dar nu-ți dai seama ce înseamnă asta? se tângui Peter. Nu-ți dai în pizda mă-sii seama ce înseamnă?

Doctorul tresări la înjurătura neașteptată venită de la un om ce era, din câte ajunsese să priceapă el, un pastor creștin bona fide.

– Păi... înțeleg că ești supărat, dar nu cred că ar trebui să trecem direct la concluzii pesimiste.

Peter clipi, alungându-și lacrimile din ochi, și izbuti să-și ațintească privirea asupra feței doctorului. Cicatricea în zigzag de pe falca lui Austin era la fel de dubioasă ca întotdeauna, dar acum, în loc să se întrebe cum de se alesese Austin cu ea, Peter fu izbit de natura ei esențială: nu era o desfigurare, era un miracol. Toate cicatricile de care avuseseră parte toți, în întreaga istorie a omenirii, nu erau suferință, ci triumf: triumf împotriva deteriorării, triumf împotriva morții. Rănile de pe brațul și piciorul lui (care încă se vindecau), cojile de pe urechi (pe care nu le mai avea acum), toate zgârieturile neînsemnate, arsurile, eczemele și vânătăile, miile de leziuni avute de-a lungul anilor, până la oasele pe care și le rupsesse în săptămâna de dinainte s-o cunoască pe Bea, genunchii jupuiți de când căzuse pe bicicletă, copil fiind, mâncărimea de la scutece de care suferise probabil în pruncie... nimic din toate astea nu-l oprise să se afle acolo în acel moment. El și Austin erau tovarăși întru norocul acesta uluitor. Despicătura de pe obrazul medicului, care trebuie să fi fost o chisăliță sângerândă când căpătase rana, nu-i transformase întreg capul într-un gogoloi unsuros; se transformase, ca prin minune, în carne nouă, roz.

Nimic nu-ți va face rău, zicea Luca. Când vei păși prin foc, nu te vei arde, zicea Isaia. Domnul îți vindecă toate bolile, zicea în Psalmi. Aici era la

*vedere, precum cicatricea de pe chipul acestui doctor mulțumit de sine:
omniprezenta tămăduire pe care oazanii o numeau Tehnica lui Isus.*

25. Unii dintre noi mai au și treabă

Afară, cerul se întunecă, deși erau în plină zi. Nori rău prevestitori se formaseră cu zecile, aproape perfect circulari, ca niște luni uriașe de vapori. Peter se holbă la ei pe geamul camerei. Iubitor Unu îl asigurase cândva că nu există furtuni pe Oază. Părea că asta avea să se schimbe.

Globurile uriașe de umezeală, înaintând, deveneau deodată mai familiare, dar și mai alarmante. Erau vârtejuri de ploaie, doar ploaie, cu nimic diferite, în mișcarea lor, de vârtejurile de ploaie pe care le văzuse de multe ori înainte. Însă relația lor cu cerul dimprejur nu mai era atât de subtilă și fragilă ca de obicei; acum era de parcă fiecare adunare vastă de picături ar fi fost ținută laolaltă de o forță gravitațională internă, ca o planetă ori vreun corp ceresc gazos. Iar sferele erau atât de dense, că-și pierduseră o parte din transparență și aruncau o umbră apăsătoare peste ceea ce fusese până atunci o dimineată luminoasă.

„Se apropie nori de ploaie“, se gândi să-i scrie lui Bea, dar îl lovi o dublă mâhnire neputincioasă, stârnită atât de amintirea stării în care se afla soția lui, cât și de inadecvarea scrisorilor sale. Dacă s-ar fi descurcat mai bine să descrie prin câte trecuse, poate că ea nu s-ar fi simțit atât de abandonată. O, dacă darul vorbirii cu care Dumnezeu îl înzestra când i se cerea să vorbească în public unor străini i-ar fi venit în ajutor când îi scria soției sale!

Se așeză la Glonț și căută mesaje noi. Nimic.

Adevărul era la fel de gol ca ecranul pustiu, pe care cândva licăriseră cuvinte: Bea nu vedea nici un rost în a-i răspunde acum. Ori era incapabilă să răspundă – prea ocupată, prea supărată sau la ananghie. Poate că ar fi trebuit să-i scrie oricum, să nu aștepte un răspuns de la ea, ci să trimită mesaj după mesaj. Cum făcuse ea la început, când abia ajunsese pe Oază, mesaje după mesaje pe care el le lăsase fără răspuns. Își scormoni prin minte după vorbe care să-i dea speranță lui Bea, poate ceva în genul „Speranța e unul dintre

cele mai puternice lucruri din Univers. Imperiile pot să se prăbușească, civilizațiile se spulberă ca fumul...” – dar nu: retorica de predică era una, iar realitatea crâncenă a vieții soției sale era alta. Civilizațiile nu dispăreau ușurel și grațios; imperiile nu apuneau precum soarele: imperiile colapsau în haos și violență. Oameni reali erau supuși silniciilor, bătuți, tâlhăriți, lăsați pe drumuri. Vieți reale se duceau pe apa sâmbetei. Bea era speriată și rănită; n-avea nevoie de predicile sale.

Bea, te iubesc, scrise. Îmi fac multe griji din cauzaa ta.

Era în regulă să cheltuie cinci mii de dolari din banii USIC numai pentru a trimite zece cuvinte neputincioase prin spațiu? Cu o ezitare de o clipă doar, apăsă butonul de transmisie. Literele tremurară pe ecran două, trei, patru minute, făcându-l să se teamă că sentimentele îi erau judecate de vreun lucrător plin de lehamite de prin clădire și socotite greșite, păcate împotriva valorilor USIC, încercări de a submina marea misiune. Cu privirea fixată pe ecran și broboane de sudoare formându-i-se pe frunte, observă greșeala de tastare – doi a în loc de unul. Întinse mâna să repare, dar cuvintele se evaporară.

APROBAT. TRANSMIS, apăru îndată pe ecran.

Slavă Domnului pentru asta.

Afară se auzi un tunet.

Peter se rugă.

În viața fiecărui creștin apare un moment în care el sau ea trebuie să știe circumstanțele exacte în care Dumnezeu este dispus să vindece un bolnav. Peter atinsese acum acel punct. Până azi se descurcase cu același amestec de credință, medicină și bun-simț pe care se cam bazau mai toți enoriașii lui din Anglia: șofează atent, ia pastilele conform instrucțiunilor, toarnă apă rece peste pielea opărită, fă operație ca să-ți scoți chistul, nu uita că un creștin diabetic are nevoie de insulină la fel ca un diabetic ateu, consideră un infarct drept un avertisment, nu uita că toate ființele umane trebuie să moară, dar ține

mintea totodată că Dumnezeu e milostiv și-ți poate smulge viața înapoi din ghearele morții dacă... dacă ce? Ce?

La câteva sute de metri, ținută pe un pat de metal, stătea Iubitor Cinci, atât de mică și de neajutorată în spațiul uriaș etichetat drept Terapie intensivă. Nimic din ce aveau de oferit doctorii de la USIC nu-i putea vindeca putregaiul cărnii. Amputarea mâinii sale ar fi fost ca și cum ar fi tăiat partea stricată a unui măr; era doar pentru a face fructul să arate mai bine în vreme ce murea.

Însă Dumnezeu... Dumnezeu putea să... putea ce? Dumnezeu putea lecu cancerul, se demonstrase asta de multe ori. O tumoare inoperabilă putea, prin forța rugăciunii, să se micșoreze miraculos. Condamnările la moarte puteau fi amânate ani buni și, cu toate că Peter nu era de acord cu șarlatanii care se pretindeau vindecători prin credință, văzuse persoane trezindu-se din come așa-zis fatale, văzuse supraviețuind copii născuți prematur, fără vreo șansă, văzuse chiar și o femeie oarbă recăpătându-și vederea. Dar de ce o făcea Dumnezeu pentru unii creștini și pentru alții nu? Era o întrebare simplă, prea naivă pentru ca teologii să se ostenească s-o discute în sinoadele lor. Totuși, care era răspunsul? Până în ce măsură se simțea Dumnezeu obligat să respecte legile biologiei, lăsând oasele calcificate să se sfărâme, ficatului otrăvit să fie copleșit de ciroză, arterele retezate să gâlgâie de sânge? Și dacă legile biologiei pe Oază erau întocmite astfel încât Slm nu se puteau vindeca, dacă mecanismul pentru vindecare nici nu exista măcar în trupurile lor, avea vreun sens să se roage lui Dumnezeu pentru ajutor?

„Doamne sfinte, te rog, n-o lăsa pe Iubitor Cinci să moară.“

Era o rugăciune peste toate de copilărie, felul în care s-ar fi rugat un copil de cinci ani.

Dar poate că asemenea rugăciuni erau cele mai bune.

Îi fu greu, cu bubuiturile tunetelor și zarva grijilor din minte, să recunoască bătaia la ușă, dar în cele din urmă deschise.

– Cum te simți? îl întreabă Grainger, îmbrăcată pentru ieșire.

„Ca dracu’“, fu cât pe ce să zică.

– Sunt foarte supărat și îngrijorat pentru prietena mea.

– Dar fizic?

– Fizic?

– Ești în stare să mergi afară cu mine?

Vocea ei era fermă și demnă; își revenise la normal. Ochii îi erau limpezi, fără margini înroșite; nu mirosea a alcool. Era, de fapt, frumoasă, mai frumoasă decât o văzuse vreodată până atunci. Pe lângă obișnuitul batic pe care-l folosea la condus, purta o tunică albă cu mâneci largi, care abia îi treceau de coate, lăsând la vedere rețeaua de cicatrice albicioase de pe antebrate. „Ia-mă așa cum sunt“, acesta era mesajul.

– Nu-l putem lăsa baltă pe Tartaglione. Trebuie să-l aducem înapoi.

– Dar nu vrea să se întoarcă, spuse Peter. Simte un dispreț imens pentru toți cei de aici.

– E numai gura de el, zise nerăbdătoare Grainger. Îl cunosc. Aveam obiceiul să stăm de vorbă. E un tip foarte interesant, foarte deștept și plin de farmec. Și sociabil. O s-o ia razna acolo.

Un bau-bau dezgolit, desprins parcă din descrierile medievale ale celor damnați, i se înfățișă în memorie lui Peter.

– Deja a luat-o razna.

Grainger își miji ochii.

– Te cam... grăbești să-ți dai cu părerea, nu crezi?

Peter își feri privirea, prea preocupat ca să aibă chef de dezbateri. Cu stângăcie, se prefăcu că-și face de lucru cu scoaterea rufelor din mașina de

spălat.

– În orice caz, continuă Grainger, eu o să vorbesc cu el, tu nu trebuie. Doar să-l convingi cumva să iasă din ascunziș. Chestia pe care-ai făcut-o data trecută... fă-o iar.

– Păi, mă împleticeam prin beznă, delirând, convins că-s pe moarte, recitând cu voce tare o parafrază la Psalmul 23. Dacă de asta-i nevoie, nu sunt sigur că aş putea să... ăăă... repet circumstanțele.

Ea își puse mâinile în șolduri, provocator.

– Deci asta înseamnă că nu ești dispus să faci o încercare?

Așa că porniră. Nu în mașina de teren cu care prefera Grainger să-și facă transporturile de medicamente și mâncare, ci în breakul ce aducea a dric pe care-l luase Peter, cel cu patul din spate. Lui Grainger îi trebui un timp să se deprindă cu comenzile vehiculului, adulmecând mirosuri cu care nu era obișnuită, bâjbâind pe la butoanele cu care nu era învățată, sucindu-și fundul pe forma nefamiliară a scaunului. Era o ființă învățată cu rutina. Întreg personalul USIC era învățat cu rutina, își dădu Peter seama. Nu aveau printre ei nici un aventurier necugetat: procesul de selecție al Ellei Reinman garanta acest lucru. Poate că el, Peter, avea temperamentul cel mai aventuros dintre toți cei cărora li se îngăduise să vină acolo. Sau poate că Tartaglione. Și de aceea și înnebunise.

– Mă gândesc că sunt șanse mai mari să se arate dacă vehiculul e același, îi spuse Grainger. Probabil că te-a văzut venind de hăt, departe.

– Era noaptea.

– Mașina avea lumini de poziție. Putea să le vadă de la un kilometru.

Lui Peter i se părea puțin probabil. Era mai înclinat să creadă că Tartaglione se uitase mai degrabă la luminițele din covata sa cu rachiu, că-și privise amintirile încețosate deteriorându-i-se în minte.

– Dacă nu-l găsim?

– Îl găsim, zise Grainger ațintindu-și privirea către peisajul lipsit de relief.

– Dar dacă nu-l găsim?

Grainger zâmbi.

– Trebuie să ai credință.

De sus, se auzi un vuiet de tunet.

Câteva minute mai târziu, Peter întrebă:

– Pot să verific Glonțul?

Grainger scormoni sub bord, neștiind sigur unde se afla Glonțul pe vehiculul acela. Un sertar alunecă afară ca o limbă, oferind vederii două obiecte dezgustătoare ce arătau ca niște limacși mari, mumificați, însă, dacă te uital mai bine, se vedeau a fi niște trabucuri mucegăite. Un alt sertar dezvăluia câteva foi de hârtie imprimată ce căpătaseră toate culorile curcubeului și se uscaseră devenind un țesut fragil, precum frunzele căzute toamna. Era limpede că personalul USIC se folosisese prea puțin de dricul lui Kurtzberg de la dispariția acestuia. Poate că-l socotiseră blestemat, purtător de ghinion, ori poate că luaseră anume decizia de a-l lăsa neatins, în caz că pastorul s-ar fi întors cândva.

Degetele lui Grainger descoperiră în cele din urmă Glonțul. I-l puse lui Peter în poală, iar el îl porni: totul funcționa conform așteptărilor. Căută mesaje de la Bea. Nimic. Poate că mașinăria asta nu era configurată precum celelalte. Poate că promisiunea că se conecta era o iluzie. Verifică iar, gândindu-se că, dacă Bea trimisese totuși un mesaj, câteva secunde în plus puteau însemna o diferență uriașă: între încă-netransmis și deja-transmis.

Nimic.

Cerul continua să se întunece pe măsură ce avansau. Nu era tocmai negru ca

veșmintele de doliu, însă, cu siguranță, apăsător. Tunetul bubui iarăși.

– N-am mai văzut așa vreme, spuse Peter.

Grainger își aruncă privirea în treacăt pe geamul lateral.

– Eu da, zise, apoi, simțindu-i scepticismul, adăugă: Sunt aici de mai mult timp decât tine. Închise ochii și respiră adânc. De prea mult timp.

– Ce se întâmplă?

– Să se întâmple ce?

– Când se întunecă așa.

Grainger oftă.

– Plouă. Plouă și-atât. La ce te aștepți? Locul ăsta e un mare anticlimax.

Peter deschise gura să spună ceva. Să apere minunățiile acestei planete sau să comenteze cumva proiectul USIC. Dar n-apucă să-și dea seama ce anume voia să zică, fiindcă în clipa în care buzele i se desfăcură, un trident de fulger spintecă văzduhul, în geamuri se aprinse o strălucire orbitoare și vehiculul fu izbit parcă de un pumn colosal.

Cutremurându-se de tăria loviturii, mașina se opri din mers.

– *I-suuuse! țipă Grainger.*

Era vie. Amândoi erau vii. Și nu doar atât: se țineau de braț unul pe celălalt, strângând tare. Instinct animalic. Stânjeniți, după câteva clipe, își slăbiră strânsoarea.

Nu pățiseră nimic, nu li se clintise nici un fir de păr din cap măcar. Glonțul din poala lui Peter devenise întunecat, iar ecranul îi reflecta acum chipul osos. De pe tabloul de bord dispăruseră toate cuvintele și simbolurile lucitoare.

Grainger întinse mâna să pornească motorul, dar își dădu seama exasperată că acesta nu izbutea să revină la viață.

– N-ar trebui să se întâmple așa ceva, zise ea cu ochii un pic măriți, probabil din cauza șocului. Totul ar trebui să funcționeze normal.

Continuă să învârtă cheia, dar fără rezultat. Pe parbriz începură să se strivească stropi mari.

– Fulgerul a stricat ceva, probabil, spuse Peter.

– Imposibil. N-are cum.

– Grainger, e și-așa destul de uimitor că am supraviețuit.

Ea nici nu voia să audă.

– O mașină e cel mai sigur loc în caz de descărcări electrice. Caroseria acționează ca o cușcă Faraday. Observându-i pe chip nedumerirea, adăugă: Chestii de știință care se predau în gimnaziu.

– Cred că am chiulit de la școală în ziua aia, spuse el în vreme ce Grainger examina comenzile, apăsa pe butoane și atingea cadrane care se vedea bine că-s moarte.

Duhoarea de circuite arse se insinua treptat în cabină. Potopul de-afară se izbea de geamuri, care începură să se aburească, izolându-i pe Peter și Grainger într-un container opac.

– Nu pot să cred, bombăni Grainger. Toate vehiculele noastre sunt concepute să reziste în condiții extreme. Sunt construite cum se făceau mașinile odată, înainte să se-apuce unii să le umple cu tot soiul de rahaturi tehnologice care se strică mereu.

Își trase de pe creștet baticul. Avea fața îmbujorată și gâtul ud de sudoare.

– Trebuie să ne gândim la ce-i de făcut, zise Peter cu blândețe.

Grainger se lăsă cu ceafa pe spătar, cu privirea ațintită spre tavanul mașinii.

Ploaia răpăia în ritm militar, precum soldații dintr-un mileniu de mult apus mărșăluind în bătaie cu tobele atârinate la șold.

– Am mers doar vreo câteva minute. S-ar putea ca baza să fie încă vizibilă.

Nevrând să iasă din mașină și să fie udată learcă, se răsuci în scaun și încercă să se uite pe lunetă. Nu era nimic de văzut în afară de geamul aburit și patul din spate. Deschise portiera, lăsând un val rotitor de aer umed să intre, și ieși în ploaie. Rămase lângă mașină cam douăzeci de secunde, cu hainele fluturând, împrășcate de năvala stropilor, apoi se așeză iarăși la volan și închise portiera.

– Nici o urmă.

Tunica udă îi devenise transparentă. Peter văzu linia sutienului, îi desluși sfârcurile prin țesătură.

– Și nici un semn de C-1. Probabil că suntem exact la jumătatea drumului, zise ea plesnind frustrată volanul cu palma.

Ploaia trecu. Cerul se limpezi. O lumină perlată le cădea acum pe trupuri. Vinișoare de aer se strecurau pe sub mânecile lui Grainger, ridicând vizibil pânda îmbibată cu apă, pătrunzând dedesubt ca niște vene umflate. Pătrunseră și prin hainele lui Peter, îi intrară în tricou, urcară pe cracii pantalonilor, îl gâdilară în spatele genunchilor. Curenții de aer păreau dornici mai ales să treacă de aglomerarea strâmtă de bumbac gros care-i înconjura organele genitale.

– Dacă o pornim pe jos, o să ne ia o oră, zise Grainger, cel mult două.

– Cauciucurile au lăsat urme pe pământ?

Grainger coborî iarăși, să verifice.

– Da, îi spuse la întoarcere. Drepte și clare.

Mai încercă o dată să întoarcă cheia în contact, ca din întâmplare și fără să se uite, sperând parcă să păcălească motorul.

– S-ar părea că Tartaglione a făcut o înțelegere cu Dumnezeu, oftă ea în cele din urmă.

Se pregătiră cu grijă de drum. Grainger umplu o plasă de pânză cu materiale pentru prim ajutor. Peter găsi o servietă mucegăită și veche de-a lui Kurtzberg, scoase de-acolo un Nou Testament ce devenise un bloc compact și-l înlocui cu două sticle de apă de doi litri fiecare.

– Aș vrea să am și o curea de umăr, zise el testând greutatea servietei. Sunt grele sticlele astea.

– O să se facă mai ușoare când o să bem din ele, remarcă Grainger.

– O să mai plouă încă de două ori până ajungem la bază, profeți Peter.

– Și la ce-o să ne ajute?

– Trebuie doar să ridici capul și să caști gura. Așa fac SIm – nativii.

– Dacă nu te superi, aș prefera să nu fac cum fac nativii.

Exteriorul mașinii, observară, era pârjolit. O rețea de arsuri tatua capacele metalice ale roților, iar cauciucurile erau toate dezumflate. Vehiculul încetase să mai fie vehicul și își începuse metamorfoza în altceva.

Peter și Grainger se luară după urmele de cauciucuri, pornind înapoi spre complexul USIC. Grainger era o drumeață de nădejde, cu picioare mai scurte decât tovarășul ei, dar cu pasul îndeajuns de iute cât să nu-l oblige să încetinească. Parcurseră o distanță decentă într-un timp relativ scurt și, în ciuda peisajului plat, vehiculul lăsat în urmă se micșoră iute, după o vreme dispărând cu totul. Pe măsură ce înaintau, urmele deveneau tot mai greu de deslușit pe solul muiat de ploaie; exista o ambiguitate între urmele lăsate de om și șanțurile apărute în mod natural. Întunecimea apăsătoare a văzduhului se evaporă, și soarele începu să strălucească cu putere. Grainger sorbea dintr-o sticlă cu apă; Peter simțea că mai putea să aștepte. Îi era mai degrabă foame

decât sete, iar împunsătura acestei senzații era destul de puternică încât să-l facă neatent la drum.

Terenul nu era cel mai indicat pentru mersul pe jos, însă parcurseră probabil vreo trei kilometri în prima oră. În a doua oră, poate cam la fel. Totuși, baza USIC refuza cu încăpățânare să apară la orizont. Toate urmele drumului lor cu mașina fuseseră între timp șterse. Erau, firește, pierduți fără vreo speranță.

– Dacă ne-ntoarcem pe urme până la mașină, USIC s-ar putea să trimită pe cineva să verifice la un moment dat, sugeră Peter.

– Mda, făcu Grainger. La un moment dat. Când o să fim morți deja.

Amândoi fură descumpăniți de rostirea atât de prematură a aceluia cuvânt. Deși greșeala pe care o făcuseră plutea evidentă în aer, exista o anumită conduită optimistă ce trebuia respectată.

– Tu ai venit după mine, îi aminti Peter.

Ea râse în hohote de naivitatea lui.

– Asta a fost inițiativa mea, fără vreo legătură cu USIC. Tipii ăia nu și-ar salva nici mamele. La modul propriu, adică. De ce crezi că sunt aici de la bun început? Fiindcă oamenii sunt foarte relaxați, ar putea să-și și tatueze RA-HATURILE SE-NTÂAMPLĂ pe frunți.

– Dar o să-ți observe lipsa.

– Da, sigur. Cineva o să vină la farmacie pentru unguent contra negilor, eu n-o să fiu acolo și-o să-și zică: „Ei, ce mare chestie, câțiva negi acolo nu-s așa de nașpa“. Și când n-o să apar mâine să testez mâncarea: „Ei na, e doar o formalitate, o mâncăm oricum. Poate să aducem vorba despre asta la următoarea întrunire“.

– Nu cred că-s chiar așa de nepăsători, zise Peter nu foarte convins.

– Îi știu eu. Știu cum acționează. Au observat că Kurtzberg și Tartaglione lipseau – după Dumnezeu știe cât timp. Și ce-au făcut? Au trimis vehicule în toate direcțiile, au condus zi și noapte până au acoperit fiecare palmă de

pământ pe o rază de optzeci de kilometri? Las-o baltă, puîşor. Calmează-te şi ia o revistă la citit. Încordează-ţi un biceps. Căcatul de lume se duce de râpă, şi totuşi, nimeni nu vede c-ar fi o urgenţă. Chiar crezi c-o să intre în panică din cauza noastră?

– Aşa sper.

– Ehei, frumos lucru e speranţa, oftă ea.

Mai merseră un timp, până începură să obosească.

– Poate ar trebui să ne oprim din mers, propuse Peter.

– Şi să facem ce, în loc?

– Să ne odihnim un pic.

Se aşezară pe jos şi se odihniră un pic. Două mamifere roz, înfăşurate în bumbac, eşuate pe un ocean întunecat de sol. Ici şi colo creşteau pâlcuri de fină-albă, asudând în bătaia soarelui. Peter apucă o plantă aflată chiar lângă piciorul lui, rupse o bucăţică şi-o băgă în gură. Avea gust rău. Ce ciudat că o substanţă care ingenios procesată, gătită şi condimentată era delicioasă într-atâtea feluri se putea dovedi atât de neplăcută în starea ei naturală.

– Îţi place? îl întrebă Grainger.

– Nu prea.

– Eu o să aştept până ajungem la bază, zise ea pe un ton glumeţ. Astăzi avem bunătaţi în meniu. Pui cu curry şi îngheţată.

Zâmbi, dornică să-l facă să uite deznădejdea ei de mai devreme.

Fără să se simtă mult mai odihniţi, îşi continuară drumul. Merseră şi merseră. Grainger băuse deja jumătate din sticla ei cu apă. Peter îşi luă porţia direct

din cer când, așa cum prevestise, o nouă aversă de ploaie îi udă până la piele.

– Hei! strigă la el Grainger când, cu capul lăsat pe spate, cu mărul lui Adam mișcându-i-se și cu gura larg deschisă, se proțăpi în calea ploii torențiale. Arăți ca un curcan!

Peter zâmbi larg. Era limpede că Grainger intenționase să fie amuzantă, dar zâmbetul îi pieri când își dădu seama că uitase cum arată un curcan. Știuse o viață întreagă, de prima oară când părinții îi arătaseră, într-o carte, o ilustrație cu respectiva pasăre. Acum, în depozitul creierului său, unde sălășluiau atâtea pasaje din Biblie bine conturate, gata să fie citate, căută o imagine care să se potrivească cu „curcan“, însă nu găsi nici una.

Grainger observă. Observă și nu se arătă deloc mulțumită.

– Nu-ți mai amintești, așa-i? spuse ea la următorul popas. Ai uitat cum arată un curcan.

El confirmă cu o înclinare a bărbiei, ca un copil obraznic prins asupra faptului. Până atunci, doar Bea fusese în stare să ghicească la ce se gândea.

– Blocaj mental, zise.

– Se întâmplă, rosti solemn Grainger. Așa-i cu locul ăsta, așa funcționează. E ca o doză imensă de Propranolol, șterge tot ce-am știut vreodată. Nu trebuie să permiți să fii doborât.

Brusca ei vehemență îl descumpăni.

– Eu... probabil că doar îmi umblă mintea la altceva.

– La asta trebuie să fim atenți, zise ea cuprinzându-și genunchii și contemplând tundra pustie ce-i înconjură. La absență. La scurgerea înceată, neobservată a... tot. Uite, vrei să știi ce s-a discutat la ultima întrunire a personalului USIC? În afară de chestii tehnice și de mirosul urât din depozitul de după aripa H? Hai să-ți spun: dacă chiar avem nevoie de tablourile alea atârinate pe pereți. Ca doar fac probleme cu curățatul, nu? O poză veche dintr-un oraș de pe Pământ de undeva, făcută demult, cu niște tipi luându-și

prânzul pe o grindă de oțel, ce drăguț, dar am văzut-o de-un milion de ori trecând pe lângă ea, s-a învechit, și oricum tipii ăia au murit toți, e ca și cum te-ai uita la o gașcă de tipi morți, așa că e cam destul. Ziduri albe, curate și simple: s-a terminat povestea.

Grainger își trecu degetele prin părul umed într-un gest de iritare.

– Deci... Peter... să-ți aduc aminte ce-i ăla un curcan. E o pasăre. Are un soi de gușă de carne care-i atârână sub cioc, arată ca un muc mare care se bălângăne sau ca... un prezervativ. Pasărea are capul roșu, cu niște mici umflături, ca pielea de șopârlă, și gâtul în formă de S, și face așa..., zise ea imitând mișcarea de du-te-vino lipsită de grație a gâtului păsării. Și gâtul ăla subțire, ca un șarpe, e prins de un corp mare, gras și plin de pene cenușii. Privindu-l în ochi, îl întrebă: Îți sună cunoscut?

– Da, ai... l-ai adus la viață pentru mine.

Mulțumită, Grainger își îngădui să se relaxeze.

– Asta e, asta trebuie să facem. Să păstrăm amintirile vii.

Se așază mai confortabil pe pământ, întinzându-se de parcă ar fi făcut plajă și folosind plasa pe post de pernă. O insectă de un verde strălucitor i se puse pe umăr și începu să-și miște ritmic partea inferioară a trupului. Grainger părea să nu-și dea seama de prezența gânganiei. Peter se gândi s-o alunge, dar îi dădu pace.

O voce rosti în capul lui: O să mori aici, în pustietate. N-o s-o mai vezi niciodată pe Beatrice. Terenul ăsta plat, pâlcurile rare de fină-albă, cerul ăsta străin, insectele care așteaptă să-și depună ouăle în carnea ta: din asta ți-e alcătuită ultima parte a vieții. Vocea vorbea clar, fără să aibă accent sau sex: o mai auzise de multe ori înainte și mereu fusese sigur că nu-i aparținea. Copil fiind, își spusese că era vocea conștiinței; când devenise creștin, se încredințase că era vocea lui Dumnezeu. Orice ar fi fost, îi spusese întotdeauna ce avusese nevoie să i se spună.

– Care-i cea mai veche amintire a ta? vru Grainger să știe.

– Nu știu, zise el după ce se gândi un timp. Mama, fixându-mă pe un scaun special de plastic pentru copii la un restaurant turcesc, poate. E greu de spus care amintiri sunt adevărate și pe care le construiești mai târziu din poze vechi și istorii de familie.

– Hai, nu fi așa, făcu ea pe același ton pe care l-ar fi folosit dacă Peter ar fi declarat că iubirea nu e altceva decât o întâlnire oarecare între un spermatozoid și un ovul. Tuska e adeptul ideii ăsteia. Nu există amintiri din copilărie, zice el. Nu facem decât să ne jucăm cu neuronii, să-i azvârlim prin hipocamp, să construim basme în care apar personaje numite după cei cu care am trăit cândva. „Tăticul tău e doar o bâzâială de activitate moleculară în lobul tău frontal“, o să-ți zică rânjind în felul ăla superior al lui. Ce nenorocit!

Întinse mâna. Peter nu era sigur ce voia de la el, așa că-i dădu sticla cu apă. Grainger bău. Nu mai rămânea prea multă.

– Tăticul meu, continuă ea, mirosea a praf de pușcă. Stăteam la o fermă, în Illinois. Și mereu împușca iepuri. Erau ca gândacii pentru el, niște gândaci mari și blănoși. Eu mă învărteam cu bicicleta pe-acolo și dădeam numai peste iepuri morți. Apoi, mai târziu, mă lua în brațe și mă ridica și-i simțeam mirosul de praf de pușcă de pe cămașă.

– O amintire cu... emoții foarte amestecate, zise Peter cu grijă.

– E o amintire adevărată, asta-i important. Ferma era reală, iepurii morți erau reali, mirosul de pe cămașa tatei era de praf de pușcă și nu de tutun, vopsea ori loțiune după ras. Știu, am fost acolo.

Vorbea pe un ton sfidător, de parcă s-ar fi iscat vreun dubiu asupra faptului că se aflase acolo cândva, de parcă personalul USIC ar fi conspirat ca s-o reinventeze drept un copil de oraș din Los Angeles, ori fata unui dentist ucrainean sau o chinezoaică din Germania. Încă două insecte se așezaseră pe ea, una pe păr și cealaltă pe un sân. Grainger nu le dădea atenție.

– Ce s-a întâmplat cu ferma ta? întrebă din politețe Peter, când deveni limpede că discuția se poticnea.

– Dă-te dracului din fața mea! exclamă ea acoperindu-și ochii cu palmele.

El zvâcni înapoi, gata să-și ceară scuzele cele mai profunde, însă Grainger nu i se adresase lui. Nici măcar insectelor nu li se adresase. Cu un țipăt de dezgust, își scoase o așchiuță sclipitoare mai întâi dintr-un ochi, apoi din celălalt. Lentilele ei de contact.

– Afurisitul ăsta de aer! Încerca să se bage sub lentile, să le ridice pe la margini. Mă bagă-n sperieți.

Clipi. O petală de hidrogel îi nimerise pe gheată, cealaltă ajunsese pe pământ.

– Nu trebuia să fac asta, nu văd prea bine fără ele. S-ar putea să trebuiască să mă călăuzești pe drum. Ce spuneam?

Cu efort, Peter înnodă itele narațiunii.

– Urma să-mi spui ce s-a întâmplat cu ferma.

Grainger se frecă la ochi, apoi privi în jur de probă.

– Am rămas faliți. Ferma a fost vândută și noi ne-am mutat la Decatur. Înainte locuiserăm la Bethany, nu eram așa de departe, dar ne-am luat o casuță în oraș, chiar lângă râul Sangamon. Nu chiar cât să mergi pe jos până la apă, dar făceai puțin cu mașina.

– Aha, făcu Peter, dându-și seama, cu un fior dureros de melancolie, că nu era cătuși de puțin interesat.

Cam atât cu iubirea lui de semeni... dacă supraviețuia, dacă se întorcea la civilizație. Cariera sa de predicator era terminată. Amănuntele vieților altora – locurile în care trăiseră, numele rudelor lor, ale râurilor din apropiere, complexitățile mundane ale slujbelor în care lucraseră și frecuşurile domestice pe care le înduraseră – nu mai aveau nici o însemnătate pentru el.

– Decatur e acum un loc cam plictisitor, reflectă Grainger. Dar are o istorie destul de uimitoare. Altădată i se spunea Capitala Mondială a Culturii de Soia. Ai auzit de Abraham Lincoln?

– Sigur. Cel mai faimos dintre președinții americani.

Ea expiră cu recunoștință, de parcă ar fi dat împreună o lovitură ignoranței, de parcă ar fi fost singurii doi oameni educați dintr-o colonie de filistini.

– Lincoln a stat în Decatur, prin secolul optâșpe sau când o fi fost. Era avocat. Abia mai târziu a ajuns președinte. E o statuie a lui în care pune piciorul gol pe un ciot de copac. Mă așezam pe ciotul ăla când eram copil. Nu mi se părea că-i lipsă de respect sau ceva; eram doar obosită.

– A-ha, făcu Peter.

Insectele începeau să se așeze și pe el de-acum. În vreo săptămână – poate în câteva zile doar – amândoi aveau să fie țărână. Poate, când venea timpul ultimei suflări, ar fi trebuit să și-o dea unul în brațele celuilalt.

– Mi-a plăcut mult ce-ai zis la înmormântare.

– Ce înmormântare?

– La slujba funerară a lui Severin. L-ai făcut așa de real... și nici măcar nu-mi plăcea de el.

Peter se strădui să-și aducă aminte ce zisese despre Severin, dar abia dacă și-l amintea pe Severin însuși.

– Habar n-am avut că te-am impresionat.

– A fost o frumusețe.

Grainger se lăsă cuprinsă de amintirea compasiunii sale, vreme de câteva clipe. Apoi se încruntă.

– Prea frumoasă pentru... tăntălăii ăia, asta-i sigur. După aceea a fost o întrunire pe tema asta, unde toată lumea a fost de acord că ai depășit o limită și că, dacă o să mai moară și alții pe viitor, cel mai bine ar fi să fii ținut la distanță de întreaga poveste.

Insectele se întorceau. Una, de culoarea jadului lustruit, se puse direct pe fruntea ei, însă lui Grainger nu părea să-i pese.

– Eu te-am apărat, zise ea cu privirea ațintită spre cer.

– Mulțumesc.

Sprijinit într-un cot, o privi cu atenție. Sâni i se ridicau și-i coborau la fiecare răsuflare, două grămăjoare de țesut gras prinse de coșul pieptului, două pungi de lapte concepute pentru a hrăni copii care n-aveau să se nască niciodată. Însă, pentru el, pieptul acela era de o drăgălășenie îmbătătoare, o minunăție estetică, iar mișcarea lui ritmică îl făcea s-o dorească. Totul, în privința ei, era miraculos: părul umed dat pe după ureche, simetria claviculelor, buzele moi, îmbujorate, chiar și cicatricile neregulate de pe brațe. Nu era sufletul său pereche, în privința asta nu-și făcea nici o iluzie. Intimitățile pe care le împărtășise cândva cu Bea erau imposibile cu ea; l-ar fi socotit repede ridicol, iar el ar fi considerat-o o bătaie de cap prea mare. De fapt, ca majoritatea bărbaților și femeilor care făcuseră dragoste de la începuturile lumii, n-aveau aproape nimic în comun. Cu excepția faptului că erau mascul și femelă, puși împreună de circumstanțe și, cel puțin pentru momentul de față, vii. Peter ridică mâna și o ținu suspendată în aer, pregătit să-și lase palma blând pe sânul ei.

– Spune-mi despre soția ta.

Ochii lui Grainger erau închiși acum. Era obosită, pleoștită de căldură și un pic amețită de licoarea amintirii.

– S-a întors contra mea, zise Peter retrăgându-și mâna. Ne-am înstrăinat.

Deși nu intenționa decât să descrie sec faptele, cuvintele aveau o tonalitate plângăcioasă, defensivă, amintind de reproșurile tipice ale oricărui adulterin. Putea face mai bine de-atât.

– A avut greutăți oribile acasă, totul se duce de râpă, numai dezastre de tot felul, iar ea... și-a pierdut credința în Dumnezeu. Motanul nostru, Joshua, a fost omorât, torturat, și cred că asta a fost prea de tot. E speriată și singură. Nu i-am oferit sprijinul de care are nevoie.

Grainger își schimbă poziția ca să stea mai bine. Un braț și-l așează sub cap, pe celălalt și-l întinse peste piept. Nu deschise ochii.

– Nu mi-ai zis nimic despre Bea, ci doar ce se-ntâmplă între voi. Vorbește-mi despre ea. Cum arată. Ce culoare au ochii ei. Cum i-a fost copilăria și așa mai departe.

Peter se întinse lângă ea cu capul lăsat pe brațe.

– Numele ei este Beatrice. E cu câțiva ani mai în vârstă decât mine, are treizeci și șase. N-o deranjează ca oamenii să-i afle vârsta. E cea mai... puțin vanitoasă persoană pe care o știu. Nu mă refer la felul în care arată. E frumoasă și se îmbracă cu gust. Însă nu-i pasă ce cred alții. Se mândrește cu ea însăși. Nu-i genul ăla de mândrie gonflată, doar... stimă de sine. Și asta-i ceva rar. Incredibil de rar. Majoritatea oamenilor au suferit traume și se resimt. Iar Bea chiar ar trebui să se resimtă, la ce copilărie a avut. Un tată abuziv, un obsedat de control. De mai multe ori i-a ars tot ce avea, orice lucrușor, adică absolut totul, nu doar jucăriile și cărțile și lucrurile speciale, ci totul. Ține minte cum s-a dus cu maică-sa la Tesco, un supermarket din parcul industrial care era deschis non-stop. Era cam două dimineața, Bea avea poate nouă ani și era în pijama, cu picioarele goale, albăstrii de frig fiindcă era în ianuarie, ninge și trebuise să meargă pe jos de la mașină până la magazin. Maică-sa a dus-o la raionul de copii și i-a cumpărat chiloței, șosete, tricouri, pantofi, pantaloni, de toate. Și asta s-a întâmplat de mai multe ori.

– Uau, făcu Grainger fără să se arate vizibil impresionată.

Peter ghici că făcea o comparație între ce pățise Bea în copilărie și ce îndurase ea însăși, concluzia fiind că suferințele celeilalte nu erau mare lucru. Asta aveau cam toți tendința să facă, dacă nu erau SIm.

– Cum arată? întrebă Grainger. Descrie-mi-o.

– Are părul castaniu. Șaten.

Era chinuitor să invoce o viziune a părului lui Beatrice așa cum era în realitate; își amintea doar că-i menționase culoarea în alte conversații.

– E înaltă, aproape cât mine de înaltă. Ochi căprui, subțire.

Detaliile erau generale, fără putere evocativă, s-ar fi potrivit unui milion de

femei. Dar ce putea face? Să-i descrie alunița de sub sânul stâng? Forma precisă a buricului?

– E bine făcută, lucrează ca asistentă medicală. Ne-am cunoscut la spital. Îmi rupsesem gleznele sărind de pe un zid.

– Au. Ai încercat să te sinucizi?

– Nu, încercam să scap de poliție. Pe-atunci eram dependent de droguri, făceam tot soiul de furtişaguri. Și-n ziua aia mi s-a terminat norocul. Sau ar fi mai nimerit să spun că am avut noroc.

Grainger mormăi aprobator.

– Și-a pierdut serviciul din cauza ta?

– De unde-ai știut?

Nu-i spusese asta niciodată, era destul de sigur.

– Am ghicit doar. Asistentă care se încurcă cu pacientul, care e și dependent de droguri, și infractor. Nu arată prea bine. Ai fost vreodată la închisoare?

– Nu chiar. Am mai fost arestat, o dată am stat două săptămâni la răcoare așteptând procesul fiindcă n-avea cine să mă scoată pe cauțiune... cam atât.

Abia în clipa aceea îl izbi faptul că i se arătase o îngăduință extraordinară.

– Era de așteptat, zise Grainger pe un ton filosofic.

– Ce era de așteptat?

– Ești un tip norocos, Peter. Ai primit la naștere iarba fiarelor.

Se simți atins, nu știa de ce, de spusele ei. Voia să-i explice că suferise și el la fel de mult ca oricine.

– Am umblat pe străzi vreo câțiva ani. Am mâncat bătaie.

Ar fi vrut să vorbească liniștit și demn, să nu se tânguie, dar nu-i ieșise prea bine.

– Toate au făcut parte din aventura vieții, nu? zise Grainger.

În vocea ei nu era sarcasm, ci doar o tristețe obosită, îngăduitoare.

– Ce vrei să spui?

Femeia oftă.

– Unii trec prin chestii dure. Luptă în războaie. Ajung la pușcărie. Încep o afacere și sunt împușcați de gangsteri. Ajung să hoinăresc fără țintă prin țări străine. E o listă lungă de obstacole și umilințe. Însă toate astea nu-i ating, nu cu adevărat. Au parte de o aventură. E ceva gen: Și mai departe ce urmează? Și-apoi mai sunt oamenii care încearcă pur și simplu să trăiască liniștiți, care încearcă să nu aibă probleme, care au zece sau paisprezece ani și, într-o vineri, la ora 9.35, li se întâmplă ceva, ceva particular, ceva care le frânge inima. Pe vecie.

El rămase tăcut, absorbindu-i spusele. Peste câteva clipe murmură:

– Așa m-am simțit eu când Bea mi-a spus că s-a terminat.

Începu iarăși să plouă. Fără adăpost, n-avură ce face decât să rămână unde erau și să fie udați ciuciulete. Grainger închise ochii. Peter îi văzu sutienul materializându-se iarăși sub tunică, urmări cum se profilau contururile sânilor. Grainger își trase mânecile în sus, lăsând vederii vechile răni de pe brațe. De fiecare dată când petrecuseră mai mult timp împreună își dorise s-o întrebe despre tăieturile acelea autoprovocate. N-avea să mai fie un un moment mai potrivit ca acum. Încercă să alcătuiască întrebarea, dar nici unul dintre cuvintele firești – „de ce“ sau „când“ – nu voia să i se deplaseze din creier până la limbă. Își dădu seama că nu mai voia să știe ce produsese acele cicatrice. Durerile lui Grainger erau în trecut și n-avea nici un rost să le zgândărească. Astăzi, acum, întinsă lângă el, era o femeie cu niște creștături abia sesizabile pe brațe: dacă-i mângâia cu blândețe pielea, le putea simți. Atâta tot.

După ce avera se duse altundeva și soarele începu iar să-i încălzească, Grainger zise:

– V-ați căsătorit la biserică sau la primărie?

– La biserică.

– Și a fost o nuntă mare, fastuoasă?

– Nu chiar. Din nici o parte nu aveam părinți sau membri de familie, din diverse motive. Erau câteva persoane de la biserica pe care-o frecventa Bea, care până la urmă a devenit și a mea.

Nu-și amintea, de fapt, mai nimic despre evenimentul în sine, reținea însă razele soarelui trecând prin ferestre, felul în care o după-amiază cenușie de noiembrie fusese pe neașteptate transformată de lumină.

– A fost plăcut. Cred că toată lumea s-a simțit bine. Și a mai fost și-o cantitate considerabilă de alcool, dar n-am băut, nici măcar tentat n-am fost. Lucru care chiar a fost o realizare pentru mine, fiindcă, știi... sunt alcoolic.

– Și eu la fel.

– Nu poți niciodată să scapi de asta.

Ea zâmbi.

– E ca Dumnezeu, ha? Mai loial decât Dumnezeu.

Rămaseră tăcuți un timp. Două insecte mici din aceeași specie se întâlniră pe abdomenul lui Grainger și se apucară să se împerecheze.

– Pun rămășag că Ella Reinman e-n secret o sugativă, zise ea.

– Pardon?

– O sugativă. Un cuvânt american pentru alcoolici. Credeam că-l știi și pe ăsta.

– Niciodată nu-i prea târziu să-ți lărgеști vocabularul.

– Se crede tare deșteaptă, a naibii. Crede că poate să se uite drept prin tine și să-și dea seama dac-o să mai pui băutură în gură. Ei bine, cu noi n-a nimerit-o, așa-i?

Peter tăcu. N-ar fi câștigat nimic dacă-i spunea că băutura pe care o mirosise pe el când îl scosese din bърlogul lui Tartaglione fusese doar vărsată pe haine. Mai bine să creadă că recăzuseră amândoi. Mai bine să creadă că-și călcase promisiunea sacră, că-și pierduse ultima fărămă de demnitate. Era mai blând așa.

– Eram o altă persoană când am dat interviul ăla, zise ea. A fost acum un milion de ani. Oamenii se mai schimbă.

– Da, oamenii se schimbă.

Insectele terminară și-și luară zborul.

– Povestește-mi despre rochia de mireasă a soției tale, îi ceru Grainger.

– Era albă, răspunse Peter. Exact cum ți-ai imagina o rochie de mireasă, convențională, fără nimic neobișnuit. Doar că era o imensă declarație simbolică. Albeața ei. Bea a avut un trecut groaznic, sexual vorbind. A fost... hai să spunem că a fost folosită și maltratată. Și a refuzat să se lase distrusă de asta.

Grainger își scărpină brațele. Episoadele repetate de ploaie îi activaseră o alergie în zona cicatricelor.

– Nu așa de mult despre simbolism. Zi-mi despre rochie.

Peter își azvârli mintea în urmă. Și-o azvârli peste galaxie, țintind dormitorul casei sale din Anglia.

– N-avea o trenă din cele lungi, care se târăsc pe covor. Era o rochie normală, în care te puteai mișca. Avea pernțe la umeri, nu era umflată nicicum, doar elegantă, și era strânsă pe brațe, cu o textură ca de broderie, până jos la încheieturile mâinilor. Era broderie și pe... ăă... abdomen, și mai era pe

guler, dar pe piept materialul era neted și mățasos. Era lungă până la glezne, nu atingea pământul.

Grainger dădea din cap aprobator, scotea sunete de încuviințare. Căpăta ce dorise.

– Unul dintre lucrurile uimitoare în privința lui Bea, continuă Peter, e că după aceea a mai purtat rochia de multe ori. Acasă. Doar pentru noi.

– E așa de romantic.

În ochii lui Grainger erau lacrimi.

Peter fu cuprins de deznădejde. Amintirea cruntei dezamăgiri pe care i-o provocase lui Bea era mai recentă decât aceste amintiri scumpe pe care le împărtășea cu Grainger.

– Presupun că-i doar o poveste pe care mi-o zic singur, cum spune Tuska. O poveste de demult. Bea nu mai e aceeași persoană. Să știi că i-am scris recent despre rochie, despre cât de mult îmi plăcea s-o văd îmbrăcată așa, iar ea... ea a zis că-s sentimental, că mă concentrez asupra unei amintiri cu ce-a fost odată, nu asupra situației de acum.

Grainger scutură din cap.

– Ce rahat, zise ea cu o anumită duioșie în glas. Ascultă la mine, Peter, îi crește inima când vorbești despre rochie. Ar fi devastată dacă ar crede că ai uitat de rochie. Nu-ți dai seama? Toți sunt sentimentali, toată lumea. Cred că-s vreo cincizeci de oameni pe toată planeta aia afurisită care să nu fie așa. Și toți au venit aici.

Râseră amândoi.

– Ar trebui să mai încercăm o dată să găsim drumul spre bază, propuse Peter.

– OK, zise ea săltând în picioare.

Mișcările îi erau mai rigide decât înainte. Ale lui la fel. Erau forme de viață pe bază de carbon și rămâneau fără combustibil.

O oră mai târziu, cu toate că baza USIC încă rămânea ascunsă, dădură peste un alt fel de structură. O văzuseră strălucind de departe și, pe când se îndreptau spre ea, dezbătuseră posibilitatea să fie un miraj. Însă se dovedise îndeajuns de reală: erau rămășițele scheletice ale unui cort mare. Pilonii de metal erau intacti, închipuind perimetrul unei case, genul de casă pe care ar fi desenat-o un copil. Pânza era făcută bucăți.

Înăuntrul cortului nu găsiră nimic. Nici provizii, nici așternuturi, nici vreo unealtă. Un petic pătrat de pământ, o tablă goală pe care s-o umple imaginația.

În spatele cortului, înfiptă în pământ și doar puțin înclinată, o cruce. O cruce de lemn, de dimensiuni foarte mici, cam până la genunchi de înaltă. De unde provenea lemnul? Nu de pe Oază, asta era sigur. Trebuie să fi fost transportat într-o navă împreună cu medicamentele, revistele de inginerie, stafidele și oamenii, miliarde de kilometri de punctul de origine. Doar două șipci de pin, care nu fuseseră menite să fie bătute în cuie în acest fel, două scânduri solide, lăcuite ca să aducă a esență veche de stejar. Două cuie fuseseră trecute prin lemn: unul ca să prindă laolaltă cele două șipci și altul, bătut prost și îndoit, ca să țină laolaltă două cerculețe de metal. Aur. Verigheta lui Kurtzberg și cea a soției, pe care o pierduse în altă galaxie cu multă, multă vreme în urmă.

Pe șipca orizontală a crucii, predicatorul săpase un mesaj, apoi se chinuise să înnegrească fiecare literă cu flacăra unei brichete sau vreo unealtă similară. Peter se așteptă să vadă un motto în latină, o aluzie la credință, la Cristos ori la Viața de Apoi, însă cuvintele gravate erau:

PENTRU TOT CE AM AVUT ȘI AM VĂZUT, MULȚUMESC DIN
SUFLET

Rămaseră să se uite câteva minute la cruce, în timp ce rămășițele zdrențuite ale cortului se zvârcoleau cu zgomot în bătaia vântului.

– O să plec acasă, anunță Grainger cu vocea tremurândă de plâns. Vreau să-l găsesc pe tata.

Peter o cuprinse cu brațul pe după umeri. Era momentul în care i se cerea să spună ce trebuie; nimic altceva decât lucrul cel mai potrivit în situația dată. Ca bărbat sau ca misionar al Domnului, încercarea era aceeași pentru el: să-i împace pe amândoi cu soarta care-i aștepta. N-avea să se ducă nimeni acasă; nu exista nici un tată pe care să-l poată regăsi Grainger; erau pierduți și îi aștepta, curând, moartea. Fuseseră loviți de trăsnet și nu reușiseră să-i înțeleagă mesajul.

– Grainger..., începu, cu mintea pustii, sperând că inspirația avea să-i aducă vorbele pe buze.

Înainte să poată continua, vuietul înfundat pe care-l socotiseră amândoi a fi vântul agitând zdrențele de pânză ale cortului se făcu deodată mai puternic și o mașină militară de teren, măslinie, trecu pe lângă ei, se opri și întoarse.

Un cap cafeniu cu ochi albi și dinți albi se iți pe geam.

– Ați terminat p-acilea, oameni buni? răcni B.G. ambalând motorul. Că unii dintre noi mai au și treabă.

26. Știa doar că datora mulțumiri

Pe tot drumul de întoarcere, Peter auzi – fără să vadă – plânsul în hohote, respirația întretăiată și izbucnirile de anxietate și furie, unori incoerente, alteori lucide. Era pe scaunul din stânga lui B.G., aproape umăr în umăr cu bărbatul solid, cu toate că propriul său umăr părea sfrijit în comparație cu mormanul acela de carne și mușchi. Invizibilă în spațiul dintre ei, Alexandra Grainger trecea prin chinurile iadului.

B.G. conducea în tăcere. Figura lui cu aspect îndeobște blajin era acum o mască crispată, înghețată sub o peliculă de sudoare; se concentra, sau așa pretindea, asupra drumului – drum care nu era drum defel. Doar privirile îi trădau o anumită încordare.

– Ar face bine să nu-ncerce să mă oprească, zicea Grainger. Nu mă pot ține aici. Nu-mi pasă cât costă. Ce-o să-mi facă? Să mă dea în judecată? Să mă omoare? Trebuie să plec acasă. N-au decât să-mi rețină salariul. Patru ani pe degeaba. Suntem chit, nu? Trebuie să-mi dea voie să plec. Tata încă trăiește. Știu că-i așa. Simt.

B.G. aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Poate, din poziția lui, reușea să vadă mai bine. Peter nu zărea decât un dreptunghi îngust de tapițerie neagră care, prin vâlul distorsionat al curenților de aer prinși în habitacul, părea să pulseze și să zvâcnească.

– Patru ani farmacistă, continua să se vaite Grainger, patru ani în care le-am tot dus medicamente dubioșilor ălor mititei: cât valorează asta, B.G.? Valorează un drum cu nava?

B.G. făcu o grimasă. Nu era obișnuit să aibă de-a face cu crize de personalitate.

– S-o lași moale, Grainger, asta te-aș sfătui, zise pe un ton meditativ. N-are a

face cât costă. Eu m-am întors, Severin s-a-ntors și el de vreo două ori, au mai fost și alți gagii care și-au luat câte-o pauză. Nu le-a dat nimenea-n cap cu factura. Dacă tre' să mergi, atunci tre' să mergi. Nu-i mare chestie.

– Chiar crezi?

Vocea lui Grainger tremura, era vocea unei fete de la țară din Illinois, care se simțea rușinată până în străfunduri să arunce pe copcă milioane de dolari din banii altora ca să-și domolească propria suferință.

– Banii nu înseamnă nici un căcat, replică B.G. Jucăm, așa, un joculeț: zece parai pentru un baton de ciocolată, cincizeci de parai pentru o sticlă de pepsi deductibili din salariu, bla, bla, bla. E doar un joc de cărți, Grainger, e Monopoly, e șptic, e distracția unor plozi care pun rămășag pe alune. Și lea-fa-i un joc. Unde-o să cheltuim noi atâtea parale? Nu ne ducem nicăierea.

– Dar tu te-ai dus acasă, făcu Grainger. Nu cu mult timp în urmă. De ce?

B.G. strânse tare din buze. Era clar că nu voia să discute despre asta.

– Treburi neterminate.

– Familie?

Negrul scutură din cap.

– Pur și simplu... chestii rămase neisprăvite. Un gagi care face ce fac io are nevoie de minte limpede. Așa c-am făcut niște faze și-am limpezit-o. Și m-am întors la treabă nou-nouț.

Vorbele lui o făcură să tacă preț de câteva secunde. Apoi o cuprinse iarăși agitația.

– Dar asta-i... asta-i toată ideea: te-ai întors, nu ți-ai dat demisia. Eu trebuie să-mi dau demisia, pricepi? Trebuie să plec și să nu mă mai întorc. Niciodată, deloc.

B.G. își împinse bărbia în față.

– Niciodată să nu zici niciodată, Grainger. Niciodată să nu zici niciodată. E și-n Biblie pe undeva, așa-i, Peter?

– Nu-s sigur, mormăi Peter, deși știa prea bine că Biblia nu zicea nimic de felul ăsta.

– Tre' să fie coloșa în capitolul Unu, afirmă B.G. Povețele lu' Dumnezeu pentru Moise și toată echipa: Nu irosiți timpul! Pe cai mari, flăcăi!

Peter îl privi pe B.G. cum ridică mâna de pe volan și-o înălță în aer strânsă într-un pumn triumfal. Cu mult timp în urmă, într-o altă viață, era neîndoielnic că se aflase printre alte fapte cu piele închisă la culoare din frăția sa islamistă, ridicând cu toții pumnul în acest fel. Sloganele lor i se amestecaseră în minte cu felurite pasaje răzlețe din Coran și Biblie, manuale de autoperfecționare, reviste și emisiuni TV, devenind un terci în toată puterea cuvântului. Un terci din care stima sa de sine se nutrea și creștea sănătoasă și puternică.

Biblia depozitată în mintea lui Peter era pură, nealterată; nici un cuvânt din ea nu putea fi încurcat cu orice altceva. Și totuși, pentru întâia oară, se simțea rușinat de cartea sfântă cu a cărei propovăduire își petrecuse atâta timp din viață, căci avea un neajuns crucial: nu se pricepea să ofere încurajări sau speranțe celor care nu erau religioși. Cu Dumnezeu nimic nu va fi peste putință, proclama Luca, și acest mesaj, despre care Peter crezuse mereu că era cea mai pozitivă și voioasă alinare pe care ți-o puteai dori, se întorcea acum cu picioarele-n sus precum o insectă muribundă, devenind: Fără Dumnezeu totul va fi peste putință. La ce i-ar fi folosit asta lui Grainger? La ce i-ar fi folosit lui Bea? După cum mergeau lucrurile, probabil că erau nevoite să se descurce fără un salvator; probabil că aveau să caute, să scormonească în căutarea unui viitor în care s-o scoată singure la capăt. În creștinism, odată ce întrebai ce-ți poate aduce un viitor fără credință, Scripturile se spălau pe mâini de tine. Deșertăciune, totul este deșertăciune.

– Cum a fost, B.G.? spuse Grainger. Haide, zi-mi, ce se petrece pe-acasă?

– Asta e acum casa mea, o informă el atingându-și pieptul cu degetele.

Poate că nici nu se referea la Oază, ci mai degrabă la propriul corp, oriunde ar

fi fost localizat acesta în spațiu.

– OK, în regulă, zise Grainger abia controlându-și iritarea, dar spune-mi totuși, fir-ar al naibii! Nu mă cruța, B.G., treci peste politețuri, livrează-mi-o direct. Cum e pe-acolo?

B.G. ezită, cântărind dacă era înțelept să-i răspundă.

– Ca întotdeauna, zise peste câteva clipe.

– Nu-i adevărat! țipă Grainger, devenind brusc isterică. Nu mă minți! Nu mă lua de sus! Știu că totul e varză!

„De ce nu mă-ntreabă pe mine?” se gândi Peter. Îl trata ca și cum n-ar fi existat.

– Totul a fost întotdeauna varză, afirmă calm B.G.

În tonul său nu era nimic defensiv: faptele erau prea evidente pentru a fi subiect de dispută.

– Planeta Pământ e futută grav de hăăăăt, demult, scuzați-mi franceza.

– Nu asta voiam să zic, scânci Grainger. Voiam să... ce s-a ales de cartierul tău, de locul unde-ai crescut, de rude, de casa ta...

B.G. miji ochii la întinderea pustie de-afară, apoi se uită la indicatoarele de navigație de pe bord.

– Grainger, am o altă zicală veche și-nțeleaptă pentru tine. Auzi colea: Nu te mai poț' întoarce acasă iar.

„Thomas Wolfe, aproximativ 1940“, gândi neajutorat Peter.

– Mdaa? Ei, stai numai să mă vezi, făcu Grainger, beligerantă în frica sa. Stai numai să mă vezi, fir-ai al naibii.

B.G. tăcu, socotind că era prea sensibilă ca s-o incite la alte discuții. Însă tăcerea o provoca la fel de mult.

– Știi ce ești tu? spuse cu o voce gălăvuită, rea, îmbibată parcă în alcool. Ești un băiețel. Fugit de acasă. Un tip mare și tare care nu poate înfrunța realitatea. Nu poți decât să te prefaci că nu se-ntâmplă.

B.G. clipi încetișor. Nu-și pierde cumpătul. Nu mai avea cumpăt de pierdut. Aceasta era tragedia și totodată pecetea demnității sale.

– Am înfruntat toată realitatea care se poate înfrunța, Grainger, zise el fără să ridice vocea. Nu știi tu ce-am făcut io și ce n-am făcut; nu știi de unde-am venit și de ce-am plecat; nu știi pe cine-am rănit și cine m-a rănit pe mine; nu mi-ai văzut tu scoru' și n-o să ți-l arăt. Vrei o fază de să cazi pe spate despre tăticu' meu? A murit când avea exact vârsta mea de-acu'. I s-a blocat un vas de sânge-n inimă și gata: pa-pa, Billy Graham senior. Și tre' să mai știi despre mine că, dacă am moștenit aceeași venă și-o să mor săptămâna viitoare, atunci... sunt OK cu treaba asta.

B.G. schimbă viteza, încetinind. Se apropiau de bază.

– Până una-alta, Grainger, ori de câte ori ai nevoie să te-aducă careva din deșert înapoi, sunt omu' tău.

După asta, Grainger nu mai deschise gura. Roțile vehiculului trecură de la pământ la asfalt, dând iluzia aterizării unui avion. B.G. opri în umbra complexului, chiar în fața intrării celei mai apropiate de apartamentul lui Grainger, apoi dădu ocol mașinii și-i deschise portiera: un cavaler desăvârșit.

– Mulțumesc, zise ea.

Nu dăduse atenție prezenței lui Peter pe toată durata drumului. Peter se răsuci pe banchetă ca s-o mai zărească un pic, în vreme ce Grainger se chinuia să-și extragă trupul ostent și țepăn din mașină. B.G. întinse un braț ca o bară de metal; îl apucă și reuși să se ridice. Când ușa se trânti după ea, Peter continuă să privească prin geamul încețoșat: doi angajați USIC înveșmântați în alb, o imagine care se încețoșă și se limpezea iarăși, precum cadrele de pe un film degradat. Se întrebă dacă aveau de gând să intre împreună, dar, de îndată ce se puse pe picioare, Grainger lăsă brațul colegului său și dispăru înăuntru.

– Io cred că de la trăsnet i se trage, zise B.G. odată întors la mașină. Nu se

poate să fie bine când te prăjește așa. O să-i treacă sigur, cu timpu’.

Peter încuviință. Nu era convins însă că avea să-i treacă lui.

Doctorul Adkins îl descoperi pe Peter la ușa salonului de Terapie intensivă, în genunchi. De fapt, o descriere mai potrivită ar fi că se-mpiedicase de el. Netulburat, chirurgul se uită la corpul lui Peter, evaluând în câteva secunde dacă vreo parte a acestuia avea nevoie urgentă de îngrijiri medicale.

– Ești bine?

– Încercam să mă rog, răspunse Peter.

– OK, OK, zise Adkins uitându-se peste umărul lui Peter spre capătul coridorului, de parcă ar fi spus: „N-ai putea să-ncerci altundeva, unde să nu-și rupă lumea gâtul dând peste tine?”

– Am venit s-o văd pe Iubitor de Isus Cinci, explică Peter ridicându-se de la podea. Ești la curent cu situația ei?

– Firește, e pacienta mea, zâmbi doctorul. E plăcut ca din când în când să mai ai și câte un pacient real. În loc de Țac-pac-te-am-rezolvat cu cineva care are conjunctivită ori și-a dat cu ciocanul peste deget.

Peter îi scrută îndelung chipul, căutând vreo urmă de empatie.

– Am rămas cu impresia că doctorul Austin nu prea pricepe ce s-a întâmplat cu Iubitor Cinci. Pare să creadă că tu ai putea să-i ameliorezi starea.

– Vom face tot posibilul, zise Adkins cu o expresie impenetrabilă pe figură.

– O să moară.

– Să nu ne pripim.

Peter își împreună mâinile și băgă de seamă că încercările sale febrile de rugăciune îi lăsaseră urme pe pielea sensibilă dintre degete.

– Ființele astea nu se vindecă, nu pricepi? Nu se pot vindeca. Organismele noastre... al tău, al meu... noi trăim într-un miracol continuu. Să lăsăm deoparte religia, suntem un miracol al naturii. Ne putem lovi la un deget cu ciocanul, ne putem face o gaură în piele, ne putem arde, fractura oasele, ne putem umfla cu puroi și, la scurt timp după aceea, totul se rezolvă! Suntem noi-nouți! Incredibil! Imposibil! Dar adevărat. Acesta este darul ce ni s-a oferit. Însă Slm – oazanii – n-au căpătat darul acesta uluitor. Au o șansă... o singură șansă... corpul cu care s-au născut. Fac ce știu mai bine ca să aibă grijă de el, dar, când e afectat, asta e... asta e.

Doctorul Adkins încuviință din cap. Era un om blând și nu lipsit de inteligență. Lăsă o palmă pe umărul lui Peter.

– S-o luăm ușor, din aproape în aproape, cu... doamna. O să-și piardă mâna. Asta-i evident. În afară de asta... o să-ncercăm din toate puterile să găsim o soluție.

Pe Peter îl usturau ochii de la lacrimi. Tare mult voia să creadă!

– Uite, continuă Adkins, îți amintești că, atunci când ți-am făcut sutura, ți-a spus că medicina e doar tâmplărie, cârpeală și cusut. Ceea ce, îmi dau seama, nu se aplică în cazul doamnei cu pricina. Numai că am uitat să-ți spun: e și chimie. Ei iau analgezice, iau cortizon, iau o mulțime de alte medicamente de la noi. Nu le-ar consuma, an după an, dacă nimic n-ar avea nici un efect.

Peter dădu din cap a aprobare, sau cel puțin încercă s-o facă; era mai degrabă un tremur facial, o bâțâială a bărbiei. Cinismul pe care-l crezuse izgonit pentru totdeauna îi circula acum prin organism. „Placebo, totul e placebo.“ Înghiți pastila și te simți revigorat în vreme ce înăuntrul tău celulele mor. Aleluia, pot păși pe picioarele astea infectate, durerea s-a dus, aproape că n-o mai simt, e chiar ușor de suportat, lăudat fie Domnul.

Adkins se uită lung la palma pe care o pusese pe umărul lui Peter cu un minut în urmă, ca și cum în ea s-ar fi aflat o fiolă cu ser magic.

– Această... Iubitor Cinci a dumitale ne deschide calea. N-am avut niciodată ocazia, până acum, să studiem un băștinaș. O să învățăm multe și-o să învățăm repede. Cine știe, poate o să reușim s-o salvăm. Sau, dacă n-o putem

salva pe ea, poate reușim să-i salvăm copiii. Apoi, după o pauză: Au copii, nu-i așa?

Mintea lui Peter derulă iarăși imaginea nou-născutului ca un vițeluș, mulțimea ovaționând, ceremonialul îmbrăcării, frumusețea nepământească a micului QBDP, dansând stângaci în ziua inaugurală a vieții sale, fluturându-și mânuțele înmănușate.

– Da, au.

– Păi uite, de asta, zise Adkins.

Iubitor Cinci, ținută la pat în salonul puternic luminat, arăta la fel de micuță și de singură ca și înainte. Dacă ar fi fost măcar vreun lucrător USIC cu un picior rupt pe unul dintre paturile celelalte, sau câțiva SIm sănătoși așezați în apropiere, stând de vorbă cu ea în limba lor, ar fi fost mai puțin groaznic. Groaznic pentru cine? se întrebă Peter. Știa că era spre binele lui, ca și spre al ei, să-și dorească mai puțină emotivitate. În toată cariera sa de misionar, vizitase multe saloane de spital, însă niciodată, până atunci, nu trebuise să aibă de-a face cu o persoană pentru a cărei moarte iminentă să se simtă responsabil.

– Dumnezeu binecuvânPeze revederea noaSPră, părinPe PePer, zise ea de îndată ce Peter intră.

De când n-o mai văzuse, luase un prosop de baie USIC și și-l înfășurase cu iscusință în jurul capului, ca pe o glugă improvizată. Îi dădea un aspect mai feminin, ca un hijab sau o perucă. Își vârâse capetele prosopului sub marginea cămășii de spital și-și trăsese pătura până la subsuori. Mâna stângă îi era încă dezgolită, pe când dreapta îi era bine cuprinsă într-o teacă de bumbac.

– Iubitor Cinci, îmi pare rău, așa de rău, zise el simțind că glasul începea deja să-i tremure.

– Scuze nu SunP neceSare, îl liniști ea.

Rostirea acestor cuvinte de iertare însemna o cantitate absurdă de efort. Care îi agrava starea.

– Tabloul care ți-a căzut pe mână..., spuse Peter așezându-se pe marginea patului, lângă umflătura mărunță a genunchiului ei. Dacă nu aș fi cerut eu să...

Cu mâna liberă, ea făcu un lucru surprinzător, un lucru pe care nu-și imaginase că l-ar fi putut săvârși cineva din neamul ei: îl obligă să tacă lipindu-i degetele de buze. Era pentru prima oară când pielea dezgolită a unui Slm îl atingeă fără intermedierea materialului moale al mănușilor. Buricele degetelor ei erau netede și calde și miroseau a fructe.

– Nimic nu cade dacă Dumnezeu nu are plan de cădere.

Ușor, îi cuprinse palma într-a lui.

– N-ar trebui să spun asta, dar dintre toți ai tăi... la tine țin cel mai mult.

– ȘPiu, spuse ea cu o ezitare abia simțită. Dar Dumnezeu nu are preferaP. Dumnezeu ține la Poți la fel.

Aluziile ei constante la Dumnezeu îi băteau parcă un piron în suflet. Avea de făcut mărturisiri însemnate, confesiuni despre credința sa, despre calea pe care avea de gând s-o urmeze în continuare.

– Iubitor Cinci..., începu. Eu... nu vreau să te mint. Eu...

Ea încuviință cu o mișcare lentă a capului, ca să-i arate că nu trebuia să-și ducă la capăt gândul.

– Simți... fără Dumnezeu. Simți că nu mai poți fi părinPe.

Se întoarse într-o parte și se uită la ușa pe care intrase el, ușa ce dădea spre lumea de afară. Undeva, în direcția aceea, era așezarea unde-l primise întâi pe Isus în inimă, așezarea care acum zăcea pustie și abandonată.

– PărinPele KurPSberg ajunS și el la Sparea aSPa. FurioS, vorbea Pare, ziS: Nu mai SunP părinPe acum. GăSiți alt părinPe.

Peter înghiți în sec. Cărțulia cu extrase din Biblie pe care o cususe zăcea încrețită pe pătură, lângă fundul lui nefolositor. În cameră mai erau încă multe gheme de lână viu colorată așteptând să fie folosite.

– EșPi... Iubitor Cinci se opri să caute cuvântul potrivit, apoi spuse: EșPi om. Doar om. Dumnezeu mulP mai mare ca Pine. Duci cuvânPul lui Dumnezeu o vreme, apoi cuvânP Se face prea greu, greu de duS, și Prebuie Să odihneșPi. Înțeleg, mai zise, lăsându-și mâna pe coapsa lui.

– Soția mea... începu Peter.

– Înțeleg, repetă ea. Dumnezeu a uniP soția Pa și pe Pine. Acum SunPeți neuniți.

Într-o clipită, Peter își aminti ziua nunții sale, lumina străbătând ferestrele bisericii, tortul, cuțitul, rochia lui Bea. Reverii sentimentale, pierdute fără întoarcere, ca o uniformă de cercetaș mâncată de molii, aruncată la gunoi și ridicată de gunoieri. Se strădui să se gândească, în loc de asta, la cum era casa lui acum, înconjurată de mizerie și de resturi, cu interiorul cufundat în beznă și, pe jumătate ascunsă în penumbrele acelea bântuite, silueta unei femei pe care n-o putea recunoaște.

– Nu-i doar că suntem separați, zise. Bea are necazuri. Are nevoie de ajutor.

Iubitor Cinci încuviință. Mâna aceea bandajată țipa, mai tare decât orice contraargument, că nu putea fi vorba de un necaz mai mare decât al ei.

– Deci vei împlini cuvinPele lui ISuS. Luca: Vei lăSa pe cele nouăzeci și nouă în puSPie și vei căuPa pe cea care S-a pierduP.

Peter se înroși ca para focului când parabola își atinse ținta. Probabil că Iubitor Cinci o învățase de la Kurtzberg.

– Am vorbit cu doctorii, zise el amărât. O să încerce tot ce pot, pentru tine și pentru... ceilalți. N-o să-ți poată salva mâna, dar s-ar putea să-ți salveze viața.

– SunP fericiP dacă SalvaP.

Peter se foi stingherit pe marginea patului. Fesa stângă îi amorțea și simțea că-l apuca durerea de spate. În câteva minute, avea să fie în camera lui și corpul avea să-și recapete poziția normală, circulația avea să revină la normal, pacificând activitatea neurologică deranjată, alinând mușchii întinși prea tare, în vreme ce ea avea să rămână acolo, contemplându-și carnea putredă.

– Pot face ceva pentru tine acum? o întrebă.

Ea cugetă câteva clipe.

– CănPă. CănPă doar cu mine.

– Ce să cânt?

– CănPec de primire pentru părinPele PePer. Vei pleca, șPiu. Apoi Pe înPorci, Sper, repede. Și când Pe înPorci vom cănPă același cănPec iar. Fără vreun alt preludiu, începu: O, haaaar măreeeeț...

I se alătură fără să stea pe gânduri. Vocea lui, răgușită și înfundată când vorbea, găsi forță când fu solicitată să cânte. Acustica din salonul de Terapie intensivă era mai bună decât cea din biserică, unde atmosfera umedă și mulțimea de trupuri făceau ca sunetul să se audă înăbușit; aici, în această cavitate rece de beton, doar cu paturi goale, mașinării adormite și suporturi pentru perfuzii drept tovarăși, „O, har măreț“ reverbera cu un sunet bogat și limpede.

– Oorb eu eram, intonă, dar văăăd acum...

Suflul ei amplu, cu toate că se străduia să-l scurteze de dragul lui, făcu melodia să dureze mult timp. La final se simțea extenuat.

– MulțumeSc, zise Iubitor Cinci. Acum mergi. Eu rămân înPoPdeauna... fraPele Pău.

Nu găsi nici un mesaj de la Bea.

O terminase cu el. Renunțase.

Sau poate... poate își curmase zilele. Halul în care era lumea, pierderea lui Joshua, pierderea credinței, prăpastia din căsnicia lor... erau toate poveri teribile, pe care poate că nu mai fusese în stare să le îndure. În adolescență avusese tendințe sinucigașe. Aproape că o pierduse atunci, fără măcar să știe că putea fi pierdută.

Deschise o pagină nouă pe ecranul Glonțului. Trebuia să aibă încredere că era încă vie, încă în stare să-i primească mesaje. Ecranul gol părea uriaș, copleșitor: atâta goliciune gata să-nconjoare orice cuvânt cu sens pe care ar fi încercat să-l așeze acolo! Se gândi să citeze sau să parafrazeze bucata din 2 Corinteni, capitolul 5, despre casa „care nu-i făcută cu mâinile“ și care ne așteaptă dacă locuința pământească este distrusă. Sigur, era un citat din Biblie, dar poate că era relevant și într-un context nonreligios, așa cum B.G. se bătuse în piept ca să arate că o casă nu-i cărămizi și mortar, o casă poate fi oriunde.

O voce îi spuse tare în minte: Nu fi prost.

Vin acasă, scrie. Atâta tot.

*

Acum că-și anunțase întoarcerea, își dădea seama că n-avea habar cum să facă asta. Dădu clic pe logoul verde, iar Glonțul înfățișă, în meniu, trei opțiuni penibile: Mentenanță (reparații), Admin și Grainger. Nici una nu părea să fie ce-i trebuia. Dădu clic pe Admin și scrie:

Îmi pare rău, dar trebuie neapărat să plec acasă. Cât mai curând cu putință. Nu știu dacă voi fi capabil să mă întorc cândva în viitor. Dacă da, va trebui să fiu împreună cu soția mea. Nu încerc să vă șantajez, spun doar că e

singurul fel în care aş putea-o face. Vă rog să răspundeți și să-mi confirmați data plecării. Cu sinceritate, Peter Leigh (Pastor)

Reciti ce scrisese și șterse tot de la e singurul fel în care aş putea-o face încolo. Prea multe cuvinte, prea multe explicații. Mesajul esențial, cel care solicita acțiune, era mai simplu de-atât.

Se ridică și-și flexă articulațiile. O înțepătură dureroasă în picior îi aminti de rana de acolo. Rana se vindeca bine, însă pielea era rigidă pe linia suturii. Avea să-i rămână o cicatrice permanentă și câteodată avea să-l doară. Existau limite în ce putea repara miraculosul organism uman.

Dishdasha lui, atârnată pe frânghia de rufe, se uscaser. Urmele neclare ale crucifixului de tuș aproape că dispăruseră, ajungând de un liliachiu abia sesizabil. Poalele erau atât de ferfenițite, încât păreau să fi fost făcute așa intenționat, cu franjuri inegale. „Nu crezi că-i prea femeiască, nu?” îl întrebase Bea când scosese veșmântul din ambalaj. Își amintea nu doar cuvintele, ci și cum suna vocea lui Bea, căutătura ochilor ei, lumina de pe-o parte a nasului: totul. Și mai zisese: „Poți să umbi gol pe dedesubt, dacă vrei“. Era soția lui. O iubea. Cu siguranță că pe undeva prin universul acesta, prin voia legilor timpului, spațiului și relativității, trebuia să se găsească un loc în care asta să mai fie încă posibil.

*

– Închipuie-ți că ești într-o bărcuță mică, gonflabilă, pierdut pe mare, îi sugerase Ella Reinman pe parcursul acelor nesfârșite interviuri ținute la etajul al zecelea al hotelului luxos. Undeva, în depărtare, se vede un vas; nu-ți dai seama dacă se apropie sau se depărtează de tine. Știi că, dacă încerci să te ridici și să agiți brațele, bărcuța o să se răstoarne. Dar dacă nu faci nici o mișcare n-o să te vadă nimeni și n-o să fii salvat. Ce faci atunci?

– Rămân pe loc.

- Ești sigur? Dar dacă e limpede că nava se depărtează?
- O să trebuiască să accept asta.
- Ai sta să te uiți și atâta tot?
- M-aș ruga lui Dumnezeu.
- Și dacă n-ar fi nici un răspuns la rugăciune?
- Mereu este un răspuns.

Calmul său îi impresionase. Refuzul de a-și asuma gesturi sălbatice, impulsive îl ajutase să treacă testul. Era calmul vagabondului, calmul SIm. Fusese întotdeauna, fără s-o știe, un extraterestru onorific.

Acum însă se plimba de colo colo, frenetic, prin cameră, ca un animal în cușcă. Trebuia să se ducă acasă. Să se ducă, să se ducă, să se ducă. Acul din venă, femeia zicând: „O să te-nțepe un pic“, apoi bezna. Da! Hai odată! Orice minut de întârziere era un chin. Învârtindu-se prin încăpere, fu cât pe ce să dea peste un pantof rătăcit; îl apucă și-l azvârli de perete. Poate că Grainger, la ea, făcea la fel. Poate că trebuia să-și consume turbarea împreună, să împartă sticla de băutură. Tare mai voia să bea ceva!

Verifică Glonțul. Nimic. Oricum, cine ar fi trebuit să citească mesajul? Vreun inginer aflat în timpul liber, vreun ajutor la bucătărie? Ce rahat de sistem mai era și asta, cu nimeni la conducere, nimeni la vreun birou unde să poată da buzna, nimeni căruia să-i înfigi mâna în piept? Mai umblă o vreme prin cameră, gâfâind. Podeaua, tavanul, fereastra, mobilierul, patul: totul era aiurea, aiurea, aiurea. Se gândi la Tuska, la cum își livra discursul cu Legiunea Străină, la toate poveștile cu tipii slabi care înnebuniseră, se suiseră pe pereți, imploraseră să fie lăsați să „plece acaaa-să“. Încă simțea gustul sarcasmului lui Tuska. Ce nemernic plin de sine!

Optsprezece minute după aceea, pe ecranul Glonțului apăru un răspuns de la Admin.

Salutare. Am transmis solicitarea ta la sediul USIC. Răspunsul tipic e în 24 de ore (până și mahării trebuie să doarmă uneori), dar prevăd că vor spune da. Diplomatic ar fi fost să aduci vorba despre cum o să te-ntorci ca să-ți termini misionariatul, dar hei, nu-i treaba mea să-ți spun cum să-ți faci prieteni & să influențezi lumea. Nu eram programat cu următorul zbor decât peste o lună, dar ce mama naibii, o să-mi scot pârleala, poate-mi iau niște teniși noi, cumpăr ceva înghețată, mă duc să bag un cârnat la restaurant. Ori la un bordel! Glumeam. Știi doar că-s un pelerin de nădejde. Țin-te bine și-ți dau eu semn când e vremea plecării. Au revoir, Tuska.

Îndată ce termină de citit, Peter sări în sus, răsturnându-și scaunul, și se porni să țopăie exaltat, cu pumnul strâns, ca un sportiv care a obținut victoria în ciuda șanselor nefavorabile. Ar fi răcnit și-un „Aleluia“, dacă n-ar fi fost spasmele dureroase care-i străbăteau piciorul rănit. Înlăcrimat de durere, hohotind de ușurare, căzu pe podea, se ghemui ca un gândac, sau ca un hoț ce-și rupsesse picioarele sărind, sau ca un soț îmbrățișându-și cu putere soția.

„Mulțumesc, șopti, mulțumesc...“ Dar cui îi mulțumea? Nu știa cui. Știa doar că datora mulțumiri.

27. Rămâi unde ești

Numele său era Peter Leigh, fiu al lui James și Kate Leigh (născută Woolfolk), nepot al lui George și June. Se născuse în Horns Mill, Hertford, Hertfordshire. Numele pisicilor lui, în ordinea în care le avusese, erau Mokkie, Silky, Cleo, Sam, Titus și Joshua. La întoarcerea acasă, avea să aibă altă pisică, luată de la un adăpost de animale, dacă mai existau asemenea locuri. Cât despre copilul său, avea să-l cheme, sau s-o cheme, cum voia Bea. Sau poate Kate. Aveau să discute asta când venea vremea. Poate-l așteptau să se nască, astfel încât să vadă ce personalitate avea. Oamenii erau indivizi încă din Ziua Întâi.

Se țină cât de drept putu în încăperea distrugătoare de suflet de la bazaUSIC și se cercetă în oglindă. Era un bărbat englez de treizeci și trei de ani, bronzat puternic, ca și cum ar fi fost într-o vacanță lungă la Alicante ori în vreo altă stațiune mediteraneeană. Însă nu arăta în formă. Bărbia și pomeții erau îngrijorător de ascuțiți, sculptați de dieta inadecvată. Era prea sfrijit pentru dishdasha, deși în haine occidentale arăta încă și mai rău. Pe față avea câteva cicatrice mărunte, unele datând din anii săi de alcoolism, altele mai recente și cu cruste curate. În ochii injectați i se citeau frică și tristețe. „Știi ce te-ar rezolva?” îi zisese cândva un tovarăș drojdier, pe când stăteau în ploaie așteptând să se deschidă un adăpost pentru vagabonzi. „O nevastă.” Când Peter îl întrebase dacă vorbea din experiență, bătrânul machitor zâmbise doar și clătinase din capul încărunțit.

CoridoareleUSIC, ce-i păruseră cândva aidoma unui labirint, îi erau familiare acum – prea familiare. Familiaritatea unei închisori. Posterele înrămate atârnavă la locurile lor, marcându-i avansarea prin bază. Pe când pășea către garaj, imaginile de sub sticlă îl măsurau orbește cu privirea: Rudolph Valentino, Rosie de la uzină, câinele în coș cu rațele, personajele zâmbitoare

ieșite la picnic din tabloul lui Renoir. Stan și Bran încremeniți, stoici, întrerupți pentru totdeauna în încercarea lor fără speranță de a construi o casă. Și muncitorii aceia din anii '30 ai secolului douăzeci suspendați la înălțime, deasupra New Yorkului... acolo aveau să rămână, suspendați pentru eternitate, fără să-și termine vreodată prânzul, fără să cadă de pe grindă, fără să îmbătrânească.

Când împinse ultima ușa, fu întâmpinat de mirosul de ulei de motor. Pentru vizita de adio în așezarea Slm voia să călătorească singur, nu ca pasager în mașina altcuiva. Își aruncă ochii peste garaj, căutând persoana care era de serviciu în ziua aceea, sperând să fie cineva necunoscut, cineva care nu știa nimic despre el cu excepția faptului că era misionarul VIP căruia trebuia să i se dea tot ce dorea, în limita bunului-simț. Însă persoana care stătea aplecată peste motorul unui jeep, umbrită de capota deschisă, avea ditamai fesele, pe care le recunoștea. Era iarăși Craig.

– Bună, îi zise, știind chiar din clipa în care deschisese gura că oratoria n-avea să-l ducă nicăieri.

– Bună, răspunse ea băgându-l doar pe jumătate în seamă și continuând să aplice lubrifiant din belșug în măruntaiele motorului.

Negocierea fu scurtă și amabilă. Nu prea putea s-o învinuiască pentru că refuza să-i încredințeze un vehicul, după ce se întâmplase ultima oară. Poate că fusese criticată de alți tovarăși USIC pentru că-i îngăduise – deși se vedea bine că nu era în toate mințile – să plece în noapte cu dricul lui Kurtzberg doar ca să aibă mai târziu nevoie să fie salvat, în vreme ce vehiculul trebuise adus la bază într-o remorcă. Craig era numai zâmbete și gesturi relaxate, dar subtextul era: „Ești ca un ghimpe în coastă“.

– O să aibă loc un schimb de medicamente și mâncare în doar câteva ore, zise ea ștergându-și mâinile cu o cârpă. De ce n-ai merge și tu?

– Fiindcă îmi iau adio. Le spun la revedere Slm.

– La revedere ce?

– Oazanilor. Băștinașilor.

„Demenții din Orașul Dement, idioată grasă“, îi explică în gând.

Ea stătu să rumege informația câteva clipe.

– Și-ți trebuie un vehicul numai pentru tine din care să le spui la revedere?

Frustrat, Peter își plecă fruntea.

– Dacă-s împreună cu membri ai personalului USIC, ar putea să pară că vă folosesc pe voi ca... gărzi de corp. Gărzi de corp emoționale, dacă pricepi ce vreau să zic.

Privirea neclintită a lui Craig îi spuse că nu, nu pricepea.

– Ar părea că nu vreau să am de-a face cu ei singur.

– OK, zise Craig, scărpînându-și alene tatuajul.

Odată cu trecerea secundelor deveni evident că OK-ul ei nu însemna: „Atunci o să-ți dau o mașină“; nu însemna nici măcar: „Înțeleg de ce te-ar putea îngrijora asta“; însemna: „Asta e treaba“.

– În plus, insistă el, nu-s sigur că Grainger o să vrea să meargă în așezare astăzi.

– N-o să fie Grainger, spuse cu voioșie Craig, întorcându-se să consulte o listă imprimată. Grainger nu mai e de serviciu până... Răsfoi paginile, căutând numele. Până la noi ordine, încheie ea. O să fie... Tuska și Flores.

Peter se uită peste umărul ei la toate vehiculele gresate pe care le-ar fi putut conduce dacă nu i-ar fi stat ea în cale.

– Tu alegi, rânji Craig, iar el înțelese că uneori nu este loc pentru vreo alegere.

– Te văd stând pe malul unui lac uriaș, zisese Bea ultima oară când o ținuse în brațe. E noapte și cerul e plin de stele.

Îi împărtășise viziunea ei, în care Peter apărea predicând unor făpturi nevăzute, în bărci de pescuit ce se legănu pe ape. Poate că știuseră amândoi că nu era decât un vis, că nimic de acest fel n-avea să se întâmple cu adevărat. Era încă o zi senină și fierbinte pe Oază, iar băștinașii așteptau în covețile lor, spălau haine sau petreceau timp cu copiii, sperând că aveau să scape nevătămați până la căderea serii și că aveau să se poată cuibări iarăși, înfofoliți, în covețile lor. Poate că se rugau.

În așteptarea orei stabilite pentru plecare, Peter se gândi ce să ia cu el, dacă era să ia ceva. Un vraf de cărțicele pe jumătate finalizate se afla pe masă, lângă niște gheme de lână. O luă pe cea mai apropiată, o parafrizare a Apocalipsei lui Ioan, capitolul 21. Redusese numărul S-urilor și scăpase de T-uri aproape cu totul: probabil că mai mult de-atât nu se putea face.

Și acolo vedea un cer și o glie nouă, fiindcă cerul și glia dintâi nu mai erau. Și o voce a strigat de deasupra: Priveți, Domnul va locui cu voi, veți fi ai săi, iar Domnul vă va fi Dumnezeu. Și nici pieire nu va mai fi, nici alean, nici durere. Iar Domnul, de pe jilț, a zis: Priveți, fac nou orice lucru.

Ca să evite nevoia de explicații care n-ar fi dus nicăieri, omisese Ierusalimul, marea, tabernaculul, pe apostolul Ioan, mireasa și mirele, oamenii și alte câteva lucruri. În versiunea sa, Dumnezeu nu mai ștergea ochii înlăcrimați, în parte pentru că băștinașilor le era greu să pronunțe și-n parte fiindcă, după atâta timp, încă era un mister pentru el dacă Slm aveau ochi sau plângeau. Își aminti cât de mult se străduise să găsească o alternativă la „adevărat“. Atâta trudă, și pentru ce? Singurele cuvinte pe care avea să le rostească acum erau „scuze“ și „la revedere“.

– Frumoasă zi, spuse Tuska, și așa și era. Atmosfera se dădea în spectacol pentru ei, parcă onorând o ocazie însemnată. Două coloane uriașe de ploaie încă necăzută, una către vest și cealaltă la est, alunecaseră una spre cealaltă și-și combinau acum creștetele, formând un arc sclipitor în văzduh. Ploaia era

încă departe, la mai mulți kilometri, dar lăsa impresia că erau pe cale să treacă printr-un portal imens făcut din nimic mai consistent decât picurii de apă.

– Trebuie să recunosc, așa, ca imagine, e de nota nouă din zece, comentă Tuska.

– Geamurile din spate-s închise, sper, zise Flores. N-aș vrea să plouă pe medicamentele alea.

– Da, sunt închise, confirmă Peter.

Tuska și Flores, așezați în față, abia dacă-i adresaseră câte-un cuvânt de când ieșiseră din bază. Se simțea ca un copil îndesat în spate, căruia i se îngăduise să vină doar pentru că nu putea fi lăsat nesupravegheat și a cărui singură speranță în cursul acelei călătorii era că părinții n-aveau să se ia la harță.

Sigiliul ermetic de aer condiționat pe care se străduia cu atâta osârdie să-l mențină Grainger nu era și stilul lui Tuska. Acesta ținea geamurile din față deschise când conducea, lăsând aerul să pătrundă nestingherit în habitacul. Agitației languroase a atmosferei i se adăuga curentul artificial datorat vitezei vehiculului.

– Unde-i Grainger? întrebă Peter.

– A luat o pauză, zise Tuska, din al cărui corp Peter zărea doar umărul și brațul de pe volan.

– E beată și incapabilă, completă Flores, care nu se vedea deloc.

– A fost o farmacistă bună în toți anii ăștia, remarcă Tuska.

– Mai sunt și alți farmaciști pe lume, bombăni Flores.

– Ei, păi să vedem ce ne-aduce Moșul în loc, nu? zise Tuska, iar Flores tăcu.

Arcada strălucitoare de pe cer se apropiase, așa că Peter întinse gâtul ca să se uite pe geamul portierei. Peisajul, pe care ajunsese să-l iubească, avea încă o frumusețe austeră, dar astăzi îi vedea cu alți ochi simplitatea, fapt care-l

tulbura. Își imagina o fată de la fermă, asemenea lui Grainger, cercetând pustietatea senină a terenului, căutând degeaba animale sau plante ori viață de orice fel care să-i aducă aminte de locurile unde-și petrecuse copilăria.

– Grainger are nevoie să se ducă acasă, zise el, și cuvintele își luară zborul înainte să-și fi dat seama măcar că le articulase.

– Mda, făcu Tuska, așa cred.

– Curând.

Peter își aminti, pentru prima oară în ani buni, că intitulaseră așa, el și cu Bea, un fascicul biblic destinat iubitorilor de Isus din Arunachal Pradesh. Într-o fracțiune de secundă, cu ochii minții, văzu mâinile sale și pe-ale lui Bea mișcându-se unele lângă altele pe masa din bucătărie: mâinile sale împăturind fasciculul în trei, cu titlul Curând pe prima pagină; mâinile lui Beatrice strecurând foile într-un plic, închizându-l, adăugând adresa vreunui muntean Adivasi cu nume de nepronunțat. O mulțime de cutii de carton pline cu pamfletele Curând fuseseră trimise peste ocean la intervale de șase luni, o cheltuială absurdă în era electronică, însă nu toată lumea de pe fața pământului avea un computer și, pe lângă asta, era o senzație aparte să ții texte biblice în mână.

Ce mult trecuse de-atunci! Mâna lui, ținând o broșură intitulată Curând, întinzându-se peste masă către mâna lui Bea.

– Am transmis și solicitarea ei, zicea Tuska. Presupun c-o să plecați împreună. Două extracții simultane din micul nostru paradis! Știți voi ceva ce nu știu eu? De fapt, dacă mă gândesc mai bine, nu-mi spune.

– Nu-i nimic în neregulă cu locul ăsta, zise Peter întorcându-se să se uite iar pe fereastră. Îmi pare rău că dezamăgesc pe toată lumea.

– Unii pot s-o ducă, alții nu, glumi Tuska. Nu poți refolosi un GFCE.

– Pardon?

– Un generator de flux de compresie cu explozie.

Cuvintele acelea, care erau pentru Peter la fel de bizare și de neinteligibile precum ar fi fost orice pasaj nelămurit din Scriptură pentru gazdele sale, fură ultimele care se rostiră un lung răstimp. Iluzia că erau pe cale să treacă pe sub o vastă arcadă sclipitoare se diminuează treptat, fiindcă cele două coloane de apă se separară și căpătară alte forme, lipsite de simetrie. Ploaia răpăi pe capota mașinii și pe parbriz, cu ritmul ei straniu dintotdeauna, determinat de legi ale fizicii dincolo de înțelegerea umană. Apoi aversa trecu și ștergătoarele de parbriz începură să chițăie iritant pe sticla curată, până ce Tuska le opri. Fațadele de culoare caramel ale Orașului Dement erau acum la doar câteva sute de metri distanță, iar Peter izbuti să deslușească o siluetă micuță așteptând la locul stabilit.

– Când ajungem, spuse el din spate cu voce pițigăiată, am nevoie de câteva minute singur cu persoana aceea.

– OK, zise Tuska, schimbând viteza pentru ultima porțiune de drum. Dar să nu vă pupați cu limba.

*

Iubitor de Isus Unu aștepta în fața clădirii însemnate cu steaua albă. Când îl zări pe Peter, corpul i se zgudui de uimire, dar izbuti să-și revină în cele câteva secunde ce trecură între această uluitoare descoperire și descinderea din mașină a lui Peter însuși.

– EșPi viu.

– Așa sper, zise Peter, însă regretă pe loc: Slm nu vorbeau de dragul vorbitului, iar micuța lui glumă nu făcea decât să-i îngreuneze lui Iubitor Unu adaptarea la miraculoasa lui însănătoșire, după ce fusese rănit mortal.

– Poți alți cred că eșPi mort, zise Iubitor Unu. Eu Singur cred că viu. Eu Singur am credință.

Peter se strădui să găsească un răspuns potrivit la asta. O îmbrățișare

afectuoasă nu intra în discuție.

– Mulțumesc, spuse.

Pe după perdelele de mărgele din ușile clădirilor se adunaseră, în umbră, siluete.

– zk ov, strigă o voce.

Peter știa destul din limba lor ca să-și dea seama că însemna „Sarcina e încă adormită“. Sau, ca să parafrazeze, „Ocupă-te tu de asta“.

Iubitor Unu își reveni din transă și-și acceptă rolul oficial. Se întoarse către vehicul așteptând s-o întâmpine pe femeia cu baticul Grainger, care nu-i suporta pe el și neamul său.

Din vehicul ieși asistenta Flores. Când se apropie de oazan, deveni limpede că nu era, între dimensiunile sale și ale ei, cine știe ce diferență. Întâmplător, veșmintele – uniforma ei, roba lui – erau de aproape aceeași culoare.

Iubitor Unu se arată vizibil mișcat de aceste echivalențe neașteptate. O cercetă pe Flores ceva mai multe secunde decât ar fi fost politicos, însă ea îi răspunse privindu-l fără să plece ochii.

– Pu și eu, zise Iubitor Unu, niciodată până acum.

Și pași înainte, atingându-i ușurel încheietura cu vârfurile înmănușate ale degetelor.

– Vrea să spună „Bună, nu ne-am mai întâlnit“, explică Peter.

– Mă bucur să te cunosc, spuse Flores.

Poate că era o exagerare, dar nu părea la fel de dezgustată ca Grainger.

– Aduci medicament? întrebă Iubitor Unu.

– Sigur, zise Flores și se duse în spate să le scoată din mașină.

Mai mulți oazani se aventurară afară din adăposturi, apoi încă vreo câțiva. Asta era ceva neobișnuit: doi sau trei fusese numărul maxim, din experiența lui Peter de până atunci.

Flores luă cutia în brațele sale vânoase. Părea mai mare și mai plină decât ultima oară, poate fiindcă era ea mai micuță decât Grainger. O ducea însă fără efort și i-o întinse unui oazan cu încredere liniștită.

– Cui să-i dau explicații? se interesă apoi.

– Eu înțeleg mai mulțP, făcu Iubitor Unu.

– Atunci ție, zise Flores pe un ton prietenos, dar care sugera că era pusă pe treabă.

Cutia, ca întotdeauna, era plină ochi cu un amestec de medicamente de firmă sau generice. Flores extrase pe rând fiecare sticlă de plastic, pachet de carton și tub, ridicându-le ca pe un ciocan de licitator câtă vreme le descria modul de utilizare, apoi lăsându-le la loc.

– Nu-s farmacist, dar e scris oricum totul pe etichete și pe foile cu instrucțiuni. Principala chestie e ca voi să ne spuneți ce funcționează și ce nu. Să mă iertați, dar e prea mult mister pe-aici. Ce-ar fi să mai lăsăm misterul și să-ncercăm o abordare mai științifică? Credeți că puteți face asta?

Iubitor Unu rămase tăcut câteva secunde, concentrat asupra creaturii de aceeași înălțime cu el.

– SunPem recunoScăPori pentru medicamenP, spuse într-un târziu.

– Foarte drăguț, zise Flores fără intonație. Dar uite ce: am aici un pachet de Sumycin. E un antibiotic. Dacă faceți vreo infecție la rinichi sau la măruntaie, vă poate ajuta. Dar dacă-n trecut ați luat o mulțime de Sumycin s-ar putea să nu mai meargă așa de bine. Ar fi mai bine să luați asta de-aici, amoxicilină. Astea două pachete de amoxicilină sunt generice.

– Nume de unde PoaPe alPe nume vin, zise Iubitor de Isus Unu.

– Așa. Acuma, amoxicilina e bună dacă n-ați mai luat înainte, dar dacă

organismul a devenit rezistent la ea, e mai indicat antibioticul ăsta vișiniu, Augmentin, care are niște extra chestii în el ca să depășească rezistența aia.

Flores puse Augmentinul la loc în cutie și se scărpină la nas cu un deget ca de maimuță.

– Știți ce, putem sta aici cât e ziua de lungă vorbind despre avantajele și dezavantajele tuturor antibioticelor din cutia asta. Dar ce ne trebuie cu adevărat e să potrivim fiecare medicament cu o anumită problemă. Tu, de pildă. Ești bolnav?

– MulțumeSc Domnului, nu.

– Păi adu pe cineva care este bolnav și-apoi vorbim.

Urmă o pauză.

– SunPem recunoScăPori pentru medicamenP, zise Iubitor Unu. Avem mâncare penPru voi.

Tonul îi era neutru, dar în el se ghicea încăpățănare, ba chiar o notă de amenințare.

– Super, mersi, ajungem și la asta într-un minut, făcu Flores neimpresionată. Dar ne-am putea vedea mai întâi cu cineva care crede că are nevoie de antibiotice? Nu-s farmacist, cum ziceam. Și nici doctor. Aș prefera să vă cunosc mai bine, atâta tot.

În vreme ce stăteau amândoi acolo, fără să cedeze teren, alți oazani se aventurară din adăpostul lor. Peter își dădu seama că fuseseră acolo mereu, cu alte ocazii, ori de câte ori avuseseră loc tranzacții, însă le lipsise curajul de a ieși la iveală. Ce era cu Flores? Mirosul, poate? Peter se întoarse spre Tuska. Tuska făcu din ochi.

– Ascultați-o pe Flores cea preaputernică, zise el hâtru. Sau pân-aici v-a fost.

Odată ce deveni limpede că împărțirea avea să dureze ceva timp, Peter se

scuză și porni peste câmpie către biserica lui. Ziua era cam vântoasă și dishdasha i se lipea de glezne, însă briza era de folos pentru că reducea din umiditate, dând iluzia că aerul ar fi fost mai bogat în oxigen. În sandale, picioarele îi erau deja lunecoase de la sudoare. Își coborî privirea asupra lor, amintindu-și senzația umblatului prin zăpadă proaspătă, în bocanci cu talpă groasă, într-o dimineață friguroasă de ianuarie prin parcul Richmond, cu tatăl proaspăt divorțat lângă el, fumând o țigară. Imaginea îi apărui în minte ca o străfulgerare și se șterse îndată.

Se uită peste umăr din când în când, în drum spre biserica înălțată de turma sa de credincioși, în caz că Iubitor Unu l-ar fi urmat. Însă nu-l urmase; siluetele micuțe de lângă vehiculul USIC deveniră indistincte curând, prin pâcla de curenți de aer ce se întrepătrundeau.

Când ajunse la biserică, întinse brațele și împinse ușile, așteptându-se ca locul să fie gol. Dar nu. Erau cincizeci sau șaiszeci de oazani în veșminte viu colorate acolo, așezați deja în bănci, ca și cum reuniunea ar fi fost un lucru stabilit din timp. Nu întreaga congregație, dar un număr însemnat – mai ales dacă țineai seama că se adunaseră să se roage singuri, fără pastor. Destui dintre ei lucraseră la câmpul de fină-albă în ziua accidentului și fuseseră martori la străpungerea cărnii sale, văzuseră dinții dăunătorului mutilându-l atât de grav că nu putea fi nădejde de supraviețuire, chiar și cu Tehnica lui Isus. Poate că adunarea era un serviciu în memoria părinPelui PePer, iar el apăruse pe nepusă masă.

Un murmur de uluire se iscă din mulțime. Apoi un val de încântare publică se înalță în aer, ocupând un spațiu palpabil, apăsând pereții, amenințând să ridice tavanul cu totul.

– Dumnezeu să ne binecuvânPeze adunarea, părinPe PePer, exclamă ei, mai întâi unul câte unul, apoi în cor.

Credința lor sporise până la cer, iar el venea acum să-i doboare la pământ iarăși, dezamăgindu-i.

Ușile se închiseră cu un bufnet scurt în spatele lui, ajutate de vânt în mișcarea lor lină. Prin ferestre venea lumină din belșug, iluminând capetele cu glugi ale Iubitorilor de Isus, care păreau să licărească precum flăcările unor

lumânări comemorative. Păși printre rânduri, simțind că-l copleșeau, apăsătoare, picturile de pe tavan. Isusul cel de un roz strălucitor al lui Iubitor Doisprezece, de mână cu un Lazăr ce emana un halou cenușiu, Scena Nașterii, în albastru și galben, zugrăvită de Iubitor Paisprezece, Maria Magdalena a lui Iubitor Douăzeci alungând diavoli de ectoplasmă, Toma Necredinciosul al lui Iubitor Șaizeci și trei... și, firește, pictura lui Iubitor Cinci, cu Isus înviat și femeile, bine prins la locul său, ținut cu grijă de tavan după accidentul care-o schilodise. Sperietoarea de ciori cu legătură peste mijloc, atât de diferită de întruchipările blânde ale tradiției creștine, devenise brusc terifiantă. Explozia de lumină din locul unde ar fi trebuit să-i fie capul și găurile în formă de ochi de pe mâinile ca niște stele de mare, pe care cândva Peter le socotise o dovadă că Dumnezeu nu putea fi cuprins de iconografia unei singure specii, îl izbeau acum drept proba unei prăpăstii de netrecut.

Își luă locul la amvon. Observă că Slm îi aranjaseră patul, îi spălaseră, uscaseră și împăturiseră așternuturile, curățaseră cizmele pe care le cususe pentru el Iubitor Cinci și așezaseră un creion rătăcit pe pernă, unde să poată fi admirat, ca o relicvă sacră, de generațiile viitoare. Acum, binecuvântați cu miraculoasa lui întoarcere, îl înconjurau cu neabătută atenție, cu cărțile din Biblie alături, așteptând semnul pentru a începe să cânte primul imn, care putea fi, potrivit obiceiului, „În Grădină“ sau „A lui Dumnezeu fie Slava“. Își dresă vocea. Spera că inspirația avea să se ivească de undeva, cum se întâmplase mereu până atunci.

– SBL YtD, zise. BssLY. SBL DF SLDPt LurL DFPHs HDssFPHL.

Unii membri ai congregației își zguduiră umerii, făcând acele mișcări pe care le interpretase întotdeauna drept râs. Spera că era râs, provocat de pronunțarea lui stângace, dar nu știuse niciodată cu siguranță ce însemnau de fapt mișcările.

– SBssLY PtL SssBD SB Isus BLYtDs, continuă să spună.

Le simțea amuzamentul la auzul unei vorbiri atât de chinuite și de copilărești, deloc necesară când ei abia așteptau să asculte limba sfântă a regelui Iacob. Însă voia să li se adreseze, măcar o dată, într-un chip pe care enoriașii lui să-l înțeleagă pe deplin. Le datora atâta lucru: demnitatea lor, cu prețul demnității

sale.

– tDss Isus SPt SIm SB SB BL.

Termină să-și numere credincioșii, lucru pe care-l făcea din reflex: erau cincizeci și doi. N-avea niciodată să știe câte suflete se adăposteau în așezare, cât de departe fusese de a aduce întreaga comunitate la Cristos. Știa doar că recunoștea absolut orice persoană de-acolo, și nu doar după culoarea veșmintelor.

– P BLYtDss SLDB LurL SL, zise, LYtDss SLHLDB Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate.

Extrase Biblia din rucsac și, în loc să răsfodiască paginile cu margini aurite și să aleagă un pasaj de citit cu voce tare, coborî de la amvon și duse cartea spre Iubitorii de Isus din primul rând. Cu lentoare blândă – nu din respect pentru carte, ci preocupat de fragilitatea trupurilor aflate înaintea sa – i-o înmână lui Iubitor Șaptesprezece, care o adăposti în poală.

Se întoarse la amvon și zise:

– SL sp P SL. DB BssL SssSP Dumnezeu. SL Dumnezeu BD SB BLYtDss DFP tDss HFPH.

Turma sa era cuprinsă de o rumoare consternată. Capetele se înclinau, mâinile se agita. Iubitor Cincisprezece lăsa să-i scape un țipăt.

– BLSL YSBss tDss D Dumnezeu DF BLY PHL tDss, continuă Peter. DB tSL P PDB SL PDS L SLDB BssLY tDss Iubitor de Isus Cinci...

Vocea i se frânse și trebui să se apuce de marginea amvonului ca să nu tremure din tot corpul.

– Iubitor de Isus Cinci SIm SL tDl piL Slmb SPt PHL. BD SB SLP HFPH USIC.

Respiră adânc, spasmodic.

– SLPtSP SPY BPLYtD P SLPt LurL. BL BY PHL tSPLY SB Bea. PtL SB

Dss...

Și asta fu tot: mai departe nu putea merge, deoarece cuvântul care-i trebuia, cuvântul de căpătâi, era unul pe care nu-l știa în limba Slm. Înclină capul și se refugie, în cele din urmă, în propria-i limbă.

– ... iertare.

Ieși de după amvon, luă cizmele galben-canar, câte una în fiecare mână, și porni rigid printre rânduri, către ieșire. Preț de câteva secunde, care i se părură lungi cât minutele, pași în tăcere, singur. Apoi Iubitorii de Isus se ridicară de pe scaune și se strânseră cu toții în jurul său, atingându-l blând pe umeri, pe spate, pe abdomen, pe fese, pe coapse, oriunde puteau, zicând, cu voci limpezi, neșovăielnice, „IerPare“.

– IerPare.

– IerPare.

– IerPare.

– IerPare.

– IerPare, fiecare pe rând, până ce ieși năucit pe ușă în soarele nemilos.

*

Pe când se întorcea în așezare, cu rucsacul gol, pleoștit, frecându-i-se de umăr, se uită de mai multe ori la biserica sa, profilată pe fondul strălucitor al cerului. Nu mai ieșise nimeni. Credința era un loc pe care oamenii nu-l părăseau decât dacă n-aveau încotro. Slm fuseseră dornici să-l urmeze către Împărăția Cerurilor, însă nu erau dornici să-l urmeze în valea îndoielii. Știa că într-o zi – poate foarte curând – aveau să aibă un alt pastor. De la el luaseră ce le trebuise, iar căutarea mântuirii avea să se desfășoare și mai departe, mult timp după plecarea lui. Până la urmă, sufletele lor își doreau cu ardoare nespūsă o sălășluire mai lungă în carne, o durată mai lungă a conștiinței. Și era firesc, fiindcă doar oameni erau.

Lângă jeepul USIC, treaba nu stătuse pe loc. Iubitor Unu nu se vedea pe nicaieri, medicamentele fuseseră distribuite și mâncarea era încărcată în vehicul. Mai mulți Slm ca de obicei erau implicați, un număr destul de mare chiar. Tuska și Flores stăteau gata să primească recipientele, sacii și vasele care li se aduceau, dar, observă Peter, se vedea de departe că Slm se apropiau mai întâi de Flores și se abăteau către Tuska doar dacă ea era ocupată deja. În cele din urmă, își dădu seama: o plăceau. Cine s-ar fi gândit? O plăceau pe Flores.

– Lasă-mă să iau eu asta, spuse Tuska atunci când Flores puse mâna pe un sac cu aluat de fină-albă ce părea mai greu decât alții.

– Mă descurc, zise ea.

Părul îi era lipit de cap de la sudoare, accentuându-i micimea craniului, iar pe frunte i se umflau vene albastrii. Partea de sus a corpului îi era learcă de transpirație. Se distra de minune.

După ce ajunseră tustrei iarăși în mașină și Tuska porni înapoi spre bază, lăsând în urmă așezarea, Flores zise:

– O să-i despicăm, Joe.

– Să-i despicăm?

– O să descoperim ce-i mișcă pe ei.

– Mda? făcu Tuska, evident nu foarte interesat de perspectiva menționată.

– Da. Și-apoi, dacă vrea bunul Dumnezeu, o să-i reparăm.

Peter fu surprins să audă asemenea vorbe rostite de un angajat USIC. Dar apoi chipul lui Flores apărură în spațiul dintre scaunele din față, ca un cap de gargui ițindu-se de pe un zid gotic, căutându-l din priviri pe pastorul așezat în spate.

– Doar o figură de stil, înțelegi, îi explică ea. Voiam să zic: dacă avem noroc.

Chipul îi dispăru iarăși, însă nu terminase de vorbit. Presupun că nu crezi că există noroc, sau din astea, nu?

Peter întoarse fața și se uită pe geam. La viteza cu care conducea Tuska, pământul întunecat putea fi confundat cu asfaltul, iar pâlcurile de fină-albă ce apăreau când și când treceau iute, nedeslușite, precum liniile de demarcație albe ale unei autostrăzi. Dacă se străduia suficient, putea să-și imagineze că vedea și semnele de circulație de pe M25, ce indicau distanța până în Londra.

– Sper să existe, îi răspunse cu o întârziere destul de mare.

Era destul de sigur că „norocul“ nu apărea nicăieri în Biblie, dar asta nu însemna că nu exista. Grainger zisese despre el că era norocos. Și chiar fusese, având-o pe Bea alături în cea mai frumoasă parte a vieții sale.

Când ajunse la el în cameră, văzu că primise în sfârșit un mesaj de la Bea.

Începea așa:

Peter, te iubesc. Dar te rog, nu veni acasă. Te implor. Rămâi unde ești.

28. Amin

– Ce-mi place la locul ăsta, zise Moro mișcându-se energic pe bandă, e că în fiecare zi e ceva un pic diferit, dar în același timp la fel.

Ea, B.G. și Peter făceau sport în foișor. Era încă o zi pe Oază, încă o pauză programată, încă o oră de relaxare înainte ca munca la marele proiect să fie reluată. Acoperământul îi ferea de soare, dar în această perioadă a după-amiezii lumina era atât de intensă, încât pătrundea prin pânză, colorându-le pielea într-o nuanță portocalie.

Moro lucrase deja din greu și asudase bine; țesătura șalvarilor părea parcă sculptată pe coapse când pășea pe bandă, iar mijlocul gol îi lucea. Mai avea de făcut trei sute de pași ca să-și facă norma propusă și era probabil cam la jumătate, nepierzând nici o clipă ritmul. Își încleștă pumnii pe mânerul aparatului, ca și cum ar fi ambalat motorul unei motociclete.

– Ar trebui să-ncerci doar cu picioarele, fără să te ții, o povățui B.G., care se odihnea între două serii de flotări. E mai bine pentru mușchii coapselor, ai gambelor, tot tacâmu’.

– Eu îl iau și ca exercițiu pentru mâini, zise Moro. Oamenii care-și pierd un deget își lasă adesea mâna aia să se blegească. Am luat o decizie: eu n-o să fac asta.

Peter ridica un sac de nisip pe un scripete, sau cel puțin încerca. Brațele îi deveniseră puternice și vânoase de la muncitul la câmp, la fină-albă, însă mușchii pe care și-i întărise acolo erau probabil alții decât cei pe care-i folosea acum.

– Nu-ți da sufletu’ când ridici, îl sfătui B.G. E la fel de bine și când cobori. Încetișor, cât de-ncet poți.

– Încă e prea greu pentru mine, cred, oftă Peter. Ce-i în sacul ăsta, că doar n-o fi nisip?

Nu-și imagina că USIC ar fi aprobat trimiterea unui sac cu nisip când, la aceleași costuri, puteau transporta un sac cu zahăr ori o persoană.

– Pământ, zise B.G. arătând către terenurile pustii din jurul zonei de antrenament.

Își scoase tricoul fără mâneci și-l făcu ghem în pumn. Un arc de cicatrice încrețite se trezi la viață lângă subsuoara sa stângă, impietând asupra perfecțiunii netede a pectoralului său. Își puse tricoul la loc.

– N-am putea să mai scoatem niște pământ din el? întrebă.

– Nu prea cred, frăție, zise B.G.

Pe chip avea o expresie serioasă, lipsită de zâmbet, însă era amuzat. Ființele umane erau destul de ușor de citit odată ce ajungeai să le cunoști un pic. Totul era în ton, cadențe, sclipirile din ochi, atâția factori subtili ce sfidau descrierea științifică, însă pe care, dacă doreai, îți puteai clădi o prietenie de-o viață.

Peter încercă să ridice iarăși sacul. Izbuti, de data asta, să-l salte până la nivelul genunchiului înainte ca bicepsul să înceapă să-l doară.

– O parte din problema ta e că-ți trebuie o poziție mai echilibrată, îi spuse B.G. apropiindu-se de el. Desfăcu sacul de pe scripete, îl ridică la piept fără efort, apoi îl sprijini de un braț. Cel mai important mușchi e creierul tău. Trebuie să plănuiești ce-o să faci, să te-nveți cu asta. Găsește un exercițiu care te-mpinge până la limită, da' nu dincolo. Cu sacu' ăsta aș sugera un cărat vertical.

– Pardon?

B.G. veni lângă Peter și-i transferă sacul din brațele sale, grijuliu ca și cum ar fi fost vorba de un copilăș adormit.

– Strânge-l la piept, zise. Ia-l în brațe și mergi. De la un capăt la altu', și iar,

și iar, de câte ori poți, până nu mai poți. După aia lasă-l frumușel pe pământ.

Peter făcu întocmai. B.G. îl privea atent. La fel și Moro, care-și terminase cei trei sute de pași și bea ceva de-un verde palid dintr-o sticlă de plastic, posibil apă de ploaie, posibil o băutură răcoritoare ce valora o mică avere, provenind de la o corporație multinațională aflată hăt, departe. Peter se grăbi să treacă pe lângă ei cu sacul, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Se descurcă rezonabil cu căratul, dar, când își atinse limita, partea cu lăsatul sacului jos nu-i ieși prea bine.

– Mai trebuie să repet, zise gâfâind.

– Eh, oftă B.G., n-o să mai apuci prea mult, nu-i așa?

Era pentru prima oară când făcea aluzie la iminenta plecare a lui Peter.

– S-ar putea să mai apuc, spuse Peter așezându-se pe un piedestal de lemn al cărui scop nu-l putea ghici. Nu mă oprește nimeni să car un sac cu nisip după ce ajung acasă. Ba chiar s-ar putea să trebuiască, dac-o fi vreo inundație. Au fost o mulțime de inundații în ultimul timp.

– Păi să-și gândească mai bine prăpăditu' de sistem de gestiune a apelor, bombăni B.G.

Moro se ridică și-și netezi hainele. Pauza de exerciții se terminase și-o chema datoria.

– Poate ar trebui să faci ce ai de făcut și-apoi să vii repede înapoi.

– Nu fără soția mea.

– Păi... poate îi dau voie să vină și ea.

–USIC, se pare, a decis că nu se poate.

Moro ridică din umeri, și o îmbujorare sfidătoare îi animă chipul îndeobște impasibil.

–USIC... ce să zic. Ce-i, până la urmă,USIC? Noi suntemUSIC. Noi, aici.

Poate că-i vremea ca testele de eligibilitate să se mai relaxeze un pic.

– Da, sunt dure, confirmă B.G. pe un ton melancolic, pe jumătate mândru că el unul izbutise, pe jumătate întristat pentru toți potențialii frați și surori care nu reușiseră să treacă. Prin urechea acului, fir-ar să fie! Asta-i în Biblie, parcă?

Aproape din reflex, Peter dădu să conceapă un răspuns diplomatic, apoi își dădu seama că n-avea de ce.

– Da, B.G., este. Matei, capitolul 19, versetul 24.

– O să țin minte, zise B.G. după care rânji cu toți dinții, ca să arate că era cât se poate de conștient că n-avea să țină.

– Echipă din soț și soție, spuse Moro băgându-și sticla în geantă. Cred că ar fi cumva romantic.

Vocea îi trăda o anume melancolie, de parcă dragostea romantică ar fi fost ceva exotic și bizar ce putea fi observat într-un trib de maimuțe sau într-un cârd de găște sălbatice, nu la vreunul dintre cunoscuții ei.

Peter închise ochii. Mesajul final al lui Bea și răspunsul lui îi erau imprimare acolo la fel de clar ca orice verset din Scriptură:

Peter, te iubesc, scrisese ea. Dar, te rog, nu veni acasă. Te implor. Rămâi unde ești. E mai sigur așa și vreau să te știu în siguranță.

E ultimul mesaj pe care o să ți-l pot trimite, n-o să mai pot sta în casa asta. O să locuiesc cu alți oameni, străini. Nu știu exact unde. O să ne tot mișcăm. Nu-ți pot explica, doar crede-mă pe cuvânt că așa-i cel mai bine. Nimic, aici, nu-i cum era când ai plecat. Lucrurile se schimbă cu o viteză uimitoare. E iresponsabil din partea mea să aduc un copil în lumea asta putredă, însă alternativa e să-l omor, și pur și simplu n-am curajul să fac asta. Mă aștept ca oricum lucrurile să se sfârșească prost, și ar fi mult mai bine pentru tine să nu asisti la asta. Dacă mă iubești, nu mă face să te văd cum suferi.

Ce ciudat, cu ani în urmă, când ne-am cunoscut, lumea m-a avertizat, mi-a spus că ești un exploatator pervers și nemilos care-i manipulează întotdeauna pe ceilalți ca să-l placă, dar eu știu că, în adâncul inimii, ești un copil inocent. Planeta asta e prea crudă pentru tine acum. O să mă simt consolată cu gândul că ești într-un loc sigur, cu o șansă la o viață fericită.

Beatrice

La care răspunsese fără să stea nici o clipă pe gânduri:

În siguranță sau nu, fericit sau nefericit, locul meu e alături de tine. Nu te lăsa. O să te găsesc.

– Să ai grijă de tine, OK? zise B.G. Te-ntorci într-un loc foaaarte rău. Țin-te tare. Mintea limpede. Îmi promiți?

Peter zâmbi.

– Promit.

El și uriașul își strânsesă mâinile, formal și decorativ, ca niște diplomați. Fără strâns în brațe, fără bătut palma. B.G. știa cum să-și adapteze gesturile la ocazie. Se întoarse și plecă, urmat îndeaproape de Moro.

Peter le urmări corpurile micșorându-se la distanță și dispărând în exteriorul urât al bazei USIC. Apoi se așeză pe un aparat de făcut tracțiuni, apucă ușurel lanțurile și plânse un pic. Fără bocete, nici măcar cu zgomot, nimic din ceea ce Iubitor Cinci ar fi putut numi un „cântec foarte lung“. Doar lacrimi pe obraji, care fură absorbite de atmosferă înainte să cadă pe pământ.

Se apropie de sacul cu nisip și îngenunche lângă el. Fără multă greutate, și-l săltă pe genunchi, apoi, cuprinzându-l bine cu brațele, îl ridică la piept. Era probabil mai greu decât Bea, deși nu putea fi sigur de asta. Ridicatul unei

persoane părea cumva mai ușor. Și n-ar fi trebuit să fie, fiindcă și unul, și celălalt, se supuneau gravitației; din asta nu era scăpare. Și totuși, încercase să ridice un trup inconștient, o ridicase pe Bea în brațe, și exista o diferență. Iar un copil... un copil ar fi fost și mai ușor, mult mai ușor.

Rămase așa, cu sacul în brațe, până simți că-l dureau genunchii și că mușchii brațelor îl înțepau dureros. Când îl lăsă în cele din urmă să alunece la pământ și o văzu pe Grainger, nu-și dădu seama cât stătuse aceasta lângă el, privindu-l.

– Am crezut că te-ai supărat pe mine, îi spuse.

– Așa că ai fugit?

– Am vrut doar să-ți dau spațiu.

Ea râse.

– Am mai mult spațiu decât îmi trebuie.

Peter o cercetă, sperând că nu se uita prea insistent. Grainger părea trează, îmbrăcată normal, gata de lucru.

– Și tu pleci acasă, așa-i?

– Așa-i.

– O să mergem împreună, zise el.

Cuvintele liniștitoare nu-i schimbă dispoziția.

– În aceeași navă, da, numai că n-o să fim conștienți de asta.

– O să ne trezim amândoi la capătul celălalt.

Ea își feri privirea. Destinațiile le erau diferite și amândoi o știau.

– Există vreo... dădu el să spună, dar se blocă. Există vreo parte din tine care regretă plecarea asta?

Grainger strânse din umeri.

– O să-și facă rost de alt farmacist. Și de alt predicator. Oricine e înlocuibil.

– Da. Și totodată de neînlocuit.

Huruitul unui motor le atrase atenția. Nu departe, un vehicul ieșise din bază și se îndrepta către Marele Sutien. Era breakul negru pe care-l folosisese Kurtzberg. Mecanicii îl reparaseră, dovedind că, dacă erai automobil, te putea lovi și trăsnetul, puteai fi declarat mort și apoi readus la viață. Nu tocmai nou-nouț, dar salvat de la groapa de gunoi de harul experților. Partea din spate a breakului era plină de un soi de țevi, care, neîncăpând în portbagaj, fuseseră legate cu funie. Probabil că patul fusese scos. Firește, acum că personalul USIC știa sigur că pastorul murise, nu se mai simțeau obligați să-i păstreze mașina în starea în care-i plăcuse, ținând-o într-un loc de parcare permanent marcat cu „Pastor“, și decisese să o dea în uz general. „Să nu risipești și să nu duci lipsă.“ Și, până la urmă, Kurtzberg se ocupase și de propria îngropăciune în loc să le dea dureri de cap murind la bază. Un tip pe cinste.

– Încă te rogi pentru tata? vru Grainger să știe.

– Mi-e greu să mă rog pentru oricine acum, răspunse Peter apucând cu blândețe o insectă de un verde intens care-i poposisese pe mânecă și lansând-o în aer. Dar spune-mi... Cum o să-l găsești?

– O să-mi dau eu seama. Trebuie doar să mă-ntorc. Apoi o să știu ce-i de făcut.

– Ai rude care te-ar putea ajuta?

– Poate, zise ea pe un ton ce sugera că existau la fel de multe șanse să fie ajutată de o echipă de fotbal tibetană, de o turmă de bizoni vorbitori sau de un cor de înger.

– N-ai fost căsătorită niciodată, rosti el.

– De unde știi asta?

– Încă te cheamă Grainger.

– O mulțime de femei nu-și schimbă numele la căsătorie.

Oportunitatea de a discuta în contradictoriu cu el părea s-o înviioreze.

– Soția mea și l-a schimbat, spuse Peter. Beatrice Leigh. Bea Leigh. Zâmbi stingherit. Sună ridicol, știu. Dar îl ura pe tatăl ei.

Grainger scutură din cap.

– Nimeni nu-și urăște tatăl. Nu în profunzime. Nu poți. El te-a făcut.

– Să nu începem cu asta, zise Peter. O să ajungem să discutăm despre religie.

Dricul lui Kurtzberg era acum doar un punctuleț la linia orizontului. O constelație scânteietoare de ploaie se înălța chiar deasupra.

– Cum o să-ți numești copilul? întrebă Grainger.

– Nu știu. Totul e... încă mi-e greu să concep asta. Mi-e cam frică. Se spune că te schimbă pe vecie. Și nu că n-aș vrea să mă schimb, dar... vezi ce se întâmplă cu lumea, vezi în ce direcție se îndreaptă lucrurile. Decizia de a pune un copil în pericol, de a expune un copil inocent la Dumnezeu știe ce – la cine știe ce...

Vocea îi pieri. Tăcu.

Grainger nu părea să-l asculte. Sări pe bandă și începu să miște din șolduri ca o dansatoare, cu picioarele neclintite, ca să vadă dacă dispozitivul pornea. Zvâcni din pelvis. Banda se deplasă vreo câțiva centimetri.

– Puștiul tău o să fie nou-nouț pe planetă. N-o să se gândească la toate lucrurile pe care le-am pierdut noi, la locurile care s-au dus naibii, la cei care au murit. Toate chestiile astea o să fie preistorice, ca dinozaurii. Chestii întâmplare înainte să-nceapă timpul. Doar ziua de mâine o să conteze. Doar ziua de azi. Zâbind, adăugă: Cum ar fi, de pildă, ce-avem la micul dejun?

El râse.

– Ți-ai făcut bagajul?

– Sigur. N-am venit cu prea multe chestii. Plec la fel.

– Mi l-am făcut și eu.

Fusesse o treabă de trei minute; abia dacă-l putea numi bagaj. Pașaport. Cheile de la o casă ale cărei încuietori, când ajungea, era posibil să fi fost schimbate. Niște crâmpeie de creion. Cizmele galbene dăruite de Iubitor Cinci, ale căror cusături fuseseră executate cu infinită grijă, pentru a nu risca să se rănească la mâini. O pereche de pantaloni care cădeau de pe el, câteva tricouri atât de largi încât arăta, în ele, ca un refugiat îmbrăcat cu haine la mână a doua de la o organizație caritabilă. Altceva? Nu tocmai. Celelalte haine cu care venise fuseseră stricate de mușgai ori sacrificate pentru cârpe când se construise biserica. Știa că acasă, la întoarcere, avea să fie frig, că nu se putea fâțâi în dishdasha fără nimic pe dedesubt, însă asta nu era o problemă urgentă.

Absența cea mai ciudată din rucsacul său era cea a Bibliei. Peter avusese Biblia aceea de când se convertise; îl povățuise, inspirase și alinase mulți ani; o răsfoise de mii de ori. Hârtia întărită cu fibră de in conținea probabil atâtea celule din ADN-ul său, desprinse de pe degete, că un nou Peter ar fi putut fi zămislit din ele. „ÎnainPe să vii“, zisese cândva Iubitor Șaptesprezece, „eram Singuri și Slabi. Acum, împreună, SunPem puPernici.“ Spera ca ea și tovarășii Iubitori de Isus să-și tragă tăria din scumpa sa Biblie a regelui Iacob, dintr-o Carte a Lucrurilor Noi și Ciudate numai a lor.

O avea, oricum, în memorie. Părțile importante, cele care i-ar fi putut trebui. Era sigur, chiar și acum, că putea recita Evanghelia după Matei, toate cele douăzeci și opt de capitole, cu excepția chestiilor de la început, cu Ezechia-l-a-născut-pe-Ionatan. Se gândi la Bea, la cum îi citea din capitolul 6 în dormitorul apartamentului lor minuscul unde locuiseră prima dată împreună, cu voce molcomă și plină de fervoare, vorbind de lăcașul din ceruri unde lucrurile de preț erau apărute de primejdie: „Căci acolo unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta“. Se gândi la ultimele cuvinte ale lui Matei și la înțelesul pe care puteau să-l aibă pentru doi oameni care se iubeau:

Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.

Mulțumiri

Un grup restrâns de persoane a citit porțiuni ale acestei cărți pe parcursul alcătuirii ei, oferindu-mi opinii valoroase. Aș dori să le mulțumesc lui Francis Bickmore, Jamie Byng, Jo Dingley, Viktor Janiš, Mary Ellen Kappler, David Kappler-Burch, Lorraine McCann, Paul Owens, Ann Patty, Angela Richardson, Anya Serota, Iris Tupholme și Zachary Wagman. Soția mea Eva mi-a fost, ca întotdeauna, cel mai apropiat și prețios povățuitor și colaborator.

Versiunea finală a fost terminată în împrejurări dificile în mansarda Lucindei și în subsolul librăriei Primrose Hill, care mi-a fost pus la dispoziție, zi și noapte, de Jessica și Marek. Mulțumirile mele.

Aș dori, de asemenea, să-mi exprim aprecierea pentru echipa de scriitori, ilustratori și desenatori care au lucrat la Marvel Comics pe parcursul anilor '60 și '70, oferindu-mi atâta bucurie în timpul copilăriei și de atunci încolo. Toate numele de familie din Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate sunt bazate pe numele lor, uneori ușor modificate sau deghizate, altele nu. Alegerea numelor a fost guvernată de interese narrative și nu reflectă stima pe care o simt pentru creatorii de benzi desenate pe care i-am omagiat sau nu. Nu s-a dorit nici o similitudine între atributele echipei Marvel și atributele personajelor din acest roman, cu excepția unor aluzii la acel pionier al noilor universuri care a fost Jakob Kurzberg (Jack Kirby).

În original, refrenul unui cântec celebru, „I Scream, You Scream, We All Scream for Ice Cream“, reluat în filmul-cult *Down by Law* de Jim Jarmusch (n.red.)

„Der fröhliche Wanderer“ – cântec german compus de Friedrich-Wilhelm Möller după al Doilea Război Mondial, preluat în repertoriile corurilor din întreaga lume (n.red.)

Goodman se traduce prin „Om bun“. (n.tr.)